ECOURI

Teatrale

● DE MARE SUCCES s-a bucurat în Anglia turneul Ansamblului de cîntece și dansuri din R.S.S. Ucraineană, care s-a desfășurat nu de mult în celebra sală Albert Hall.

● RENEE SAINT CYR, actrița franceză pe care publicul romînesc a avut prilejul să o urmărească în numeroase filme, înregistrează un frumos succes cu ocazia reintoarcerii ei pe scenă în rolul titular din **Candida**, comedia lui G. B. Shaw.

● UN ALT ACTOR de film, Robert Lamoureux (cunoscut din seria „Tata, mama, etc.") după marele succes obținut într-unul din rolurile principale din piesa lui Sacha Guitry, **Hai să visăm** în care avea drept parteneri pe Danielle Darrieux și Louis de Funés, este autorul, regizorul și actorul principal al unei alte piese de succes, pusă în scenă de teatrul **Variétés**.

Muzicale

● OPERA DE STAT din Budapesta pregătește o nouă premieră: „Salomeea", cunoscuta operă a lui Richard Strauss. În rolul titular vor apărea, alternativ, sopranele Orosz Iulia și Birkás Lilian. Regia spectacolului aparține lui Nádasdy Kalmán.

● LA CARNEGIE HALL, din New York, a avut loc recent un concert simfonic cuprinzînd valoroase creații ale muzicii sovietice, printre care fragmente din baletul lui Prokofiev **Romeo și Julieta** și simfonia IV de Kabalevski. La pupitru, dirijorul Mitropoulos.

● UN FESTIVAL Bartok va avea loc în vara aceasta la Basel. Dirijor: Paul Sacher.

● TEATRUL MARE ACADEMIC din Moscova va prezenta în Franța, la sfîrșitul lunii mai un ciclu de spectacole cu „Lacul lebedelor", „Romeo și Julieta", „Mirandolina" și „Giselle".

Cinematografice

● DE CURIND a avut loc la Moscova premiera filmului „Povestiri despre Lenin". Regizorul filmului este Serghei Iutkevici. În rolul lui Lenin apare actorul M. Strauh.

● O VIGUROASA satiră a modului de viață american pare să fie — după cum scrie Tomaso Chiaretti în ziarul „Unità" — noul film al regizorului american Elia Kazan, care se intitulează „O siluetă în mulțime".

● FERNANDEL va interpreta rolul principal din filmul „13 scaune" pe care îl va realiza Henri Verneuil (autorul filmelor „Inamicul public nr. 1" și „Oaia cu 5 picioare").

Plosca lui FLOREA MOGOȘ

horitorul satului Moiseiu

Fruntea de piatră a munților Maramureșului este acoperită de albul zăpezilor. Cît vezi cu ochii, întîlnești numai codri seculari. Sus, pe cele mai sălbatice și mai colțuroase creste ale munților, poposește din zborul său rotat cîte un vultur cu aripi roșcate.

După o schimbare de tren la Vișeu, am ajuns la Borșa. De aci și pînă la Moiseiu, comună cu importanță istorică încă de acum 51 de ani (din anul 1907) nu e mult de mers. Ajungem repede.

Cu jumătate de veac în urmă, știrile pătrundeau anevoie în ținutul păduros al Marmației. Dar vestea răscoalelor din 1907 din Moldova și Muntenia a trecut repede creasta Carpaților și a ajuns și aci, la maramureșeni. Oamenii au prins a tălmăci cele aflate, au început a se frămînta. Aveau și de ce: prea era neagră mizeria în care trăiau, prea erau haini stăpînii locurilor. O mare parte din Maramureș era stăpînită atunci de moșierul Simion Pop și de exploatatorul de păduri Grodel, — cel cu titlul de baron cumpărat de la Viena — asociați spre a jefui fără milă țărănimea.

Că și alte sate, Moiseiul a prins a se agita și el. Crimpeie de amintiri din acele vremuri sînt și acum vii în memoria bătrînilor satului. Indeosebi se vorbește mult despre Florea Mogoș, „horitorul" satului. Florea acesta — un om cu puțină carte, plin de curaj — cutreera satul cu o ploscă frumos sculptată de un meseriaș rural, pe care erau gravate anul „1907", precum și cuvintele — devenite lozincă a răsculaților: „Vrem pămînt". Mergînd din casă în casă și cinstind pe oameni cu horincă din plosca sa, Florea Mogoș lăsa în voie pe oricine să-i cerceteze vestita-i ploscă. Citindu-i inscripția, maramureșenii cu chipurile colțuroase repetau, cu înverșunare, cuvintele — care și pentru ei deveniseră obsesie:

— Vrem pămînt! Da, vrem și noi pămînt, ca și cei din Moldova, că pămîntul îl muncim noi de veacuri, din străbuni!

„Horitorul" satului aducea apoi oamenilor strînși roată în jurul lui, vești noi despre răscoala de dincolo de Carpați. Unele vești, el le spunea în graiul său versificat, cu care era obișnuit:

Foaie verde lămîioare
C-a venit Sirețul mare,
Cu coasă și cu pistoale.
C-au venit oameni din țară
Și-au ars pe boiari în pară
Grăunțăi mic de săcară.
Pe jindari i-au pus în fiară
Și-au trecut în altă țeară,
Să-i mîie pe groft afară...

În fața ascultătorilor, ce erau tot mai numeroși și mai dornici de vești despre mersul răscoalei, Florea Mogoș continua:

...S-a făcut o bătălie...
Ce-a fost ieri să nu mai hie,
De la mame la străbun
Toți din țeară ies pe drum,
Cu săcurea fac dreptate
La corace și la sate.

Plosca lui Florea Mogoș nu s-a golit niciodată de horincă, fiindcă n-au lăsat-o oamenii să se golească, oameni din Sărăsău, Dragomirești, Bîrsana și din alte sate din Țara Maramureșului pe unde au colindat în anul 1907 Florea Mogoș și alți cîțiva țărani inimoși ca el. Ion Mareș din Dragomirești, bunăoară, îndemna oamenii cu cuvintele:

Ia în mînă sabia,
C-o mîncat-o rugina,
Iară-n alta săcurea
Și în domni să dai cu ea.

Acest strigăt de revoltă era pe deplin justificat. Stăpînii locurilor, fie ei romîni sau maghiari, jecmăneau deopotrivă pe cei mulți. Prin legea Darany — cunoscută sub denumirea de „legea slugilor" — ziua de lucru a fost decretată nelimitată pentru slugi, care puteau fi recrutate de la vîrsta de 12 ani și cărora li se putea aplica bătaia ca pedeapsă legală. Împotriva acestei legi, satele au început să se agite, să se ridice contra notarilor și primarilor care voiau să treacă la aplicarea legii. Însuși prefectul din Maramureș de pe atunci vorbește, într-un raport înaintat Ministerului de Interne, despre „atmosfera agitată și adunările de protest ținute în sate".

În mijlocul acestei atmosfere încordate, la Sărăsău cade o comisie, formată din delegați ai autorităților și însărcinată cu smulgerea unor pămînturi de la țărani. Era vorba de 120 de jugăre, întindere însemnată pentru țăranii flămînzi și goi. Aflînd despre rostul prezenței membrilor acestei comisii, sărăsenii s-au înarmat cu coase și cu sape și s-au năpustit asupra „domnilor" cu o furie nepotolită, alungîndu-i pe coastele Sărăsăului...

*

Urmașii lui Florea Mogoș, horitorul satului Moiseiu, nu și-au pierdut nădejdea în venirea unor vremuri mai bune. De mai multe ori, ei și-au ridicat fruntea sus, în fața oprimatorilor. Ba chiar ultima oară, cei din Moiseiu — cărora hitleriștii, în retragerea lor, le arseseră jumătate de sat — au pus mîna pe puști și pe securi și s-au bătut vitejește cu un regiment întreg de nemți. Pînă la urmă, hitleriștii — mult superiori ca număr — i-au răpus. Treizeci de moiseieni au fost închiși într-o casă dărăpănată și împușcați cu mitralierele. În amintirea lor, aproape de locul masacrului, s-a înălțat o troiță...

Satul erou Moiseiu însă, ca și celelalte sate din Țara Maramureșului, a fost eliberat de glorioasele trupe sovietice și de cele romîne odată cu eliberarea întregii noastre patrii. În felul acesta, lanțurile robiei seculare au fost scuturate și aici în acest frumos colț de țară.

Din robi, maramureșenii au devenit astăzi stăpîni pe pămînturile lor, pe destinele lor. Pentru toate acestea ei își îndreaptă cu recunoștință gîndurile către partidul și guvernul nostru care le-a realizat aceste visuri de veacuri. Iza, apa care a oglindit în trecut atîtea chipuri îndurerate, supte de nevoi, susură acum veselă pe sub podurl noi, mîndre, descătușată parcă și ea de durerile trecutului. Oamenii din Sărăsău, din Moiseiu, din Borșa, sau din Dragomirești, hărnicesc laolaltă, își clădesc o viață frumoasă, fericită, schimbă fața Țării Maramureșului.

Prof. Al. CULCER
și Mircea SCRIPCĂ

Plosca țăranului muncitor Florea Mogoș, cu care au fost colindate satele maramureșene în timpul răscoalelor din anul 1907. Făurită de o mînă măiastră, purtînd clar inscripția „Vrem pămînt" și anul 1907, plosca aceasta — plină cu horincă — a circulat din mînă în mînă, din sat în sat, susținînd atenției autorităților indemnurile la revoltă rostite de horitorul satului.

Rolul științei în societate

(Urmare din pagina 1-a)

zi cu zi, toate sarcinile care necesită doar supraveghere și uneori — o mișcare elementară, VOR FI INDEPLINITE DE MAȘINI. Funcționează deja fabrici automatizate. Numărul lor va fi și mai mare dacă ingeniozitatea specialiștilor în electronică s-ar îndrepta mai mult în direcția perfecționării fabricilor. Aceasta ar grăbi cu mult extinderea automatizării. Dar automatizarea producției se va întîmpla oricum, **și nu numai în ceea ce privește munca în fabrici ci și în birouri; calculele administrative, bătutul la mașină, tipăritul, toate felurile de munci care cer un oarecare efort de gîndire și care se repetă mereu, pot fi îndeplinite mult mai bine și mai repede de către mașini.**

Atunci oamenii vor deveni cu adevărat ființe umane, **în stare să-și folosească mintea și imaginația pentru a face proiecte, planuri, pentru a studia artele, pentru a se bucura de viață așa cum trebuie să se bucure de viață ființa umană.**

Noi nu cunoaștem, dar putem să descoperim, prin cercetare științifică, posibilități mult mai mari decît cele care au fost realizate pînă acum. Dacă am putea să depunem mai multe eforturi în cercetarea funcțiunilor organismului omenesc sau ale celulei, am putea descoperi mult mai repede ca oricînd, chiar mai repede decît Pasteur, **cum să înlăturăm sau cum să prevenim bolile care mai bîntuie. Am descoperi ce este cancerul și cum să tratăm bolile de inimă, care omoară atît de mulți oameni.**

Dar mai sînt descoperiri mari de făcut în domeniul gîndirii. Vrem să știm mult mai multe despre procesul de gîndire. **Vrem să știm cum putem să trăim laolaltă, în pace și prietenie.** Vrem să eliberăm capacitatea de gîndire omenească. Această capacitate s-a manifestat ici și colo, prin mințile cele mai luminate ale istoriei, printr-un Newton sau Darwin; dar există o capacitate enormă, care n-a fost niciodată folosită — CAPACITATEA DE GÎNDIRE A MILIARDELOR DE OAMENI CARE NU AU BENEFICIAT DE PROGRESUL CULTURII MODERNE: TOATE POPOARELE ASIEI, AFRICII ȘI AMERICII DE SUD, **care ar putea să înmulțească puterea de gîndire folosită în prezent în lume.** Acum se deschid și pentru această capacitate toate posibilitățile. Am simțit, și un număr de oameni de știință îmi împărtășesc aceste simțăminte, că omul de știință contemporan are răspunderi oarecum deosebite de acelea ale omului de știință, să spunem de acum 100 de ani, care avea sarcina să adîncească anumite cunoștințe, utilizabile abia în decursul timpurilor. Dar acum, cînd perioada aplicării devine mult mai scurtă, cred că **omul de știință are răspunderea să cerceteze ce se întîmplă cu munca sa, urmărind atît scopurile îndepărtate pe care le urmărea omul de știință de altă dată, cît și** SCOPURILE IMEDIATE: CE SE INTIMPLA IN SOCIETATE ASTAZI, ANUL VIITOR ȘI IN ANII CE VOR URMA. Astfel, în munca mea m-am ocupat cu lucruri foarte îndepărtate și foarte grele; lucruri care mă interesează și care poate vor fi folositoare abia peste multă vreme, cum ar fi structura proteinei, a virușilor, explicarea unor chestiuni atît de îndepărtate ca originea pămîntului și apariția vieții pe pămînt. Dar eu m-am ocupat și de lucruri mult mai apropiate, cercetînd, de pildă, obiecte atît de simple ca pîinea, cenușa și altele.

Este surprinzător cît de puțin se știe despre asemenea lucruri, care totuși sînt foarte larg folosite și produse în mari proporții. Nimeni nu știe pînă în zilele noastre de ce din grîu se face pîine bună și din alte cereale, nu. Toată lumea știe că așa este, dar nimeni nu știe de ce. Să luăm un alt material — cel mai răspîndit în industria modernă: cimentul. Toată lumea știe că putem ridica construcții din ciment, dar nimeni nu cunoaște de ce, cînd amestecî ciment și apă, amestecul se solidifică și devine apoi atît de rezistent. Toate acestea cer să fie cercetate, și noi le-am cercetat și am descoperit o seamă de lucruri. Nu avem toate răspunsurile, dar avem cîteva din ele. Iată dar activitățile care preocupă și umplu viața unui om de știință. El urmărește o serie de fire, el încearcă să urmărească acele fire care convin cel mai bine calificării lui. Sînt cristalograf și treaba mea este să descopăr felul în care atomii sînt grupați în diferite substanțe — în minunatele cristale ale mineralelor sau în obiecte aparent amorfe, ca pîinea ori coca pîinii; dar oricare ar fi cîmpul nostru de activitate, sîntem o parte din marea operă a cercetării științifice. **Și această operă nu se limitează la o țară. Este și a fost întotdeauna o** OPERA ESENȚIALMENTE INTERNAȚIONALA.

De la începuturile științei moderne, în perioada Renașterii, oameni de știință din toate țările și de toate naționalitățile, din Scoția și pînă în Italia și chiar înainte, în țările supuse legii Islamului, și-au împărtășit întotdeauna cunoștințele. După vremurile nefericite prin care am trecut recent, această stare de lucruri reapare. Tocmai acum, cînd scriu aceste rînduri iau parte la a treia din seria de conferințe internaționale care m-au adus din Canada în Iugoslavia și apoi la Moscova. În toate aceste conferințe, oameni de știință din toate țările, reprezentînd ceea ce s-ar putea numi ecum, ambele științe ale lumii, atît din China și din Uniunea Sovietică, cît și din Statele Unite, s-au întîlnit și, uitînd de deosebirile lor naționale, s-au preocupat numai de problemele comune care stau în fața lor.

Dacă ar fi după oamenii de știință, n-ar fi greu să se făurească o lume unită, IN CARE TOȚI SA COLABOREZE. Intr-adevăr, cînd profesorul Pauling a luat cuvîntul la conferința de la Moscova, el a sugerat că **singura cale pentru a făuri o lume în care popoarele să colaboreze, ar fi aceea de a convinge pe oamenii politici să se întrunească într-un simpozion tot atît de prietenesc și lipsit de certuri cu privire la persoana președintelui, cum sînt conferințele științifice.**

Noi, cu toții, venind din țări străine, am fost însuflețiți de eforturile imense făcute în Uniunea Sovietică, pentru ca știința să facă parte din orice categorie de învățămînt și nu numai a învățămîntului pentru tineri, ci și a acelui învățămînt care împrospătează mereu cunoștințele celor vîrstnici. Cred că putem învăța din cele ce se fac la Moscova și s-ar putea face pretutindeni în lume și anume: **ca omenirea nu numai să beneficieze de roadele științei, dar ca toți oamenii de pe pămînt să urmărească progresele științei, participînd și ajutînd la progresul ei.** După părerea mea, aceasta este calea cea mai bună **pentru ca știința să servească pacea.**

Prof. J. BERNAL
(Anglia)

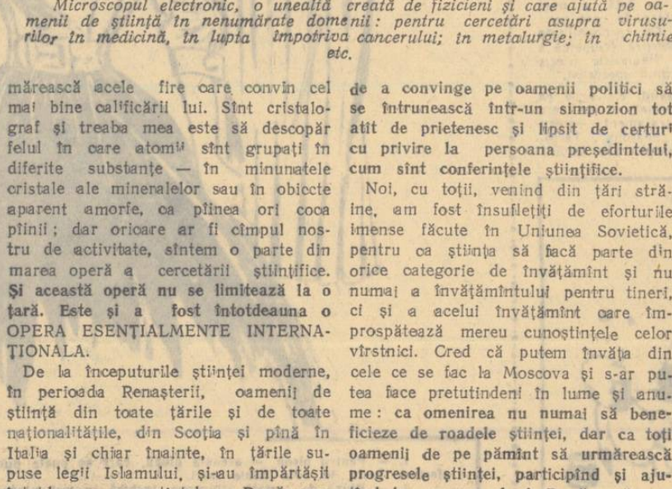

Microscopul electronic, o unealtă creată de fizicieni și care ajută pe oamenii de știință în nenumărate domenii: pentru cercetări asupra virusurilor în medicină, în lupta împotriva cancerului; în metalurgie; în chimie etc.

Vitrina cu cărți

JOHN GALSWORTHY:
„Bogătașul"; „Vara tîrzie a unui Forsyte"

Forsyte Saga (saga — nume dat legendelor la popoarele nordice) constituie, și după părerea criticii și după a autorului, cea mai însemnată și realizată lucrare a lui John Galsworthy. In cele cinci părți ale romanului, din care au apărut trei în două volume, rămînînd să apară al treilea volum ce va cuprinde capitolele „Desteptarea" și „De închiriat", Galsworthy, unul din cei mai de seamă scriitori englezi ai vremii noastre, zugrăvește istoria unei familii a marii burghezii engleze, care a început să-și consolideze averea în timpul îndelungatei domnii a reginei Victoria. Ciclul de istorisiri începe din momentul în care familia Forsyte se află la apogeu, pe ultima treaptă d'naintea declinului. Crescuți în lumea rigidă, ipocrită, închistată în principiile egoiste și aproape golite de omenie ale epocii de aur a burgheziei britanice, principii la adăpostul cărora se făureau marile averi, se desăvîrșeau cuceririle coloniale, se decimau populații, se striveau aspirații înalte, se deforma omul, transformîndu-se într-un fel de făptură cu capul mereu aplecat în jos, care urmărește banul așa cum oaia iarba pe care o paște, membrii familiei Forsyte întruchipează, datorită măiestrei forțe de expresie a lui Galsworthy, însușirile tuturor familiilor acestei clase. Bine înțeles, talentul romancierului dăruiește fiecărui personaj al istorisirii sale carnație, individualitatea deosebită, puterea de trăire.

Familia Forsyte reprezintă nu numai o cîtadelă materială a Angliei victoriene, ci și una morală. Toate gîndurile, puterile și simțirile omului trebuie subordonate, în concepția sa, măririi și consolidării averii. Orice împiedică realizarea acestui sens al vieții, trebuie înlăturat și stîrpit. Dragostea nu trebuie trăită decît o singură dată în viață — la căsătorie — și chiar atunci e prea mult.

Dar ca orice cîtadelă, familia Forsyte poartă în sine germenele fisurilor viitoare. Acest germene este admirația bărbaților față de frumusețea femeii. Sensibilitatea la frumusețea femeii îi face pe membrii clanului, încet încet, să părăsească „trainicele principii", care fuseseră cîndva temelia morală a îmbogățirii și îngăduie, fără voia lor, destrămarea familiei. Acest lucru duce și la o decădere pe plan economic. Intrarea în familie a frumoasei și tainicei Irene, soția lui Soames Forsyte, femeie incapabilă să se adapteze mentalității aspre și filistine a clanului, datorită marii sale forțe afective și gingășiei sufletești, înseamnă tulburarea și zdruncinarea echilibrului închistat al familiei Forsyte.

Lucrarea lui Galsworthy zugrăvește cu ironie și finețe procesul dramatic al dezagregării temeiurilor „morale" ale clanului și cu gingășie personajele neadaptabile dinlăuntrul lui sau intruse. Fără subînțeleri țipătoare, cu discreția caracteristică stilului său, Galsworthy dă în acest roman toate datele psihologice necesare unei înțelegeri realiste a societății engleze, de-a lungul unei jumătăți de secol întrucît familia Forsyte reflectă, în limitele sale, izbînzile, fărădelegile, mașinăria, temerile și ultimele scîntei de omenie ale familiei din înalta societate britanică a celei de a doua jumătăți a veacului trecut.

RADU URZICEANU și TUDOR VORNICU:
„Cu sportivii romîni la Melbourne".

Sub semnătura celor doi cunoscuți gazetari sportivi, care au luat parte la întrecerile olimpice din capitala Australiei, Editura tineretului a tipărit un volum excelent ca grafică și interesant, instructiv și viu în privința conținutului și stilului. Volumul prezintă, alături de amintiri, scene, aspecte filtrate de sensibilitatea și spiritul de observație al celor doi gazetari, numeroase date tehnice, aprecieri competente, lămuriri și comentarii asupra probelor celor mai importante ale Olimpiadei, totul văzut prin prizma participării lotului olimpic romînesc care, după cum se știe, a cucerit la Melbourne o serie de victorii de seamă. Datorită prezentării reportericești vii, lectura îți dă emoțiile participării directe la momentele esențiale ale luptei olimpice a lotului nostru. Nerăbdarea așteptării, neliniștea dinaintea punctului culminant, explozia de satisfacție și bucuria declanșate de victorie, îți sînt cu prisos sugerate de reporteri. Atmosfera tinerească, tovărășia sportivă, spiritul de echipă, prietenîile legate cu sportivii din alte țări, admirația publicului și persoanelor competente pentru elementele cele mai bune și pentru chipul în care, în general s-a comportat lotul Republicii Populare Romîne, sînt descrise în volum cu îngrijire.

În anexe sînt înșiruite: Bilanțul succeselor sportivilor romîni la Melbourne, Repartiția medaliilor olimpice la terminarea J.O., Clasamentul pe țări (neoficial) al Jocurilor Olimpice, o listă cu anul și locul în care au avut loc din 1896 și pînă azi Jocurile Olimpice moderne, o altă cu Jocurile Olimpice de iarnă, Rezultatele întrecerilor finale de la Melbourne la toate probele masculine și feminine.

Numeroase fotografii reușite ilustrează volumul.

Desenele lui Matty, cît se poate de amuzante.

Coperta și supracoperta, semnate de Paul Boränescu, dau volumului un aspect atractiv și elegant.

Sever MINCU

La agențiile de voiaj C. F. R.

din București și principalele orașe din țară

OBȚINEȚI:

Bilete de călătorie în țară și în străinătate
Suplimente pentru vagoane de dormit
Tichete pentru trenuri cu locuri rezervate
Suplimente pentru trenuri accelerate
Abonamente de orice fel
Bilete pentru călătorii în grupuri
Bilete în circuit — Bilete speciale

Pentru a vă asigura confortul în timpul călătoriei, folosiți vagoanele-restaurante precum și restaurantele din principalele stații.

Sortimente bogate de preparate culinare, cofetărie și băuturi.

Știința și VIAȚA

Lapte de cea mai bună calitate

Pentru a obține lapte de cea mai bună calitate, este necesar ca vacile să fie perfect sănătoase. Pentru aceasta, se fac diferite analize și tratamente care să asigure pe zootehnicieni de acest lucru.

În Republica Democrată Germană s-a construit un aparat simplu, care se folosește pentru a se afla dacă animalele le suferă sau nu de tuberculoză. Se face mai întîi, sub piele, o injecție de tuberculină. După 48 sau 72 de ore de la injecție, la animalele bolnave apare o inflamație. Plica (îndoitura) pielii este din nou măsurată și cu acest mijloc simplu se poate afla întinderea infecției.

In fotografie: aparatul cu ajutorul căruia se măsoară grosimea pielii la locul injecției.

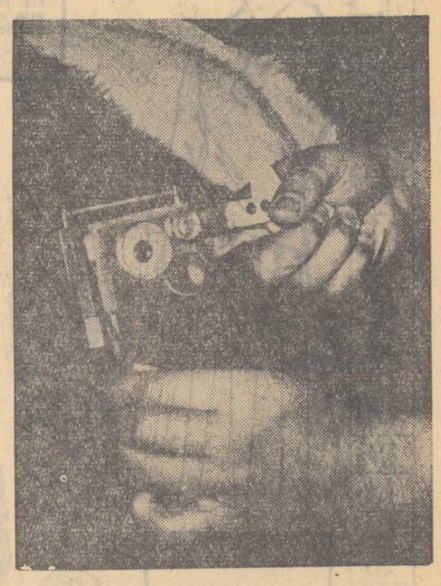

O nucă extrasă dintr-un plămîn

Copilul Saşa Mozgov, în vîrstă de doi ani a fost adus la clinica din Sverdlovsk (Ural) în stare gravă. În plămînii lui nimerise o nucă de cedru, care s-a fixat în bronhia dreaptă. S-a declarat o pneumonie, care impunea o intervenție urgentă. S-a recurs la traheotomie și bronhoscopie. Cu ajutorul unui cîrlig special, neascuțit, nuca de cedru a fost împinsă ca în felul acesta să poată fi prinsă cu penseta. Dar tocmai în acel moment bolnavul a suspinat profund și nuca a pătruns în plămînul stîng.

Otolaringologul V. Brodovski, un medic cu multă experiență, a ajuns la concluzia că prin procedeul obișnuit nuca nu va putea fi îndepărtată din bronhia bolnavului. El a hotărît să sfredelească în nucă un orificiu în care eventual să poată introduce o pensetă specială. El a propus să se folosească în acest scop o bormașină dentară prevăzută cu un burghiu special, mai lung. La comanda lui o uzină de instrumente medicale a fabricat în grabă instrumentul respectiv cu ajutorul căruia nuca a putut fi extrasă din bronhie. Starea copilului s-a îmbunătățit imediat. El a început să respire bine și curînd după aceea a putut părăsi spitalul.

O ghilotină tehnică

In fotografia noastră vedeți o ghilotină. Nu vă speriați: e o ghilotină folosită doar în tehnică. Cu ajutorul ei, tehnicienii și inginerii din R. Cehoslovacă cercetează rezistența anvelopelor de automobil.

Insectele din rășină

Un studiu efectuat la Universitatea din California pe ambră (o rășină) culeasă în sudul Mexicului a relevat prezența a 75 de specii de insecte fosile, vechi de vreo 300.000 de secole. E vorba în cea mai mare parte de muște și viespi de mici dimensiuni, insecte care sînt prinse mai ușor în cursă în rășină. Perfect conservate, ele prezintă — cu excepția cîtorva detalii — o asemănare perfectă cu speciile existente. Una dintre cele mai interesante descoperiri e cea a albinelor fără ac care nu au fost culese pînă acum decît în ambra mediteraneană, mai recentă ca ambra mexicană.

Părul și radiațiile atomice

De curînd s-a pus la punct o nouă metodă, pentru a aprecia cantitatea de radiații pe care a primit-o o persoană. Se știe că la instalațiile atomice există anumite norme bine fixate, pentru ca oamenii să nu primească mai multe radiații de cît ar putea suporta organismul. Pentru aceasta, se folosesc niște radiometre speciale.

Noua metodă nu mai necesită nici un aparat. Ea se bazează pe determinarea modificărilor suferite de rădăcina părului. Cu cît dozele de radiații au fost mai puternice, cu atît mai extinse sînt și aceste modificări, care pot fi constatate la microscop.

Rădăcina părului prezintă forme noi, se subțiază și la aspecte ușor de remarcat. Un lucru nu e lămurit încă: ce ne facem dacă oamenii examinați au chelie?

Friptură la infraroșu

Nimeni nu poate tăgădui că în ultimii zeci de ani, tehnica a făcut progrese cu adevărat uimitoare. În toate ramurile industriei și chiar în gospodărie, în viața de fiecare zi a omului, tehnica are un cuvînt important de spus. Cu toate acestea, există un domeniu în care tehnica modernă nu a pătruns încă, un domeniu în care lucrurile se petrec acum, ca și acum 50 sau 500 de ani.

Este vorba de arta culinară. O friptură din zilele noastre nu se deosebește cu nimic de o friptură din vremea lui Cuza Vodă sau chiar din vremea lui Ștefan cel Mare. În orice caz, în tehnica preparării nu există deosebiri esențiale. Să nu credeți însă că așa va fi și de aici înainte. Și în bucătărie, tehnica modernă a început să-și revendice drepturile ei. Cunoașteți desigur clasicul dialog:

— O friptură, te rog!

— Vine, vineee...

Dialogul acesta începe să fie demodat. Se simte nevoia de precizări:

— O friptură, dar la infraroșu, te rog!

— La infraroșu. Vineeee...

Pot să vă asigur dinainte că o friptură la infraroșu e delicioasă. Și fiindcă v-am făcut poftă, mă simt dator să vă explic. Explicația este mai puțin savuroasă decît friptura, dar în definitiv trebuie să știți ce mîncați.

Razele infraroșii, cu care se fac fripturile erei atomice, sînt rude cu razele de lumină. De fapt, razele infraroșii sînt chiar raze de lumină, dar de lumină invizibilă. Da! Lumină invizibilă! Nu e nici o nepotrivire. Ați văzut desigur curcubeul cu frumoasele lui culori. Un asemenea curcubeu se poate face și în laborator, dacă în drumul razelor de lumină care vin de la soare așezăm o prismă de sticlă. După ce trece prin prisma de sticlă, lumina albă se descompune în culorile curcubeului, aranjate frumos de la violet pînă la roșu. Pentru ochiul nostru, curcubeul se oprește deoparte la violet și de alta la roșu. Dar putem afirma că ochiul nostru este un instrument perfect?

S-a constatat că, dacă dincolo de culoarea roșie, în curcubeul produs de prismă, se așează rezervorul unui termometru sensibil, acesta indică o creștere a temperaturii față de temperatura camerei. Asta înseamnă că dincolo de roșu există o radiație, care a primit denumirea de infraroșie și care este o radiație purtătoare de căldură.

Pînă ce o friptură obișnuită se încinge, durează destul de mult. Unii consumatori își pierd răbdarea. Ce să-i faci? Sistem demodat! Cu fripturile la infraroșu se schimbă povestea. Apeși pe un buton și friptura e gata! Nu trebuie să așteptăm pînă ce se încinge grătarul. Razele infraroșii pătrund cu viteza luminii în carne, adică practic în mod instantaneu. Cu iuțeala fulgerului, energia razelor infraroșii se preface în căldură în bucata de carne. Și unde mai pui că friptura se încălzește uniform în toată adîncimea ei, că sistemul e igienic și se face într-o atmosferă curată, fără aer cald și mirosuri nu totdeauna plăcute.

Producerea razelor infraroșii nu întîmpină greutăți. Radiatoarele electrice cu care ne încălzim uneori, sînt izvoare de infraroșii. Becurile electrice sînt și ele izvoare de infraroșii. Deobicei se folosesc în acest scop becuri special construite. Și fiindcă am ajuns la izvoare de infraroșii, să nu uităm un amănunt! Știți foarte bine că la orice culoare există o mulțime de nuanțe. De la albastru închis la albastru deschis, există nenumărate nuanțe (lungimi de undă). Acelaș lucru se poate afirma și despre culoarea infraroșie, deși noi nu o vedem. Un izvor de raze infraroșii emite de preferință o anumită nuanță. Un corp care absoarbe razele infraroșii, absoarbe de preferință o anumită nuanță. Ca să producem o bună încălzire, trebuie să alegem un izvor care emite de preferință tocmai nuanța pe care o absoarbe corpul.

După cum se vede, pentru o friptură modernă se cere o înaltă știință... Bine înțeles, procedeul nu este limitat la operații de bucătărie. El este folosit în numeroase procedee de încălzire și uscare, în toate industriile. În țara noastră, el e aplicat pentru uscarea lemnului la mobile, uscarea rapidă a vopselii, etc.

A. HARALAMBIE

Desene de Tanzi PFENNINGS

Colțul cosmeticienei

Măști cosmetice

În așteptarea verii, cînd cu ajutorul fructelor și legumelor, putem prepara diferite măști cosmetice, să ne mulțumim deocamdată cu ouăle, mierea, lămîile, uleiul de măsline și laptele, care sînt ușor de găsit și ne pot aduce reale servicii.

Pentru a profita de ele, recomand următorul procedeu: demachiați bine tenul, apoi faceți o baie de aburi, aplecînd fața peste un vas cu apă clocotită, în care ați pus un pumn de flori de mușețel. Acoperiți capul cu un prosop mare și stați astfel cîteva minute, pentru ca aburii care se degajă să dilate porii. Ștergeți după aceea fața ușor și aplicați masca pe care o socotiți potrivită, ghidîndu-vă după cele cîteva exemple pe care le dau în cele ce urmează:

Amestecați 15 gr ulei de măsline (sau untdelemn) cu 5 gr talc, 5 gr amidon și 5 gr oxid de zinc. Întindeți pasta pe față și gît și după 20 de minute scoateți-o cu puțină apă călduță. Este o mască bună pentru cele care au cuperoză sau ten congestionat.

Întindeți pe față și gît un albuș de ou bătut și amestecat cu 1/2 linguriță zeamă de lămîie. După 15 minute, fața se spală cu apă călduță, în care s-a pus puțin bicarbonat de sodiu. Masca e bună pentru cele cu ten gras.

Celor cu ten uscat le recomand o mască compusă dintr-un gălbenuș de ou amestecat cu 2 lingurițe de miere fluidă. Masca se scoate după 20 de minute cu apă călduță.

Încălziți în bain-marie puțină untură pură de porc și amestecați-o cu 1/2 linguriță de tinctură benzoe. Întindeți ușor masca pe față și gît (amestecul trebuie să fie călduț) și după 20-25 de minute ștergeți cu tampoane de vată și clătiți cu ceai de mușețel. Este o mască indicată pentru cele cu ten ridat sau excesiv de uscat.

Pentru un ten normal, masca de gălbenuș de ou, fie singur, fie amestecat cu cîteva picături de zeamă de portocale, rămîne masca ideală.

Iar pentru cele cu ten deshidratat, lipsit de viață, o mască făcută dintr-un strat gros de caimac proaspăt de lapte, fie simplu, fie amestecat cu puțină zeamă de portocale sau cîteva picături de tinctură benzoe, este foarte recomandabilă. Masca se scoate cu ajutorul ceaiului de mușețel călduț.

Este bine ca în timpul folosirii acestor măști să stați culcate și învelite, pentru a fi destinse, relaxate. Efectul măștii va fi sporit.

Sanda NOREANU

Sînt rugate să-și comunice adresa exactă pentru a li se putea răspunde prin poștă: Zizi — Constanța; Emy — Galați; H Margareta — Tulcea; Victoria Jary — București; Viorica Bulboacă — Arad; Alice Georgescu și Marcela Florescu — Urziceni; Camelia — București; Michaela Popa; Irina — Tecuci; Obi — București; S. A. — Scînteia B; T. Cornelia; Ivonne Georgescu — București; Ninel P. — București; Veronica Crețu — Oradea; Mika.Lé — București; Gabi Nicoară — București.

VĂZUTE ȘI AUZITE

Despre discreție...

Cine a spus oare că o trăsătură de caracter comună și specifică nouă, femeilor, este indiscreția?

Nu știu cine a spus-o, dar m-ar mira ca o asemenea calomnie să nu fi fost născocită de vreun înrăit misogin — celebru, sau rămas obscur cu toată această descoperire! Ori cine ar fi el — eu sînt gata să-l combat cu argumente, dar și mai ales cu exemple: și unele și celelalte sînt incluse în întîmplarea care urmează.

...Să mai poftească apoi cineva să se ralieze la punctul de vedere al calomniatorului nostru!

★

Mă aflam în sala de așteptare a unui medic, specialist în boli de nutriție. Alături de subsemnata s-au așezat pe canapea două doamne, venite împreună. Pe un fotoliu stătea o a treia, pe un altul a patra și în cabinetul doctorului se găsea a cincea. (Cred că nimeni nu are dreptul să tragă încă o concluzie ireverențioasă în ceea ce ne privește, precum, de pildă, că și lăcomia este mai răspîndită printre semenele mele, decît printre... misogini, — din simplul fapt că în sala de așteptare a unui medic specialist în boli de nutriție, nu se afla nici un bărbat).

Cele două doamne de lîngă mine erau angajate într-o conversație foarte animată și sucu-lentă, purtată cu glasul tare, — desigur din delicata grijă ca noi, celelalte, să nu ne plictisim.

— Spune, i s-a adresat la un moment dat una celeilalte — ai mai văzut-o pe Mimi?

(Nici o indiscreție pînă acum — trebuie să recunoașteți! Cine „Mimi" nu știe pe lume și chiar în cartierul dvs.!).

— Pe Mimi Georgescu? a șoșit răspunsul, aducînd oarecum, o precizare, dar nu una esențială. (Așa că, sic! — tot nu poate fi vorba de o indiscreție).

— Da, pe Mimi Georgescu. Eu n-am mai fost pe la ea de cînd era măritată cu arhitectul Vasilescu și locuiau undeva pe lîngă gara Filaret... (Cîteva date în plus... Dar ce contează: și Vasilescu sînt destui și arhitecți așișderea, slavă domnului. Unde vedeți vreo indiscreție? Să așteptăm urmarea!)

— A, păi de Vasilescu a divorțat de patru ani... (pauză). Știi că era cît p-aci să se despartă și de Georgescu?! Da', te rog, nu mai povesti nimănui... Cred că sînt singura dintre prietenele ei care a știut la vremea respectivă — asta s-a întîmplat anul trecut, în toamnă — și care... Da, jură-te că nu sufli un cuvînt!

— Mă jur, deși ar trebui să mă simt jignită că te îndoiești de discreția mea!

— Ai dreptate. Scuză-mă! Și cum îți spuneam, biata Mimi a avut mult de suferit... Nelu, bărbatul ei, se-ndrăgostise de o colegă a lui de farmacie... una Gina, o femeie, nu la prima tinerețe, dar foarte interesantă... O brunetă cu ochii verzi... Trebuie s-o știi: lucrează la ghișeul de rețete de la farmacia.... de pe strada...

A urmat numele străzii... ca nu cumva noi cele care ascultam să rămînem cu vreo nelămurire...

— Și copilul cum e? (Aha, vasăzică Nelu și Mimi au un copil).

— Frumușel...: (pauză) Ascultă, eu ți-aș mai spune ceva — dar ăsta într-adevăr e un secret pe care îl știu numai eu... Mimi are o încredere oarbă în mine... și pe drept cuvînt: eu în materie de discreție... să mă tai în bucățele! Mormînt! — (pauză). Copilul nu e al lui Nelu...

— El, lasă-mă!

— Nu e nici al lui Mimi!

— Dar al cui e, dragă?

Desen de Gh. GHIRIAC

— E adoptat... După ce a isprăvit Nelu povestea cu farmacista și s-a întors la Mimi, s-au hotărît să înfieze un băiețel...

— Vai, trebuie negreșit să mă duc să-l văd și eu...

— Dar nu cumva să scapi vreo vorbă...

— Ferească dumnezeu! Dă-mi repede adresa lui Mimi, să mi-o notez... A urmat numele străzii și numărul...

★

...Credeam că am aflat totul despre Mimi... Personal eram deplin satisfăcută! Dar în ultimele cinci minute pînă să-mi vină rîndul la consultație, am mai fost informată — împreună cu celelalte trei doamne — că:

1. Mimi este presbită — deși numai din cochetărie se pretinde miopă.

2. Nelu este cu doi ani mai tînăr decît Mimi, deși Mimi pretinde exact contrariul.

3. Mimi își vopsește părul.

4. Nelu e un excelent dansator.

5. Mimi suferă de o deficiență glandulară. (Încă un secret! Juratți-vă că nu îl veți divulga nimănui!)

6. Nelu are un frate ofițer și o soră care seamănă leit cu o cămilă.

7. Părinții lui Nelu nu o primesc pe Mimi la ei în casă, pentru că a mai fost o dată măritată și pentru fiul lor ei și-ar fi dorit...

8 Mimi gătește prost, în schimb se ocupă de cosmetică; face o cremă anti-rid, nemaipomenită!...

9. Se pare că Nelu mai oftează și azi după Gina... și că...

...Am intrat la consultație, înainte de a afla dacă și Gina mai oftează după Nelu. Ce indiscreție din partea medicului (numai un bărbat poate fi atît de indiscret) să mă invite în cabinetul lui, tocmai cînd eram pe cale să primesc un supliment de informații — sînt convinsă, cele mai palpitante... Dar și așa — gîndiți-vă — că atît eu, cît și celelalte două doamne, care v-a și mine au participat cu o discretă tăcere la discuție, ne putem duce oricînd vrem să o vedem pe Gina, după care mai șuspină Nelu, și cu acest prilej vom face poate cunoștință și cu el... Și ce ne împiedică să vedem și băiețelul adoptat?

Avem toate adresa lui Mimi Georgescu. Dar, din discreție, nu vom face nimic din toate acestea! Jurăm!

Sidonia DRĂGUȘANU

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

L. T. — Iași: Părul poate fi decolorat cu ajutorul perhidrolului. Tratamentul care-l face să fie distrus se folosește de ajutorul electricității (aplicat de un dermatolog). Anumite turburări hormonale pot face ca părul să crească în exces.

MENOHEM — Cluj: Ne întreabă care este tratamentul litiazei renale urice și oxalice. În afara crizelor dureroase se folosesc pentru a împiedica formarea și creșterea calculilor mijloace igienice, dietetice și medicamentoase, dintre care recomandăm următoarele: activarea schimburilor organismului prin exerciții în aer liber, hidroterapia, masaje. Cantitatea de urină zilnică trebuie să fie menținută crescută (2 pînă la 2,5 litri pe zi), prin ingestia de ape slab mineralizate (Olănești 24), apă de Căciulata, ceaiuri diuretice (uva ursi, mătase de porumb, cozi de cireși). Se va asocia vitamina A în cantități mari și regim alimentar din care se vor elimina alimentele ce favorizează formarea de acid uric (carne, în special organe) și oxalic (ciocolată, ceai rusesc, spanac, prune uscate). Urina va fi alcalinizată spre a împiedica precipitarea calculilor, prin injecția de alcaline (magnezia usta, carbonat de magnezie).

LIANA G. — Brăila: Tratamentul bronșitei cronice, mai ales cînd este complicată de spasm bronșic (crize de astm), cere în primul rînd îndepărtarea oricărei cauze de iritație sau suprainfecție a căilor respiratorii. Pentru aceasta bolnavul nu va fuma, nu va sta în atmosferă iritantă (praf, gaze), va evita expunerea la intemperii. Se vor asana focarele de infecție, în special cele sinusale și își va dezinfecta cu regularitate nasul și gîtul. În afară de tratamentele obișnuite, în bronșită (expectorante, sedative ale tusei) se vor putea folosi medicamente contra astmului (astmosedin, corfilina) cu prescripție medicală. Sînt indicați aerosolii bronchodilatatori și antibiotici (aceștia din urmă după prealabila stabilire a sensibilității microbilor din spută la medicamente). Și curele pneumoterapice la Govora sau Slănic Moldova sînt indicate. Rezultate bune au fost obținute uneori și după tratamentul cu ACTH și cortigen bineînțeles aceasta numai cu avizul și controlul medicului specialist și sub administrarea de antibiotice, pentru evitarea oricărui risc.

LELIANA.—Craiova: Trebuie să vă faceți masaje ale pielii capului, să vă pieptănați părul adeseori și să vi-l spălați cu apă și șampon odată pe săptămînă.

D N.E.—Moinești: La 20 de ani și în absența oricărei alte tulburări, lipsa de memorie de care vă plîngeți nu poate fi datorită decît unui surmenaj. Vă sfătuim să duceți o viață echilibrată, făcînd, după orele de muncă, sport în aer liber și avînd ore regulate de somn. Căutați să vă reeducați memoria cu exerciții progresive. Ca adjuvante: glutacid, preparate cu fosfor, (hexafosfat, trifosfaden) și vitamino-terapie (viplex).

G. TARTULIAN — București. A constatat apariția pe față a unei mici „pete" circulare, în care perii bărbii au căzut. Cu probabilitate este vorba de o micoză (ciupercă a pielei), al cărei diagnostic precis necesită examenul unui specialist.

E. P. — Tg. Neamț. Ne scrie că suferă de „tachicardie" și ne cere să-i indicăm un tratament pentru lichidarea acestui „neajuns". Tachicardia (bătăile repezi ale inimii) nu este o boală, ci numai un simptom ce poate fi datorit unui mare număr de afecțiuni, ușoare sau serioase, începînd cu cele glandulare (hipertiroidismul) și sfîrșind cu cele cardiace propriu zise (insuficiența cardiacă și altele). Dacă nu vă supără altceva decît ușoare palpitații și medicul pe care l-ați consultat nu a găsit nici o suferință organică, se poate să aveți o tulburare nervoasă vegetativă. În acest caz sînt indicate calmantele: valenal, pasiflorin. Rețeta pomeților obrajilor nu poate fi pusă în legătură cu aceasta „tachicardie".

T. MIOARA—Cîmpia Turzii: Durerile articulare persistente apărînd la o persoană tînără mai ales nu trebuie în nici un caz neglijate. Controlați-vă viteza de sedimentare a hematiilor și urmăriți vă temperatura. Arătați vă medicului specialist și căutați focarele ascunse de infecție (dentar, amigdalian, genital)... ce trebuie imediat asanate. Puteți urma un tratament antireumatic medicamentos (cură de piramidon, solicilamid, toforanil) și fizioterapic, (ultra scurte, infraroșii). Eventual, completați tratamentul cu o cură balneară (Eforie, Techirghiol).

Dr. N. P.

PAGINA FEMEII

CURIERUL LAUREI

E. ISPIR: V-ați căsătorit dintr-o „ambiție" — cum mărturisiți — cu o femeie care vă era total indiferentă. Cu timpul însă v-ați obișnuit cu ea. A mai intervenit și un copil, deci s-ar fi putut crede că această căsnicie, pornită nu sub cele mai fericite auspicii, merge spre consolidare. Dar, nu! Soția dvs. — așa cum spuneți — nu v-a arătat destulă înțelegere și de aci certuri, discuții și, în concluzie, nemulțumirea dvs., acumulată zi de zi, care v-a împins în cele din urmă să părăsiți căminul și să vă căutați azil la o altă femeie...

Ați trăit despărțit de soția dvs. un timp, pe urmă, cedînd insistențelor ei — v-ați întors acasă. Ați reluat traiul în comun, dvs. continuînd să nu o iubiți — ea continuînd probabil să vă iubească. S-a născut cel de-al doilea copil.

Vă plîngeți însă că sînteți nefericit în căsnicie: soția dvs. este neînțelegătoare, nu vă poartă de grijă, vă neglijează — vă „persecută" chiar, refuzînd să-și îndeplinească îndatoririle menajere. Încercările dvs. — așa cum susțineți — de a o aduce pe drumul „bun", au eșuat, toate, și în fața acestei situații irepatrabile — ați socotit! — nu vedeți altă soluție decît divorțul.

...Din toată scrisoarea dvs. reiese că sînteți o „victimă". Iertați-mă, dar nu m-ați convins de loc!

Știu, îmi veți răspunde că judec cu părtinire... Că din spirit de solidaritate feminină... Credeți-mă, m-am străduit să fiu foarte obiectivă — ceea ce însă nu m-a împiedicat să citesc printre rînduri... exact ceea ce dvs. n-ați fi vrut să citesc...

Dacă n-ar fi să mă opresc decît la prima dvs. declarație referitoare la mobilul care v-a determinat să vă căsătoriți și dacă n-ar fi decît să-mi imaginez (și nu e prea greu), tot ce a avut de suferit soția dvs. în perioada dvs. de „aclimatizare", cînd bănuiesc că indiferența cu care răspundeați la dragostea ei era jignitoare, umilitoare și o continuă sursă de suferințe pentru ea — tot ar fi destul ca să mi dau seama de felul cum au evoluat lucrurile și ca să vă fac în bună parte responsabil de rezultatele la care ați ajuns. Și ca să vă spun pînă la capăt ceea ce gîndesc, mai trebuie să adaug că am o anumită bănuială cu privire la infidelitățile dvs. conjugale. Cred că ele continuă și determină acea comportare a soției dvs. de care vă plîngeți. Dacă greșesc, vă rog să nu mă cruțați în eventuala viitoare scrisoare pe care mi-o veți trimite. Dar dacă am dreptate, fiți mai sincer față de propria dvs. conștiință și nu cereți soției dvs. să aibă mai multă înțelegere decît omenește poate avea o femeie într-o asemenea situație! Aveți doi copii — protecția și dragostea pe care le-o datorați trebuie să vă fie o călăuză în hotărîrea pe care o veți lua.

Și apoi, dacă ați fost în stare să vă căsătoriți dintr-o „ambiție" — de ce nu mi-aș îngădui să vă recomand să vă faceți o ambiție și din a fi un bun soț și un bun tată, pentru copiii dvs.? Încercați, poate o să vă „obișnuiți" cu vremea...

ELLA. S-a căsătorit la vîrsta de șaisprezece ani. Au trecut de atunci unsprezece. Are un copil de trei ani.

De la începutul căsniciei a fost torturată de gelozia bolnăvicioasă a soțului ei. A trăit o viață de captivitate, pe care astăzi nu o mai poate suporta. Vrea să-și redobîndească libertatea, pierdută la o vîrstă atît de crudă...

V-ați căsătorit prea de timpuriu. D-ta aveai șaisprezece ani, el douăzeci și unu. Poate, fără să-ți dai seama, l-ai întreținut gelozia. În orice caz, n-ai știut să-i cîștigi încrederea, să-i dai liniștea, certitudinea de care avea nevoie. N-ai știut nici cum să reacționezi în fața crizelor lui, poate absurde, de gelozie. Le-ai tolerat — dezarmată — și astfel le-ai încurajat.

Sînt convinsă că dacă primele lui izbucniri nefondate de gelozie ar fi fost categoric reprimate de către d-ta printr-o atitudine fermă și demnă, ele nu s-ar mai fi repetat. Probabil însă că la început te măgulea. Se întîmplă. Dar poate că nici acum nu este încă prea tîrziu. Dacă îți mai iubești soțul, fă totuși toate eforturile de a-ți menține căsnicia. Am inclus acest „dacă" — pe care îl consider capital — altminteri, bineînțeles, nu mai are sens să rămîi alături de el.

ELVIRA — București: Mărturisește-i fără întîrziere mamei d-tale ceea ce ți s-a întîmplat. Este singura în măsură să te ajute.

LAURA

Practic

Vopsirea în casă a materialelor de bumbac

La vopsirea în casă a materialelor de bumbac se folosesc în mod deosebit coloranții direcți.

Colorantul se amestecă bine cu apă caldă, preferabil apă de ploaie pînă se obține o pastă omogenă; se adaugă apă fierbinte, amestecîndu-se mereu, pînă la dizolvarea completă a colorantului, obținîndu-se astfel o soluție concentrată, numită „soluție mumă". Aceasta se adaugă, în 4—5 rate, în baia de vopsire, strecurîndu-se printr-o pînză de bumbac.

Baia de vopsire, formată din apă (de 20 ori greutatea materialului de vopsit) va conține, în afară de colorant și alte adausuri necesare vopsirii.

Materialul pregătit și înmuiat se introduce în baia de vopsire, în care s-a adăugat un sfert din „soluția mumă" și întreaga cantitate de sodă, însă cel mult 2% față de greutatea materialului.

Temperatura băii trebuie să fie de 30—40° C. Se încălzește treptat, cca. 30 minute, pînă la fierbere și se menține 45—60 minute. În timpul încălzirii pînă la fierbere se mai adaugă două sferturi din „soluția mumă" a colorantului, ultima porțiune introducîndu-se la cca. 10 minute după începerea fierberii.

Sarea, în proporție de pînă la 20% și dizolvată în puțină apă, se adaugă de asemenea treptat, pentru a se obține o vopsire uniformă și pătrunsă; în acest scop se începe vopsirea fără adaus de sare, se ridică încet temperatura și numai după ce s-a adăugat al treilea sfert de colorant, se introduce prima porție de soluție de sare.

După fierbere se poate continua vopsirea în baia răcită din ce în ce, de la caz la caz, timp de cca. 20 minute. După vopsire, materialul se spală cu apă rece, pînă ce apa lese limpede.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Supă de zarzavat

Supa de zarzavat, gătită cu grijă, poate fi tot atît de gustoasă ca și o supă de carne. Este sănătoasă, căci conține fier și magneziu, precum și diferite săruri necesare organismului.

Se taie două-trei fire de praz în rondele fine și se prăjesc cu puțin unt sau — de preferință — cu grăsime de pasăre.

Separat se fierb cîțiva cartofi și o țelină, se trec prin sită și se amestecă cu prazul. Se adaugă un morcov tăiat foarte fin. Se toarnă apă, se potrivește de sare și se lasă să fiarbă în clocote mici. Cînd se dă la masă, supa se drege cu un gălbenuș și cu două-trei lingurî de smîntînă. Acest adaus îi mărește valoarea nutritivă și îi dă totodată un gust mai bun.

Ochiuri cu sos de roșii

Există mîncare mai ușor de pregătit ca ochiurile fierte în apă? Dar vă tes întotdeauna întregi și frumoase?

Pentru aceasta prima condiție este ca ouăle să fie foarte proaspete. Apa se pune la fiert într-o cratiță destul de mare, pentru ca ouăle să nu fiarbă înghesuite și să poată fi ușor scoase din apă. Se adaugă puțin oțet (o lingură la un litru de apă); acesta ajută ca albușul să nu se resfire în apă și să se coaguleze egal în jurul gălbenușului. Cînd apa dă în clocot, se sparg ouăle pe rînd într-o farfurie mică și le se dă drumul în cratiță, bineșor, ca să nu se sfărîme. Se acoperă cratița și se trage mai la o parte, pe foc mic, astfel încît să nu mai clocotească. Se țin trei minute, pînă ce albușul se coagulează fără ca gălbenușul să fie răscopt. Din timp, pregătim pe farfuria de servit atîtea felii de pîine prăjite cu unt, cîte ouă dorim să servim. Se scot cu grijă ouăle din apă, cu lingura cu găuri, se scurg și se așează cîte un ou peste fiecare felie de pîine. Deasupra se toarnă un sos de roșii foarte fierbinte. Ochiurile astfel servite au un aspect plăcut, și sînt foarte gustoase.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

31 MARTIE—6 APRILIE

— Supă de zarzavat; loiță cu brînză de vaci și smîntînă; halva.

— Ochiuri cu sos de roșii; conopănașă cu spanac; compot.

— Scrumbii rasol, cu sos de lămîie; ghiveci călugăresc; alivenci

— Papară de pîine; perișoare cu tarhon; cremă de cafea.

— Salată de țelină cu maioneză; mîncare de linte, cu castraveți; crochete de orez cu sirop.

— Ciorbă de miel; șnițel de legume cu salată verde; chec.

— Sufleu de cașcaval; friptură înăbușită cu sos de muștar; plăcintă cu cremă.

Chec cu stafide

(Rețetă cerută)

Se freacă 2 ouă cu 200 g. de zahăr, pînă ce volumul crește simțitor. Se adaugă treptat două cești mici de cafea cu ulei, două cești cu lapte, jumătate linguriță de bicarbonat proaspăt cernut, 225 g făină, vanilie, și la sfîrșit, un pumn de stafide și puțină coajă de portocale din dulceață. Se unge forma cu unt și se presară făină. Se toarnă compoziția și se coace la foc potrivit.

Sanda MARIN

Plăcintă cu cremă (cremșnit)

(Rețetă cerută)

Această prăjitură se face în mod obișnuit cu aluat franțuzesc. Cum însă prepararea aluatului franțuzesc cere oarecare îndemînare și timp, și de multe ori dă greș și nu crește, recomand următorul aluat din unt și smîntînă, care se face ușor și este foarte fin la gust.

Se cerne pe masa de aluat 320 g făină. Se face loc la mijloc, și se pune 250 g smîntînă, 280 g unt proaspăt mulat puțin cu mîna, și jumătate linguriță de sare. Se amestecă totul repede împreună, se adună ca o mînge, se acoperă cu un șervet și se lasă cîteva ore la rece. Înainte de a-l întrebuința, se împăturește odată ca aluatul franțuzesc.

Se întinde o foaie subțire de jumătate cm și se așează într-o tavă dreptunghiulară cu margini joase, stropite cu apă. Se înțeapă în mai multe locuri cu o furculiță, ca să nu se umfle la copt. Se dă la cuptor la foc bun. După ce s-a copt se taie foaia drept în două. Se așează pe una din jumătăți crema de vanilie în strat de 2-3 cm; deasupra se pune cealaltă foaie. Se îndreaptă marginea cu cuțitul, astfel încît crema să nu lasă deloc afară dintre cele două foi de aluat. Cu un cuțit foarte bine ascuțit, se taie plăcinta în pătrate egale, fără să se apese, ci cu o mișcare de tăiat cu fierăstrăul. Se presară zahăr pudră, și cu o spatulă se așează prăjiturile pe farfurie, unele lîngă altele.

SFATURI COSMETICE

„...la revedere, iubiți ascultători, iar în emisiunea viitoare vă vom învăța cum să vă scoateți crema de pe față..."

Desen de Adrian ANDRONIC

MODA

1. — Pentru birou — această bluză, care se poate purta cu și fără cordon. Mîneca trei sferturi. Fusta în cute duble mici.
2 — Bluză de croială chimono, închisă cu trei nasturi. Mîneca — strînsă ușor cu o manșetă. Bluza se asortează cu o fustă foarte largă.
3 — Bluză simplă, cu guler mic, strîns în jurul gîtului. De sub guler pornește o garnitură formată din trei bentițe colorate, fie din materialul fustei, fie de o nuanță potrivită. Această garnitură se repetă la manșete.

Desene de Tanzi PFENNINGS

FRED GHENĂDESCU

— Ia-te uită, azi e 1 aprilie! Neapărat trebuie să ne păcălim colegii!...

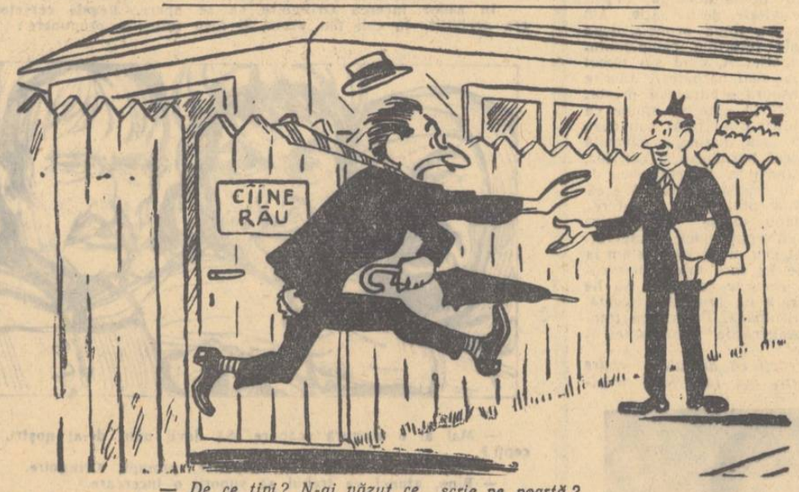

— De ce țipi? N-ai văzut ce scrie pe poartă?
— Am văzut, dar credeam că e păcăleală de 1 aprilie...

De-ntîi april...

Vine-ntîi aprilie iar!
O capcană-n calendar,
Zi cu schimb de păcăleli:
Eu te-nșel și tu mă-nșeli!

Mai sînt unii ce-și revarsă
Pasiunea pentru farsă,
Dar din șotiile noastre,
Una-i bună, zece-s proaste.

Pentru ce ne păcălim,
Nu știți voi, nici noi nu știm
Ne-amăgim fără temei,
Slugărind un obicei.

Că aprilul, la zi-ntîi,
Face pozne și trăsnăi,
E-o tradiție, se pare.
Totuși, pun o întrebare:

Numai Prier e etapa?
Doar atunci ne tragem clapa?
Pragul lui aprilie este
Singurul soroc de feste?

Cînd casierul nărăvit
Nu-ți dă restul cuvenit,
Cică n-are mărunțiș,
Nu ești păcălit fățiș?

Cînd te-ntorci de la obor
Și găsești un pulșor
Mai în fiecare ou,
Nu ești păcălit din nou?

Sau, la cîte-un Aprozar,
Cînd te „pișcă" la cîntar
Zi de zi cu cîte-un leu,
Nu ești păcălit mereu?

Cînd ți-aduce-un ospătar
Dimbovița... la pahar
Și pretinde că-i Corniță,
Nu te păcălește... criță?

Sau, un altul, cînd faci plata,
Dacă ți-adună data,
Că te simte mai credul,
Nu te-a păcălit destul?

Cînd te prinde prima ploaie
Și pantoful nou se moaie,
Că poți talpa s-o arunci,
Nu ești păcălit și-atunci?

Sau cînd ceasul, reparat,
Ieri l-ai scos și azi a stat,
Nu ești, pe cadranul mut,
Păcălit... a la minut!

Sau, în parc cînd iese luna,
Și aștepți, aștepți întruna,
Dar... persoana n-a venit,
Nu ești iarăși păcălit?

Nu-i nevoie, așadar,
Să pîndești în calendar
La un colț de primăvară,
Ziua cea mai ghidușară.

Cînd, în viață, uneori,
Dai de șmecheri, de farsori,
Orice zi din orice stil
Poate fi întîi aprilie!

I. BERG

E. ARNO

— Tuns? — Da!?...

NELL COBAR

— Stai, tăticule, e doar o păcăleală de 1 aprilie!...

GH. CHIRIAC

Ghicitoarea: — *Mîna dvs. îmi spune că veți avea cinci copii...*
Clientul: — *Ha! Ha! Ghicești într-o mînă de lemn!...*

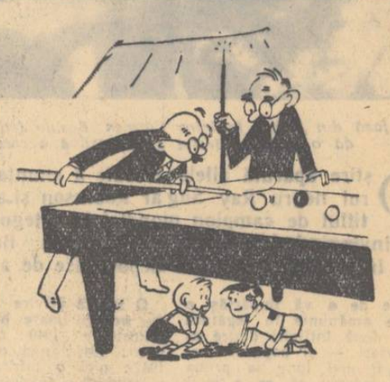

COPIII: — *Să vedem cum se descurcă: le-am băgat cîte un ac în vîrful tacului...*

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

CE SA CITIM

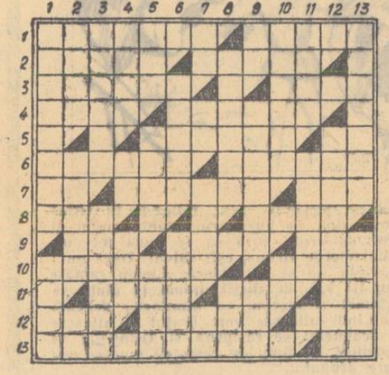

ORIZONTAL: 1) Titlul unui volum de versuri de A. Gurghianu — Scriitor sovietic, autorul povestirii „Floarea de piatră" 2) „Urmele...", roman de Pavel Vijinov, după care s-a realizat și filmul cu același nume — „In... Nordului", roman de Nikolai Panov 3) Scriitor sovietic, autorul volumului „Taina celor două oceane" — Actor francez, interpretul lui Jean Valjean din „Mizerabilii" de V. Hugo 4) In... mare", versuri de Vladimir Maiakovski — Mare poet sovietic tălmăcit în românește de Zaharia Stancu și George Lesnea 5),.... întunecat", roman de Ion Pas — Tambur chinez 6) A scris romanul „Pămînt și oameni" — Transformare, metamorfoză 7) Jumătate dintr-un trio! — „Cîntec pentru....", poezie din volumul „Azimă" de Mihai Beniuc — Înmulțire 8) Aurora la greci — Ambalaj de scînduri 9) Interjecție — Titlul unui ciclu de poeme din volumul „Poeme simple" de Zaharia Stancu — A se arăta 10) Opera literară a acestora își păstrează importanța de-a lungul veacurilor — Personajul principal al unei tragedii celebre de Shakespeare 11) Martin Andersen... autorul romanului „Ditte, fiica omului" — Pentru — Este dublu! 12) Crustaceu — „Prin...", note de călătorie de Ilya Ehrenburg — Plasă de prins pește 13) Titlul unui roman al scriitorului sovietic D. Gran'n — Articol.

VERTICAL: 1) „... și ură", se intitulează volumul de versuri al poetului Al. Andrițoiu — „Mihail, cine de..." povestire pentru tineret de Jack London 2) ...Cosașu, autorul schițelor „Opiniile unui pămîntean" — „...necunoscut", nuvele de Petru Vintilă — Fluviu în Franța 3) Cuier portativ — Romancier, poet și ziarist, autorul volumelor „Desculț" și „Dulăii" 4) A imita gesturile cuiva — Primele consoane — Personaj mitologic nordic 5) Mamifere din America tropicală — Pronume — Floare din familia irisului 6) Romancier francez, autorul lui „Mathias Sandorf" — Arvună 7) Prinde! — Pronume — Camere vaste — Notă muzicală 8) „Am... din sat", titlul unui volum de Ion Vlasiu — Burulană 9) Barbu Eugen — Intre schițe și romane — „Tigănie, ...beteag / nu te uită cui îi-ești drag!", din „Cîntice țigănești" de M. R. Paraschivescu 10) Căruntă — In galoși! 11) Nume bărbătesc — A scris romanul „Hîrdăul lui Satan" 12) „Fabrica de cherestea" se intitulează volumul acestei scriitoare sovietice 13) „Producția" poeților — Imaginar.

Cuvinte rare: ASE — UNO — IXIA.

Ana OPREAN

NOCTURNA

ORIZONTAL: 1) Celebru compozitor german, autorul lied-ului „Noapte de mai" — Cunoscut personaj din „1001 de nopți". 2) Cîntecul „Mi-e dor de nopți cu lună plină" — Mică planetă. 3) Onoare — „Și dacă norii deși se duc / De jese-n luciu luna, / E ca aminte să-mi aduc / De tine-n totdeauna". 4) Str. Drumul Serii nr. ...! — Se scaldă noaptea luna-n ea. 5) Interjecție — Pronume — Iubita mea, frumoasă ca o stea — Oraș în Norvegia. 6) Pentru desen — Pe margînea lacului! — Poezie „Cînd cade-ncet amurgul" din ciclul „Clopotul de aur" de Zaharia Stancu. 7) Zeul dragostei — Își are și el o constelație pe cer — Din nou. 8) Se-nfioară de tăcerea nopții — Oglinda lunii — El și ea sub clar de lună. 9) Autorul melodiei „Ți-a-mintești ce mi-ai spus într-o seară" — Textilă. 10) Umblă noaptea pe acoperiș — Editura Tineretului — Bate miezul nopții. 11) Lucra pămîntul — O pată pe cerul înstelat — Nopțile de iunie! 12) Iată și soarele în plină nocturnă! — „Orologiul sună noaptea jumătate / La... în poartă oare cine bate?" — Rîu în Illyricum.

VERTICAL: 1) Dau concert noaptea pe lac — O lanternă salută accelerat! 2) „... de noapte" de Glinka (pl) — Miezul nopții. 3) Arcaș ce-și nimerește ținta mai ales în nopțile cu lună! — Celebra „... lunii" de Beethoven. 4) Îl întîlnești în „1001 de nopți" — Jucător de tenis de masă maghiar. 5) Manganan — Pentru nopțile reci de toamnă — Atlet român. 6) Licurici în noapte, colo, hăt departe — ... de lună — Osmiu. 7) Înainte de amiază — Trec cu vederea. 8) Curat, fără de pată 9). Stăpîna nopții — 12 luni — Clor. 10) Bloc de piatră adus de ghețari — Intocmai. 11) La noapte — Zîne rele despre care bătrînii credeau că apar noaptea și pocesc oamenii. 12) Poftă de joc la copii — Cîntec nocturn sub balconul iubitei. 13) Lună în formă de secer — Instrument muzical — Cîmpie.

St. STOIANOVICI

ANTRACT

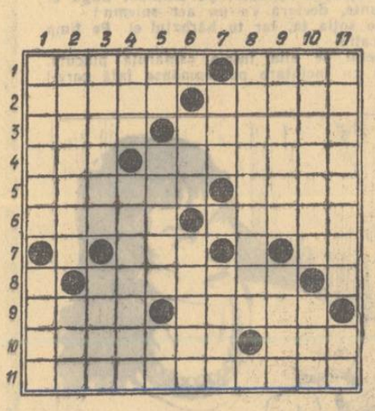

ORIZONTAL: 1) Listă de bucate ilustrată — Cameleon electric 2) Zgîrie nori — Regizori ai... marilor manevre 3) La drept vorbind, au niște articole la care nu încape tocmeală — Incandescența entuziasmului 4) Întoarce ceasul! — Cel mai mare mincinos, dacă ar fi să judecăm după nas! 5) Unelte de bătut, folosite și la executarea torturilor — Lapte de pasăre 6) A pune la locul lui — A face exces de apă chioară 7) Plan... subțire — Cuore 8) Copaci cu rădăcină (!) acră 9) Apel la privire — Stinjenei 10) Cu cuțitul la os — Proiectant de săgeți 11) Fără de lege.

VERTICAL: 1) Natură moartă în ulei — Face cite-un pas și dacă-ntîlnește ceva în cale, o ia ca nebunul 2) Asta-i culmea: nici un altul nu-l întrece! — Trecătoare printre pietre 3) Alăturea cu drumul — Mai tare decît fierul 4) După noi — Într-un cuvînt, plini de apă 5) Literă slavonă — Recunoașterea unor scăpări din vedere — Argint 6) Riu în Sudan — Nici mai mulți, nici mai puțini 7) Salut — Pe Arges în sus 8) Niște oameni care văd totul în mare 9) Lingă Mamaia,... — Un riu german pus în mișcare! 10) Sud-american cu gura mare — Nu se poate spune că-i... piele groasă 11) Trec deseori de la o carieră la alta — Intră în cost.

Neiu CARAIMAN

Rebus — Magazin
BON Nr. 7

EXERCIȚII

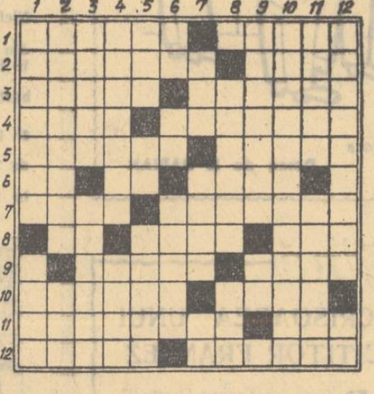

ORIZONTAL: 1) Probă de rezistență pentru nervi — Îți oferă prilejul de a dansa cu o prăjină 2) Făunar de giuvaeruri cu plumb — Cerneală pentru citit pe întuneric. 3) Fac parte din cavaleria ușoară — Plictiseală între paranteze. 4) Oraș caucazian — Roșeață exdin butoi — Combustibil pentru motorul vieții.

VERTICAL: 1) Ar cînta, dar nu-i ajută capul! — Acreală în laborator 2) Expoziție de mostre — Anotimp fără vreme 3) Ouă și oțet — Stă la oricine pe genunchi 4) Combinații mitologice pe linia schimburilor anatomice între oameni și animale — Incendiu în gîtlej. 5) Își are originea în ou — Cuie — In opoziție sentimentală cu mumă 6) Sub tei — Sărutare simbolică — Zeamă de struguri amărîtă 7) In clipa asta — La orizont — In Sibiu 8) Căi de comunicație — Pensionar al grădinii zoologice cu acces la orice portmoneu 9) Cînd muza își face datoria — Calciu 10) Surpriza pe care ți-o aduce uneori binefacerea 11) Se dă în vînt după grăunțe: cum i le dai le face praf — Șters cu buretele 12) Vine de la polul sud — Deasupra.

Neiu POPESCU
Sibiu

plicabilă: și el și ea sînt puri! 5) A face începutul — Urcă sprinten pe scara vieții. 6) Dubluna lui do — Sub prima linie — Covrig fără ocă. 7) Fabricanți de somnifere — Abandonat. 8) După 3,14 — Pretinde — Arome de mai pentru gutural. 9) Se mișcă repede — Școala cunajului. 10) Culoare de iris — Colecție de inele 11) Pană de somn — De cînd nu mai are barbă, se poartă cu guler 12) Facultate mintală inspirată

POȘTA-REBUS

VERONICA COZMANCIUC — **Loco:** Cu samurai fără cap și acvarii fără coadă, n-o să iasă niciodată un careu publicabil..

GIMY BALTAG — **Loco:** Cuvintele articulate nu sînt admise. Celelalte sînt nepublicabile sau au mai apărut.

GH. CORNOS — **Cluj:** „Filmele" dvs. au cîteva secvențe nereușite (icemai, iaponia, ometeu, frigui) astfel că premiera nu va mai avea loc!

VIRGIL MUNTEANU — **Sebeș?** Vom publica un monoverb sau două. Încercați și alte formule, mai puțin curente.

Rezultatele concursului „100 de întrebări despre patria noastră"

La concursul „100 de întrebări despre patria noastră", organizat de revista „Magazin", au sosit 1039 scrisori. In urma trierii efectuate de o comisie de specialiști, au fost declarate intrate în concurs un număr de 514 răspunsuri. Repartizate pe categorii, situația e următoarea:

Categoria I-a: 76 răspunsuri, exacte; Categoria II-a: 203 răspunsuri exacte; Categoria III-a: 125 răspunsuri exacte; Categoria IV-a: 36 răspunsuri exacte; Categoria V-a: 38 răspunsuri exacte; Categoria VI-a: 36 răspunsuri exacte.

Dat fiind că sînt mai mulți concurenți care au dat răspunsuri exacte, atribuirea premiilor se va face — conform regulamentului concursului — prin tragere la sorți.

Tragerea la sorți va avea loc, în prezența concurenților dornici de a asista, la „Casa Scînteii", blocul C 1, parter, vineri 4 aprilie, ora 17. Va urma un program artistic prezentat de IOSEFINI și ansamblul său.

ȘAH

MECIUL SMISLOV—BOTVINIK

Răspunzînd cererilor exprimate de mai mulți cititori, în cadrul rubricii de șah a revistei „MAGAZIN" vor fi publicate, în continuare, partidele meciului revanșă pentru titlul de campion mondial dintre Smislov și Botvinik.

ȘI UN CAMPION MONDIAL POATE GREȘI...

In partida a doua avantajul a alternat. Smislov, ale cărui piese fuseseră multă vreme înghesuite, a reușit să inițieze un contrajoc activ, cu atît mai periculos cu cît Botvinik intrase în criză de timp. Dar la mutarea 31 Smislov a făcut o greșeală gravă, care a dus la pierderea unui pion, a inițiativei și apoi a partidei.

PARTIDA A II-a
INDIANA VECHE
Alb: M. BOTVINIK.
Negru: V. SMISLOV.

1. d4, Cf6. 2. c4, g6. 3. Cc3, Ng7. 4. e4, d6. 5. f3, 0—0. 6. Ne3, a6. 7. Nd3, Cc6. 8. Cge2, Tab8. 9. a3, Cd7. 10. Nb1, Ca5. 11. Na2, b5. 12. c:b5, a:b5. 13. b4, Cc4. 14. N:c4 b:c4 15. 0—0, c6. 16. Dd2, Cb6. 17. Nh6, N:h6. 18. D:h6, f6, 19. a4, Ca8. 20. Tfb1, f5. 21. De3, f:e4. 22. f:e4, Cc7. 23. d5, e:d5. 24. e:d5, Nb7. 25. Tbf1, Dd7. 26. Dd4, e6. 27. d:e6, C:e6. 28. Dg4, Tfe8. 29. Cd4, Dg7. 30. Tad1, Cc7. 31. Df4, Te5? ? 32. Cc6! N:c6. 33. D:c4 șah, d5. 34. D:c6 și Botvinik a cîștigat la mutarea 41. BOTVINIK—SMISLOV 2—0.

BOTVINIK CÎȘTIGA ȘI A TREIA PARTIDA

După o scurtă întrerupere provocată de îmbolnăvirea lui Smislov, meciul revanșă a continuat aducînd o surpriză: Botvinik a cîștigat și a treia partidă! E fără îndoială o performanță deosebită, înlesnită de faptul că Smislov a făcut din nou o mutare evident slabă. Deschiderea a fost aceeași ca și în prima partidă (Caro-Kann), numai că la mutarea treia Smislov a ales o variantă mai favorabilă albului.

PARTIDA A III-a
APĂRAREA CARO-KANN
Alb: V. SMISLOV.
Negru: M. BOTVINIK.

1. e4 c6; 2. Cc3 d5; 3. d4 d:e4; 4. C:e4 Nf5; 5. Cg3 Ng6; 6. h4 h6; 7. Cf3 Cd7; 8. Nd3 N:d3; 9. D:d3 Dc7; 10. Nd2 Cgf6; 11. 0—0—0 e6; 12. Rb1 0—0—0; 13. c4 c5; 14. Nc3 c:d4; 15. C:d4 a6; 16. De2 Nd6; 17. Ce4 C:e4; 18. D:e4 Cf6; 19. De2 Td7; 20. Tc1 Dc5; 21. Cb3 Df5 șah. 22. Tc2 Nc7; 23. c5 Td5; 24. c6 Nb6; 25. Cd2? Dd3; 26. Ce5? Nc7; 27. D:d3 T:d3; 28. Ce5? O greșeală gravă, comisă în criză de timp, care permite negrului să dea turnul pentru două figuri ușoare. T:c3; 29. c:b7+ R:b7; 30. T:c3 N:e5; 31. Tb3+ Ra7; 32. Tc1 Tb8; 33. T:b8 R:b8; 34. Tc4 Cd5; 35. Rc2 h5; 36. b4 Rb7; 37. Rb3 Nd6; 38. a3 Nc7; și în ciuda rezistenței disperate opuse de Smislov, Botvinik a reușit să cîștige la mutarea 67. BOTVINIC—SMISLOV 3—0!

Poziția după mutarea 31... Te5?

O problemă de perspicacitate

Rapid, dar cu atenție!

Următoarele probleme trebuie rezolvate „în luptă cu secundele", cine va da mai rapid răspunsul exact?

1. La ora 12 pleacă din București spre Orașul Stalin un autobus cu excursioniști. Cu o oră mai tîrziu pleacă din Orașul Stalin spre București un ciclist, care merge desigur cu o viteză mult mai mică decît autobusul.

Atunci cînd autobusul și ciclistul se vor întîlni, care se va afla mai departe de București?

2. Ce este mai scump: un kilogram de monezi de cîte 25 de bani, sau o jumătate de kilogram de monezi de cîte 50 de bani?

3. La ora 6 pendula a bătut de 6 ori. Am observat după un cronometru că de la prima bătaie pînă la a șasea, au trecut 30 de secunde.

Dacă pentru a bate de 6 ori pendula are nevoie de 30 de secunde, cît timp se va scurge atunci cînd pendula va bate miezul nopții?

(Soluțiile în numărul viitor)
SOLUȚIA PROBLEMEI APĂRUTĂ IN NUMĂRUL 24
Patru pantofi și trei ciorapi.

AȚI AUZIT DE...

...primele vapoare pe Dunăre?

Începuturile navigației cu aburi pe Dunăre, s-au făcut în anul 1834. O companie austriacă a pus atunci în circulație, vapoarele PANONIA și ARGO, care făceau curse, odată pe lună, între Gladova și Galați. Panonia avea 36 de cai putere, iar Argo 50.

In vremea aceea Dunărea nu era navigabilă la Porțile de Fier, deci drumul de la Viena la Constantinopol se făcea cu transbordare în acest punct. In felul acesta distanța Viena — Galați era parcursă în 10 zile.

De la Galați, circula în anul 1834, pînă la Constantinopol, vaporul Ferdinand, tot austriac — acesta fiind de asemenea primul vapor care a navigat pe Marea Neagră.

In 1857, o companie franceză a pus în circulație pe Dunăre două vapoare, între Galați și Giurgiu. Distanța aceasta era parcursă în timpul record de... 35 de ore.

...locul cel mai uscat de pe pămînt?

Nu este în Sahara, cum s-ar putea crede.

In nord-vestul Perului, aproape de frontiera Ecuadorului, există un orășel numit PAYTA. Acest orășel, împreună cu împrejurimile sale, este locul cel mai uscat de pe pămînt, pentru că ploaia nu se abate asupra sa decît la 7 ani odată.

Cea mai mare ploaie cunoscută acolo a căzut în anul 1898, cînd — după o arșiță neîntreruptă de 8 ani a plouat timp de 24 de ore.

Toată flora regiunii este formată din 9 specii de plante, între care se află și renumitul bumbac peruvian, cu rădăcini lungi, care poate sta mulți ani fără apă și care dă recolte îmbelșugate.

...cea mai mare ploaie?

Cea mai mare ploaie cunoscută în Europa pînă la sfîrșitul secolului trecut, a căzut la noi în țară, în anul 1889, la 7 iunie, și anume, la Curtea de Argeș.

Această ploaie a durat, din fericire numai 20 de minute și a înregistrat 204 mm pe metru patrat.

O ploaie mai catastrofală decît aceasta a căzut la 17 august 1900, la Cara Omer, în Dobrogea și a durat 4 ore, dînd 320 mm pe metru patrat. Ploaia aceasta a umplut o vale lungă de 30 km, lată de 60—80 m și adîncă de 6—8 m., tîrînd cu năpraznicul său torent, casele, vitele, urborii și pe locuitorii care nu s-au putut refugia la timp.

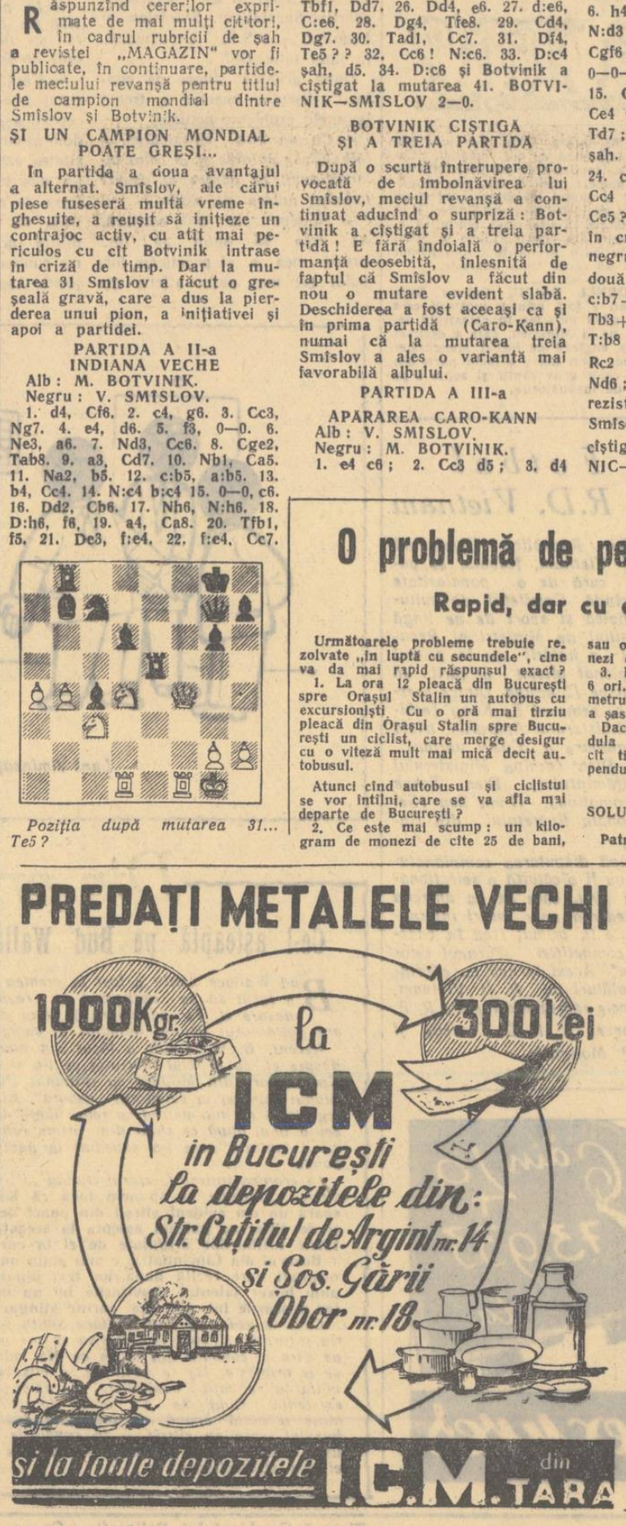

SPORT magazin

PENTRU A CINCEA OARA CAMPION MONDIAL!

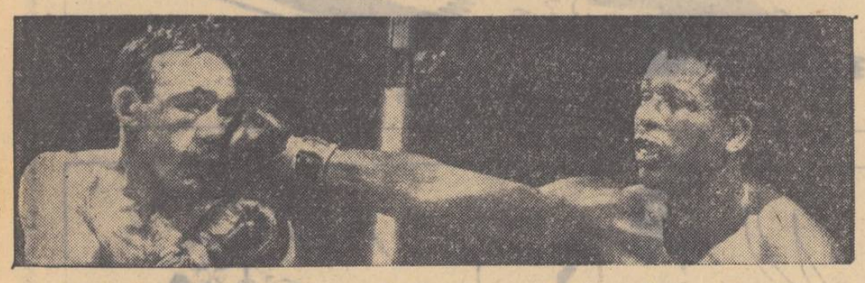

O față din prima întîlnire Carmen Basilio (stînga) — Ray Sugar Robinson (dreapta), care dă o imagine destul de sugestivă a ceea ce înseamnă boxul profesionist.

Știre apărută zilele trecute a anunțat că boxerul negru Ray Sugar Robinson și-a recucerit titlul de campion mondial la categoria mijlocie, învingîndu-l la puncte pe Carmen Basilio, cel care în toamna trecută îl deposedase de acest titlu.

Înainte de a vă împărtăși o serie de amănunte în legătură cu cele două întîlniri dintre acești boxeri — și popasul nostru va fi mai lung la prima întîlnire, pentru că ea a avut un tîlc deosebit — credem că vă va interesa să reîmprospătăm în memoria dv. figura celebrului boxer Ray Sugar Robinson.

Pe cît de uimitor este, de pildă, faptul că un alt boxer negru, Floyd Patterson, a reușit la 18 ani să devină campion olimpic la categoria mijlocie, pentru ca 4 ani mai tîrziu să cucerească titlul suprem în boxul profesionist, urcînd pe piedestalul unde au strălucit un Jack Dempsey, Gene Tunney, Joe Louis, etc., tot atît de senzațională este și victoria lui Ray Sugar care, la 38 ani — ceea ce în sportul de mare performanță înseamnă resemnare și carieră de antrenor — își mai înscrie odată numele pe lista campionilor mondiali!

Ray Sugar Robinson este una din marile figuri ale boxului profesionist. Victoriile sale — cele mai multe prin K.O. — au făcut să curgă rîuri de cerneală, au fost comentate cu lux de amănunte de-a lungul și de-a latul pămîntului, în toate ziarele și revistele lumii.

Născut la 3 mai 1920, la Detroit (Statele Unite), Ray Sugar Robinson, pe numele lui adevărat Falker Smith, a trecut la profesionism în anul 1940. De atunci și pînă acum, el a susținut peste 300 meciuri și toate aceste meciuri în condițiile grele ale boxului profesionist pe distanțe de cîte 10, 12 și chiar 15 reprize a 3 minute și cu adversari care, la rîndul lor, erau obligați să lupte pînă la ultimul strop de vlagă.

O scurtă privire în palmaresul acestui mare boxer este edificatoare: 1940: nici o înfrîngere; 1941: nici o înfrîngere; 1942: nici o înfrîngere; 1943: o singură înfrîngere, în fața celebrului Jack la Motta; 1944: nici o înfrîngere; 1945: un singur meci nul, în compania lui Jose Basolka; 1946: nici o înfrîngere; 1947: nici o înfrîngere; 1948: nici o înfrîngere; 1949: un singur meci nul, cu Bremm; 1950: nici o înfrîngere; 1951: o singură înfrîngere, în fața lui Turpin; 1952: o singură înfrîngere, în fața lui Joe Maxim, campion mondial la semi-grea.

În 1953, Ray Sugar are 33 ani... Și vîrsta a început să-și spună cuvîntul. Boxează mai rar, dar evoluțiile sale stîrnesc tot atît interes ca și în anii cînd cobora victorios scările ringului, după meciurile susținute cu campioni ca Rocky Grazziano, Carl Bob Olsen, Randolph Turpin, și mulți alții. În anii aceia, el a cucerit întîi titlul mondial la semi-mijlocie (1946) și apoi și-a înscris — repetat — numele pe lista campionilor mondiali la categoria mijlocie.

Ultima oară, el a devenit campion săptămîna aceasta, învingîndu-l, după cum am spus, pe Carmen Basilio.

De fapt, Ray Sugar n-ar fi avut nevoie să-și recucerească titlul, fiindcă pe Carmen Basilio îl învinsese și prima oară pe ringul de la Yankee Stadium din New York. Ce vîlvă stîrnise acest meci! Casele de bilete au fost asaltate, și cînd sala s-a umplut pînă la refuz, Jim Norris, gangsterul boxului profesionist american nu mai prididea numărînd cei 560.000 dolari încasări! Și totuși era nemulțumit acest Norris. Pentru a-și sătura setea de cîștig, el a semnat un contract și cu Societatea de televiziune și radio-ul din New York, pentru alți 300.000 dolari! Imprudentul Ray Sugar a cerut atunci să i se mărească și lui bursa, în raport cu noile venituri. După discuții care au culminat cu un adevărat scandal, Norris, neavînd încotro, a trebuit să accepte. A acceptat, dar răzbunarea a venit imediat. La sfîrșitul unui meci dramatic, sîngeros și epuizant, pe care Ray totuși îl cîștigase, doi din cei trei judecători (probabil că Norris nu căzuse de acord și cu cel de al treilea), au acordat decizia lui Carmen Basilio. Și astfel, Jim Norris și-a îmbogățit... palmaresul cu o nouă „victorie", care l-a făcut pe marele campion negru să declare dezamăgit unui ziarist: **„Boxul este o afacere murdară. Mi s-a propus de multe ori să pierd în fața unui adversar mai tînăr pentru a-i ușura astfel ascensiunea și pentru a face în același timp să crească pariurile. Am refuzat întotdeauna. Astă seară am plătit pentru încăpățînarea mea".**

Nu știm dacă la meciul revanșă cu Carmen Basilio, Ray Sugar a fost mai puțin... încăpățînat. Cert este că, de data aceasta, pumnii puternici ai lui Sugar au fost mai convingători, obligînd pe judecători să-și facă un fel de „mea culpa".

Jak BERARIU

Ce vreți să știți?

GH. VLADESCU, București: Preferatul dvs., Ilie Savel, n-a abandonat și nici nu se gîndește să abandoneze atletismul. „Lipsa lui de pe primul plan", cum spuneți dvs., se datorește unui ciacaj suferit cu prilejul întîlnirii de atletism Balcani—Scandinavia, care a avut loc la Atena. Acum se pregătește cu răbdarea și prudența ce se cer după un asemenea accident. Cît privește reapariția lui publică, ea nu va întîrzia ci, după cum sîntem asigurați, se va produce chiar în primăvară. S-ar putea însă ca un timp Ilie Savel să nu se alinieze la start în specialitatea care l-a consacrat (400 m. garduri), „preferînd" pentru început sprintul.

TRAIAN PETRE, Arad: Dreptatea e de patrea dvs.: Vasile Zavoda — sau Zavoda II, cum e mai bine cunoscut — n-a fost un jucător „plimbăreț". De altfel, iată și datele solicitate, ce le deținem chiar de la el: A „debutat" la 9 ani la Tricolor Baia Mare, la 16 ani a trecut la Minaur Baia Mare, iar la 20 ani la Metalul Baia Mare, rezultat din fuzionarea echipelor Minaur și Phönix. Un an mai tîrziu (1950) a apărut sub culorile echipei C.C.A. unde, cum știți, joacă și astăzi. O confidență în plus: ne-a declarat că e convins că tot restul „carierei" lui fotbalistice va apăra aceleași culori.

V. STOICESCU, Buzău: A. S. Monaco joacă în campionatul primei divizii a Franței deși aparține principatului cu același nume. De aceea au și fost unele discuții în Franța dacă A. S. Monaco ar putea să fie consacrată campioană a Franței în ipoteza că ar cîștiga campionatul. Atitudinea față de această echipă — care dă jucători echipei naționale a Franței — poate fi mai bine apreciată după următoarea notiță apărută într-un număr al hebdomadarului „France Football": „Jucătorii echipei Monaco au fost tratați ca niște străini, duminică, de publicul din Saint Etienne (n.n.: cu prilejul meciului de campionat dintre respectivele echipe). Or, ei formează una din rarele echipe compuse exclusiv din francezi".

M. GRAUR, Constanța I. Furtul „Cupei Angliei" de fotbal în 1895, cînd fusese cîștigată de Aston Villa, nu e o poveste. De altfel, recent s-au aflat și hoții care pînă acum se păstrăseră neidentificați. La poliție s-a prezentat un octogenar, pe nume Harry Burge, care a mărturisit — după 63 de ani — că el a furat trofeul, împreună cu doi complici. „Cupa" au topit-o și au transformat-o în... monezi mici. 2) În ceea ce privește a doua întrebare: Antrenorii romîni de fotbal sînt solicitați și ei în străinătate. S-au primit oferte în acest sens din Grecia, Liban și Siria, țări în care evoluțiile fotbaliștilor noștri au făcut bună impresie.

CORNEL BAICU, Calan: Billy Whelan a fost printre jucătorii care și-au găsit moartea în catastrofa aeriană de la München, care a decimat echipa engleză de fotbal Manchester United. John Berry a făcut parte din lotul celor grav răniți și acum e pe cale de însănătoșire.

Fotbal în R.D. Vietnam

În Republica Democrată Vietnam, fotbalul se bucură de o popularitate crescîndă. Comitetul de cultură fizică și sport de pe lîngă Consiliul de Miniștri al Republicii a hotărît ca în primul campionat oficial al țării să participe 12 echipe. Dintre acestea, se remarcă Te Kong (echipa Ministerului Apărării), tripla cîștigătoare a „Cupei unității", Buu Dien (echipa Ministerului Învățămîntului), Dien Schak (Locomotiva), Hoan Zeu (Selecționata tineretului din Hanoi).

După disputarea campionatului, va fi alcătuită o selecționată a țării, care se va antrena în vederea unor jocuri internaționale în primul rînd în vederea competiției „Turneul celor patru". Acest turneu va cuprinde, alături de R. D. Vietnam, echipele reprezentative ale R. P. Chineze, R. P. D. Coreene și R. P. Mongolă.

DIN CALENDARUL INTERNAȚIONAL

În luna aprilie, sportivii romîni vor participa la o serie de întîlniri internaționale din care spicuim următoarele:

BASCHET: 13.IV, la București, C.C.A. — Panellinios (Cupa campionilor europeni); 15 IV, la Istanbul, Dinamo—București—Modaspor (Turcia).

CICLISM: 6.IV, la Budapesta, Dinamo București participă la un concurs internațional organizat de Dozsa.

FOTBAL: Turneul internațional de juniori U.E.F.A.: la care participă echipa R.P.R.: 2.IV cu Grecia, 4.IV cu Ungaria, 5.IV cu Olanda, 9.IV cu Turcia.

GIMNASTICA: 19—20 IV, la București, R.P.R.—R.P.F. Iugoslavia (băieți și fete); 26—27 IV, Campionatele internaționale ale R.P.R.

LUPTE GRECO-ROMANE: 20 IV, la Sofia, Sofia—București

POLO PE APĂ: 5—7 IV, în R.P. Ungară, Dinamo București—Dozsa Szolnok.

SCRIMĂ: 4—7 IV, la București, Criteriul Mondial al Tineretului.

VOLEI: 27 IV, la București, I.T.B. — Bakirköi (Istanbul).

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Discuție cu P. KRONER despre... fotbal

Coincidența ar fi putut să facă ca aceste rînduri să fi apărut mai înainte cu o săptămînă. Și ar fi fost mai bine pentru simplul motiv că ele ar fi văzut lumina tiparului în ajunul zilei în care Petre Kroner, pe care atîția dintre dvs. îl cunoașteți de pe stadioanele de fotbal, împlinea 50 de ani de viață. Aș fi putut atunci, în numele dvs. să-i fi urat un cald și prietenesc „La mulți ani, Picki"... Și totodată i-aș fi putut face pe sportivii din Tg. Mureș să ia aminte la această aniversare, căreia i-ar fi împrumutat — fără îndoială — un aer sărbătoresc. Pe ei, pentru că în ziua frumoasei lui aniversări, arbitrul Petre Kroner conducea partida Energia Tg. Mureș — Petrolul Ploești din campionatul categoriei A... Am aflat însă acest amănunt prea tîrziu ca să mai pot schimba ceva, așa că în mijlocul discuției noastre, pentru rîndurile de față, am lăsat condeiul deoparte cîteva clipe și i-am urat singur dar din toată inima, „La mulți ani, Picki! Și... mereu prezent la datorie ca acum și întotdeauna..."

Picki Kroner a început să joace fotbal la vîrsta de 15 ani la echipa bucureșteană, Olimpia, primul club de fotbal din țara noastră — înființat în 1908, în chiar anul în care el a văzut lumina zilei. La acest club, Picki și-a desfășurat toată activitatea lui de jucător: un inter stîngaci viguros, amator de joc „tare", dotat cu un șut puternic, ale cărui calități fotbalistice l-au adus în repetate rînduri în reprezentativa Capitalei și a ligii de sud. La 25 de ani el dezbrăca pentru totdeauna tricoul de jucător — într-un moment în care profesionismul împrăștie jucătorii Olimpiei pe la diferite cluburi — și se apucă de arbitraj, de care îl leagă acum un sfert de veac de activitate. În această calitate, de arbitru, cel mai vechi arbitru activ de categorie internațională al țării noastre, l-am invitat pentru convorbirea de astăzi, cunoscută și apreciată fiind competența lui în ale fotbalului.

— Mai întîi te-aș ruga să ne spui cîte meciuri ai arbitrat.

— Am ținut o statistică pînă în 1940, cînd am ajuns să socotesc 500 de meciuri. Pe urmă m-am lăsat de socoteală și acum, o mărturisesc, îmi pare rău. Poate am să mă hotărăsc într-o zi s-o refac. Dacă atunci va mai interesa... Între timp însă să vorbim de altele.

M-am conformat continuînd:

— Care sînt cele mai mari satisfacții ce ți le-a adus arbitrajul?

— Două mi se pare ieșite din comun. În 1950 am fost solicitat să arbitrez la Budapesta tradiționala întîlnire anuală Budapesta — Viena, care se disputa în luna mai. După această partidă, patru ani consecutiv am fost solicitat și am condus aceeași întîlnire.

Bunele aprecieri cîștigate la fotbaliștii maghiari mi-au adus și cea de a doua mare satisfacție. Anul trecut echipa budapestană Vasas m-a propus — și forul sovietic de specialitate m-a acceptat — să conduc cele trei partide ale turneului din Uniunea Sovietică. După acest turneu, asociația „Spartak" a făcut să-mi parvină o diplomă de onoare în care se spune: „Acordată arbitrului de fotbal P. Kroner pentru conducerea prieceputa a meciurilor internaționale de fotbal dintre echipele Vasas (Ungaria) și ale asociației sportive Spartak or. Stanislaw și Ujgorod — R.S.S. Ucraineană, în luna iulie 1957".

După această „luare de contact" discuția noastră a trecut la unele probleme actuale.

— Ca un bun cunoscător al fotbalului romînesc și al celui internațional, ce părere ai despre fotbalul nostru de astăzi?

— Sîntem la o cotitură. Aș vrea să spun că impresia mea e că practicăm fotbalul cel mai puțin atletic din Europa, deși jucătorilor noștri nu le lipsesc calitățile atletice respective. Or, aceasta constituie un handicap hotărîtor în întîlnirile internaționale, creîndune două mari dezavantaje: 1) Nu putem face față jocului forte al adversarului și 2) Cînd vrem să jucăm și noi „tare", depășim limitele permise de regulament în justa folosire a forței fizice, ceea ce duce implicit la sancționarea acestui fel de joc de către arbitrii internaționali.

Discuția nu s-a oprit la acest cadru oarecum general. Interlocutorul meu a acceptat să facă și aprecieri mai concrete:

— Avem jucători de valoare, bună, care știu să joace bărbătește: Călinoiu, Bone, Caricaș, Neacșu, Marinescu (Petrolul), Brînzei, Băcuț II, Nicușor, precum și Panait, Petschowski, Zavoda II, Hidișan, Ene I, Seredai (aceștia din urmă în afară de unele „exagerări" în materie). În schimb maniera de joc a lui Soare, Dobrescu, Macri, Al. Vasile, V. Dumitrescu, Birsan (Steagul Roșu) nu se încadrează totdeauna în joc „tare", ci trece cu mult peste limitele admise.

Cu ajutorul acestor aprecieri, aș vrea să mai fac o subliniere, care mi se pare deosebită. „Lista" enumerată cuprinde în mare majoritate jucători din apărare. Aceasta nu se datorește unei întîmplări, ci reflectă o situație de fapt. În general, apărările echipelor noastre știu să joace bărbătește. Cei ce nu țin pasul sînt atacanții... Aș putea să dau numeroase exemple în acest sens, din felurite meciuri cu caracter intern sau internațional. Dar socot suficient să amintesc doar cele două partide cu R.P. F. Iugoslavia, din cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal. În această direcție cred că ar trebui să se îndrepte în principal atenția antrenorilor noștri.

— În problema promovării unui joc atletic, bărbătesc, arbitrii nu au și ei de spus un cuvînt hotărîtor?

— Fără îndoială că da. În trecutul imediat și arbitrii au acceptat așa zisul „fotbal pentru domnișoare", practicat de majoritatea echipelor noastre. La asta l-a dus într-o oarecare măsură, lipsa de experiență, și, mai ales lipsa de curaj. Fiecare ciocnire dintre jucători era fluierată, ca nu cumva să nu „degenereze" jocul. Așa s-a ajuns la un fotbal jucat de la distanță, lipsit de agresivitate, de bărbăție. Am auzit acum, după primele două etape ale returului campionatului categoriei A, cînd s-a trecut la un joc mai bărbătesc, diferite păreri asupra arbitrajelor prestate; păreri în care se spune că unii arbitrii n-au făcut sau n-au știut să facă distincția cuvenită între jocul bărbătesc și cel dur, neregulamentar. Punctul meu de vedere în această problemă e că în actuala conjunctură e mai recomandabil să se înregistreze pentru început unele exagerări de acest gen, decît să asistăm la arbitraje în care orice intervenție sau ciocnire corporală să fie considerată ca brutală, violentă, sau periculoasă. Pentru că treptat, „exagerările" vor putea fi retușate.

— Credeți că actualele cadre de arbitri pot face față nevoilor în materie ale fotbalului nostru?

— Da. Asta nu înseamnă însă că problema arbitrilor să nu fie văzută și în perspectivă, prin ridicarea și promovarea de noi arbitri, prin lărgirea actualului lot cu arbitri tineri, de perspectivă, și care — mai ales — în marea lor majoritate să fi fost jucători de fotbal.

★

„Sîntem la o cotitură", așa a caracterizat interlocutorul meu actuala situație a fotbalului romînesc. Dar o dată cu această remarcă, sportivul și arbitrul de elită care este Picki Kroner s-a străduit să dea și soluții, corespunzînd părerilor lui, preocupărilor lui, pentru sportul căruia l-a dăruit pînă acum fără reticență 35 de ani din viață. Consemnîndu-le nu mi-am făcut o simplă datorie, ci am zăbovit asupra lor și pentru învățătura ce se degajă din ele.

B. BERCEANU

Luni dimineața, la o instituție oarecare

Desen de L. DARIAN

Din presa străină

Ce-l așteaptă pe Bud Wallace Smith...

Bud Wallace Smith a fost la vremea lui un boxer care a făcut să se vorbească cu respect și admirație despre el, iar adversarii îl știau de teamă, căci el era deținătorul titlului mondial al categoriei ușoare.

Recent, B. W. Smith a făcut din nou să se vorbească despre el, cu prilejul meciului ce l-a susținut, la „Palatul Sporturilor" din Milano, cu italianul Duilio Loi, — campionul Europei la categoria „ușoară". El a fost învins categoric — ne mai putînd să reia lupta la începutul reprizei a 10-a, după ce chiar din prima repriză a fost amețit cu o lovitură care l-a expediat la pămînt pentru 8 secunde.

În cronica întîlnirii, ziarul italian „l'Unita" scrie printre altele: „Trebuie să spunem însă că Loi a întîlnit astăseară un om evident sfîrșit din punct de vedere pugilistic și de altfel ne puteam aștepta la aceasta cercetînd rezultatele întîlnirilor disputate de el în cursul ultimilor ani.

Boxerul din Cincinnati... e mai puțin un atlet decît un om obișnuit care recită după un text dinainte stabilit rolul unui boxer talentat. Loviturile lui nu mai au eficacitate, iar mișcările lui sînt mai curînd stîngace".

Cum se vede, pe Bud Wallace Smith l-au părăsit și gloria și lorțele. El continuă însă să se suie pe treptele ringului, pe care le coboară din ce în ce mai năucit de loviturile ce le primește. De ce continuă să boxeze? Așa îi impune viața în regimul capitalist, ca să-și cîștige o mizeră existență. Cînd se va opri, totuși? Cînd va rămîne o biată epavă, ca alții alți foști profesioniști ai boxului, care au sfîrșit — în condițiile orînduirii capitaliste — în mizerie și dezechilibrați sau orbi, o „carieră" cîndva strălucitoare.

SCRISOAREA UNUI CITITOR FRANCEZ

Revista „France-Football" publică, într-una din rubricile sale, o scrisoare a cititorului M. Sabathe în care acesta spune: „Mă refer la numărul dvs. de săptămîna trecută ca să spun Nu cititorului care cere Ligii să autorizeze venirea jucătorilor străini, ca fotbalul nostru să progreseze. Argumentul? Rușii, ungurii, romînii, englezii și sud-americanii n-au nevoie de jucători străini ca să practice fotbalul. Spania și Italia, cu toate vedetele lor (naturalizate) n-au putut să se claseze pentru campionatul mondial de fotbal".

Socotim că această scrisoare nu necesită nici un comentariu în plus, cum de altfel nici revista franceză de specialitate n-a făcut.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Tradiționalele serbări de la 6 ianuarie 1482 au adunat toată populația Parisului. După ce mulțimea a ales cu aclamații pe Quasimodo ca papă al nebunilor, ea asistă la dansurile pe care le execută cu gingășie frumoasa țigancă Esmeralda.

După serbare, Quasimodo, îndemnat de protectorul său arhidiaconul Claude Frollo, încearcă s-o răpească pe Esmeralda. Dar aceasta e salvată de căpitanul de arcași Phoebus. În acest timp, poetul Pierre Gringoire, rătăcind prin Paris, ajunge în curtea „miracolelor", unde domnesc cerșetorii și hoții. Prins de aceștia, Gringoire este adus în fața șefului cerșetorilor, Clopin Trouillefou.

— Pe unghiile diavolului, neisprăvitule. Spune-ți doar numele și apoi ține-ți fleanca! Te afli în fața celor mai puternici trei suverani: eu, Olopin Trouillefou, rege de Thunes, suveran suprem al Argot-ului; Mathieu Hungadi Spicali, duce al Egiptului și al Boemiei și Guillaume Rousseau, împărat al Galileii. Noi vom fi judecătorii tăi. Ai intrat în regatul nostru și ne-ai violat privilegiile. Va trebui să te pedepsim deci — afară de cazul cînd ești hoț, cerșetor sau vagabond. Ești așa ceva?

— Din păcate nu! spuse Gringoire, n-am această cinste. Eu sînt autorul...

— Destul, îl întrerupse Trouillefou, vei fi spînzurat!

În zadar încercă Gringoire să se apere. Regele cerșetorilor era neclintit. În cele din urmă, îi făcu totuși o propunere:

— Mai ai o singură scăpare. Să devii unul de-ai noștri. Accepți?

— Mai încape vorbă? — răspunse, prompt, Gringoire.

— Bine, atunci va trebui să suporți o încercare.

— Suport orice încercare, — sosi din nou răspunsul grăbit al poetului.

În cîteva clipe, cerșetorii ridicară în fața regelui o splendidă spînzurătoare mobilă. Nu-i lipsea nimic, nici măcar frînghia, care se legăna grațios pe traversa de care era agățată.

Ce surpriză îmi pregătesc oare? se întrebă foarte neliniștit, Gringoire.

Clopin îi făcu poetului semn să se apropie:

— Vezi manechinul ăsta plin cu clopoței? Urcă-te pe scău-

nelul din fața lui, rămîi într-un picior — așa; ridică-te în vîrful degetelor, pe urmă strecoară mîna în buzunarul manechinului și scoate binișor punga cu bani de acolo, fără să se audă nici un clinchet de clopoțel. Dacă totul merge strună, ești salvat. Dacă nu...

Gringoire începu să se vaite, să se tocmească. Clopin rămase din nou neînduplecat. Poetul își luă, în sfîrșit, inima în dinți, se ridică într-un picior pe scăunel și începu, cu stîngăcie, delicata manevră. Dar... nenorocire. Cînd întinsese bine brațul și atinsese deja cu degetele punguța, scăunelul se răsturnă și Gringoire se întinse cît era de lung la pămînt, în timp ce clopoței manechinului sunau de ți-era mai mare dragul...

— Ridicați-l și spînzurați-l! strigă mînios Clopin.

Cei trei vagabonzi însărcinați cu executarea pedepsei îl luară pe bietul Gringoire, îl împinseră spre spînzurătoare și-i trecură șireangul după gît. Nu mai așteptau decît un semnal pentru a

stringe lațul, cînd vocea lui Clopin se făcu din nou auzită:

— Stați, să ne respectăm obiceiul. Dacă există printre femeile de aici una care să vrea să-l ia de bărbat, îl iertăm. Ei? Există printre voi una care să și-l dorească pe acest netrebnic?

Nu se auziră decît exclamații de dispreț și vorbe de ocară. Nici o femeie nu se oferi să-l salveze pe condamnat.

Cei trei călăi se pregăteau să-și îndeplinească misiunea, cînd din mijlocul mulțimii se desprinse o făptură gingașă, căreia toți îi făcură loc cu respect și admirație. Era Esmeralda.

— Dați-i drumul, spuse frumoasa țigancă. Eu îl voi lua de bărbat.

— Bine, conveni Clopin. Apoi, chemîndu-l pe amîndoi lîngă el și punîndu-le mîinile pe frunte, declară cu un aer solemn:

— De azi înainte ea este soția ta, iar tu bărbatul ei. Pe timp de patru ani. Și acum, plecați!

Peste cîteva minute poetul se afla într-o cămăruță plăcută, în fața unei mese și privea cu încîntare pe frumoasa fată care-l

salvase. Dar cînd voi să-și petreacă brațul după talia ei, fata se zmulse cu multă agilitate și în aceeași clipă îndreptă către pieptul lui lama sclipitoare a unui pumnal.

— Nu mai înțeleg nimic, domnișoară, o întrebă uluit Gringoire. De ce m-ai luat de soț?

— Ai fi vrut oare să-i las să te spînzure? — fu răspunsul calm al fetei.

Cu un zîmbet de gratitudine, Gringoire își reluă locul pe scaun, apoi începură să-și povestească viața lor.

Fata asculta sau vorbea, dar adesea rămînea tăcută și gînditoare. La un moment dat ea întrebă:

— Phoebus! Ce o fi însemnînd oare acest nume?

— E un cuvînt latinesc, care înseamnă soare, îi răspunse tînărul. Este numele unui frumos arcaș, zeu după legendă.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Ca sa Scinteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II-Nr. 26 * Simbătă 5 aprilie 1958 * 8 pagini-1.50 lei

ADINCURILE VORBESC!

Ce se ascunde în măruntaiele pămîntului? Unde și la ce adîncimi se găsesc bogățiile pe care subsolul le ferește cu sgîrcenie de privirile indiscrete? Iată întrebări pe care și le-au pus generații întregi de oameni, de la epoca de bronz încoace.

Cu ajutorul unei aparaturi electronice specialiștii pot afla cu exactitate situația de la mii de metri adîncime.

Milenii în șir, scormonirea pămîntului a fost singurul mijloc de a răspunde acestor întrebări. Milioane de brațe au lovit cu tîrnăcopul în pămîntul tare, au dislocat roci în căutarea metalului sau a cărbunelui care să le ușureze viața. Deabia de un secol însă, oamenii au început să sape gropi adînci în căutarea unui lichid vîscos, căruia atunci îi descoperă rostul și binefacerile. În 100 de ani petrolul a cucerit lumea, a împins impetuos înainte civilizația umană.

Dar cît de greu e să găsești petrolul și, odată găsit, să-l scoți la lumină! Furișat printre fluide și roci, la adîncimi de mii de metri, el se ascunde cu viclenie.

Ingeniozitatea oamenilor a descoperit rînd pe rînd sonda, granițul, pompele canadiene, turboburul. Metodele moderne de foraj au dus la găsirea și extragerea petrolului de la adîncimi de mii de metri. Și totuși, de multe ori petroliștii încă bîjbîie în munca lor. Cîte lucruri neprevăzute se pot întîmpla la mii de metri sub pămînt!

De curînd însă, adîncurile au început să vorbească, să-și divulge tainele. Minunea aceasta, pe lîngă nenumărate alte minuni, prezente și viitoare, a realizat-o recentă și mare descoperire a omului: energia atomică.

★

Noțiunea de atomi marcați, de izotopi radioactivi, a intrat puternic în conștiința oamenilor și nu mai are nevoie să fie explicată. Despre aplicările izotopilor în medicină, în tehnică și în diferite alte domenii, s-a scris mult. Cobaltul, iodul, zincul și alte materiale radioactivizate, transformate în azoturi, cloruri sau ioduri, pătrund în corpul omului dînd de veste ce se petrece în tainițele cele mai ascunse ale complicatului organism uman.

Cam la fel se întîmplă cu fabricarea izotopilor radioactivi pentru tălmăcirea tainelor adîncurilor. Introduși în găurile de sondă, ei dau de veste celor de la suprafață despre cele ce se întîmplă la mii de metri sub pămînt.

Pe plan mondial, folosirea atomilor marcați în industria petrolului datează de circa un deceniu, primele țări în care au fost utilizați în acest scop fiind Uniunea Sovietică și S.U.A. Ideea strecurării în găurile de sondă a unor corpi pentru a afla lucruri necla-

Paul MARIAN și Ion POPOVICI

● (Continuare în pag. 2-a)

In acest număr:

Ancheta noastră în legătură cu
Măreața inițiativă de pace a Uniunii Sovietice
•
Speranțe vii pentru întreaga omenire
de acad. prof. dr. EUGEN BĂDĂRĂU

5 minute cu
Nina Cassian

Scriitorul și viața
RAPSOZI POPULARI
de Petru Vintilă

INTIMPLĂRI

DIN „ZOO"

O poveste pentru cei mici:
GREERELE ȘI FURNICA

Maestrul emerit al sportului
N. LINCA
răspunde unui cititor

Un grup de țărani și lucrători din sectorul socialist al agriculturii, în fața Palatului Sporturilor din Constanța

Fotografia: Mihai POPESCU

SPRE BINELE ÎNTREGII ȚĂRI!

Consfătuirea de la Constanța a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

— De la trimisul nostru —

Locuitorii Constanței sînt cît se poate de mîndri că orașului lor — giuni colectivizate din țară — i-a revenit cinstea să găzduiască, SFATUIREA PE TARA A TARANILOR SI LUCRATORILOR DIN SECTORUL SOCIALIST AL AGRICULTURII, convocată de Comitetul Central al P.M.R. și Consiliul de Miniștri al R.P.R. Acest simțămînt e vădit de haina sărbătorească pe care a îmbrăcat-o orașul: de-a lungul străzilor fluturâ în adierea vîntului drapele roșii și tricolore; în centru și la răspîntii s-au arborat lozinci; în mai toate vitrinele s-au amenajat mici expoziții, care urmăresc să înfățișeze cît mai sugestiv realizări ale țăranilor din orașul de reședință al primei regiune.

De miercuri, la Constanța au început să sosească participanții la consfătuire. Sînt țărani colectiviști, întovărășiți, membri ai cooperativelor agricole de producție cu rentă, lucrători din sectorul socialist al agriculturii, oameni de știință și cercetători din domeniul agriculturii, ingineri și tehnicieni agronomi. Au venit din Moldova, din îndepărtatul Maramureș, de la Timișoara sau de pe meleagurile Oltului. Toți, cu cîți am putut vorbi, s-au arătat bucuroși că sînt martorii unui eveniment însemnat; pe toți i-am aflat însuflețiți la gîndul că au prilejul să participe la analizarea rezultatelor dobîndite după cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn în munca de transformare socialistă a agriculturii, satisfăcuți că vor putea realiza, în această privință, un temeinic și multilateral schimb de experiență.

Joi de dimineață, spre marele Palat al Sporturilor, construcție oarecum asemănătoare sălii Floreasca din București, au început să se îndrepte grupuri, grupuri, delegați și invitați. Printre ei am zărit figuri cunoscute, fruntași în agricultură, oameni a căror faimă a făcut de mult înconjurul țării: Eroul Muncii Socialiste Vasile Voichiță, brigadier la S.M.T. Sînnicolaul Mare din regiunea Timișoara, Dobrica Dima, președintele gospodăriei agricole colective din comuna Platonești, raionul Fetești, Gheorghe Maftei, președintele gospodăriei agricole colective din Țibucani, raionul Tg. Neamț și alții. Spre Palatul Sporturilor se îndreptau și numeroși activiști ai organizațiilor de partid și de stat care iau parte la consfătuire.

La orele 9, în imensa sală, toți participanții la consfătuire își aflară locurile. Printre ei, ca invitați, erau țăranii muncitori cu gospodării individuale. În sală se găsesc, de asemenea, scriitori, ziariști romîni și străini, nelipsiții reporteri fotografi și cinematografici. Tovarășul Alexandru Moghioroș, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, deschide lucrările consfătuirii, după care, întîmpinat de aplauzele puternice ale celor peste două mii de oameni aflători în sală, urcă la tribuna tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, prim secretar al C.C. al P.M.R., care face o largă expunere asupra îndeplinirii Hotărîrilor Congresului al II-lea al P.M.R. și sarcinilor de viitor în domeniul transformării socialiste a agriculturii și creșterii producției agricole.

Urmărind cu încordată atenție expunerea, participanții la consfătuire notează în carnete idei, probleme, sarcini. Ultimele cuvinte ale tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej au fost acoperite de urale. În picioare oamenii ovaționează exprimîndu-și entuziasmul și încrederea cu care privesc perspectivele ce se deschid agriculturii noastre.

În cursul după amiezii de joi, lucrările consfătuirii au continuat în cadrul celor opt comisii constituite pentru a analiza problemele privind producția de cereale, a plantelor tehnice, creșterea animalelor, dezvoltarea pomiculturii și viticulturii, îmbunătățirii funciare, probleme privind chimizarea agriculturii și construcții pentru agricultură.

Vineri, în cea de-a doua zi a consfătuirii lucrările au continuat. La tribună s-au urcat numeroși fruntași ai recoltelor bogate, președinți de unități cooperatiste, lucrători din aparatul de partid și de stat care se ocupă de problemele agricole care au vorbit pe marginea expunerii făcute de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, despre munca și experiența lor, despre sarcinile ce le stau în față și despre felul cum înțeleg ei să le rezolve.

Lucrările consfătuirii continuă.

★

Consfătuirea care se desfășoară la Constanța are loc într-un moment de

Ion PAVELESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

Dragostea, bat-o norocul!

Venisem în Pătrimea din Luncă, sat din apropierea Urzicenilor, pentru adunarea generală a colectiviștilor. Pînă la adunare mai erau două-trei ceasuri, așa că, neavînd ce face, mă plimbam pe ulițe, fără nici o țintă anume.

Și cum umblam așa, numai ce văd o fetișcană de 16-17 ani — poate 18, dar mai mult nu — țîșnind dintr-o ogradă.

— Tușă Lisandroo!... Nene Tudoree! Sînteți acasă? — a strigat ea cu glas subțiratic la o poartă ceva mai încolo.

A ieșit femeia.

— Mătușă Lisandro, nu uitați de adunare. La patru. Veniți și dvs.

— Venim, Ioană dragă, venim.

„Ahu, o agitatoare a colectivei mobilizează oamenii pentru adunare" — mi-am zis. Lucrul cel mai firesc. Oricine ar fi zis la fel. Mai ales că fetișcana a strigat apoi la alte porți, făcînd cuvenita invitație.

A trecut pe altă ulițâ și multă vreme s-a auzit dintr-acolo glasul ei, tînăr și melodios, chemînd oamenii la adunare. La un ceas după asta, am întîlnit-o din nou pe fetișcană. Se întorcea dintr-un capăt al satului ca să treacă într-altul. Era îmbujorată de alergătură, dar pășea sprintenă ca o sfrîiugă.

„Ehei, m-am gîndit eu, să știi că scot de aici ceva pe cinste. Dacă o fată, o colectivistă, pune atîta inimă în mobilizarea oamenilor, de bună seamă că și la muncă trebuie să fie tot așa. Îi fac un portret „să zbîrnîie"! Atunci s-au născut în mintea mea și eventualele titluri pentru viitorul reportaj ori portret: „O agitatoare fruntașă" sau „O colectivistă harnică". Rămînea ca, la primul prilej, să aflu datele suplimentare. Acum, în nici un caz nu era chip. Cine s-ar fi putut ține după fetișcana asta care zburda ca o căprioară?

Am așteptat așa dar, resemnată, adunarea. În ziua aceea, adunarea colectiviștilor — vă spun numai așa, ca să știți — era convocată pentru primirea de noi membri în gospodărie.

A venit și fata la adunare. De vorbit însă, n-am putut vorbi cu ea. Era lume multă și înghesuială. Se strînseseră acolo, la sediul gospodăriei, vreo 300 de oameni, dacă nu mai mulți.

Am mai apucat să-l întreb pe președintele colectivei:

— Ioana... și mai cum o cheamă pe fata aceea cu basma smeurie?

Voiam să-i știu măcar numele întreg.

— A, fata lui nea Constantin — și-a rotit președintele ochii prin sală. Ioana Stănică, ăla de lîngă ea, din dreapta, e taică-său, Constantin Stănică.

— Harnică fată, nu-i așa?

— Harnică și iute ca piperul. Ne-ar trebui nouă multe fete ca ea.

Iată dar că presupunerile mele începeau să se adeverească. „Merge bine, merge bine", mi-am zis eu încîntat de „flerul" meu reportericesc. De unde să știu că realitatea, viața aceasta care nu se împacă deloc cu șabloanele, avea să-mi joace o festă!?...

Să vă povestesc mai departe. A început adunarea. Ca să pot sta de vorbă cu Ioana mea, trebuia să aștept pînă la sfîrșit. Și să aștept cam multișor. Nu pentru că oamenii de aici ar fi niște „vorbă lungă". Dar aveau de discutat cu două sau trei, ci 18 cereri noi de înscriere în gospodăria colectivă.

Ana CRISTEA

● (Continuare în pag. 2-a)

ȘANHAI

ORAȘUL DE DEASUPRA MARII

În limba chineză Șanhai înseamnă „deasupra mării" și denumirea aceasta, tot atît de veche ca și orașul, datează de mai bine de o mie de ani. Lucru ciudat pentru călător, care nu poate descoperi pe largile artere ale celui de al treilea mare port al lumii decît vestigiile unei foarte recente și moderne civilizații, de cel mai autentic tip occidental. Buildinguri de cincisprezece, douăzeci și chiar treizeci de etaje, parcuri englezești și magistrale, poduri de oțel, magazine cu mari vitrine luminate cu neon, cinematografe cu afișe violent colorate, vase mari de mii de tone urcînd greoi cursul fluviului Huan-Po... Poartă aceste vase pavilioanele tuturor țărilor lumii, de la albele vase ale Japoniei și pînă la navele cu corpul vopsit în negru, venind din îndepărtatele fiorduri ale Norvegiei. În orașul de deasupra mării întîlnești nu numai marinari blonzi și roșcați, bruni și negri și auzi vorbindu-se toate limbile pămîntului, dar găsești aci prezentă și toată arhitectura lumii, de la catedrala în stil gotic, pînă la vila elvețiană din fostele cartiere ale concesiunilor internaționale, de la zgîrie-norul de pe chei, la „home"-ul englez, comod, însorit, cu pajiștea special amenajată pentru golf...

Și totuși Șanhai-ul este un oraș chinezesc. Căci dincolo de aspectul său, cosmopolit, propriu fiecărui port și mai cu seamă acestuia, aflat atît de îndelungată vreme sub călcîiul ocupației străine, în străvechiul oraș, întemeiat cîndva de primii marinari chinezi ce s-au avîntat cu șampanele lor, în largul mării, pulsează la un ritm nemaiîntîlnit încă, viața de azi a tuturor orașelor Chinei. Și ca primă și cea mai evidentă mărturie stau călătorului uimit, aceleași șampane care, purtînd aceeași mică și pătrată pînză de paie împletită ca acum mai bine de o mie de ani, coboară pe Huan-Po spre mare. Sînt bărcile pescărești, care furnizează celor 7.000.000 de locuitori ai orașului delicioșii pești albi ai Mării Galbene. Coboară dimineața șampanele spre mare. Se întorc seara cu năvoadele pline pe Huan-Po. Pescarii, oamenii apei, coboară atunci pe uscat...

Și dacă ai să intri la lăsarea serii în marele building din centrul orașului, purtînd, în strălucitoare hieroglife de neon, firma „Marele univers", ai să găsești nu puțini din ei acolo... „Marele univers" este și mai mult și mai puțin decît un „palat cultural". El este, dacă i se poate spune astfel, „suma sumarum" tuturor genurilor de teatru chinez. Acolo, de la ora 14 d.a.

Mariana PÎRVULESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

Orașul ȘANHAI văzut de la etajul al 15-lea al hotelului „International". Se vede uriașul fluviu HUAN-PO. De-a lungul fluviului se întinde bulevardul NANKING, care străbate orașul de la Răsărit la Apus. ↓

AMINTIRI DIN TEATRU

DE VORBĂ CU ARTISTUL POPORULUI REMUS COMĂNEANU

Nenea Remi — așa îl știu și-l recomandă craioveni, de parcă s-ar afla aici de cînd există teatrul — m-a întîmpinat familiar în holul instituției care-i păstrează portretul în ulei, cu întrebarea favorită:

— Ce faci pe-aici, monșer?

După atîția ani de teatru — peste jumătate de secol — și cu mina jovială pe care-o arborează, e greu să-mi dau seama dacă întrebarea nu aparține vreunui personaj dintr-o piesă. Întelegîndu-mi parcă gîndul, nenea Remi avea să-mi spună, cîteva clipe mai tîrziu, într-o discuție despre teatrul de altădată:

— Arta actorului înseamnă, după mine, în primul rînd comedie. Odinioară se spunea actorilor comedianți (de la franțuzescul „comediens") și nu degeaba. Pentru a descreți fruntile, e necesară o înzestrare absolut personală. De la comedie la dramă poți trece mai ușor sau mai greu, după talent și meșteșug. Pe cînd invers, de multe ori e cu neputință.

— Totuși, după cîte știu, ați jucat în toate genurile. Acum, ce pregătiți?

— Groparul din „Hamlet". De altfel cred că ai dreptate: sînt piese în care am jucat aproape întreaga distribuție... exceptînd rolurile feminine. În „Hamlet", de pildă, am jucat pe rînd Marcellus, Laerte, Regele, Polonius, Odinioară, teatrul craiovean epuiza o piesă în cîteva spectacole. Un public propriu zis nu exista și, de aceea, eram siliți să pregătim 20—25 de premiere într-o singură stagiune. Este de la sine înțeles ce repertoriu jucam și cum era el pregătit. Publicul se recruta (datorită prețului biletelor) din rîndul negustorilor craioveni care preferau melodrame, veneau tîrziu la teatru și nici măcar nu se oboseau să aplaude. Multă vreme în teatrul craiovean nu erau cunoscute nici aplauzele și nici matineele.

Eugen ATANASIU

● (Continuare în pag. 4-a)

SPERANŢE VII pentru întreaga omenire

Niciodată, poate, o hotărîre luată de un guvern nu a stîrnit un ecou atît de puternic, nu a trezit speranţe atît de vii pentru întreaga omenire, ca recenta hotărîre a Uniunii Sovietice de a înceta în mod unilateral efectuarea experienţelor cu armele nucleare.

Această hotărîre a avut în rîndul oamenilor de ştiinţă un deosebit răsunet, pentru că ea deschide un drum nou în vederea utilizării energiei atomice în scopuri paşnice.

O cucerire extraordinară a minţii omeneşti, o cucerire care nu poate fi comparată cu nici o altă descoperire ştiinţifică, a fost aceea a energiei imense care stătea ascunsă în nucleul atomului. S-a discutat multă vreme despre epuizarea treptată a resurselor naturale de energie; în repetate rînduri s-a afirmat că rezervele de petrol sau de cărbuni nu ne vor mai putea ajunge decît pentru cîţiva zeci sau sute de ani. Dar iată că omul a descoperit un nou combustibil, a cărui epuizare nu mai este de temut: atomul. Pilele atomice, mai întîi în Uniunea Sovietică, iar apoi şi în alte ţări, au început de pe acum să producă energie electrică utilizabilă în scopuri practice, în industrie, în agricultură. Ştirile primite de curînd în legătură cu limitarea şi controlul procesului de fuziune, au arătat de asemenea că va fi posibil să avem la dispoziţie o energie uriaşă, pe care atomul o va furniza pe altă cale, similară cu aceea care are loc în soare şi în celelalte stele.

Toate aceste realizări sînt însă umbrite de reversul medaliei. Pentru că acelaşi izvor de energie care ar putea asigura omenirii o viaţă liniştită pentru sute de veacuri de acum înainte, poate deveni un groaznic mijloc de înlăturare a existenţei umane pe pămînt. Procesul care are loc în pilele atomice — una construită şi la noi în ţară, cu sprijinul tehnic şi ştiinţific al Uniunii Sovietice — e similar cu cel care se petrece într-o bombă atomică. Dar pilele atomice lucrează pentru om, pentru pace: ele produc izotopi radioactivi, folosiţi azi în nenumărate domenii ale tehnicii, medicinei şi biologiei. În schimb bomba atomică lucrează împotriva omului. Bomba care a căzut la Hiroshima în 1945 a ucis, pe loc, mai mult de 200.000 de oameni. Dar ea mai ucide şi astăzi. În fiecare an, două sau trei sute de oameni mor datorită efectelor ei întîrziate. Oamenii atinşi de radiaţiile ei nu-şi mai pot salva viaţa.

În ceea ce priveşte bomba cu hidrogen, efectul ei este cu mult mai distrugător decît acela al bombei atomice. Dacă cercetările savanţilor sovietici, dacă experienţele realizate la Harwell de fizicienii englezi, vor duce la rezultate, atunci aceeaşi energie ucigătoare pe care o cuprinde bomba cu hidrogen, va putea fi îmblînzită, pusă fără nici o primejdie în serviciul omului. Omul va avea astfel soarele în slujba sa!

Din aceste două feluri de utilizări ale energiei nucleare, omenirea o respinge cu hotărîre pe cea îndreptată împotriva ei. Fiecare explozie experimentală, fiecare experienţă cu bomba de hidrogen, însemnează un nou adaos la pericolul ce planează asupra omenirii. Există o limită de experimentare peste care nu se poate trece fără ca viaţa întregii omeniri să se găsească în primejdie. Fiecare explozie experimentală face ca un număr mai mare de copii să se nască infirmi, deficienţi mintali, sau să fie născuţi morţi. În urma exploziilor, praful, picăturile de ploaie, devin radioactive. Ele pot persista multă vreme în atmosferă, în apele mărilor şi oceanelor. Radiaţiile emise au influenţă puternică asupra plantelor, animalelor şi oamenilor. Peştii pescuiţi, la mai bine de 2400 km. de locul experienţelor americane cu bomba atomică erau contaminaţi. Laptele vacilor nu poate fi consumat. Apele riurilor pot fi periculoase, datorită căderii ploii care le contaminează. Legumele, absorbind aceeaşi apă, devin radioactive. Şi toate aceste alimente consumate devin un factor care influenţează nu numai scurtarea vieţii celui în cauză, dar şi a urmaşilor săi, care se nasc cu boli ce-i vor urmări pînă la moarte.

Continuarea experienţelor cu bombe atomice sau cu hidrogen reprezintă aşa dar un pericol pe care cu greu ni-l putem imagina în toată gravitatea lui.

Iată pentru ce hotărîrea Uniunii Sovietice de a trece în mod unilateral la încetarea experienţelor atomice reprezintă un gest nobil, care se integrează în lupta continuă pentru îndepărtarea spectrului urît al războiului.

Alături de 9235 de savanţi din 44 de ţări, am semnat şi eu apelul adresat O.N.U. prin care se atrăgea atenţia asupra primejdiei experienţelor atomice şi se cerea încetarea lor. Iată că, prin iniţiativa Uniunii Sovietice, lupta omenirii împotriva războiului atomic a intrat într-o fază nouă. Primul pas a fost făcut! Din nefericire, celelalte două state deţinătoare de arme atomice — S.U.A. şi Anglia — nu dau încă semne că ar vrea să urmeze această pildă strălucită.

Frînarea înarmărilor atomice în întreaga lume ar reprezenta o contribuţie esenţială la îndepărtarea pericolului ce planează asupra omenirii, în legătură cu experienţele cu arme atomice. O pace trainică, o colaborare ştiinţifică internaţională rodnică, ar lua locul atmosferei de nelinişte şi de încordare, odată cu îndepărtarea primejdiei războiului.

În ajunul plecării mele în străinătate, în cadrul unor probleme ştiinţifice, îmi dau mai bine seama de importanţa înlăturării grelei poveri pe care o reprezintă pentru popoare experienţele atomice. Importantele investiţii care se fac în vederea experienţelor cu arme atomice vor putea fi folosite în scopuri paşnice, pentru progresul ştiinţei şi ridicarea nivelului de trai al oamenilor.

Iată pentru ce consider că declaraţia guvernului sovietic are o excepţională însemnătate pentru omenire şi pentru noi, oamenii de ştiinţă. Ea ne întăreşte hotărîrea noastră de a munci cu avînt sporit, în vederea lărgirii aplicaţiilor paşnice ale energiei atomice şi de a lupta pentru interzicerea armelor nucleare, pentru consolidarea temeinică a păcii.

Acad. prof. dr. EUGEN BĂDĂRĂU
directorul Institutului de Fizică al Academiei R.P.R.

Instantanee dintr-o mare uzină

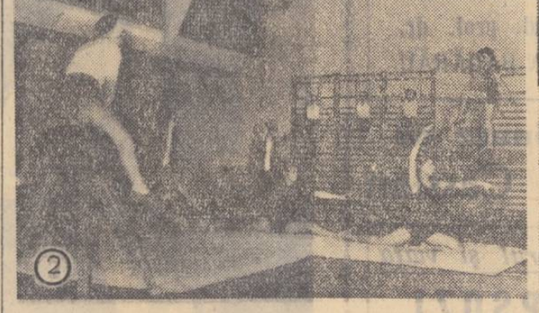

...Cînd am trecut porţile uzinelor „23 August" din Bucureşti, nu ne gîndeam de fel la acest fotoreportaj. Ne ispitea ideea de a prezenta, într-o scurtă suită foto-grafică, viaţa unei brigăzi oarecare. Dar, în căutarea brigăzii noastre, am dat o raită prin uzină. Şi... am avut unele întîlniri neaşteptate. L-am întîlnit, de pildă, la turnătorie, printre jerbe de scîntei şi flăcări, pe... Leonardo da Vinci! Se afla acolo, deşi despărţiţi de veacuri, împreună cu Nicolae Bălcescu şi Ştefan cel Mare (foto 1). Şi laolaltă, ca nişte prieteni buni, priveau dincolo de zidurile uzinei, căutînd parcă să surprindă pulsaţia veacului XX...

Ne-a atras apoi atenţia o construcţie de o formă cam ciudată. Ni s-a spus că e vorba de noua sală de sport a uzinei. Spre părerea noastră de rău nu l-am găsit la antrenament pe strungarul Dănilă Done — campion de box al R.P.R., nici pe tenismenii de cîmp, pe voleibalişti sau pe handbalişti — care lucrau în schimbul de dimineaţă. În schimb am fost răsplătiţi pentru scurtul nostru popas, de mişcările pline de graţie şi armonie ale gimnaştelor (foto 2).

Şi acum, o nouă întîlnire neaşteptată: la secţia de turnătorie, (foto 3), unde cîţiva prieteni şi-au găsit loc de taifas în pauza de la ora 10. În scurt timp, cupa aceasta, care poate intriga pe bună dreptate orice neiniţiat, va fi expediată tocmai la celălalt capăt al ţării, la Combinatul Siderurgic de la Reşiţa, şi va deveni un mijloc banal de transport pentru sigura de la furnale...

Alt popas l-am făcut la cantina uzinei. Aci am asistat la o vizită neprevăzută, de astădată nu pentru noi, ci pentru bucătarul şef, Gheorghiu Gherghe. Unul din membrii comitetului sindical de întreprindere a venit inopinat, aşa cum obişnuieşte din cînd în cînd, să verifice calitatea bucatelor (foto 4).

Apoi am vizitat... liceul seral al uzinei, care cuprinde cîteva sute de muncitori (foto 5: aspect din timpul unei ore de curs), căminul de zi unde am făcut cunoştinţă cu cîţiva viitori constructori în... plină acţiune (foto 6) şi care fără îndoială, vor aduce noi realizări la cele multe obţinute de părinţii lor.

Fotoreportaj de Mircea BONDA şi Lică IOSIF

RAPSOZI POPULARI

Un fost profesor al meu de geografie, specialitate adiacentă, el fiind mai presus de orice un folclorist pasionat, căuta, ca un geolog empiric al spiritului, zăcămintele folclorice numai acolo unde i se părea că primitivitatea a rămas nealterată de filoanele civilizaţiei care — zicea el — degradează. Ideea nu era numai a lui, ci a reprezentat în mişcarea noastră de valorificare a folclorului un curent oficializat, pînă într-un trecut nu prea depărtat.

Animaţi de un fals spirit ştiinţific şi însufleţiţi de un fals patriotism, unii dintre cercetătorii acestui tezaur, se extaziau descoperind că în cutare loc focul se producea ca în preistorie, prin frecarea a două lemne şi nu cu minusculul şi comodul chibrit.

Un tînăr poet şi gazetar, neobosit cercetător al terenului, stringător la întîmplare şi la prilejuri festive, de producţii folclorice, mi-a împărtăşit acum cîţva timp

SCRIITORUL ŞI VIAŢA

nişte îngrijorări cu totul personale privind viitorul acestei încă nu în întregime investigate bogăţii: „viaţa modernă, citadinul, tehnica, tiparul şi ştiinţa de carte vor ucide folclorul". Şi îmi dădea un exemplu pe care-l ştiam de fapt şi din nişte vechi lecturi din revistele de acum douăzeci de treizeci de ani: „lumea de la ţară a început să se îmbrace orăşăneşte, inul e înlocuit de stamba fabricată la rapidele războaie mecanice şi vopsită nu cu şofran, ci cu anilinele din retortele uzinelor chimice. Străvechea opincă dacă, pe care au săpat-o în marmora columnei traiane sculptorii de acum două milenii, dispare şi ea în faţa încălţămintei ortopedice".

Arhiva Institutului de Folclor din Bucureşti, care a devenit în urma înregistrărilor făcute în ultimii ani, una din cele mai bogate din lume, i-ar putea spulbera amiculuj meu toate îngrijorările sale subite.

Radio-ul şi patefonul n-au ucis cîntecul popular, ba dimpotrivă au devenit factori ai lui de răspîndire. „Pavele-Pavele", pe care-l cîntă Aurelia Fătu la „Radio Bucureşti" îl cîntă şi ţăranul de pe Bărăgan. Posturile noastre de radio au mi se pare emisiuni speciale şi de mare regularitate, în cadrul cărora emit noi înregistrări de muzică populară. După cîte înţeleg, echipele înzestrate cu magnetofoane găsesc destule apariţii inedite, lucrări necunoscute, multe din ele de inspiraţie recentă. Fără să cunoască legile compoziţiei, portativul şi contrapunctul, compozitorii anonimi nu şi-au pus lira în cui în zilele noastre. Aşa cum l-a inspirat odinioară miracolul primăverii, dragostea, haiducia, cătănia şi războiul, geniul popular va găsi, pe linia milenarei sale tradiţii şi în faţa peisajului nou, civilizatoriu, o modalitate adecvată de exprimare artistică.

Devenit zootehnician, ciobanul îmbrăcat în pufoaică şi nu în sarică, nu se va afla într-un impas de creaţie poetică. Tăietorul de lemne din întreprinderile I.F.E.T.-ului, schimbînd arhaica secure cu fierăstrăul electric, nu va compune de azi încolo madrigaluri şi tangouri. Rapsodul popular nu s-a speriat de tren şi în lipsa cailor de poştă, el întreabă locomotiva care aleargă cu optzeci de kilometri pe oră:

Trenule, maşină mică
Unde-l duci pe Ionică?

Pe scenele multora dintre căminele culturale sătenşti se recită şi se cîntă nu totdeauna producţiile apărute în „Albina" şi „Îndrumătorul cultural", ci strigături locale, inspirate din teme actuale. Critica şi autocritica nu e un lucru nou la ţară. Poetul anonim o foloseşte de multă vreme la horă, epigramatic, cu o vervă inepuizabilă şi în versul lui apar noţiuni şi elemente circumscrise actualităţii.

Poetul şi compozitorul popular nu au prejudecăţi de catedră universitară şi de eseu. El au aşezat cu dragă inimă plugul de lemn la muzeu şi, urcîndu-se la volanul tractorului n-au devenit mai puţin poeţi. El nu suferă ca amicul meu de nostalgia primitivităţii.

Petru VINTILĂ

ADÎNCURILE VORBESC!

(Urmare din pagina 1-a)

cate, nu este însă atît de nouă. Încă în 1904 s-au introdus în unele sonde primele măsurători prin trasări, cu ajutorul substanţelor colorate. Locul unde aceste substanţe ieşeau din nou la suprafaţă, permiteau geologilor anumite prezumţii privitoare la formaţiile subterane. Acest sistem, folosit şi la noi la schela Băiteni (unde s-a introdus în găurile de sondă mică colonată) era însă greoi şi incert. Cu totul altfel se petrec lucrurile cu izotopii radioactivi. Ei divulgă cu certitudine lucruri pe care oamenii n'ci nu visau că le-ar putea cunoaşte vreodată.

Dar mai bine şi mai convingătoare decît orice afirmaţii sînt exemplele.

★

La o sondă din Oltenia se efectuase o operaţie de cimentare. Carotajul electric arătase că în strate există multe fluide, în special apă sărată, dar că se află şi rezerve mari de ţiţei. În asemenea situaţii, pentru a împiedica ca sonda să extragă în loc de ţiţei apă sau alte fluide, se obişnuieşte să se cimenteze toate stratele străbătute de gaura de sondă, perforîndu-se doar locul unde se presupune că s-ar afla ţiţeiul.

Aşa s-a procedat şi la sonda despre care pomeneam. Iată însă că după efectuarea operaţiei, petroliştii au constatat cu stupoare că sonda extrage apă sărată cu urme de ţiţei. Dăduseră deci greş. În împrejurări asemănătoare, în multe alte cazuri întîmplate înainte, trebuia să se renunţe la sondă. Acum s-au folosit însă trasori radioactivi care au dus la următoarele concluzii: în spatele coloanei, între stratul care trebuia să dea ţiţei şi straiele acvifere, exista o comunicaţie. Datorită faptului că presiunea în straiele acvifere era mai mare, e natural că sonda producea apă. Operaţia de cimentare a fost refăcută, iar sonda salvată a început să extragă ţiţei.

La o altă sondă, în regiunea petroliferă Moineşti, carotajul radioactiv a fost folos't pentru controlul fisurării hidraulice. Această operaţie, care se efectuează în ţara noastră începînd din anul 1955, are scopul să determine ca anumite formaţii petrolifere care trec prin straturi cu o slabă permeabilitate, să producă o cantitate mărită de ţiţei. După efectuarea fisurării hidraulice la sonda de care aminteam, producţia de ţiţei rămăsese aceiaşi. Era vorba deci din nou de o eroare de calcul, pe care izotopii radioactivi a determinat-o cît se poate de prec's: fisurarea care trebuia să se efectueze în stratul productiv (îmbibat cu ţiţei), s-a făcut din greşală la talpa stratului unde ţiţeiul se găsea în cantităţi neînsemnate. Reluarea operaţiei a dus la sporirea masivă a producţiei de ţiţei.

Astfel de exemple pot fi repetate în număr foarte mare, izotopii radioactivi dovedindu-se anexe deosebit de preţioase în munca petroliştilor.

★

De fapt, cum se efectuează practic operaţiile cu izotopi în industria petrolului? Lucrurile sînt departe de a fi aşa de simple cum ar putea părea. Dimpotrivă, a trebuit să-i rugăm pe tov. ing. Gheorghiu, directorul întreprinderii de carotaj şi perforări din Ploieşti, să ne repete de cîteva ori explicaţiile, în care se învălmăşeau o mulţime de termeni tehnici, pentru a putea înţelege ceva.

Pe scurt iată ce am aflat (ne scuzăm că sîntem nevoiţi să recurgem din nou la unele noţiuni tehnice; altfel nu se poate). Metalele radioactive în soluţie apoasă, se amestecă cu un volum determinat de fluid (noroi, ciment, apă etc. în funcţie de obiectivul urmărit) şi apoi se introduce în gaura de sondă cu ajutorul unor agregate de pompare. Fluidul respectiv se localizează în gaura de sondă, acolo unde se izbeşte de o rezistenţă mai slabă. Aparatura de fund care determină trasorul respectiv are posibilitatea de a recepţiona raza gama emisă de substanţa radioactivă. Radiaţiunile gama ajung la suprafaţă printr-un cablu, sub formă de impulsuri alternative care sînt transformate cu ajutorul unei aparaturi electronice în variaţii de potenţial. Aceste variaţii de potenţial permit trasarea pe un film fotografic a unei curbe, care indică specialiştilor cu exactitate situaţia de la mii de metri adîncime.

Acesta e mijlocul prin care s-a reuşit să se smulgă adîncimilor tainele sale.

★

Doar de un an se efectuează în industria noastră petroliferă operaţii cu trasori radioactivi. Rezultatele sînt însă dintre cele mai promiţătoare, zeci de sonde au fost salvate, iar foloasele aduse economiei naţionale sînt incalculabile.

De aceea, începutul făcut de către Întreprinderea de carotaj şi perforare împreună cu Institutul de Fizică atomică din Bucureşti, va fi în viitorul apropiat mult dezvoltat. În acest scop, în curînd se va începe construirea în cadrul Întreprinderii de carotaj şi perforare, a unui laborator modern pentru folosirea izotopilor radioactivi, care va permite fără îndoială noi paşi înainte pe drumul dezvoltării industriei noastre petrolifere.

Paul MARIAN şi Ion POPOVICI

Dragostea, bat-o norocul!...

(Urmare din pag. 1-a)

Am aşteptat, ce era să fac? Într-o vreme, aşa cam peste un ceas, mă uit în sală după basmaua smeurie şi... ia-o de unde nu-i! Mă-sa fie, mi-am zis. Să ştii că dacă pleacă undeva s-a dus şi portretul meu. Mîine, cine ştie de unde-o mai iau.

Am ieşit însă afară şi m-am liniştit: „Basmaua smeurie" era în camera alăturată. Stătea de vorbă cu o „căciulă fuguiată", un flăcău înalt şi chipeş. Mai erau acolo şi alţi oameni, care nu încăpuseră în sala mare. Trebuia să întreprind ceva. M-am apropiat de Ioana.

— Ce faci, colectivisto? am întrebat-o eu, aşa ca să intru în vorbă.

Fata m-a privit o clipă, apoi a înflorit toată ca un bujor.

— L-au primit pe tata?... Auzi, Dumitre, l-au primit pe tata în colectivă! Ce bine-mi pare!...

Rîdea, sălta şi se bucura ca un copil. Eu, ce să mai spun, nu mai înţelegeam nimic.

— Cum! Nu sînteţi colectivişti? Păi, te-am văzut azi...

— Ba sîntem. Chiar dumneata mi-ai spus adineauri colectivistă. Înseamnă că s-a discutat cererea tatei şi...

— Nu... eu... ştii... credeam... — am bîiguit înciudată că încurcasem lucrurile.

Ce vreţi, căzusem victima propriilor mele presupuneri. Şi cînd te gîndeşti ce bine merseseră lucrurile pînă atunci!...

Acum, fata era aceea care nu mai înţelegea nimic. Ne-am lămurit însă curînd, cînd preşedintele a dat citire cererii lui Constantin Stănică şi mai apoi cînd întreaga adunare a ridicat mîinile în semn de aprobare.

— Bravo! Să trăieşti şi bine ai venit printre noi.

— Eşti bun de cinste, măi Constantine, se auzeau glasuri din sală.

De data aceasta Ioana s-a bucurat de adevăratelea.

— Ştii, dumneata, s-a apropiat de mine un bărbat înalt, dar drept ca un stejar, — se bucură copila că, vezi, ea a pus mult suflet ca taicăsău să facă cerere pentru intrarea în colectivă. Şi pe alţii tot ea i-a lămurit...

„...că în gospodărie — le spunea ea — oamenii muncesc mai uşor, dar scot recolte mai bogate, că a lui Avram Iile a cîştigat anul trecut în afară de produse şi 5000 lei... Ion Stancu şi-a făcut casă, alţii şi-au luat vaci cu lapte...".

A, vasăzică tot văzusem eu bine în ea o agitatoare şi primul titlu a fost inspirat ales.

— Dar pe flăcăul acela, tot ea l-a convins să intre în colectivă? — am încercat eu să glumesc, văzînd cum cei doi stau în colţul lor şi se sorb din ochi. E drăguţul ei, după cît se pare.

— Da, aşa e. Au de gînd să se ia în toamnă. Dar de convins, ce să mai convingă la el: ăsta e de cîţiva ani în gospodărie. Se iubeau şi-şi doreau să fie împreună. Aşa că, pricepi dumneata, fata a făcut ce ştii şi uite că i-a reuşit... Eh, ce să-i faci: dragostea, bat-o norocul...

„Dragostea, bat-o norocul". Da, acesta trebuie să fie titlul rîndurilor de faţă. Cît despre cel de-al doilea titlu propus la început — „O colectivistă harnică" — sînt sigură că el va fi foarte nimerit mai tîrziu, cînd cineva va dori să scrie despre munca proaspetei colectiviste — Ioana Stănică.

Ana CRISTEA

Desen de Romeo VOINESCU

Spre binele întregii ţări!

(Urmare din pagina 1-a)

avînt al construcţiei socialiste la sate, cînd creşterea şi întărirea sectorului socialist oferă o bază trainică şi tot mai largă de dezvoltare a agriculturii, cînd se creează condiţii ca în următorii ani să se realizeze simţitoare creşteri în producţia vegetală şi animală. Consfătuirea de la Constanţa, care constituie o largă dezbatere concretă a principalelor probleme privind consolidarea şi dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii şi a problemelor sporirii producţiei agricole, — consfătuire convocată pentru ca Partidul şi Guvernul să se sfătuiască cu fruntaşii din agricultură, în aceste mari probleme de care depinde ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii din ţara noastră — reprezintă încă o dovadă incontestabilă a legăturii indestructibile dintre partid, guvern şi popor.

Ion PAVELESCU

POŞTA Redacţiei

SEVERIU-Cluj: Nădăjduim că nu ne veţi socoti — cum vă exprimaţi dvs. — „tăioşi", dacă chiar de la prima poezie trimisă vă răspundem NU. Ceea ce am citit este un reportaj versificat şi nicidecum o poezie. Deşi ne spuneţi că „de mic copil" încercaţi a scrie versuri — nu vă ştim actuala vîrstă — v-am sfătui să mai perseveraţi, citind mult şi operînd cu mai multă exigenţă faţă de încercările proprii.

IOAN MARTIN-Timişoara: Am reţinut, precum se vede, epigrama „unui şef de atelier care a păstrat vechiul obicei de a bate ucenicii".

Nu-l bate-aşa din
Întîmplare,
Ci vrea să... îşi înveţe
„pruncii"
Metode vechi de ridicare
A... productivităţii muncii.

C. M. ZELETIN: Pentru a putea primi răspuns prin poştă e necesară şi o adresă. Din păcate aţi omis-o.

MARA STROIE: Am citit cu atenţie scrisoarea dvs. şi în consecinţă ne îngăduim să vă sfătuim să participaţi înainte, cu tragere de inimă, la viaţa culturală din întreprinderea dvs. Participaţi la concursul pe ţară care a fost organizat şi sîntem siguri că munca dvs. şi dragostea dvs. pentru artă vă vor ajuta să ajungeţi, verificîndu-vă talentul în cadrul concursului, pe o scenă din Capitală. E un drum mai greu poate, un drum care cere răbdare dar... per aspera ad astra.

GH. A. NIŢA-Craiova: La întrebările dvs. nu-i loc de răspuns la poşta redacţiei. Ne-ar trebui un spaţiu mai mare chiar decît întreaga rubrică. Şi vedeţi bine, nu sînteţi singurul care solicitaţi un răspuns. Reţinem din versurile trimise:

Stau şi privesc undele
apei
Căci ele totdeauna
mi-amintesc
De pletele negre şi moi
ale fetei

Pe care de mult o iubesc
şi poezia intitulată „Drumeagul"

Pe drumeagul acela
de ţară
Străjuit de salcimi
Prin arşiţa verii
mistuitoare
Mergeam ades odinioară
Şi călcam prin praful
de aur încins
Cu picioarele crăpate
şi goale.

ARISTICA BOGHINA-Tr. Severin: Productivitatea dvs. epigramistică ne uimeşte. Poate şi pe cititorii rubricii noastre, care şi de această dată vor citi o epigramă de-a dvs. dedicată „tînărului Dănoiu C.-tin din Tr. Severin, care a fost închis pentru că a încercat să falsifice un cec de la 250 la 750 lei",

Ai vrut s-administrezi
Un cec falsificat
Şi-acum după cum vezi,
Eşti în... „administrat".

LUCREŢIA PLĂVALESCU-Bucureşti: Am oprit pentru rubrica noastră — „Cititorii colaborează" — ceea ce ne-aţi trimis.

MIRCEA ROXIU-Oradea: Ne-au bucurat şi bunele aprecieri şi faptul că aţi anticipat unele răspunsuri. Sugestiile le vom lua în seamă. De altfel, credem că v-am şi satisfăcut două dintre ele prezentîndu-va munca de retransmisie a unui spectacol la televiziune şi munca pentru realizarea unui jurnal de actualităţi cinematografice, sîmbetei Drăguşanu şi Laurei le-am remis scrisoarea dvs., drept care sîntem în măsură, şi în numele lor, să vă mulţumim.

FEX-Bucureşti: Păcat că vă sfiiţi să spuneţi tot ce aveţi pe suflet; am fi fost poate mai în măsură să vă dăm un răspuns convenabil. După ceea ce am citit, am vrea să vă sfătuim să judecaţi bine şi să vedeţi dacă nu confundaţi dorinţa dvs. cu posibilităţile reale. Noi am stărui să vă înscrieţi la o facultate şi să studiaţi.

Cronica gastronomului

Tarhonul

Cultivat în grădinile de zarzavat, botezat de botaniştii artemisia dracunculus şi ajuns din Siberia, Mongolia şi regiunile muntoase din estul european, tarhonul e o legumă aromată, cu multiple întrebuinţări farmaceutice şi culinare. Stomacal, coroborant şi antiscorbutic, intră în preparaţia a o sumă de medicamente. Alături de hatmaţuchi (anthriscus cerfolium şi varietatea anthriscus silvestris) şi de harpagic, e un condiment de primă calitate, folosit şi de bucătăriile şi de industria alimentară. Muştarul cu tarhon e răspîndit pe tot globul, iar oţetul în care au macerat frunze din această preţioasă plantă dă o particulară sapiditate salatelor fade. Una din ciudăţeniile acestei plante cu puternică personalitate e că în grădinile din regiunile călduroase e mai gustoasă şi cu mai puternică aromă decît la locul ei de baştină (natura, un capriciu!). În gospodăria românească tarhonul se conservă şi uscat şi murat şi ca „dreş" la unele murături. Gospodinele noastre îl utilizează la diverse sosuri în care intră sminţina sau bulionul de roşii, ca de-o pildă la puiul şi perişoarele cu sminţină şi la chifteluţele marinate. În ce mă priveşte prefer perişoarele condimentate cu ciuperci, iar chiftelele marinate în oţet de vin roşu, numai cu măsline şi capere (fără tarhon). Cît despre menţionatul galinaceu, cunosc o reţetă care merită să fie încercată. Iat-o:

Un pui măricel sau, mai bine, o puicuţă împlinită. Jumuleşti, cinăteşti, flambezi, sărezi, piperezi. Curăţi şi opăreşti atîta harpagic cît să poţi umplea cu el burta păsării, fără să-l îndeşi prea mult (să stea în voie). Speli bine o legătură de tarhon, o îndoi, şi-o răsuceşti la coadă, făcînd din ea un şomoiog. Introduci şomoiogul în interiorul păsării împreună cu harpagicul. Încingi apoi unt într-o cratiţă, bagi păsărea în ea şi acoperi cu capacul. Laşi să fiarbă pe îndelete în aburi. La nevoie adaugi cîte un pic de apă. Separat, curăţi şi speli 20—30 bucăţi de harpagic. Cînd puiul e aproape gata şi numai atunci, adaugi acest harpagic care trebuie să rămîie întreg, ca garnitură. Înainte de a servi puiul, scoţi şomoiogul de tarhon al cărui rol încetează în acest moment. Odată ce te-ai înfruptat din el,

Dacă ştii aşa reţetă
Eşti, pardon,
O mazetă,
De-l mănînci fără tarhon.

PĂSTOREL

P. S. În numărul trecut, dintr-o eroare de transcriere reţeta „Oului cu cintec" a apărut trunchiată şi cu greşeli de tipar. Cititorul era în drept să se întrebe nedumerit: Dar cu albuşurile ce faci? Le-ai uitat pe masă? Dacă aş fi un om superstiţios m-aş întreba desigur, de nu cumva un demon pervers şi necruţător se amestecă în lucrările mele, stricîndu-mi mîncările şi pocindu-mi manuscrisele. Dar nu sînt. Şi pentru a înlesni cititorului fabricarea oului uriaş de care e vorba, îi reproduc în întregime reţeta amputată:

Spargi mai întîi două, trei sau patru duzini de ouă, după mărimea aceluia pe care vrei să-l procreezi. Aşezînd gălbenuşurile şi albuşurile separat, lei o beşică de porc bine spălată cu leşie, ştearsă şi descolorosită de netrebnicul ei miros. Capacitatea ei trebuie să fie egală cu volumul gălbenuşurilor pe care le vrei înăuntru. Această operaţie făcută şi beşica bine legată în partea de sus, aşa ca aerul să nu pătrundă înăuntru, o suspenzi într-o marmită plină cu apă clocotită şi o laşi acolo pînă cînd gălbenuşurile, formînd o singură masă, să se fi bine întărit în acest aşa numit „bain-marie".

Scoţi din beşica pe care trebuie s-o tai, această masă care a luat multumită rotunjimii beşicii forma unui ou; versi apoi într-o beşică mult mai mare decît prima albuşurile puse de o parte şi introduci în ele oul galben (gălbenuşul răscopt), care, prin greutatea lui specifică, va rămîne suspendat în mijlocul acestei mase vîscoase. După ce ai legat bine în partea de sus această a doua beşică, o cufunzi cu totul şi o fixezi, atîrnînd-o, într-un mare recipient plin cu apă clocotită; o laşi acolo pînă ce albuşurile care acopăr în întregime gălbenuşurile să se întărească deplin. Despici apoi beşica, scoţi ouă artificial şi-l serveşti pe-un aşternut vegetal sau pe-o tocătură de pasăre.

— Almanach de cocagne, 1921, pag. 31: L'oeuf de pâques de Gargantua

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

ANCHETA NOASTRA IN LEGATURA CU

Măreața inițiativă de pace a Uniunii Sovietice

In întreprinderi, în tramvaie, și autobuze, pe străzi și în piețe, acolo unde au apucat să cumpere și să despăturească ziarele, cetățenii Capitalei au fost atrași zilele acestea de o veste excepțională : ÎN MOD UNILATERAL UNIUNEA SOVIETICĂ A LUAT HOTĂRÎREA DE A ÎNCETA EXPERIENȚELE CU ARMA ATOMICĂ ȘI CU HIDROGEN.

Ne-am adresat mai multor cetățeni, rugîndu-i să ne spună părerea lor despre această nouă inițiativă de pace a Uniunii Sovietice.

Secția de confecții a fabricii „Bela Brainer". O sală lungă în care se află multe muncitoare, mașini de cusut speciale și mese încărcate cu confecții. Aici, în sală, lucrează și DONCA ZIDARU, o femeie în vîrstă, voinică, cu fața blîndă și păr încărunțit. Lucrează de 18 ani în această fabrică. Cînd i-am cerut să-și spună părerea în legătură cu hotărîrea Sovietului Suprem, ne-a declarat : **„M-a bucurat mult vestea. Imi arată, încăodată, cu cîtă dîrzenie apără Uniunea Sovietică pacea. Hotărînd să nu mai facă experiențe cu armele acestea distrugătoare, Uniunea Sovietică a întins din nou mîna marilor puteri din apus. Pentru ca oamenii să răsufle ușurați, e nevoie ca și Statele Unite ale Americii și Anglia să urmeze acum pilda Uniunii Sovietice. Atunci cred că se vor putea face și alți pași pentru întărirea păcii în lume".**

Operația a reușit : încă o bolnavă a fost tămăduită ! Puțin obosit de munca concentrată din sala de operație din care abia de cîteva clipe ieșise, conf. dr. N. N. GHEORGHIU, director al spitalului „Coltea", ne-a invitat în biroul dumisale. Aici, după ce și-a aprins o țigară, odihnindu-se cîteva clipe, ne-a declarat : **„Ca medic nu pot decît să subscriu la hotărîrea Uniunii Sovietice de a renunța în mod unilateral la experiențele cu arme atomice și cu hidrogen. Este bine cunoscut cît de periculoase sînt iradiațiile care apar în urma exploziilor experimentale cu arme nucleare. Aceste iradiații pot avea repercusiuni foarte grave asupra sănătății oamenilor luni și ani de zile după producerea lor. Oamenii de știință au arătat tulburările biologice ale iradiațiilor cu stronțiu 90 ca și cu alți iradianți. La un recent congres internațional la care am participat la Moscova, mi-s-au relatat, de către savanți din diferite țări, o serie de cazuri patologice la descendenții părinților iradiați. Hotărîrea Uniunii Sovietice trebuie să fie un imbold și pentru celelalte state care fac experiențe cu arme nucleare ca să înceteze această activitate primejdioasă pentru omenire".**

Intr-o stație centrală „Getax" zăbovesc mai multe „Pobede". Intr-una din mașini i-am găsit stînd de vorbă pe Nicolae Matiaș și Zaharia Borș. Iată ce ne-au spus ei :

NICOLAE MATIAȘ : **„Urmăresc cu regularitate evenimentele din străinătate și cred că hotărîrea Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice e un pas important pentru îmbunătățirea situației internaționale și evitarea unui război. Cînd o țară își reduce singură în mai multe rînduri forțele armate și tot singură hotărăște să nu mai facă experiențe cu arme nucleare, nimeni nu mai poate spune că această țară nu dorește sincer pacea. Dacă vor să dovedească lumii că și lor le e dragă pacea, guvernele Statelor Unite și Angliei să facă la fel".**

★

ZAHARIA BORȘ : **„Mă bucură că Uniunea Sovietică a luat o asemenea importantă inițiativă care poate să ducă la dispariția pentru totdeauna a acestor experiențe primejdioase. Cred că pasul acesta al Uniunii Sovietice înlesnește convocarea unei conferințe la nivel înalt".**

La Tg. Mureș corespondentul nostru **V. Konya** a stat de vorbă cu sculptorul CSORVASSY ISTVAN, laureat al Premiului de Stat, decorat cu Medalia de Aur a Consiliului Mondial al Păcii. Arătînd că a aflat cu profundă emoție vestea despre hotărîrea Sovietului Suprem al U.R.S.S. de a se înceta în Uniunea Sovietică experimentarea armelor atomice și cu hidrogen, cunoscutul artist a subliniat : **„Hotărîrea luată la Moscova este încă unilaterală dar ea ne dă speranțe că și celelalte puteri deținătoare de arme termonucleare vor înceta imediat experiențele periculoase cu aceste arme".**

Intre două ore de curs am putut sta de vorbă cu profesorul ION OANCEA de la Facultatea de Științe Juridice.

„Inițiativa aceasta — ne-a spus dînsul — dovedește încă odată, oricui, sinceritatea politicii de pace a Uniunii Sovietice. Din punct de vedere juridic, acest act ușurează încheierea unei convenții cu privire la încetarea experiențelor cu armele nucleare. E o cale deschisă la care pot și trebuie și alte state să adere.

Sînt impresionante hotărîrea și consecvența politicii sovietice, curajul cu care ea pune problemele. Această nouă inițiativă sovietică va întări pretutindeni în lume convingerea că experiențele cu armele nucleare pot înceta dacă și puterile occidentale vor lua măsuri asemănătoare cu cea luată de Uniunea Sovietică. In orice caz s-au creat noi premize ca o convenție în această chestiune să devină fapt".

In convorbirea avută la Cluj cu corespondentul nostru **M. Scrip**că, prof. univ. TAKACS LUDOVIC, rectorul Universității „Bolyai", a declarat între altele că **„numai un stat al oamenilor muncii, puternic apărător al celor mai nobile idei umanitare, este capabil să facă în mod unilateral un astfel de pas important. Forța morală a acestei hotărîri** — a arătat conducătorul susamintitei universități clujene — **este atît de uriașă, încît guvernele cărora li se adresează apelul nu o vor putea refuza, fără a spulbera și ultimele rămășițe de iluzii asupra intențiilor lor de pace".**

Corespondentul nostru, **M. Beram**, a avut o convorbire cu acad. OCTAV MAYER, locțiitorul președintelui Filialei din Iași a Academiei R.P.R. Corespondentul nostru a notat următoarea declarație făcută de interlocutorul său : **„Renunțarea unilaterală a Uniunii Sovietice la experiența cu arma nucleară creează o situație care obligă celelalte state să renunțe la asemenea experiențe. Toți oamenii de știință salută cu entuziasm gestul Uniunii Sovietice care contribuie la crearea unei atmosfere de prietenie și conlucrare internațională, de încredere și pace între popoare".**

U. VĂLUREANU

Pînă și presa burgheză din Anglia trebuie să recunoască faptul că politicienii americani înșeală opinia publică. Una spun și alta fac. De pildă, în problema conferinței la nivel înalt. Prin vorbe, ei se declară pentru o asemenea conferință. Prin fapte însă, încearcă să împiedice convocarea ei.

Ziarul englez „DAILY. MIRROR" exprimă această situație plastic, prin caricatura pe care o reproducem. Selwyn Lloyd și J. Foster Dulles se prefac că urcă pe scara rulantă, dar se află nu pe acea parte a ei pe care scrie „Up" (sus) ci pe cea pe care scrie "Down" (jos.)

— 'AȘ VREA CA LUMEA SA NU NE IMPINGA, SELWYN — spune Dulles în textul caricaturii. NOI NE MIȘCĂM DOAR, NU-I AȘA ? ...

O hotărîre istorică

Corespondență specială din Moscova

In urma dezbaterii declarației lui Andrei Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., sesiunea Sovietului Suprem a adoptat legea cu privire la renunțarea unilaterală a Uniunii Sovietice la experimentarea armelor atomice și cu hidrogen. Semnificația istorică a acestei hotărîri constă în aceea că ea pune începuturile practice spre țelul urmărit de popoare : interzicerea folosirii armelor nucleare.

Este de la sine înțeles entuziasmul cu care oamenii cinstiți de pretutindeni au primit aceste vești. La numai cîteva ore după ce Gromiko a citit declarația, ziarele din Moscova publicau primele vești despre părerea japonezilor față de Hotărîrea Guvernului Sovietic. La Kremlin continuau încă discuțiile pe marginea declarației lui Gromiko, cînd sute de telegrame prin care japonezii, începînd de la muncitori și terminînd cu șefii de partide și funcționari ai guvernului, rugau să se transmită mulțumirile lor guvernului sovietic pentru gestul său pătruns de grijă față de viitorul omenirii.

Seara, telegraful central din Moscova era ticsit de ziariști din toate țările. Hotărîrea Sovietului Suprem a produs o impresie atît de puternică, încît corespondentul lui „New York Times" transmitea prin radio-telefon : **„Declarația Rusiei... pune S.U.A. într-o situație extrem de proastă în fața opiniei publice mondiale... Propaganda Departamentului de Stat nu poate neutraliza impresia produsă de comunicatul senzațional sovietic... Steagul păcii flutură din nou deasupra Kremlinului".**

Steagul păcii flutură de 40 de ani deasupra Kremlinului și e mult de cînd Uniunea Sovietică cheamă în mod sistematic S.U.A. și Anglia să încheie un acord cu privire la încetarea definitivă a experiențelor cu armele nucleare.

Cele două puteri apusene se eschivează însă în fel și chip de la rezolvarea acestei probleme.

La Washington și la Londra, și acum se susține „necesitatea" continuării experiențelor nucleare, continuarea cursei înarmărilor și politica, de mult compromisă, de pe poziții de forță.

In afară de aspectul militar al experiențelor — ca expresie a neîncetatei goane a înarmărilor — exploziile bombei atomice și cu hidrogen sînt un real pericol pentru viața oamenilor în momentul de față și mai ales pentru generațiile viitoare. Oamenii de știință au acumulat de pe acum material suficient în această privință. Acest material arată că dacă țările vor continua experiențele cu intensitatea de pînă acum, în viitorul apropiat cantitatea de stronțiu 90 va depăși limita maximă recunoscută ca fatală, periclitînd viața a milioane de oameni de-a lungul multor generații. De aceea Hotărîrea Sovietului Suprem reprezintă o manifestare adîncă a umanismului sovietic socialist, ea fiind pătrunsă de grija pentru oameni, pentru fiecare familie și fiecare om. Această Hotărîre își găsește drum spre inimile tuturor oamenilor. Fără îndoială că refuzul S.U.A. și al Angliei de a urma exemplul Uniunii Sovietice va atrage mînia tuturor popoarelor și va situa aceste țări într-o izolare politică și morală și mai mare.

Al. CIMPEANU

Moscova, 4 aprilie.

Impunătoarea Piață a Poporului din ȘANHAI.

Templul U-Fo din ȘANHAI.

ȘANHAI

ORAȘUL DE DEASUPRA MĂRII

(Urmare din pag. 1-a)

și pînă seara la ora 23,30, șanhaiezul poate viziona în 12 săli, douăsprezece spectacole diferite, începînd cu teatrul modern contemporan și terminînd cu toate tipurile de operă clasică chineză. Cu sute de ani înainte, cînd teatrul clasic chinez se juca în aer liber, spectacolele durau zile și nopți întregi, fără oprire. Intr-o formă cave mai modernă și mai adecvată ritmului vieții unui mare oraș, „Marele univers" nu face în fond decît același lucru, punînd zilnic la dispoziția șanhaiezilor, pentru prețul derizoriu de 2 mao, 12 spectacole. Și dacă rușii obișnuiesc să spună că „cine nu are un bătrîn, să și-l cumpere", locuitorii marelui port chinez spun des și cu legitimă mîndrie „cine nu are un „Mare univers" să și-l facă".

★

Dar dacă la „Marele univers" descoperi într-o manieră oarecum modernizată, vechiul stil de reprezentare a teatrului milenar chinez, vechiul și milenarul Șanhai, acela întemeiat cînd va de pescarii ce coborau în sampane pe mare, îl descoperi acolo unde te aștepți mai puțin, adică în vechiul bazar. Loc nevizitat în genere de străini, care preferă marile și modernele artere, vechiul bazar nu aduce spre vedere numai antice brățări de jad și prăfuite porțelanuri, dughenele ciudate ale prezicătorilor sau ceainăriile cu scaune de bambus, ci și neașteptate, răsărite parcă de pe alte meleaguri, temple budhiste, pe altarele cărora ard în umbra imenselor statui, lumînări de ceară și bețișoare mirositoare de santal. Și dacă micile dughene așezate chiar pe pragul acestor temple îți amintesc de lucruri citite de mult despre un orient exotic și misterios, minunatele parcuri în miniatură înconjurate de ziduri roșii și allete în inima aceluiași bazar îți amintesc cu pregnanță, prin porțile lor circulare, prin micile lacuri înconjurate de stînci artificiale și prin stucaturile minuțioase ale celebrelor paravane chinezești, de vechile stampe pe mătase ale pictorilor dinastiilor Han sau Tan, sau de poemele fără de moarte ale lui Li-Tai-pe...

★

Dar există și un Șanhai nou. Un Șanhai total diferit de orașul cosmopolit al buildingurilor sau de vechiul oraș al templelor și grădinilor închise, în care înflorește floarea de jad, care ar putea tot atît de bine să se numească floarea de porțelan și care în limbile noastre, europene, se numește total nesemnificativ, magnolia. Acesta este Șanhaiul, pe care îl întîlnești la fel de pregnant în noile cartiere muncitorești ca și în geometricele parcuri englezești, în portul mare și animat, ca și în fabricile și uzinele care-și înalță semeț coșurile la marginea dinspre cîmpie a orașului, departe de mare. Șanhaiul acesta face în fiecare dimineață la ora 10, gimnastică, indiferent dacă oamenii lui se întîmplă să fie atunci, ca bătrînul Liu-Mei, într-un parc cu nepoțelul lui, sau în atelierele unei țesătorii de mătase. Șanhaiul acesta luptă sistematic, cu măsură și pondere, dar cu negrăită perseverență, pentru ridicarea productivității muncii și scăderea prețului de cost, iar atunci cînd, ca la fabrica de stilouri „Hua Fu", prețul de cost a scăzut în numai doi ani cu 48 la sută, pe străzi trec coloane de muncitori cu steaguri fluturînde de mătase și tot orașul aplaudă.

In vremea noastră, după o milenară existență, orașul de deasupra mării a căpătat o poreclă, prima poreclă din mult zbuciumata sa viață — „orașul gazetelor de perete". Căci, peste tot la Șanhai și mai mult decît în orice alt oraș al Chinei, apar milioane de gazete de perete, simple foi de mărimea unei pagini de gazetă, pe care se înșiră în hieroglife roșii și negre, milioane de propuneri de îmbunătățire a procesului de producție, de inovații și economii, de rectificarea stilului de muncă a unor tovarăși și colective și cîte altele și altele, imposibil de enumerat, pentru că numai ele ar cuprinde spațiul unui reportaj întreg...

★

Șanhai-ul are 7.000.000 de locuitori, zeci de teatre și cinematografe, sute de fabrici și mii de mici ateliere ale cooperației meșteșugărești. Șanhai-ul are o Academie de Pictură Națională și un Institut de cercetare a artei populare, o Universitate și cîteva institute, mari magazine și mici dughene, mari studiouri cinematografice și noi cartiere muncitorești cu blocuri de cărămidă roșie. Șanhai-ul are Huan-Po-ul și Ian-Tze-ul. Șanhai-ul coboară, cu aceste două fluvii spre mare. Șanhai-ul este orașul de deasupra mării și poarta de vest a Chinei noi, populare, a acelei Chine care a dat celor șase sute de milioane de oameni ai ei, pace, pîine, libertate și o patrie... O patrie socialistă...

Mariana PIRVULESCU

Insemnări de călătorie

ÎNTÎMPLARE BUDAPESTANĂ

Totul a pornit de la o invitație. Tovarășul Biro, neobosita noastră călăuză, ni se adresă într-una din zile cu următoarele cuvinte :

— Mîine dimineață sînteți invitații mei la strand !

Știindu-l glumeț, n-am luat în serios propunerea făcută, și i-am promis că-l vom urma a doua zi. Doar nu era să facem baie la strand în luna noiembrie !

A doua zi noi și uitasem de cele discutate în ajun. Dar numai noi. Tovarășul Biro s-a ținut de cuvînt. Infofoliți în paltoane, pentru a înfrunta mai bine frigul, am pornit-o spre strada Dagaly, locul unde se afla strandul călăuzei noastre. Afară, apa prinsese o poighiță groasă ; pe patinoarul artificial de la „Müjeg-Pálya", sute de tineri alunecau pe luciul gheții ; iar noi, oameni serioși, ne duceam la... strand în aer liber. Incepusem să avem bănuieli asupra seriozității propunerii ghidului nostru. Dar, recunosc, ele au fost de scurtă durată.

Pe strada Dagaly am văzut „minunea" cu ochii. Aci ne-a fost dat să privim oameni făcînd baie în aer liber, ca și cum ne-am fi aflat în toiul verii. Strandul se numește „Szabadság" și este unul din cele mai mari ștranduri din capitala prietenă. Plaja și bazinele se află în mijlocul unui parc frumos amenajat. La construcția acestui strand s-a ținut cont de proporțiile mereu crescînde ale capitalei. De aci, și capacitatea foarte mare a bazinelor : 5000 persoane pot face baie deodată. Prin aburii ce se ridicau deasupra apei am deslușit treptat, treptat, mulți înotători „curajoși". De-a lungul bazinului, în apă, se află numeroase bănci de piatră, pe care se odihneau cei ce obosiseră. De-asupra acestor bănci, ieșite din apă, se aflau cuiere, de care „înotătorii" își agățau plasele cu provizii.

Cei care vin și urmează diferite tratamente, deci stau mai mult în bazin, nu neglijează nici lectura. Așa se face că printre cei ce se odihneau, puteau fi identificați unii care... citeau. Nu se zărea la suprafața apei decît nasul, ochii și mîinile care țineau cartea. Cu toate insistențele unora dintre înotători și ale călăuzei noastre, nu ne-am lăsat convinși să facem o baie. Nici chiar atunci cînd cei din bazin ne asigurau că nu numai că nu le este frig în apă, ba din contră, nu simt frigul nici cînd ies din apă, fiindcă scările de piatră duc direct din bazin în cabinele bine încălzite. Ne-am mulțumit numai să admirăm acest minunat ștrand, cu o capacitate de 5000 locuri cu vestiar cu tot atîtea cuiere, trambulină, bazine de diferite mărimi. Apoi am pornit să bem o cafea la un „Expresso", urmînd ca după ce ne vom încălzi puțin să lămurim această întîmplare...

După cîte am aflat, ceea ce văzusem noi nu era nici o minune, ci pur și simplu un fapt obișnuit în frumoasa capitală de pe malurile Dunării.

Datorită acestei întîmplări, am aflat că Budapesta este capitala care se mîndrește, în afară de alte frumuseți, cu numeroasele izvoare de ape minerale ce se află pe teritoriul său. Acestea, în număr de 117, dau dreptul capitalei prietene să se situeze pe primul loc în lume. Cele 117 izvoare, de compoziții chimice diferite, asigură un debit de apă de 68.000.000 litri zilnic, la o temperatură ce variază între 24 și 72°C.

Iată dar lămurită și „minunea" de la ștrandul vizitat. Acesta nu reprezintă decît una din numeroasele surse naturale existente în Budapesta și care asigură populației un tratament, așa cum spun budapestanii, „la domiciliu". Și aceste băi sînt cunoscute și renumite nu numai în țară, dar și peste hotare. Despre baia „Gellért", care a cunoscut faimă încă din timpuri străvechi, unul din călătorii turci, pe nume E. Dielebi, menționează în însemnările sale de călătorie că „bolnavii veneau aci în trăsuri din toate părțile Europei" și că „băile vindecau șapte boli diferite". Tot din timpuri străvechi aceste băi „miraculoase" au stîrnit poftele multora : mai întîi celții, apoi romanii au fost atrași pe aceste meleaguri și datorită acestor băi. Iar după ei alții.

Astăzi, fie dimineața, fie după amiază, vezi numeroși cetățeni stînd liniștiți la rînd și luîndu-și biletul pentru baie. Unii vin pentru a-și tămădui niscai vătămături, alții pur și simplu din plăcerea de a înota. Doar ei sînt astăzi stăpînii tuturor bogățiilor țării.

Și dacă cutreerînd Budapesta astăzi vei auzi cetățenii vorbindu-ți cu mîndrie despre capitala lor, despre monumentala clădire a Parlamentului, despre podurile de peste Dunăre, despre frumusețile insulei Margareta, să nu te surprindă dacă va ține să-ți arate și o parte din izvoarele termale. Toate acestea constituie bogății ce dau prilej de mîndrie fiecărui cetățean din Republica Populară Ungară.

Gh. CONSTANTINESCU

Plaja băilor termale Széchenyi din Budapesta.

PRETUTINDENI

O EDITURA din Bruxelles a scos de sub tipar o carte de bucate cuprinzînd rețete de mîncăruri cu carne. Interesant este faptul că paginile respective emană miros de friptură.

●

MISS MARGARET W. KELLOG din Omaha, S.U.A., a reclamat că i s-a furat un colier de diamante. Supărarea ei pentru pierderea acestui colier în valoare de 3000 dolari este cu atît mai mare cu cît bijuteria era destinată... cățelușului ei favorit.

●

O SOCIETATE din Rio de Janeiro a hotărît să-și investească în mod cît mai avantajos capitalurile. De aceea, a finanțat construcția unei clădiri cu numeroase locuințe. Cu puțin timp înainte de terminarea construcției, terenul pe care se ridica noua clădire a început „să se lase", iar „specialiștii"

au constatat că terenul pe care construiseră era mlăștinos. Ni-a durat mult și ditaimai clădire a început să se încline. Astfel, Rio de Janeiro are o nouă senzație, iar arhitectul constructor și-a dobîndit în acest fel reputația rară și desigur de neinvidiat că atunci cînd construiește o casă, ea își poate „lăsa pe spate" dar nu se prăbușește. Bineînțeles casa nu poate fi folosită căci viața locatarilor ar fi oricînd în primejdie.

●

O FABRICA din Moscova a construit un acordeon folosind aluminiun în loc de lemn. Construcția este mai simplă decît în cazul folosirii lemnului, iar sunetul excelent.

●

NIȘTE hoți au pătruns noaptea în biserica din Oviedo (Spania). Crezînd că este șalterul pentru aprinderea luminii, ei au apăsat pe un buton care avea o cu totul altă destinație : făcea să sune clopotele lăcașului de rugăciune. Treziți în miez de noapte de dangătul clopotelor, locuitorii s-au strîns la biserică unde au putut prinde pe nocturnii „enoriași".

●

OAMENII DE ȘTIINȚĂ sovietici lucrează la proiectul unor trenuri energetice atomice. Proiectul prevede construirea unor centrale atomoelectrice mobile, mijlocii și mici, din care se vor alcătui trenuri energetice. Trenurile energetice atomice vor putea fi folosite la alimentarea cu energie electrică a marilor șantiere aflate la puncte îndepărtate de sistemele energetice.

●

PINA în prezent, la săparea fîntînilor arteziene se folosea noroi de foraj. Apa și argila trebuiau aduse la șantiere de la o depărtare de sute de kilometri. In prezent, datorită specialiștilor Institutului Politehnic din Taşkent, s-a elaborat o nouă tehnologie : a forării fîntînilor arteziene cu ajutorul aerului comprimat. La acest sistem de foraj se folosește un compresor montat pe un automobil. Puternicul jet de aer produs de compresor scoate roca la suprafață. Totodată, folosirea aerului comprimat a permis să se dubleze productivitatea instalațiilor de foraj.

●

UNUL din cei mai înverșunați dușmani ai navelor este sfredelitorul de mare sau viermele corăbiilor, cum este popular denumit. Sfredelitorul de mare este o moluscă bivalvă, care sub formă de larvă pătrunde în lemn, formînd în acesta orificii foarte fine. In curs de două săptămîni aceste orificii se fac mai mari și periclitează siguranța corăbiilor.

●

UN CAZ puțin obișnuit, este cel al Ritei Pappacena (Italia). Cînd a fost vorba să fie operată de apendicită, medicii au constatat că mica pacientă,

în vîrstă de 10 ani, nu are apendice. In schimb, inima și splina sînt așezate în partea dreaptă a corpului, iar ficatul pe stînga.

●

APARATUL „Kairo" este folosit de alpiniștii japonezi pentru a se apăra de frig în timpul ascensiunilor la mare altitudine. El se prezintă ca o cutie de cositor în care este adăpostit un cilindru de hîrtie umplut cu mangal sub formă de praf. Pentru ca acest încălzitor să înceapă să funcționeze este suficient să se aprindă unul din capetele benzi de hîrtie. Cutia înfășurată într-o țesătură este așezată sub haină, pe partea corpului predispusă înghețului. Aparatul încălzește corpul timp de cîteva ore, fără ca să producă arsuri.

●

IN PROVINCIA Iunnan din R. P. Chineză, se construiește o mare hidrocentrală, care va fi alimentată cu apă subterană. Și mai interesant este faptul că și lacul de acumulare va fi subteran.

Am văzut pentru dvs.

Opera „Trubadurul" de Giuseppe Verdi

Cînd, în 1836, Antonio Garcia Guttierez prezenta pentru prima oară, la Teatrul del Principe din Madrid, tragedia sa numită „El trovador", el nu bănuia că subiectul piesei sale, inspirat, de bună seamă, dintr-o veche legendă, va trăi minunata muzică a lui Giuseppe Verdi. Într-adevăr, după nici măcar 20 de ani, celebrul compozitor italian, pe atunci socotit drept un compozitor de a doua mînă, creează, pe un libret scris de Salvatore Cammarano, o operă cunoscută pînă în zilele de azi sub numele de „Il trovattore", „Trubadurul". Ea este prezentată pentru prima dată, în 17 ianuarie 1853, la Teatrul lui Apollo, în timpul carnavalului din Roma, și cunoaște un succes uriaș.

Povestea fantastică a răzbunării propriei ei mame, pe care Azucena o pregătește timp de o viață întreagă împotriva contelui de Luna, crescîndu-l pe Manrico, fratele său, ca pe fiul ei; povestea tragică a Leonorei, iubita contelui, care se omoară din dragoste pentru Manrico, atrăgîndu-i acestuia ura contelui de Luna și apoi moartea în flăcări, cu toate complicațiile ei melodramatice și uneori incredibile, au înflăcărat sentimentele generoase a zeci de generații.

La noi în țară, „Trubadurul" a fost pus în scenă pentru prima oară la Teatrul Liric, la 27 martie 1928. Azucena, țiganca vrăjitoare, era interpretată de Maria Snejina, contele de Luna de Jean Atanasiu, Manrico de Romulus Vrăbiescu, iar Leonora de Enriquetta Rodrigo.

Numeroși cîntăreți celebri au interpretat pe scena românească rolurile principale din opera „Trubadurul". Baritonul Alexandru Sved, tenorul John Sullivan, în 1928, Ippolito Lazzaro, în stagiunea 1929—30, au interpretat cu succes rolurile masculine ale operei. În personajele Leonorei și Azucenei au cîntat Aca de Barbu, Vera Schwartz, Ana Maria Murari, Ilca Popova.

În actuala stagiune, Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. pune din nou în scenă „Trubadurul", cîntat și iubit de mai bine de 120 de ani. Premiera, așteptată în a doua jumătate a lunii aprilie, va prezenta opera sub conducerea muzicală a lui Egizio Massini și Cornel Trăilescu, în regia lui Jean Rînzescu, cu decorurile create de Gh. Moroianu și Roland Laub și sub pregătirea muzicală a lui Radu Carp, Andrei Pancova și Letiția Flavian. Din noua distribuție fac parte cîntăreți cunoscuți ai Operei noastre ca: Dinu Bădescu și Nicolae Șerbănescu (în rolul lui Manrico), Șerban Tassian, Mihail Arnăutu, Alexandru Enăceanu, Octav Enigărescu, Nicolae Herlea, David Ohanesian (în rolul contelui de Luna), Ana Dinescu Tălmăceanu, Arta Florescu, Maria Volovescu (în rolul Leonorei), Zenaida Palli, Elena Cernei, Vera Rudeanu, Venera Rogozea (în rolul Azucenei).

Eva MOLHO

Filmul „Dreptul la dragoste"

S-ar părea că o cerință categorică a dramei psihologice este, dincolo de verosimilitatea sentimentelor, un deznodămînt concludent. Pasionîndu-se de soarta eroilor, spectatorul vrea să știe: ce vor face ei, ce-au hotărît? Noua realizare a studiourilor bulgare refuză verdictul, detașîndu-se net de producțiile obișnuite în acest gen. De aici, ineditul cercetării lăuntrice a eroilor pe care o înfăptuiește scenaristul Veselin Hancev, cu ajutorul regizorului Ianko Iankov, secondat de o valoroasă echipă de interpreți.

Acțiunea nu comportă eroi negativi. Este mai curînd o șaradă a cărei rezolvare cu greu poate fi găsită. Începutul se declanșează în familia dr. Ganevski, unde, după mulți ani de căsnicie, soțul renunță la cămin în favoarea văduvei Troianova, a cărei dragoste o împărtășește. Elena Ganevski refuză pensia alimentară oferită de fostul soț și hotărăște să-și crească singură cei doi copii. Dar și asupra lor se va răsfrînge nefericirea părinților: Rosita, devenită prin forța împrejurărilor sora lui Anghel Troianov, nu-i mai poate împărtăși sentimentele. La rîndul său, Ciavdar, fratele Rositei, își părăsește mama pentru a nu o mai împovăra cu cheltuieli și se mută la tatăl său. Cei doi frați prin alianță — Ciavdar Ganevski și Anghel Troianov — vor trăi cîtăva vreme în aceeași casă cu părinții lor deveniți amanți. La întrebarea firească: cine e de vină? s-ar părea că răspunsul este simplu: dr. Ganevski care a părăsit familia, copiii, etc. Dar dr. Ganevski este el însuși un om de înaltă ținută morală care și-a părăsit soția tocmai pentru că o respectă și nu vrea s-o mintă. Nici varianta în care vinovăția ar cădea pe umerii Elenei Troianova nu pare plauzibilă întrucît soțul ei, mort cu ani în urmă în război, nu-i poate răpi pentru totdeauna dreptul la dragoste. Certă este însă nefericirea copiilor, ale căror elanuri se frîng sub apăsarea căminului părintesc destrămat. În cele din urmă, Anghel, fiul Elenei și Ciavdar, fiul medicului, vor părăsi existența deșartă, căutîndu-și cu forțe proprii drumul în viață. Rămași singuri, cei doi amanți vor simți durerea neîmplinirii unei iubiri tîrzielnice, pentru care totuși nu are nimeni dreptul să-i condamne.

Întrucît și nouă ni s-a părut acest caz deosebit de dificil — cu atît mai mult cu cît cineaștii au evitat cu dibăcie concluzii puritane sau dezvoltări sentimentaliste — lăsăm spectatorilor satisfacția de a cunoaște cîtiva dintre actorii buni ai tinerei cinematografii bulgare și totodată de a hotărî singuri ceea ce este mai însemnat într-o asemenea situație: dreptul la dragoste sau răspunderile morale asumate în fața societății.

Sorin ROIBU

Teatrul și Cinema

Festivalul internațional al filmului de păpuși și marionete

După cum se știe, între 15 mai și 1 iunie a.c. cei mai reputați maeștri păpușari din lume se vor întîlni la București. Cu acest prilej vor avea loc o serie de manifestări artistice, printre care se numără și Festivalul internațional al filmului de păpuși și marionete.

Scenă din „Cîntecul preeriei" de Jiri Trnka.

Timp de o săptămînă, la cinematograful „Maxim Gorki" — pe frontispiciul căruia vor flutura steagurile multicolore ale națiunilor participante — publicul nostru și invitații străini vor avea ocazia să vizioneze un ciclu de pelicule cu distribuții alcătuite în exclusivitate din „vedete" de cîrpă și carton.

În cadrul Festivalului internațional al filmului de păpuși și marionete vor fi prezentate cele mai noi producții ale genului realizate în Franța, Uniunea Sovietică, Belgia, China, Italia, R.D. Germană, Anglia, Polonia, Danemarca, Ungaria, Cehoslovacia, Bulgaria, etc.

Astfel, studiul maghiar „Pannonia" va trimite la București filmul în culori „Regele friguros", realizat după un basm al scriitorului Ferenc Mora.

Casa de filme „Francis Bolen" din Bruxelles va prezenta în premieră pelicula „Marionetele din Toone", în care sînt evocate neasemuitele aventuri și fapte de arme ale cavalerilor medievali.

Cinematografia cehoslovacă va participa cu cîteva din filmele cunoscutului animator Jiri Trnka, precum și cu transpunerea pe ecran a celebrului basm „Porcarul" de C. Andersen.

Studiourile londoneze „Stewart Film" vor trimite pelicula „Arcul fermecat", iar ansamblul „The Hogarth Puppets" va prezenta trei filme de scurt metraj realizate de televiziunea engleză, al cărui erou principal este năstrușnicul măgăruș „Muffin".

De asemenea, publicul bucureștean va avea ocazia să vadă pe ecran celebrele marionete ale maestrului păpușar italian dr. Vittorio Podrecca, ca și ultima realizare a studiourilor daneze, intitulată „Povestea unui soldat de plumb".

Tînăra noastră cinematografie va prezenta în cadrul Festivalului internațional al filmului de păpuși și marionete peliculele: „Umor pe sfori", „Cutia cu muzicuțe", „Insula Negriței", „Chiț în pericol", „Năzdrăvanii", Domnul Goe", precum și filmul în premieră „Chiț descoperă pisica".

Pentru ca un număr cît mai mare de admiratori ai „celebrităților" din cîrpă și carton să poată viziona producțiile prezentate în cadrul Festivalului internațional al filmului de păpuși și marionete, ele vor fi transmise și de postul nostru de televiziune.

Mira CERBU

Cititorii întreabă „MAGAZIN" răspunde

NICOLAE NEGRUȚIU, student, Cluj: Interesul dvs. pentru cineclubul este lăudabil. Cît privește înființarea lor, vă răspundem că orice organizație obștească ce dispune de o sală de vizionare și de fonduri pentru locația de filme, poate înființa un cineclub. Primul cineclub din țara noastră a fost înființat din inițiativa Casei de Cultură a Sindicatelor, cu concursul studenților Institutului de Teatru și Cinematografie „I. L. Caragiale". De atunci au mai luat naștere cîteva cineclubul muncitorești, dintre care foarte activ este acela al muncitorilor de la uzinele „1 Mai" din Ploiești. Obiectivul principal al cineclubului este dezvoltarea culturii cinematografice din țara noastră, prin vizionarea și discutarea unor filme. De asemenea, cineclubul sînt menite să încurajeze mișcarea de cineaști amatori.

LEANA-Galați și MIOARA LAMBRINO-Snagov: Într-adevăr, Nargis a fost partenera lui Raj Kapoor în mai multe filme, printre care se numără „Vagabondul" și „Articolul 420", dar nu este soția actorului indian. Soția lui Raj Kapoor nu este actriță. Detalii despre familia Kapoor găsiți în revista noastră nr. 15 din ianuarie 1958. Nu cunoaștem un alt film al Nadirei. Cît privește fotografia dorită, vom încerca să vă satisfacem dorința, în măsura posibilităților.

EUGEN POPESCU-Comănești, regiunea Bacău: Maria Felix, frumoasa actriță mexicană, trăiește, e sănătoasă și filmează.

MIHAI NEACȘU, elev, comuna Ciora, Doicești: Fotografia Marinei Vlady a fost publicată, nu demult, în revista noastră. Pe frumoasa actriță o veți vedea în curînd în filmul „Simfonia dragostei". — film ce înfățișează un episod din viața compozitorului Schubert. Actrița dvs. preferată apare în acest film alături de Claude Laydu și Lucia Bosé. Cît privește filmele povestite și biografiile de actori, aceste rubrici vor continua să apară și în numerele noastre viitoare.

O premieră neobișnuită

Joia trecută, la Teatrul Armatei, un public numeros asista la o premieră neobișnuită: cercul dramatic de amatori al Ministerului Industriei Grele prezenta, în seara aceea comedia lui Alejandro Casona „Copacii mor în picioare". Farmecul, poezia, generozitatea și avîntul ideilor ce abundă în opera lui Cassona sînt cunoscute. Ceea ce nu cunoaște marele public, ceea ce e nou, neașteptat, e abnegația, dragostea de muncă și dăruirea totală cu care echipa a realizat un spectacol atît de reușit. Încă din luna iunie a anului 1947 a luat ființă acest mic nucleu al iubitorilor de artă, de frumos. De atunci, îndrumată îndeaproape de oameni pregătiți, echipa s-a străduit neîncetat, pregătind și punînd în scenă 31 piese de teatru.

Acum au dat viață pe scenă piesei lui Cassona. I-a ajutat regizorul Sinișa Ivetici — regizorul filmului „Ora H".

Conform „tradiției", acum ar trebui înșirate numele interpreților. Dar în cazul de față procedeul ar da greș. Pentru că „actorii" nu sînt numai actori. Chiar foarte buni actori. Sînt în același timp lucrători valoroși în minister, oameni cu răspunderi, au familie, soți și copii.

„Directorul" de pildă, e un nume cunoscut în lumea fotbalului: Mihai Popa. E arbitru internațional, lucrează la Direcția Generală a Materialului Refractar, e căsătorit, și bun actor. Splendidă performanță! Sau: Tatiana Ștefănescu, activă lucrătoare în minister, tînără soție, fermecătoare și sensibilă interpretă a Martei — în piesa lui Cassona — spiritual și sveltă Don Gill în piesa cu același nume. „Bunica" e Natalia Poianu, actriță deosebit de valoroasă (răsplătită prin cîteva premii), care deține un post important în minister și e mama unei adorabile fetițe de trei ani, Roxana, care, desigur, va deveni actriță. Interpretul „Bunicului" este Gheorghe Negruță. E un moldovean mărunțel, cam vîrstnic, care ne-a mărturisit că pe lîngă activitatea sa profesională, pe lîngă munca din cadrul echipei artistice, face și literatură: scrie scenete, majoritatea jucate de diferite formații, poezii și, recent, o dramatizare după Dostoievski.

Exemplele s-ar putea înmulți. Căci așa sînt toți avîntați, entuziaști, îndrăgostiți de munca, de activitatea lor. Nu ne îndoim, asemenea oameni mai există. Și încă mulți. A scrie despre ei, e o mare bucurie. A-i cunoaște și a le urma exemplul e o mare cinste.

Cititorii întreabă „MAGAZIN" răspunde

CLIORA, Doicești: Fotografia Marinei Vlady a fost publicată nu demult, în revista noastră. Pe frumoasa actriță o veți vedea în curînd în filmul „Simfonia dragostei". — film ce înfățișează un episod din viața compozitorului Schubert. Actrița dvs. preferată apare în acest film alături de Claude Laydu și Lucia Bosé. Cît privește filmele povestite și biografiile de actori, aceste rubrici vor continua să apară și în numerele noastre viitoare.

Artistul poporului Remus Comănescu (dreapta) discută proiectele stagiunii viitoare cu artistul emerit Manu Nedelianu directorul Teatrului Național din Craiova.

5 MINUTE CU NINA CASSIAN

despre cele... 10 muze

Nepoftit am pătruns brusc în împărăția Euterphei, întrerupînd cu scîrțîitul infernal al ușii rotația înaltelor și vrăjitelor sfere. Slujitoarea blondă și mlădie a zeiței își ridica spre mine ochii uluiți de cutezanța mea: „Mă iartă o, Eutherpe, blîndă și atotiertătoare zeiță a muzicii — am început să bîlbîi — că am pătruns nepoftit în lumea ta și o ispitesc acum pe prea fidela ta slujitoare cu dorințe prea prozaice".

— Adică — mă întreabă slujnica zeiței, privindu-mă cu ochii adînciți de o prea îndelungată contemplație. Spre bucuria mea, în afară de flacăra minței, apăruse în ei și o altă scînteie: curiozitatea. (Slavă ție, femeie!)

— Un interviu.

— Pe nepusă masă?

— Pe... (Expresia prozaică a avut darul să mă liniștească. Cîștigasem evident bunăvoința zeiței: fidela slujnică era eliberată).

— După cîte recunosc, atît Eutherpe cît și Polimnia sînt zeițe destul de tiranice și geloase. E un secret pentru mine cum tolerează să le slujești amîndorura.

— E adevărat că zeițele cărora le aduc ofrande nu sînt împodobite de cele mai frumoase calități: sînt invidioase, gelooase și aș spune chiar autocratice... Te accept numai dacă îi te dăruș integral...

— Și, totuși, cum reușești să le împaci?

— Nicicum. S-ar spune că e o mare fericire pentru mine că le pot sluji pe amîndouă. Această alternare a mijloacelor artistice cred că mă apără de o oarecare rutină. Dar din păcate, nu le pot împăca. În special Eutherpe îmi provoacă destul de des scene, susținînd că muzica presupune un nivel de măestrie tehnică mult mai dificilă decît poezia. De aceea n-aș putea spune că slujesc chiar simultan cele două zeițe. Ceea ce regret este că am dat mai mult pînă acum pe plan poetic.

— Mai darnică s-a arătat a fi Polimnia.

— Dar sper, totuși, ca oferindu-i în viitor mai mult muzicii, nici Eutherpe să nu-mi refuze harul.

— Nu s-ar putea găsi posibilitatea împăcării celor două zeițe? Mă gîndesc la genurile mixte...

— Mi s-a recomandat adeseori să scriu genuri mixte: lied, operă, balet, etc. Dar, pentru că m-am specializat în ambele arte separate, îmi vine mai ușor să le supun unei noi structuri decît unei structuri mixte. În același timp, sînt îngrozită de posibilitatea de a cădea în dilentantism și de aceea prefer să posed fiecare gen în puritatea lui. Cu toate acestea, am mai încercat uneori să împac cele două zeițe: cîteva cîntece de masă, muzică de balet, un poem simfonic...

— Acum, după cum observ...

— Ai răbdare, te rog. În legătură cu dilentantismul aș vrea să mai spun că, indiferent că voi reuși să mă realizez în ambele arte sau nu, socotesc că e foarte fertil pentru un creator să cunoască și celelalte arte din punctul de vedere al creatorului și nu numai al spectatorului. Lărgirea atitudinii umaniste în fața vieții și a artei nu poate decît să-i dea o nouă amploare universului interior al creatorului.

— Ceea ce nu poate fi decît salutar. Acum, după cum observ, ești posedată de Eutherpe.

— Te înșeli. Sînt exerciții de claviatură. În prezent nu mă posedă nici Eutherpe, nici Polimnia. Ci o zeiță mult mai prozaică, mai modestă, dar nu mai puțin pretențioasă.

— Therpsihora? Caliope sau doamne ferește, poate Urania?

— Nu te strădui să ghicești. Nu e printre cele nouă. Numele ei e: traducerea. Acum trăiesc sub zodia acestei zeițe, care simt că propulsează în mine poezia. A zecea muză îmi îmbogățește universul, gama tipologică, viziunea, prin ceea ce-mi oferă: ipostazele prin care trebuie să trec transpunînd în limba mea lumea, stilul, intimitatea poeților pe care-i tălmăcesc. Aș fi fericită să-mi fi rămas ceva din temperamentul lui Molière, din vigoarea lui Maiakovski sau aciditatea lui Bertold Brecht.

— E firească, cred, după această perioadă, o întoarcere la Polimnia...

— După ce voi traduce și Zola de M. Aligher și un volum de versuri pentru copii al poetei sîrbe Mira Alecikovici, vreau să mă ocup foarte serios de muzică și în special de orchestrație. Simt nevoia să ies din cvadratura pianului. Dar ce și cum, n-aș putea spune exact.

— Aceste perspective mă îngrijorează. Ținînd cont, bineînțeles, de amintita tiranie a zeiței...

— Și pe mine. Dar nu pot altfel. De altfel, o pauză în poezie nici nu e rea. O insistență prea mare îi plumbuiește sunetul. Sînt convinsă că o incursiune în muzică, chiar dacă nu va da rezultatele creatoare pe care le aștept, îmi va reface ingenuitatea și-mi va împrospăta sufletul pentru poezie.

— Invoc harul zeițelor să-ți întovărășească pașii.

George Toma MAIORESCU

Soli ai cinematografiei sovietice

De cîteva zile se află printre noi protagoniștii filmului „Casa în care locuiesc": RIMMA SOROHOVA și EVGHENI MATVEEV.

Tînăra actriță RIMMA SOROHOVA s-a născut în orașul Sverdlovsk. După absolvirea Institutului de Cinematografie din Moscova, a jucat în mai multe spectacole la Studioul actorului de film („Trei soldați" în rolul Klanka, „Acolo unde n-a fost eclipsă" în rolul Vasena, „Trîntorul" în rolul Mașei, „Prostuța și educata" în rolul Paiața și altele). Dedicîndu-și cariera filmului, Rimma Sorohova a creat numeroase chipuri de femei contemporane în filmele „Întoarcerea lui Vasili Bortnikov" (rolul Elenei), „O primăvară neliniștită" (rolul Olgăi), „Primăvara pe str. Zarecinaia" (rolul Aniei), „Un caz în taiga" (rolul Elenei), „Pămîntul și oamenii" (rolul Nastiei) și „Casa în care locuiesc" (rolul Katiei).

EVGHENI MATVEEV, tînăr actor al Teatrului de dramă din Novosibirsk, a intrat în anul 1952 în trupa Teatrului Mic Academic de Stat din Moscova. În decurs de șase ani, el a jucat pe scena celui mai vechi teatru rus roluri în piesele „Zorile Nordului", „Port-Arthur", „Cînd se frîng lăncile", „Fantomele", și altele. Evgheni Matveev a interpretat de asemenea cu succes rolurile: Andrei Lobatov în filmul „Exploratorii" și Kostea din „Casa în care locuiesc". Ultimele sale creații cinematografice le vom vedea nu peste multă vreme și pe ecranele noastre în filmele „Afacerea pestriților" și „Calvarul". În luna aprilie, Evgheni Matveev va juca pe scenele bucureștene în piesa „Port Arthur" în cadrul turneului Teatrului Mic Academic de Stat din Moscova.

AMINTIRI din TEATRU

(Urmare din pag. I-a)

— Cînd ați intrat în teatru?

— Meseria de actor mă atrăgea încă din timpul studiilor. Dar părinții mei voiau să devin funcționar de bancă și de aceea m-au dat la școala comercială. În anul 1907 am intrat figurant la Teatrul Național din Craiova, deși perspectivele nu prea erau fericite: directorii se schimbau o dată cu guvernul, actorii rămîneau neplătiți cu lunile, datoriile teatrului față de creditori creșteau neîncetat. Mi-amintesc că am avut o dată un director, de profesiune avocat, care a domnit cît Răzvan: de la 9 dimineața pînă seara la ora 6. Parcă era făcut ca cei mai capabili să fie înlocuiți de urgență cu nepricepuți din clientela politică a partidelor istorice. Drumul era cam așta: mai întîi efor la o bisericuță, apoi ajutor de primar și, în fine, dacă favoritul guvernului își dorea o funcție intelectuală, era numit... director de teatru. O dată instalat, făcea ordine după cum îl tăia capul. Grijuliu cu instituția ce o conducea, unul dintre directorii acelei vremi l-a repezit pe impresarul care venise să-i ceară programul spectacolelor cu cuvintele: „Dumneata vrei să afli secretele teatrului".

— Ați avut și directori cu dragoste de teatru și pricepere artistică?

— I-am avut pe Grigore Gabrielescu, pe Emil Girleanu, pe Ion Dongorozi. Scriitorul Emil Girleanu a făcut mult pentru teatrul nostru. Pe vremea lui, în 1911, secretar literar era Liviu Rebreanu, iar în jurul teatrului se adunaseră Victor Eftimiu, Stamatiad, Minulescu, Sorbul, care veneau săptămînal la Craiova. Se făceau montări de spectacole cu scenografia de Szathmary și în interpretarea lui Romald Bulfinski, Tudor Călin, Popa Stănescu, Anestin, Maria Petrescu, Lucica și Ștefan Braboreșcu. Aici a jucat, pentru ultima oară, Petre Liciu în piesa „Banii", iar Brezeanu a creat roluri de neuitat în „Scrisoarea pierdută" și „Năpasta". În 1912 am făcut un schimb de experiență cu Teatrul Național din Iași care ne prilej noi am jucat timp de o lună în capitala Moldovei. Tot Girleanu a introdus matinee, pentru a deschide porțile teatrului unui public larg. Apoi, războiul ne-a întrerupt activitatea. Actorii s-au împrăștiat. Rămăsesem cîțiva, care numai după o intervenție energică am putut obține dreptul să jucăm în timpul ocupației în limba românească. Repertoriul îndeajuns de sărac (Alecsandri și Offenbach) ne asigura totuși vînzarea biletelor cu o săptămînă și chiar două înainte, pentru că spectatorii erau dornici să asculte teatru în limba națională.

— După război?

— A ars teatrul. Nici nu era greu: fusese construit din scînduri, paiantă, trestie. Paznicul, care locuia deasupra scenei într-o cabină de scînduri lipită cu afișe, prăjea un pește. De la pește a luat foc încăperea lui și după ea teatrul. Cînd i-am reproșat neglijența a răspuns: „Vorbiți astfel de parcă n-ar fi ars și hainele mele!" Argetoianu ne-a făgăduit că se va reconstrui teatrul. Doi arhitecți, trimiși la fața locului, socoteau însă ce s-ar mai putea repara. Între timp însă fuseseră furate și sobele de teracotă. Noi ne-am mutat într-un local, alături de crișma „Pașa". Jucam drame în teatru... cu acompaniamentul orchestrei de la crișmă. Provizoratul a durat luni și ani. În cele din urmă teatrul a fost suspendat. Din 1935 și pînă în 1942 teatrul rămîne închis. Așa se face că mulți actori au plecat din Craiova și astăzi nu există în teatrul nostru decît actori bătrîni foarte puțini și tineri. O generație de actori de vîrstă intermediară ne lipsește. Anul acesta va începe construcția Teatrului Național care, după clădirea filarmonicii, ridicată tot în anii eliberării, va fi o nouă podoabă a Craiovei. Cu egoismul unui bătrîn de 70 de ani îți mărturisesc că aș dori să-l văd cît mai curînd construit, să pot juca pe scena lui.

— Iar tinerii, vor deveni maturi...

— Tinerii să fie fericiți că n-au trăit ca noi, mergînd prin sate cîte 30 km. pe jos sau așteptînd mila cîte unui negustor îndrăgostit de teatru. Înghețam la spectacole, înghețam acasă. Neuitatul Anestin, care juca în opereta „Nitouche" rolul unui organist-actor de teatru, pe numele lui de la mînăstire Celestin iar celălalt Floridor, ajunsese să cînte în spectacol versurile:

Căci Floridor e Celestin
Și Celestin e Floridor
Cînd n-are lemne Celestin
Tremură de frig Anestin.

S-au dus acele timpuri, iar eu am îmbătrînit cu publicul, în vreme ce el a crescut cu mine. Cei care umplu astăzi sala teatrului craiovean sînt copiii și nepoții publicului de odinioară. Mulți dintre părinții acestora n-au văzut poate teatru și-și îndeplinesc visul doar prin urmașii lor...

Nenea Remi a privit gînditor pe fereastră. O liniște plăcută învăluia chipul său brăzdat, care schimbase de atîtea ori, atîtea măști.

— N-am avut nici o absență nemotivată în 51 de ani de teatru — a adăugat el brusc, ca un elev la ora de dirigenție. Să știi, dragul meu, că arta nu înseamnă dezordine...

Aluzia era mai mult decît directă: nenea Remi se grăbea să ajungă înaintea celor tineri la sala de repetiție.

Eugen ATANASIU

Teatrul la microfon

Într-una din încăperile acelea capitonate, înzestrate cu zeci de aparate misterioase de produs și înregistrat sunete, zilele trecute, sub îndrumarea regizorului Mihail Zîrra, se împrima la radio „Nunta din Perugia".

Alexandru Kiriițescu, dramaturgul romîn căruia, în săptămîna ce a trecut, cititorii și spectatorii din țara noastră i-au sărbătorit cea de a 70-a aniversare, s-a făcut celebru cu „Gaițele", dar, desigur, un loc de seamă în dramaturgia lui îl ocupă „Trilogia Renașterii" în care se includ piesele: „Borgia", „Nunta din Perugia" și „Michelangelo". Rudă bună le este și scenariul radiofonic „Leonardo da Vinci" — piesă de mare valoare a genului — pe care, în cinstea sărbătoririi lui Kiriițescu, Radiodifuziunea l-a transmis simbăta trecută. „Nunta din Perugia" este un pretext, o legendă, în lumina căreia autorul ne prezintă fizionomia Renașterii pe toate fațetele ei, aspectul social, politic și cultural (acesta din urmă mai ales în „Michelangelo" și „Leonardo da Vinci").

Sîntem în Perugia veacului 15, Perugia devenită „fortăreața lui Anticrist, unde baglionii și slujitorii lui Baal, au așezat moartea pe altare". Într-adevăr, stăpînii, setoși de putere, se ucid între ei ca niște fiare. În piesa lui Kiriițescu nu există nobili buni și nobili răi. Autorul nu face concesii. Toți sînt la fel: bestiali, avizi și fără scrupule. Dar poporul se răscoală, căci așa cum o spune pictorul Rafael Sanzio, „artele nu pot înflori în pămîntul sclaviei, pentru că florile spiritului se ofilesc atunci cînd sînt udate de sînge omenesc", pentru că omul nu poate fi om, în lumea feudală...

În afara muncii de îndrumare a actorilor, regizorul Mihail Zîrra ajutat îndeaproape de inginerul G. Buican trebuie să fie atent și la crearea atmosferei. Și nu e lucru ușor, căci, de data aceasta nu se mai poate recurge la ajutorul decorurilor și al costumelor, a căror operă de sugerare în teatru e binecunoscută. Aici totul — în ce privește atmosfera — se creează cu ajutorul sunetelor și al muzicii.

Cît privește interpretarea, dată fiind munca îndelungă și minuțioasă a regiei, dată fiind alegerea judicioasă a actorilor și, desigur, capacitatea fiecăruia dintre ei, nu ne îndoim că va fi la înălțimea textului.

Silvia KERIM

ECOURI

Muzicale

● SAPTAMINALUL „Les Lettres françaises" publică, sub semnătura Helenei Jourdan-Morhange, o cronică dedicată dirijorului romîn Constantin Silvestri, care a condus la Paris cîteva concerte.

Subliniind calitățile excepționale ale muzicianului romîn, „Les Lettres françaises" scrie între altele: „Rar am văzut pe muzicienii de la „Societatea Conservatorului" aplaudînd cu atîta căldură un șef de orchestră. Aceasta dovedește că încă de la repetiție el le-a demonstrat calitățile sale excepționale. Îl vezi apărînd pe scenă pe acest omuleț și nu poți crede că, luînd bagheta în mînă, va fi atît de mare".

După ce arată că Valentin Gheorghiu a obținut un mare succes interpretînd „Variațiunile pe o temă de Paganini" de Rahmaninov, autoarea spune între altele: „Această duminică a constituit un adevărat triumf pentru Romînia".

● TURNEUL violonistului iugoslav Igor Ozim începe astăzi, 5 aprilie, cu concertul pe care îl susține cu Filarmonica din Timișoara, după care se va produce la Arad și București.

● CUNOSCUTUL violonist francez Robert Soetens va fi luna aceasta solistul Filarmonicii „G. Enescu" din București. El va interpreta sub bagheta maestrului George Georgescu, concertul nr. 2 de Prokofiev. Soetens va mai da recitale la Cluj și Timișoara.

● DIRIJORUL grec Andreas Paridis va conduce filarmonicile din București și Cluj și va dirija opera „Aida" la Cluj.

● LA 9 APRILIE violonistul Ion Voicu va da primul său recital la Londra, unde va interpreta lucrări de Chausson, Sarasate, Prokofiev și Issaye.

● DIRIJORUL Mircea Basarab va pleca în R.P.F. Iugoslavia, unde va conduce Orchestra Simionică a Casei Armatei.

● REGIZORUL George Teodorescu va monta pe scena Operei din Varșovia „Aida" de Verdi.

● CÎNTAREȚII Arta Florescu și G. Corbeni, soliști ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., întreprind actualmente un turneu în Uniunea Sovietică, susținînd rolurile principale din „Boema", „Rigoletto", „Tosca", „Traviata", „Paiațe" și „Cio-Cio-San".

● LA TEATRUL „Erkel" din Budapesta a avut loc premiera operei „La poalele munților", ai cărei eroi sînt țărani catalani. Libretul operei este inspirat din lucrarea dramaturgului catalan Angel Guimera, intitulată „Terra baixa". Muzica aparține germanului Eugen D'Albert — unul din elevii marelui Franz Liszt. Regia spectacolului budapestan e semnată de Kenessey Ferenc iar în rolurile principale apar Magda Rigo și Iosef Jovicky.

● LA KIEV și Leningrad va avea loc prezentarea operei istorice a lui Prokofiev — „Război și pace" — inspirată din romanul cu același nume al marelui Tolstoi.

Cinematografice

● MARIA SCHELL — interpreta Gervaise-ei din filmul cu același nume — interpretează rolul Grușenkăi din filmul „Frații Karamazof", adaptarea cinematografică a celebrului roman al lui Dostoievski, ce se realizează în prezent la Hollywood.

● CUNOSCUTUL actor de film Kalman Latabar va interpreta rolul principal din noul film maghiar „S-a întîmplat la Budapesta", în regia lui Révész György.

● RUDOLF VALENTINO a înviat! Cu aceste cuvinte salută presa occidentală apariția tînărului actor de film John Derek, interpretul principal al filmului „Aventurile lui Hadji" (regizor Wagner Don Weis). Într-adevăr, se pare că asemănarea actorului amintit cu celebrul erou al attor filme mute („Tînărul Maharadjah", „Șeicul", „Fiul șeicului") e uimitoare.

● DE MARE succes se bucură la Moscova noul film realizat de studiourile din Kiev, intitulat „Rîndunica". Acțiunea filmului se petrece în anul 1912, la malul Mării Negre. „Rîndunica" este o foarte frumoasă femeie de lume, care conduce în taină un grup de revoluționari hăituiți de poliția țaristă. În rolul principal apare actrița sovietică Tatiana Aleksina.

● „PISICA" („La chatte") este titlul noului film realizat de regizorul francez Henry Decoin. Filmul povestește un episod dramatic din lupta comuniștilor francezi, în vremea ocupației naziste. Eroina principală Cora, (Françoise Arnoul) luptă alături de tovarășii ei sub pseudonimul „La chatte". Alături de cunoscuta vedetă franceză apar Bernard Blier și Bernard Wicki.

● MICKEY ROONEY va reîncepe în curînd să filmeze. El va deține rolul principal în filmul intitulat „O bancă ce trebuie devastată".

● CEZARE ZAVATTINI, celebrul scenarist italian care ne-a vizitat anul trecut țara, se află acum în vizită la Budapesta.

● ÎN ÎMPREJURIMILE Sofiei, la Bojano, se construiește o „cetate" a cinematografiei bulgare, asemănătoare cu centrul de producție cinematografică de la Bufteo.

● LA PARIS s-a decernat de curînd premiul „Portocalei", cu care sînt distinși acei creatori din domeniul filmului, care „se poartă frumos cu presa". Anul acesta au fost distinși cu premiul amintit regizorul Jules Dassin, actorul Henry Vidal (care ne-a vizitat țara cu ocazia Festivalului filmului francez) și actrița Nicole Courcel, pe care publicul romînesc o cunoaște din filmele „Tata, mama, etc." și „Vrăjitoarea".

Teatrale

● „ORAȘUL FURAT" este titlul piesei pe care a scris-o cunoscutul reporter ceh Egon Erwin Kisch. Această satiră istorică, a cărei acțiune se petrece în vremea lui Frederic cel Mare, a văzut luminile rampei pe scena teatrului tinerilor actori praghezi „K. S. Neuman".

● ȘI LA BUDAPESTA se repetă piesa lui Maxim Gorki „Vilegiaturiștii", — pe care, așa cum am anunțat într-un număr anterior, o pregătește la noi teatrul „C. Nottara". Regia aparține lui Adam Otto. În rolurile principale apar actorii maghiari Tolnay Klary și Greguss Zoltan.

● VIVIEN LEIGH, celebra actriță de teatru și cinema, soția lui Laurence Olivier, se reîntoarce pe scenă după o absență de un an. Se știe că ultimul rol interpretat de marea actriță a fost acela al Laviniei, din piesa lui Shakespeare „Titus Andronicus". De data aceasta Vivien Leigh deține unul din rolurile importante din piesa scriitorului francez Christopher Frey, intitulată „Duelul îngerilor". Parteneră îi este Claire Bloom, pe care publicul romînesc o cunoaște din filmul „Richard al III-lea". În care actrița engleză deținea rolului lady-ei Anne, alături de Laurence Olivier.

● BURGTHEATER din Viena va monta la începutul stagiunii viitoare piesa lui Cehov „Acesta e Platanov". În rolul lui Platanov va apărea actorul Victor de Kowa.

● TEATRUL DE STAT din Bîrlad întreprinde un turneu în diferite localități din regiunea Bacău cu piesa „Patima roșie", de M. Sorbul. Pînă acum au fost prezentate spectacole la Bacău, Moinești și în alte centre din regiunea Bacău.

La Teatrul de Stat din Timișoara se reprezintă cu succes „Casa liniștită" de Ion D. Șerban. Iată-i, într-o scenă din actul I, pe Geta Angheluță *(Ioana) și* Dinu Cezar *(Tudor).*

Intîmplări din „ZOO"

Corespondență specială din Praga pentru "MAGAZIN"

Intr-unul din pavilioanele grădinii zoologice din Praga se află, într-o mică încăpere, laboratorul doctorului veterinar Jaros. Există aici o masă de operație pe care doctorul Jaros a salvat viața multor animale. Acum citva timp a trebuit să amputeze, unei bufnițe albe, laba dreaptă, la nivelul articulației. O infecție puternică amenința să pună capăt înainte de vreme vieții acestui locuitor al pădurilor nordice. Astăzi, bufnița poate fi văzută iar în cușca sa, iar vizitatorii grădinii zoologice adeseori nici nu bagă de seamă că, sub penele de se și albe, ea nu are decît o singură labă. Ori de cîte ori trece pe lîngă pacientul său, doctorul Ja ros nu uită niciodată să-i azvîrle cîte ceva bun de mîncare. „Asta pentru că pe masa de operație a fost cuminte și liniștită din cale afară", spune el.

Animalele încredințate doctorului Jaros nu sînt desigur întotdeauna atît de liniștite ca această bufniță din pădurile nordice. Dacă ne uităm la unul din porcii bine îngrășați, nu putem găsi un mai bun exemplu de „bunăvoință și de supunere". Intr-adevăr, animalul numit pecari, din America de sud, nu este la drept vorbind decît un porc mult mai mic decît porcul domestic, dar la el nu poate fi vorba de bunăvoință și de calm. Cînd e vorba să muște, el nu e cu nimic mai prejos decît cel mai sîngeros animal sălbatic și mult mai răutăcios decît poți bănui. Intr-o zi, un purcel din aceștia a pricinuit mult necaz doctorului Jaros și colaboratorului său, îngrijitorul de animale Bauer. Porcul contractase un fel de maladie a pielei. Singurul remediu erau băile și ungerea cu o pomadă. Dar problema cea mai grea era să adorm pe un pacient cu dinți atît de ascuțiți. In cele din urmă, doctorul Jaros avu o idee. A pus pe masa de operație un mare acvarium de sticlă, în care a închis porcul. După pulverizarea cu eter, acesta a adormit liniștit. A fost săpunit cum se cuvine pe masa de operație și uns apoi cu alifie. Dar vai! Porcul s-a trezit din narcoză și de îndată laboratorul și-a pierdut aspectul ordonat. Doctorul Jaros și colaboratorul său n-au mai avut altceva de făcut decît să se refugieze pe dulap, pentru a se apăra de animalul furios. Ei au trebuit să rămînă mult timp în această poziție incomodă și puțin demnă. In acest timp, spre marea lor consternare, animalul și-a vărsat furia asupra prețiosului utilaj al laboratorului. Situația a putut fi salvată numai prin intervenția unui al treilea colaborator, care a aruncat o plasă asupra furiosului pacient.

Par inofensivi... Și totuși, acești cai sălbatici, strămoșii calului domestic își confirmă prin comportare actul de naștere...

Nostime exemplare de zebre din Africa Centrală.

Plasa a jucat un rol hotărîtor și în cazul unui lincs maiestos. Animalul suferea de o foarte gravă inflamație a unei glande și stătea tot timpul apatic, întins în cușca sa. Era de ajuns însă să fie cît de puțin afițat ca să-și piardă echilibrul și să se răstoarne, în loc să meargă normal. Administrația grădinii zoologice era sigură că lincsul este pierdut. Doctorul Jaros a încercat însă tot ce i-a stat în putință pentru a menține animalul în viață. Eforturile sale au fost încununate de succes. După o săptămînă de tratament cu penicilină, lincsul era aproape vindecat și urma să fie introdus din nou în cușcă.

Regulamentul interzice cu strictețe fumatul în timpului lucrului cu animalele sălbatice. Atenția nu trebuie să fie sustrasă de nimic. Cei doi îngrijitori care trebuiau să treacă lincsul de pe „patul său de spital" în cușcă, au nesocotit această interdicție. Ei au lăsat la pămînt pe frumosul animal, „împachetat" într-o plasă și unul dintre ei îl ținea în loc cu un baston. In acest timp și-a aprins pipa și părea că uitase cu desăvîrșire de prezența lincsului. Scotea nori de fum pe nări cu aerul mulțumit și chemîndu-și tovarășul, l-a anunțat că era gata. Cei doi fumători au ridicat plasa fixată pe o prăjină destul de grea, fără să bage de seamă că animalul rămăsese la pămînt. Ceea ce a făcut ca doctorul Jaros să privească spectacolul puțin obișnuit a doi îngrijitori de animale care coborau încet scara cu o plasă goală. In spatele lor lincsul înainta cu pași maiestoși. Dacă animalul ar fi fost în întregime sănătos, povestea ar fi luat o întorsătură tragică. In cazul acesta a fost de ajuns să se arunce din nou plasa asupra lui...

Care mamă nu și-ar apăra copilul atunci cînd îl crede în primejdie? Este

Hidoasa hienă din Africa de Nord are, în grădina zoologică din Praga, un rol pur decorativ...

o lege a naturii și în definitiv este indiferent dacă e vorba de un animal domestic sau de o leoaică. Nici chiar lama nu face excepție de la această regulă. Puiul ei, născut în grădina zoologică din Praga, se născuse abia de trei zile cînd doctorul Jaros a băgat de seamă că ei are nevoie de unele îngrijiri.

Luînd cu el pe îngrijitorul Bauer, au plecat amîndoi spre pavilionul în care se află grajdurile unde era adăpostită lama.

După străduințe îndelungate, au izbutit să îndepărteze mama de puiul ei și doctorul a început să lucreze. Dar lama izbea fără încetare în ușa care o despărțea de pui. Tocmai cînd doctorul era aproape gata cu pansamentul, ușa a cedat și mama furioasă a năvălit în grajd. Singurul lucru rezonabil pe care l-a putut face în această clipă doctorul Jaros a fost să se ascundă sub iesle de beton și să aștepte acolo

Posesor al unei blănî de o frumusețe deosebită, acest cerb a venit tocmai din China.

desfășurarea evenimentelor. Povestea a evoluat mai tragic în ceea ce-l privește pe îngrijitorul Bauer. Poziția lui era atît de neprielnică, încît cu o bruscă lovitură de picior lama l-a zvîrlit tocmai în celălalt capăt al grajdului. Victima s-a putut considera fericită că și-a sfîrșit confortabil zborul planat aterizînd pe o grămadă de furaj, pregătit pentru animale. Lama scuipa în jurul ei și furia ei era dezlănțuită la culme. După ce au reușit s-o liniștească și s-o facă să intre în mica despărțitură ce-i era rezervată alături de grajd, cei doi sinistrați, doctorul și colaboratorul său — au izbucnit în rîs. Pe cămășile lor nu mai era nici măcar un singur fir curat. Chiar și părul le era îmbibat de saliva scuipată de animalul furios. Animalele care au trecut prin mîinile doctorului Jaros, nu uită, totuși, că îngrijirile sale le-au scăpat de dureri. Chiar și tigrul se ridică și se apropie de gratii pentru a saluta în felul lui pe omul care l-a vindecat de o boală lungă și neplăcută. Iar cămila Kaspare, pe care doctorul Jaros a îngrijit-o cînd i-a murit mama, își freacă recunoscătoare capul de binefăcătorul său, uitîndu-și sălbăticia și mania ei de a mușca.

Doctorul Jaros îngrijește cu devotament și dragoste toate animalele care-i sînt încredințate, iar acestea la rîndul lor își manifestă fiecare în felul lor, simpatia pe care i-o poartă.

Dușan CIULIC

Praga, aprilie 1958.

VITRINA cu cărți

TUDOR ARGHEZI:

„Lume veche, lume nouă"

In volumul cu titlul acesta sugestiv sînt adunate giuvaeruri ale prozei publicistice argheziene, numite de autor cu modestie și tîlc — „tablete". Binecunoscutele și îndrăgitele de toată lumea tablete argheziene cuprinse în volum pornesc din anul 1945 și ajung în 1957. Ele reflectă, ca niște oglinzi scumpe, șlefuite de marele meșter, în care toate adîncurile ies la iveală, viața de după război a țării, cu grelele încercări prin care a trecut din cauza politicii nefaste a vechilor regimuri și a jafului burghez și moșieresc dintre anii 1945—1947, ca și cu victoriile dobîndite de poporul însetat de o obște sănătoasă și dreaptă. In trăsăturile de pană migălite cu mînie pentru cei ce se îmbogățeau din sărăcia oamenilor muncii, cu ironie aspră și dispreț pentru lumea politicienilor și paraziților ce se afla pe ducă și cu dragoste duioasă și frățietate pentru oamenii simpli de la orașe și de la sate care deveneau cu adevărat „talpa țării", Tudor Arghezi s-a arătat încăodată artistul iubitor de țară și de popor. Regăsim în volum tabletele: „Pute", „Omul cu franzela", „Avuțiile suspecte" din ciclul „Lume veche, lume nouă", cele din ciclul „Cartea și altele", în care stau încrustate participarea scriitorului la lupta nouă a poporului pentru o înaltă cultură, afirmarea argheziană în apărarea păcii, admirația pentru arta sovietică. Tot aici găsim, în ciclul „Medalioane", mărturia poetului despre unele personalități ale culturii românești, precum și minunatele pagini străbătute de adîncă admirație și mare prețuire pentru Uniunea Sovietică din ciclul „Am intrat într-un vast univers de miracole nebănuite".

Adunarea tuturor acestor tablete, atîta de dragi sufletului și minții cititorului, constituie, de bună seamă, o inițiativă binevenită a Editurii E.S.P.L.A.

EDGAR ALLAN POE:

„Aventurile lui Gordon Pym"

Cartea de „aventuri" a marelui poet american trăitor în prima jumătate a veacului trecut, va fi fără îndoială și pentru tineri și pentru maturi o desfătare. Model al genului, „Aventurile lui Gordon Pym" sînt străbătute de pasiunea explorării necunoscutului, care din veacul al XV-lea s-a amplificat imens la popoarele europene, odată cu marile descoperiri geografice, dar și de năzuința lui Poe de a evada din lumea americană, unde setea de îmbogățire, brutalitatea moravurilor și lipsa aproape generală de simț artistic, îl striveau pe gingașul maestru al iubirii înnegurate, al fanteziei logice și al deducției fantastice. Urmărind alte domenii și țeluri în fantastic decît Jules Verne, Edgar Poe te vrăjește în această carte prin forța extraordinară cu care construiește fiecare amănunt al nemaipomenitelor întîmplări ale eroilor săi. Gordon Pym, prietenul său Augustus, matrozul Peters ne poartă în lumea plină de neprevăzut a navigației din vremurile acelea, precum și în încercările de explorare la Polul sud, pe atunci încă foarte puțin cunoscut. Dramaticele evenimente pe care le trăiesc cei trei, jocul fortuit al nenumăraților factori care acționează asupra vieții lor, nu-i descurajează ci le mobilizează toate resursele minții pentru atingerea țelului. Măiastră îmbinare de întîmplare și necesitate, de abilitate și prevedere, de curaj și inteligență, „Aventurile lui Gordon Pym" sînt o bună hrană, de calitate artistică excepțională, pentru adolescenții pe care dorul de extraordinar îi mistuie.

ȘTEFAN ZEROMSKI:

„Doctorul Judym"

Romanul marelui scriitor polonez (născut în 1864, mort în 1925) mai puțin cunoscut la noi dar care, prin această tălmăcire, va deveni, fără îndoială, apropiat unui însemnat număr de cititori, oglindește gravele contradicții care destrămau viața poporului polonez în perioada ascensiunii capitaliste, în a doua jumătate a veacului trecut. Eroul romanului, singuratecul doctor Judym, căutător al soluției marilor probleme sociale, însetat de dreptate pentru cei mulți și de ură împotriva împilatorilor, este tipul intelectualului cinstit, iubitor al patriei și poporului său, dar care, nevăzînd adevăratele forțe sociale în stare să salveze pe oamenii simpli de sărăcie și mizerie, rămîne un utopist, un visător. El constată, pas cu pas, că toate speranțele lui, fuseseră în realitate niște iluzii. Doctorul Judym reprezintă intelectualul burghez care, deși ajuns la o situație socială corespunzătoare aspirațiilor lui de fericire personală, are tăria să renunțe, spre a se dedica aspirațiilor de fericire ale celor mulți. Dar credința lui Zeromski că salvatorul umanității va fi intelectualul, credință exprimată în acest roman, se arată a fi o utopie, deoarece viața o contrazice, ceeace recunoaște însuși romanul.

Infrîngerile doctorului Judym, dragostea lui adîncă pentru om, eforturile lui pentru întronarea dreptății, deși îl pun într-o postură singulară, de luptător cu morile de vînt, nu-l fac mai puțin plin de o mare omenie, el reprezentînd drama intelectualului cinstit polonez de la sfîrșitul veacului trecut.

Sever MINCU

IN LUMEA PITICILOR

Cine n-a ascultat la gura sobei sau n-a citit pe nerăsuflate minunatele basme despre isprăvile lui Statu Palmă Barbă Cot? „Lumea piticilor" a intrat în mintea tuturor, alături de feți-frumoși, zîne și balauri. I. Swift, autorul călătoriilor lui Gulliver, înainte de a-și plimba eroul prin țara uriașilor, îl trecuse printr-o țară nu mai puțin fictivă, a piticilor. Că acești oameni există totuși aevea, undeva într-un colț al lumii și că duc o viață foarte pămîntească, puțini o știu.

Prin anul 1869, George Schwainfurt are prilejul să întîlnească la curtea unui rege al tribului african monbuttu ființa pitici. Erau așa numiții pigmei, cei mai scunzi locuitori ai Africii Centrale. Peste ființa ani, George Stanley îi vizitează pe pigmei, chiar în patria lor, în inima pădurilor tropicale. In însemnările sale, Stanley povestește că a rămas entuziasmat de ochii unei tinere. „Erau extrem de mari pentru ființa aceea atît de mică" — relata vestitul călător. Triburi de pigmei, nu au fost descoperite însă numai în Africa. Expedițiile etnografice au consemnat prezența lor și în Asia de sud-est și în Oceania. In anii 1874—1875, savantul rus Mikluho-Maklai trăiește alături de triburile de semangi din peninsula Malacca, studiază pe cei mai scunzi oameni din insula Luzon. Lui Wilhelm Voltz îi revine meritul de a fi studiat caracteristicele pigmeilor din pădurile Sumatrei de sud, reprezentanții triburilor Cubu.

Ani de-a rîndul, viața celor mai scunzi oameni din lume a pasionat în egală măsură pe etnografi, geografi sau simpli călători. Mai aproape de zilele noastre, Herbert Butze a studiat tribul de pigmei de pe rîul african Ituri. In cartea sa, „Im Zwielicht der tropischen Wälder", el arată că pigmeii din tribul bambutti, „trebuie socotiți oamenii cei mai mici de statură, dintre toți locuitorii pămîntului". Cercetările recente apreciază înălțimea medie a bărbaților din triburile de pigmei ca fiind de 1,44 m, iar a femeilor de 1,37 m. In ceea ce privește greutatea, aceasta nu trece de 40 kg. Adesea poți întîlni pigmei a căror înălțime este de 1—1,20 m.

De-a lungul anilor, triburile de pigmei din Africa sau din Sumatra au fost obligate să-și caute hrana zilnică în locuri neumblate de alții. Numărul lor este în continuă descreștere. Dacă cineva s-ar încumeta să facă o călătorie pentru a studia pe cei mai mici oameni de statură din lume, ar trebui să poposească în primul rînd în inima „Continentului negru". Aici, în pădurile tropicale, în statele Congo Belgian și Africa ecuatorială franceză se găsesc în prezent 20.000—25.000 de reprezentanți ai triburilor de pigmei.

Ciudat că colonialiștii susțin că pădurile nu sînt locuite totuși de oameni. Această afirmație în contradicție cu realitatea, vine de acolo că pigmeii sînt socotiți de colonialiști „reprezentanți ai faunei pădurii".

Să părăsim continentul african și să ne îndreptăm spre locurile cercetate cu zeci de ani în urmă de Mikluho Maklai. Semangii din peninsula Malacca mai pot fi întîlniți astăzi doar în zona mlăștinoasă a peninsulei.

Zadarnic am face o călătorie în insulele Filipine — luîndu-ne după cărțile mai vechi de etnografie. Tribul aeto — populația băștinașă de pigmei —a dispărut de aici cu totul.

★

Poate că unii cititori ar fi înclinați să creadă că o călătorie în lumea piticilor ar fi interesantă prin exoticul ei. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Inginerii cehoslovaci arată în cartea lor despre călătoria prin Africa că pigmeii — ca și celelalte triburi — „au fost pentru noi oameni exotici, numai la prima întîlnire. Treptat însă, acest sentiment a slăbit. In clipa în care a căzut perdeaua ideilor romantice, în fața noastră au apărut oameni cu grijă cotidiene și cu rare clipe de bucurie"...

Pigmeii străbat pădurea de la un cap la altul. Se opresc pentru cîteva zile — uneori săptămîni — într-un sector, apoi pleacă mai departe. De fiecare dată, toți membrii familiei se îngrijesc să-și construiască un adăpost din crengi și frunze. Intreaga

Unul din exploratorii cehoslovaci printre pigmeii din Africa.

avere a unei familii se limitează la cîteva arme simple de vînătoare și la un coș, în care femeia își transportă copilul.

Ocupația principală a bărbaților este vînătoarea șerpilor, păsărilor și mamiferelor. Pentru vînătoarea animalelor mici se folosesc niște plase. Femeile și copiii, prin strigătele lor, gonesc vînatul în direcția în care au fost puse aceste capcane. Oricît ar părea de ciudat, cei mai mici oameni din lume se îndeletnicesc și cu vînătoarea elefanților. De obicei, lovitura cu sulița se dă atunci cînd doarme animalul. Apoi, elefantul rănit este urmărit cîteva zile pînă cade răpus din pricina rănii.

Totuși ocupația femeilor și a copiilor rămîne strîngerea rădăcinilor, a diferitelor plante comestibile. Această îndeletnicire durează 4—5 ore în cursul unei zile. Sînt zile în care hrana pigmeilor se limitează la cele strînse. Alteori, cînd bărbații se întorc cu vînat, veselia întregii familii este de nedescris. In asemenea ocazii, vinul de palmieri este nelipsit de la masă.

Piticii din basme aveau puteri supra omenești. Pigmeii din Africa nu au puterea vrajei. Bogățiile pe care le-au avut au început în mîinile colonialiștilor hrăpăreți. Asemenea multor popoare din această parte a lumii, ei sînt ținuți în lanțurile colonialismului. Congo, patria lor este actualmente sub jugul colonialiștilor belgieni, care luptă pentru a se menține împotriva noilor colonialiști, americanii, atrași aici de bogățiile țării, în special de uraniu.

Th. MARCAROV

Un pigmeu din tribul bambutti pîndind vînatul, — un elefant; în dreapta, un pigmeu fumînd

La agențiile de voiaj C. F. R.

din București și principalele orașe din țară

OBȚINEȚI:

Bilete de călătorie în țară și în străinătate
Suplimente pentru vagoane de dormit
Tichete pentru trenuri cu locuri rezervate
Suplimente pentru trenuri accelerate
Abonamente de orice fel
Bilete pentru călătorii în grupuri
Bilete în circuit — Bilete speciale

Pentru a vă asigura confortul în timpul călătoriei, folosiți vagoanele restaurante precum și restaurantele din principalele stații.
Sortimente bogate de preparate culinare, cofetărie și băuturi.

ȘTIINȚA și VIAȚA

Gîndirea omenească transmisă mașinilor?

Gîndirea omului va putea fi transmisă mașinilor? Poate că nu sîntem chiar atît de departe de această „minune". Studiile în această privință continuă. S-au și obținut unele rezultate. Despre acestea vorbește ziarul „Sovietskaia Russia", referindu-se la experiențele în curs, relativ la posibilitatea de a se transmite impulsurile electrice ale organismului viu unui comandament care să acționeze un mecanism.

După cum se știe, în corpul omenesc, în raport cu activitățile creierului, ale inimii, ale nervilor și ale mușchilor, se produc curente electrice de tensiune foarte joasă, care pot fi înregistrate și utilizate.

Pentru a da un exemplu din domeniul medicinei, vom aminti electrocardiograma. Și totuși, nu s-a ajuns încă la descifrarea gîndirii omenești prin transcrierea undelor cerebrale, dar sîntem pe cale de a transforma așa numita „mînă mecanică", care, grație unei mașini electronice, acționată de pîrghii, execută o serie de operațiuni într-o „mînă mecanică" mișcată de gîndire.

Procesul, încă odată, este miraculos de elementar.

De exemplu, atunci cînd un om se gîndește să miște o mînă, un impuls electric pleacă de la creer și sosește la mușchi, care, contractîndu-se, dezvoltă un anumit curent. Dacă de mușchii mîinii se leagă cîțiva electrozi, un fel de lamele de metal legate prin mijlocirea unor fire de aparate electronice, „alarma" lansată de creer este interceptată, iar curentul bioelectric, care se dezvoltă amplificat în măsură de sute de mii de volți este transmis unui mecanism de comenzi.

Nu trebuie să uităm, pentru a înțelege necesitatea unei astfel de amplificări, că tensiunea unui curent bioelectric este de ordinul a cîteva zecimi de milioane și sutimi de milioane de volți și că, deci, e necesar să fie multiplicată.

In legătură cu aceasta, se amintește că pe cel de-al doilea satelit artificial sovietic, atît timp cît au funcționat bateriile, existau instrumente care măsurau radiațiile și transmiteau impulsurile acestora, care erau înțărite și înregistrate de aparate de pe pămînt; că, în sfîrșit, se îndeplinea o funcțiune analogă celei a unui fotograf care mărește de cîteva ori un detaliu imprimat pe peliculă.

Pentru moment, arată printre altele ziarul sovietic, este dificil să se prevadă viitorul acestor studii și aplicații. Dar închipuiți-vă, spre exemplu, un aparat metalic care ar fi așezat pe fundul mării și în care ar exista un robot: un om în fața ecranelor unui televizor cu instalație subacvatică va putea să dirijeze din cabina unui vapor toate operațiile necesare.

După cum spuneam, există deja aplicații electronice pentru comandarea la distanță a unor instrumente care pot fi comparate cu mîna omului.

Noul automobil amfibie

GAZ-47, acesta este numele unei mașini cu foarte multe posibilități, construită la Gorki (U.R.S.S.). Este un vehicul cu șenile, care servește pentru transportul oamenilor și mărfurilor prin regiuni unde nu există nici un fel de drumuri. Viteza mașinii nu este prea ridicată. Pe șosea, ea atinge 35 km pe oră. Apa, — dușmanul cel mai mare al automobiliștilor, — este înfruntată cu succes de vehiculul nostru. Corpul metalic ermetic îl ține deasupra apei, iar construcția șenilelor îl face să se miște în apă cu viteza de 4 km pe oră.

Mașina GAZ-47 are o cabină închisă cu două locuri și un corp metalic, iar restul mașinii e fabricat din materiale rezistente la apă. Cînd e ger, se poate pune în funcțiune un sistem de încălzit. Mașina poate trage după ea o remorcă, fie pe roți, fie pe skiuri.

GAZ-47 se va bucura de o apreciere deosebită din partea acelora care trebuie să lucreze în regiuni neumblate, pe unde nu sînt drumuri, sau care trebuie să realizeze expediții și cercetări în aceste regiuni.

CASA CIUPERCA

In ultimul timp, în unele din cartierele orașului italian Milano au început să se construiască case pentru o singură familie, avînd un aspect neobișnuit. Arhitecții au dat caselor lor forma neobișnuită a unei ciuperci. Avantajul acestui fel de clădiri face posibilă economisirea unei cantități destul de importante de materiale de construcție. Locuitorii orașului Milano se mută bucuroși în asemenea locuințe — deși, din nefericire, puțini sînt aceia în stare să plătească prețul, totuși foarte ridicat, al unei case. O singură obiecție: la casă rotundă, și mobilele trebuie să fie rotunde!

Secretul viorilor de Cremona

Maeștrii lutieri, muzicanții, oamenii de știință acusticieni, caută de cîteva sute de ani secretul minunatei frumuseți a sunetului viorilor construite de vechii maeștri italieni Stradivarius, Amati și Guarnieri.

Savantul german Ditmar, după ce a studiat îndelung instrumentele vechilor maeștri italieni, a ajuns la o concluzie interesantă. După părerea lui, proprietățile neobișnuite ale acestor viori, viole și violoncele de valoare depind aproape în întregime de lacul cu care sînt date. Analiza acestui lac a arătat că el conține materii cauciucate.

Sînt motive să se presupună că Amati, Guarnieri și Stradivarius, ca și mulți alți constructori de viori din vremea aceea, își lăcuiau viorile cu sucul unei plante din familia euforbiaceelor, care conținea mult cauciuc. Pînă și viorile cele mai ordinare, prelucrate în felul acesta, încep a aminti — ca frumusețe a sunetului, — de viorile „cremoneze" celebre. Se obțin rezultate deosebit de reușite dacă părțile de lemn ale viorii se tratează cu sucul arborelui de cauciuc. Dar lucrul cel mai interesant este că odată cu trecerea timpului, frumusețea și claritatea sunetului unei viori îmbibate cu acel suc, sporesc mereu.

Specialiștii cehoslovaci au stabilit lucruri interesante cu privire la diferitele specii de lemn întrebuințate pentru confecționarea pieselor de la viorile marilor maeștri italieni. Capacul lor se făcea din lemn de brad supus timp îndelungat acțiunii apelor alpine bogate în calcar care alcalinizează lemnul. Pentru fundul viorii se întrebuința visla de la galere. Visiele erau făcute din lemn de jugastru, din care — în urma șederii îndelungate în apa sărată a mării — dispăruse tot zahărul care intra în componența lemnului. Evident că o alegere atît de îngrijită a materialului pentru diverse piese ale viorii „cremoneze", juca și ea un rol important.

P. B.

Biosinteza vitaminei C

Dintre toate animalele mamifere, doar omul, maimuțele și cobaiul nu sînt în stare să prepare, în propriul lor organism, vitamina C sau, cum se spune în termeni de specialitate, „să-l efectueze biosinteza". De aceea, împreună cu maimuțele și cobaiul, noi oamenii sîntem siliți s-o căutăm în alimente.

Șobolanul poate fi dat în schimb drept pildă de producător de vitamină C. El posedă în ficat o anzimă (ferment) grație căreia se realizează sinteza chimică a vitaminei C. Măsurările efectuate grație atomilor marcați au demonstrat că procentul de transformare a zaharurilor în acid ascorbic (vitamina C) este în medie de 8% pentru șobolan, 0,07% numai pentru om și maimuță, 0,05% la cobai.

Un aliment sintetic complet

Biochimiștii au pus de curînd la punct un aliment sintetic complet. Pilulele conțin aproape 40 de substanțe diferite, printre care acizi aminați în praf, vitamine, glucoză și săruri. Ele se administrează dizolvate într-un lichid. Grăsimile și vitaminele solubile în grăsimi sînt separate, dar se administrează tot în formă lichidă.

Noul aliment sintetic este destinat să fie de ajutor în cazuri de urgență, de exemplu la nașteri premature, sau pentru oameni care reacționează alergic la anumite albumine.

PAGINA FEMEII

Părinți și copii

Primele scrisori

În familia Negrescu, mare zarvă. Cocuța, care n-a împlinit nici treisprezece ani, a primit o scrisoare. O scrisoare de la un băiat, cu nume, cu adresă, cu adresă retur, ce mai, scrisoare în toată regula.

— Ce facem cu scrisoarea? Ține consiliu părinții. I-o dăm sau nu i-o dăm?

— Să-i vedem întîi conținutul — hotărîse mama, mai practică. El ne va servi ca punct de reper.

Scrisoarea e frumos desfăcută la o margine și conținutul citit. Tînărul, același virstă, a cunoscut fata la o competiție sportivă școlară. Și cum au discutat diverse probleme, și cum băiatul e din alt oraș decît fata, au hotărît să-și scrie. Drept care băiatul, cu un scris îngrijit și fără greșeli de ortografie, povestea fetei, în scrisoare, cum a decurs întoarcerea acasă, citeva noutăți privitoare la lecturile lui din ultima vreme și cite ceva despre prietenii lui din clasă în legătură cu o mică întîmplare de la școală.

Nu, scrisoarea nu cuprindea nimic periculos. Dar, oare, se sfătuiau părinții, nu e cam devreme ca o fată să primească scrisori de la băieți? Nu va începe să fie cu capul la altele decît la învățătură? Nu își va neglija lecțiile? Și părinții în ce situație vor fi puși față de ea?

— Să i-o dăm totuși — au hotărît părinții. Băiatul e departe și scrisorile trec prin mîinile noastre. Din moment ce această corespondență a luat naștere, probabil că răspunde unor cerințe. Și depinde de noi ca, prin intervenția noastră, să facem din aceasta un lucru urît sau să-i lăsăm frumusețea pe care o poate avea, la vîrsta lor.

— Poftim, Cocuță, ai primit o scrisoare.

Cocuța a luat scrisoarea, a citit-o, s-a înroșit de emoție, s-a bucurat și a citit-o părinților rînd cu rînd, mindrindu-se cu așa prietenie și fără să bage de seamă că scrisoarea fusese deschisă înainte și, poate, citită.

— Prietenul tău scrie frumos — a apreciat tatăl. Vezi să nu te faci de rușine cînd răspunzi și nu cumva să faci greșeli de ortografie.

Fetița nu s-a făcut de rușine. A răspuns, povestind micile întîmplări ale existenței ei, a pus în discuție cartea care i-a plăcut mai mult din cele citite în ultima vreme, a povestit despre colegele ei. Și pentru că era foarte mulțumită de acest gen de compunere, altul decît cel de la școală și mai atrăgător, le-a arătat părinților scrisoarea de răspuns, cerîndu-le părerea.

Nici de data aceasta părinții nu s-au amestecat fățiș. I-au dat a înțelege Cocuței că răspunsul e frumos, dar n-au căutat a schimba nimic. Nici măcar o virgulă. Au lăsat-o să-și cîștige această mică independență, cu toate răspunderile ei gramaticale și literare.

Corespondența a continuat. Pentru un urmăritor fin, fiecare dintre scrisori a reușit să fie mai expresivă, mai frumoasă, mai spirituală. Cercul de cunoștințe al celor doi copii s-a lărgit, în continua lor căutare de a pune în scrisori lucruri tot mai interesante. În scrisori au început să apară timide idei despre teatru, despre muzică, ba chiar și judecăți de valoare. Și, ciudat lucru, notele la romînă au început să fie mai mari, compunerile mai frumoase — și cum uneori istoria și geografia le prilejuiau celor doi corespondenți mici incursiuni imaginare, nici aceste materii n-au rămas în urmă în prețuirea Cocuței ca elevă. Ba chiar, de ce am ascunde-o? Părinții, dovedind la început o înțelegătoare indulgență au devenit, după o vreme interesați de frumusețea și puritatea gîndurilor exprimate, prin scris, de cei doi copii.

Am auzit de atît de nenumărate ori drastice păreri cu privire la libertățile pe care tinerii și le iau, folosindu-le după capul lor. Nu e oare de datoria părinților să știe cînd să le dăruiască și cum?

Ancuța MAICAN

Medicul vă sfătuiește

G. P. comuna Straja: În nici un caz diversele suferințe arătate în scrisoare (și sînt destul de multe) nu sînt cauzate de practicarea skiului. După cum singur mărturisiți, examenele nu au arătat nimic îngrijorător și probabil că aceasta este realitatea. În această perioadă, de creștere, prefacerile ce se săvîrșesc în organismul uman se pot însoți, la unele persoane (cu un sistem nervos mai sensibil) de senzații foarte variate.

V-am recomanda continuarea unei activități fizice (inclusiv a unor sporturi potrivite cu aptitudinile dvs.) și în plus a unui sedativ de tip Bellergon (3 pastile pe zi). Dacă totuși nu veți obține un rezultat satisfăcător, atunci e necesar să fiți examinat și tratat de un specialist de boli de nervi.

M. RADULESCU, București: De obicei arsurile pielii de gradul II și III nu se vindecă fără cicatrici supărătoare, așa cum s-a întîmplat și în cazul dvs. Se poate încerca bineînțeles numai după ce veți fi examinată (leziunile pielii trebuie văzute), operații de plastii (grefe) la un serviciu de chirurgie reparatoare.

De asemenea ar fi bine să fiți consultată în prealabil și la o clinică dermatologică, unde veți primi toate indicațiile și sfaturile pe care starea dvs. le necesită.

STELIANA R., Grădiște: După simptomele sumare descrise de dvs. ar exista două motive principale la baza suferințelor de care vă plîngeți: unul este menopauza, care e responsabilă de fierbințelile și amețelile menționate și care, cu un tratament apropiat, se vor calma. Mai important pare a fi faptul că ați avut (sau că mai aveți, nu e suficient de clar descris) o paralizie a unei jumătăți de corp și că în același timp s-au găsit unele analize ale sîngelui pozitive pentru sifilis. Dacă la repetate analize acestea au continuat să fie pozitive, atunci e cazul să consultați și un medic specialist de nervi, căci e posibil ca paralizia să fie în legătură cu o localizare cerebrală a sifilisului.

A. N., Medgidia: Problema diagnosticului bolii de care vă plîngeți este mai delicată. Sigur că este consecința loviturii pe care ați primit-o la cap la vîrsta de 10 ani. Tulburările de care amintiți se încadrează în așa numitele psihoze post traumatice.

Este important să fiți examinat la o clinică de neurologie sau psihiatrie, unde eventual să vi se facă și o electroencefalografie pentru precizarea diagnosticului. În orice caz, suferințele amintite pot beneficia de un tratament corespunzător.

SANDU, — Cluj: Pentru combaterea îngrășării excesive veți ține o dietă hipocalorică, formată din proteine (carne slabă, ouă, brînză, etc.), verdeturi, fructe, cu restrîngerea severă a grăsimilor, făinoaselor, dulciurilor. Veți evita viața sedentară, practicînd mișcare în aer liber, eventual sporturi (înot, ciclism), gimnastică pentru întărirea mușchilor pieptului, masaj. Nu veți recurge la tratament medicamentos (Benzedrină) decît cu recomandația medicului sau dacă există o cauză glandulară (insuficiență tiroidiană, etc.), care trebuie căutată prin hormoni.

Dr. N. P.

PRACTIC

Întreținerea cravatelor

Ce trebuie să știe bărbatul: Să aibe grijă să nu ajoate cravata atunci cînd o scoate. Să o ferească de uzură și motoliri, iar dacă transpiră să nu o țină tot timpul la gît; în timpul mesei să se ferească de a o păta.

Este foarte normal ca după o anumită perioadă — care poate fi mai lungă sau mai scurtă — cravata să se murdărească. Multe persoane încearcă să regenereze cravatele și folosesc în acest scop apă caldă și săpun. După ce o spală, o storc, o usucă și o calcă pe ambele fețe cu fierul încins. Acest sistem însă, duce la degradarea materialului; culorile vor sîngera, iar cravata își va pierde forma și tușeul.

...și gospodina: Curățirea cravatelor se face numai în neofalină curată (într-o baie /sau două), frecîndu-se ușor părțile murdare.

O baie de spălat conține de la 500 gr. pînă la un litru neofalină. Fără a se stoarce, se pune cravata la uscat în aer liber și după 40—60 de minute se calcă pe spatele cravatei cu mașina potrivit de caldă.

La călcatul cravatelor, ca să nu se aplatizeze marginile, se folosește o bucată de carton gros de 1—2 mm. care se introduce între fața cravatei și căptușeală, pînă aproape de prima cusătură. Pe porțiunea îngustă, nu se introduce carton, căci nu are nici o importanță dacă materialul se aplatizează.

CURIERUL Laurei

INA-Rădăuți. Avea șaptesprezece ani — și sînt zece de-atunci — de cînd și-a pierdut într-un accident mortal, logodnicul. A rămas credincioasă memoriei acestuia — multă, multă vreme, ani de zile, crezînd chiar că nu va mai fi în stare niciodată să mai iubească. Între timp, fata și-a luat o diplomă universitară și o slujbă — dar trăia tot singuratică și cu gîndul la cel dispărut... Pînă într-o zi, cînd s-a pomenit îndrăgostită de un tînăr. Credea că și el o iubește. Se purta frumos cu ea.

Dar, curînd tînărul a plecat în alt oraș... Ina a așteptat vești de la el. N-au venit... A luat trenul, s-a dus la iubitul ei. A stat acolo cîteva zile... S-a întors... Și de atunci din nou, nici o scrisoare. Nici un răspuns la scrisorile ei înlăcrimate și pline de amare reproșuri.

Ce trebuie să înțeleagă din această purtare a lui? — vrea să știe Ina.

...Nimic altceva, decît că a avut de-a face cu un om ușuratec, neserios, care s-a arătat nevrednic de dragostea ei. Să nu-l plîngă, să nu-l regrete!

THEODORA S.-Bucureșți: În urmă cu doi ani și jumătate a cunoscut un tînăr care i-a arătat un interes deosebit și, mai tîrziu, multă dragoste. Fata însă și timidă și orgolioasă s-a păstrat într-o rezervă continuă, care a fost interpretată de către tînăr drept indiferență — ceea ce l-a determinat, după un timp, să se retragă.

Suferind de absența lui, Theodora n-a făcut însă nici un gest pentru a-l rechema — pentru a-l face să înțeleagă că și ea îl iubește. A așteptat! După un timp l-a întîlnit întîmplător, alături de o altă fată. Suferința și regretele Theodorei pentru purtarea ei greșită au crescut.

Într-o zi, tot fără ca Theodora să fi întreprins nimic pentru a-l reciștiga — tînărul s-a întors, declarînd că s-a despărțit de cealaltă. Dar Theodora nu mai regăsește în el pe îndrăgostitul de odinioară: astăzi el se poartă mult mai rece, o caută mai rar și ea suferă. Suferă în tăcere și tot în tăcere îl iubește, întrebîndu-se însă, din ce în ce mai des și mai îngrijorată: oare nu va sfîrși prin a-l pierde definitiv? Și ca să nu ajungă aici, ce trebuie să facă — cum trebuie să se poarte cu el — întreabă ea.

...N-aș vrea să o descurajez pe Theodora, dar am impresia că astăzi e puțin cam prea tîrziu pentru a reîncălzi o inimă pe care ea singură a lăsat-o să se răcească.

Dar o explicație sinceră, deschisă, este oricum necesară. Și Theodora își poate îngădui să lase orgoliul la o parte și s-o provoace.

Va afla adevărul și își va da seama dacă mai are sau nu ceva de nădăjduit. Fără această explicație va continua să se frămînte în mod inutil, pierzînd poate și ultimele șanse.

LAURA

VĂZUTE ȘI AUZITE

Ceasul rău și... „simțul răspunderii"

Cum anume s-a întîmplat catastrofa, Adina n-ar ști să spună; privește, încă încremenită, cioburile glastrei de cristal, pe care numai cu cîteva clipe înainte o ținuse întreagă, grea și strălucitoare, între mîinile ei mici. Din încăperea vecină sosește cu palpitații, mămica. Scoate un răcnet de groază, ca și cînd în locul cioburilor răspîndite pe parchet, ar fi stat bucăți din cadavrul ciopîrțit, cel puțin al unui membru din familie.

— Vasul de cristal! Vasul de cristal — se lamentează ea dramatic — îngenunchind, ca în fața unui mormînt proaspăt. Fetița este copleșită de durerea mămăsi și tace, cu un insuportabil sentiment de vinovăție.

— Ce-ai făcut, ce-ai făcut nenorocito! Ne-no-ro-ci-to! strigă mama, ridicîndu-se brusc în picioare. Două palme sună apoi pe fața lividă a fetiței, care nici să plîngă nu mai îndrăznește. Bîiguie: — Am vrut să schimb apa la flori. Mi-a alunecat din mîinu. Nu știu cum...

E adevărat: nu știe cum!

Poate pentru că mîinile ei sînt prea mici pentru cît era de mare vasul. Poate...

Dar mama nu este dispusă să ia în seamă această dezarmant de înduioșătoare scuză.

A uitat în clipa asta nu numai că ea i-a spus Adinei să împrospăteze apa din vas, dar a uitat chiar că Adina nu are decît nouă ani. Strigă: — Numai stricăciuni și pagube îmi faci! Unde îți erau mîinile cînd ai luat glastra în mîini, unde, imbecilo? Adina tace, negăsind nici un răspuns la dificila întrebare, urmată fără întîrziere de a doua: — Explică-mi de ce ai spart vasul! Te rog să-mi explici — insistă plină de bun simț și de logică, mama.

— Din greșeală...

Vocea fetiței e înecată cu lacrimi, ca și ochii ei mari și speriați.

— Nu din greșeală — țipă mama. Din prostie! Din prostie și din lipsă de simț al răspunderii și al datoriei. Nu vrei să-ți dai osteneala să fii atentă, decretă ea. Nu vrei!

Strivită de atîtea grave acuzații, Adina nu găsește în apărarea ei decît acest neinspirat răspuns:

— Dar și tu ai spart ieri castronul de supă și... parcă, ce, ai făcut dinadins? Tot din greșeală...

O clipă mama rămîne interzisă; se sufocă de indignare! Auzi răspuns. Ei bine, copiii din ziua de azi sînt îngrozitori. De o obrăznicie nemaipomenită.

— Cum îndrăznești să-mi ții tu mie socoteală,... mie, mama ta, de ce sparg sau nu sparg! Te compari tu cu mine?

Fetița tace.

Mama o somează, zgîlțîind-o de un umăr: — Te compari? Spune!

— Nu... nu mă compar... Tu ești mare și poți să spargi ce vrei, că nu te ceartă nimeni... Eu sînt mică... și...

Mama nu are pic de umor: în loc să surîdă, se încruntă mai rău și încă odată constată cu dezolare cît de obraznici sînt copiii de azi!

Adina e la capătul puterilor: izbucnește într-un plîns cu hohote și suspine.

Mama asta aștepta; la plînsul drept semnul indubitabil al unor adînci remușcări care, în sfîrșit, încep s-o înduioșeze. Își zice însă că și-ar știrbi autoritatea dacă s-ar trăda. În loc să-i spună — așa cum îi venea poate pe buze: — Hai, nu mai plînge... Tot nu mai ajută la nimic... o mai ceartă încă odată bine de tot — ca să știe și să se învețe minte și termină cu amenințarea: — Să vezi ce-o să-ți facă și taică-tu cînd o afla!

— Să nu mă spui lui tata — se roagă fetița.

Mama iese din odaie trîntind ușa și Adina sughite de atîta plîns.

★

O oră mai tîrziu în bucătărie, mama adună cu grabă de pe jos — aruncînd priviri îngrijorate spre ușă — să nu cumva să intre tocmai acum Adina — cioburile ceainicului de porțelan din serviciul cel nou de ceai. Cum de i-a alunecat afurisitul, din mîini? Fir-ar el să fie de ceainic și de ceas rău!

Asta e: ceasul rău!

★

Cînd o s-o întrebe tăticu pe mămica: unde e ceainicul? ea o să răspundă cu nevinovăție: s-a spart! ...Ceea ce este cu totul altceva decît: l-am spart.

Verbele impersonale sînt în asemenea cazuri salvarea persoanelor mari... Se pare că a nume pentru uzul lor au fost create! Copiilor le este interzisă folosința lor. Ei trebuie să aibă neapărat, „simțul răspunderii".

Sidonia DRĂGUȘANU

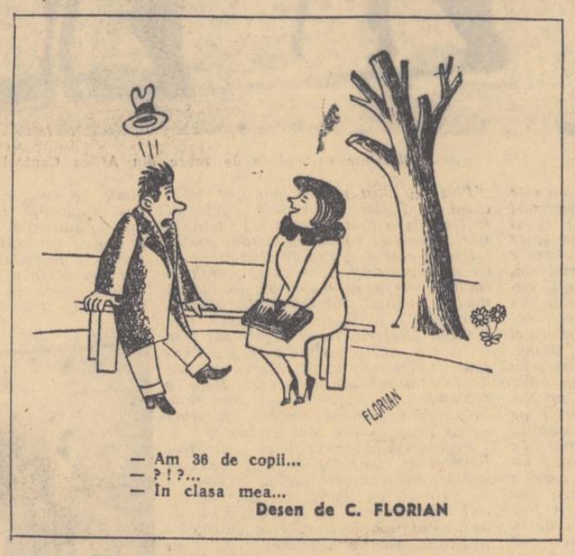

— Am 36 de copii...
— ?!?...
— În clasa mea...

Desen de C. FLORIAN

Colțul COSMETICIANEI

După terminarea lucrului

Mai multe femei care lucrează în industria metalurgică și textilă mi-au cerut cîteva sfaturi. Îndrumările de mai jos — utile de altfel tuturor femeilor, indiferent de domeniul în care își desfășoară activitatea — se adresează în mod special acelora care lucrează în medii pline de praf, vapori, lumînge sau care sînt expuse luminii artificiale puternice ori temperaturilor înalte.

După terminarea lucrului, întregul corp trebuie spălat cu apă caldă și săpun și frecționat cu o perie sau cu un burete. Există cazuri cînd, din cauza apei calde folosite zilnic, pielea uscată se usucă și chiar se asprește. De aceea este bine ca de 2—3 ori pe săptămînă, după spălat să masați tot corpul cu un amestec compus din părți egale de ulei de parafină și untdelemn. Pielea își va păstra suplețea și rezistența.

Mîinile pline de ulei se spală mai întîi cu gaz. Apoi, la fel ca și în cazul mîinilor îmbîcsite de praf, se masează bine cu vaselină sau ulei de parafină și după cîteva minute se spală cu apă caldă și săpun, frecîndu-le cu o perie aspră. După aceea se ung, fie cu glicerină la care se pot adăuga cîteva picături de zeamă de lămîie sau apă oxigenată, fie cu untură curată de porc, care moaie și hrănește pielea, datorită vitaminei F pe care o conține.

Rectificatoarele și cele care lucrează în secțiile de vopsitorie ale fabricilor textile, au de multe ori pielea brațelor și a mîinilor iritată din cauza stropilor de apă cu sodă. În asemenea cazuri, locul iritat trebuie spălat cu o soluție de acid boric (la 1 litru apă fiartă se pune 30 gr. acid boric) și uns cu „Jecolan", o pomadă pe bază de untură de pește, bogată în vitamina A. Dacă nu se procedează în felul acesta, pielea se înroșește și începe să usture.

Atît cele care lucrează la războaie sau la mașini de tricotat, cît și sudorițele, se plîng de faptul că au tenul îmbîcsit din cauza prafului și a fumului; în plus, sudorițele au tenul congestionat din cauza căldurii mari produsă de flacăra la care lucrează. Deci, date fiind aceste condiții deosebite de lucru, indiferent de faptul că tenul este gras sau uscat, el trebuie bine spălat după lucru cu apă caldă și săpun. Cele cu ten uscat vor folosi apoi o cremă grasă gen „Femina", „Mimoza", „Magnolia" sau laptele gras „Nivea", iar cele cu ten gras își vor șterge fața cu loțiunea „Lara" sau cu alcool de 70°, la care se adaugă acid salicilic 1%—2%. Cele care lucrează în industria textilă își pot apăra tenul de praf și eventualele iritații printr-un strat subțire de cremă, lucru care este însă contraindicat în cazul sudoriților.

Despre felul cum poate fi calmată iritația feței ca și despre îngrijirile referitoare la ochi, păr, etc. voi vorbi cu un alt prilej. De asemenea, la timpul potrivit, voi da indicațiile necesare acelora dintre femeile care lucrează pe șantiere de construcții în aer liber și sînt mult expuse vîntului, soarelui, intemperiilor.

Sanda NOREANU

Ce gătim Cum gătim?

Budincă de clătite cu legume

Dacă poftiți prieteni la masă, aveți prilejul să le serviți un fel mai deosebit, preparînd această budincă cu legume:

Se pregătesc mai multe feluri de legume, după sezon și după gust: cartofi fierți, tăiați cubulețe, mazăre, morcovi, fasole verde, dovlecei etc. Se amestecă legumele cu smîntînă în care s-a pus puțină făină. Se potrivește de sare.

Se pune cratița pe mașină și se ține pînă la primul clocot; se dă apoi la o parte și se păstrează la cald.

Se face un aluat asemănător cu cel de clătite. Se freacă spumă o bucățică mică de unt cît o nucă, se adaugă trei gălbenușuri, sare și trei pahărele (de vin) cu lapte și tot atîta făină. Se bate bine, pînă devine compoziția perfect omogenă. La urmă se adaugă cele trei albușuri bătute spumă. Se fac clătite de mărimea unei farfurii, ceva mai groase ca cele obișnuite.

Pe o farfurie rezistentă la foc se așează o clătită, deasupra se pune un strat de legume amestecate, apoi o clătită și așa mai departe pînă sînt așezate toate clătitele cu legume printre ele. Dinainte avem pregătit un pireu de spanac, tocat fin în care se adaugă o lingură de smîntînă și unt proaspăt cît o nucă. Cu acest pireu se acoperă budinca de clătite, deasupra și împrejur, cum se glasează un tort. Se dă la cuptor și se ține pînă se înfierbîntă bine. Cînd se scoate din cuptor se presară deasupra gălbenuș de ou răscopt, trecut prin sită.

Garnitura budincii poate varia după sezon. La vremea lor, se pot pune deasupra felii de ciuperci, sau vîrfuri de sparanghel așezate după fantezia și priceperea gospodinei.

Ruladă de carne în aluat

Se face un aluat dintr-o ceașcă de făină, o ceașcă de caimac și un vîrf de linguriță de sare. (Caimacul poate fi înlocuit cu aceeași cantitate de smîntînă amestecată cu unt). Se frămîntă aluatul repede și se dă la rece o oră-două, să se odihnească. Făcut din ajun și păstrat la rece, aluatul va fi cu atît mai fraged.

Se trece prin mașină 750 gr. de carne macră, împreună cu 2 cepe. Se prăjește într-o tigaie cu o lingură de untură. Se adaugă o lingură de făină și se stinge cu două-trei linguri de apă. Se potrivește de sare și piper. Se dă la o parte și după ce s-a mai răcorit se adaugă un ou.

Se întinde o foaie de aluat de lungimea tăvii de copt. Deasupra se așează tocătura într-un strat cît mai egal. Se rulează, se așează în tavă și se unge deasupra cu ou. Se dă la cuptor și se ține pînă se rumenește frumos. Se servește cu salată verde.

Sanda MARIN

MENIUL SĂPTĂMINII

7—13 aprilie 1958

— Ochiuri românești cu mămăliga; varză cu costiță afumată; papanași fierți.

— Supă de chimen, cu pîine prăjită; piăcintă cu macaroane; triganele de mere.

— Salată de cherci și cartofi; praz cu smîntînă; omletă cu dulceață.

— Spanac cu crochete; ruladă de carne în aluat; biscuiți cu marmeladă.

— Borș de sfeclă; tahnie de cartofi cu murături; tăiței cu nucă.

— Budincă de clătite cu legume; chiftele marinate; cremă de lămîie la cești.

— Jumări cu brînză; friptură de miel cu salată verde; sarailie.

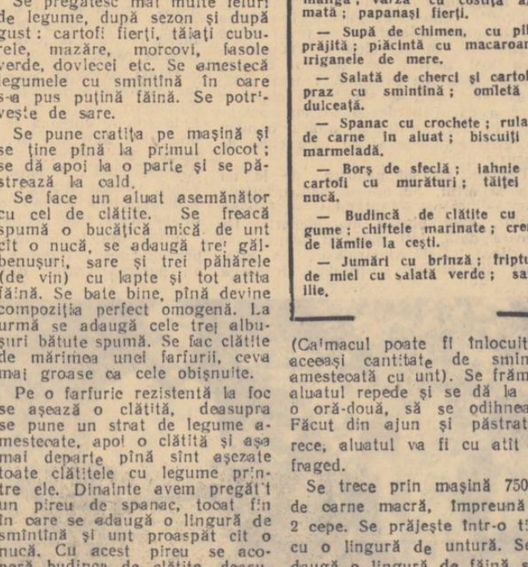

O rochie tricotată

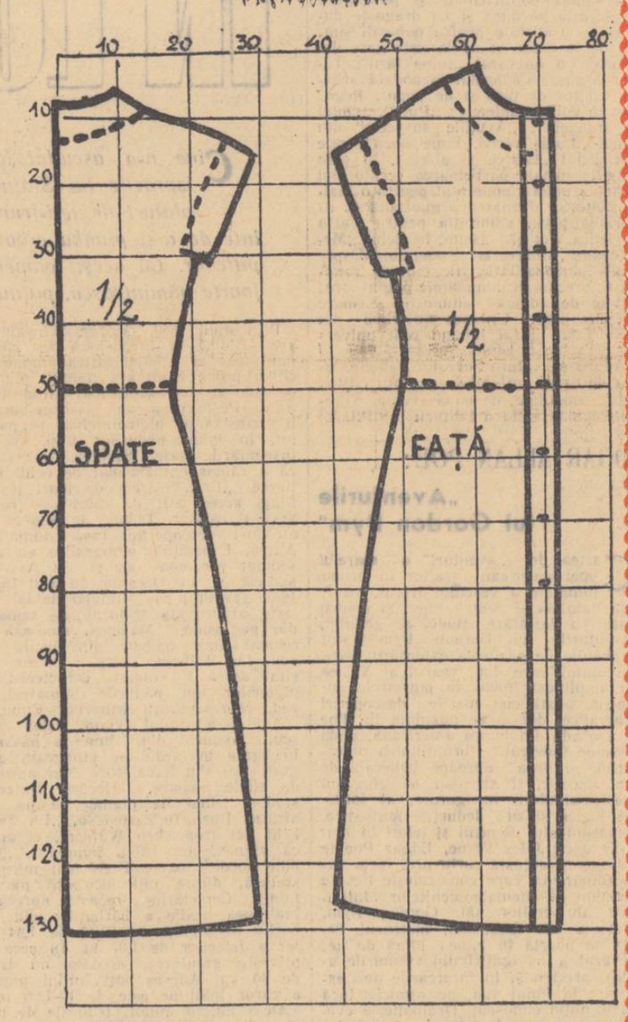

Fig. 1

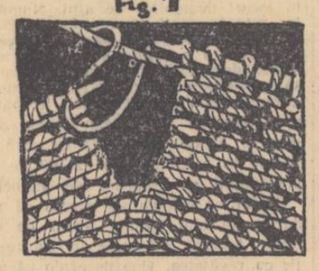

Fig 2

Pentru reușita acestui model veți face un tipar în felul următor: Pe o coală mare de hîrtie desenați pătrate cu latura de 10 cm. În aceste pătrate desenați, așa cum arată schița noastră, tiparul de jumătate spate și jumătate față a rochiei. Acest tipar este o măsură mijlocie și înainte de a începe tricotatul veți încerca tiparul pe corp, micșorîndu-l sau mărindu-l după măsura dvs. Odată tiparul corectat, puteți începe tricotatul.

Pentru început avem nevoie de 850 gr. lînă subțire sau 1 kgr. lînă mai groasă.

Pentru numărul ochiurilor egalul în cm. este 8 ochiuri = 4 cm., 5 rînduri tricotate = 2 cm. Andrele nr. 3 la lînă subțire, Andrele nr. 4 la lînă groasă.

Punctul acestui model este următorul: Rîndul 1 (pe dosul lucrului) un ochi pe față, un ochi pe dos. Rîndul 2: se lucrează așa cum se prezintă. Rîndul 3: ca rîndul 1. Rîndul 4: un ochi pe dos, se face o pășitură peste trei ochiuri (un ochi pe față, un ochi pe dos, un ochi pe față), scoatem un ochi pe care îl păstrăm pe andreaua din dreapta și scăpăm peste el ochiul care l-am lucrat pe dos și lucrăm apoi mai departe ochiurile așa cum se prezintă (un ochi pe față, un ochi pe dos, un ochi pe față). Rîndurile 5, 6 și 7 se lucrează așa cum se prezintă. Rîndul 8: ca rîndul 4 numai că se inversează modelul, făcîndu-se pășitura astfel ca, ochiul pe dos din rîndul 4 să fie în mijlocul pășiturii actuale. Se repetă la rîndul 9, adică începeți din nou cu rîndul 1 și așa mai departe.

După ce v-am explicat punctul, mai rămîne să vă explicăm modul cum veți lucra această rochie.

Rămîne să aflăm numărul ochiurilor în cm., lucru pe care îl veți obține în felul următor: tricotați cu lîna din care intenționați să vă faceți rochia o bucată lată de 10 cm. în punctul modelului explicat, apoi numărați cîte ochiuri v-au intrat în acești 10 cm. și va fi ușor să calculați cîte ochiuri vor trebui pentru cei 60 cm. cu care veți începe partea de jos a fustei din spate.

Astfel putem începe rochia cu partea de jos a spatelui, urmărind tot timpul tiparul, ca să ne dăm seama cînd trebuie să scădem și cînd trebuie să înmulțim.

Atît scăzutul, cît și înmulțitul, se face din 2 în 2 rînduri și din 3 în 3, după cît este de bruscă scăzătura. Pentru banta din față, guler și mînecile veți lucra în punct de elastic, un ochi pe față, un ochi pe dos sau numai pe față după cum doriți.

Butonierele se fac în felul următor: **Butoniera verticală tricotată — Fig. 1.** Pentru butoniera verticală lucrarea trebuie împărțită în două și se tricotează separat, pînă la lungimea dorită. Cum se prind din nou cele două părți, ne arată desenul.

Butoniera orizontală tricotată — Fig. 2. Înainte de a începe butoniera, trebuie să știm exact mărimea ei. La o butonieră pentru un nasture obișnuit avem nevoie cam de 4 ochiuri. Se închid cele 4 ochiuri, care se formează din nou în rîndul următor și se tricotează imediat după celelalte ochiuri.

După ce terminăm lucrul, călcăm ușor cu o cîrpă umedă și mai ales urmărim forma tiparului. Apoi montăm rochia — în cazul cînd rochia este mai largă, nu fălcim ci luăm înăuntru. Gulerul este ușor depărtat de gît și mînecile lărgite, ca să dea mișcare liberă.

Desene de Tanzi PFENNINGS

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

METEOROLOGIE

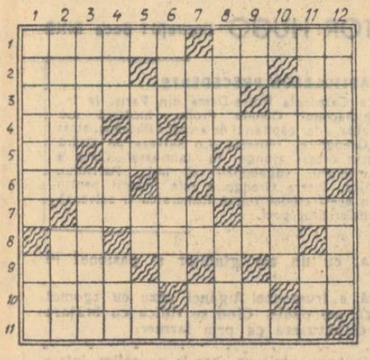

ORIZONTAL: 1) Plimbare eoliană. — Un pic de ploaie! 2) Vapor fără cîrmă (pl.) — Nouraș cu patru, uneori cu cinci... picioare! — Pe mine. 3) „Ce te legeni codrule / Fără ploaie, fără vînt / Cu crengile la pămînt?" — Cîmp de bătălie fără bubuit de tun. 4) Nins tare! — Căldură, zăduf, canicu. lă și... friguri. 5) Eol decapitat! — Senin — Încă un vapor. 6) Înălbit de nea și vreme — Zăpadă. 7) Lamă elastică la instru. mentele de vînt — Felicit. 8) Noroi. — Văluri meteorologice. 9) Dezlănțuia războaie și din cînd în cînd furtuni (mit.) — În întregime. 10) Scriitor sovietic, autorul romanului „Furtuna". — Poet romîn, autorul poeziilor „Vîntul" și „Ploaia" din volumul „Focurile sacre". — Soare. 11) Știința măsurării vitezei și puterii vîntului.

VERTICAL: 1) Clopoței albaștri-violeți numiți și „vînturele" — Vînt puternic. 2) A se potoli, vorbind de vînt. — Țară asiatică. 3) Curcubeu mitologic — Troian necunoscut la Troia. 4) Numeralul german. — Centisten (abr.) — Simunul începe să bată! 5) Dregător olimpian al vînturilor. — În clin. — Interjecție canină. 6) Aurora, la greci. — Geniu aerian din „Furtuna" lui Shakespeare. 7) Victimă a căldurii solare. — Neguri fără farmec! — În soare! 8) Turțuri de gheață. — Murat de ploaie. 9) În ceață! — Pavăză siberiană împotriva frigului. — Oraș pierdut în negura de vremi. 10) Luxos, îmbelșugat. 11) Ghiocei cu flori de nea. — Dau timpul... probabil! 12) Locul furtunilor în miniatură. — Personaj din „O noapte furtunoasă", de Caragiale.

Lucia BÎRZAN

TARE

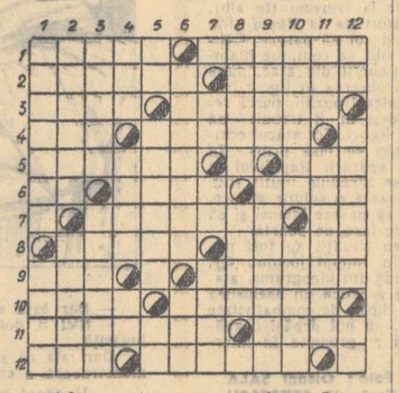

ORIZONTAL: 1. Întăritor — Lucrează cu apă tare. 2) Acid numit și apă tare — Care atacă cu tărie. 3) Era mare și tare în antichitate — Înzestrat cu tărie fizică. 4) Planetă mică — Oraș întărit. 5) Arbore cu lemnul tare — Neted. 6) De la (od) — Plin de apă — Luptător pentru unire, membru al cămăcăniei din 1858. 7) Avea o voce atît de puternică încît striga tot așa de tare ca 50 de oameni — Tare în consoane! 8) Bolovani de piatră — Piatră tare și prețioasă. 9) E tare, vie, chioară și neîncepută! — Nu le rezistă nici un lemn oricît de tare. 10) Purtare — Își întăresc mușchii pe stadioane. 11) Sînt tare îngîmfați — Curată. 12) Armăsari — Versificată.

VERTICAL: 1) Tăricel — În stare. 2) Aer tare — Complex de exerciții fizice întăritoare. 3) Pămînt moale — A susține sus și tare. 4) Fir — Îndoitură — Tudor Floreseu. 5) Dimpotrivă — Întăritor în construcții — Tare la mijloc. 6) Piatră tare — Campioni. 7) Simbol standardizat pentru oțel — În dată — Ne pricepem. 8) Reducere! — Mai tare decît fierul. 9) Puternic — Proporție la sută! 10) E tare voioasă — Era în stare... 11) Loc de muncă într-o mină — Făcut mai tare. 12) Rubidiu — A devenit tare de urechi — Cel mai tare.

Dan LAURENȚIU

UNUL DIN CELE CINCI

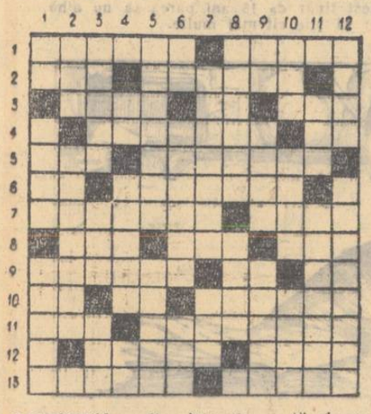

ORIZONTAL: 1) Mirosit — Fructe cu miros puternic. 2) Miroase a... Colonia — Miros a ars. 3) Așezare urbană — Îi miroase bine lui Grivei — Cam mi. roase a ploaie... 4) Răspîndesc un miros plăcut — Eu (ir). 5) Comună în nord-vestul țării — Miros. 6) Rubidiu — Mirosuri plăcute. 7) Plantă de grădină cu miros pătrunzător — Oraș în Ombria (ant.) 8) Dă aromă prăjiturilor — Grăsime animală — Localitate în Franța. 9) Lipsa lor de-acasă, bucuria șoarecilor — Reuni — Pe el, Azorică! 10) Locotenent — Cămașă țărănească — Degajat un miros. 11) Șorecar — Descompunere însoțită de un miros neplăcut (pl). 12) Are simțul mirosului foarte dezvoltat — Miroase a rășină. 13) Preparat aromat și curativ — Ceată de lupi.

VERTICAL: 1) Posesiv. — Posesorul cașcavalului din fabulă mirosit de vulpe — Miroase a praf de pușcă. 2) Prefix — Acoperiți de o emanație gazoasă. 3) Dă aromă ciorbei — Se aromează cu tot felul de mirodenii — Lampă de radio. 4) 100 m.p. — Conserve în... balsam! — Ciolan. 5) Flori albe care au un miros plăcut aromatic — Are un miros care te face să plîngi! 6) Traian — A adulmeca — Crăci uscate. 7) Impresionează plăcut mirosul pisicilor! — Literă chirilică. 8) Ca orice aliment suculent — Conduc pe ogari după miros. 9) Oraș antic — Plantă cu miros puternic de... mentă! — Cînd răsare întîia oară, miroase a primăvară... 10) Păstrez — Cei olfactivi percep mirosurile (sing.) — Prind mirosurile din zbor! 11) Miroase a eter — Anost, searbăd. 12) Miros a peșteee... Arteră de circulație sanguină.

Mihail PĂTRAȘCU

MERE, PERE

ORIZONTAL: 1) Mărul lui în gîtul nostru — „Mărul nu cade departe de pom" (pl.) 2) Scriitor sud-american, autorul volumului de versuri „Strugurii și vîntul" — Nume dat fructelor cărnoase și cu miezul zemos, în care se află semințele. 3) Strugure necopt și acru — Fructul... peretelui. 4) Vine seara pe la gene — Fructele gîndirii — Poftă de joc, la copii. 5) Țesătură orientală — Fruct exotic — Eu (pop.). 6) Ibidem — Mărgelele lui Topîrceanu — Sprijină vița de vie. 7) Fruct de culoare galben-portocalie, gustos și parfumat — Liste de greșeli tipografice. 8) Vas pentru fiert cuit strugurii — În vîrf! — Îi place smeura. 9) Odinioară — Nicolae Oprescu — „Spărgătorul de nuci" de Ceaikovski (pl.). 10) Agudă — Încreștitură—Nume feminin. 11) Muncește ogorul — Ilose — Varietate de grîu. 12) Poet romîn contemporan, autorul volumului de versuri „Vișinul lui Vania" — A ocroti. 13) Renumită alergătoare, învinsă de Hippomene, care i-a aruncat mere de aur în cale — Nimic mai mult.

VERTICAL: 1) „... Nucului", povestire de Remus Luca, cu subiect din viața nouă a unui sat ardelean — Cînd va face plopul pere și răchita micșunele. 2) De florile mărului — Durere. 3) Îndepărtez — Pană — Lespede. 4) Fructe negre, asemănătoare cu smeura — A îmbunătăți (fig.) — Barbu Livezeanu. 5) Interjecție — Scriitor brazilian, autorul lucrării „Pămîntul fructelor de aur" — Varietate de struguri. 6) Depresiune — Trec prin sită. 7) Cap la Polul Sud — Țesătură. 8) Jumătatea globului! — Scoase din pepeni. 9) „Unchiul" lui Cehov — A găsi. 10) Constelație din emisfera australă — Așezare rurală — Intră în compoziția fructelor. 11) Fructe congelate! — Utilat din nou. Personaj feminin din „Livada cu vișini" de Cehov — Restituiri. 13) Coada șoricelului! — Deșteptătorul din ogradă sau fructul cocoțierului! — Salcîm.

A. STOICA

POȘTA REBUS

MIOARA SUSAI — **Babadag:** Aveți frumoase spații albe, dar tema aleasă și tratarea ei cam școlărească, iar careul prea arid. Încercați teme mai accesibile și evitați cuvintele articulate sau trunchiate.

PUIU MATEESCU — **Loco:** Monoverbele primite sînt cunoscute. Reveniți cu altceva.

IOAN DUMA — **Lipova:** Dovediți talent în ceea ce privește „Copertile literare", dar cele trimise conțin cuvinte nefirești sau sînt prea încărcate. Evitați „edituri" fără sens și „traducători" cu nume nefirești. Din rest vom alege ceva.

IONESCU PETRE — **Loco:** Asupra temelor vă puteți orienta din materialele apărute în rubrica noastră. „Pauză" are două erori de trei litere, iar „Fantezia" nu este realizată pe linia titlului.

PROF. ZAMOSTEANU M. — **Jimbolia:** Tema a fost tratată recent în coloanele noastre. Pe viitor lucrați în careu de maximum 12/12.

RADU IONIȚĂ — **Iași:** Titlul careului dvs. nu prea corespunde cuvintelor introduse, iar numărul punctelor negre este depășit. Nu mai folosiți cuvinte compuse.

GH. CHIRILĂ — **Anina:** Interesant este că tocmai semnificațiile nu sînt atît de... interesante pe cît ar pretinde ideea careului.

C. PETREANU — **Loco:** 1) Un careu fără temă presupune semnificații ingenioase. 2) Onics, scaiul, urgia, sînt inadmisibile. Continuați antrenamentul.

Coperta literară

(8—3; 6—2—3)

Autorul și titlul acestui volum vă sînt necunoscuți? Încercați să aflați adevăratul autor și titlul cărții sale, recent apărută în vitrina librăriilor.

R. DANIEL

Rebus — Magazin
BON Nr. 8

H. LERU

— Închipuiește-ți nenicule, „bătrînii" mei îmi pretind să muncesc...

FRED GHENĂDESCU

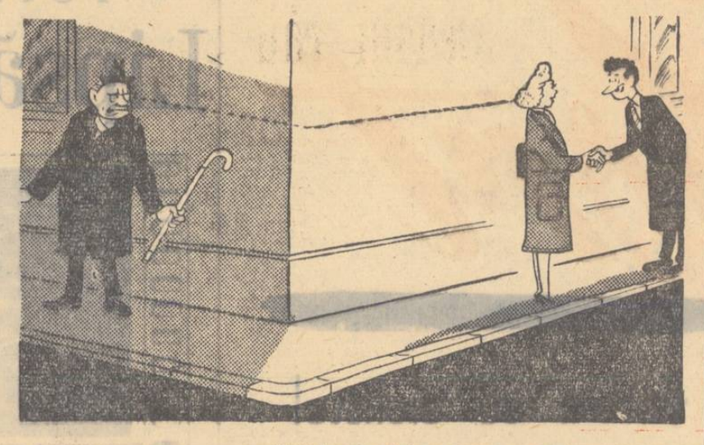

Ochiul gelosului...

GH. CHIRIAC

— Nu ți-e rușine? Asta-i desen? — Iertați-mă tov. profesor! Tăticu mi l-a desenat. E pictor.

P. ROLAND

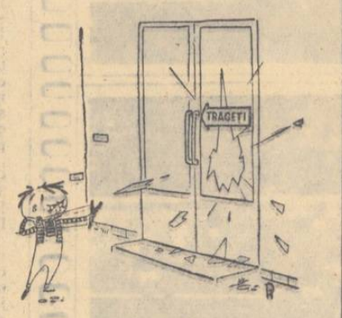

Fără cuvinte

I. DORU

— Puteți să mă primiți în serviciu, am recomandații bune...

— Lasă-mă să pun pantalonii sub salteaua ta. Se calcă mai bine...

L. GHIGORȚ

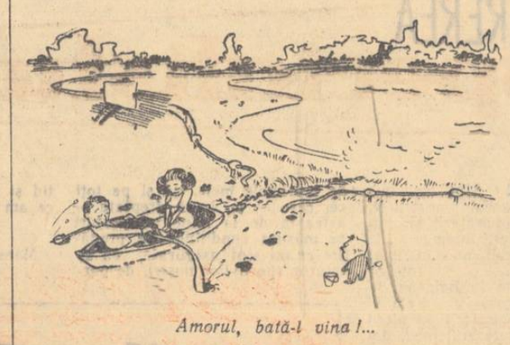

Amorul, bată-l vina!...

L. DARIAN

— Bine că i-am luat numărul...

Cooperativa blănarilor

Primește transformări, reparațiuni și confecțiuni din blănuri cu materialul Cooperativei și al clientului.

De asemenea primește pentru vopsit și argăsit orice fel de piei ovine, caprine și vinaturi.

Se vopsesc piei ovine în mouton dore.

Se vopsesc și se confecționează haine de piele și bulgărești.

Unități de deservire:
Str. Colței nr. 2
„ Colței nr. 30
„ Colței nr. 42
„ Lipscani nr. 19, telefon 4.82.13
Str. Șelari nr. 9
„ 30 Decembrie nr. 32
„ Buzești nr. 17, telefon 3.23.66
Str. Popa Tatu nr. 92
Șos. Basarab nr. 26
Șos. Mihai Bravu nr. 16.

Cumpără orice fel de blănuri, cu plata imediată.

Vinde confecții de blană din obiecte recondiționate.

Vînzarea și cumpărarea se face prin centrul din București str. Teilor nr. 2, tel. 3.24.86

Iosefini prezintă scamatorii de familie

Moneda care dispare

Folosiți pentru această experiență două pahare cu picior. Unul din ele este întors cu gura în jos și pe piciorul lui se așează o monedă; celălalt pahar se așează cu gura în sus, peste piciorul primului și peste monedă.

Paharele sînt după aceea înconjurate cu un tub, făcut în fața spectatorilor, dintr-o hîrtie mai groasă. Se prind capetele tubului cu niște agrafe, pentru a nu se desface. Se arată că paharul de deasupra nu este deloc trucat, căci poate fi umplut cu apă.

Cînd se retrage tubul de hîrtie, moneda a dispărut dintre cele două pahare.

EXPLICAȚIA: Piciorul paharului de deasupra a fost umezit cu apă, așa încît moneda se lipește de el.

Cînd acest pahar este scos prin partea de sus a tubului ca să fie umplut cu apă, moneda vine deci cu el; mîna operatorului care ia paharul de baza piciorului, reține și ascunde moneda, desfăcînd-o cu un deget în timp ce se varsă apa în pahar, se împaimează moneda.

Apoi, artistul depune pe nevăzute moneda în servantă, în timp ce reintroduce paharul în tub. Ochii spectatorilor care urmăresc această mișcare, nu văd cum el depune moneda.

Șah

PRIMA REMIZĂ PARTIDA A IV-a

APĂRAREA GRINFELD

Alb: M. BOTVINIK.
Negru: V. SMISLOV.

1. d4, Cf6; 2. c4, g6; 3. Cc3, d5; 4. Cf3, Ng7, 5. Db3, d:c4; 6. D:c4, 0—0; 7. e4, Ng4; 8. Ne3, Cfd7; 9. Ne2, Cb6; 10. Dc5, c6; 11. Td1, C8d7; 12. Da5, e5; 13. d5, c:d5; 14. C:d5, C:d5; 15. D:d5, Ne6; 16. Dd2, Cf6, 17. Db4, a5; 18. Db5, De8; 19. Cd2, D:b5; 20. N:b5, N:a2; 21. Re2, Ne6; 22. f3, Tfc8; 23. Tc1, Ce8; 24. Nd3, Cd6; 25. T:c8, T:c8; 26. Ta1, Ta8; 27. Nb6, a4; 28. Cb1, Cc4; 29. N:c4, N:c4 șah; 30. Re1, Nf8; 31. Ca3, Nb3; 32. Tc1, Ta6; 33. Ne3, Tc6; 34. T:c6, b:c; 35. Rd2, f5; 36. Rc3, f:e; 37. f:e, Rf7; 38. Cc4, Re6; 39. Na7, Na2; 40. Nb8, Nh6 și, în ciuda faptului că a cîștigat și un al doilea pion, Smislov nu a putut trece peste apărarea impecabilă a lui Botvinik. Remiză la mutarea 82. BOTVINIK—SMISLOV $3\frac{1}{2}—1\frac{1}{2}$.

SMISLOV REDUCE DIN HANDICAP

Desfășurarea partidei a fost interesantă. După clasicul și energicul atac efectuat de Smislov pe partea regelui, jocul s-a mutat apoi în centru unde Botvinik a avut mai multă inițiativă, prilejuind un joc viu. Schimburile de piese au simplificat poziția. De data aceasta a fost rîndul lui Botvinik să greșească, în mare criză de timp și într-o poziție poate ceva mai bună, la mutările 39 și 40.

PARTIDA A V-a

APĂRAREA SICILIANA

Alb: SMISLOV.
Negru: BOTVINIC.

1. e4 c5; 2. Cf3 Cc6; 3. d4 c:d4; 4. C:d4 Cf6; 5. Cc3, d6; 6. Ne2 g6; 7. Ne3 Ng7; 8. h4 0—0; 9. h5 d5; 10. h:g6 h:g6; 11. e:d5 C:d5; 12. C:c6 b:c6; 13. C:d5 D:d5; 14. D:d5 c:d5; 15. 0—0—0 Nb7; 16. f4 d4; 17. N:d4 N:g2; 18. Thg1 Ne4; 19. N:g7 R:g7; 20. Td7 Rf6; 21. Td4 Nf5; 22. Tgd1 Tac8; 23. Td2 Tc7; 24. b3 Th8; 25. Nc4 Th3; 26. Rb2 Te3; 27. a4 e5; 28. f:e5 R:e5; 29. a5 Ne6; 30. N:e6 R:e6; 31. Td8 Re7; 32. Tb8 Te6; 33. c4 a6; 34. Rc3 f5; 35. Td2d8 f4; 36. Te8+ Rd6; 37. T:e6 + R:e6; 38. Rd4 Tf7; 39. Re4 Rd6; 40. Tb6 + Rc5, 41. Rd3 și Botvinik cedează, căci urmează b4 mat. BOTVINIK—SMISLOV $3\frac{1}{2}—1\frac{1}{2}$.

★

Soluția studiului lui Stamma 1. Te1 șah, Tb1; 2. Tc1!! singura mutare cu care se cîștigă tempoul necesar T:c1 șah; 3. R:c1, h5; 4. g:h5; 5. h6, g3; 6. g7 și mat în mutarea următoare.

Soluția problemei cu anunțul „Cine dă mat?": Negrul e la mutare, fapt pe care îl stabilesc, retroactiv, ultimele mutări: 1. Td6, Cf8; 2. Td5, Ce6 șah; 3. Td6, Cf4; 4. Te6, Ch3; 5. Te6, Cf2; 6. Te6, Ce4; 7. a6, Cd6; 8. Cd8, Cb7; 9. Td6, Te6; 10. a5, Tf6; 11. Ce6, d3; 12. Cf4, Te6; 13. a3, Tf6; 14. Cg6, d4; 15. Ch8, Tg6; 16. h8C., Tf6; 17. g6, Nf8 și acuma partida poate fi reconstruită. O problemă dificilă.

Probleme de perspicacitate

Două automobile pornesc unul în întîmpinarea celuilalt, pe aceiași șosea și cu o viteză de 50 de kilometri pe oră. Atunci cînd între ele a rămas o distanță de 300 de kilometri, o muscă și-a luat zborul de pe geamul unuia dintre automobile și a pornit în întîmpinarea celuilalt. Întîlnindu-l, ea a pornit imediat spre primul automobil. Musca a zburat astfel de la un automobil la altul pînă ce acestea s-au întîlnit. Considerînd că ea a zburat cu o viteză constantă de 100 de kilometri pe oră, să se calculeze cîți kilometri a zburat această muscă neastîmpărată.

(Soluția problemei în numărul viitor).

SOLUȚIILE PROBLEMELOR DE PERSPICACITATE PUBLICATE IN NUMARUL TRECUT

1. Autobuzul și ciclistul întîlnindu-se, înseamnă că se află în același loc, deci vor fi la o depărtare egală de București.

2. Un kilogram dintr-un metal este întotdeauna mai scump decît jumătate de kilogram din același metal.

3. Atunci cînd pendula a bătut de șase ori au existat doar 5 intervale între bătăi, fiecare cu o durată de 30 : 5=6 secunde. Iar între prima și a douăsprezecea sînt 11 intervale, fiecare cu o durată de 6 secunde. Deci pentru 12 bătăi vor fi necesare 66 de secunde.

CONCURSUL NOSTRU

Vineri 4 aprilie, a avut loc la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" tragerea la sorți a cîștigătorilor concursului organizat de redacția „Magazin": „100 de întrebări despre patria noastră".

Vom publica în numărul viitor al revistei, lista completă a cîștigătorilor precum și o relatare asupra desfășurării operației de tragere la sorți.

AȚI AUZIT DE...

...asociația năsoșilor?

O asociație a năsoșilor a existat la București, în anul 1891. Se numea ASOCIAȚIA ZURNAGIILOR și avea ca membri pe tinerii și tinerele cu cele

mai mari nasuri din capitala noastră. Președintele asociației era un oarecare Constantin Toncilescu, posesorul celui mai mare nas din București.

...virtuozitatea pianiștilor?

Într-un minut, un virtuos al pianului poate face 2000 de mișcări cu degetele și poate citi cam 1500 de semne. In MOTO PERPETUO, de WEBER, pianistul trebuie să citească, în mai puțin de 4 minute, 4541 de semne, deci cam 19 pe secundă. Cum ochiul omenesc nu poate percepe decît maximum zece impresii pe secundă, consecutiv, reiese că pianistul vede notele în grup.

CHOPIN are bucăți în care trebuie citite, în două minute și jumătate, 3950 de semne, deci 26 pe secundă.

...cîte cuvinte au folosit scriitorii vechi?

S-a găsit, la sfîrșitul secolului trecut, un om cu mare răbdare și timp liber, care a făcut numărătoarea cuvintelor folosite, în lucrările lor, de marii scriitori.

Iată rezultatul aproximativ al acestei numărători migăloase:

Corneille	*7000 cuvinte*
Molière	*8000 „*
Milton	*8000 „*
Shakespeare	*15.000 „*
Voltaire	*18.000 „*
Goethe	*20.000 „*

Cifrele sînt interesante și confirmă, odată mai mult, pe cei trei titani ai scrisului — Shakespeare, Voltaire și Goethe.

magazin sport

Azi stăm de vorbă cu ciclistul

GUSTAV SCHUR

După cum se ştie, la Cluj au avut loc concursuri de verificare în cadrul pregătirilor în comun ale cicliştilor din R.D.G. şi R.P.R. în vederea participării la „Cursa Păcii". În urma unui asemenea concurs am stat de vorbă cu o veche cunoştinţă a sportivilor romîni, alergătorul Gustav Adolf Schur, maestru emerit al sportului din R. D. Germană.

Înainte de a vă împărtăşi fragmente din discuţia noastră, socotim potrivit să vă prezentăm o scurtă biografie sportivă a ciclistului nr. 1 al R.D.G. A debutat în ciclism în anul 1950, la vîrsta de 19 ani (s-a născut la 23 februarie 1931, la Biederitz, la cîţiva kilometri de Magdeburg), într-o probă cu caracter popular, denumită „Erste Schritten" (primii paşi). A concurat pe o bicicletă de oraş, cu care parcurgea zilnic distanţa de acasă la uzină (în Magdeburg) şi înapoi. Prima cursă a lui Schur a însemnat şi prima victorie. Un an mai tîrziu, Schur debutează ca internaţional în „Turul R.D. Germane", la care au participat cicliştii din Cehoslovacia şi Ungaria. A terminat cursa pe un loc de frunte. Tot în acel an a obţinut şi prima sa victorie importantă: a cîştigat „Circuitul Berlinului". Şi bogatul lui palmares continuă: debutant în „Cursa Păcii" în 1952, cu o comportare de valoare, victoria, trei ani mai tîrziu (1955) în această cursă de amploare. Apoi rezultate de certă valoare în campionatele mondiale, alergările din cadrul Festivalurilor, Turul Egiptului şi în multe alte probe mari în ţară sau peste hotare. Iar la sfîrşitul sezonului 1957 a stabilit un record original: i s-a decernat, pentru a cincea oară consecutiv, titlul de „cel mai bun sportiv al anului"...

După această „carte de vizită", iată şi spicuiri din dialogul nostru.

— *După cum se vede, anul acesta, R.D.G. şi-a întinerit considerabil lotul.*

— Da, şi la noi se aplică intens formula „oameni noi", care — se pare — este „sloganul" de actualitate în majoritatea ţărilor.

— *Ce ne poţi spune despre formaţia R.D.G.?*

— Deşi tineri (majoritatea au vîrsta în jurul a 22—24 ani), componenţii lotului nostru sînt ciclişti cu valoroase state de servicii. De pildă Henning, maestru emerit al sportului, a cîştigat cîteva etape în „Turul Egiptului" 1957; Grünwald, maestru emerit al sportului, Hagen (care a concurat cu mine la Melbourne), Adler Töpfer şi alţii sînt cicliştii tineri, dar cu o bogată experienţă pe plan internaţional. De altfel, constat că şi în lotul dvs. adie vînt nou. De pildă, aveţi pe A. Şelaru, I. Braharu, C. Moiceanu, G. Calcişcă şi mulţi alţii, care s-au afirmat categoric, în ultima vreme, peste hotare. Consider binevenit acest suflu nou, dat

fiind că, în ultimii ani, cursele internaţionale se caracterizează prin iuţeală, combativitate şi elan, calităţi pe care cei tineri le au din plin.

— *Ce părere ai despre ediţia a XI-a a „Cursei Păcii"?*

— Socot că ea va fi deosebit de dură. Valoarea ciclismului a crescut evident în numeroase ţări, aşa că numărul echipelor pretendente la locurile fruntaşe se ridică, după părerea mea, la cel puţin zece. În plus, prezenţa, la start pentru prima oară a unor formaţii din categoria independenţi din apus (n.r. un fel de semiprofesionişti) anunţă disputa şi mai strînsă.

— *Ai putea să numeşti cîteva echipe protagoniste?*

— U.R.S.S., Belgia, Polonia, Anglia, Bulgaria, R.D.G., Romînia...

— *Pe ce te bazezi, cînd situezi în rîndurile formaţiilor protagoniste şi echipa romînă?*

— În primul rînd pe valorosul şi popularul dvs. „Gigi" Dumitrescu. Dacă va fi bine secondat de echipierii lui — printre care, desigur, se vor afla şi cîteva „mari speranţe" ale ciclismului romînesc — este de aşteptat ca alergătorii dvs. să obţină un loc de frunte. Să nu vă mire acest pronostic. L-aţi urmărit în 1956. Vă amintiţi că a fost la un sfert de roată, cum se spune, de o mare victorie. Şi atunci încă nu împlinise 22 de ani. Dacă „Gigi", pe care îl găsesc în real progres (şi-a îmbunătăţit şi sprintul final) nu va mai fi fricos (să-mi iertе „adjectivul") pe ultimii kilometri şi nu va mai alerga nonşalant, ca în alţi ani, va putea izbuti această performanţă mare. Are toate calităţile pentru asta şi... i-o doresc sincer.

— *Dar în ceea ce te priveşte, ce crezi despre „Cursa Păcii"?*

— Sper într-o comportare bună şi nu mă sfiesc să afirm că doresc să reeditez comportarea din 1955. Dar, despre aceasta... să mai vorbim mai bine după cursă.

Trecuse o bună bucată de cînd începusem discuţia. Schur s-a uitat la ceas şi mi-a spus: „E ora 21, ora mea de culcare. Deh, nu-i întotdeauna prea plăcut să-ţi aminteşti de ora asta cînd ai 27 de ani. Dar programul e program şi se cere respectat cu strictеţe. De felul în care ştii să-l respecţi depind marile satisfacţii în curse. Căci o performanţă în ciclism, — ca în orice sport — depinde şi de o serie de lucruri „mici", dar care tocmai stau totdeauna la baza faptelor mari...

Şi cu asta am pus capăt discuţiei noastre.

Emil IENCEC

FOTBAL IN KINOGRAMĂ

Lipsă de eficacitate

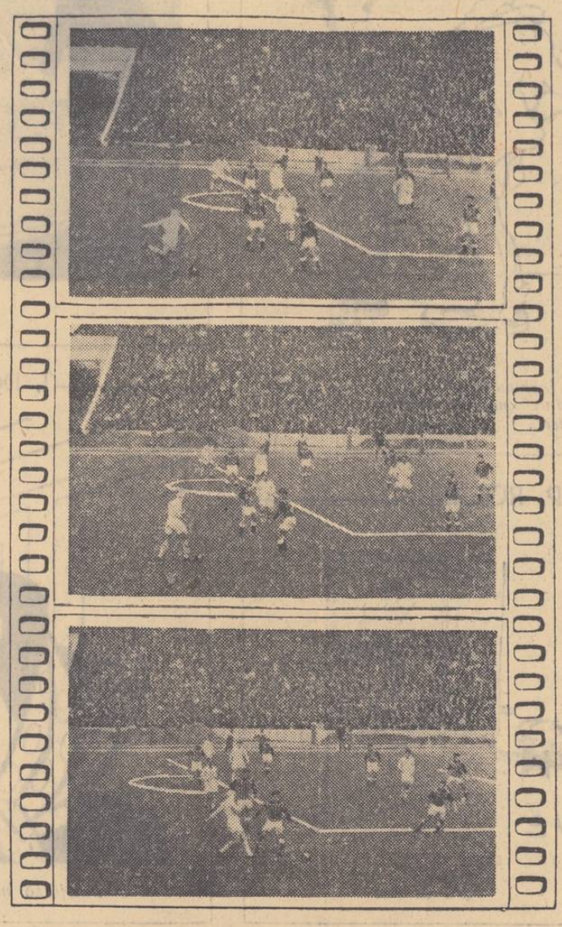

Duminica trecută, în partida de campionat cu Rapid, Dinamo Bucureşti a combinat mult, spectaculos, a dominat în jocul de cîmp, dar fără efect practic.

Am surprins cu aparatul de filmat multe scene în care atacanţii echipei Dinamo au combinat fără a străpunge eficace ultima linie a apărării rapidiste, adică le-a lipsit eficacitatea. Mereu ceva mai leniţi şi mai puţin „agresivi" decît adversarii lor, dinamoviştii n-au îndrăznit pătrunderi pe „găuri". În schimb, apărătorii rapidişti, cu multă energie şi promptitudine, s-au regrupat în faţa atacului advers. Am ales o fază din repriza a doua a întîlnirii şi anume din minutul 65. Iată-l pe Călinoiu, bandajat la cap în urma ciocnirii cu Bodo şi revenit în teren printr-un frumos spirit de echipă. El ia o acţiune pe cont propriu şi ajunge în apropierea spaţiului de 16 m., la poarta Rapidului. Pendulează piciorul gata să paseze... dar n-are cui, deoarece partenerii din faţă se lasă toţi marcaţi, datorită jocului lor static — care, de altfel, a permis şi regruparea apărării adverse. Priviţi: cinci jucători de la Dinamo (în alb), şapte jucători de la Rapid (fig. 1). Neavînd cui să paseze, Călinoiu este silit să continue înaintarea. Partenerii din atac, după cîte puteţi observa în fig. 2, rămîn pe aceleaşi poziţii, parcă resemnaţi, deşi ar fi trebuit să caute alte locuri. Tot atacul echipei Dinamo se lasă prins în „cleştele" apărării Rapidului şi Călinoiu se străduie inutil (fig. 3) să găsească o soluţie eficace, fiind silit să paseze lateral şi să îndepărteze faza de poartă.

Asemenea situaţii au fost numeroase în timpul jocului. Or, cum se vede din kinograme, atacanţi care practică un asemenea joc, adică lipsit de combativitate pe poartă, nu pot depăşi o apărare dîrză şi promptă în intervenţii.

Foto: Gianni SALA
Text: N. PETRESCU

PĂREREA specialistului

INTREBARE: Sînt un mare admirator al boxerului nostru N. Linca, care a adus ţării şi un titlu olimpic. Veţi înţelege, de aceea, cît de mult m-a întristat înfrîngerea prin k.o. în repriza I-a ce-a suferit-o la Belgrad, în partida cu iugoslavul Kelava. Asta nu m-a făcut însă să pierd încrederea în preferatul meu, despre care aş vrea să ştiu ce proiecte are şi, mai ales, ce gîndeşte despre o revanşă cu învingătorul lui.

MARIN URZICA
Craiova

RASPUNS: Sînt convins că rezultatul de la Belgrad constituie o simplă întîmplare în cariera mea şi că el a fost ajutat şi de faptul că m-am prezentat cu un antrenament de numai 4 zile — acceptînd cu prea multă uşurinţă să boxez în asemenea situaţie. Pentru asta, cum ştiţi, am plătit greu şi vă asigur ... nu voi uita niciodată eşecul suferit.

Proiectele mele sînt legate acum de o cît mai bună comportare în campionatele republicane de box şi în întîlnirile internaţionale ce le voi avea de susţinut. Mă pregătesc cu seriozitate — şi niciodată nu voi mai face altfel — aşa că mă apropii de cea mai bună greutate şi cea mai bună valoare. Cît despre revanşa cu iugoslavul Kelava, am cerut-o din primul moment şi ea va avea loc după campionatele republicane de box, fie la Bucureşti, fie la Belgrad, în cadrul unei gale de box romîno-iugoslave la care va participa clubul meu, Dinamo. Vă pot asigura, fără să-mi subestimez adversarul, că întîlnirea-revanşă va fi pentru mine unul dintre cele mai bune prilejuri să-mi refac palmaresul şi totodată să-l mulţumesc şi pe cititorul dvs., care s-a interesat de proiectele mele, ca şi pe toţi cei care — pe bună dreptate — aşteaptă de la mine comportări pe măsura condiţiilor de pregătire ce-mi sînt asigurate, ca şi tuturor sportivilor noştri, de partid şi guvern, pe măsura valorii ce am fost ajutat s-o dobîndesc.

Nicolae LINCA
Maestru emerit al sportului, campion olimpic

DIN presa străină

Ca drama să fie împiedicată...

Cu multiplele lui racile, boxul profesionist ridică mereu mai multe proteste împotriva lui. Numai că cei ce trăiesc din exploatarea acestui sport (şi aceştia nu sînt, în nici un caz boxerii) se „pricep" să-şi păstreze privilegiile dobîndite.

Împotriva boxului profesionist s-a pronunţat, recent, Victor Boin, preşedintele Comitetului olimpic belgian, care — într-un articol publicat în ziarul belgian „Les Sports" — a scris printre altele: „Există o exploatare publică şi comercială a acestui sport care trebuie denunţată şi condamnată, pentru că instinctele sălbatice, sanguinare, la spectatori, duc la manifestări tumultoase şi nedemne... Spectatorii încurajează boxerii să se doboare, să se masacreze... Dacă un boxer se clatină, spectatorii pretind prin strigătele lor, prin vociferările lor, ca drama să meargă pînă la capăt, fluierînd pe arbitru dacă-şi permite să oprească lupta..."

Şi acum despre o măsură luată tot în Belgia: s-a interzis retransmisia la televiziune a întîlnirilor de box — ca şi a celor de catch — fiind considerate imorale. Cu asemenea măsuri, din păcate, drama nu va fi împiedicată să meargă pînă la capăt, nu vor fi evitate accidentele mortale sau infirmităţile, nu va scădea numărul celor rămaşi pe drumuri după ce au fost sleiţi de puteri de către organizatori şi manageri. Măsuri adevărate pot fi numai cele îndreptate împotriva sursei răului: existenţa profesionismului, cu cortegiul avizilor lui profitori.

CE vreţi să ştiţi?

GRIGORE ISTRATE, Buzău: 1) Avem stadioanele şi publicul care să ne permită organizarea celor mai mari competiţii fotbalistice. Suficient să vă reamintiţi de cele trei stadioane principale din Capitală (23 August, Republicii şi Dinamo), de cele de la Constanţa şi Ploeşti, apropiate de Bucureşti. 2) În intenţia federaţiei noastre de fotbal este organizarea unei asemenea competiţii şi anume a Turneului internaţional U.E.F.A. deschis reprezentativelor de juniori. Faptul că turneul se desfăşoară obişnuit la începutul lunii aprilie (cu prilejul vacanţei de primăvară a elevilor) constituie însă un impediment pentru organizarea la noi a competiţiei, dată fiind clima capricioasă din această parte a anului. Există însă „voci" din diferite ţări pentru mutarea în vacanţa de vară a Turneului internaţional U.E.F.A.

ILIE TANASESCU, Bucureşti: 1) Un clasament al celor mai buni portari ai fotbalului nostru ni se pare imposibil de întocmit. În schimb putem cita cîţiva dintre cei mai buni de-a lungul vremurilor: Ritter (Chinezul), Zombori şi Pavlovici (Ripensia), Lacky (Juventus), Mircea David, Valentin Stănescu, Voinescu...

2) Primele partide internaţionale de fotbal s-au disputat în Capitală pe terenul actualului Stadion al Tineretului de la şosea.

ST. LUCIAN, Bucureşti: Sîntem ferm convinşi că patinoarul artificial din Capitală va contribui la ridicarea clasei hocheiştilor noştri, pentru simplul fapt că vor beneficia de gheaţă mai multe luni din an, deci vor avea posibilitatea să se antreneze şi să joace. La vremea lui, minusculul patinoar artificial care a existat pe terenul din spatele Palatului Telefoanelor a permis ca echipele noastre fruntaşe de hochei să aibe o valoare sensibil egală cu cea a echipelor cehoslovace, ungureşti, austriace, etc. Deci puteţi fără nici o grijă să vă hotărîţi pentru practicarea acestui sport, care spuneţi că vă place atît de mult. Pentru celelalte luni ale anului... aveţi de unde să vă alegeţi o disciplină sportivă (atletism, înot, canotaj, ciclism, polo pe apă, etc.) după cum doriţi.

VASILE TODUŢA, Ploeşti: Mă rog, nimeni nu vă poate împiedeca să practicaţi cele mai variate probe atletice. Poate chiar aşa să ajungeţi... decatlonist. Dacă vă interesează părerea noastră, v-am sugera să acordaţi mai multă atenţie uneia sau alteia dintre probe — şi anume aceleia pentru care simţiţi mai multă vocaţie — în aşa fel încît această probă să constituie „specialitatea" dvs. De altfel, cei mai mari decatlonişti au una sau două probe la care pot concura cu succes şi în afara decatlonului. 2) Dacă „Petrolul" poate cîştiga campionatul categoriei A de fotbal? De ce nu! Are toate şansele. Pentru asta însă trebuie să dea dovadă de multă vrednicie şi de aci înainte...

ŞTEFAN BARBU, Tîrgovişte: Pentru fotbalul din Paraguay, cele mai recente date comparative cu fotbalul european (sub raportul valorii) le oferă un turneu, din lunile trecute, al echipei Vienna, care a terminat la egalitate (3—3) cu formaţia Cerro Porteno şi a fost învinsă (2—3) de Olympia Asuncion. 2) Am văzut „la lucru" echipa oraşului dvs. chiar la Tîrgovişte, în meciul — din toamnă — susţinut cu „Energia 23 August" din Bucureşti. Pentru o echipă de categorie C, jocul ce-l practică ne-a plăcut, dovedind frumoase posibilităţi.

DAN VINTILA, Cluj: Există destul de vizibil „fenomenul" — cum îl numiţi dvs. — reîntoarcerii în ţările lor a multor jucători de fotbal sudamericani. De pildă, ziarul austriac „Volksstimme" anunţă din Buenos Aires plecarea la Roma a unui conducător al clubului Boca Juniors, ca să trateze întoarcerea în Argentina a trei jucători achiziţionaţi, în 1957, de cluburi italiene: Cucchiaroni şi Grillo la F.C. Milano şi Angelillo la Internazionale. Acelaşi conducător va pleca apoi în Spania pentru tratative similare cu clubul Atletico Madrid, privitoare la jucătorii argentinieni Lugo şi Garabal. Şi asemenea exemple, cu forme diferite, sînt foarte numeroase.

GRIGORE DORUŢIN, Timişoara: Ar fi o greşeală enormă ca valoarea rugbiului romînesc să fie apreciată doar după proporţiile eşecului suferit la Bordeaux, în întîlnirea întîrziată cu Franţa. Înclinăm, în linii mari, pentru „teza" ce o susţineţi şi care pledează pentru un accident de comportare. De altfel, verificarea cea mai valabilă o vor permite partidele internaţionale angajate pentru anul acesta. 2) Pînă la începutul lunii martie 14 ţări şi-au dat adeziunea de principiu pentru înfiinţarea competiţiei fotbalistice „Cupa Europei" între ţări şi anume: U.R.S.S., Austria, R. P. Bulgaria, Franţa, Spania, Danemarca, Irlanda, R. P. Polonă, R.P.R., Suedia, R. Cehoslovacă, Grecia, Turcia şi R. D. Germană. Un număr de 10 ţări au dat răspunsuri negative. În discuţiile iniţiale făcute pe această temă s-a menţionat că sînt necesare minimum 16 adeziuni pentru înfiinţarea competiţiei. Ar mai fi deci vorba de încă două răspunsuri afirmative din lotul ţărilor care nu s-au pronunţat încă şi printre care sînt şi R. P. Ungară, Portugalia, Norvegia, R.P.F. Iugoslavia, etc.

MICU RADU Ploeşti: 1) Dintre cei care au practicat sportul în urmă cu ani, s-au recrutat şi la noi artişti de valoare, printre care, N. Săcăreanu (fotbalist la Colţea Bucureşti), Şerban Tassian (rugbist la (Sp. Studenţesc), etc. E drept că nu sînt foarte mulţi, dar să nu uităm că e vorba de artişti emeriţi. 2) Pînă la începerea campionatului mondial de fotbal se vor mai dispută următoarele partide internaţionale: aprilie: 16: Franţa-Elveţia, Ţara Galilor — Irlanda de Nord. 19: Scoţia-Anglia; 20: R. P. Ungară-R.P.F. Iugoslavia. mai: 4: Brazilia-Paraguay; 7 Anglia-Portugalia, Suedia-Elveţia, Brazilia-Paraguay; Scoţia-R.P. Ungară; 14: Brazilia-R.P. Bulgaria, Austria-Irlanda; 17: Brazilia-R.P. Bulgaria; 18; U.R.S.S.-Anglia; 25: Portugalia-Brazilia. Fără date definitive, mai sînt întîlnirile Spania-Argentina şi Italia-Argentina.

Intrebările adresate revistei noastre în legătură cu diferite aspecte sau manifestări sportive trebuie să poarte pe plic menţiunea: Pentru rubrica „Ce vreţi să ştiţi". De asemenea, întrebările să fie limitate la 3, pentru fiecare corespondenţă.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

In atelierul sculptorului... cînd statuile rămîn singure..

Desen de Neli COBAR

VARIETĂTI

Milano-Moscova cu automobilul

Ziarul italian „L'Unita" publică, într-unul din numerele sale recente, informaţia după care „Automobil Club" din Milano va organiza în luna august două manifestări automobilistice pe traseul Milano-Moscova. E vorba de un raid cu caracter exclusiv turistic şi de o cursă sportivă (rallye).

Raidul va începe la 3 august şi va avea următoarea desfăşurare: Milano-Monaco-Praga (o zi repaus), Bratislava-Varşovia (o zi repaus), Brest-Minsk, Smolensk-Moscova (pauză 5 zile). Pentru înapoiere sînt prevăzute două itinerarii: primul identic cu cel de la venire, iar al doilea prin Leningrad - Helsinki-Stockholm şi Copenhaga.

Cursa automobilistă Milano-Moscova va avea o durată de patru zile, parcursul ei măsurînd 2800 km.

Cel mai bun portar al Angliei...

Un tînăr în vîrstă de 20 de ani, Tony Macedo, portarul echipei de fotbal Fulham din liga a doua a Angliei, a uimit presa engleză de specialitate, care scrie despre el: actualmente e cel mai bun portar al ţării.

Ar fi deci cazul să fie folosit în echipa Angliei, aţi spune dvs.

Dar lucrurile nu sînt chiar atît de simple cum credeţi. Macedo este născut într-o colonie engleză, în Gibraltar. Regulamentele în vigoare în Anglia prevăd că în echipa naţională nu pot fi folosiţi decît jucători născuţi în Marea Britanie sau dintr-un tată englez. Or, tatăl lui Macedo este şi el gibraltarian.

Pentru aceste regulamente, Macedo — care trăieşte la Londra de la vîrsta de... un an jumătate, a făcut serviciul militar în aviaţia engleză (R.A.F.) şi posedă un paşaport britanic — nu va putea juca niciodată în naţionala Angliei şi nici în cea a Gibraltarului, care n-are echipă reprezentativă.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustraţii: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Catedrala Notre-Dame din Paris, la îndemnul protectorului său, arhidiaconul Claude Frollo, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, dar căpitanul de arcaşi Phoebus, atras de strigătele poetului Pierre Grengoire, reuşeşte s-o salveze pe tînăra ţigancă. Grengoire, rătăcind prin oraş, ajunge în faimoasa „Curte a miracolelor", unde domneau cerşetorii, vagabonzii şi hoţii Parisului. Adus în faţa regelui cerşetorilor, Pierre Grengoire este judecat pentru îndrăzneala de a fi pătruns în acest ciudat regat. Esmeralda îl salvează însă de la spînzurătoare pe nefericitul poet.

— Zeu, repetă Esmeralda, cu un aer gînditor şi pasionat în acelaşi timp.

În clipa aceea, o brăţară a frumoasei ţigănci căzu cu zgomot pe podea. Gringoire se aplecă s-o caute. Cînd se ridică cu brăţara în mînă, fata şi căpriţa ei dispăruseră ca prin farmec.

. . . . . .

Cu 16 ani înainte de evenimentele pe care le povestim, într-o frumoasă dimineaţă, un copilaş fusese depus după sluibă în faţa gigantice statui a sfîntului Cristophe din catedrala Notre-Dame. Acolo era obiceiul să fie depuşi, spre îndurarea celor binevoitori, copiii abandonaţi. L-a descoperit o călugăriţă, măicuţa Agnes, care şi-a întors capul, speriată:

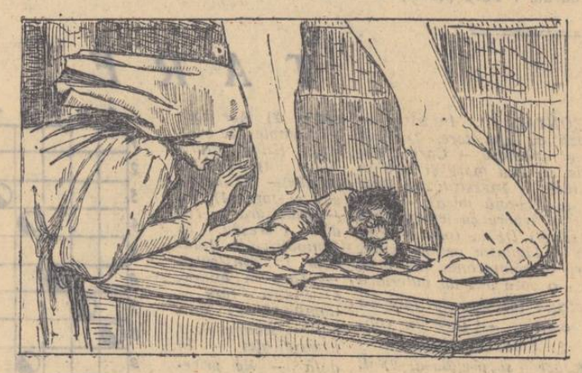

— Dar ăsta nu e un copil, este un monstru! exclamă ea.

— Nici o doică nu va accepta să-l crească, spuse altă călugăriţă.

Dar iată că se apropie un tînăr preot, care privi îndelung faţa monstruoasă a copilului.

— Îl adopt eu! declară el, apoi înfăşură bine copilul în scutece şi plecă cu el.

Acest Claude Frollo nu era un om oarecare. El se trăgea dintr-o familie foarte înstărită. Încă din copilărie, s-a dedicat studiilor eclesiastice. Era un copil tăcut, grav, serios şi foarte studios. La vîrsta de 16 ani terminase studiile teologice şi putea face cu succes faţă discuţiilor cu cei mai eruditi servitori ai bisericii. Studie după aceea dreptul civil şi dreptul canonic, apoi medicina şi altele. Cercetă puterea ierburilor şi ştiinţa preparării uleiurilor şi mirodeniilor, deveni expert al vindecării bolilor şi rănilor şi învăţă latina, greaca şi ebraica. Acest tînăr de 18 ani părea să nu aibă decît un singur ţel în viaţă: să ştie cît mai multe.

Atunci, în anul 1466, marea epidemie de ciumă lovi pe ambii săi părinţi. Rămase singur, cu un frăţior foarte mic, pe care-l îngrijea cu multă dragoste. După ce îl încredinţă morăriţei de pe o proprietate pe care o avea lîngă castelul Winchester, plecă pentru studii la Paris. La 20 de ani, datorită cunoştinţelor sale uimitoare, primi, printr-o dispensă specială a Sfîntului Scaun, numirea ca preot la catedrala Notre-Dame din Paris.

În acele zile adoptă el pe nefericitul copilaş cu înfăţişarea atît de hidă, pe care-l duse cu grijă în camera lui.

Claude Frollo boteză cu numele de Quasimodo pe copilul său adoptiv. În 1482, Quasimodo era clopotarul catedralei Notre-Dame, iar Claude Frollo căpătase rangul de arhidiacon. Cu timpul se închegase o legătură foarte strînsă între cei doi. Quasimodo, care creşcuse zdravăn ca un uriaş, devenea cu fiecare an mai hidos. Îi creştea cocoaşa, i se accentuase şchiopăteala, vorbea cu foarte multă greutate. La 14 ani căpătase o nouă infirmitate: surzenia.

Toate aceste infirmităţi deformaseră cu totul viziunea despre lume a schilodului. Era sălbatec, era rău. Nu îndrăgea decît o singură fiinţă omenească: pe arhidiaconul Claude Frollo, tutorele şi protectorul lui.

În 1482, arhidiaconul avea 34 de ani, iar Quasimodo 20. Arhidiaconul continua să studieze în camera lui de la Catedrală. Ducea o viaţă foarte sobră. Părea să urască toate femeile, iar ura lui devenea furibundă cînd avea de-a face cu ţigănci sau cu egiptiene.

Într-o seară, cînd abia se retrăsese în chilia lui canonică din clopotniţa catedralei şi începuse să citească o carte pe care o primise în ziua aceea, auzi bătăi discrete în uşă.

— Cine este? întrebă tînărul savant.

— Amicul dv. Jacques Coictier, se auzi răspunsul. Deschise şi în uşă apăru medicul regelui. Era însoţit de un bărbat cu faţa aproape complet acoperită.

— Am condus aici pe un confrate, care ţine foarte mult să vă cunoască, spuse Jacques Coictier.

— Renumele dvs. a ajuns pînă la noi, declară necunoscutul. Mă numesc Tourangeau. Sînt bolnav, foarte bolnav şi am venit să vă cer sfatul. De fapt vreau să obţin de la dvs. două consultaţii: una privind boala mea, cealaltă steaua mea.

— Domnule, îi răspunse rece arhidiaconul, Eu nu cred nici în medicină, nici în astrologie.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II-Nr. 27 ★ Simbătă 12 aprilie 1958 ★ 8 pagini-1.50 lei

Feerie industrială

PE VALEA JIULUI

Croită de nevăzutele răciri ale lavei și lutului, frămîntată de prăbușirile înălțimilor, sculptată barbar de dălțile puhoaielor și ale vîntoaselor, șmirgheluite în cele din urmă de pulberile călătoare, pînă la luciu, — masiva draperie a Parîngului și Vulcanului își întinde greoaiele și majestuoasele falduri, bară zările din spre Tîrgul-Jiului în spre Hunedoara, Cugir și Sibiu; decor granitic al unei moderne feerii oltenești.

...E apoi un fir de apă, țîșnit dintre stanele de piatră și cutele drapate în rocă, adunat din pîraie de munte și din șipote ce se nasc la moartea ninsorilor, ori la plînsetele văzduhurilor. E, cu mici abateri, un ax longitudinal pe care scenele se alătură succesiv, traversînd munții și Oltenia, de la Petroșani pînă la Zavalu.

Aici sus, în Vulcanu și în Paring, e întîi o scamă de urzeală lichidă ori o țesătură cu ochiuri mari de pădure și stîncă între iețele argintate.

Tușul Mare și Tușul Mic, Apa Balomirului și Valea de Pești, pîrîul Lazărului și Pilugul — cum și altele — întortochiate, subțirele și lucitoare ca beteala miresii — grăbesc toate și se string în văluga apei ce vine tocmai de la Cîmpul lui Neag. În așt chip, primul fir, cel ce aleargă dinspre apus înspre răsărit, e de acum împletit, cheimîndu-se în hărți Jiul rominesc, iar de oamenii din partea locului Jiul.

Al doilea fir gonește întru întîmpinare, curgînd de la răsărit la apus și aducînd cu sine pîraie fără nume, apa Oșelului, Jiețul, cum și apele sale ivite sub crestele Paringului. Hărțile îi numesc Jiul ardelenesc, dar oamenii tot Jiul îi zic, ca și celuilalt dinspre apus, ca și firului mai gros ce se naște din reunirea celor două Jiuri între Livezeni și Iscroni.

Aici, în apropierea defileului, cele două fire se înnoadă, cele două ape se contopesc, albia se adîncește și, între denumirea dată de hărți și aceea dată de localnici nu mai există nici o deosebire — e Jiul.

O viață nouă, trăiesc minerii Văii Jiului

Apele ce poartă cărbune...

Oameni de munte, scunzi și uscățivi, cu binecunoscutele lor căști negre și îmbrăcați în haine negre, intră în gurile afumate ale minelor și de aici coboară în împărăția adîncurilor și a beznelor, mișunînd prin giganticile păduri subterane care au ars, s-au scufundat și au fost strivite sub apăsarea puhoaielor de lavă revărsate acum sute de mii de ani. Oamenii scot la iveală munți negri de cărbune. Casele au acoperișurile cenușii, verdele brazilor bate în fumuriu, pînă și în aer plutește o vagă pulbere brună.

Nici culoarea Jiurilor nu violențează tabloul. Apele lor, în deosebi începînd de la Lonea în jos, pe Jiul ardelenesc și de la Lupeni în jos, pe Jiul rominesc, își pierd argintările, irizările și curcubeele de dinainte. Pier și păstrăvii de aur ai Jiețului, ai Oșelului ori ai Văii cu Pești. Curg uleioase și negre, între malurile de culoarea luninginei.

Și totuși, este lumină.

Soarele e în oameni. Energie omenească, descătușată, amplificată și călăuzită de partid, e soarele în lumina și căldura căruia dau muguri, dau flori și dau fructe, noi și nevisate, stîncile, pămînturile și apele.

Dacă urci pe ramura apuseană a Jiului — pe Jiul rominesc — de la Iscroni spre Cîmpul lui Neag, ai să întîlnești, după numai cîțiva kilometri, primul fruct: localitatea Vulcanu.

A fost și înainte un nodul aici. Bolile capitalismului roaseră însă nodului, îi luară puterea, opriră mersul sevei negre și îl închircără. În 1929, cînd capitalismul mondial intra într-una din crizele sale mortale, mina de la Vulcanu se închise și orășelul își începu agonia. Dar înțelesul prim al cuvîntului agonie este luptă și nu moarte. Iar în lupta aceasta, a învins viața. În 1949 mina s-a redeschis, seva neagră a cărbunelui a reînceput să circule, orășelul s-a înviorat. Au dat mugurii unor noi așezări. Au înflorit, ca niște petale roșii, uriașe, blocurile muncitorești. E viață acum. Palpită viața în fostul nodul năpădit cîndva de cancerul inactivității.

Pe aceeași ramură, cîțiva kilometri mai sus de Vulcanu, strălucește fructul proaspăt, de aur, al termocentralei de la Paroșeni. Două cazane, ca două colosale mosoare puse în cap, cîteva corpuri de clădiri cu profiluri sobre, un cadru de oțel în interiorul căruia se construiește încă și șirurile crăcanelor metalice ale stîlpilor de înaltă tensiune, care pornesc de aici, spre Reșița, Anina sau Caransebeș, sînt elementele acestei feerii industriale — din care naște energia electrică.

Apele Jiului slujesc și ele aceluiași scop. Furate cu conducte din albia lor, undele reci ca gheața sînt duse la cele două cazane de răcire ale centralei, reduc considerabil înaltele temperaturi de aici și țîșnesc apoi prin alte conducte afară, aproape fierbînd.

Nu e un lucru nevăzut în părțile acestea înhămarea Jiului la treburile

Florin PETRESCU

• (Continuare în pag. 2-a)

Printre elementele cele mai talentate ale tinerei generații de actori se numără și SANDA TOMA, care s-a bucurat de aprecieri unanime ale criticii în rolurile: Essie din piesa „Discipolul diavolului" de Bernard Shaw, Cecily din piesa „Bunbury" de Oscar Wilde și, recent, Checca din „Certurile de la Chioggia" de Carlo Goldoni pe scena Teatrului Național din Craiova. În curînd Sanda Toma va juca pe una din scenele bucureștene.

Fotografia: Mihai POPESCU

O acțiune indisolubil legată de VIITORUL UMANITĂȚII

Interviu colectiv cu tov. acad. prof. Horia Hulubei, prof. univ. dr. Emil Crăciun, conf. univ. Costin Murgescu și prof. univ. Mihai Manoliu

Este vorba de viitorul umanității, deci și al dumitale cititorule atunci cînd se fac experiențe cu arme atomice și cu hidrogen, ca și atunci cînd se cere sistarea lor. Hotărîrea Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la încetarea unilaterală de către Uniunea Sovietică a experiențelor cu armele atomică și cu hidrogen are în vedere destinul generațiilor viitoare amenințate de creșterea concentrației substanțelor nocive ce iau naștere în urma acestor experiențe.

Oamenii de știință sînt cei mai în măsură să aprecieze pericolul crescînd pe care-l prezintă continuarea acestor experiențe și odată cu aceasta însemnătatea istorică a Hotărîrii Sovietului Suprem al U.R.S.S. Tocmai de aceea am solicitat cîtorva oameni de știință, cu preocupări diferite, să prezinte punctele lor de vedere. În jurul mesei pregătită pentru discuție, au luat loc: acad. prof. HORIA HULUBEI, prof. univ. dr. EMIL CRACIUN, directorul Institutului „Victor Babeș", conf. univ. COSTIN MURGESCU, director adjunct al Institutului de cercetări economice al Academiei R.P.R. și prof. univ. MIHAI MANOLIU.

Discuția a trecut repede la chestiuni de cea mai mare însemnătate.

— Problema încetării experiențelor cu arme atomice și cu hidrogen de către toate statele — a arătat tov. acad. H. Hulubei — prezintă o importanță foarte mare, pentru că nivelul de radiații a crescut și concentrația substanțelor radioactive cu viață lungă, cum e stronțiu 90, cesiu 135 și altele începe a deveni neliniștitoare.

— Da! Într-adevăr neliniștitoare, replică tov. prof. univ. E. Crăciun — deoarece se știe că stronțiul ajunge cu ușurință în organisme.

— Pericolul este limitat la regiunile unde se fac experiențe?

— Din păcate nu, răspunde tov. acad. H. Hulubei. Explozia produce printre altele un gaz radioactiv, kriptonul, care se transformă în stronțiu. Acesta rămîne în stratosferă sub formă de pulbere extraordinar de fină și plutește foarte multă vreme în jurul pămîntului. Treptat el cade uniform pe întreaga suprafață a pămîntului, concentrîndu-se mai mult în anumite locuri sub formă de precipitații.

— În momentul de față sîntem aproape de această concentrație?

— Se pare că activitatea a crescut mult, răspunde tov. **acad. H. Hulubei.** În tot cazul chiar dacă radiațiile nu depășesc doza de toleranță, ele sînt vătămătoare pentru generațiile viitoare.

— Chiar și pentru plante, intervine tov. **prof. univ. M. Manoliu.** S-a observat, de pildă, că ovăzul asimilează foarte rapid stronțiul radioactiv, el însuși devenind radioactiv, așa încît chiar animalele care îl consumă sînt supuse acestor radiații foarte puternice și nocive. S-a constatat că animalele și plantele expuse acestor radiații nu se mai dezvoltă normal. În general se observă că în urma radiațiilor puternice se obțin mari scăderi în producția plantelor și animalelor. În special la vaci scade foarte mult producția de lapte.

— Efectele acestor radiații sînt uneori imprevizibile, subliniază tov. **acad. H. Hulubei.** O fabrică de materiale fotografice și-a văzut la un moment dat un mare lot din produsele sale stricat. Nu se știa cauza. Pînă la urmă s-a descoperit că hîrtia cu care se înveleau materialele fotografice era făcută din pate provenite dintr-o regiune unde căzuseră ploi încărcate cu substanțe radioactive.

De la plante și materiale fotografice, discuția se întoarce la om.

— Substanțe radioactive pot pătrunde în organismul omului prin diverse căi: prin aer, apă, alimentație — spune tov. **prof. univ. dr. E. Crăciun.** Ele se acumulează în schelet. Scheletul este cel care înmagazinează în mod permanent această acțiune. Dacă scheletul — acest mare rezervor de calciu al organismului — este atins, prin demineralizare, locul calciului din schelet este luat de stronțiu în baza în-

Dr. Leonid PETRESCU
și Al. POPESCU

• (Continuare în pag. 2-a)

De la dreapta spre stînga: conf. univ. Costin Murgescu, prof. univ. dr. Eugen Crăciun, colaboratorul nostru dr. Leonid Petrescu, acad. prof. Horia Hulubei, colaboratorul nostru Al. Popescu și prof. univ. Mihai Manoliu

LACRIMA LUI OVIDIU

Reportaj la podgoriile din Murfatlar

Ați auzit de renumitele vinuri de Murfatlar. Ei bine, nici un mers al trenurilor nu vă va putea călăuzi într-acolo, pe simplul motiv că satului în vatra căruia cresc vestitele podgorii îi spune altfel de cum îl cunoaște toată lumea — Basarabi.

Ajuns la Murfatlar, chiar așa fără hartă și fără mersul trenurilor, punctul de plecare al oricărei expediții prin crame și printre legiunile de butuci aliniați ca înaintea unei parăzi, rămîne stațiunea viticolă experimentală. Altminteri călătoria n-ar fi de nici un folos, iar călătorul ar veni și ar pleca din Murfatlar neștiutor...

Să lăsăm deci deplină libertate cercetătorilor în halate albe, a căror îndemînare și pricepere ar fi îndul-o și vechii pontifi ai lui Dionysos; să-i ascultăm cu luare aminte și să le urmăm pașii...

De la Ovidiu ori de la... lacrima lui Ovidiu

— ...Doriți să cunoașteți istoria Murfatlarului de la Ovidiu, ori de la... lacrima lui Ovidiu?, m-a întrebat întîia mea călăuză, inginerul Alexandrescu.

Firește mă așteptam la o incursiune istorică; putea să fie, bineînțeles și de la Ovidiu încoace. Dar partea a doua a întrebării m-a pus în cumpănă. A băgat de seamă și interlocutorul meu.

— Te-a tulburat lacrima lui Ovidiu. În istoria Murfatlarului, care începe de două milenii, există un moment care se numește astfel... În orice caz, n-a fost pe vremea lui Ovidiu și nici a lui Boerebista.

— Cel cu stîrpirea viței de vie...

— Da, regele dacilor, care a dat porunca să se nimicească viile, ne oferă astăzi, după două mii de ani, o informație care pentru noi reprezintă unul din cele mai bune indicii cu privire la vechimea podgoriilor pe aceste meleaguri, cunoscute în vechime sub numele de Scitia minor. Mai sînt desigur și alți indici: nume de orașe: Tomis, Dionysopolis, emblemele monezilor...

— Totuși, pînă acum nu mi-ați vorbit de ...lacrima lui Ovidiu.

— Îndată. Prin 1907 doi „viticultori" — termen mult prea eufemistic pentru poziția lor socială de mari proprietari — **pe nume Nicoleanu și Brezeanu, au adus din Franța cîteva soiuri de viță provenite din regiunile producătoare de șampanie. Soiurile nu s-au putut adapta condițiilor de climă și de sol; vi-**

Boris BUZILĂ

• (Continuare în pag. 5-a)

În acest număr:

BANADAM ÎN NADOM!
Sărbătoare populară la Ulan Bator

TABLOURI DINTR-O EXPOZIȚIE COREEANĂ

Vă povestim filmul

SIMFONIA DRAGOSTEI

Părinți și copii:
UN TATĂ CU PRINCIPII

Interviu lîngă cușca leilor

Ne vorbește DINA MIHALCEA

Cu I. Wiesenmayer sprinterul nostru nr. 1

Zahărnița LUMII s-a săturat de viața amară

În decembrie s-a împlinit un an de cînd, pe coasta de sud-est a Cubei, în provincia Oriente, a debarcat un grup de oameni înarmați, nici o sută la număr. Erau membrii „mișcării 26 iulie", în frunte cu Fidel Castro, hotărîți să treacă la acțiune împotriva regimului sîngeros al dictatorului cuban Fulgencio Batista.

Nemulțumirea poporului împotriva mizeriei și teroarei, rod al guvernării lui Batista, ajunsese la culme. De cînd Batista s-a instaurat la cîrma țării printr-o lovitură de stat organizată în martie 1952 cu ajutorul S.U.A., viața din „zahărnița lumii" a devenit tot mai amară. Cu concursul lui, întinsele plantații de trestie de zahăr și fabricile de zahăr ce împînzesc întreaga țară au încăput tot mai mult pe mîna monopoliștilor americani, care dictează în e-

A. STANCIU

• (Continuare în pag. 3-a)

Fidel Castro (primul din stînga) împreună cu alți conducători ai insurgenților cubani, interoghează prizonieri din rîndurile forțelor guvernamentale.

Citiți în pagina 7-a:

Cîștigătorii concursului „100 de întrebări despre patria noastră"

5 MINUTE CU artista emerită Silvia Chicoș

O foaie de hîrtie liniată și un scris care se străduie să respecte întocmai liniatura: „Ne place cum ne cîntați, cum ne povestiți, adică ne place tot ce e în legătură cu mata". (Nu faceți aprecieri asupra neconcordanțelor gramaticale, pentrucă fraza următoare vă lămurește). „Am fi vrut să vă spunem acest lucru mai demult, dar nu știam scrie" (!) — semnează Doru, Tibi și Săndel, clasa I-a B.

„La piesa „David Cooperfield" am stat lîngă difuzor — soțul meu și cu mine am plîns ca doi copii, nu ca doi bătrîni. **(Semnatara are 55 de ani).** Ai jucat foarte bine și cu toate că am ascultat piesa de două ori, nu mă satur s-o aud".

„Noi mamele și muncitoarele din combinatul „Prodaliment Burdujeni", împreună cu copiii, dorim o fotografie a dumneavoastră și vă rugăm foarte frumos să ne scriți ceva din biografia dumneavoastră".

Am fost tentat să vă întreb dacă bănuiți cui se adresează aceste scrisori, alese dintr-un noian întreg, dar mi-am dat seama că întrebarea nu-și are rostul. Titlul vă lămurește că e vorba de Silvia Chicoș.

În rîndurile de mai jos voi căuta să răspund la unele întrebări pe care mulți dintre ascultătorii talentatei artiste i le-au pus. Pentru aceasta i-am pus la rîndul meu cîteva întrebări.

— Jucați de mult timp?

— Deși sînt destul de tînără, cea mai tînără artistă... emerită, joc de foarte mulți ani. Am apărut pentru prima oară pe scenă la vîrsta de zece ani și de atunci am jucat fără întrerupere în nenumărate piese. Printre altele am interpretat rolul lui Decebal din „Titanic vals" de Tudor Mușatescu, și am fost partenera lui Birlic în... „Birlic", comedia în care dobîndindu-și porecla și-a transformat-o în renume.

N. FOCȘA

• (Continuare în pag. 4-a)

CE AM ÎNVĂȚAT LA CONSTANȚA

O consfătuire de felul celei care a avut loc la Constanța este plină de învățăminte și pentru scriitori, deoarece prezintă tabloul concentrat al realității noastre, ne apără de pericolul subiectiv al informării unilaterale. Pesimistul — care se însuflețește numai împotriva entuziasmului — are în față mărturia: iată, în fiecare regiune a patriei noastre viața e în plină efervescență, noua formă de gospodărire cucerește victorii, se alcătuiesc din ce în ce mai multe gospodării agricole colective, realizările lor sînt pe zi ce trece mai frumoase și în această formă de viață socialistă, omul renaște cu adevărat.

Țărani muncitori care înainte cu 10 ani au fost analfabeți, azi conduc unități cu bugete de milioane — și le conduc bine! Tineri care ieri au fost încă slugi, învață acum agrotehnica, fac cunoștință cu mașini complicate, pătrund secretele naturii; mașina se pune în slujba lor, iar tehnica secolului al XX-lea — care pentru noi pînă acum însemna doar o noțiune abstractă, o informație de ziar, o lectură romantică, sau un vis îndepărtat care părea de neatins — a devenit acum un factor practic, cu o puternică influență directă asupra vieții cotidiene. Acești oameni, erupînd din singurătatea cu care i-a împletit proprietatea privată, au devenit într-adevăr oameni cu gîndire colectivă. Fiindcă, deși în cuvîntările lor au vorbit despre griji mărunte sau mari, despre problemele unei întovărășiri sau ale unei stațiuni de mașini, totuși, din fiecare vorbă rostită de ei, emană grija și spirit de răspundere la nivelul întregii țări.

Această conștiință nouă a fost reprezentată acum de romîni, maghiari, germani și de țărani de alte naționalități. Cum anume, cu prețul cîtor lupte s-a cristalizat această conștiință, iată o sarcină frumoasă, demnă de un scriitor. Tocmai aceasta este una din trăsăturile cele mai eroice ale progresului mondial al socialismului: transformarea gîndirii, a concepției despre lume; omul care se desbară de individualism, dezvoltarea simțului său colectiv. Acest simț este deosebit de bogat și de multicolor. Patriotismul, încrederea acordată partidului, descoperirea posibilităților economice gigantice ale socialismului, ura pătimașă împotriva dușmanului orînduirii noastre noi, curajul proiectelor de perspectivă, — toate acestea pot fi găsite în acest simțămînt și toate acestea înseamnă la un loc acea forță a statului nostru, căruia Lenin i-a dat numele de: „conștiința socialistă a maselor eliberate".

Totodată, literatului idilic și lipsit de griji, artistului cofetar, care vopsește totul în culori trandafirii, consfătuirea i-a spus: succesele noastre s-au născut și se nasc cu prețul unei lupte și a muncii dîrze, pline de abnegație și jertfe. Înființarea gospodăriei agricole colective milionară este totalitatea proceselor învingerii a numeroase greutăți subiective și obiective. Lupta dîrză împotriva dușmanului, a propriei neștiințe, a nepriceperii inerente oricărui început, lupta împotriva reprezentanților birocratismului, împotriva mentalității vechi care s-a format în condițiile relațiilor capitaliste, lupta împotriva a tot ceea ce este străin țelurilor partidului, orînduirii noastre socialiste, concepției comuniste despre lume.

Participanții la discuții au vorbit și despre acestea și rapoartele lor curajoase de luptă au fost pline de învățăminte pentru noi toți.

În încheiere aș vrea să mai adaug: a fost un simțămînt înălțător să vezi și să auzi cum cei peste 2.000 de delegați la încheierea consfătuirii au sărbătorit și ovaționat sincer, cu entuziasm pornit din inimă, partidul! Această sărbătorire a fost o mărturie a unității dintre partid și popor și totodată a constituit legămîntul că în sectorul socialist al agriculturii colectiviștii, tractoriștii, inginerii vor înfăptui țelurile puse de partid. Le vor înfăptui, fiindcă aceste țeluri înmănunchează dorința și năzuințele întregului popor.

Sütő ANDRAS

SCRIITORUL ȘI VIAȚA

O ACȚIUNE INDISOLUBIL LEGATĂ DE *VIITORUL UMANITĂȚII*

(Urmare din pag. 1-a)

rudirilor chimice dintre aceste două elemente. Astfel se creează un focar de „infecție" radioactivă permanentă. În afară de aceasta, măduva osoasă fabrică celulele albe și roșii precum și unele componente ale țesutului conjunctiv. Radiațiile continue fac ca măduva să nu mai producă în cantități necesare aceste celule. Astfel se deschide calea anemiilor, iar anemiile deschid calea tuturor leziunilor organelor, deoarece ficatul, inima, creerul, rinichii primind mai puțin oxigen funcționează în condiții proaste. Desigur că sînt țesuturi excepțional de sensibile la aceste radiații, cum sînt toate cele din seria gonadelor, adică celulele glandelor sexuale. Aici este vorba de patrimoniul ereditar al speciei. În același timp nu trebuie să uităm sistemul nervos, care are un chimism așa de fin, de precis, de sensibil, încît orice atingere a acestui echilibru poate avea urmări catastrofale pentru întregul organism. Astfel în mod obligatoriu apar tulburări grave în sistemul endocrin de care sînt legate și gonadele.

Dacă ținem seama de monstruoasa crimă de la Hiroșima, tot ceea ce au experimentat specialiștii în genetică pe plante și animale inferioare s-a ilustrat și pe om. Au rezultat monstruozități, au apărut boli grave ca: anemii mortale, leucemii, cancer. Ceea ce s-a întîmplat într-o anumită regiune, în condițiile cele mai dezastruoase, s-ar putea să se repete pe tot globul pămîntesc, dacă s-ar continua cu aceste experiențe. Adică pe nesimțite, o experiență azi, o experiență mîine vor face ca pămîntul să fie învăluit cu substanțe radioactive.

— Eu cred — spune la un moment dat tov. **conf. univ. Costin Murgescu**, că argumentele aduse aci în discuție și problemele ridicate reflectă în fond o profundă dramă pe care o trăiește omenirea, aceea de a vedea că o descoperire capabilă să contribuie la avîntul forțelor de producție, la creșterea bogăției în societatea omenească devine un pericol pentru însăși existența societății omenești. Ori, unanimitatea de păreri care s-a cristalizat aici în legătură cu pericolul pe care continuarea experiențelor cu arme atomice îl prezintă pentru omenire, reflectă în mic quasi unanimitatea de păreri a opiniei publice mondiale în legătură cu încetarea experiențelor cu arme atomice și explică modul favorabil cu care a fost primită inițiativa Uniunii Sovietice pentru încetarea acestor experiențe. Încetarea experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen ar însemna în primul rînd un pas important spre interzicerea armei atomice și spre încetarea cursei înarmărilor. Dar o serie de monopoluri din Statele Unite realizează profituri înalte tocmai pe baza comenzilor militare. Bugetul Statelor Unite a ajuns să reprezinte numai la capitolul cheltuieli militare peste 40 miliarde dolari anual. În politica de înarmare atomică sînt interesate nu numai monopolurile direct producătoare de armament ci și alte monopoluri. Pentru o uzină atomică americană construită acum doi ani, de pildă, numai centralele termoelectrice care aprovizionează uzina consumă anual 7 milioane de tone de cărbune. De altfel S.U.A. practică o politică de dumping pe piața atomică mondială, în special în direcția împiedicării instalării uzinelor pentru separarea uraniului. Avem în față un exemplu al modului în care relațiile de producție capitaliste frînează dezvoltarea forțelor de producție, ridicînd piedici în calea utilizării energiei nucleare în scopuri pașnice, ca sursă de energie.

— Și de aceasta va fi tot mai mult nevoie, intervine tov. **acad. H. Hulubei**, deoarece după unele calcule în anul 2.000 populația globului se va dubla, va ajunge la 5 miliarde. Regiuni foarte mari, slab dezvoltate se vor ridica la viață și ele vor cere combustibil. Combustibilul acesta va fi combustibil atomic.

Dacă am lua toate apele pămîntului, le-am înmulți cu 400 și le-am transforma în țiței, aceasta ar reprezenta aproximativ echivalentul în combustibil de care va dispune omenirea cînd va întrebuința energie termonucleară în mod controlat. În alte cuvinte, această energie ar fi suficientă pentru un miliard de ani chiar și în cazul cînd s-ar consuma de 1.000 de ori mai multă energie ca astăzi.

Dacă eforturile pentru încetarea experiențelor cu bombe atomice ar fi îndreptate spre scopuri pașnice, am putea să ajungem mult mai repede la aceste realizări epocale!

— Într-adevăr, confirmă tov. **conf. univ. Costin Murgescu.** S-ar putea găsi mai rapid noi modalități mai rentabile de utilizare industrială a energiei atomice.

— Unii oameni de specialitate susțin, arată tov. **acad. H. Hulubei**, că se poate întrevedea momentul cînd vom putea trece de la energia termonucleară direct la energia electrică, făcînd descărcări convenabile în plasmă de hidrogen greu.

Sînt visuri foarte frumoase și nu m-aș mira să avem surprize plăcute în viitorul apropiat.

— Un început edificator în acest domeniu are loc în momentul de față prin dezvoltarea rețelei de centrale electrice pe baze atomice în Uniunea Sovietică, arată tov. **conf. univ. C. Murgescu.** În U.R.S.S. programul de utilizare pașnică a energiei atomice care se înfăptuiește acum depășește considerabil ceea ce se face în Statele Unite.

Discuția pornită de la efectele dezastruoase la care pot duce experiențele cu arme atomice și cu hidrogen a ajuns în mod firesc la utilizările pașnice ale energiei nucleare.

În încheierea convorbirii, tov. **acad. H. Hulubei** arată:

— Încetarea experiențelor cu arme nucleare de către toate statele, după exemplul U.R.S.S. ar prilejui un avînt extraordinar al tuturor ramurilor științei, ar însemna nu numai încetarea contaminării atmosferei solului și a viețuitoarelor pe pămînt, dar și o stăvilire a cursei înarmărilor, ar contribui la salvgardarea păcii.

Această cerință a popoarelor va trebui grabnic înfăptuită deoarece este vorba de viitorul umanității.

Dr. Leonid PETRESCU și Al. POPESCU

PE VALEA JIULUI

(Urmare din pag. 1-a)

omului. Mai sus, la Paroșeni, la Lupeni, apele Jiului sînt căznite să spele cărbunele. În spălătoria minei centrale, care pare o așezare din tărîmuri subpămîntene, se spală 350 de tone într-un ceas. Jghiaburi Rheo, cam de lățimea torenților dar mai repezi ca aceștia, conduc apele sub presiune, curățînd cărbunele de nămol, separînd cocsul de mixturi și pe ele de șist, pînă la zecimea de milimetru. Operațiunea se petrece pe vreo patru etaje între care circuli învîrtindu-te pe scărițe înguste ca de vapor. Oamenii, în salopete și cisme cauciucate, ingineri și muncitori imposibil de deosebit între ei, femei cu chipuri și straie bărbătești, romîni, maghiari sau germani supraveghează munca Jiului și a instalațiilor. Muncă, normă, depășire, școală, soție, copii — viață. Acesta e romanul aproape al fiecăruia.

— Deși am învățat la București și îi cunosc destul de bine ispitele, mă simt foarte bine aici — îmi spune inginerul șef al secției Preparație-cărbuni. *Mi s-a dat un apartament, am de cîteva luni și o fetiță, salariul este bun și viața îmi curge firesc, între mină și casă, cu frumuseți nebănuite de cei ce nu o cunosc îndeaproape.*

Mai sus de Lupeni, se pîrguiește un alt fruct al vremurilor noastre — Bărbăteni. Altă dată, cîteva zeci de familii în căsuțe de lemn. Azi cîteva sute, în locuințele clădite pentru minerii, constructori și sondorii din partea locului. Creșterea de acest ordin este dealtminteri un fenomen obișnuit în bazinul carbonifer. Între 1948 și 1956 populația Lupenilor de exemplu a crescut de aproape trei ori. Din cătunele cuciulate în munte coboară mereu sătenj ce se preschimbă în mineri și constructori. Și bineînțeles nu întîmplător.

Nu întîmplător a răsărit și ultimul fruct de pe ramura aceasta a Jiului — Uricanii — cu mina deschisă în 1947, cu colonia muncitorească reclamată de mină, cu noile explorări.

Suind de la Petroșeni pe cursul Jiului ardelenesc, printre cutele draperiei Parîngului, întîlnești la Petrila o spălătorie de cărbuni asemănătoare celei de la Lupeni. Mai sus, la Lonea, aceleași petale roșii, de care e plin acum bazinul carbonifer — locuințele și blocurile muncitorești. Mai sus, e Cîmpa, dintre care Cîmpa 1, ca și Uricanii, a înmugurit abia în anii din urmă, iar Cîmpa 2, a fost redată vieții ca și Vulcanu.

De aici, de la Cîmpa în sus, înspre izvoarele Jiului ardelenesc sau pe Jieț sau pe Oșelul, începe împărăția, de o stranie frumusețe, a undelor albastre, a păstrăvilor, a pădurilor de conifere, cu poteci bătute de fiare și a liniștii turburate doar de plutele și plutașii ce alunecă de la Mija la Cheile Jiețului, asemeni unor făpturi dintr-o feerie a codrilor.

De la Livezeni la Bumbești, în detiriul dinamitat de energia unui tineret entuziast, trenul înaintează încet, răsuflă adînc, dispare în tuneluri, se oglindește în apele de acum contopite ale Jiului, străbătînd splendide peisaje.

Și ajungi astfel în inima Gorjului.

Pe aici, de unde numai cu 10—15 ani în urmă, țăranii semănau porumbul pitic și vița de terasă, pe aici, pe la Rovinari, Mări, Clăduleni, Bilteni, Ticleni sau Rășina, pe unde gazul se cumpăra cu litrul și cărbunele era văzut doar cînd trecea de la Petroșeni spre Filiași, prin locurile acestea la fel de sărăcăcioase altă dată ca Țara Moților, se exploatează astăzi unul dintre cele mai bogate bazine carbonifere și petrolifere din țară.

Dealurile sterpe s-au împădurit cu sonde și „împăduririle" continuă. Trenurile cisterne circulă într-un neîntrerupt du-te vino, atingînd parcă ritmul dintre Cîmpina și Ploești. Pe șosele gonesc autocamioanele prăfuite ale trusturilor de construcții ce nu mai prididesc să clădească. Regiunea întreagă își schimbă nu numai fața ci și viața, pînă în străfunduri. Șaltul se face brusc, de la încălzirea cu coceni la aceea cu gaz natural și de la căsuța acoperită cu șiță la blocul betonat.

E o oarecare zăpăceală, febră și uluire în fața acestei epocale transformări. Uimirea și zăpăceala se amestecă însă cu o mîndrie și un entuziasm lăuntric pe cît de greu de descris pe atît de ușor de înțeles. E și firesc. La Rovinari, de pildă, în 1953 era un cîmp gol-goluț. Sub cîmpul acesta însă, ca și sub o întinsă porțiune din albia Jiului, se întindea un pat de cărbune de valori imense. Adăugați că exploatarea e mult mai lesnicioasă aici decît în munte, stratul de cărbune fiind aproape la suprafața pămîntului. Și totuși comoara de la Rovinari rămînea îngropată.

La Bilteni de exemplu se observase-ră de sute de ani urme de petrol. La Lacul Sărat aveau loc din timp în timp adevărate erupții naturale, iar pîrîul ce trece prin apropierea Bilteni-lor ducea în apa sa mari cantități de petrol, pentru care lucru de vreo trei sute de ani părîiului acestuia i se zicea Păcură.

Și totuși...

Și totuși, abia în 1949, oamenii au descoperit comoara peste care ședeau.

★

Dealurile s-au îurtit treptat ca sub apăsarea unei mîini uriașe. Încă de pe la Picu, unde primește apele Gilortului, și de pe lîngă Filiași, unde e întîlnit de Motru, Jiul începe să cunoască tot mai mult cîmpia. După ce, în apropierea Craiovei, adună și apele Amaradiei, i se va deschide în față pînă la Zăvalu mănoasele șesuri vertnil ce asociază culorii belșugul.

De la Craiova în jos, calea ferată ce l-a însotit aproape permanent, se desparte de el și se bîtucă apucînd la apus către Calafat iar la răsărit către Corabia. De o parte și de alta a Jiului se înșiruie acum sate și comune, gospodării de stat și colective, ferme de porci și păsări și, la oarecari depărtări, terenuri cu haraci de viță, ca niște întinse piei de arici. Din părțile acestea pornesc vinurile și coniacurile de Segarcea, a căror faimă a fost stabilită în întreaga Europă. La vremea adunării roadelor de cîmp, pe șoselele și pe drumurile de țară urcă spre Craiova sau spre gările de la calea ferată, lungi șiraguri de căruțe și autocamioane încărcate cu sacii comorilor albe.

★

S-au schimbat timpurile. Se schimbă și oamenii. Sînt limpeziți de durerile trecutului, ca și Jiul care își duce undele în largul drum de apă al Dunării, între Zavalu și Bechet.

Coordonatele unei probabile monografii a Jiului, se opresc aici.

Florin PETRESCU

In bazinul carbonifer al Văii Jiului.

Primăveri de ieri... Primăveri de azi

Galații de atunci: cîteva străzi centrale, cu case arogante. Întreaga arhitectură era pretențioasă, în fața lor garduri de fier, ale căror împletituri denunțau fantezie și lux. Fațade rococo cu ștucării bogată, purtau deschideri arcuite, cu ferestre mari, prin perdelele cărora, la o anumită oră, seara, surprindeai plafoanele aurite și candelabrele aprinse. Sciuteiau ca o încrengătură de lumină. Saloanele așteptau musafiri.

Era ceasul cînd armatorii, consulii, bancherii sau negustorii cu case de export în Galați și Pireu, făceau vizite. Era ora cînd pe străzile pavate treceau cupeuri sau mașini luxoase purtînd dincolo de geamurile de cristal, pîntecele implastronate și acoperite cu stofe scumpe sau umerii goi ai cocoanelor din protipendadă. Era o oră febrilă. Se pregăteau zaiafeturi de pomină. Se organizau pochere formidabile unde o mizà echivala cu leafa unui lăcătuș pe un an.

Dar geografia orașului era mai largă. Nu se mărginea numai aici. Spre străzile de care am vorbit se uitau triste mahalalele sleite, cu ulițe desfundate, cu nume de trecători carpatice și de soldați căzuți la Mărășești, cu lămpi de gaz în geamuri și băcănii cu cont la colțuri. Toată puterea și vlaga li se scurgea către străzile avuților. Aici se zbăteau în mizerie hamalii din port, cărăușii, ceferiștii, marinarii și pescarii.

Primăvara, casele lor căpătau un aer dezolant. După ce vîntul zbicea șanțurile și curțile, bucăți mari de var se desprindeau lăsînd în pereții de lut plăgi de lepră.

Cele din valea orașului aveau o soartă mai tragică. În primăverile ploioase dispăreau năruite de inundație.

Și pe deal și pe vale, în curțile de care am vorbit, totuși înfloreau firavii zarzări, „caișii săracilor", cîteva crenguțe înzăpezite de corole albe mărunte, scuturate repede de vînt, dar atît cît se legănau lîngă streșinile tivite cu soare, trezeau speranțe.

Și fetele de la mașinile de cusut și cele de la boiangerie și nostromii de pe șlepuri și pescarii de la „ripă" sperau, se iubeau, se încurajau și luptau.

Pe vremea cînd în inima orașului jupînii luau dulceață în chisele de Sèvres și în saloane începea primăvara cu liliac de seră, mahalalele erau străbătute de ură ca de furtuni...

Geografia orașului

Furtuna primăverii noastre a măturat pe stăpînii cu poliții lor cu tot, cu cupeurile și dezmățul lor, cu vasele care le aduceau mătăsuri și parfumuri să-și stropească părul și așternuturile.

Mirezmele grădinilor, care prind a înflori se revarsă prin ferestrele larg deschise, dar nu mai găsesc mese verzi de pocheri și bacara cu mize colosale ci mese de ping-pong și cutii de șah în jurul cărora se desfată sincer lumea nouă a orașului.

Iată, meșterul cu timpla albă, prin sufletul căruia a trecut viscolul luptelor, s-a ridicat apropiindu-se de geam. A întrerupt partida de șah; e puțin ostenit. Acum privește luminile orașului.

Oamenii — clasei lui — au schimbat fața Galațiului.

I-au adus teatru de stat, orchestră simfonică, i-au modelat păpuși pentru teatrul de marionete. Pe vremuri asemenea îndrăzneli erau de domeniul fanteziei și imposibilului.

Seva primăverii hrănește generos sufletele și copacii.

Printre crengile care vor începe să înverzească crud, vor apare marile clădiri de beton și cărămidă, ridicate peste rana imensă care au deschis-o fasciștii chiar în inima orașului, la retragere. E o biruință.

Doi ani s-a lucrat febril, cu pasiune, cu dorință arzătoare de a aduce orașului o înfățișare nouă, deosebită de cea din trecut. S-a reușit!

Sînt clădiri sobre, înalte, solid plantate, înfățișînd parcă protestul muncitorimii orașului împotriva distrugerilor războiului.

Intrate în decorul și arhitectura ansamblului din jur, aceste construcții au înfățișarea neobișnuită, pentru ochiul bătrînului gălățean. Au robustitatea, trăinicia și grandoarea clasei care le-au zidit. Avem de-a face cu clădiri luminoase, deschise, exprimînd optimism și nădejde pentru tot ce se va face de aici încolo, așa cum s-a proiectat, spre a da în sfîrșit portului, unde aceste noi străzi se vor opri, aspectul unui cartier construit din temelie în epoca noastră.

Seara, cînd se aprind luminile, dacă te afli-n parc, ți se pare că două imense nave se pregătesc de-o călătorie lungă și n-aștepți decît sunetul unei sirene care să materializeze această impresie.

Eugen TEODOR

POȘTA Redacției

IANCU POPESCU-Dorucluj: Perseverența dvs. și încrederea pe care ne-o acordați, ne fac să vă răspundem fără menajamente: ce-ați trimis nu merge, dar mai trimiteți. Epigramele n-aveau idei, ca și — paradoxal — cugetările.

ULISE C. C. PETREANU-București: Nu știm cum ați ajuns dvs. înșivă la concluzia că epigramele trimise spre publicare sînt... nepublicabile. Noi subscrim la părerea dvs. între altele și pentru motivul că epigramele n-au obiect.

O. V.-Agnita, UN GRUP DE MUNCITORI DE LA UZINELE „STEAGUL ROȘU" Orașul Stalin, UN GRUP DE STUDENȚI-Cluj: Vom căuta pe măsura posibilităților să vă satisfacem cererile.

BOB BOBERLEY-Orăștie: V-am sfătui să prezentați în cadrul sindicatului o piesă de actualitate într-un act, ori o piesă de teatru din dramaturgia noastră atît de bogată. Propunerile cu iz cosmopolit respingeți-le; spectatorii nu vor primi piese desuete ale unei literaturi de mult condamnate. Și apoi nu pierdeți nici o clipă din vedere rolul educativ al teatrului.

GEO GARNETTI-Craiova: Ne pare rău, dar versurile sînt prea ușurele; în consecință nepublicabile. Sperăm că numai de data asta.

P. S. În nr. 25 al revistei noastre, la Poșta redacției se poate citi: DOREL-SCHOR-Botoșani: Din versurile trimise am oprit pentru rubrica noastră poezia „Uitucul".

Iată textul poeziei la care ne refeream atunci:

UITUCUL

Un om înalt, adus din spate
Cu ochelari cu rame late,
Puțin uituc dar îngrijit,
Mă rog, un om obișnuit.
Nu e nici șef, nu-i nici prea mic.
De hărnicie, ce să zic?
Chiar dacă nu-i așa activ
„Servește"-ntregul colectiv.
Politicos, mult prea amabil
Administrator, plus contabil
El peste tot ar fi prezent
De... n-ar uita așa frecvent.
— Ședință? Da, vin imediat!...
Dar n-a venit, căci a uitat.
— Un formular? Cum, e urgent?
Îl completez într-un moment
Și-l aduc chiar la birou.
Dar vai! Căci a uitat din nou.
Un act așteaptă semnătura.
Uitucul i-a făcut figura
Căci de o lună n-a semnat.
Motivul? Simplu a uitat.
E vreme rea. Grajdu-i stricat
Sînt magazii de reparat
Dar el vedeți, nu s-a-ngrijit.
Vorbind cinstit
Iar a uitat.
Dar ce minune! L-am văzut
Cum rezolva într-un minut
O sumedenie de probleme.
Găsea soluții la dileme,
Se deplasa el personal,
Telefona... în general
Era activ, era prezent...
Se comporta foarte atent...
Adevărat eveniment.
...Și m-am mirat,
Dar am aflat
Că toate treburile sale
Erau probleme personale.
DOREL SCHOR

Printr-o ciudată coincidență, care ne-o amintește pe cea știută din fizică — a lui Boyle-Mariotte — poșta ne aduce din partea lui M. Anuțescu, domiciliat la Tr. Severin, str. Egalității 14, cîteva poezii, între care una intitulată — „Uitucul".

Iată textul poeziei:

Un om înalt adus de spate,
Cu ochelari cu rame late,
Puțin uituc, dar îngrijit,
Mă rog, un om obișnuit,
Nu e nici șef, dar nici prea mic
De hărnicie, ce să zic?
Chiar dacă nu-i așa activ
Servește-ntregul colectiv.
Politicos, mult prea amabil,
Administrator, plus contabil
El peste tot ar fi prezent
De... n-ar uita așa frecvent.
— Ședință? Da, vin imediat.
Dar n-a venit căci a uitat.
— Un formular? Cum? E urgent?
Il completez într-un moment
Și-l aduc chiar la birou.
Dar vai! Căci a uitat din nou.
Un act așteaptă semnătura.
(E pentru Casa de Cultură)
Dar de o lună n-a semnat.
Motivul? Simplu: A uitat.
E vreme rea.
Garajul e stricat.
Sînt magazii de reparat
Dar el vedeți,
nu s-a-ngrijit.
Vorbind cinstit
Iar a uitat.
Dar ce minune?
L-am văzut
Cum rezolva într-un minut
O sumedenie de probleme.
Găsea soluții la dileme.
Se deplasa el personal,
Telefona..., în general
Era activ, era prezent...
Se comporta foarte atent...
Adevărat eveniment.
...Și m-am mirat,
Dar am aflat
Că toate treburile sale
Erau probleme personale.

M. ANUȚESCU

Am răpit din spațiul rubricii pentru a oferi amatorilor de ciudățenii cea mai bizară... coincidență poetică aflată de noi vreodată. Ne întrebăm de n-o fi existînd și un al treilea autor al „Uitucului" — autorul originalului — căruia tinerii poeți i-au „uitat" paternitatea versurilor.

Cronica gastronomului

BUCĂTĂRIA MILITANTĂ

Bucătăria a mers și merge în pas cu civilizația. E unul din efectele ei. Dintr-o inadvertență desigur, naturaliștii au exagerat acest adevăr clasificînd viețuitoarele nu după creer, ci după stomac, atunci cînd le-au împărțit în carnivore, ierbivore etc., fără să omită nici omul, pe care ni-l înfățișează ca ichtiofag, galactofag sau omnivor. Le supunem spre meditare această constatare făcută în treacăt și ne întoarcem la ale noastre.

Dacă faimosul Brillat Savarin, autor al nu mai puțin faimoasei Fiziologii a gustului, e discutat ca bucătar de unii tehnicieni, faptul că de la el cetire bucătăria, e unanim recunoscută ca o artă, nu-l poate nimeni tăgădui. Și dacă e așa — și așa este — cuvine-se să-i acordăm atenția pe care, ca toate artele, o merită. Să nu uităm că dacă în trecut șeful bucătar a fost un colaborator principal al vechii diplomații, în zilele noastre el nu încetează de a fi un factor activ întru săltarea prestigiului unei națiuni. În cartea pe care a scris-o despre Talleyrand, fostul plenipotențiar al Franței la București în epoca primului război mondial, contele de Saint-Aulaire, scrie că la congresul de la Viena din 1814, diabolicul episcop de Autun a debarcat în capitala Habsburgilor cu o balanță, avînd pe unul din talere coroana lui Ludovic al XVIII-lea și pe celălalt, evantaiul ducesei de Dinot și friganea lui Antoine Carême, epocalul „mare inspector al meselor prințului".

În clipa de față, cînd mai fiece zi ne aduce ecoul succeselor artiștilor noștri de toate categoriile, primiți cu căldură la cele patru puncte cardinale ale planetei, e firesc ca pe lîngă scriitori, pictori, sculptori, arhitecți, muzicanți, dansatori și actori să avem și o bucătărie originală și bucătari de talent.

Asta își propune să ilustreze restaurantul „Continental", renovat de la pivniță și bucătărie, pînă la cele două saloane, înfățișînd un cadru elegant și demn de-o artă culinară națională, care nu așteptă decît să fie pusă în valoare.

Va fi! Este!

Pe lîngă ospătăriile cu caracter internațional, aceleași în mai toate marile orașe de pe glob, e obligator ca fiecare capitală să propue atenției călătorilor străini și poprilile ei creații în acest sector, satisfăcînd totodată și gustul băștinașilor care să poată zilnic găsi mîncările cu care sînt deprinși, gătite de mînă de meșter. Podgoriile noastre au prins de veste și solidarizîndu-se în totul cu vrednica de laudă inițiativă au și cerut acreditarea unor ambasadori de vază, ceea ce li s-a acordat.. Asta, pentru latura materială. În ce privește pe cea spirituală, e deajuns să spun că în fiecare sară, Maria Tănase va cînta în local, acompaniată de o orchestră alcătuită din executanți aleși de ea. Acei ce o cunosc — și cine n-o cunoaște? — știind cu toții că această originală și înzestrată artistă a servit cîntecul romînesc cu același brio și în aceeași măsură cu care l-a servit celebra Yvette Guilbert pe cel francez, vor înțelege ușor sub semnul cărui nivel artistic își deschide porțile acest restaurant. Așa că,

Atunci cînd va păși-n local,
Clientul să se dumirească:
Măcar că e continental,
Bucătăria-i romînească.

PĂSTOREL

A APĂRUT
Nr. 7
al revistei ilustrate de sport
STADION
cu interesante foto-reportaje de pe toate terenurile de sport

Remarcăm:
- Să așteptăm roadele în viitorul apropiat! de AUREL NEAGU
- Prezentarea echipei DINAMO—CLUJ. de MAX BANUS
- Mirajul vitezei! de GH. ȘTEFANESCU
- 500 recorduri mondiale ale sportivilor sovietici.
- Cei mai buni boxeri romîni.
- Înot sau polo?
- Campionate... Competiții...

Boli de stomac și rinichi

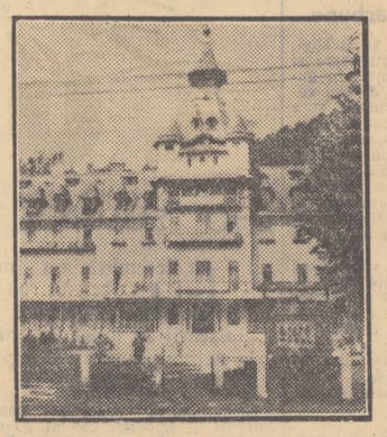

În stațiunile OLĂNEȘTI ȘI CĂLIMĂNEȘTI se tratează boli cronice de stomac, intestine, ficat, căi biliare, rinichi și căi urinare, nutriție și diabet.

În stațiunile SLĂNICUL MOLDOVEI și SINGEORZ, se tratează ulcere cronice, gastrite, afecțiuni cronice intestinale, boli de nutriție.

Cadre medicale de specialitate, utilaje medicale moderne, cazare și masă cu regim dietetic, în condițiuni optime sînt puse la dispoziția bolnavilor.

Cei care doresc să meargă pe **cont propriu**, beneficiază de **tarife reduse** în sezonul ianuarie-iunie.

Informațiuni suplimentare se obțin la Direcțiile Stațiunilor și la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, telefon nr. 1.03.30 și 2.31.78 int. 78.

La agențiile de voiaj C. F. R.

din București și principalele orașe din țară

OBȚINEȚI:

Bilete de călătorie în țară și în străinătate
Suplimente pentru vagoane de dormit
Tichete pentru trenuri cu locuri rezervate
Suplimente pentru trenuri accelerate
Abonamente de orice fel
Bilete pentru călătorii în grupuri
Bilete în circuit — Bilete speciale

Pentru a vă asigura confortul în timpul călătoriei, folosiți vagoanele restaurante precum și restaurantele din principalele stații.
Sortimente bogate de preparate culinare, cofetărie și băuturi.

meridiane meridiane meridiane meridiane meridiane

BANADAM ÎN NADOM !

„Spre cer ! Spre cer !“ strigă mii de voci. Şi cerul este de un albastru fermecător în ţara unde ochii au numai culoarea cărbunelui stins. Săgeţile pornite din arcuri salută înaltul cu mulţime de eşarfe, steguleţe şi steluţe roşii. Apoi, grupuri de copii împinzesc uriaşa arenă, bătînd aerul cu panglici de mătase albă. Din piepturile lor porneşte salutul : „Senriuf“ (Bine aţi venit !) Aşa începe Nadom, sărbătoarea poporului.

La Ulan Bator

...Dincolo de riul Tola, în miez de vară, s-a născut peste noapte un oraşel. Clădirile lui se întrec în a-ţi solicita atenţia. Adăpostesc spectacole de estradă, concerte, spectacole de circ, restaurante, expoziţii.

În inima oraşului, uriaşa arenă. Aici pulsează toată viaţa sărbătorii. Oaspeţii au venit de pretutindeni, din creerul munţilor Altai, din şesurile cu iarbă grasă ale Hangaiului, din aşezările modeste de lîngă hotarul de piatră şi nisip al pustiului Gobi. Au venit cu miile bărbaţi, femei, tineri şi copii. Amestecul porturilor e de un mare pitoresc. Caftanele lungi (deili) de diferite culori se amestecă cu rochiile de mătase plină, foşnitoare, brocată, pe care ochiul distinge mai toate florile pămîntului. Pălării de fetru bărbăteşti poartă şi femeile. Şi nu le stă deloc rău. Turbanele de culoarea zăpezii domină însă. Toată suflarea, de la ţîncul cu un ciuf de păr pe cap şi pînă la cel cu mulţi ani în circă, poartă cisme. Nu trebuie uitat un lucru. În timp ce în locurile de parcare, neamul turismelor stă într-o ordine perfectă, neamul cabalin foieşte peste tot, nestingherit de nimeni, mîndru de harnaşamentul nou încheiat în bănuţi de aur şi argint, străie ca pentru sărbătoare.

Sărbătoare populară la Ulan Bator

Soseşte cursa

La 15 km. de oraşel se declanşează întrecerea hipică la care participă numai copii între 8 şi 11 ani. Vigoarea cu care micii călăreţi ştiu să-şi dispute întîietatea mă uimeşte. Itinerariul prevede un teren accidentat : culmi de dealuri, albii de riu, drumuri pietruite. Reporterii cinematografici nu pridesc să fixeze pe peliculă succesiunea ce le oferă întrecerea. Copiii fac un

Călăreţi mongoli

singur trup cu caii. Îi îndeamnă prin chiote şi prin uşoare lovituri cu un bici scurt, „troct“. La un moment dat un călăreţ se desprinde din plutonul fruntaş. Cursa devine atunci şi mai pasionantă. De pe margini, părinţii tot în şea, dau sfaturi, îndeamnă feciorul sau fiica să gonească mai tare. Pe arenă, oaspeţii aşteaptă finişul cursei. Se fac şi pariuri. Îi interesează îndeosebi ce cal va învinge şi mai puţin călăreţul. Calul învingător va fi socotit un bun animal de prăsilă, dotat cu calităţi superioare... Cîştigătorul intră în arenă. Stîrneşte un entuziasm de nedescris. A cîştigat o fetiţă de 11 ani. O cheamă Hipsişi. Împreună cu tatăl ei se îndreaptă spre tribuna oficialităţilor. Hipsişi primeşte frumoase daruri. Calul este declarat erou şi în semn de admiraţie mulţimea îi scaldă crupa şi coama cu cumiz (lapte de iapă).

Întrecerile hipice dezvoltă la copii multe însuşiri : prezenţă de spirit, simţ de orientare, privire ageră şi calm desăvîrşit. În Mongolia hipismul este un sport naţional.

Pentru o clipă tumultul se potoleşte. Se comentează întrecerea hipică. Apoi, prin mijlocul arenei, trec grupuri compacte de călăreţi, anunţînd pentru a doua oară victoria lui Hipsişi.

Tuningeral a devenit campion

Un crainic vesteşte : „Începe Banadamul“. Mulţimea se agită din nou. Banadamul nu e altceva decît un fel de luptă dreaptă. Parcă văd şi acum pe platoul arenei cum stau faţă în faţă luptătorii. Sînt bărbaţi voinici cu muşchii de oţel, cu mişcări sprintene, cu privirea vulturească. Au un costum foarte sumar. În spatele lor stau antrenorii, cîndva campioni ai luptelor. La un semnal se declanşează lupta. Doi cîte doi, bărbaţii stau faţă în faţă. Pentru o clipă se studiază. Fiecare pîndeşte momentul cînd adversarul e mai puţin atent. Dar se poate întîmpla ca momentul să întîrzie. Atunci intervin antrenorii. Îndeamnă părţile să treacă la acţiune. Îmi amintesc de un caz foarte interesant. Au trecut aproape 20 de minute şi doi dintre luptători tot nu erau decişi să înceapă disputa. Atenţia încordată, muşchii corpului întinşi pînă la extrem, toate acestea i-au doborît, i-au determinat să părăsească arena fără a se decide atît învingătorul, cît şi învinsul. În cele mai multe cazuri însă, lupta nu durează decît cîteva clipe. Este declarat învingător cel care îşi pune adversarul cu umerii la pămînt. N-am să uit niciodată atitudinea prietenească, sportivă, care are loc între învinşi şi învingători. Învinsul îşi felicită adversarul iar acesta îi urează din toată inima succese cu prilejul altor încleştări.

Banadamul continuă pînă în clipa cînd se cunoaşte învingătorul suprem. A învins atunci Tuningeral, un tînăr de 20 de ani. Tatăl său, bunicul şi străbunicul, au fost campioni ai Banadamului.

Trei zile...

...au ţinut întrecerile Nadomului. Pe alte arene virstnicii şi tineri s-au întrecut la trageri cu arcul, la tir, la probe de hipism, combinate cu tot felul de mişcări de mare agilitate. Toate scoteau la iveală vigoarea de oţel a unui popor în plin progres.

Ion SAVA

TABLOURI dintr-o expoziţie coreeană

Se află acolo, în Coreea, în păduri-le de pe malurile Mării Galbene, o pasăre neobişnuită : Ka Tschii. Penajul ei, o îmbinare de negru sobru şi lucios cu alb mat imaculat, aminteşte foarte bine de portul oamenilor din nordul ţării. Şi cîntă pasărea aceasta atît de frumos, încît şi-a înscris numele în inima poporului printr-un proverb care spune că în ziua cînd ţi-a cîntat în zori Ka Tschii vei primi neapărat un musafir plăcut. Multe sînt şi legendele pe care oamenii le-au legat de păsărica aceasta. Aşa bunăoară, spune o legendă, în vremea de demult încă de pe cînd erau foarte tineri, viteazul zeu Ken U a îndrăgit-o pe Tik Nia, zeiţa fără de seamăn ce întruchipa dragostea, hărnicia şi virtutea femeii. Dragostea lor fu însă tulburată de un dragon nemilos, care aruncă între ei un fluviu repede şi bogat în ape, împotriva căruia era greu de luptat.

Fără de margini fu nefericirea iubiţilor. O vreme însă, pentru că auzind de pătania lor, cea mai mare şi mai înţeleaptă dintre Ka Tschii şi-a strîns suratele şi după ce s-au sfătuit îndelung au hotărît — simţitoare la dragoste — să-i ajute. Şi aşezîndu-se una alături de cealaltă şi deschizîndu-şi larg aripile, şi sprijinîndu-şi ciocurile una de alta, au format o punte uriaşe peste fluviu, cu ajutorul căreia Ken U a putut să-şi împlinească visul de a-şi strînge în braţe iubita. De atunci — spune legenda — în fiecare an în ziua a şaptea a celei de a şaptea luni, păsărelele acestea inimoase ajută pe cei doi iubiţi să se întîlnească. Cine nu crede, să facă bine şi să privească puful de pe gîtul păsărelelor. Va vedea că el este albit, ceea ce fără îndoială se trage de la desele plimbări ale lui Ken U.

Ka Tschii, această martoră şi participantă la neoazurile dragostei este eroina principală a picturii pe care Ten Cion Ne, profesor la Academia de Arte Frumoase din Phenian o intitulează "Bătaie". De data aceasta păsărica gingaşă, cîntăreaţă a dragostei se bate. Se bate pentru puişorii ei, care cocoţaţi pe un vîrf de pom sînt gata să fie înghiţiţi de gura larg deschisă a unui şarpe. Se bat sute de păsărele cu ciocurile şi aripele şi ghiarele şi vin în picaj asupra şarpelui şi planează şi ochii lor sînt plini de ură. E un tablou admirabil care face cinste picturii naţionale (în tuş) coreene.

★

Pe un perete alăturat, se află un tablou din care te izbesc doi ochi de ţăran de un tragism ce înfioară. Sînt ochii lui Pak De Gîn, ţăranul coreean din regiunea Kangvon care şi-a dat viaţa pentru a salva un voluntar chinez rănit.

Lucrurile s-au petrecut în toamna lui 1950. Bătrînul Pak De Gîn ajuta în acea vreme Armata Populară la transportarea răniţilor din prima linie. Într-un atac aviatic, un voluntar chinez este rănit. Pak îl trăieşte spre adăpost. N-apucă însă să ajungă acolo cînd un alt val de avioane se năpusteşte asupra lor. Pak ar fi putut să alerge spre adăpost. Ar fi trăit poate şi astăzi. Dar a refuzat aceasta. A simţit, a înţeles datoria sa către patrie, către voluntarii chinezi care au venit să-i salveze de la pieire şi a acoperit cu trupul său pe voluntarul chinez care astfel a fost salvat. Cu preţul vieţii bătrînului. Ultima lor îmbrăţişare reprezintă în acest tablou zguduitor, opera unui tînăr de 23 de ani, student încă al Academiei de Arte.

Două povestiri duioase

„Despărţire“ este intitulată sculptura lui Pak Sin Gu. Ea reprezintă un moment din opera tragică „Povestea fetei Sim Cen“ al cărei subiect exaltează dragostea copiilor faţă de părinţii lor. Povestea se petrece acum cîteva veacuri în plin regim feudal. Fata Şim Cen se vinde în schimbul a 300 de saci cu orez, unor negustori chinezi care o jertfesc zeilor mării. Sacrificiul este determinat de dorinţa fetei de a ajuta pe tatăl ei orb să-şi recapete vederea (orezul este donat unei mînăstiri după sfatul unui călugăr hrăpăreţ, unde urmează să se facă rugăciuni ce-i vor reda bătrînului vederea). Povestea se termină pînă la urmă cu bine, întrucît fata, odată ajunsă la zeul mărilor, reuşeşte să-l înduplece (cu ajutorul mamei ei) s-o retrimită pe pămînt sub forma unei flori minunate şi printr-un alambicat concurs de împrejurări să se reîntîlnească cu tatăl ei care de bucurie va recăpăta vederea.

Sculptura reprezintă momentul despărţirii fetei de tatăl ei orb.

★

Nu mai puţin interesante sînt cele cinci păpuşi reprezentînd „Povestea fetei Ciun Hian“, o lucrare reprezentativă pentru dramaturgia secolului XVIII. Frumoasa fată Ciun Hian iubeşte pe Li Do Lian, care însă va trebui să plece să-şi facă studiile la Seul. În timpul lipsei sale, guvernatorul provinciei va încerca să seducă fata, dar nereuşind o supune caznelor, închisorii. Toate acestea nu reuşesc însă să frîngă iubirea, credinţa fetei pentru Li Do Lian care se va întoarce peste cîţiva ani în calitate de inspector superior guvernatorului, îl va pedepsi pe acesta şi se va căsători bine înţeles cu credincioasa Ciun Hian.

Cele cinci păpuşi din expoziţie reprezintă momente ale povestei : I. — Dragostea dintre cei doi tineri ; II Despărţirea ; III Scena din închisoare. Se remarcă cunoscuta cazna a scîndurii-la care este supusă deţinuta ; iar alături guvernatorul insistînd pe lîngă Ciun Hian ; IV Întîlnirea dintre Li Do Lian şi guvernator ; V Scena de la nunta celor doi tineri.

„Visul dorit“

„Visul dorit“, pictura în ulei a lui Li Di Von şi desenul „Mamă dă-mi de mîncare !“ a lui Li Şe sînt lucrări reprezentative pentru actuala situaţie a păturilor muncitoare din Coreea de sud, şi dorinţa lor de a termina cu tragica şi artificiala împărţire a ţării impusă de americani. În prima lucrare, copilul se odihneşte cu capul pe genunchii mamei care priveşte tristă în depărtări. La cine gîndeşte oare ? Poate că la soţul ei aflat în Nord ...(Sînt atît de multe familiile ce-şi au membrii despărţiţi de această frontieră inumană, cu atît mai inumană cu cît Li Sin Man refuză restabilirea unor elementare legături poştale). În celălalt tablou se vede figura chinuită a mamei îndurerate, înfometate, care nu mai are cum astîmpăra foamea copiilor, şi care e încadrată de mizerabila cocioabei. Uşa deschisă, lasă să apară bocancii ocupantului, picioarele răşchirate de stăpîn. Este un strigăt ce înduioşează inima a tot ce e om.

Răspunsul cel mai bun îl dau poate copiii luminoşi din afişul optimist, cald "Coreea este unică" a lui Piak Rak En. Sînt nişte copii bucălaţi care se joacă cu o locomotivă. Grămezile de nisip ce se văd poartă pe ele inscripţii în limba coreeană : Phenian, Keson, Seul, Pusan. Sînt oraşe din nordul şi sudul Coreei, prin care locomotiva copiilor trece fără a ţine seama de paralela 38.

★

Cele de mai sus sînt cîteva sumare însemnări dintr-o mare expoziţie ce trebuie neapărat văzută : „Expoziţia de artă plastică coreeană“, deschisă în sala Dalles.

M. RADIAN

ASPECTE LONDONEZE

MUZEUL FIGURILOR DE CEARĂ

Fără să se situeze, poate pe acelaşi plan cu Parisul, Moscova sau Roma în ceea ce priveşte vechi monumente sau vestigii ale trecutului, celebre în toată lumea — Londra posedă numeroase locuri şi aşezări cunoscute pe toată suprafaţa globului.

Vizitatorul îşi poate petrece multe zile în şir vizitînd celebrul „British Museum“, care cuprinde comori unice, de mare şi necontestată valoare, ale artei universale, vechea cetate Towel şi palatul Bukingham, podul ridicător de pe Tamisa şi docurile Londrei. În capitala insulelor britanice poţi vedea de asemenea vasul pe care căpitanul Scott a explorat Antarctica, — ancorat acum pe Tamisa în apropierea docurilor — catedrala Sf. Paul, ca şi Trafalgar Square, piaţă în mijlocul căreia se înalţă columna lui Nelson, piaţă albă de mulţimea de porumbei care poposesc aici fie pe ornamentele de piatră, fie pe... umerii trecătorilor, care-şi găsesc pentru un timp odihna pe băncile zidite în piatră.

În ce mă priveşte, toate acestea le pot încadra în prima categorie de monumente şi vestigii. În cea de a doua categorie, a acelora de a căror existenţă n-am avut dinainte ştire — „clasific“ printre altele, „Madame Tussaud's Exhibition“. Fac aceasta nu din vreo pasiune de a „clasifica“, ci pentru că despre acest muzeu — care te cucereşte prin măiestria neîntrecută cu care sînt executate figurile şi mai ales prin originalitatea genului — va fi vorba în rîndurile de faţă, despre muzeul figurilor de ceară.

Acest muzeu a fost înfiinţat în anul 1757 — deci acum mai bine de două secole, la Berna, de către Philippe Curtius, unchiul aceleia care avea să fie M-me Tussaud de mai tîrziu.

În 1762, muzeul se deschide la Paris, iar din anul 1793 — la vîrsta de 31 de ani — M-me Tussaud, rămîne continuatoarea operei atît de originale a lui Curtius. Abia în 1802 muzeul se mută în Anglia. Distrus de foc în 1925, muzeul se redeschide în 1928.

Acest muzeu original cuprinde numeroase figuri executate din ceară cu o măiestrie de-a dreptul uimitoare. Sînt în muzeu figuri de conducători de state, de mari artişti, sportivi celebri, de oameni pe care organizatorii muzeului i-au considerat şi-i consideră demni de atenţia lor. Toate figurile sînt în mărime naturală şi „îmbrăcate“ cu îmbrăcămintea după care cei reprezentaţi pot fi mai uşor recunoscuţi.

În galeria literaţilor sînt reprezentaţi printre alţii G. B. Shaw, Th. Hardy, V. Hugo, Byron, Dickens, Shakespeare ; în cea a artiştilor, primul loc îl ocupă Charlie Chaplin, urmat printre alţii de Laurence Olivier, Vivien Leigh, Jack Hawkins etc.

Din rîndul celor 22 de „Sporting Celebrities“ amintim pe atleţii Chataway, Pirie şi Bannister şi pe celebrul fotbalist Matthews.

La intrarea în muzeu, două casierite, zîmbind profesional, aşteaptă vizitatorii. Amîndouă sînt blonde, amîndouă poartă acelaşi pulover — cînd am vizitat muzeul casierîţele purtau pulovere albastre — amîndouă seamănă. Par a fi surori gemene. Sînt la fel de frumoase şi, bănuiesc, la fel de amabile. Cu toate acestea observ că toţi vizitatorii iau bilete numai de la una, cea din dreapta, în timp ce cealaltă aşteaptă... Cînd ajung mai aproape o privesc mai atent pe aceasta din urmă. Mă uit în ochii ei şi mai să-i răspund cu acelaşi zîmbet, cînd ni se spune că cea de a doua casieriţă e... de ceară. Ne apropiem şi mai mult. Vrem să ne convingem, deoarece nimic nu arată la prima vedere acest lucru. Chiar de la un metru, privind-o atent, casieriţa pare vie. Pînă şi licărirele ochilor şi transparenţa pupilei, sînt acelea ale unui om în carne şi oase.

Dacă am vedea-o mişcînd, nu ni s-ar părea nimic mai normal. Dar nu ; ea nu poate să mişte. Casieriţa din stînga e neînsufleţită ; e de ceară...

Urcăm la etaj. În prima cameră sînt reprezentate — din ceară, bineînţeles — numeroase personalităţi politice britanice, precum şi conducători actuali ai diferitelor state.

La ieşirea din această sală, o fată care doarme ne atrage privirile ; somnul i-l străjuieşte o bătrînă care veghează, în picioare, lîngă pat. Pieptul celei care doarme se ridică şi se coboară ritmic ca al oricărui om viu în somn. E atît de perfectă execuţia, încît mai mai că-ţi vine să păşeşti în vîrfuri ca să nu tulburi somnul frumoasei fete, care, bineînţeles... e tot de ceară !

După o oră de vizitare a etajului muzeului, ne întoarcem în prima sală. Aici, obosit, mă aşez pe o bancă. O bătrînă, obosită, mi-am zis, ca şi mine, stătea pe aceeaşi bancă, privind la mulţimea de vizitatori ce se perindau prin faţa noastră. La un moment dat de banca noastră se apropie un tînăr. Intenţia de a lua loc alături de noi e clară. Îi fac loc. Ca să încapă însă, ar trebui ca şi bătrîna să-i facă loc. Totuşi, bătrîna nu pare să fi înţeles. Vreau să-i atrag atenţia, însă... vorbele mi se opresc în gît. Bătrîna e e tot de ceară !

Oare vizitatorul din faţa mea, care priveşte acum, odată cu mine, figura lui Napoleon, o fi viu ? Ori nu se mişcă fiindcă este cu totul absorbit de măiestria execuţiei !...

Insfîrşit s-a mişcat ! Respir uşurat. Slavă domnului, era un om viu !

Coborîm scara principală, spre subsol. Urmează să vizităm camera ororilor.

Înainte de a intra în această sinistră încăpere ne atrage atenţia un om privind dindărătul unor gratii. Privim mai atenţi ; se pare că-l cunoaştem : abatele Faria, din Contele de Monte Cristo.

Nu-mi mai fac griji. Sînt sigur că oricine ar fi e tot din ceară !

Intrăm. Un subsol intenţionat neîndeajuns luminat, semănînd cu o secţiune a unei închisori închizitoriale : celule, gratii, instrumente de tortură, ghilotină.

E într-adevăr sinistru ! Nu ştiu ce s-ar face cineva, neavizat, care ar nimeri dintr-o dată în mijlocul acestei adunături de monştri. Mă gîndesc, bineînţeles la un bărbat ! Deşi, s-ar putea că într-o asemenea situaţie să se găsească şi femei care să nu leşine...)

Camera ororilor !

Alături de mari bandiţi, de asasini deveniţi „celebri“ prin cruzimea lor s-au prin faptul că n-au putut fi niciodată împiedicaţi să evadeze, se află o boxă. În boxă, pe banca acuzaţilor : Ribbentrop, Göering, Hitler şi Goebbels.

Organizatorii muzeului l-au plasat acolo unde le era locul : în camera marilor asasini, în camera ororilor !

. . . . . .

Părăsim muzeul. Afară e soare, lumină. Figurile de ceară ne mai urmăresc totuşi un timp cu chipurile lor nemişcate şi reci !

M. APOSTOL

Se intensifică opoziţia popoarelor din întreaga lume împotriva folosirii armelor nucleare.

— În definitiv ce crezi, te poţi măsura cu mine ?

Desen de Rik AUERBACH

ZAHARNIŢA LUMII s-a săturat de viaţa amară

(Urmare din pagina I-a)

conomia şi în politica Cubei ca într-o adevărată colonie a Statelor Unite.

În acest timp, populaţia cubană duce un trai tot mai mizer. Pe lîngă numărul mare de şomeri totali, 1 milion din cei 6 milioane de locuitori ai Cubei, n-au de lucru decît 4 luni pe an. Vîrsta medie a unui muncitor atinge în această ţară doar 32 de ani, mortalitatea infantilă se ridică la 10—11 la sută, iar numărul de analfabeţi la 49 la sută.

Pentru a aduce la tăcere poporul cuban, sătul de această mizerie şi de exploatare, dictatorul Batista a suprimat orice drepturi democratice. El a interzis toate partidele şi organizaţiile progresiste, a suspendat în cîteva rînduri „drepturile constituţionale“ şi a instaurat în întreaga ţară un regim de cruntă teroare poliţienească, sub care au fost ucişi peste 3000 de patrioţi, iar peste 10.000 încezesc în închisori sau se află în exil.

În aceste condiţiuni „mişcarea 26 iulie“, condusă de Fidel Castro — care a devenit simbolul luptei poporului cuban pentru răsturnarea sîngerosului dictator —, cîştigă tot mai mult teren. I s-au alăturat oameni de cele mai diferite categorii sociale, care au luat

Statul major al lui Fidel Castro e bine păzit de oameni înarmaţi care şi-au instalat posturi de observaţie în pomii din pădure

drumul pădurilor spre a lupta cu arma în mînă sub comanda lui Fidel Castro. El conduce astăzi un puternic detaşament de insurgenţi, compus din mii de oameni, care stăpîneşte un teritoriu cu o populaţie de 50.000 de oameni de de unde desfăşoară un război de guerrilă împotriva forţelor guvernamentale. Dar cei care îi sprijină pe insurgenţi sînt incomparabil mai mulţi, aproape întreaga populaţie a Cubei. Astfel, răsculaţii reuşesc să organizeze acţiuni de mare amploare în cele mai diferite colţuri ale ţării, începînd cu acte de sabotaj pentru distrugerea căilor de comunicaţie şi aprovizionare a armatei, pînă la acţiuni armate deosebit de puternice.

Batista a mobilizat toate forţele sale armate, terestre, navale şi aeriene, înzestrate cu armament modern primit din S.U.A., pentru a face faţă insurgenţilor.

În ciuda condiţiilor grele în care insurgenţii îşi desfăşoară lupta împotriva regimului terorist al lui Batista, acţiunile lor devin pe zi ce trece tot mai îndrăzneţe. De curînd ei au hotărît să înceapă bătălia decisivă pentru răsturnarea lui Batista. Pentru aceasta au chemat întreaga populaţie a ţării la grevă generală şi s-au pregătit pentru o puternică acţiune armată, care a început cu un marş asupra oraşului Santiago de Cuba, al doilea mare oraş al ţării.

Aşa cum a declarat recent Fidel Castro unui corespondent al agenţiei „UNITED PRESS“, „va fi o luptă înverşunată, dar de data aceasta poporul e pregătit pentru a o duce. Poporul cuban e gata să facă orice sacrificiu pentru a scăpa de tiranul care îl asupreşte de atîţia ani“.

A. STANCIU

Tomboy Omira Gutierrez are numai 16 ani şi se află în rîndurile insurgenţilor. E bucătăreasă şi infirmiera lor dar, precum se vede, ştie să mînuiască şi pistolul.

Condiţiile în care se duce lupta de guerrilă sînt grele. De aceea insurgenţii adăpostiţi în adîncul pădurilor se hrănesc chiar şi cu şerpi.

Logica economică

Dr. Gabriel Hauge este consilierul economic al preşedintelui Eisenhower. În această calitate el a ţinut în ziua de 30 martie un discurs la televiziune despre declinul din S.U.A.

În rezumat el a expus următoarele idei contradictorii : declinul a început să dea înapoi ; în cursul trimestrului aprilie-iunie declinul va atinge punctul maxim (sic) ; dacă declinul va putea fi oprit în vară, în toamnă s-ar putea ivi o reînviorare a economiei.

Întrebat asupra desfăşurării pe viitor a şomajului, Hauge a respins părerea potrivit căreia înainte de sfîrşitul declinului, în S.U.A. vor exista 6 milioane de şomeri.

Senatorul Douglas, la numai cîteva zile după discursul dr. Hauge a anunţat că numărul şomerilor din S.U.A. a atins cifra de 6.400.000...

PRETUTINDENI

CEA MAI MICĂ carte din lume, o adevărată bijuterie pentru bibliofili, un volum minuscul cu dimensiunile 12x8 mm. a fost recent vîndută la o licitaţie publică din Stockholm. Volumul care se afla în proprietatea Bibliotecii de stat din acest oraş, a fost vîndut, iar banii realizaţi vor fi folosiţi pentru ocrotirea celor lipsiţi de vedere.

●

IN ZILELE noastre, leul „regele animalelor“, trăieşte numai în Africa, precum şi în savanele din Arabia de sud. Aproape toate ţările sînt nevoite să importe lei pentru grădinile lor zoologice. Precum se ştie, leii se înmulţesc bine în captivitate. În circurile, grădinile zoologice şi menajeriile din Uniunea Sovietică se nasc anual 75—100 de lei.

●

PE VOLGA s-a început construirea unui pod care va lega între ele oraşele Saratov şi Engels. Noul pod, lung de aproape 3 km. va fi cel mai mare pod pentru traficul de autovehicole din Europa.

●

IN FOTOGRAFIA de mai jos, pălăria pe care o poartă tînăra este de fapt un remediu. În caz de dureri de cap sau

de căldură excesivă, în pălărie se introduce apă rece sau gheaţă. Această pălărie de cauciuc este o creaţie a firmei „Rumkopf“ din Eisleben (R.D.G.).

●

O FABRICA din Franţa a realizat ceea ce este definit ca cel mai mic televizor din lume. Aparatul are un ecran de numai 3 centimetri pe 3, în care imaginile apar perfect clare şi strălucitoare.

●

RECENT, lîngă oraşul Gorki s-a inaugurat cea mai înaltă trambulină pentru sărituri cu schiuri din U.R.S.S. Trambulina permite sărituri de peste 80 m.

●

MINISTRUL de Interne al Angliei, Butler, a simţit recent valoarea tradiţiilor engleze. Cu prilejul prezentării noului rector de la universitatea din Glasgow, potrivit unei vechi tradiţii

studenţeşti, scoţiene, s-au aruncat asupra lui pungi cu făină, ouă şi pătlăgele roşii. Din fotografie se vede că Butler, nu este prea încîntat de această tradiţie.

●

NU DE MULT, în oraşul Sverdlovsk s-a înfiinţat un institut de cercetări ştiinţifice pentru construcţii de maşini. Acest institut este cel de al 45-lea institut ştiinţific al oraşului !

●

PRIMA linie de metrou în oraşul Kiev va intra în funcţiune în cursul anului 1960. În prezent lucrările se desfăşoară din plin. Prima linie, avînd o lungime de 9 km. şi cuprinzînd şapte staţii va fi străbătută în 12 minute.

●

FRAŢI siamezi, progenitură a unei „familii“ de măgari, s-au născut în parcul

de distracţii Battersea din Londra. Întrucît au mai multe organe comune, gemenii nu au putut fi despărţiţi.

●

ANUL acesta, fabrica „Orion“ din Budapesta va produce 42.000 de aparate de televiziune, în patru tipuri diferite, adică de două ori mai mult decît în 1957.

●

IN R. P. UNGARA s-au pus la punct primele 100 polizoare care vor pili dinţii fără a produce dureri. Bormaşina funcţionează fără zgomot şi cu un număr mai mare de rotaţii decît maşinile obişnuite.

Vă povestim filmul

SIMFONIA DRAGOSTEI

(Schubert)

O producție în culori a studiourilor italiene; regia: Glauco Pellegrini; Imaginea: Mario Montuori; muzica: Schubert, Beethoven, Mozart, Paganini, Rossini, Weber; în distribuție: Claude Laydu (Franz Schubert); Lucia Bose (Terese Grob) Marina Vlady (Carolina Esterhazy); Gino Becchi, Heinz Moog, Riccardo Fellini, Silvio Bogolini, Eduardo Toniolo, Paolo Stoppa; cîntă Gino Becchi, Rossana Carteri și Nicola Monti.

Intr-o frumoasă zi de primăvară pleca în nesfîrșitele ei peregrinări căruța cu paiațe — casa și scena actorilor ambulanți ai teatrului Calafatti. De data aceasta, vagonul pe roate mergea spre Viena și avea un călător în plus: un tînăr ciudat, timid și sensibil, dar entuziast și încrezător în viață — Franz Schubert. „Prefer aplauzele unui hangiu, decît strîmbătura unui împărat", îi spunea Calafatti, actorul talentat.

Și se dovedește că bătrînul actor, trecut prin multe în viață, avea dreptate. Audiția „Messei în fa" se bucură de... lipsa împăratului, care nu se deranjează să asculte un sărman compozitor. Schubert e dezamăgit, nu l-a întîlnit pe împărat. In schimb a cunoscut o fată cu o voce de înger — Tereza, care i-a interpretat dumnezeiești Messa. Îi mulțumește, se împrietenește cu ea și la flacăra sufletului ei bun se încălzește, uitînd durerile vieții nemiloase de fiecare zi, atît de aspră cu un tînăr cu foarte multe proiecte mari și foarte puțini bani. Poate că a fost un noroc că Schubert a fost scutit de strîmbătura împăratului dar faptul că a primit aplauzele hangiului a fost într-adevăr o șansă mare. Acest circiumar cumsecade se îndură de el și îi dă în fiecare seară o porție de mîncare în schimbul unui cîntec. Dar proprietăreasa lui Franz nu iubește la fel de mult arta ca și hangiul de la „Frunza de aur" și Schubert este nevoit să se mute într-o veselă dar cam sărăcăcioasă mansardă împreună cu doi prieteni.

De multe ori cei doi amici de boemie ai lui Franz — pictorul și poetul — se trezesc din somn sau se opresc din lucru pentru a asculta muzica minunată pe care acesta o compune. Într-o zi ei ascultă splendida melodie prin care Schubert le făcea portretul îru-

moasei Carolina, întîlnită pe cînd fugise de la teatrul unde spera să-l înduplece pe marele bariton Vogl (Figaro-ul adorat de public) să-i cînte opera. A întîlnit la bilci o zînă de basm, frumoasă, delicată, neastîmpărată; au văzut pantomime, s-au plimbat cu călușeii și au încremenit în fața casei lui Beethoven, unde titanul cînta la pian „Sonata lunii". Dar Carolina a dispărut ca o ciută sălbatecă și Schubert a rămas neconsolat cu blîndețea Terezei pe care o respectă dar pe care n-o va iubi, atîta vreme cît îi subjugă frumoasa necunoscută cu părul de aur.

Turneul pe care-l întreprinde apoi cu Vogl se bucură de succes, care se revarsă însă mai mult asupra cîntărețului. Pînă la urmă Schubert trebuie să accepte postul de profesor de muzică la contele Esterhazy. Merge la castelul patronului său, unde i se prezintă elevele, fiicele contelui. Cea mare este severă și plină de etichetă, cea mai mică, frumoasă și neastîmpărată, este... Carolina. Schubert însă nu se poate bucura pe deplin de aceasta deoarece își dă seama de prăpastia socială ce-i desparte: contele Esterhazy nu-și va căsători niciodată odrasla cu un compozitor al cărui geniu va fi recunoscut probabil... după moarte. Pleacă la Viena.

În marele oraș, orașul muzicii și al dansului, se va dedica artei sale, va încerca să-și înece amărăciunea în creație. Compune înfrigurat „Simfonia în si minor" care va rămîne în istorie sub numele de „Simfonia neterminată" și o prezintă într-un concert public. Dar ghinioanele se țin lanț: în același local concertează și marele, diabolicul vrăjitor al viorii, Paganini. Simfonia lui Schubert înregistrează un fiasco total. Nimic aproape nu-l mai reține în viață pe tînărul nefericit care decade, ajungînd un jalnic vagabond. Dar Tereza nu-l părăsește. Îl îngrijește, îl ajută să-și găsească de lucru ca organist la o mare biserică. Dragostea ei nemărturisită e o mare mîngîiere pentru Schubert, el însă nu poate scăpa de sentința pe care i-a hotărît-o soarta neîndurătoare. Toate mizeriile pe care le-a suferit, umilințele și neajunsurile se răzbună. Sănătatea lui șubredă cedează tot mai mult. Și într-o zi, tocmai în ziua cînd Carolina este obligată de tatăl ei să se logodească cu bogatul conte Zilhay, sună ultimele ceasuri ale lui Schubert.

Am văzut pentru dvs.

Filmul „BIJUTERII DE FAMILIE"

Operă de fină analiză psihologică și vast inventar social al unei epoci dispărute pentru totdeauna, romanul *„Cronică de familie"* i-a conferit scriitorului Petru Dumitriu un loc de seamă în literatura noastră nouă. Popularitatea cărții și importanța deosebită a momentului istoric din 1907, al cărui semi-centenar a fost comemorat anul trecut, a inspirat Malvinei Urseanu și tînărului regizor de film Marius Teodorescu, adaptarea cinematografică a părții intitulată *„Bijuterii de familie"*.

Eroii principali rămîn aceiași în film, purtînd semnificații identice cu cei din carte și rolul istoric inițial: urmașii degenerați ai unui neam de moșieri puternici, cu pămînturi întinse pe malul Dunării, care exploatau nemilos mii de țărani. Elena, fiica cea mai mică a Davidei Lascari, avidă de lux și viață frivolă, se căsătorește cu ofițerul Mișu Vorvoreanu care, în puțină vreme, risipește întreaga avere la jocul de cărți. Amenințat de datornici Mișu pleacă pe neașteptate la Paris, părăsindu-și soția și fiica. Epilogul existenței feerice pe care și-o dorise Elena se va scrie la Salcia, la conacul Eleonorei Smadoviceanu, sora ei cea mare. Împreună cu Elvira, singura ei fiică, Elena se refugiază aici de creditori. Eleonora le primește cu răceală, presimțind parcă gîndurile ascunse ale surorii sale. La rîndul ei, Elena, obligată prin forța împrejurărilor să se umilească, nu refuză situația jalnică, în speranța că nu peste multă vreme Smadoviceanca va pleca pe lumea cealaltă. Cum deznodămîntul funebru nu se prea arată, Elena își caută o consolare și, astfel, sub ochii Elvirei, devine amanta vechilului Ivancea.

Dincolo însă de pereții afumați ai conacului, în încăperile căruia se consuma o existență putredă, cu partide de ecarté și crizele de alcoolism ale Eleonorei, vîlvătaia răscoalei se întinde și printre „țăranii ei", care cer desfacerea învoielilor apăsătoare. De abia reușind să se salveze din mîinile țăranilor conduși de Rizea, Elena aleargă la conac și o convinge pe Eleonora să fugă împreună la oraș. In panica ultimelor clipe, Elena fură cutia cu bijuterii a Eleonorei și, fără s-o mai aștepte, dă bici cailor.

Răscoala e înăbușită. Fără judecată, Rizea și ceilalți săteni, sînt împușcați unul cîte unul. La conacul devastat, Eleonora continuă să trăiască, spre spaima surorii ei care o credea ucisă. Într-o noapte, Elena înfăptuiește ea crima.

Destinul neamului decrepit al Lascarilor nu se încheie totuși cu triumful Elenei. Conștiența de fîrea rapace a mamei sale, Elvira fură caseta cu bijuterii și fuge cu un ofițer. Rămasă singură și jefuită de propria ei fiică, Elena își reia traiul destinat, alături de Mișu reîntors de la Paris.

In distribuție recunoaștem actori prețuiți ai scenelor bucureștene: Tanți Cocea (Elena Vorvoreanu), Eliza Petrăchescu (Eleonora), Geo Barton (Rizea), Colea Răutu (Ivancea), Jules Cazaban (Augustatos), Emil Botta (Mișu Vorvoreanu), Willy Ronea (colonelul); pe regretatul Constantin Ramadan (birjarul), pe talentata actriță a Teatrului Național din Craiova, Silvia Popovici (slujnica), precum și pe Sabine Thomas (Elvira) al cărui debut reprezintă totodată prima ei întîlnire cu munca actoricească. Imaginea filmului: Alexandru Roșianu. Decorurile: Alex. Brătășanu și Const. Simionescu. Muzica: Leon Klepper, laureat al Premiului de Stat.

Sorin ROIBU

„TOPAZE" de Marcel Pagnol

Stă la catedră, îmbrăcat într-un costum ponosit, cu coatele roase, un costum care și-a uitat de mult culoarea. Are ochelari pe nas și fața săpată de brazde mici. E puțin miop, cam stîngaci și timid. Are suflet bun, e avîntat, generos, încrezător și cam naiv. E cinstit și prea demn. Poate prea cinstit și prea demn. Visează o clasă cu cît mai mulți elevi și niște „Palme academice", care să-i răsplătească străduința. Acum explică ceva elevilor. Le vorbește cu glas cumpătat, sublinîndu-și vorbele prin gesturi mari, plecîndu-se ușor la fiecare întorsătură, îndreptîndu-și din cînd în cînd cu un tic, ochelarii ce nu i se mișcă de pe nas. Ține o lecție de „morală". Dar elevii nu-l ascultă: își dau coate, aruncă ghemotoace de hîrtie, se strîmbă la el, ba mai cîntă din cînd în cînd și din muzicuță, acompaniind parcă predica blîndului profesor. Căci Topaze (el era!) e blînd și bun și îngăduitor cu copiii, oricît l-ar chinui, oricîte „zile fripte" i-ar face, pe ei îi iubește, lor le-a închinat viața.

Numai că Topaze nu va rămîne multă vreme mic profesor într-o mică școală. O împrejurare neașteptată — materializată în blonda siluetă a răpitoarei doamne Suzy Courtois — îl va zmulge dintre zidurile cenușii ale școlii. La început sbătîndu-se, temîndu-se, amenințînd. Topaze, recunoscînd cursa în care a căzut, caută să scape. Dar încetul cu încetul se acomodează, apoi se complace. Atras în lumea strălucitoare și hidă, politicoasă și josnică a marilor afaceriști, silit să trăiască în jungla celor mai periculoase fiare, micul profesor se transformă sub ochii noștri, vietatea se adaptează la mediu. Aruncă de o parte, ca pe-un lucru inutil și ridicol, toate însușirile care înnobilaseră pe omul Topaze. Bunătatea, cinstea, încrederea în oameni, dragostea, la ce bun? Topaze, firma ce apare tot mai des pe străzi, Topaze, animalul de pradă tot mai temut de oamenii de rînd, de marii magnați, nu mai are nevoie de ele. Are acum alte arme: cinismul, lipsa de scrupule, egoismul, tovarăși prețioși de joc ai acestui domn elegant, politicos, seducător, sigur de el și calm, care se joacă cu milioanele și cu sufletele omenești cu cel mai mare singe rece.

„Topaze", reprezentată pentru prima oară în anul 1928 la Teatrul „Variétés" din Paris, a făcut celebru peste noapte pe autorul ei, Marcel Pagnol, cunoscut în toată lumea atît ca autor al unor piese de mare succes, cît și ca scenarist al unor filme apreciate de publicul internațional. („Marius" — 1931 — realizat de englezul Alexander Korda după scenariul scris de Marcel Pagnol, „Fanny" — 1932, realizat de Marc Allégret, „Topaze" — 1932 — regia Louis Gasnier cu Louis Jouvet și Edwige Feuillere, sau „Nevasta brutarului" — 1938, realizat de însăși Pagnol, avînd ca interpreți pe Raimu și Ginette Leclerc etc.).

Succesul uriaș înregistrat de „Topaze", una dintre primele lui piese (se știe că înainte de „Topaze" Pagnol nu semnase decît două piese: „Jazz" și, împreună cu Pierre Nivoix „De-a dreptul la inimă"), se explică prin măiestria cu care autorul a realizat personajul principal, excelent caracterizat prin vorbe, gest, atitudini, de-a lungul întregii piese, de altfel admirabil construită. Și încă ceva: aprecierea unanimă „Topaze" și-a cucerit-o fără doar și poate și din pricina uimitoarei veridicități cu care este zugrăvită jungla marilor afaceri, datorită bisturiului ascuțit cu care sînt disecate și a ironiei fine cu care sînt analizate viețăile ce o populează.

Și nu e de mirare că Pagnol și-a izbutit atît de bine misiunea: se știe doar că scriitorul francez, născut la 28 februarie 1895 la Aubagne (ce avea să devină mai tîrziu cartier mărginaș al Marsiliei) a fost el însuși, în tinerețile sale, profesor „repetitor de engleză" la liceul Condorcet din Paris, după ce colindase, în aceeași calitate, mai tot sudul Franței. Cît privește lumea mafiei finanțe era firesc să o cunoască scriitorul devenit peste noapte celebru, înconjurat și adulat de „înalta societate".

In țara noastră, „Topaze" se reprezintă de data aceasta la Teatrul Armatei în regia lui George Rafael.

Din distribuție fac parte Florin Scărlătescu (Topaze), Nineta Gusty, G. Trestian, Geo Maican, Margareta Papagoga, etc. Premiera? Foarte curînd.

M. DEAC

Expoziții de artă plastică în țară și peste hotare

In lunile care urmează, iubitorii de artă vor fi atrași de noi și interesante expoziții plastice. Se cuvine, în primul rînd, semnalată expoziția maestrului I. Jalea, ale cărui sculpturi vor fi prezentate, spre sfîrșitul lunii aprilie, în sala Dalles. Tot în această lună București va găzdui o expoziție a artiștilor plastici realiști italieni. Luna mai aduce expoziția retrospectivă a sculptorului clujean Ladea Romulus, ca și a pictorului Adam Bălțatu, dar pe lîngă alte expoziții individuale, ce vor avea loc în sălile Fondului Plastic, evenimentul de atracție îl va constitui, spre sfîrșitul lunii mai, expoziția închinată afișului și caricaturii. In această lună își deschid porțile și pavilioanele din Parcul de Cultură și Odihnă I. V. Stalin — unde, alături de numeroase expoziții, printre care aceea a regretatului pictor Al. Phoebus, ale cărui lucrări vor arăta poziția lui realistă, în luna iunie, cu ocazia zilei internaționale a copilului, va fi organizată o expoziție a tineretului școlar din țara noastră. Lunile de vară și de toamnă vor fi martore la expozițiile retrospective ale unor artiști ca: N. Dărăscu, Traian Cornescu, Al. Călinescu și alții.

Numeroase expoziții vor fi organizate peste granițele țării. După expoziția de artă decorativă și aplicată deschisă în luna ianuarie la Berlin, după aceea de caricaturi deschisă la Berlin și Leipzig sau aceea cu picturi și desene din războiul ruso-româno-turc (1877—78) organizată la Sofia, de curînd au fost vizionate lucrările în gravură colorată care vor fi trimise de un număr însemnat de artiști, la expoziția internațională de gravură colorată de la Grenchen (Elveția). In luna mai, patru mari expoziții ne vor reprezenta în străinătate cu cele mai valoroase lucrări ale artiștilor noștri. Astfel în R. P. Bulgaria se va deschide o expoziție de pictură cu lucrări de Marius Bunescu, Petre Abrudan, Petre Feier, Gh. Ionescu, Popa Niculae, Dan Hatmanu, P. Coditâ și C. Pauleț. In R. P. Ungară vom organiza o expoziție de pictură (Iser, Maxy, Catul Bogdan, Kovaci Zoltan, C. Brăduț, V. Höflich), sculptură (C. Medrea, Gh. Anghel și Vetro Arthur) și grafică (C. Baba, V. Kazar, I. Perahim, V. Dobrian și C. Baciu). In R. P. Polonă vom trimite numai sculptură, cu lucrări ale celor mai reprezentativi sculptori. Dar evenimentul cel mai deosebit, fără îndoială, îl va constitui, participarea noastră la expoziția internațională bienală din Veneția, unde anul acesta pavilionul nostru va adăposti lucrările artiștilor D. Ghiață, H. Catargi, St. Szonyi, I. Jalea, G. Vida, V. Kazar și Mariana Petrașcu. In luna august la Kiev și Chișinău, în U.R.S.S. vom organiza o expoziție de caricaturi, afișe și sculptură mică, iar în alte orașe din U.R.S.S. expoziții de gravuri de Gy Szabo Bela; de schițe de decoruri și costume de teatru semnate de L. Ciuley, M. Marosin, J. Perahim, Toni Gheorghiu și Brătășanu; de gravuri și desene ale graficienilor Corina Beiu Angheluță și Gh. Ivanciuc, și o altă expoziție, de acuarele, semnate de G. Juster și Mariana Petrașcu.

Tot pentru anul acesta mai sînt prevăzute a fi trimise două expoziții de pictură și sculptură în Anglia și Grecia, o expoziție de pictură în Finlanda, și o expoziție de grafică în India. La acest plan de expoziție în străinătate trebuie adăugată cea mai de seamă manifestare plastică a anului 1958. Este vorba de expoziția internațională de artă plastică a țărilor lagărului socialist care, așa cum reiese din comunicatul ședinței comitetului de organizare a acestei expoziții ce s-a ținut la Moscova între 19-20 martie anul acesta, se va deschide în luna decembrie.

M. DEAC

Recunoașteți în această fericită mamă pe frumoasa actriță italiană Gina Lollobrigida? Micul Milko este fiul medicului iugoslav Škozic, soțul celebrei actrițe.

5 MINUTE CU
artista emerită Silvia Chicoș

(Urmare din pagina 1-a)

— Ați jucat și acolo tot un rol de băiat?

— Nu! Dealtfel n-am interpretat întotdeauna roluri de băieți. E adevărat că în timpul liceului am jucat cîteva roluri de băieți fără să mă gîndesc însă că în teatrul radiofonic mă voi specializa în acest gen de roluri. Ceea ce e nostim e că descoperirea că la radio am voce de copil, am făcut-o cu prilejul probelor pentru... filmul „Zîna mărilor".

— Ce roluri ați interpretat în teatrul radiofonic?

— Ar însemna să abuzez de spațiul revistei dacă aș face o enumerare a tuturor rolurilor. Mă voi referi deci numai la cîteva la care țin îndeosebi. Primul rol de mare întindere, la radio a fost „Prințesa mofturoasă". Dintre rolurile de băieți cel mai mult m-a impresionat Petea din piesa „In slujba patriei". Amintiri din cele mai plăcute mă leagă de scenariul „Copilăria lui Gorki" în care am interpretat rolul lui Gorki-copil.

— Despre rolul din „Prinț și cerșetor" n-aveți nimic de spus?

— Ba da! In primul rînd, după cum probabil știi, au fost două. L-am interpretat atît pe prinț cît și pe cerșetor. A fost o experiență actoricească din cele mai interesante. Am imprimat în primul rînd rolul cerșetorului, odată cu ceilalți interpreți.

Îți închipui că atunci cînd n-ai alături partenerul căruia i te adresezi, cu care să comunici, e destul de greu. A fost în orice caz mai ușor decît atunci cînd am interpretat rolul prințului în care a trebuit să fac și efortul suplimentar de a înregistra pe banda de magnetofon, exact în spațiul lăsat liber la prima imprimare.

— Erați la prima încercare în acest gen?

— Nu! In cadrul altor emisiuni radiofonice l-am interpretat un timp singură pe cei doi prieteni nedespărțiți Tică și Rică. Și m-am amuzat teribil cînd am citit într-o publicație că ambii copii au jucat bine. Dealtfel, multă vreme s-a crezut că sînt copii și chiar băieți.

— Fără îndoială că, întrucît toate rolurile pe care le jucați la radio sînt imprimate pe bandă de magnetofon, nu aveți emoții deosebite cînd le interpretați.

— Nu e tocmai așa! Fiecare imprimare e un prilej de noi emoții, fiindcă deși n-am public în față mă gîndesc la zecile și sutele de mii de ascultători cărora mă adresez. Emoțiile cele mai mari le am însă nu cînd joc, ci cînd cînt. Și cum la radio cînt destul de des, — printre altele am lansat melodiile „Sus ancora", „Cîntecul atlasului" și „Fotograful amator", vă închipuiți că am destul de des emoții.

— Dacă sînt bine informat, am auzit că sînteți și o bună interpretă de chansonete franțuzești și italienești.

— Informația e adevărată. Cu precizarea că dumneata ai dat calificativul. Am putut fi auzită cîntînd pe franțuzește în spectacolul „Umor pe sfori" care s-a reprezentat în străinătate, spectacol în care Țăndărică, pe care-l interpretez, a încercat să-i facă concurență lui Yves Montand.

— Pentru încheiere, întrebarea clasică: ce proiect de viitor aveți?

— Un singur proiect larg și cuprinzător: să joc cît mai mult și cît mai bine.

N. FOCȘA

Operă cîntată numai de femei

Există asupra Chinei, ca și asupra întregului Orient îndepărtat, o serie de prejudecăți europene. Indiferent dacă în de cultură sau de bucătărie, de port sau de obiceiuri, aceste idei preconcepute îl însoțesc pe european tot timpul, de-a lungul călătoriei sale și nu sînt spulberate decît de realitatea imediată și de bunăvoința sa de a înțelege lucrurile așa cum sînt și nu așa cum le-a auzit sau cum ar dori ca ele să fie.

O asemenea prejudecată m-a încercat și pe mine cînd, acum circa trei săptămîni, am fost invitată să asist la un spectacol al operei Sao-Sin din Șanhai, operă interpretată în exclusivitate de femei. „Femei în roluri de copii, treacă meargă, gîndeam eu în drum spre teatru. Dar femei în roluri de bărbați? Trebuie să fie cel puțin caraghios, dacă nu cumva totul nu se petrece la nivelul unui spectacol școlar..."

De la primul tablou însă, scepticismul meu a trecut cu arme și bagaje în tabăra adversă. Am uitat că pe scenă jucau numai femei, am uitat că nu înțelegeam limba în care se cînta și se vorbea, eram numai ochi și urechi. Iar la sfîrșit am plîns, odată cu întreaga sală, moartea tinerei Lin-Tai-i și am strigat, pronunțînd stîlcit numele lui Uan-Un-tien și Și-lu-lan, ca cele două interprete principale să iasă la rampă.

Se juca „Visul camerei roșii", dramatizare de Șin-Cin, după celebrul roman clasic de Tzao-Și-cin, un fel de „Romeo și Julieta" chineză. Drama celor doi tineri îndrăgostiți, despărțiți de vrăjmășia societății feudale în care trăiesc, spiritul liber și înaintat al lui Tzia-Pao-i și gingășia lui Lin-Tai-i, au fost interpretate cu atîta autenticitate și real talent, încît a doua zi după spectacol am pornit în căutarea interpreților (corect a interpretelor) principali și a regizorilor, cu scopul de a afla amănunte despre arta lor. I-am găsit pe toți la „Academia Operei Sao-Sin", un soi de școală superioară a acestui gen de operă, sub a cărei conducere se află și trupa de operă pe care o văzusem. Aici, U-Țin, directorul artistic și prim regizorul operei, mi-a povestit în numai cîteva cuvinte istoria seculară a acesteia. „Opera Sao-Sin se deosebește de Opera din Pekin prin subiectele pe care le abordează, prin muzica ei, prin montarea ei. In timp ce Opera din Pekin joacă cu prioritate piese războinice, eroice, grave, Opera Sao-Sin a abordat temele lirice, jucînd mai cu seamă povești de dragoste în care eroii principali sînt întotdeauna tineri. Muzica este adecvată acestor teme, este mai dulce, mai melodioasă. De asemenea, în timp ce Opera din Pekin nu folosește de fel decorurile, în Opera Sao-Sin, acestea au fost întotdeauna un element de bază al spectacolului. Cu multe sute de ani în urmă, din cauza interdicției femeilor de a apare pe scenă alături de bărbați, la Opera din Pekin jucau numai bărbați iar la Opera lirică de asemenea jucau în exclusivitate bărbați. Poporul însă nu agrea acest gen de interpretare — bărbații care jucau roluri de femei erau prea aspri pentru marea gingășie și grație a acestor roluri. Și atunci, cu mai bine de 50 de ani în urmă, în orășelul Țin din districtul Șao-Sin, provincia Ce-Kiang o trupă de operă lirică a încercat să joace genul acesta de operă numai cu femei. Și a reușit. Așa s-a născut Opera Sao-Sin de astăzi, care poartă numele districtului în care s-a născut".

Uan-Un-tien, în opera chineză „Regele Nordului"

In China există astăzi mai mult de 100 de ansambluri ale Operei Sao-Sin, iar interpretele ei ca Lian-San-bo, Uan-Un-tien sau Și-lu-lan sînt cunoscute pe întreg cuprinsul țării și tot atît de iubite și apreciate ca și celebrul Mei-Lan-fan, protagonistul rolurilor feminine ale Operei din Pekin.

Am stat de vorbă cu Uan-Un-tien, interpreta tinerei Lin-Tai-i din „Visul camerei roșii". Ea are 32 de ani și joacă de 18 ani, mereu în același colectiv. Pregătește acum un nou rol, într-o nouă operă, intitulată „Cutia sigiliului". Dorința ei cea mai vie? Sînt două: Să joace mereu mai bine și să poată crește o nouă generație de interpreți ai operei Sao-Sin. (Uitasem să vă spun că în școala Academiei Sao-Sin se pregătesc acum și băieți, nu numai fete și că Uan-Un-tien este una din cele mai tinere profesoare ale școlii).

Mariana PÎRVULESCU

ECOURI

Muzicale

● DIN APRILIE pînă în septembrie are loc la Bruxelles un Festival mondial de muzică, balet, artă lirică și dramatică, artă populară și circ. Cu acest prilej vor apare pe estradele festivalului baletul Teatrului „Balșoi" din Moscova (cu Galina Ulanova și Raisa Struckova), ansamblul Igor Moiseev, baletul Sadler's Wells din Anglia, baletul Antonio din Madrid (cu participarea celebrei cîntărețe Victoria de Los Angeles), ansamblul „Mazowsze", ansamblul Republicilor Sovietice (format din cei mai buni dansatori ai ansamblurilor din U.R.S.S.), ansamblul ucrainian de cîntece și dansuri, cîte un ansamblu românesc, bulgar și maghiar etc. David Oistrah, Herbert von Karajan, Filarmonica din Viena, cea din Varșovia, Elisabeth Schwarzkopf, Zara Doluhanova, vor concerta trupe de teatru și opere din Praga, Zagreb, Pekin, Berlin, Paris, Londra, Viena; circurile din Moscova și Pekin vor completa programele.

● LA FESTIVALUL internațional de vioară Eugène Ysaye din Belgia (iulie 1958) vor concerta Lola Bobesco, Isaac Stern, André Gertler, Nathan Milstein, Filarmonica din Praga, ș. a.

● IN LUNA APRILIE orchestra simfonică din Budapesta (orchestra radio) va întreprinde un turneu în Franța, iar apoi va concerta în Belgia.

● SIMFONIILE nr. 2 și nr. 3 de Serghei Prokofiev au fost înregistrate pentru prima oară pe discuri de Orchestra națională din Paris, sub conducerea lui Charles Brück, dirijor originar din Rominia.

● AMPLĂ monografie „S. S. Prokofiev" de I. Nestiev, a fost dezbătută la Uniunea Compozitorilor din U.R.S.S. și va apare în curînd.

● ORCHESTRA simfonică a Filarmonicii din Leningrad va pleca la 15 aprilie în Japonia, unde va da cîteva concerte.

Plastice

● LA MUZEUL Ermitaj din Leningrad s-a deschis expoziția pictorului american Rockwelle Kent. Expoziția cuprinde 150 de lucrări.

● IN SALILE Muzeului de arte plastice din Riga s-a deschis o expoziție de grafică modernă argentiniană. Sînt prezentate 110 gravuri, litografii și desene a peste 60 de artiști.

Cinematografice

● STUDIOURILE sovietice pregătesc, pentru Expoziția de la Bruxelles, un mare număr de filme științifice și documentare. Filmele vor fi prezentate în pavilionul U.R.S.S. cu ajutorul a 40 de aparate de proiecție, textul putînd fi prezentat în limbile rusă, franceză, engleză sau germană, după dorința vizitatorilor.

● STUDIOURILE cinematografice „Hunnia" din Budapesta și studiourile din Bratislava pregătesc o coproducție intitulată „Umbrela Sf. Petru". Scenariul a fost realizat după romanul cu același titlu al scriitorului ungur Kalman Mikszath.

● „LEGEA", noul film al lui Jules Dassin, este adaptarea cinematografică a romanului cu același nume al scriitorului Roger Vailland, recent distins cu premiul „Goncourt".

● „INFRINGERE" — filmul sovietic realizat de regizorii Kalik și Rysarev, după cunoscutul roman cu același nume al scriitorului sovietic Fadeev, va vedea în curînd lumina ecranului.

● RENE CLEMENT, tînărul regizor francez care a cîștigat aprecierea unanimă a publicului cu filmul său „Gervaise" intenționează să realizeze în curînd o impresionantă frescă a Rezistenței, închinată celor căzuți sub gloanțele naziștilor.

● REGIZORUL italian Mario Monicelli a creat un film intitulat „Tatăl și fiul" care vorbește despre raporturile dintre părinți și copii. Marcel Mastroianni deține rolul principal.

● DANIELLE DARRIEUX apare alături de Paul Meurisse și Noël-Nöel în filmul „Al șaptelea cer".

● APRECIATUL actor italian Raff Vallone apare alături de Lila Kedrova (cunoscută din filmul „Strada Mare") în piesa de mare succes a lui Arthur Miller: „Văzut de pe pod".

● STUDIOUL de filme documentare din Rostov (U.R.S.S.) a turnat un film de scurt metraj în culori intitulat „Nașterea unui film". Această producție este consacrată creării celor trei serii ale filmului „Pe Donul liniștit".

● „OMUL DE PAIE" este titlul noului film realizat de regizorul și actorul Pietro Germi, pe care publicul românesc îl cunoaște din filmul „Feroviarul". Filmul povestește un episod tragic din viața unui muncitor care rătăcește pentru o clipă și îndrăgostindu-se de o tînără fată, (Franca Bettoia) își părăsește soția (Luiza della Boce) și copilul (Eduardo Nevola)—cunoscut și el din filmul „Feroviarul".

● CINEAȘTII amatori de la uzina pentru reparații de vagoane din Kiev, au terminat filmul de lung metraj consacrat istoriei uzinelor începînd din 1868. Autorii au folosit documente vechi din arhivă și relatări ale vechilor lucrători din uzină.

● „TINERII CASATORITI" este titlul unei comedii inspirată din viața tineretului italian, realizată de regizorul Mauro Bolognini. In rolurile principale Antonella Lualdi (cunoscută din „Iartă-mă", „Roșu și Negru", „Îndrăgostiții") Franco Interleghi („Îndrăgostiții" și „Ulysse") și Syiva Koscina („Feroviarul").

● ANNA MAGNANI, vedeta italiană pe care presa mondială o consideră în unanimitate drept una din marile actrițe ale ecranului, se află acum la Paris unde se dublează filmul „Sălbatec e vîntul", după care se va întoarce în S.U.A. pentru realizarea noului ei film, „Orpheus", după Tennessee Williams, cunoscutul dramaturg american. Pe ecranele noastre Anna Magnani a putut fi văzută în filmul „Suspine pe stradă".

● ACTRIȚA Simone Signoret, soția lui Yves Montand, a fost distinsă cu premiul „Cea mai bună actriță străină" pentru creația sa din filmul „Vrăjitoarele din Salem".

● STUDIOUL central de filme documentare din U.R.S.S. a terminat filmările exterioare pentru filmul „Aurul alb al țării noastre", consacrat dezvoltării culturii bumbacului în Uniunea Sovietică.

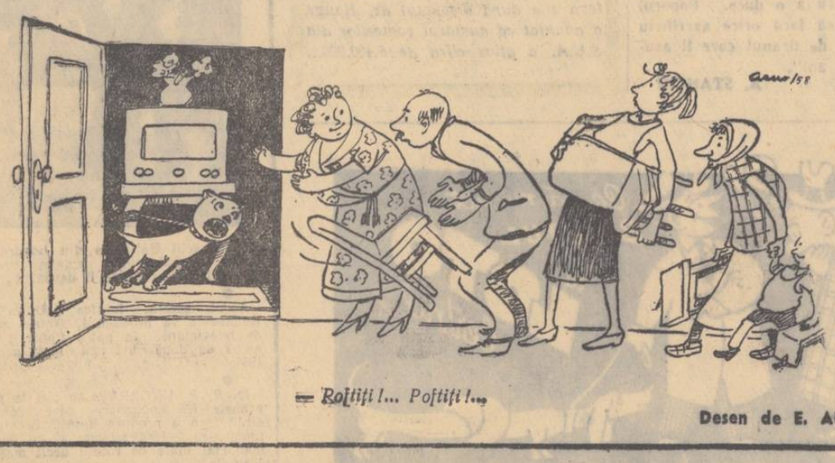

— Poftiți!... Poftiți!...

Desen de E. ARNO

Interviu lîngă cuşca leilor

Dina Mihalcea

despre turneul în U.R.S.S., despre dresură şi întîmplări „tari" din cariera ei

Am găsit-o pe artista emerită Dina Mihalcea, „în cuşca leilor". Le făcea vizita zilnică, îngrijindu-se de hrana, sănătatea şi de buna lor dispoziţie. Cei doi lei: Star, Yasim, şi cele trei leoaice: Bela, Barbara şi Ada, cu care lucrează de doi ani, o primesc totdeauna cu bucurie, se lasă mîngîiaţi, o înconjoară şi aproape că n-o lasă să iasă pînă nu-şi primesc fiecare porţia de alintări... Star este desigur cel mai alintat — fiindcă cu el dresoarea execută cele mai grele figuri — dar preferatul este Barbara, — şi am întrebat de ce.

— „Star" se consideră oarecum egal cu mine, fiindcă el împarte cu dresoarea lui aplauzele publicului. „Barbara" însă este clovnul grupei; se ţine uneori de drăcii — şi face tot timpul nişte ghiduşii neaşteptate — îmi răspunde Dina Mihalcea. Barbara ne face să rîdem, să fim totdeauna bine dispuşi. De aceea, o iubesc. Nu o arăt însă, fiindcă „Star" e foarte gelos.

— **Crezi? ne-am mirat noi.**

— Absolut sigur. Eu doar vorbesc cu ei. Le spun de ale mele şi ei îmi spun de ale lor. Star e gelos.

— **Văd că eşti bandajată la mînă. Probabil că „Star" şi-a manifestat gelozia**

— Nu. La Leipzig, numărul nostru a fost televizat. Reflectoarele, aparatele şi toată ambianţa, l-au enervat. Şi-a înfipt un dinte în palma mea. Dintele a străpuns toată mîna. N-a fost însă nimic grav şi cred că nici nu s-a observat. Dar Star a regretat. Am văzut pe urmă în ochii lui regretul. Ce mai încoace, încolo, şi-a cerut iertare. Şi l-am iertat. I-am spus-o şi l-am sărutat.

— **Dar, cu adevărat, te înţelege cînd îi vorbeşti? În ce limbă?**

— Am un fel de esperanto. Un amestec de cehă şi de germană, special pentru grupa mea de lei. Dresorii, de obicei, cînd intră în cuşcă, iau cu ei bătul şi biciul de rigoare. Eu vin cu ele în cuşcă, dar le arunc imediat la picioarele lui Star şi nu mă ating de ele pînă la sfîrşit. Leii mei înţeleg tot ce le cer, şi execută. Cînd sînt încăpăţînaţi, repet invitaţiile mele. Bunăoară, Star, uneori nu vrea să deschidă gura în care eu îmi bag capul. Atunci îl silesc, dar numai mîngîindu-l.

— **Nu ţi-e frică atunci cînd ai capul în gura leului?**

— Lumea crede că acesta este lucrul cel mai riscant al dresoarei. Se înşeală. Riscant este atunci cînd leii îmi iau de pe gît, bucăţile de carne cu care îi răsplătesc. Căci atunci, leul ar putea să ia ceva mai mult decît carnea rezervată lui... Căci în fond e un animal, nu?

— **Şi acum ce faci? Repeţi pentru turneul în U.R.S.S.?**

— Plecăm la 15 mai, dar deocamdată le-am dat leilor mei repaus. De doi ani lucrăm într-una. Au şi ei dreptul la odihnă. După ce pleacă „Parisul pe gheaţă", ne reluăm antrenamentul zilnic. Trebuie să fac un număr impecabil, fiindcă spectatorii sovietici sînt obişnuiţi cu Irina Bogrinova, marea dresoare de lei şi Nazarova, marea dresoare de tigri. Noi trebuie să ne prezentăm, dacă nu la înălţimea lor, dar cel puţin într-un mod care să ne aducă aprecieri din partea publicului.

— **Din scurta dumitale carieră de dresoare, ce întîmplări mai „tari" ai reţinut? Te-ai speriat cînd s-a stins lumina la Sofia?**

— N-a fost evenimentul cel mai interesant. La Cluj, într-un turneu recent, am avut o dandana. După spectacol, eram la hotel, cînd mi s-a telefonat că „Leul mare" a ieşit în arenă... Am alergat într-un suflet, aşa cum eram, cu părul pus pe bigudiuri, în pijama. Ce se întîmplase? După spectacol, în arenă exersau „zburătorii". Leul mare al colegului Capri de la circul „Aeros", văzînd atunci cînd s-a întins să se culce că uşa a fost lăsată deschisă, dintr-o neglijenţă, a ieşit afară şi s-a îndreptat ţanţoş spre arenă. Paznicului i s-a făcut rău. „Zburătorii" s-au suit repede în plasă... Cînd am intrat, era o adevărată halima: urletele oamenilor, larma stîrnită de prezenţa leului. Am improvizat repede un gard de fier şi l-am dus pe leu la el acasă. El era cel mai speriat de toată întîmplarea. Speriat mai cu seamă de urletele oamenilor.

— **Nu ţi-e dor de teatru, în care ai obţinut succesele ce ţi-au adus titlul de artistă emerită?**

— Aş zgîndări o rană. Dacă mi-e dor? Uite, aş vrea să joc Femeia îndărătnică, aş vrea să joc Shakespeare, Schiller... Simt nevoia să joc. Dar, deocamdată, după cum vezi, nu mă lasă Star, Barbara şi ceilalţi...

A. DRAGOMAN

Tezaurul filateliei româneşti

O expoziţie a timbrelor de la „capul de bour" şi pînă azi

Filatelia noastră a luat de cîţiva ani o dezvoltare care se oglindeşte în nenumăratele cercuri de filatelişti, în cererile pe care Departamentul P.T.T. le primeşte după fiecare emisiune, în schimburile tot mai insistent cerute din străinătate. Este drept însă că emisiunile noastre filatelice au ajuns la un nivel preţios; de curînd, o singură emisie a fost cumpărată în două milioane exemplare în Anglia; dovadă sînt numeroasele cupe, medalii şi diplome de onoare ce au fost conferite timbrelor româneşti în diferite expoziţii internaţionale (de curînd Departamentul P.T.T. a primit din Mexic o diplomă de onoare pentru arta timbrului românesc). Dezvoltarea filateliei româneşti coincide cu o apropiată sărbătoare: centenarul primului „cap de bour" scos în magherniţele de la Iaşi, în iulie 1858. Pentru a cinsti centenarul, Comisia filatelică de la P.T.T. a început pregătiri minuţioase. Va fi organizată cu această ocazie o expoziţie internaţională — cu participarea unor colecţionari vestiţi din străinătate.

Ceea ce va constitui atracţia acestei expoziţii va fi desigur prezentarea colecţiei de timbre româneşti de la începuturile ei pînă astăzi, adică de la capul de bour, (originalul), „unicatul"—cum se spune în cercurile filatelice — de la Iaşi, de 27 parale — pînă la emisiunile româneşti emise în ultimul timp. În acest scop vor fi scoase din preţiosul safe de la Poşta Centrală cele mai preţioase colecţii din tezaurul filateliei româneşti. Safe-ul acesta, mare cît o încăpere de birou, merită să fie cunoscut — fiindcă el conţine o adevărată comoară. Uşile de oţel care-l străjuiesc sînt manevrate de o slujbaşă micuţă, firavă, tovarăşa Zenaida Teodoreanu, care de zece ani administrează această comoară. Ea a venit acolo (după alţi zece ani serviţi P.T.T.-ului în alte sectoare), exact cînd Republica noastră a emis prima serie de timbre Slujbaşa nu avea de unde şti că din rafturile metalice ale conservatorului poştei — aşa se numeşte serviciul în termeni oficiali — au dispărut sub domnia regilor, unele exemplare de mare valoare, furate tezaurului nostru spre a îmbogăţi colecţiile regale ce participau la diferite expoziţii şi luau premii băneşti ce intrau în buzunarele lui Carol II. Te izbeşte din primul moment cînd intri în „conservator" desăvîrşita ordine ce domneşte acolo: într-o secundă poţi avea timbrul căutat. În volume mari, albume legate, timbrele din toată lumea, din toate ţările, sînt clasate mai întîi pe continente: Asia, Africa, America, Europa, Oceania; — apoi pe ţări.

De mulţi ani, ţara noastră, membră a Uniunii poştale universale, primeşte prin biroul de la Berna toate timbrele ce apar în lumea întreagă. În schimb, noi trimitem, prin oficiul nostru, acelaşi birou, emisiunile noastre. Afară de asta, avem un schimb direct de timbre (cîte 20 serii fiecare) cu ţările de democraţie populară. S-au adunat astfel în albumele tezaurului milioane de timbre din toate ţările, din toate timpurile, prezentînd cele mai interesante aspecte pentru cercetătorul filatelic şi chiar istoric.

Separat de colecţiile timbrelor străine, se află colecţiile româneşti. Acestea sînt mult mai numeroase şi mai... voluminoase. Căci, din fiecare emisiune se trimit conservatorului 501 exemplare. Un exemplar trece în albume. Celelalte 500 în coli, sînt clasate în plicuri special confecţionate.

Necunoscutul care intră pentru întîia oară aici se miră cînd vede colecţiile de timbre din plicurile speciale. La ce servesc? Afară de necesitatea de a avea oricînd un stoc de timbre pentru nevoile interne, vin Poştei cereri de peste mări şi ţări pentru cutare timbru, sau cutare emisiune. „Conservatorul poştei" primeşte dispoziţia să trimeată timbrul, fie biroului de la Berna — dacă o cere prin poştă, fie direct solicitatorului. Unele emisiuni ale R.P. Romîne au ajuns la preţuri mari, astfel că aceste colecţii constituie şi o valorificare a timbrului.

Tezaurul filateliei româneşti constituie într-adevăr o comoară.

Em. DORNA

Vitrina cu cărţi

Radu D. Rosetti: „SPICUIRI"

După cum arată şi titlul, volumul acesta cuprinde pagini alese din lucrările fermecătoare ale venerabilului scriitor, care la 83 de ani, cu o rară vioiciune de spirit, se pregăteşte să aştearnă pe hîrtie alte gînduri, amintiri şi plăsmuiri. Radu D. Rosetti, care şi-a făcut ucenicia în ale scrisului la „Adevărul" lui Constantin Mille, este înfăţişat în acest volum sub diversele laturi ale îndelungii sale activităţi literare. Regăsim printre poemele reeditate duioasele versuri: „Cîntă, doică!...", un şir de sonete pline de frăţietate pentru omul truditor („Semănătorul", „Minerul") sau de gingaşe simţăminte („Sensitiva"); o adunare consistentă de epigrame pline de vervă, care nu şi-au pierdut deloc farmecul, unele din ele străbătute de ironie la adresa moravurilor din vechea Romînie: culegerea „Oameni, locuri, obiceiuri din trecut", în paginile căreia învie figuri dragi, de mult săvîrşite, cum e aceea a lui Caragiale, a lui Macedonski, Ion Gorun, George Ranetti, ca şi atmosfera vechiului Bucureşti, cu pitorescul şi mizeria lui de „poartă a orientului"; schiţele pline de o mare dragoste de om, dar şi dezvăluind putreziciunile multe ale acelor vremuri; şi, însfîrşit, atît de interesantele „Însemnări de călătorie" din Grecia, Italia, ţările nordice, în care subtilele spirit de observaţie şi limba elegantă a lui Radu D. Rosetti le fac să sorbi paginile pe nerăsuflate.

Anton Holban: „PARADA DASCĂLILOR"

Lucrările adunate în paginile acestui volum ale atît de talentatului scriitor care, din păcate, a murit prematur, fără să fi arătat întreaga măsură a posibilităţilor sale incontestabile cuprind „Romanul lui Mirel" şi un şir de alte nuvele scrise cu fervoarea analitică a literaţilor dintre cele două războaie mondiale. Fie că este vorba de dragoste, fie că sînt zugrăvite atmosfera şi tipurile vieţii oraşelor de provincie, în straturile ei intelectuale, ori viaţa de familie, axa lucrărilor este mereu desghiocarea eului contradictoriu, ciudat, ros de îndoieli, temeri şi nesiguranţă, al autorului. Mai ales în zugrăvirea dragostei, cu chinurile ei, cu simţirile întortocheate pe care ochiul analistului le descoperă cu patimă, le măreşte dincolo de limanul firesc, cu durerile, cu gelozîile ei. Anton Holban îşi arată puterea talentului. Eroul lui fuge de viaţa socială, deoarece, aşa cum se întîmpla şi în realitate în acele vremi cu intelectualii cinstiţi şi cu aspiraţii înalte, aceasta însemna pentru dînsul înfrîngeri din pricina meschinăriei, a stupidităţii, a putreziciunii societăţii de atunci. El voieşte să facă din dragoste o mare certitudine, o realizare definitivă, ca în legendele evului mediu occidental.

Volumul „Parada dascălilor", cu introducerea judicioasă semnată de criticul literar Paul Georgescu, va însemna pentru cititorii care nu-l cunosc încă pe Anton Holban, prilejul unei lecturi consistente.

George Niculescu-Basu „AMINTIRILE UNUI ARTIST DE OPERĂ"

Amintirile marelui cîntăreţ romîn cuprind mai bine de şaizeci de ani de activitate plină de talent, pusă în slujba muzicii. Citindu-le, ai prilejul să cunoşti drumul dificil, întortocheat, al teatrului liric romînesc, pe scenele căruia s-au înălţat la culmile artei mulţi interpreţi de seamă care au cunoscut faima nu numai la noi ci şi peste hotare. Cititorul găseşte, în cele peste şase sute de pagini ale volumului, date şi mărturii de mare interes despre viaţa muzicală de la noi din ţară şi din străinătate, evocarea unor figuri vestite ale teatrului de operă, scene triste şi hazlii din viaţa, atît de grea în vremile acelea, a artiştilor. El îşi face totodată o imagine completă, a prodigioasei munci creatoare depusă de G. Niculescu-Basu, în cursul carierei sale.

Spre sfîrşitul volumului sînt aşternute fapte şi reflexii din activitatea autorului în anii noii orînduiri, în care arta şi-a căpătat deplina preţuire şi deplinul rost, bucuria lui pentru zidirea noului lăcaş al operei, sfaturi către generaţiile noi de tineri cîntăreţi.

Sever MINCU

LACRIMA LUI OVIDIU

(Urmare din pag. 1-a)

nul obţinut din cîteva recolte, puţine la număr, a primit denumirea duioasă de „lacrima lui Ovidiu". Abia mai tîrziu au fost „descoperite" varietăţile care s-au adaptat cel mai bine şi au adus faima Murfatlarului.

— Adică...

— **...Dintre vinurile albe licoroase: Pinot gris, Chardonnay, Riesling italian, dintre vinurile albe licoroase aromate Muscat Ottonel şi Tămîioasă românească, iar dintre vinurile negre licoroase Cabernet-ul sauvignon şi Pinot-noir-ul. Dar mai bine să mergem la cramă, ca să putem face cunoştinţă cu fiecare soi în parte...**

La tovarăşul Negru-Vodă

Crama lui Negru-Vodă, către care ne îndreptam acum, se găsea cam la un kilometru depărtare de sediul staţiunii. Drumul desfundat de pe urma ploii din ajun era cel puţin tot atît de clisos ca şi terenul podgoriei. Dar în vie domnea forfota caracteristică zilelor de muncă intensă. Am lăsat în urmă cîţiva colectivişti veniţi după altoiuri şi ne-am apropiat de o echipă care muncea de zor la legatul corzilor. Lujerii elastici dezgropaţi de curînd au fost scurtaţi prin retezare, iar acum corzile erau întinse pe sîrmă şi legate cu rafie. Mi se spune că ne aflăm în dreptul parcelei cu Afuz-ali, soi cultivat pentru producţia de struguri de masă. Tocmai de aceea corzile trebuie bine întinse, pentru ca sîrma să le asupra-şi greutatea rodului.

Mă deprinsesem cu surprizele... De aceea nu m-am mirat prea mult cînd în faţa cramei, despre care fusesem informat că poartă un nume „istoric", am făcut cunoştinţă cu un om nu prea înalt, dar bine legat şi voinic: tovarăşul Negru-Vodă.

Iar în timp ce chelarul cramei, tovarăşul Pavel Negru-Vodă, pregătea paharele de cristal subţiri şi înalte, noii mei însoţitori, inginerii Podoleanu şi Vodarici, au prins a-mi istorisi drumul bobiţei de strugure, de la butucul viei pînă în paharul de cristal.

„După dezbrobonirea şi tescuirea strugurilor se face decantarea, adică limpezitul mustului în căzi. Odată isprăvit acest proces, mustul este trecut prin furtune în butoaiele care nu ies niciodată din încăperea în care ne găsim acum — demisolul. Trecut aici, mustului limpezit i se administrează fermenţi selecţionaţi, aşa numitele levuri din familia drojdiei de bere...

— Nu cumva administrarea acestor fermenţi ar putea scădea ceva din tăria sau din buchetul vinului?

— **Dimpotrivă. Fermenţii selecţionaţi transformă fermentaţia vinului într-un proces tehnologic care poate fi dirijat după plac. Cînd mustul s-a „maturizat", a devenit vin, este trecut în cel de-al doilea compartiment al cramei, cu un etaj mai jos, în pivniţa propriu-zisă, unde i se administrează alte substanţe, de limpezire. La intervale de timp stabilite se face de cîteva ori pritocirea vinului, pînă cînd într-un termen care se încadrează între doi şi cinci ani, atinge apogeul calităţilor sale.**

— Şi cum poate fi constatat acest lucru?

— **Prin analize de laborator, dar mai cu seamă organoleptic, prin degustări.**

Tovarăşul Negru-Vodă scoase întretimp, din primul butoi meticulos etichetat cu o fişe cuprinzînd biografia vinului respectiv concentrată sinoptic, cea dintîi probă. Începem cu Rieslingul italian. Data naşterii: 1955. Tăria: 15° aciditatea 5. Iată şi Pinot-ul gris, mai „tînăr" din 1956, dar cu o tărie de 16°.

Nu de mult fuseseră pe acolo nişte francezi, care, aflînd că vinurile Murfatlarului ajung uneori pînă la 18 grade, au rămas pur şi simplu, „bouche bée", pe romîneşte „cu gura căscată"... Uşor de înţeles, dacă ne gîndim că viticultorii din Franţa încing adevărate dionisiace în anii cînd vinul lor atinge 13 grade...

Ni se înfăţişează rînd pe rînd Chardonnay-ul cu aroma lui îmbătătoare, un cupaj de Pinot gris, Muscat Ottonel şi Riesling italian, Cabernet-ul sauvignon demisec... Inginerul Vodarici mă îmbărbătează. Pentru juriul concursului vinurilor, organizat recent, norma zilnică era... 110 degustări.

De la demisol coborîm, în pivniţa propriu-zisă, unde se află **Vinoteca.** În compartimente speciale stau rînduite la orizontal peste 10.000 de sticle, obiectul unei atenţii continui şi a unor experienţe de păstrare şi învechire care durează ani de zile.

— Cunoaşteţi cumva care este cea mai „bătrînă" sticlă de vin din toată colecţia?

— **Fireşte. Cea din 1942.**

— Sticlele rămîn nemiscate tot timpul?

— **Da şi nu. Se poate vedea că deasupra lor s-a depus un strat gros de praf. Lăsat anume, praful este un indiciu pentru noi că lichidul nu s-a clintit din loc atîta timp cît nu umblăm noi la el, ceea ce se întîmplă cam odată pe an, cînd schimbăm dopul şi verificăm limpezimea vinului. În cazul cînd se observă o depozitare oricît de mică, vinul este trecut în altă sticlă.**

Prin laborator

Am vizitat şi laboratoarele staţiunii. Nu se deosebesc cu nimic de cele ale Facultăţii de chimie, de pildă: eprubete, retorte, balanţe sensibile şi foarte multe instrumente, pe care nu le-am putut identifica. Am solicitat aşadar şi aici concursul specialiştilor, rugîndu-i să-mi înfăţişeze pe scurt şi pe înţeles roadele activităţii lor. Sistematică şi concisă, expunerea a constituit pentru profanul din mine o adevărată revelaţie.

De pildă, laboratorul de biologie. Îl conduce directorul staţiunii, inginerul Oşlobeanu. Cîmpul de experienţă depăşeşte cei patru pereţi ai încăperii de studiu continuînd pe o suprafaţă de 3 hectare unde sînt adunate nu mai puţin de 500 de soiuri de viţă grupate după alfabet şi pe ţări. Urmărirea modului cum se comportă în solul dobrogean fiecare soi în parte, de la plantare pînă la recoltă, i-a dus pe cercetători la alcătuirea aşa-zisei raionări viticole a regiunii. Graţie cercetătorilor de la Murfatlar, se ştie astăzi cu precizie care este viţa cu cele mai multe şanse de izbîndă în fiecare raion.

Acelaşi colectiv îi aparţine crearea de numeroase soiuri noi. Unul dintre ele, descins din Pinot-ul gris, şi-a depăşit „părinţii" doi ani consecutiv, în ce priveşte acumularea de zaharuri, cu 80 de grame zahăr la litru de must. O altă realizare cu care se mîndreşte laboratorul de biologie: soiul nou provenit din Pinot-ul gris şi Negrul moale a avut doi ani la rînd o productivitate de 5,4 kilograme la butuc. Succesul iese şi mai limpede în evidenţă dacă ne gîndim că actuala producţie a Murfatlarului este de aproximativ 4000 kg. la hectar, iar pe fiecare hectar cresc circa 4000 de butuci...

Inginerul Podoleanu, din laboratorul de agrotehnică, Ciceronele meu la cramă, este unul din iniţiatorii metodelor agrotehnice menite să aducă producţiei sporuri de necrezut. Simpla tăiere diferenţiată, în funcţie de vigoarea butucului, poate atrage după sine o creştere a producţiei de struguri cu pînă la 28 la sută, ca să nu mai vorbim de metodele de aplicare naţională a lucrărilor adînci, de folosirea îngrăşămintelor şi a sistemelor de irigaţie (la Murfatlar există şi un dispozitiv de ploaie artificială, deservind o suprafaţă de 30 de hectare), de aplicarea pentru prima dată la noi a îngrăşămintelor extraradiculare, administrate viţei de vie prin stropire pe frunze şi multe altele.

În unul din laboratoare am văzut o schemă reflectînd situaţia actuală a viilor din regiunea Constanţa şi posibilităţile lor de extindere în viitor. Podgoriile dobrogene cuprind astăzi o suprafaţă de 14.139 hectare. Cercetătorii de la Murfatlar prevăzuseră înainte de Consfătuirea de la Constanţa o sporire a suprafeţelor de vie pînă la 35.660 hectare. Plecînd de la Murfatlar mi-a căzut în mînă o gazetă cu Expunerea prezentată la consfătuire de tovarăşul Gheorghiu-Dej. Am căutat locul unde se vorbea de cresterea viticulturii. **„Gospodăriile colective vor înfiinţa pepiniere pentru plantarea cu vii a terenurilor nisipoase, ceea ce va contribui ca în cîţiva ani de zile să se extindă sectorul viticol în regiunea Constanţa la 40—50.000 de hectare".**

Citind aceste rînduri mi-au venit în minte oamenii Murfatlarului. Directorul staţiunii, inginerul Oşlobeanu şi laboratorul lui de biologie, tînărul inginer Mujdaba Fieret, îndrăgostiţi de cercetările sale în domeniul dinamicii substanţelor în plante, inginerul Alexandrescu, autor de numeroase studii ştiinţifice şi toţi ceilalţi.

Mi-am amintit cu cît entuziasm vorbesc de meseria lor, cîtă dăruire de sine pun în fiecare ceas, în fiecare minut al îndeletnicirilor profesionale de fiecare zi. Vor putea oare aceşti oameni să ducă la îndeplinire partea ce le revine lor din uriaşa sarcină încredinţată?

Răspunsul confirmat de toate izbînzile de pînă acum ale Murfatlarului nu poate fi decît un limpede, un răspicat, un plin de încredere: Da!

Boris BUZILĂ

ŞTIINŢA şi VIAŢA

FITOTRONUL SOVIETIC

Fitotronul este o nouă instalaţie de climă artificială, cu ajutorul căreia omul poate schimba în cîteva ore clima, poate crea plantelor orice temperatură, luminozitate sau umiditate.

Cei ce vizitează laboratoarele organizate pe lîngă fitotron, străbate oarecum drumul de la tropice pînă dincolo de Cercul polar. Aici se crează în mod artificial un vînt fierbinte secetos sau se poate provoca un ger pînă la 70 grade.

Sub conducerea profesorilor Ivan Tumanov şi Pavel Ghenkel, ca şi a altor specialişti de la staţie, se elaborează metode fiziologice de adaptare a plantelor la condiţiile exterioare.

Cînd lipseşte vitamina B_1

Nu aveţi poftă de mîncare, sînteţi obosit, abătut, aveţi tulburări ale somnului (insomnie), v-a slăbit memoria, aţi devenit melimistit, certăret, sînteţi constipat, nu aveţi chef de muncă? Cercetări recente sovietice au arătat că astfel de tulburări se constată de foarte multe ori în urma lipsei vitaminei B, şi a acidului nicotinic. Lipsa acestor vitamine face ca substanţele hrănitoare să nu mai fie bine folosite de sistemul nervos central, de creer.

Din cercetările întreprinse de A. M. Petrunkina, rezultă că în diferitele tulburări nervoase de felul celor arătate mai sus trebuie acordată o deosebită atenţie tratamentului cu vitamina B, şi acidul nicotinic.

Case rotunde din aluminiu

În unele regiuni ale globului — ca de pildă în Pacific şi pe coastele Americii — bîntuie puternice uragane care izbutesc, uneori, să dărîme cele mai solide clădiri. De curînd, însă, a fost experimentat un nou tip de clădire — care rezistă foarte bine la orice furtună. Este vorba de construcţii formate doar dintr-un dom de aluminiu — o simplă emisferă — şi atîta tot! Fundaţia e de beton. Înălţat la 15 metri înălţime sau chiar şi mai mult, domul nu are în interior nici un fel de bîrne sau bare susţinătoare. Acest dom este alcătuit din foi de aluminiu care trebuie montate printr-o tehnică specială.

Din astfel de material şi în această formă s-a construit deocamdată o sală de concerte şi se înalţă actualmente o uzină. În viitor, silozurile, teatrele, magazinele, vor putea fi construite cu folos în acest fel, în regiunile supuse intemperiilor. Se obţine astfel o economie mare de spaţiu şi o clădire mai rezistentă decît cele din cărămizi.

În fotografie: **Se montează domul unei astfel de clădiri. Montarea durează doar 2—3 zile.**

Un uriaş telescop solar

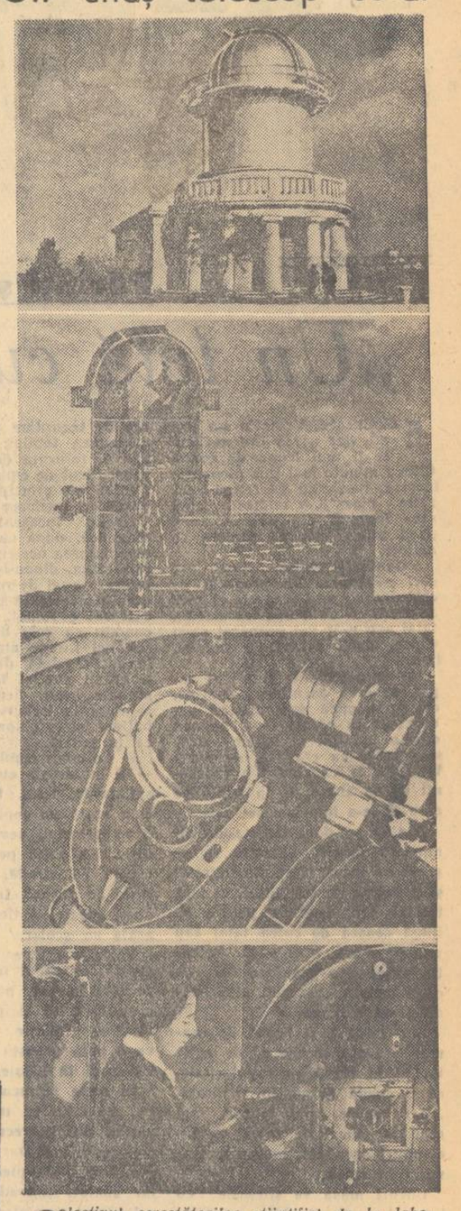

Colectivul cercetătorilor ştiinţifici de la laboratorul astrofizic din Crimeea, condus de prof. Andrei Borisovici Severnîi, — întreprinde, — în cadrul Anului Geofizic Internaţional, studii asupra soarelui şi activităţii sale. În cadrul observatorului s-a construit în acest scop un turn-telescop, al cărui aspect neobişnuit se poate zări în figura 1.

Toată această clădire nu e altceva decît... un telescop. Razele solare, sosite de la depărtarea de 150 de milioane de kilometri, pătrund prin deschiderea de sus a acestui turn înalt de 50 de metri. De acolo (fig. 2) ele trec prin nişte oglinzi, care fac ca imaginea să fie mult mărită. Întreg turnul este străbătut de razele soarelui — în toate direcţiile. În figura 3 este înfăţişată una din oglinzile folosite. Razele soarelui sînt proiectate şi într-un spectograf, care le descompune într-un curcubeu strălucitor.

Spectrul este apoi înregistrat pe o placă fotografică (fig. 4) ce va fi ulterior analizată de specialişti.

Cu ajutorul acestei perfecţionate instalaţii, — va fi posibil să pătrundem şi mai adînc în tainele ce mai înconjoară încă bătrînul nostru astru.

LA OCULIST

Desene de Neli COBAR

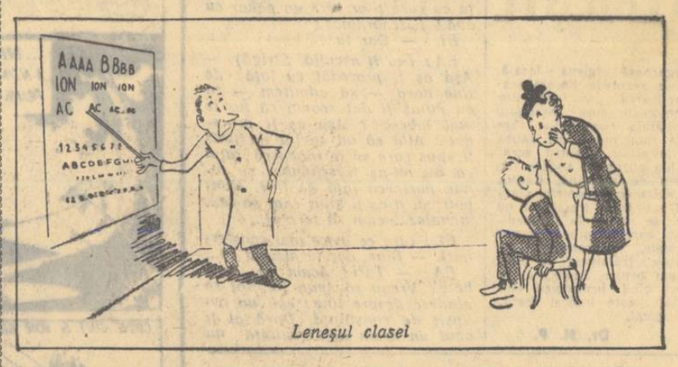

Leneşul clasei

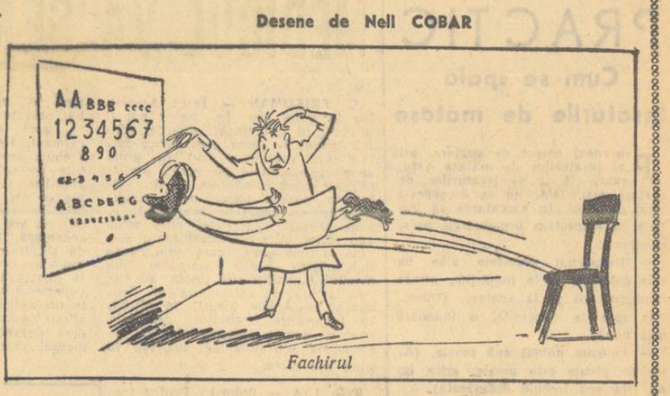

Fachirul

Degustătorul de vinuri

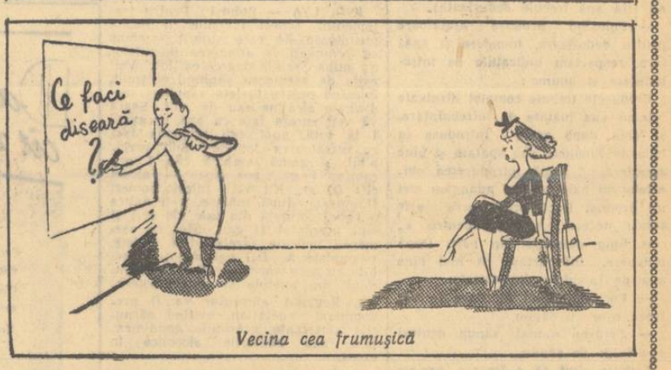

Vecina cea frumuşică

PAGINA femeii

Părinți și copii

„Un tată cu principii"

Edimineață. Valentin s-a trezit, dar parcă fire nevăzute îl mai leagă de somn. Cîteva minute mai ține pleoapele închise, încercînd să rețină senzația plăcută a odihnei, apoi sare îngrozit din pat. A auzit pașii tatălui său în camera de alături.

Valentin e școlar. Ziua are deci pentru el un program pe care trebuie să-l respecte și care ar fi ușor de respectat dacă... tatăl său n-ar voi neapărat să-și educe, după principii proprii, fiul.

Iar principiile tatălui sînt aspre, severe: ascultare deplină, cea mai mică greșeală se pedepsește cu bătaia — și nu așa cîte o bătăiță, ci bătaie dată sistematic, cu cravașa, de către tatăl furios că cineva a îndrăznit să se abată de la legile pe care el le-a impus casei sale.

Așa că, o dată toaleta de dimineață făcută, Valentin se așează la masă, dinainte îngrozit și cu inima cît un purice, în fața tatălui său. Îngrozit pentru că lîngă ceașca de cafea tatăl său are, pe masă, o cravașă. Valentin începe să mănînce dar, cu ochii asupra cravașei, uită uneori și să mestece.

Dar tatăl a și băgat de seamă. Cravașa începe să se agite lovind în masă cu regularitate, ca o coadă de pisică supărată. „Mai repede, mai repede, mai repede!" însoțește tatăl, cu îndemnuri sacadate, loviturile cravașei în masă.

Uneori masa se sfîrșește cu bine. Valentin înghite nemestecat, dorind să se termine chinul cît mai repede. Alteori însă, mîncarea înghițită sub amenințarea bătăii și, mai ales, în starea de încordare provocată de atitudinea tatălui, face cale întoarsă, refuzată de un stomac sensibilizat de emoții. Și atunci? Credeți că principiile tatălui se dovedesc ineficace? Dimpotrivă. Valentin încasează o bătaie strașnică, după care e silit, sub amenințarea aceleiași cravașe, să rela masa, dîndu-i-se o porție de mîncare egal de mare cu cea pe care o mestecase pînă atunci. Și calvarul e reluat, în aceleași condiții ca cele de mai sus.

Astfel începe ziua pentru Valentin. O dată datoria de a-și fi hrănit copilul fiind împlinită, socoate tatăl, fiecare poate să se ducă la treburile lui. Așa că băiatul își ia ghiozdanul și pleacă la școală.

— Ce copil cuminte fac din el — îl urmărește cu o licărire de satisfacție, tatăl. Priviți-l, iată cum arată un copil bine educat, după principii severe ca ale mele. Nu saltă pe scări, nu aleargă pe stradă, nu se bălăcește cu șoșoni în apa rămasă după ploaie. Astfel trebuie să arate un școlar.

Valentin merge liniștit spre școală, cu capul în jos, fără să se uite în jur, părînd a căuta ceva fără să fi pierdut nimic. Și el se gîndește: dacă ia cumva o notă proastă azi! Tatăl îl va snopi în bătaie.

În orele petrecute printre copii, Valentin își mai uită necazurile. Ba, în recreații, uneori rîde, se joacă. Dar cînd se apropie timpul de plecare acasă, e iar abătut. Ghiozdanul parcă îi e încărcat cu pietre, atît de greu i se pare. Uneori, după ce se desparte de ceilalți colegi, se așează pe cîte o rigolă sau pe scara cîte unei case și, cu ghiozdanul în spate, cu bărbia sprijinită în pumni, stă așa, privind nix în cîte un punct și oftînd din cînd în cînd. Să se ducă acasă? Of, acasă! Vine doar masa de prînz, alături de tata. Și ea decurge la fel cu cea de dimineață. Iar dacă n-a luat bătaie la masă, nu înseamnă că a scăpat. Motive de bătaie se găsesc infinit de multe, din fiecare mișcare îl pîndește pe Valentin o greșeală posibilă și pasibilă de pedeapsă. E încă o minune cum de nu ia bătaie tot timpul. Și dacă mai scapă uneori, e pentru că tatăl se ocupă și de educația lui Sică, fratele mai mic al lui Valentin, aplicîndu-i, zilnic cel puțin, porția de bătaie.

Au încercat vecinii, terorizați de plînsul înspăimîntat al copiilor, să protesteze, îndrăznind, sub diverse forme, să mai tempereze zelul... pedagogic al tatălui lui Valentin și Sică. Răspunsul, încruntat și scurt, a fost invariabil: Sînt copiii mei și îi cresc cum vreau! Nu vă priveste!

Dacă cei doi copii n-ar fi fost decît copii găsiți, sau înfiați de la vreo casă de orfani, de multă vreme s-ar fi găsit pentru ei o obîrșie mai blîndă, mai omenoasă. Dar Valentin și Sică au părinți. Și încă au un tată cu principii educative ferme, de neclintit, admirabile principii care justifică față de el însuși „vitejeștile" porniri de pedagog cu cravașa împotriva unor copii, a căror mîcime de trup și de vîrstă îi împiedică să-i facă, la rîndu-le, o educație la fel de eficace

Ancuța MAICAN

VĂZUTE ȘI AUZITE

Dialog sentimental

EA: (în continuarea unei discuții care a început — să zicem — cam cu vreo două ore înainte)... totuși, analizînd atitudinea ta din ultima vreme față de mine, mi se impune clar concluzia că ceva s-a schimbat...

EL: (tace, cum a tot tăcut, în vreme ce ea a tot vorbit).

EA: — ...te purtai altfel cu mine înainte, altfel... Din toată atitudinea ta îmi dădeam seama că ții la mine — așa cum dealtminteri și susțineai! Îmi dădeam seama că, într-adevăr, nu te poți lipsi de mine, că îți sînt necesară... Pe cînd acum... (se oprește, așteptînd să vină din partea lui dezmințirile pe de o parte, reconfirmările pe de alta. Dar...).

EL: (tace. Tace cu un aer culpabil).

EA: (luînd avînt) — ...Nu înțeleg de ce, dacă sentimentele tale față de mine s-au schimbat... nu înțeleg de ce nu ai curajul să mi-o spui deschis, cinstit... Legătura noastră sentimentală nu se bazează pe nici un soi de obligații... Sîntem doi oameni liberi, sîntem doi oameni... civilizați, evoluați, inteligenți, capabili să înțelegem orice situație — nu-i așa? (îi place din ce în ce mai mult să se asculte și ia tăcerea lui drept o admirativă încurajare). La urma urmei, dragul meu, nu mai sînt o fetiță... o fetiță romantică, lipsită de experiență și care crede în dragostea absolută și eternă... Sînt o femeie în toată firea... În fond, s-ar fi putut să mi se întîmple mie ceea ce îți s-a întîmplat ție: să încetez de a te mai iubi... Dar eu, spre deosebire de tine, nu te-aș fi lăsat să-ți pui întrebări, să te frămînți... Aș fi venit și ți-aș fi spus, cu toată loialitatea: Uite, dragul meu... Mi-aș fi făcut o datorie de conștiință să nu te las să plutești într-o incertitudine penibilă... de-a dreptul umilitoare...

EL: (după un moment în care a privit-o lung). — Așa ai fi făcut?

EA: — Precis! Oricît aș fi știut că te fac să suferi... prin mărturisirea mea... Din respect pentru tine, m-aș fi simțit obligată să-ți spun adevărul... Ce poate fi mai cinstit, mai frumos, decît curajul sincerității depline?

EL: (cu glas scăzut) — Da...

EA: — De aceea, te rog... insist... Vreau să știu... Este incontestabil că tu te-ai înstrăinat de mine... Te-ai înstrăinat mult... În ultima vreme îmi cauți rar, din ce în ce mai rar, tovărășia... Toată purtarea ta a încetat de a mai fi a unui îndrăgostit... Dar mă întreb: de ce nu ai curajul de a-mi mărturisi cu francheță... că eu nu mai însemn pentru tine ceea ce am însemnat...

EL: (privește în jos).

EA: (cu ironie) — Poate nu vrei să mi-o spui, din... „compasiune"... Află că nimic nu m-ar umili mai mult decît dacă aș ști că ceea ce te reține să fii foarte sincer cu mine este grija ta de a mă încuraja... Te rog să fii încredințat că nu am nevoie de menajamente... Așa că...

EL: (tace).

EA: — Văd că mă lași să vorbesc... Și tu... Mă obligi să te întreb foarte direct: mai ții la mine? Da, ori ba? Trebuie să știu! Îți voi fi recunoscătoare, foarte recunoscătoare, dacă din gura ta mă vei face să aflu adevărul... (pauză) Repet întrebarea mea...: mai ții la mine, sau...

EL: (după ce a tras tot aerul din odaie în piept) — Tu ești o femeie inteligentă... și... ai sezisat destul de bine... situația...

EA: (deodată, devenind opacă) — Situația? Care situație?

EL: (încurcat — căutîndu-și cuvintele) — ...Așa cum ai zis.. E adevărat... eu... Mi-e greu să-ți spun, dar tu ai ghicit totul... singură... Așa cum ai spus... independent de voința mea.. eu... eu... într-adevăr... (se oprește apoi continuă). Mi-ai cerut adevărul. Ei bine... (o detestă în clipa asta, că nu-i vine cu nimic în ajutor și pentru că o detestă rostește dintr-o răsuflare). Eu nu te mai iubesc... (își aprinde o țigară). Îmi pare rău, dar...

EA: (întrerupîndu-l cu vehemență). — Îți pare rău, dar consideri că nu mai e nimic de făcut decît să ne despărțim, nu-i așa?

EL: — Eu...

EA: (nu-l lasă să vorbească. S-a ridicat de pe scaun, se plimbă încolo și încoace, vociferează desfigurată de furie). — Să ne despărțim, nu? Dar oare tu nu ai nici o obligație, nici o răspundere față de mine? Nici una? Drept cine mă iei? După o legătură sentimentală de... aproape doi ani de zile...

EL: (timid). — Un an...

EA: (ca și cînd nu l-a auzit). — ...după aproape doi ani, „domnul" vine într-o bună zi — cînd te aștepți mai puțin — și îți spune simplu, degajat: — niciodată nu te-aș fi crezut capabil de atîta... de atîta cruzime și grosolănie în același timp. Îți spune: Nu te mai iubesc — cu indiferența cu care ți-ar cere un pahar cu apă! Extraordinar!

EL: — Dar tu...

EA: (nu îl ascultă. Strigă). — Așa aș fi procedat eu față de tine dacă — să admitem — că eu mi-aș fi dat seama că nu te mai iubesc!? Așa aș fi procedat? Află că un cuvînt nu ți-aș fi spus care să te rănească; află că nu mi-aș fi schimbat cu nimic purtarea față de tine. Dimpotrivă, n-aș fi știut cum să te... menajez... cum să te cruț...

EL: (din ce în ce mai consternat). — Bine, dar tu ai vrut să...

EA: — Taci! Acum eu vorbesc! Vreau să spun tot, tot ce gîndesc despre tine: ești un om lipsit de conștiință. Dacă ai fi avut un dram de conștiință nu ți-ai fi permis să-mi mărturisești cu atîta brutalitate, cu atîta cruzime, cu atîta insolență, că nu mă mai iubești!

EL: — Dar tu singură ai spus că... adevărul...

EA: (strigă). — Care adevăr, care adevăr? Adevăr se numește dreptul pe care vrei să ți-l iei de a mă părăsi? (cu emoționantă sinceritate). Dar cum poți fi atît de lipsit de suflet? Chiar dacă asta este intenția ta, de ce să mi-o declari cu atîta răutate? Nu există și alte procedee — mai umane — prin care un bărbat poate să o facă pe o femeie să înțeleagă că nu mai ține la ea?

EL: — Dar purtarea mea din ultima vreme... Tu singură ai spus că...

EA: — Purtarea ta din ultima vreme?! Mi-am închipuit că ești mai ocupat decît înainte, că poate ai supărări personale sau profesionale... Orice mi-am închipuit, dar că sentimentele tale față de mine... Nu, numai asta nu, niciodată. Aveam prea multă încredere în tine și în dragostea ta...

EL: (înduioșător de dezamăgit). — Dar explicația de azi ai provocat-o tu...

EA: (cu aceeași logică perfectă — ca și pînă acum). — Pentru că voiam să știu adevărul! (deodată, cu o voce mică)... Și chiar nu mai ții tu deloc, deloc, la mine?

EL: (fără convingere — dar cu bune intenții). — Ei, nu chiar deloc... deloc...

EA: — Și ai fi tu în stare să renunți la mine? La mine?

EL: (tace).

EA: — Nu-i așa că nu, prostule? Nu-i așa că nu?

EL: (slab) — Nu...

EA: (tandră). — Te cred dragul meu... Te cred... Tu nu ești în stare să minți...

Sidonia DRĂGUȘANU

Colțul COSMETICIANEI

PISTRUII

Apărînd odată cu primele raze mai puternice de soare, înmulțindu-se uneori surprinzător de repede și închizîndu-și culoarea, pistruii constituie un „mic neajuns" căruia însă, în general, femeile îi dau multă importanță. Au o predispoziție pentru pistrui, în special femeile blonde, cu pielea foarte albă și subțire. Aceste femei vor căuta deci, în primul rînd să-și ferească fața, pe cît posibil, de soare și o vor apăra prin cremă anti-solară și eventual pudră. Pistruii pot să mai apară pe brațe, decolteu și umeri.

Trebuie să atrag atenția asupra faptului că loțiunile și cremele folosite pentru înlăturarea pistruilor au o acțiune temporară, ele nu pot face ca aceștia să dispară definitiv. De multe ori, o singură expunere la soare provoacă reapariția lor. Stînd însă cît de necesar este soareie pentru organismul nostru, socot exagerat că din cauza cîtorva pistrui să ne ferim de soare, cu atît mai mult cu cît astăzi toată lumea face sport, merge la ștrand și în excursii. Exceptînd cazurile cînd pistruii provoacă pete întinse, ce pot deveni uneori o adevărată mască, sînt împotriva folosirii oricăror creme sau loțiuni menite a-i face să dispară.

Pentru a satisface însă rugămințile multor cititoare, vă indic cîteva procedee la îndemîna oricui. În general, produsele folosite împotriva pistruilor produc o cojire a pielii. Această cojire trebuie să se facă însă în mod lent, fără a da naștere la iritații. Dacă observați că pielea se înroșește și se irită prea tare — renunțați imediat la folosirea lor.

La drogherii și parfumerii se găsește crema contra pistruilor denumită „Marta", iar dacă doriți să folosiți o loțiune împotriva pistruilor, vă indic o formulă: apă oxigenată 10 gr., tinctura benzoe 1 gr., apă distilată 5 gr. Cu această loțiune se șterge zilnic fața.

Un alt procedeu constă în tamponarea zilnică a regiunii cu pistrui, cu un amestec în părți egale de apă oxigenată și zeamă de lămîie. De asemenea, puteți folosi o cremă grasă, la care se adaugă: hidrochinon 1 gr., acid salicilic 0,25 gr. și camfor 1 gr la 30 gr. cremă.

Folosind unul sau altul din procedeele indicate mai sus, pistruii vor dispărea sau, în tot cazul, culoarea lor va păli. Dacă reapar, reîncepeți tratamentul.

Nu vă grăbiți să folosiți bismutul și precipitatul alb de mercur. Sînt două substanțe foarte puternice și care nu trebuie să fie întrebuințate fără avizul medicului sau al cosmeticianei. Și nu uitați că folosirea oricărui produs împotriva pistruilor este categoric interzis în regiunea din jurul ochilor.

Sanda NOREANU

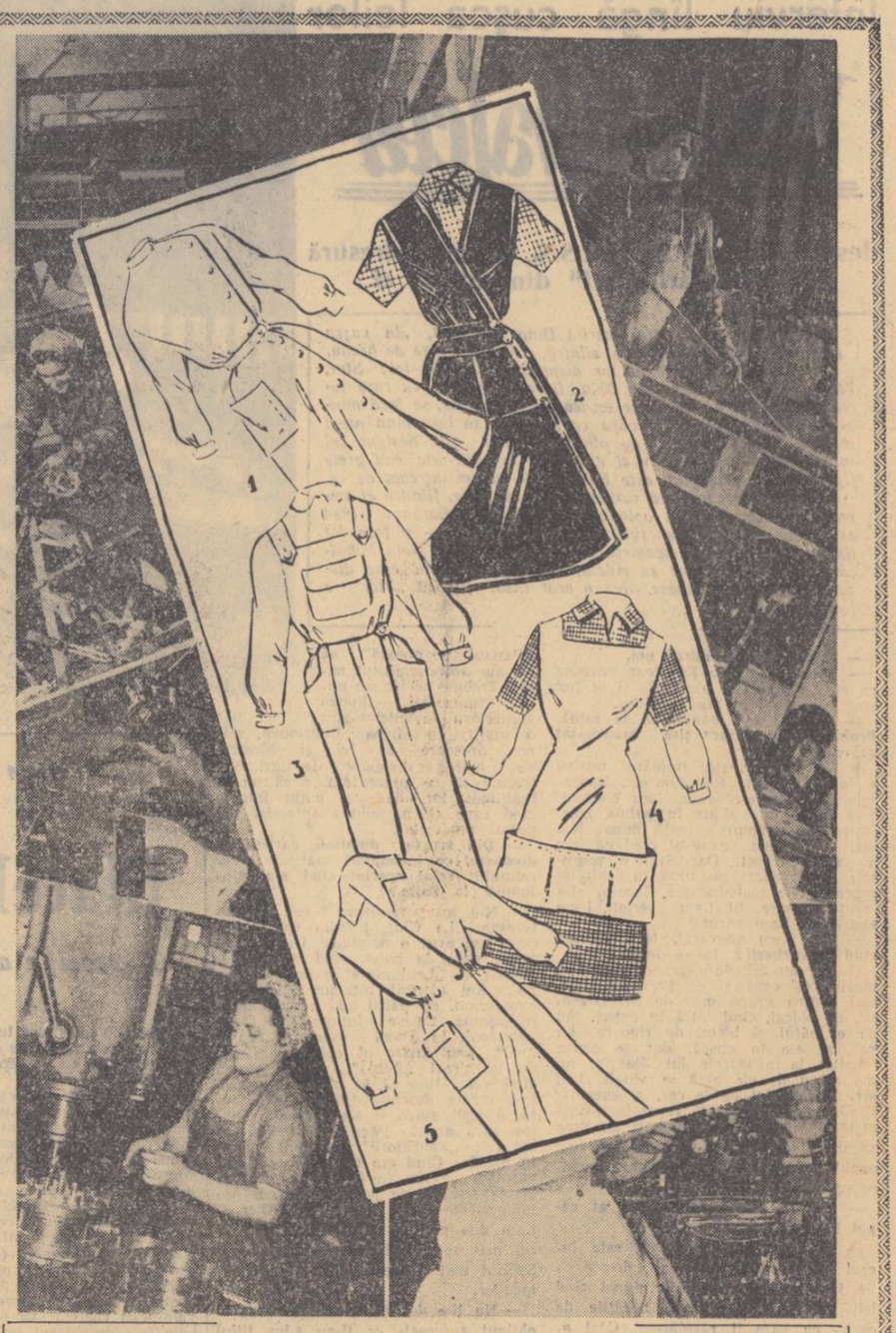

Iată cîteva modele foarte utile pentru lucrul în uzine, fabrici, pe șantiere, în laboratoare:
1) Halat alb, închis într-o parte cu nasturi, mînecă lungă și guler pe git; 2) șort de culoare închisă, care acoperă îmbrăcămintea; se închide într-o parte și are un buzunar dublu în față; 3) o salopetă care se poartă în special la lucrări mai grele; 4) șort practic, cu trei buzunare, care poate fi folosit foarte bine de textiliste; 5) halat alb, închis la doi nasturi și cu un singur buzunar într-o parte.

Desene de Tantzi PFENNINGS

De la stînga la dreapta:
Pentru o persoană mai plină, acest model cu talia lungită și cu un mic cordon ce se leagă în mijlocul feței. Decolteu ascuțit și mîneca scurtă; jachetă și fustă pentru persoane slabe (jacheta se închide la două rînduri de nasturi; un mic joc de linii la guler și partea de jos a jachetei); rochie dreaptă și strînsă pe corp cu o jachetă scurtă și dreaptă, practică pentru primăvară și zilele răcoroase ale verii; datorită cordonului, partea de sus devine ușor bluzată; rochie dreaptă, închisă cu nasturi (nu prea mari) de sus pînă jos și un mic bolero cu mîneca trei sferturi: garnitura se lucrează dintr-o bentiță lată de 2—3 cm. din același material de o nuanță mai închisă.

Curierul Laurei

ALINA. Tînărul în a cărui dragoste credea, s-a dovedit nesincer; în timp ce întreținea o înflăcărată legătură sentimentală cu Alina — care are cincisprezece ani — s-a logodit cu o femeie în vîrstă de 32 de ani și alături de care se află și astăzi, pretinzînd totuși că o regretă pe Alina, de care s-a despărțit.

Alina se întreabă dacă e posibil ca un bărbat să țină la două femei de odată...

...E posibil, dar finalmente se decide pentru una și o regretă pe cealaltă, iar în cazul de față... ceea ce dovedește, pe lîngă lipsă de seriozitate și de onestitate sufletească — că în fond nu este capabil să iubească în.reg și deplin pe nici una.

De aceea, cea care l-a pierdut — de fapt — a cîștigat!

NINA. Cere un sfat pentru buna ei prietenă, Doina, a cărei poveste este următoarea:

S-a logodit cu un tînăr pe care-l iubea, urmînd să se căsătorească cu el curînd, ceea ce însă nu s-a întîmplat. De ce? Pentru că logodnicul a început să pună tot felul de „condiții" și să ridice pretenții: să aibe întîi mobilă pentru viitoarea locuință comună, radio, aragaz, etc. Doina a făcut, ajutată de părinții ei, toate sacrificiile pentru a răspunde pe rînd la cererile lui. Astfel, logodnicul s-a instalat într-o locuință care astăzi este mobilată și are și radio, etc... Cînd s-a văzut în posesia tuturor acestora, a pretins altele — zestre, trusou, etc. Insfîrșit, a căutat, în toate chipurile și sub toate pretextele, să amîne nunta. Dar nu numai atît, a început să o și evite pe Doina, ba chiar să declare față de prieteni că nu mai are nici un sentiment pentru ea.

Doina este deznădăjduită, iar Nina, care îi este prietena cea mai apropiată și vrea s-o ajute, nu știe dacă s-o îndrume să stăruie în această nefericită legătură sau să renunțe.

...Dacă vrei să faci într-adevăr o acțiune bună, caută s-o convingi, pe amica d-tale că tot ce-i mai rămîne de făcut este să îi oblige pe junele necinstit să îi restituie bunurile pe care și le-a însușit în mod abuziv. Toată purtarea lui denunță un caracter dintre cele mai de disprețuit și de evitat.

Fă-o pe Doina să priceapă că trebuie să își retragă, atît capitalul... sentimental, cît și celălalt, din această nefericită și neizbutită asociație. Să nu-l considere mai mult decît un profitor de rînd pe fostul ei logodnic.

CASNICA: Trimite-mi numele și adresa d-tale exactă, — aceasta pentru că în eventualitatea că ți-aș putea fi de folos — fără să-mi iau nici un angajament — să știu cum să te găsesc.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

14—20 aprilie 1958

— Supă de spanac; drob de miel; cozonac cu nucă.

— Ouă umplute cu coajă; pilaf cu pasăre; prăjitură cu marmeladă.

— Mămăliga cu brînză; cîrnați pe varză; clătite cu dulceață.

— Scrumbii la tigae; mîncare de praz; budincă de orez cu mere.

— Ciorbă de fasole; chiftele de cartofi cu salată; turtă dulce.

— Sufleu de mazăre (conserve); tocană cu găluște; plăcintă cu griș.

— Salată rusească; ciulama de miel; cremă de zahăr.

Ouă umplute în coaja lor

Variate și nenumărate sînt felurile cum se pot găti ouăle; fie fierte sau prăjite, moi sau tari, omlete sau jumări, tot gustoase sînt, cînd sînt ouăle proaspete și bine gătite. Foarte bune sînt ouăle umplute în coaja lor.

Fierbeți ouăle tari, socotind cîte două ouă de persoană. După ce s-au răcit le tăiați în lung, în două, cu un cuțit ascuțit, astfel încît să nu se sfărîme coaja. Scoateți albușul și gălbenușul pe un fund de lemn, iar cojile păstrați-le la o parte. Se toacă oul destul de mărunt, fără să se zdrobească însă de tot. Se adaugă, la șase ouă, o lingură plină de caimac sau de smîntînă și miezul de la o felie subțire de pîine muiat în lapte.

Se amestecă totul pînă nu se mai cunoaște pîinea; se pune sare, piper și mărar tăiat fin. Cu această pastă se umplu puțin bombat cojile de ou, se bat pe deasupra cu pesmet fin și se prăjesc în unt, numai pe partea umplută. Se servesc calde. Acest fel are avantajul că se poate pregăti din vreme, și se prăjesc ouăle cu puțin timp înainte de a le servi la masă.

Mămăliga la cuptor

Faceți o mămăliga mai moale dintr-un litru de lapte și mălai cît se cere. Se amestecă bine cu 150 g. de brînză, se dă la o parte și se mai adaugă 150 g. de cașcaval (sau șvaițer) tăiat în cuburi și șase ouă. Se potrivește de sare. Se unge cu unt o formă rezistentă la foc, se pune mămăliga, și se toarnă o ceașcă de smîntînă. Se presară brînză. Se dă la cuptor să se rumenească.

Budincă de griș

Budinca de griș se face obișnuit cu grișul fiert în lapte, la care se adaugă zahăr și ouă. Iată o variantă a acestei budinci care după părerea unor gospodine ar fi mai gustoasă ca budinca făcută după prima formulă.

Se freacă 3 gălbenușuri cu 3 lingurî de zahăr vanilat și un praf de sare, bine, pînă se fac ca o cremă. Se toarnă 3/4 de pahar de griș în formă de ploaie, se amestecă și se adaugă cele 3 albușuri bătute spumă. Se pune compoziția într-o formă unsă cu unt și presărată cu pesmet și se dă la cuptor la foc potrivit.

Separat se fierbe 3/4 l. de lapte îndulcit cu zahăr după gust. Cînd budinca este gata, se oprește în formă cu laptele fierbinte și se ține la cuptor, pînă a absorbit tot laptele.

Se răstoarnă, se unge deasupra cu jeleu sau cu marmeladă de caise și se servește cu sos de vanilie sau cu un sirop după gust.

Sanda MARIN

PRACTIC

Cum se spală țesăturile de mătase

Procedeul corect de spălare, atît al țesăturilor de mătase naturală, cît și al țesăturilor de mătase artificială, nu se deosebește unul de altul. În executarea sa trebuie să respectăm următoarele prescripțiuni:

— Despărțim obiectele albe de cele colorate, și le împărțim, atît la înmuiere, cît și la spălare. (Obiectele apretate necesită, o înmuiere mai bună).

— Folosim numai apă moale. (Apa de ploaie este moale, orice fel de altă apă trebuie dedurizată).

— Folosind produse ajutătoare pentru dedurizare, înmuiere și spălare, respectăm indicațiile de întrebuințare și anume:

Produsele trebuie complet dizolvate într-un vas înainte de întrebuințare, și abia după aceia introduse în baia de înmuiere sau spălare și bine amestecate. După introducerea obiectelor în baie nu mai adăugăm nici un produs. Dacă acest lucru este totuși necesar, scoatem pentru acest timp obiectele din baie. După înmuiere, îndepărtăm cît mai bine apa de înmuiere din obiecte.

— Porțiunile mai murdare se vor freca ușor cu săpun.

— Folosim numai săpun neutral sau fulgi de săpun.

Trebuie știut că o frecare, periere sau stoarcere exagerată dăunează oricărei țesături de mătase.

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

C. FRIEDMAN — Iași: Amorțelile în mînă sau în picior pot fi produse în împrejurări diferite. Astfel, uneori în urma unei poziții forțate sau prelungite, ori în urma apăsării exercitate pe nervii periferici ai membrelor (cum ar fi: statul în poziția picior peste picior, dormitul cu capul pe braț etc.), avem senzația paraliziei unei mîini sau picior. Alte ori, acest lucru survine la persoane care din cauza îmbolnăvirii vaselor sanguine din membre sau din alte cauze, au circulația sîngelui stînjenită și deficitară în aceste locuri. În sfîrșit, în tulburările circulatorii cerebrale, apar ca semne premergătoare, de asemenea senzațiile de amorțeli în mînă sau picior.

ING. LYA — Buhuși: Pentru tratamentul acneei juvenile în forma pustuloasă de care suferiți, trebuie să renunțați la atingerea pustulelor cu mîna, sau la stoarcerea lor. Veți evita de asemenea săpunul obișnuit, folosind pentru toaletă săpunuri medicinale alcaline sau de sulf. Seara vă veți curăța fața cu apă boraxată 1 la sută, apoi veți tampona fața cu următoarea loțiune: Sulf precipitat — gumă arabică cîte 1 gr., camfor 1 gr., apă roze — alcool cîte 50 gr. Nu veți folosi pomezi Dimineața, după spălare, veți aplica o pudră formată din talc (30 gr.) și sulf precipitat (1 gr.). Sînt de asemenea indicate razele ultra violete, vitaminele A. D$_2$, paraminol, injecțiile cu auto vaccin preparat din puroiul din pustule și autohemoterapia. Regimul alimentar va fi predominant vegetarian, evitînd cărnurile conservate, grăsimile, condimentele, sau băuturile alcoolice în exces.

S. EPURESCU, Filiași: Ne întrebă care este tratamentul hemoroizilor. Se recomandă în primul rînd o riguroasă igienă locală, băi călduțe de șezut în fiecare seară, apoi aplicarea unui supozitor calmant, Hemorsal spre exemplu. Trebuie combătută constipația, care este de cele mai multe ori cauza apariției tulburărilor. Pentru aceasta se vor lua purgative ușoare sau laxative (oleu de parafină, Carbocif), se vor evita condimentele, viața sedentară. Dacă acest tratament nu dă rezultate, se va apela la medicul specialist, care va putea recurge la injecții locale, sclerozante, ale venelor dilatate, tratament de multe ori suficient pentru vindecare. În sfîrșit, atunci cînd hemoroizii sînt prea dezvoltați, este indicat tratamentul chirurgical.

Dr. N. P.

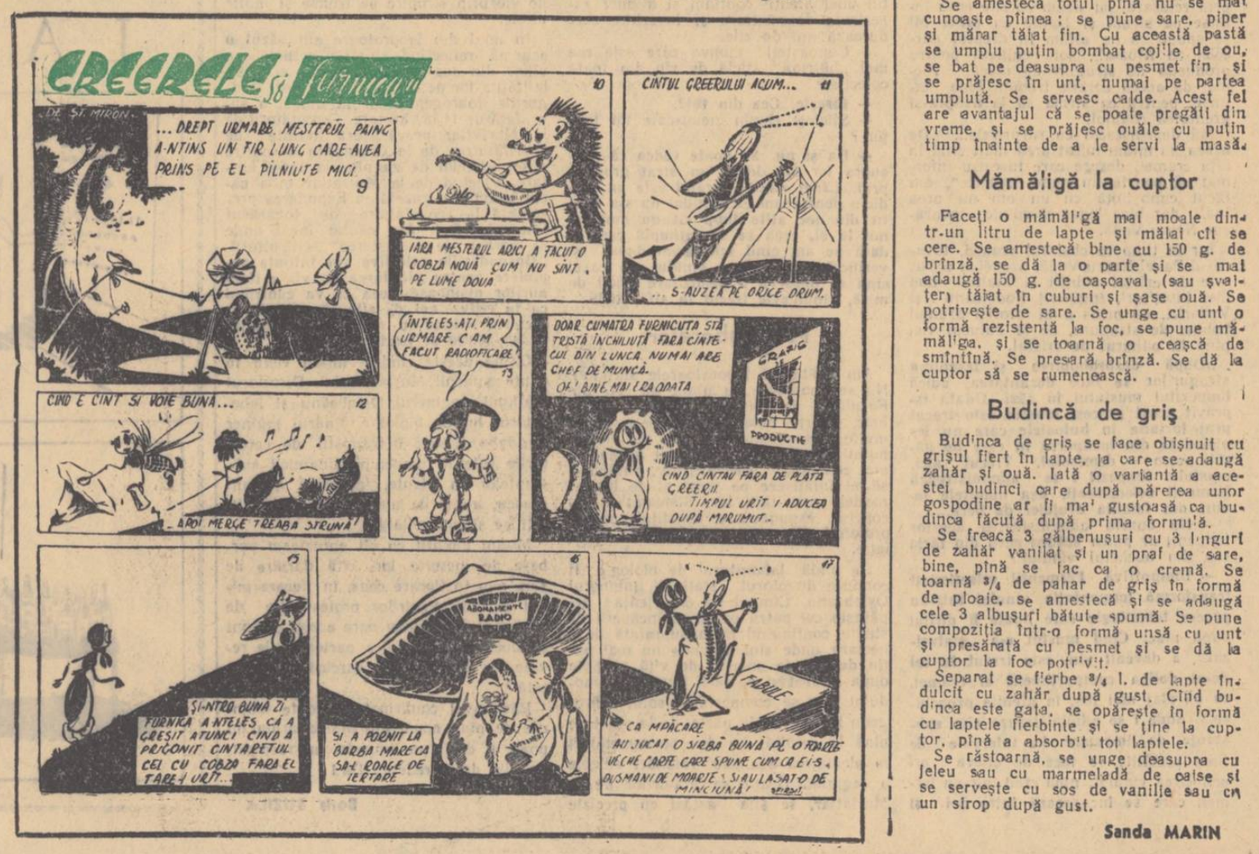

I. DORU

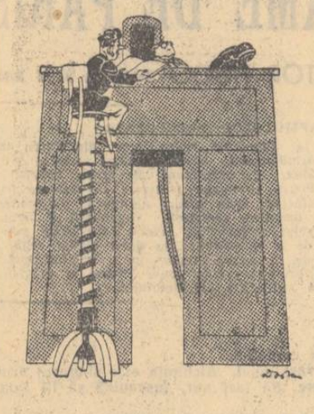

Uneori, ca să ajungi pînă la șef, ai nevoie de mijloace speciale...

FRED GHENĂDESCU

— Ei, ce facem? Am înconjurat pînă acum lacul de opt ori...
— Hai, nu fii leneș! Știi că mi-a recomandat doctorul mișcare...

GH. CHIRIAC

CLIENTA: — Aveți ceva contra pistruilor?...

Echilibristul a întîrziat în oraș!...

NEAGU RĂDULESCU

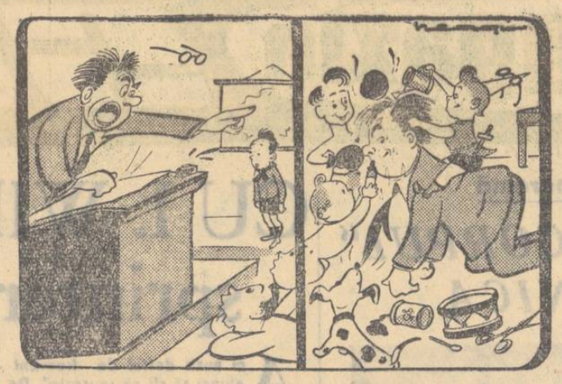

Unii profesori, la școală și... acasă.

S. MAUR

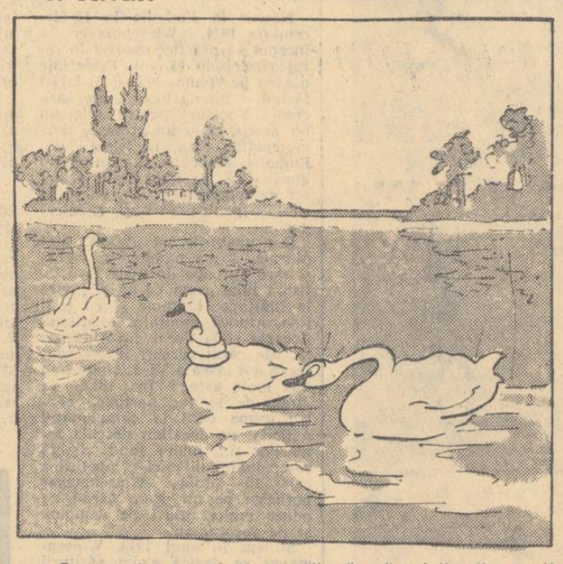

— Recunoaște, pe mine nu poți să mă minți: ți-a sucit capul!...

GETA BRĂTESCU

— Să trăiți!...

RIK AUERBACH

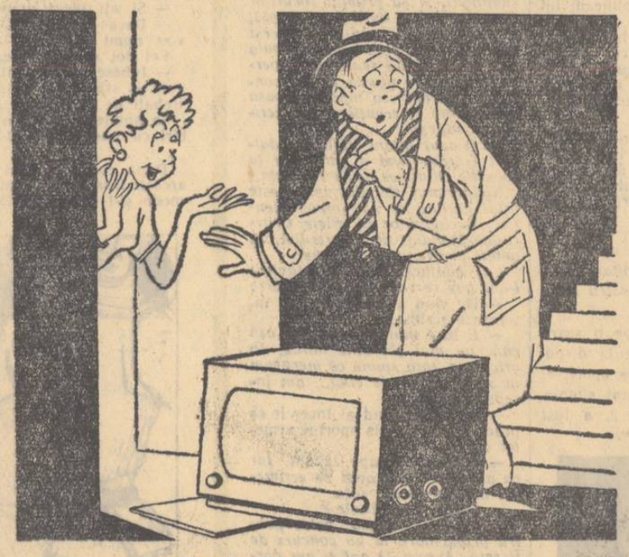

— Ssss!!!... Să nu ne simtă vecinii...

CRONICA RIMATĂ

PRIMĂVARA

Primăvara e-n plimbare:
Tinără, simpatică,
Parfumată, zimbitoare
Și... primăvăratică!

Florile, de bucurie,
Au ieșit în talie
C-un boboc la pălărie
Prins ca o medalie.

Vioreaua-n rochie nouă
Și-a pus, remarcabile,
Două perle mici de rouă.
Mici, dar veritabile!

Cînd zărește în lumină
Grupul violetelor,
Ghiocelul se înclină:
— „Bună ziua, fetelor!"

Lăcrămioarele din cale,
Cu dureri organice,
Varsă lacrimi vegetale...
Gelozii botanice!

Mai alături, o răsură,
În perioada coacerii,
De vreo două nopți îndură
Chinurile facerii.

Insfîrșit, umflîndu-și sporii
Cît un bob de strugure,
I-a plesnit fermoarul florii
Și-a născut un... mugure!

De ambiție-o gherghină,
Nimeni vrînd să-i semene,
Scoate mîndră pe tulpină
Trei mlădițe gemene...

Crește toată firea, crește
Vastă și eclectică.
Primăvara recitește
Legea dialectică!

II.

Și-n ogradă e-o mișcare
Plină de seducție.
Cu excepții foarte rare,
Toți sînt în producție.

Trec furnici în caravane
Și-adunînd bucatele,
Fac silozuri subterane
Cu... prefabricatele!

Trei găini privesc semețe
Graficul cotețului:
Au trimis azi ouă-n piețe
Sub nivelul prețului.

Clocitori artificiale
Bagă cloșca-n panică:
Ea, cu forțe „manuale";
Ele, cu... mecanică!

Un curcan se umflă-n pene
(Dreptul autorului):
A lansat peste sprincene
Moda... moțișorului!

Zilnic, din obișnuință,
La ușa șopronului,
Țin cocoșii o ședință
Contra megafonului:

Dacă el mai difuzează
Ora, cu acustică,
Mulți cocoși demisionează
Din fanfara rustică!

Din concediul lor de iarnă
Berzele bucolice
Vin să-și facă pe lucarnă
Creșele simbolice.

Rîndunele, vigilente,
S-au mutat pe-o fașină:
Au găsit „apartamente"
Cu acces la... streașină!

Fluturele, pe-o sălcioară,
Face-o scurtă stație.
Zeci de kilometri zboară
Fără..., reparație!

O albină, mai vitează,
Stînd pe o petunie,
Bate un record: lucrează
În contul lunii iunie!

Seara, greierii la vioară
Fac o repetiție:
Cîntă „muzică ușoară",
Proprie compoziție!

Lic-rici, la post, punctează
Cu neon, cărările,
Sprijinind modest, c-o rază,
Electrificările.

III

O întrecere-actuală
A pornit și soarele:
Cine mai dintîi se scoală;
Dînsul, sau tractoarele?

Mai dorm zorii, cînd de-odată,
Zgomot greu se-apropie.
— „Ce să fie?" — speriată
Se trezește-o dropie.

Dar Grivei la poartă sare
Sprinten ca o suliță:
— „Iaca, trece spre ogoare
Un tractor pe ulița!"

Și cînd liniștea de-afară
Tese pînza clipelor,
Un hulub din zbor coboară
Vîslele aripelor.

Porumbelul pe uluce
S-a oprit cu grație.
E-mbrăcat în alb și-aduce
Cîte-o informație:

— „Fraților, am fost prin țară.
Treaba merge pașnică.
Veți avea precis la vară
O recoltă strașnică".

Și zîmbesc la geam: „Acestea
Sînt speranțe trainice.
Vreau ca să se afle vestea.
Cum pot face, crainice?"

— „Cum?..." — încheie pelerinul
Vorba lui laconică —
Să trimiți la „Magazinul"
Și această cronică!"

I. BERG

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

PRINTRE GENE

ORIZONTAL: 1) „Ochii care nu se văd se uită" — ...D-ochi-a! 2) Membrana din fundul ochiului pe care se formează imaginea răsturnată — Personaj mitologic cu 100 de ochi. 3) „Cînd cu gene ostenite sara suflu-n luminare, / Doar ceasornicul urmează lung-a timpului cărare" — Vine seara pe la gene! 4) Ochi de lanț — Rareori — Floarea... ochilor 5) Interjecție —...și nevrute — Cobalt. 6) În cruciș! — Ține la copilul ei ca la lumina ochilor. 7) Stă cu ochii în pămînt și nu spune un cuvînt. — A alătura. 8) Sportul care pune ochii la încercare — Ferit de ochii lumii. 9) Curat ca lacrima — Ochi de sfoară. 10) Prescurtare în botanică — Ochiul dracului (pl.) — Țepușe. 11. Nume — Producătoare de... lacrimi — Perioadă de timp. 12) Vede negru înaintea ochilor — Au și ele ochiurile lor.

VERTICAL: 1) Nu vede bine — „Visez cu ochii deschiși" de H. Mălineanu. 2) Ochit — Autorul cărții „Ochiu-dracului". 3) Prefix — Personaj mitologic cu un singur ochi. 4) Te face să pleci ochii în jos — Comparație pentru ochii negri — Privește! 5) Îi scapără scînteie din ochi — Stibiu. 6) Apăru deodată în fața ochilor — A da ochi cu dușmanul. 7) Sașiu — Clar și precis. 8) Aur — Posesiv — Unitate de timp măsurată... cu ochiul. 9) Bere — Cămașe înflorată — „A... la ochi!" 10) Cu ochi de vultur — Pentru ochit. 11) Cu ochelarii pe nas citește povești nepoților — Postscriptum — Domiciliul ochilor. 12) Fac parte din completele de judecată — Protectoarele ochilor.

Șerban ALEXANDRU

RĂSFOIND CHIMIA

ORIZONTAL: 1) Gaz incolor obținut din combinarea azotului cu hidrogenul — Privitor la morală. 2) Substanță albă, insolubilă în apă, numită și clorură de mercur — Cea atomică este folosită pentru producerea reacțiilor nucleare în lanț. 3) Lichid foarte volatil și inflamabil ce se obține tratînd alcoolul cu acid sulfuric — Grup de atomi, care rămîn neschimbați într-o reacție chimică și care nu se găsesc în stare liberă. 4) Nume feminin — Sulfură de fier naturală. 5) Simbolul chimic al iridiului — Reziduri — Măsură de suprafață. 6) Plantă agățătoare — Radical organic, derivat de la etan prin îndepărtarea unui atom de hidrogen (pl.). 7) Numeral german — Gaz otrăvitor obținut prin acțiunea clorului asupra oxidului de carbon în prezența unui catalizator. 8) Patru — O combinație de oxigen și hidrogen — Afirmație. 9) Strig de bucurie — Operația decolorării materialelor colorate, folosindu-se bioxid de sulf, clorură de var și alți agenți oxidanți. 10) Varietate de pește — Masă densă de făină amestecată cu un lichid. 11) Alt nume dat acidului fenic — Pentru — Puțin magneziu. 12) Apă la o temperatură înaltă — Perete protector contra anumitor acțiuni fizice.

VERTICAL: 1) Hidrocarbură gazoasă întrebuințată la iluminat, la lipitul sau tăiatul metalelor. — Dublu F. 2) Substanțe vegetale sau minerale. — Materie lipicioasă întrebuințată în vopselărie. 3) Nume feminin rusesc — Lichid incolor uleios cu miros specific, folosit în industria coloranților. 4) Face umbră pămîntului — Numeral — Stare de agregare gazoasă a unei substanțe. 5. Apă plus praf — Amestec de silitră, sulf și cărbune care servă la încărcarea armelor de foc — Transformă amidonul din cereale în substanțe alcooligene. 6. Aerisim — Vocalele din sodă. 7. Soluții transparente — Oraș în Belgia. 8) Început de diluare — Aducerea la același indice a două formule chimice. 9) Determinant expresiv (pl) — Bucată mare de fier sau de piatră. 10) Nume masculin în analitică! — Metal care se găsește în blendă. 11) Refren în cîntecele noastre populare — Aluminiu — Metal roșiatic maleabil și ductil, cel mai bun conducător de electricitate, după argint. 12) Se degajă în reacțiile chimice — Gaz incolor și fără miros ce se găsește în gazele de sonde.

Marcel RANTZER

PRIMAVARATECA

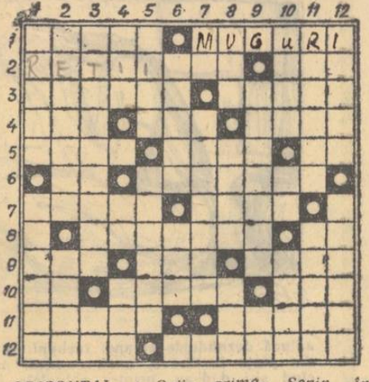

ORIZONTAL: 1. Soția primăverii pe aripi de pribeag — Pluni de sevă și de bucurie de 2 trăi, pleznesc... 2. Are în inimă o primăvară a lui — Pom fructifer 3) În grădina cupele sînt pline cu lumină — Moi ca aia 4) Fire de urzeală — Localitate în Yemen — Primăvara-i flutură stindardele prin parcuri și pe toate bulevardele 5) Fructele nucului — O labiată cu arome pătrunzătoare — Primele ore ale dimineții! 6) Două teuri — Ne fură ochii și inima ne-o-ncîntă (pl.) 7) „Dar prin codri ea pătrunde / Lîngă... vechi și sfînt, / Ce cu flori pînă-n pămînt / Un izvor vrăjit ascunde" (Em.) — Din loc în loc (pl.) 8) Stropi de catifea în rariști de pădure (sing.) — Pe spinarea murgului 9) Secară fără coajă — Sat de munte în Crimeea — Pe cer a-par cocorii, o escadrilă vie 10) Servește! — A doua lună a primăverii, mingîiată de poetul anonim — Doar el mai dă-ndărăt! 11) Florile-și trimit prinosul dulce în cămări de harnice albine — A pregăti ogorul pentru înfrățirea cu sămînța 12) Există — Sub un ultim petic de zăpadă, clopot mut anunță primăvara (pl.).

VERTICAL: 1) Ca o poznă pus-a primăvara bulgării de nea în tufa verde — A treia parte 2) Ghiocei bogați — În livadă ninge cu petale 3) Harnic stup al vieții noastre noi umple a ogoarelor prisacă — Ete! 4) Ceasuri — Vui — Pe, mai vechi 5) Senin... în perspectivă — Schimb în natură 11) A muta o tînără mlădiță din cutia serei în răzor — Făt-Frumos cel ce-a învins în lupta cu-ntunericul și cu oștile de gheață 12) Și-n grădina-mi primăvara „își aruncă ochii"... — Pe malul apei, primul suris al primăverii le-a-nflorit.

Nelu POPESCU
Sibiu

Iosefini prezintă scamatorii de familie

Baloane de săpun rezistente

Cu o țeavă pe care o muiați într-o soluție de apă cu săpun aflată într-un borcănaș, faceți baloanele suflînd ușor la celălalt capăt al țevii.

Anunțați apoi că, magnetizînd baloanele, le veți face să nu se spargă, ceea ce veți și reuși dacă veți respecta îndrumările pe care vi le dau.

Borcănelul are două compartimente: într-unul e apă cu săpun obișnuit, în celălalt este o soluție care are o rețetă mai specială:

Se răzuie fin 10 gr de săpun, se dizolvă în 100 gr. apă de ploaie călduță și după răcire, se strecoară într-o sticlă de culoare închisă (borcănelul trebuie să fie dintr-o astfel de sticlă).

Se ard apoi 20 gr. de zahăr pînă se dizolvă și se adaugă și acest lichid peste apa cu săpun. După o săptămînă se amestecă bine și se adaugă conținutului 2-3 picături de glicerină.

Soluția este acum gata de întrebuințare. Cînd faceți experiența folosiți mănuși de lînă, căci astfel puteți prinde cu mîinile baloanele de săpun și să le treceți dintr-o mînă în alta.

Pe două fire de lînă puteți rostogoli baloanele de săpun încoace și încolo.

Rebus — Magazin
BON Nr. 9

CÎȘTIGĂTORII CONCURSULUI „100 de întrebări despre patria noastră"

Așa dar, sorții au decis pentru a doua oară la un concurs cu premii organizat de revista noastră. Săptămîna trecută, într-o sală de festivități a Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii", s-a adunat o parte din concurenții participanți la concursul „100 de întrebări despre patria noastră". Varietatea temelor, întrebările ale căror răspunsuri presupuneau cunoștințe multilaterale, au incitat interesul a numeroși cititori. Așa se explică marele număr de participanți la concurs: peste 1.000. E drept, unii dintre ei au capotat dintr-un început, numărul răspunsurilor exacte trimise redacției fiind sub minimul admis. Cei mai mulți însă au cercetat cu atenție documentele, au frecventat bibliotecile, s-au informat cu seriozitate și... au intrat în concurs.

Ca deobicei în asemenea ocazii, unui copil i s-a încredințat rolul de reprezentant al destinului. Urcată pe un scaun ca să pară mai înaltă, fetița scotea rînd pe rînd din urnă numerele cîștigătoare, care erau apoi citite asistenței, în mijlocul emoției justificate. De cîteva ori însă emoția s-a transformat în uimire și asta atunci cînd sorții s-au deplasat cu maximum de viteză la Timișoara, ai cărei locuitori—judecînd după numărul cîștigătorilor — se pare că sînt aș-greații Fortunei.

Cît privește satisfacția de a aplauda la fața locului pe unul din cîștigători, am avut-o numai la „ultima mînă". Tov. Traian Stoicescu, cîștigător al unui abonament pe 6 luni la revista „Magazin", a primit aplauzele unor oameni care, trecînd peste supărarea de o clipă prilejuită de „nebinecuvîntarea" lor cu un premiu, s-au simțit totuși răzbunați pe norocoșii timișoreni.

Și acum iată lista cîștigătorilor: Un televizor: RĂDULESCU VIRGIL, București; un aparat de radio: NERESCU GEORGETA-Timișoara; 3 m. stofă lînă: bocea Ovidiu, Iași; Gheorghe P. Gheorghe, București; Tăpîrdea Mircea, Drăgășani; Ilie Mihai, C. Lung-Muscel; ing. Mircea Patache, București.

Cîte un disc micro au cîștigat următorii: Foceag Marian, Vaslui; Rosencrantz Ella, Iași; Lucian Dolcaș, București; Diniță C. Paul, București; Veronica Teodoru, București.

Cîte 3 plăci de patefon au cîștigat următorii: Nemțeanu Veronica, Tg. Mureș; Hogaș Valeriu, Lugoj; Todor N. Dumitru, București; Manciu Doina, Timișoara; Valentina Andronache, București.

Cîte un pachet cu cărți literare au cîștigat următorii: Bocea Ovidiu, Iași; Gheorghe P. Gheorghe, București; Tăpîrdea Mircea, Drăgășani; Ilie Mihai, C. Lung-Muscel; ing. Mircea Patache, București.

Cîte un abonament pe șase luni la revista „Magazin" au cîștigat următorii: Badea Maria, Timișoara; Dornescu Alexandrina, Iași; Dinu Velescu, București; I. Ionescu, București; Stoicescu Gh. Traian, București.

După tragerea la sorți maestrul Iosefini și ansamblul său, au prezentat un program de iluzionism și prestidigitație.

ȘAH

MECIUL SMISLOV—BOTVINIK

A șasea partidă a meciului a început sub semnul luptei poziționale, oferind lui Botvinic (cu albele), posibilitatea obținerii unui mic avantaj. Smislov a căutat să rezolve dezavantajul pozițional prin complicații tactice, dar nici chiar sacrificiul unui pion n-a putut smulge lui Botvinic inițiativa. Iată desfășurarea acestei partide, însoțită de comentariile antrenorului de șah Menas Borel.

1. c4, g6, 2. e4, Ng7. 3. d4, d6, 4. Cc3, a6. 5. Ne3, Cf6. 6. f3 (Atacul Sämisch: albul își consolidează centrul de pioni pregătind un puternic atac pe flancul regelui) c6. 7. Nd3, b5. 8. Dd2, b:c4. 9. N:c4, d5. 10. Nb3, d:e4. **(Schimb prematur, cedează controlul asupra cîmpului e4, slăbiciune pe care nu o compensează izolarea pionului izolat d).** 11. C:e4, 0—0, 12. Cge2, a5. 13. 0—0, a4. 14. Nc4, Cbd7. 15. Tac1, Tb8. 16. C:f6, N:f6. **(Dacă Smislov ar fi reluat cu calul ar fi fost lipsit de contrajoc pe aripa damei).** 17. Cc3, Cb6. 18. Ne2, Ne6. 19. Tfd1, Ng7? **(O importantă pierdere de timp care l-a dus pe Smislov în poziție compromisă. Era mai bine Dd7 cu aducerea în joc și a celui de-al doilea turn).** 20. Nh6, N:h6, 21. D:h6, f6, 22. Td2, Nf7, 23. h4, Dd7, 24. a3, Tfd8. 25. Ce4, De8. 26. Nf1, Nd5. **(Cu intenția de a schimba puternicul cal de pe e4 care împiedică mutările eliberatoare c5 sau e5).** 27. Cc5, Df6, 28. D:f8 șah, R:f8. 29. Ca6, Tac8. 30. Cb4, Nb3. **(Pionul din c6 era greu de apărat după dublarea turnurilor albe. Cedînd pionul Smislov încearcă să-și elibereze jocul).** 31. T:c6, T:c6. 32. C:c6, Td6. 33. Ca5, Na2. 34. Cb7, Td5. 35. Cc5, e5, 36. Ce4!! **(Poanta manevrelor cu calul: amenință la f6 și apără turnul).** T:d4. 37. T:d4, e:d4. 38. C:f6, Re7. **(Silit să cedeze și al doilea pion, deoarece după Rg7 manevra Ce4, c5 ar fi cîștigat imediat).** 39. C:h7, Nb1, 40. Na6, Cd5. 41. Rf2, Ce3. 42. Ne2, Re6. 43. Cg5 șah, Rd5. 44. Ce4, N:e4. 45. f:e4, R:e4. 46. g4, Rf4. 47. h5, g:h5. 48. g:h5, Rg5. 49. Rf3 **și Smislov cedează. Botvinic-Smislov 4½—1½.**

O parte din asistență în timpul tragerii la sorți.

Soluția problemei de perspicacitate apărută în numărul trecut

Musca a zburat 3 ore, adică timpul scurs pînă ce automobilele s-au întîlnit. Deci, ea a zburat 300 de kilometri.

magazin SPORT

Fotbal în kinogramă

JOCUL CU „CORPUL" ȘI TEHNICA

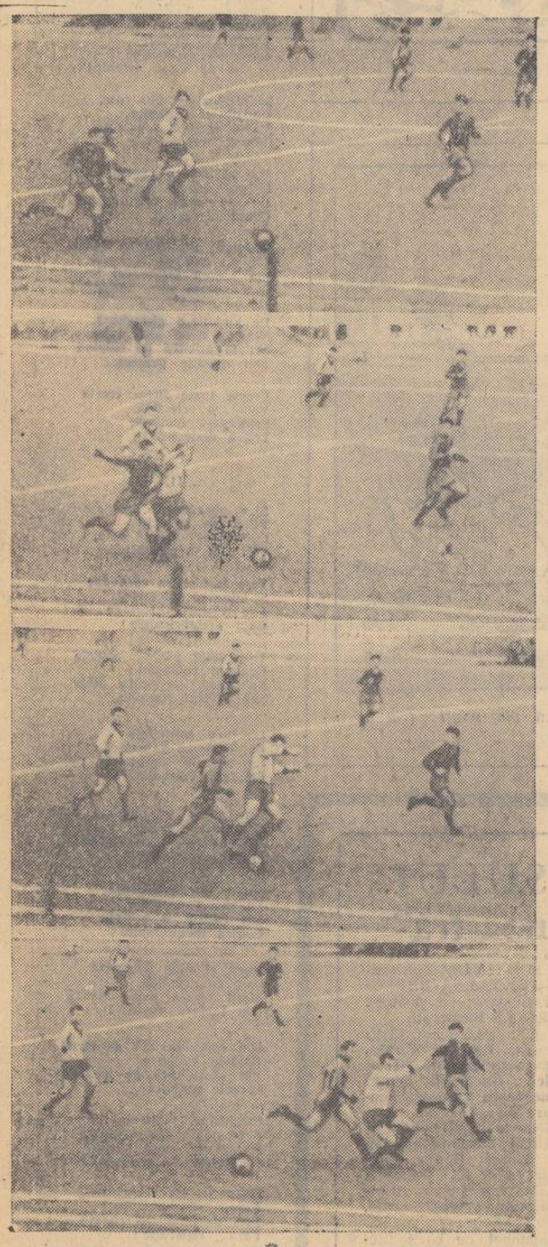

Nu este ușor în toiul luptei pentru minge să folosești corect jocul cu „corpul" și în același timp să beneficiezi de avantajele oferite de el. În partida dintre C.C.A. și Progresul București, din returul campionatului categoriei A, am surprins în repriza întîia o fază tipică pentru cele de mai sus.

Oaidă — Progresul (în alb) aleargă spre minge pe extrema dreaptă umăr la umăr cu Dragomirescu — C.C.A. Jocul cu corpul este corect după cît se poate constata în fig. 1 la ambii jucători. Mai bine pregătit atletic, Oaidă reușește să treacă în fața adversarului cu umărul: fig. 2. Dar terminată lupta, el trebuie să intre în posesia mingii. Este gata pregătit, așa cum se vede din fig. 3. Pregătirea atletică l-a ajutat pînă aici să rezolve situația. Imediat însă mingea trebuie luată cu sine în plină viteză. Aici i se cerea un anumit grad de tehnică mai pretențios. Or, cum vedem din fig. 4, la acest „capitol" Oaidă nu a luat examenul, căci trece peste minge și ajunge la cîțiva metri de ea. Interesant este că Dragomirescu, urmărindu-și prea atent „omul" și nu mingea, se trezește și, el dincolo de minge.

Faza s-a dus și o dată cu ea o bună ocazie. Kinogramele noastre au surprins de astă dată pe Oaidă și Dragomirescu, dar „cazul" de mai sus se petrece și cu alți jucători, la care pregătirea atletică nu este armonizată cu cea tehnică.

Spectatorii și specialiștii ar fi admirat mai cu temei, după o luptă atît de reușită pentru minge, o fază tot atît de frumoasă din punct de vedere tehnic.

Foto: Gianni SALA
Text: Nicolae PETRESCU

CU I. WIESENMAYER — sprinterul nostru nr. 1

Am auzit destul de frecvent spunîndu-se: „Dacă Wiesenmayer își propune să facă ceva, atunci să știi că reușește". De fapt, afirmația aceasta — a cărei temeinicie am avut posibilitatea s-o verific de mai multe ori — constituie cea mai plastică prezentare a sprinterului nr. 1 al atletismului nostru. Căci maestrul sportului I. Wiesenmayer poate fi un exemplu pentru seriozitatea, tenacitatea, scrupulozitatea și entuziasmul cu care-și pregătește performanțele, recordurile ce le stabilește.

Născut la Jimbolia la 17 decembrie 1924, Wiesenmayer a început să practice sportul în jurul vîrstei de 14 ani. Preferințe n-avea pe vremea aceea. Și iată-l făcînd gimnastică, alergări, cros, „Vocația" pentru atletism i-a descoperit-o un profesor de... matematici care, la liceul din Jimbolia, se ocupa și cu orele de gimnastică, în lipsa unui profesor de specialitate: Tu, Wiesi, ai calități pentru sărituri și alergări...

Dar gusturile lui „Wiesi" sînt plurale. Joacă handbal și fotbal și face aproape de toate la atletism: fuge „suta de metri", sare la înălțime, lungime și cu prăjina, aruncă greutatea și discul. Aceasta și la liceul din Timișoara, ale cărui cursuri le frecventează din clasa a VI-a. Unde l-au dus toate astea? În 1942, la vîrsta de 18 ani, participă pentru prima oară la campionatul național de decatlon deschis seniorilor și... junior fiind, cîștigă campionatul dificilei competiții a celor 10 probe. Wiesenmayer pornește pe un drum care-i va aduce multe titluri de campion și de recordman.

Sîntem în anul 1949. Wiesenmayer se dedică acum săriturii în lungime și oarecum sprintului, după ce numele lui a strălucit cu intensitate la decatlon, săritura în înălțime și... aruncarea sulițli. Urcă, mai întîi, recordul la lungime la 7,22 m. Apoi, an de an campion republican la această probă — pînă în 1954 — duce recordul la 7,33 m. — performanță pe care nici un atlet romîn n-a mai întrecut-o de atunci. După acest record, un accident — o ruptură muschiulară la coapsa „piciorului de bătaie" — îl îndepărtează un timp de pe stadion, unde cînd revine, în 1955 se apucă mai serios de... sprint. Aleargă suta de metri în 10,8 secunde, dar nu se oprește aici. Ci, spre surprinderea specialiștilor, care-i „plafonasră" posibilitățile, coboară la 10,7 sec. și apoi la 10,5 sec. — în mai 1955. A doua performanță după Moina (10,4 sec), egalată doar de E. Lupșa...

Ce-a realizat de-a lungul anilor „sprinterul" Wiesenmayer? A devenit campion republican la 100 și 200 metri — în 1956, la 200, 400 și 4x100 metri — în 1957, a stabilit noul record al țării la 400 metri (47,5 sec) în 1957 — care a înlocuit un alt record minunat al lui Moina (47,8 sec) vechi de 10 ani — a repurtat șase victorii internaționale în acești doi ani... Și Wiesenmayer — vă asigur cu convingere — nu se va opri aici.

După ce i-am ascultat cu interes și admirație, aș spune — revelatoare, fugitivă, a carierei, cu interlocutorul meu, mi-am propus să aduc și unele dezlegări pentru cîteva probleme în plină actualitate.

— *Pentru cititorii „Magazinului" aș vrea să-ți cunosc părerea asupra șanselor atleților noștri fruntași la campionatele europene din acest an.*

— La fete au șanse, în ordine: Iolanda Balaș, Maria Diți, Ana Roth Coman și, eventual, Lia Manoliu. Balaș și Diți pot concura cu succes pentru primele locuri ale clasamentului, ca să nu spun mai mult. La băieți, eu văd cu șanse pe Aurel Raica — greutate (dacă va repeta bunele lui performanțe de anul trecut), N. Răsăcănescu — ciocan, A. Demeter — suliță, Zoltan Vamoș — 800 m., C. Grecescu — fond. O surpriză plăcută ar putea s-o realizeze tînărul Mircea Stein, la triplu salt.

— *Dar despre proba de 400 metri, nu ne poți vorbi nimic?*

Ușor stînjenit, dar și înveselit, Wiesenmayer a reluat:

— La această probă, singura la care voi concura la „europene", cred că pot intra în finală. Timpul meu pe „hîrtie" nu mă recomandă pentru asta. Dar pe baza performanțelor unora dintre învinșii mei, acreditați cu timpul de 47 sec. — 47,2 sec, ca și pe baza experienței acumulate anul trecut — căci sînt nou în această probă — mă cred capabil de o asemenea performanță. Sînt convins că voi coborî și anul acesta, poate, chiar sub 47 secunde. Dar asta nu-mi va anula mîhnirea că m-am apucat prea tîrziu de această probă.

— *Și cine-l vinovat?* am îndrăznit întrebarea următoare.

— Specialiștii. Dacă eram îndrumat de la început la 400 metri, sînt convins că aș fi ajuns departe. De mult îi spuneam lui Soeter: „Proba mea este 400 metri". M-am apucat însă de ea abia în 1956, pentru că nici un specialist nu m-a sfătuit altfel...

— *Ce sfaturi ai da unui tînăr care ar vrea să se apuce de atletism?*

— Dacă e vorba de un tînăr în vîrstă de 14—16 ani, l-aș sfătui ca la început să facă de toate și să joace volei, handbal. În orice caz să practice și alergarea, folosind și competițiile de masă. După doi ani însă, un specialist să-i indice spre ce să opteze.

— *Dar pentru dezvoltarea de masă a atletismului nostru ce ai de sugerat?*

— Să se practice pe o scară și mai largă. Să aibe la dispoziție și mai multe baze sportive, începînd de la cele mai simple.

— *Gînduri de viitor?*, a fost întrebarea de încheiere.

— Soția, profesia și... să încep să mă limitez asupra probei atletice pe care s-o practic pînă abandonez atletismul. Căci mă bate gîndul ca anul acesta să fie ultimul meu an pe pistă.

Pe soțul și medicul Wiesenmayer nu l-am contrazis, căci gîndurile lui prezente — nu numai cele de viitor — se potrivesc de minune dragostei lui pentru căminul conjugal, pentru profesie. Dar atletului Wiesenmayer mi-a fost lesne să-i replic: „Cred că pentru prima oară n-ai să reușești în ceea ce îți propui. Pînă la părăsirea pistei de atletism mai ai o bună bucată de vreme și nici performanțele nu-ți vor lipsi".

Wiesenmayer a rîs cu plăcere, cu o vizibilă mulțumire. Și asta a ținut de astă-dată loc de răspuns...

B. BERCEANU

Un portret și cîteva întrebări

Adalbert Gurath

În competiția de scrimă a Criteriului Mondial al Tineretului, care s-a desfășurat recent la București, clasificarea în finala probei de spadă a tînărului scrimer romîn Adalbert Gurath, în vîrstă de 16 ani, a constituit o surpriză plăcută.

Numele de Adalbert Gurath a mai fost pomenit, cu frumoase sublinieri, și cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Helsinki din 1952, cînd spadasinul romîn cu acest nume a ajuns pînă în semi-finala probei de spadă realizînd o performanță care atunci a fost considerată drept cea mai valoroasă comportare internațională a scrimei românești.

Să fi avut 10 ani clujanul Adalbert Gurath cînd a participat la Jocurile Olimpice de la Helsinki?

Nicidecum! Cel din 1952 este tatăl aceluia ce s-a impus atenției specialiștilor în zilele Criteriului Mondial al Tineretului. Și ambii poartă același nume.

Lui Adalbert Gurath (junior) i-am pus recent cîteva întrebări:

— De cînd a început să te intereseze scrima?

— *E tare mult de atunci, așa că... nu mai țin bine minte. În orice caz, tata spune că mergeam la scrimă cam de cînd... am început să pășesc.*

— Bine, dar cînd ai început să practici propriu zis sportul armelor albe?

— *Aveam aproape 12 ani. Iar ca antrenor l-am avut pe scrimerul meu preferat: tata.*

— Palmaresul d-tale?

— *În 1956 am luat parte pentru prima oară la un concurs de floretă. Aveam 14 ani și am participat la campionatul republican de juniori, unde am fost semifinalist. Un an mai tîrziu am ocupat locul I la campionatul școlilor sportive de tineret, iar în campionatul republican tot de floretă m-am clasat al șaptelea. Am făcut și puțină, foarte puțină „spadă", dar am izbutit să cuceresc titlul de campion regional de juniori. Însă în mod serios am început să mă ocup de spadă din vara anului 1957. Pentru prima dată internațional am fost anul acesta, cînd am participat la turneul de la Leipzig, alături de seniori. M-am calificat în finală și am ocupat locul al șaptelea. A urmat Criteriul Mondial de la București..., despre care știți destule.*

— Probabil că ai insigna G.M.A.?

— *Nu, pentru că sînt prea tînăr. Am numai F.G.M.A.*

— Ce-ți mai place în afară de scrimă?

— *Schiul, baschetul, tenisul de masă, turismul, înotul și... dansul. Îmi place de asemenea opera scriitorului Iokai și mă pasionează electromecanica.*

— Planuri de viitor?

— *Cred că la anul voi avea o perioadă mai puțin bună în activitatea sportivă, deoarece voi avea de dat două examene grele: cel de maturitate și admiterea la politehnică, secția electromecanică. Însă Jocurile Olimpice sînt abia în 1960...*

G. FLORIAN

Părerea specialistului

Întîlnirea de baschet C.C.A.-Panelinios

INTREBARE: M-a bucurat foarte mult victoria obținută de echipa noastră de baschet C.C.A. în partida susținută la Atena cu Panelinios, campioana Greciei, în cadrul „Cupei campionilor europeni". Aș vrea să știu — și cred că nu numai eu — cum joacă Panelinios; care sînt punctele forte ale echipei, care este cel mai bun jucător, și ce cred jucătorii de la C.C.A. în legătură cu întîlnirea-revanșă, de la 13 aprilie, programată în Capitală.

VALERIU ANDREESCU
București

RASPUNS: Jocul caracteristic al echipei Panelinios este o strînsă apărare „om la om", cu plecări foarte rapide în contraatacuri periculoase. În cazul în care această tactică de atac nu le reușește, jucătorii greci au o pregătire tactică specială, care le îngăduie să atace lent bazîndu-se pe pătrunderi adînci. Punctul forte al echipei este contraatacul cu urmărirea înverșunată a mingii sub panou. Din echipa Panelinios se detașează în mod deosebit jucătorul Stefanidis, posesorul unei tehnici individuale remarcabile și dotat și cu vaste cunoștințe tactice. Echipa noastră se va strădui din răsputeri să redideteze victoria de la Atena. Sperăm să jucăm în turul următor al competiției.

A. FOLBERT
Maestru al sportului, căpitan al echipei C.C.A.

A II-a Spartachiadă a popoarelor Uniunii Sovietice

Comitetul de cultură fizică și sport al U.R.S.S. a decis să organizeze, în august 1959, cea de-a II-a Spartachiadă a popoarelor Uniunii Sovietice.

La această competiție vor lua parte echipele a 15 republici și cele ale orașelor Moscova și Leningrad. Echipele vor fi compuse din sportivi ale căror performanțe vor fi — în 1958 și 1959 — egale celora ale maeștrilor sportului sau ale sportivilor de primă categorie.

Spartachiada se va desfășura în mai multe etape, iar finalele vor avea loc la Moscova. Se vor disputa mai întîi competiții în întreprinderi, sovhozuri și colhozuri, care vor fi urmate de cele ale districtelor, orașelor și regiunilor. Probele republicane vor constitui penultima etapă și vor permite selecționarea participanților la finalele a 25 de discipline sportive.

Reamintim că la prima Spartachiadă a popoarelor Uniunii Sovietice au participat peste 17.000.000 concurenți, iar la finale — în august 1956 — au luat parte 9.244 sportivi reprezentînd peste 40 de naționalități. Ei au stabilit 33 noi recorduri ale Uniunii Sovietice, nouă dintre acestea fiind superioare recordurilor mondiale.

DIN presa străină

„Oamenii de paie" ai gangsterilor

O serie de persoane „marcante" din lumea boxului profesionist din New York au fost citate recent în fața unor instanțe judecătorești. Punerea lor sub urmărire e în legătură cu relațiile de afaceri ce le au cu un cunoscut gangster, Frankie Garbo, ai cărui „oameni de paie" sînt.

Intreaga poveste — nu singura de acest gen în boxul profesionist american — a pornit, așa cum relatează ziarul austriac „Volksstimme", de la neașteptata înfrîngere suferită de boxerul cuban Isaac Logart, în întîlnirea cu Virgil Akins, din preliminariile campionatului mondial la categoria „semi mijlocie". Înfrîngerea marelui favorit Logart și anumite convorbiri telefonice interceptate, au dus la concluzia că e vorba de un nou rezultat trucat, pentru obținerea de mari beneficii la pariuri.

Pentru această „afacere" au fost citați în fața judecătorului de instrucție, printre alții, managerul de box Hymie Wallmann — care-l „cunoaște" pe Frankie Garbo de 36 de ani —, Harry Markson, directorul lui „International Boxing Club", Billy Brown — organizatorul galelor la I.B.C., etc., fiind ridicate — în același timp — și registrele societății, s-or doar descoperi și aici cîte ceva.

Cu tot tam-tamul care însoțește acest nou scandal din lumea boxului profesionist american, nu ne-ar surprinde ca totul să se termine de parcă nu s-a întîmplat nimic, ca atîtea alte scandaluri similare în care sînt amestecate „forțele oculte" ale ringurilor americane: Oamenii de „afaceri" și gangsterii...

— *Cît mai e pînă începe repriza următoare?*
— *20 de secunde. Dar de ce?*
— *Păi, ca să mă mai odihnesc și eu!...*

— *Nemaipomenit! Ai numai 38 de kg.?...*
— *Ha, ha! Te-am păcălit maestre.*
Nu vezi că stau numai într-un picior?

Desene de Al. CLENCIU

CE vreți să ȘTIȚI?

GRIGORE CONSTANTIN, București. Primul concurs mare la care a participat campioana noastră Ella Zeller a fost ediția a XIX-a a campionatelor mondiale de tenis de masă de la Bombay (1952). Atunci ea n-a jucat în echipa R.P.R. în „Cupa Corbillon", reprezentantele noastre fiind Angelica Rozeanu și Sari Szasz. Ella Zeller — junioară pe atunci — a jucat la „simplu", unde a fost învinsă în primul tur de Indiana A. Rukmini, cu scorul de 3—1 (19—21, 21—15, 21—18, 21—17). Iar la dublu a făcut pereche cu australiaca Trude Pritzi.

PETRU PIRVU, București. 1) Flacăra Ploești a retrogradat în categoria B în 1952. În același an însă a jucat în finala „Cupei R.P.R." la fotbal, unde a fost învinsă de C.C.A. 2) Partidele de fotbal interorașe au fost mult apreciate de spectatori, ele atingînd un bun nivel tehnic. Sîntem convinși că o competiție interorașe (București, Ploești, Cluj, Timișoara, Arad, etc.) s-ar bucura și acum de un mare succes. Am opina însă ca o asemenea competiție să fie deschisă numai jucătorilor tineri, de pildă pînă la 23 de ani.

TUDOREL CAZACU, Bacău. 1) În toată lumea nu există echipă de fotbal nefinvinsă. O asemenea ispravă ne apare, de altfel, imposibilă. Se poate ca o anumită perioadă de timp o echipă să dețină o valoare care să-i asigure superioritatea față de celelalte. Dar chiar în această ipostază ea poate să fie învinsă, fără ca prin aceasta prestigiul să-i fie șubrezit. Înfrîngerile în de sport, chiar dacă sînt mai dureroase de suportat. 2) În diferite perioade, fotbalul nostru a avut echipe mari, care s-au impus și în partidele cu cei mai redutabili adversari de peste hotare. Merită să fie citate: Chinezul, Ripensia, C.A.O., F. C. Rapid, I.T.A.

VICTOR ȘOIMU, București: Dintre juniorii noștri participanți anul acesta la turneul internațional U.E.F.A. de la Luxemburg, Petea, Nedelcu, Petru Emil, Neacșu, Ivansuc și Niculescu au făcut parte și din echipa Progresul C.P.C.S., care a jucat în luna februarie în turneul de la Viareggio. Acest din urmă turneu a fost rezervat deopotrivă echipelor de tineret și de juniori.

N. VLĂDESCU, București. 1) Am transmis autorului observația dvs.— care ne pare justă — cu privire la palmaresul lui Ray Sugar Robinson. 2) Regretăm că nu putem folosi materialul ce ni l-ați trimis, netratînd o problemă ce ar putea interesa cititorii noștri. V-am satisfăcut dorința de a vi-l înapoia.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Catedrala Notre-Dame din Paris, la îndemnul protectorului său, arhidiaconul Claude Frollo, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, dar căpitanul de arcași Phoebus, atras de strigătele poetului Pierre Grengoire, reușește s-o salveze pe tînăra țigancă. Grengoire, rătăcind prin oraș, ajunge în faimoasa „Curte a miracolelor", unde domneau cerșetorii, vagabonzii și hoții Parisului. Adus în fața regelui cerșetorilor, Pierre Grengoire este judecat pentru îndrăzneala de a fi pătruns în acest ciudat regat. Esmeralda îl salvează însă de la spînzurătoare pe nefericitul poet. În acest timp, Claude Frollo primește vizita unor trimiși ai regelui, curioși să cunoască cercetările alchimiste ale preotului.

Tourangeau insistă:

— Dar atunci în ce știință credeți?

— În alchimie, sosi scurt răspunsul. Alchimia este singurul drum spre lumină. Aurul este soare. Să faci aur, înseamnă să fii Dumnezeu. Iată unica știință.

— Și ați făcut vreodată aur? întrebă Tourangeau.

— Dacă aș fi făcut — răspunse Claude Frollo — regele Franței s-ar numi Claude și nu Ludovic.

Cei doi vizitatori se înclinară și se pregăteau să plece.

— Iubesc pe savanți — spuse retrăgîndu-se Tourangeau, și le port o stimă deosebită. Veniți mîine la palatul Tournelles și întrebați de abatele de Saint Martin de Tours.

Se spunea că, puțin după aceea, arhidiaconul avea dese convorbiri cu Ludovic al XI-lea, cînd majestatea sa venea la Paris.

După ce-i ciocăniră zdravăn cu pumnii și-l călcară în picioare, arcașii frumosului căpitan Phoebus îl legară fedeleș pe bietul Quasimodo și-l duseră în fața judecății.

Judecătorul, după ce ascultă acuzațiile ce se aduceau cocoșatului, pronunță sentința:

— Să fie dus în piața la Grève, să fie legat de roată și bătut cu vergile. Apoi să rămînă legat de roată timp de o oră.

Se făcuse ora 10 dimineața. Un soare strălucitor inunda piața la Grève. Într-un colț al imensei piețe, zăbrele groase de fier acopereau ferăstruica unei celule, care n-avea nici o altă deschizătură. În vremea cînd se întîmplau cele pe care le povestim, în celula aceasta era închisă o ființă între două vîrste, o femeie cu un aspect hidos și dînd semne de nebunie. Povestea acestei femei, Paquette

te la Chantefleurie, era bine cunoscută de locuitorii Parisului. La vîrsta de 18 ani Paquette lusese o fată foarte frumoasă. Era orfană de tată și trăia modest, împreună cu mama ei. În anul 1466 ea născu o fetiță drăgălașe, pe care o îngriji cu o dragoste aproape supraomenească.

Muncind zi și noapte, Paquette reuși să-și crească adorata ei fetiță, Agnes — acesta îi era numele — în belșug și în lux.

Într-o zi sosi în oraș o trupă de egipteni, care ghiceau viitorul și dădeau tot soiul de reprezentații. Și iată că într-o seară, cînd se întoarse de la lucru, Paquette nu-și mai găsi acasă copilașul. Agnes fusese răpită de egipteni, care dispărură apoi fără urmă.

În locul fetiței sale atît de drăgălașe ea descoperi un mic monstru cocoșat, șchiop și chior, care umbla de-a bușilea prin odaie.

Durerea nefericitei mame nu cunoscu margini. Toate încercările ei de a-și regăsi fetița fură zadarnice. Micul monstru lăsat de egipteni era Quasimodo, pe care Frollo îl adoptă apoi în împrejurările cunoscute. În ce-o privește pe Paquette, ea căzu în cea mai

adîncă deznădejde și apoi înebuni. A fost închisă în această celulă din piața la Grève, unde oamenii miloși se abăteau din cînd în cînd și-i dădeau, printre zăbrelele ferestrei, cîte puțină mîncare.

În dimineața aceasta, Paquette zăcea parcă neînsuflețită pe dalele de piatră ale celulei și nu răspundea nici cu o clipire cuvintelor binevoitoare pe care i le adresau trecătorii.

Deodată însă, un fapt neobișnuit îi atrase atenția. Prin mijlocul pieței înainta, bine legat de mîini, un om înspăimîntător, cu partea de sus a corpului dezgolită, cu o imensă cocoașe, cu un singur ochi, tîrînd un picior beteag și scoțînd răcnete sălbatice. Era Quasimodo, pe care călăi voinici îl loveau din cînd în cînd cu harapnice plumbuite și-l sileau să înainteze.

Îl aduseră astfel în mijlocul pieței, îl legară de o roată și apoi începură să-l biciuiască cu cruzime. Cocoșatul ispășea pedeapsa agresiunii neizbutite asupra Esmeraldei, din noaptea trecută.

În sfîrșit, un emisar călărind un cal negru, se apropie de locul supliciului întinse mîna și la semnalul lui cruda flagelație încetă.

Doi oameni spălară umerii însîngerați ai cocoșatului, îl frecară apoi cu un fel de unsoare care închise toate rănile și-i aruncară pe spate un sac de culoare galbenă.

Nu se terminaseră încă chinurile cocoșatului. El trebuia să mai rămînă timp de o oră legat de roată, ca să poată fi văzut de cît mai mulți locuitori ai marelui oraș.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75 Inst. Cent.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 28 ★ Simbătă 19 aprilie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

Vă povestim filmul
FAMILIA ULIANOV

Artiștii romîni

la Bienala din Veneția

Convorbirea noastră cu violonistul francez R. SOETENS

Azi vi-l prezentăm pe artistul de cinema

Gerard Philipe

MODA 1958
Sfaturi cosmetice
Sfaturi practice
Medicul vă sfătuiește

Solistă a Orchestrei Filarmonice „George Enescu" din București, MARTHA KESSLER s-a făcut remarcată ca o valoroasă interpretă de lieduri la concertul organizat de Casa de cultură „Friedrich Schiller", precum și cu prilejul executării la Ateneul R. P. R. a oratoriului „Pati mile după Matei", de Johann Sebastian Bach. Impreună cu soprana Emilia Petrescu și cu organistul Helmuth Plattner, Martha Kessler va da un recital în sala Ateneului R. P. R.

Fotografia: **Mihai POPESCU**

BĂRĂGAN

ȚARA DE SMARALD ȘI DE AUR

Ca noțiune geografică Bărăganul este patrulaterul aproximativ mărginit pe trei laturi de ape și acoperit la nord cu o căciulă de dealuri ce coboară din culmile capricios așezate ale Carpaților meridionali: o stepă deschisă tuturor vînturilor, tuturor invaziilor de aer, care sînt reținute aici ca într-o pungă, 7000 de kilometri pătrați formînd o regiune aparte, în care predomină cultura grîului și porumbului.

Țara aceasta coboară în trepte să se spele în bălțile Dunării: Urziceni — 55 metri deasupra nivelului mării, Slobozia — 20 metri, Feteşti, — abia cîțiva metri deasupra altitudinii geografice zero.

Pe hărțile obișnuite, Bărăganul apare cu două culori ce se întind aproape uniform peste suprafața sa: verdele crud, indicînd cîmpia arabilă dintre Mostiștea, Dunăre, apa Buzăului și dealurile din nord: țara de smarald; și galbenul vechi, patinat, prețios, care arată că e vorba de o regiune de stepă, mărginită în vest de auriul aprins al avanstepei: țara de aur.

Verde intens și galben intens: producție vegetală și stepă; porumb și grîu. Acestea sînt culorile Bărăganului. Culori specifice, omogene, monotone, cărora aerul rarefiat de uscăciune le dă o strălucire extraordinară. Pîrjolul soarelui și lipsa de apă sînt cele mai acute realități ale acestui șes aparent monoton și în fond neașteptat și contradictoriu. Precipitațiile coboară și ele în trepte, spre Dunăre: Urziceni — 717,2 mm, Slobozia 654,0 mm, Călărași — 590,4. Media pe țară, la data cînd au fost stabilite aceste cifre: 811,7 mm precipitații anuale.

★

După tratatul de la Adrianopole, ca o consecință a acestuia, ca un rezultat al pătrunderii Țărilor Românești în circuitul schimbului de mărfuri mondial, Bărăganul s-a transformat aproape brusc dintr-o regiune a turmelor, cucutei și dracilei, căprișorului și dropiilor, într-un șes cerealier.

Aproape toate satele au aceeași istorie. Sînt sate de strînsură, cu oameni aduși din toate locurile acum o sută și ceva de ani, cu plugari fără pămînt cărora boierii latifundiari le-au promis împroprietărirea. Ba, pe alocuri chiar s-au ținut de cuvînt. Numai că... Iată un sat avînd aceeași istorie specifică: Libertatea.

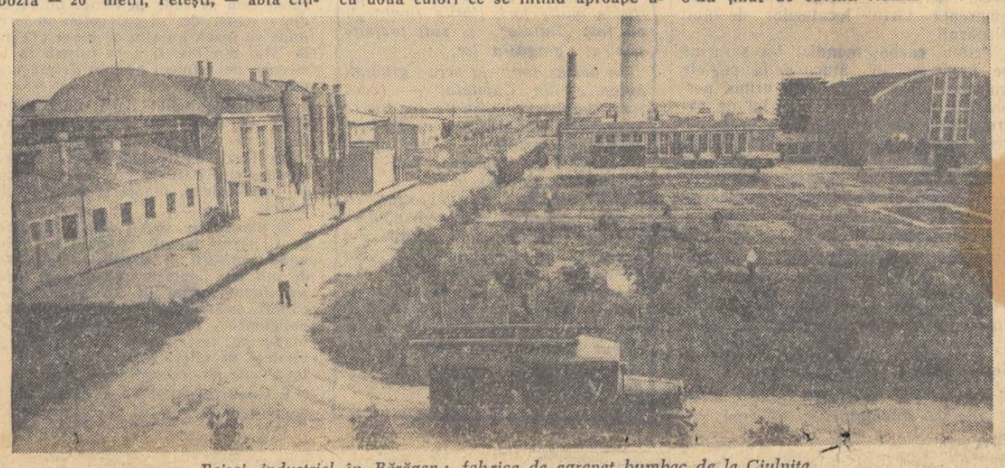

Peisaj industrial în Bărăgan: fabrica de egrenat bumbac de la Ciulnița.

În jurul lui 1880, cei care au întemeiat satul au fost împroprietăriți, dar fără să li se dea unelte, vite de muncă, ori credite. Între 1924—1938, abia o pătrime din familii mai aveau pămînt. Restul intrase iar în mîna „conteselor" Brătianu, a lui Vasile Roseteanu și ale altora.

Latifundiile produceau și exportau grîu, pe piața mondială. Pentru lucrătorii de pămînt a fost aclimatizată, în solul de cernoziom al Bărăganului, o plantă cu mare productivitate la hectar: porumbul. Folosit adeseori, ca singură hrană, de țăranii săraciți, porumbul a statornicit Rominiei vechi tradiția mămăligutei. Și fiindcă folosirea exclusivă a porumbului în alimentație provoacă o avitaminoză cu urmări grave, i-a mai statornicit o tradiție: a pelagrei.

În 1930, enciclopedia Minerva recunoaște existența a 10.000 de pelagroși, din care trei pătrimi în Bărăgan. Și cifra e departe de realitate. În același timp, populația Bărăganului era de aproximativ 70.000 oameni. Din zece inși unul suferea de pelagră...

Se încheagă în felul acesta trei imagini ale Bărăganului; cea a lui Odobescu: „Dinainte-i e spațiul nemărginit; dar valurile de iarbă, cînd înviate de o spornică verdeață, cînd ofilite sub pîrlitura soarelui, nu-i insuflă îngrijarea nestatornicului ocean. În depărtare, pe linia netedă a orizontului, se profilează, ca mușuroaie de cîrtițe uriașe, movilele a căror urzeală e taina trecutului și podoaba pustietății" (Pseudokinegetikos).

Cea modernă, a schimbului de mărfuri capitalist: populație sub 15 oameni la kilometrul pătrat, cu o densitate de 10 ori mai mică decît media țării.

Florin PETRESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

VACANȚELE doamnei

IN „FABULOS DE BOGATELE" S.U.A.

Ciclul infernal al biblicelor vaci slabe n-a fost o calamitate specifică epocii faraonilor. Rumegătoarele numai piele și oase își fac periodic apariția și în „minunata" orînduire capitalistă. Astfel, în chiar zilele acestea, o hîdă criză economică face ravagii pe întreg întinsul celor mai izbutite întruchipări ale regimului „liberei întreprinderi" — în „fabulos de bogatele" State Unite ale Americii, acolo unde, precum scria cu oarecare exagerare, vezi bine! un scrib al nu de mult răposatei reviste belicoase „Collier's", cică „domnește un belșug cum omenirea n-a cunoscut de la facerea lumii".

E drept că întru salvarea aparențelor și menajarea orgoliului zeităților din Olimpul Marei Finanțe americane, s-a încercat o bucată de vreme camuflarea prăpădului, oribila vocală „criză" fiind ocolită grijuliu și înlocuită cu delicate eufemisme ca „recesiune, depresiune, declin...". Dar cerbicia cifrelor nu se putea înmuia prin îmblînzirea termenului. Și nici nu se putea ascunde faptul că vertiginoasei creșteri a cursului acțiunilor i-a luat locul vertiginoasa înmulțire a numărului șomerilor.

Ca într-o halucinantă licitație publică s-au văzut cifrele sălțînd în monstruoase proporții: 3 milioane... 3 milioane 500.000.... 4 milioane... 4 milioane 500.0000... 5 milioane...

Milioane de făpturi omenești, care trăiesc zilnic cumplita și umilitoarea tragedie a goanei după lucru, a goanei după pîine.

DU PAIN NOUS AVONS A GRANDE PEINE, LE MATIN PEU ET LE SOIR MOINS[1]).

Sînt versuri scrise în al XII-lea veac, de poetul Chretien de Troyes, într-o jalnică doinire a mizeriei țesătoarelor franceze.

În secolul al XX-lea și în S.U.A. condițiile de viață nu mai sînt, îndeobște, aceleași. Pîine este. Dar numai atîta vreme cît muncitorul produce supraprofituri. Cînd somează, simte colții foamei înfigîndu-i-se adînc în trup. În al lui și în al copiilor. S-au auzit activiști ai sindicatelor din statul Wisconsin declarînd într-o conferință cu presa locală: „În statul nostru există cel puțin 100.000 înfometați".

Numărul statelor Unite este de 48.

Înmulțiți...

În *„Chicago Daily News"* se jelește un mecanic. Nevoit să renunțe la

M. EDEL

● (Continuare în pag. 3-a)

[1]) Pîine avem cu mare greu — dimineața o fărîmă iar seara mai puțin.

OMUL CU 1000 DE FEȚE

Arcadie Raikin despre arta sa

Ușoară, plină de vrajă și mister, deasupra Nevei se revarsă o lumină alburie. Podurile se ridică unul cîte unul. Orașul se pregătește de culcare. Aparențe înșelătoare! În nopțile albe, Leningradul, nu doarme niciodată. Mii de istorii mai vechi și mai noi prind viață, în nopțile acestea, din amintirea vie a zidurilor, a pietrelor, a oamenilor...

În sala de spectacole, prin fața ochilor mei uimiți trec senatori și lachei, anticari și țigani alăuți, artiști și marinari revoluționari, nepmani și vînzători de zîzanie, ostași și șoferi, poeți și birocrați, oaspeți din cele mai îndepărtate țări ale lumii și același mereu același, și mereu schimbatul om cu o mie de fețe, dar cu un singur suflet, mare, pasionat pentru tot ce e uman și dușman pentru tot ce împiedică viața fericită a omului. E Arkadie Raikin.

Cred că cel mai mare artist al epocii noastre e Charlie Chaplin. El e filozof. El crede în om. El e adînc și uman. Arkadie Raikin este un artist în genul lui Charlie Chaplin. Îi aseamănă talentul neobișnuit și marea dragoste pentru omul simplu, pentru soarta omului de pe stradă. Dar profilurile sînt cu totul deosebite. Chaplin e liric, e trist, e frămîntat. Raikin, în decurs de 15 minute, se poate transfigura în 15 personaje cu totul felurite: femeie de serviciu și ministru, portar de hotel și ziarist indian, turist englez sau translatoare etc. Și ca și la celălalt mare artist, sala rîde cu hohote, se întristează, cade pe gînduri și iese de la spectacol cu conștiința că trebuie să lucreze mai bine pentru fericirea omului și să lupte mai dîrz împotriva răului. Asta e principalul.

Stau, alături de sute de moscoviți, pe unul din fotoliile teatrului de estradă din Piața Maiakovski. De cîteva zile, Teatrul de Miniaturi din Leningrad, de sub conducerea lui Arkadie Raikin (recent distins cu înaltul titlu de artist al poporului din R.S.F.S.R.), se află în turneu la Moscova cu spectacolul „Nopți albe". Stau alături de oameni de diferite naționalități, generații și profesiuni, și reacțiile mele, scăpate complet de sub controlul conștiinței, au devenit o parte integrantă a reacției unanime. Un mare vrăjitor sau artist, cu ochii mari și negri, liric și calzi, le dirijează. Mă încrunt cînd îmi poruncește, rîd cu hohote, sînt indignat, sînt vesel sau trist împreună cu oamenii din jurul meu. Nu-i ușor să găsești un bilet la Raikin: de 19 ani, de cînd a fost înființat, teatrul său n-a cunoscut încă un loc liber.

În pauză mă decid spontan: trebuie să-l cunosc pe Raikin, să discut cu el.

...Mă aștept să întîlnesc bărbatul robust de pe scenă, cu ochii mari și

Toma George MAIORESCU

● (Continuare în pag. 5-a)

CĂRBUNELE albastru

Vîntul poate stîrni certuri? S-ar părea că întrebarea noastră este lipsită de sens. Energia mecanică [ca să ne exprimăm în termeni științifici] a maselor de aer în mișcare, în atmosferă, poate pricinui tot felul de neajunsuri. Dar să fie prilej de gîlceavă? I S-ar părea că așa ceva e imposibil. Totuși, istoria consemnează faptul că, cu cîteva secole în urmă, în Germania, vîntul a provocat certuri între împărat, cler și nobilime. Fiecare revendica drept de... proprietate asupra acestuia. Ținînd seama că energia eoliană punea în mișcare morile din acea țară, intențiile nu erau greu de ghicit.

„Cărbunele albastru" — cum se mai numește energia vîntului — se găsește aproape în tot locul, în rezerve inepuizabile, el putînd servi îndeosebi pentru producerea curentului electric. După unele calcule, dacă s-ar construi centrale eoliene, rezerva anuală de energie mondială s-ar ridica (socotind viteza medie a vîntului de 13,3 m/sec) la 150 miliarde kwh. Dacă raportăm această cifră la necesarul de energie electrică a întregii lumi (care este de 2 miliarde kwh), reiese că centralele eoliene ar putea să dea de 75 ori mai mult. În cazul în care pe o suprafață de 160.000 km² din țara noastră s-ar „semăna" motoare eoliene în zig-zag la distanță unul de altul de 15 ori diametrul elicei, am obține într-un an 80 miliarde kwh.

„Atlasul eolian" al Institutului Me-

Ing. Th. MARCAROV

● (Continuare în pag. 2-a)

MAREA EXPOZIȚIE DE LA BRUXELLES

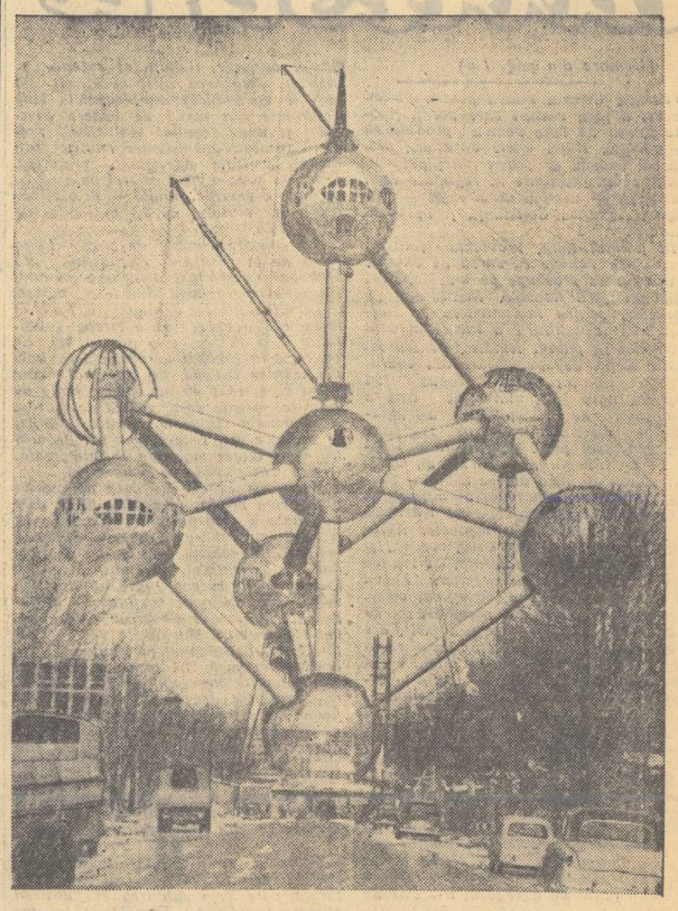

„Atomium" — *simbol al expoziției Bruxelles 1958*

CITIȚI REPORTAJUL IN PAGINA 3-A

INTERLUDIU GALIȚIAN

• Planul unei adrese particulare
• Noi descoperiri în arhiva din Cracovia • Hanul — muzeu din Poronin

— De la corespondentul nostru din Polonia —

Avem în față planul pe care-l reproducem mai jos. Vă atragem de la început atenția că e un plan conspirativ. Ne aflăm la Cracovia, în sudul Poloniei, oraș istoric, fosta capitală a Jagelonilor, cîndva cetadelă a catolicismului polonez, un vast muzeu urbanistic în care oameni și clădiri, străzi și catedrale, își împrumută reciproc un aer arhaic, plin de tristețe și poezie.

Patratul din stînga planului, e gara Cracoviei, unde abia am poposit. Săgeata care coboară, ne indică prima stradă spre care trebuie să ne îndreptăm. E strada Lubicz, o stradă lungă, străjuită de clădiri cu cîte 3-4 etaje, vechi de aproape un secol. Trecem pe sub podul de cale ferată însemnat în plan prin cele două linii transversale, și continuăm să mergem pe strada Lubicz, pînă ce în fața noastră, pe stînga, se deschide strada Aryanska. O străbatem în întregime și la capătul ei intrăm în strada Lubominski. Cîteva case spre dreapta, ne oprim în fața clădirii cu numărul 47, însemnată în plan ca țel final. Am ajuns.

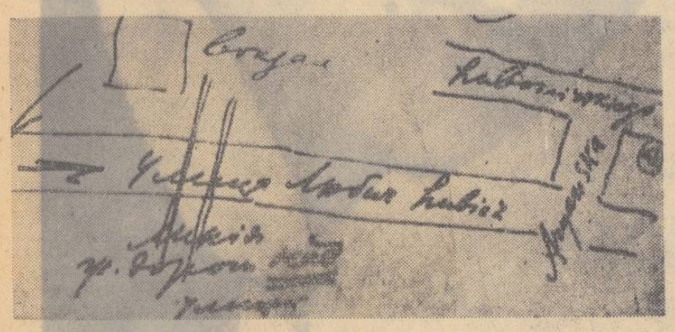

Planul acesta datează de peste 45 de ani și e scris de mîna lui Vladimir Ilici Lenin. A fost găsit într-una din scrisorile sale adresate de la Cracovia Comitetului Central al Partidului, cu scopul ca cei ce trebuiau să vină la el, trecînd granița dintre Rusia și Austro-Ungaria în mod ilegal, să-i poată găsi locuința, fără a întreba pe nimeni. O dovadă în plus că cei ce au folosit planul au putut respecta regulile impuse de conspirație: Și noi am găsit casa de pe strada Lubominski 47, fără a întreba pe nimeni. Totul arată aproape așa cum arăta acum 45 de ani. Strada e neschimbată, iar pe partea stîngă a ei se înalță, ca și atunci, gardul de zid care împrejmuia o livadă principară și o grădină de flori. Casa în care a locuit Lenin, — sau mai bine zis casele — deoarece sînt două, aproape învecinate —, poartă pe zidurile lor plăci comemorative, pe marmora cărora citim: **„In această casă a locuit și a lucrat în anii 1912—1913 Vladimir Lenin".** „In această casă a avut loc sub conducerea lui Lenin ședința C.C. al P.M.S.D.R. (bolșevic) din 10—14 ianuarie 1913". Placa comemorativă de pe peretele celei de a doua case în care a locuit Lenin, anunță prezența acestuia aici, în 1913—1914. Locuințele însăși, n-au mai putut fi identificate. In ambele case locuiesc azi cîteva familii de muncitori și funcționari cracovieni. Edilii Cracoviei din trecut au fost deosebit de năstrușnici în privința acestor două clădiri. In vreme ce întregul oraș nu și-a schimbat mai deloc profilul arhitectural de-a lungul secolelor, aceste două clădiri și altele învecinate, au mai crescut cu cîte un etaj. Strada e ca și acum o jumătate de veac, neasfaltată, în jur există aceleași maidane, dar în schimb, înălțimea caselor de pe Lubominski a fost „nivelată". Cele două case memoriale au pierdut astfel mult din aspectul lor original. Totuși, e remarcabil faptul că nu și-au pierdut cu nimic aspectul de secole, seminariile teologice, casele prelaților, bisericile și catedralele orașului.

In același cartier, într-o frumoasă clădire de piatră, se află instalat Muzeul Lenin. Sobru, cuprinzînd exponate cu un conținut deosebit de sugestiv, muzeul acesta e mărturia în documente a celor doi ani petrecuți de Lenin în Galiția.

Lenin a venit la Cracovia în ziua de 2 iulie 1912 însoțit de Nadejda Constantinovna Krupskaia și de mama acesteia, Elisabeta. Pe atunci, Lenin avea 42 de ani.

Trezită după amorțirea în care o virise cumplita reacțiune stolipinistă ce a urmat înfrîngerii revoluției din 1905, muncitorimea rusă se ridica din nou la luptă. Impușcăturile de la Lena, prin care au fost uciși 250 de muncitori din minele de aur ale țarului, au fost primul element al chemării la luptă. Venind din Franța, Lenin s-a apropiat prin șederea sa la Cracovia de pămîntul Rusiei în care începuseră să crape mugurii noii revoluții. Intr-o declarație făcută poliției austriace, preocupată de persoana emigrantului rus stabilit la Cracovia, Lenin scria: „Am sosit în Galiția dorind să fac cunoștință cu condițiile agrare de aici deoarece mă interesez în mod deosebit de aceste probleme. De asemenea, intenționez să învăț limba polonă. Sînt corespondentul ziarului „Pravda" care apare la Petersburg și al ziarului care apare la Paris sub titlul „Social Democratul" de unde-mi primesc mijloacele de trai...".

In același timp, Lenin îi scria lui Maxim Gorki: „...Mă întrebați cu ce scop am venit în Austria (Galiția). Comitetul Central a organizat aici un Birou (aceasta să rămînă între noi), granița e alături, o folosim, sîntem mai aproape de Petersburg, la trei zile primim ziarele; a scrie ziarelor de acolo e mult mai ușor, colaborarea merge mai bine..." Scrisoarea aceasta e datată din august 1912.

Acum trei ani, în arhivele din Cracovia s-a făcut o descoperire revelatoare asupra activității lui Lenin aici. Intr-un pachet uitat, neinventariat de arhivarii anilor dinaintea primului război mondial, s-au găsit numeroase manuscrise ale lui Lenin, însemnări, bloc-notesuri, schițe și planuri. Aproximativ o mie de valori arhivale cuprinzînd scrisorile și manuscrisele lui Lenin, confiscate de către poliția imperială austriacă în 1914, au ieșit la iveală exact la 40 de ani de la dispariția lor. Copiile multora din aceste documente pot fi văzute în Muzeul Lenin din Cracovia. Intre ele se află articolele: „Despre alegerile din America", „Dezvoltarea cororilor muncitorești în Germania", „Problema partinității între studenții democrați", „Clasa muncitoare și reprezentanții ei parlamentari". Varietatea problematicei acestor articole e mărturia multiplicității preocupărilor de teoretician revoluționar care l-au frămîntat pe Lenin în timpul șederii sale la Cracovia.

Orașul vechi, de o frumusețe măsurată, cînd zglobie ca dantelăria spumoasă a turnurilor castelului Wawel, cînd sobră, reținută, ca piața veche și profilul catedralei „Sfînta Maria", l-a găzduit pe Lenin în tăcere, poate chiar nebănuind în omul mărunțel, chel, sprinten, cu pas grăbit, cadențat de bătaia unui baston inutil, personalitatea genialului viitoarei revoluții care afla jandarmeria austriacă și doar polițiștii nu puteau bănui că chiar sub nasul lor aveau loc adunările ilegale ale comuniștilor ruși. O tejghea de brad, două dulapuri pline cu vase de olărie pictată în culori vesele, un ceasornic vechi prins pe stinghiile dintre cele două dulapuri, o lampă de petrol atîrnată de tavan iar deasupra ușilor două perechi de coarne de cerb, adevărate podoabe cinegetice. In mijlocul încăperii se află o masă lungă, înconjurată de bănci de brad. Aici se țineau, pînă noaptea tîrziu, ședințele Comitetului Central. Gazda, aducea mîncăruri și în loc de băuturi, servea ceai rusesc fiert în oale de pămînt. In restul hanului se cînta și se vesela. Nimeni nu bănuia ce discutau rușii adunați în camera din mijloc.

Tot hanul, e azi un muzeu. Incăperile povestesc prin exponatele lor, viața lui Lenin și zilele petrecute de el, aici. De sus, de pe veranda dinspre apus, se vede poiana din Grapa Galițiowa, locul preferat de Lenin pentru odihnă ori lucru. Se vede clădirea fostei poște unde Lenin venea, de la casa sa din Bialii Dunaet, de două ori pe zi, pentru a-și lua corespondența. După spusele fostului diriginte al poștei, scrisorile care soseau pe numele lui Lenin la Poronin au devenit cu timpul atît de multe, încît i s-a confecționat acestuia o cutie poștală personală.

Un kilometru și jumătate mai la vale, în sătucul Bialii-Dunaet, se păstrează casa în care a locuit Lenin, — o clădire tot din bîrne de brad ca toate casele de aici, lungă, strîmtă, cu prispă și parmalîc întors spre munți, cu o pajiște verde în față. Aici, totul se păstrează ca în anii în care casa a fost locuită de Lenin. Intre pereții de bîrne gălbui, dormitorul simplu, cu paturi din lemn de brad, camera de lucru cu raftul de cărți vechi și masa simplă, poartă încă amprenta vieții locatarilor de mult dispăruți.

Primul război mondial l-a surprins pe Lenin aici, în sătucul de la poalele munților. Aici a avut loc prima percheziție făcută la locuința lui de către poliția austro-ungară, în urma căreia Lenin a fost arestat sub acuzarea de spionaj. Camerele simple din lemn de brad au cunoscut neliniștea acelei nopți, cînd abia plecat jandarmul Matîșciuk, cei trei: Lenin, „Nadia" și mama acesteia, au fost cuprinși de frămîntările neprevăzutului și nesiguranței. Arestat, Lenin a fost ținut vreme de 2 zile într-una din celulele închisorii din Nowy Targ, de unde, la dovedirea netemeiniciei acuzării, a fost eliberat. Dar mai mult, Lenin n-a mai putut rămîne în Galiția. După 2 zile de amenințări și presiuni, poliția austro-ungară îi confiscă cea mai mare parte din lucrări și îl lasă să înțeleagă că rămînerea mai departe în Galiția va atrage după sine alte urmări.

★

Rămîn în acest loc de la poalele munților, unde oamenii poartă și astăzi straiul strămbunilor lor, amintirile despre Lenin. In muzeul din fostul han se păstrează amintirile acestea, scrise de cei ce l-au cunoscut personal. Intr-o altă formă, mai înflorată, mai vie, aceleași amintiri pot fi auzite din gura munteniilor bătrîni.

Ioan GRIGORESCU

Muzeul Lenin din Poronin

Foto: Ioan GRIGORESCU

BĂRĂGANUL

(Urmare din pagina 1-a)

meni pe km. patrat; nici o industrie propriu-zisă și trei puncte sanitare pe 7000 de kilometri patrați; latifundiile producînd mii de tone de grîu pentru export și familiile țărănești cu mii de copii morți sub un an, din cauza subnutriției, a bolilor, a mizeriei.

Și, în sfîrșit, cea de a treia imagine. Care e? Vă las să o formulați dumneavoastră. Eu reproduc cîteva note ale unei recente peregrinări prin Bărăgan.

URZICENI. In apropiere, la Grindu, merg de la gară în căruța unui colectivist, Costandache Baciu. Din vorbă în vorbă, aflu că una din fetele sale e învățătoare în sat, iar cealaltă urmează o școală de tehnicieni agricoli. Omul meu e înstărit de-a binelea, dar e nemulțumit: n-are destule distracții! „Cinema, odată pe săptămînă!" — îmi spune. „Dar biblioteca?" — îl iscodesc. „Ei, dar asta e altceva!". Continui: „Și radio? Parcă mi-ai spus că ai radio?".

Omul se întoarce spre mine și mă privește lung.

— Dar cine n-are radio? — întreabă.

Acum douăzeci de ani, Costandache Baciu lucra 80 de zile din 300 pe moșie și nu cred să fi încropit în casa lui altă distracție decît plînsul copiilor săi legănați în copaie. Și totuși, îi dăm dreptate. Vrea mai mult. Are dreptul acesta și — ceea ce înseamnă cu mult mai mult — are posibilitatea să realizeze ceea ce își visează, ceea ce își dorește.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, de la conversația cu colectivistul din Grîndu, sînt la Urziceni. E un orășel specific pentru Bărăgan, un adevărat centru de raion cum se vede în filme. Lîngă clădirea nouă, de construcție modernă, unde se joacă nu știu ce piesă (Teatrul de Stat din Pitești e în turneu la Urziceni), doi oameni discută despre însămînțări:

— M-am gîndit: dacă nu fac contract cu S.M.T.-ul înseamnă că sînt prost.

Un țăran dă tîrcoale unui televizor, la magazin. Pare că vrea să-l cumpere. In treacăt însă, pipăie și minerul unei seceri.

Și fiindcă am vorbit despre televizor: în Urzicenii înecați altădată în glod, unde samsarii și misiții cîștigau sute de mii din „partide" de grîu și exista un singur doctor la cîteva mii de locuitori, există azi case cu televizoare, o policlinică modernă, cinematografe, magazine, restaurante drăguțe și o bibliotecă de cîteva mii de volume și cîteva sute de cititori.

E singura schimbare a Bărăganului? Nu.

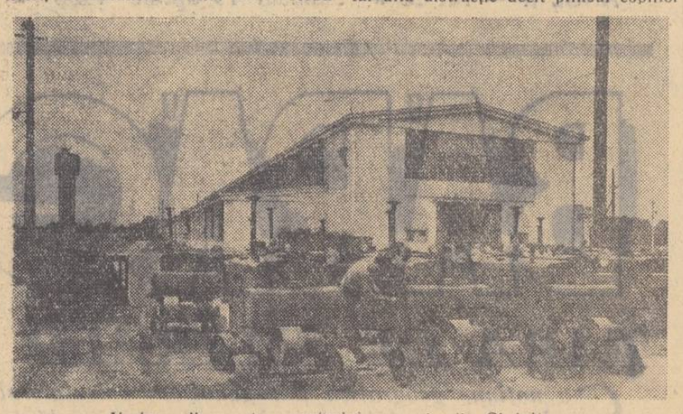

Vedere din curtea centrului mecanic din Ciulnița

Ialomița și Borcea au fost îndiguite în ultimii ani; la Fundulea, la Institutul porumbului, s-au obținut producții de 17.000 kg. porumb boabe la hectar, pe loturi irigate; Bărăganul, sărăcit de vite, își reface bogăția șeptelului, în special prin gospodăriile de stat și colective. Numai la Ceacu, colectiviștii care nu aveau nici o oaie acum 8—9 ani, au ajuns acum la o turmă de o mie de capete.

Noi plante sînt aclimatizate, pe suprafețe întinse, în solul arzător al Bărăganului: bumbac și orez, ricin și tutun. La Ciulnița, funcționează un centru mecanic și o stație de egrenat bumbac de construcție recentă. Noi industrii se dezvoltă în țara de smarald și de aur, pe care o brăzdează sute de mașini agricole moderne ale stațiunilor de mașini și tractoare de pe Bărăgan.

După statistici oficiale („Enciclopedia Rominiei", 1938) timp de ani și ani media producției la grîu a fost aici de 800 kg. la hectar. Media actuală e de 1100—1200. Și va fi depășită. In mod sigur va fi depășită. Nu sînt decît puține zile de cînd a discutat despre acest lucru Consfătuirea țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii. Bărăganul, cooperativizat în cea mai mare parte, trebuie să producă un spor de smarald și aur: porumb și grîu. Il va produce. In mod cert. Fiindcă imaginea contemporană a Bărăganului vorbește de la sine despre un avînt și o forță de schimbare, de perfecționare continuă, pe care n-a mai avut-o nici cînd.

Știu, e adevărat, e o țară de arșiță, de stepă aparent monotonă, pîrjolită de soare. Precipitațiile scad în trepte spre Dunăre: Urziceni — 717,2 mm, Slobozia — 654,0 mm, Călărași — 590,4 mm.

Dar sutele de hectare pe care le udă Ialomița și Borcea, prin irigări, cresc și ele. Natura e corectată de oameni. Nu, cu astfel de oameni, nu te poți pune.

Florin PETRESCU

Flori...

Florile românești sînt din ce în ce mai cerute peste hotare. Ele se exportă fie în cușulețe speciale și la o temperatură anumită, fie ca semințe. In foarte multe țări, florile românești au fost „înfiate" și sînt prețuite pentru gingășia lor.

In acelaș timp, la sera grădinii botanice din Capitală, — (care face schimb de semințe cu foarte multe institute similare străine) — există compartimente unde feluritele flori transplantate din alte părți și incetățenite la noi, se simt foarte bine și s-au dezvoltat cu timpul, devenind foarte răspîndite. E cazul dumitrițelor aduse din Japonia, al liliacului adus din Persia, al gherghinelor aduse din Mexic. Puțini știu că busuiocul pe care-l poartă fetele noastre în păr, este adus din Persia, ca și crinul și laleaua. Din Japonia ne-au mai venit margaretele, iar garoafele au fost aduse din Italia.

Cronica gastronomului

Cartoful prăjit

O bună gospodină îmi mărturisea deunăzi, cu toată sinceritatea, dar și cu toată nemulțumirea, că cu toată experiența și cu toate manualele pe care le-a consultat, n-a reușit niciodată să obție acei cartofi pufoși la mijloc și bine rumeniți la suprafață, așa cum i-a mîncat în bunele restaurante sub denumirea de „pommes frites". M-am gîndit imediat la un subtil articol al lui Edouard Nignon, în care acest meșter bucătar și spiritual publicist vorbește de rolul indemînării și al calității materiei prime în bucătărie. Pe cînd mă pregăteam să dau un răspuns interlocutoarei mele, tramvaiul 20, pe care îl aștepta, tocmai sosise. Acum n-am timp, îmi spuse ea, mai bine răspunde-mi în „MAGAZIN".

— Dar îl găsești la chioșc?

— Sînt abonată.

— Așa da, zic.

Deci, mă execut.

Ca această mîncare, ușor de gătit, să izbutească, se cer două condiții fără de care osteneala e zădarnică: 1) să ai un cartof dintr-o specie bună și 2) să ai seu de la rinichi în cantitate îndestulătoare. Grăsimea aceasta are două calități care în operația ce ne interesează o așează înaintea tuturor celorlalte: a) dezvoltă prin fierbere o temperatură foarte ridicată, indispensabilă coacerii cartofului în această formă și b) e cea mai economicoasă, neconsumîndu-se prin fierbere, așa că poate fi întrebuințată îndelungată vreme la aceeași preparație. Spre deosebire de untură și de alte grăsimi, care după mai multe fierberi își schimbă gustul, aceasta rezistă, fără să se altereze (untdelemnul la a treia fierbere nu mai are gust). Așa că numai avînd la îndemînă aceste două elemente, adică un cartof de calitate (cum ar fi de ex. săpunarul) și seul pomenit, putem purcede la această operație care e simplă. Iat-o: se taie cartofii în forma celor numiți pai, dar mult mai gros, cam de dimensiunea degetului arătător. Se țin într-un servet uscat, pentru a nu mai păstra pic de umezeală. Se încinge pomenitul seu într-o cratiță pînă începe să fumege. Se aruncă în el cartofii treptat și rînduri-rînduri (nu prea mulți o dată). Cînd încep să pălească, schimbîndu-și puțin culoarea, adică înainte de a se rumeni, se scot. Există pentru această operație o lingură specială, de sîrmă și foarte mare. Se așteaptă pînă ce seul începe din nou să fumege. Se aruncă a doua oară cartofii în seul încins. De data aceasta trebuie lăsați pînă se rumenesc. După ce au fost scoși se așează, pe măsură ce sînt scoși, într-o sită, se sărează, așteptînd să se scurgă toată grăsimea, înainte de a fi serviți (pe farfurie caldă).

Asta e tot.

PĂSTOREL

POȘTA Redacției

E. H. GIOVANI: — București: Vom ține seama de sugestiile dvs. In ce privește reducerea spațiului pentru rebus, nu sîntem de acord. Așa cum urmăriți dvs. anumite rubrici, sînt numeroși cititori care o urmăresc pe aceasta. Și noi n-avem dreptul să-i nedreptățim. La întrebarea cu caracter medical veți primi răspuns la rubrica respectivă.

VA-DRA — Rm. Vîlcea: Problema tirajului revistei nu-i chiar așa de simplă cum o socotiți. Totuși, noi ne vom strădui s-o rezolvăm în viitor. In ce privește sugestiile de a micșora formatul caricaturilor nu sîntem de acord; clișeele n-ar ieși clare, desenul și-ar anula valoarea și caricaturile n-ar avea sens. Așteptăm scrisoarea făgăduită.

ION EMIL GROZA — Recaș: Greșeli n-am putea spune că faceți; caricaturile trimise sînt lipsite de umorul trebuincios genului, iar desenul e încă stîngaci.

ARISTICA BOGHINA — Tr. Severin: Despre poezii, le trimise nu v-am răspuns pentru că ar fi trebuit să luăm mult spațiu poștei. Pe scurt, fiindcă ne cereți, vă comunicăm că majoritatea lucrurilor trimise ne-au plăcut. Pe măsura posibilităților rubrici de față am spicuit mereu cîteva, ceea ce nu înseamnă că restul a fost nepublicabil. De altfel, fiecare plic venit din partea d-tale ne face plăcere. Rubrica „Cititorii ne scriu" va apare într-un număr viitor; lo, cul d-tale e ca și rezervat.

P. P. — Lonea: N-avem încotro. Altfel nu poate fi realizată varietatea materialelor cerută de cititori; n-ar avea loc în opt pagini.

DORINA DOLJAN — Perișoru-Feteși: Sînt multe, vă spunem că poezia e slabă. Dacă nu v-ați pierdut răbdarea, mai încercați.

I. DIMA — Cîmpina: Nu-i nevoie să publicăm, așa cum propuneți, o „paglnă a bărbatului"; la întrebările puse de dvs. se poate răspunde, credem, la colțul cosmeticianei, deși e în „Pagina femeii".

G. DORIN — București: De loc reprobabilă pasiunea dvs. pentru poezie; dimpotrivă. Ce ne-ați trimis e trist și mai mult reportaj în versuri decît poezie. Judecata noastră e însă limitată la cele ce am citit; ne spuneți că ați scris mult mai mult; mai scrieți și trimiteți-ne ce socotiți mai bun.

IANCU POPESCU-DORU — Cluj: Deși nu sîntem de acord cu „veninul" din epigramele colaboratorilor noștri, reținem din ultima poștă epigrama:

Dacă-i scrii o epigramă
Una, știi, cu mult venin
N-o trimite-n altă parte
Dă-o drept la „Magazin".

PĂCURARIU AUREL — București: Îți mulțumim și te felicităm. Mulțumiri pentru sezisări și pentru grija cu care citești revista; felicitări pentru cunoștințe și pentru modestie.

ING. VIERU — Pucioasa: Jocul de bridge e un joc de cărți dezvoltat din vechiul whist. Se joacă în patru, cu un joc obișnuit de cărți (52). Se poate învăța după metoda Culberston, tipărită, pe cît știm, în urmă cu douăzeci de ani și în românește. La „Magazin" nu facem o rubrică de bridge dat fiind interesul restrîns pe care-l suscită acest joc distractiv, dar destul de complicat.

BOT TRAIAN — Lugoj: Frumoase, foarte frumoase fotografiile pe care ni le-ați trimis. Vine totuși primăvara și.s prea ternatice peisajele. Mai trimiteți-ne. Ne-ar face plăcere să publicăm.

GEORGE I. CORBU: Deși ne pare rău că nu vă putem face „fericit" ajutîndu-vă să vă „atingeți țelul", adică să publicați la „Magazin", trebuie să tare multe scrisorile și pentru a răspunde la toate facem și noi economie de cuvinte. Stăruința dvs. la scris e remarcabilă. Ceea ce ne-ați trimis de această dată e mai izbutit, totuși poezia primită e lipsită de imagini poetice; mai curînd o declarație. Fiindcă ne-ai făgăduit că mai scrii, noi, cum e firesc, așteptăm.

GEORGENIȚA — Craiova: Am reținut pentru rubrica „Cititorii ne scriu". Poeziile „Ultimul zbor" și „In serare" — e proză cu frazele rupte. Nu-i cu supărare? Dacă nu-i, mai scrieți.

V. PORUMBOIU — Poșta Cîinău: In general sînt lucruri cu haz și bine scrise. Reproducem epigrama către un scriitor care nu scrie despre actualitate:

Bătut-ai drumurile toate
Pe plaiul meu și mai departe
Și-ai scris vestita nouatate:
„Istoria lui Bonaparte!".

UN CITITOR — București: Ilustrațiile la roman sînt făcute de Beca Rind. La a doua întrebare nu știm să răspundem. Epigrama n-o putem publica pentru că — recunoașteți și dvs. — s-ar putea socoti supărați cititorii care ne trimit versuri. Pentru bunele cuvinte adresate revistei, mulțumiri.

Stațiunile balneo-climatice

BORSEC, BUZIAȘ, VATRA DORNEI, tratează bolile de inimă, tensiune arterială, boli de vase, tulburări circulatorii periferice etc.

Afecțiunile glandei tiroide se tratează la stațiunea BORSEC.

Sinuzitele, astmul și emfizemele pulmonare se tratează la stațiunea GOVORA.

Boli de femei și reumatism se tratează la stațiunile: SOVATA, BAZNA, OCNA SIBIULUI și EFORIA.

Aceste stațiuni funcționează în tot cursul anului.

Bolnavilor care merg pe cont propriu li se acordă **tarife reduse** în acest sezon.

Se asigură masă, casă și tratamente în bune condițiuni.

Adresați-vă direct la Stațiuni, pentru informațiuni suplimentare sau la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale telefon 1.03.30—2.31.78 int. 78.

CĂRBUNELE albastru

(Urmare din pag. I-a)

tereologic Central indică pentru partea de est a țării vînturi care pot fi folosite destul de bine pentru producerea de energie. După unele aprecieri, motoarele eoliene ar putea funcționa în condiții satisfăcătoare în regiunile Iași, București — Cîmpia dunăreană — Bărăgan, regiunea Constanța și în Delta Dunării.

In ultimul timp, problema folosirii motoarelor eoliene ca sursă de energie a început să preocupe pe unii specialiști din țara noastră. Institutul de Cercetări pentru Mecanizarea și Electrificarea Agriculturii a inclus această problemă în planul tematic. Pentru început secția de specialitate din cadrul acestui institut și-a propus să obțină date experimentale asupra condițiilor de funcționare a agregatelor electro-eoliene în regiunile din sud-estul țării. Nu de mult, inginerul E. Giurgiu a construit un agregat eolian de mică putere destinat pentru iluminatul vagoncilor-dormitor cu care sînt dotate brigăzile de tractoare în timpul campaniilor agricole. Agregatul este alcătuit din elice, carcasă și generatorul, derivă laterală, derivă de direcție și stîlpul de susținere. Elicea cu diametrul de 2 m (agregatul construit poartă de aceea denumirea de D-2) formată dintr-o singură pală, are profil aerodinamic și este echilibrată cu contra greutăți. Cum se produce curentul electric? Vîntul — avînd o viteză de cel puțin 3 metri pe secundă — acționează asupra elicei și o pune în mișcare de rotație. La rîndul său, elicea antrenează generatorul care începe să producă energie electrică. Treptat, acumulatorul se încarcă și poate alimenta cu energie becurile de iluminat. Agregatul D-2 poate acoperi necesarul de energie electrică a instalației de iluminat de la o remorcă-dormitor sau o casă individuală. La o viteză medie lunară a vîntului de 5 m/sec. energia produsă lunar de agregatul D-2 este de 24 kwh.

In prezent se fac studii pentru construirea unui alt agregat care să poată produce energie electrică în unitățile agricole socialiste (pentru a acționa mașini agricole, iluminatul exterior și interior, încălzirea apei necesară în fermele zootehnice) din regiunile slab dezvoltate din punct de vedere energetic și unde regimul vînturilor prezintă condiții avantajoase pentru utilizarea acestuia. Agregatul proiectat, D-10, va avea o elice cu trei pale, și va produce o energie anuală — la o viteză medie a vîntului de 3,5 m/sec — de 12.000 kwh.

Un colectiv condus de ing. Liviu Rusu de la Institutul Agronomic din Timișoara a realizat o turbină eoliană. Elicea este compusă din trei palete, construite din tablă de aluminiu. Puterea instalată a elicei la o viteză a vîntului de 5 m/sec. este de 0,5 kw. Se lucrează în prezent la proiectarea unei noi turbine eoliene, de 100 w. Turbina — al cărei cost nu va depăși suma de 1.500 lei — este destinată să deserveas. că căminele culturale, școlile, clădirile sanitare etc. Este interesant de arătat că la viteze mari ale vîntului, paletele se vor închide ca o umbrelă.

Motoarele eoliene de care am vorbit pînă acum produc curent continuu care nu poate fi transportat și distribuit pe o rază mai mare. Lărgirea utilizării instalațiilor eoliene este legată de producerea curentului alternativ, singura formă de curent utilizabilă. Un vechi și pasionat susținător al folosirii „cărbunelui albastru" pentru nevoile energetice din unele regiuni ale țării, ing. I. Solomon, a venit cu o soluție ingenioasă. El propune folosirea unui invertor mecanic pentru înlăturarea lipsurilor specifice motoarelor eoliene. In afară de aceasta, se creează posibilitatea funcționării în paralel cu alt invertor similar sau cu oricare altă sursă de curent alternativ. Pentru invertirea curentului într-o microcentrală eoliană poate fi folosit cu succes invertorul executat de uzinele „Clement Gottwald" din București.

★

Trăim în secolul atomic. Posibilitatea folosirii energiei vîntului nu este înlăturată oare prin captarea și folosirea energiei nucleare? Cercetările în domeniul folosirii „cărbunelui albastru", care se fac vor da curînd un răspuns precis la această întrebare.

Ing. Th. MARCAROV

①

DE LA LONDRA LA ALDERMASTON

③

②

④

O mare mulțime s-a adunat la mitingul din piața Trafalgar Square din Londra în ziua fixată pentru începerea „marșului păcii" de la Londra la centrul de cercetări nucleare din Aldermaston. Mii de oameni și nu numai din capitala Angliei.

„Politica cursei înarmărilor atomice este un rău împotriva căruia trebuie să luptăm — a spus deschizînd mitingul reverendul John Collins, bine cunoscutul canonic de la catedrala St. Paul din Londra. Aceasta este voința poporului englez". Și ca s-o demonstreze după încheierea mitingului participanții s-au încolonat și s-au pus în mișcare spre centrul de cercetări nucleare din Aldermaston.

Coloana a trecut întîi pe străzile Londrei. Iat-o (clișeul nr. 1) intrînd din piața Watterloo în Lower Regent Street. Participanții purtau nenumărate pancarte pe care se putea citi: Să se interzică arma nucleară. În loc de bombă tratative la nivel înalt. Interziceți experimentarea bombei H.

Coloana măsura 2 km. Oameni de toate convingerile, de toate vîrstele, femei și copii purtați în cărucioare și pe brațe (clișeul 2).

Au parcurs un drum lung de aproape 80 km. Pe un timp rece — pe vînt, pe ploaie, pe ninsoare. În localitățile prin care au trecut mulți oameni li s-au alăturat. Alții și-au manifestat simpatia în altfel, le-au adus de mîncare, de băut, dulciuri pentru copii sau le-au oferit adăpost pentru noapte în propriile lor cămine. Uneori popasul se făcea chiar sub cerul liber și cînd începea să plouă, se deschideau umbrelele (clișeul nr. 3).

Asemenea greutăți nu i-au speriat pe demonstranți. Au fost tot timpul dîrji, dar în același timp bine dispuși. În timpul popasurilor tinerii au și dansat (clișeul nr. 4).

Cînd au ajuns în fața Centrului de Cercetări nucleare din Aldermaston erau 10.000. Zece mii de oameni exprimînd voința a zeci de milioane de englezi, a întregului popor britanic. Mitingul a fost impresionant, ca de altfel întreaga demonstrație despre care au vorbit și au scris zile în șir radioul, televiziunea și presa din Anglia ca și din întreaga lume, calificînd-o drept cea mai importantă manifestație ce a avut loc în Anglia în ultimii 30 de ani.

SPECULAȚIE

Președintele Eisenhower a declarat recent:

„Eventualitatea unei noi inițiative americane menită să pună capăt impasului actual referitor la pregătirea conferinței la nivel înalt, este o cestiune de pură speculație".

De parcă cineva ar fi susținut contrariul...

LAMENTABIL

Ziarul englez „DAILY HERALD" scrie:

„Asistăm la spectacolul lamentabil pe care ni-l prezintă guvernele britanic și american, care caută toate scuzele pentru a continua experiențele lor cu bomba cu hidrogen".

Și ca la orice spectacol lamentabil asistăm și la huiduielile publicului.

REVANȘARZII

„Este îngrozitor pentru Franța că după război a fost consacrată în mod artificial drept așa zisă mare putere", *a declarat Strauss, ministrul Apărării al R. F. Germane.*

Este îngrozitor că la numai 13 ani de la înfrîngere, revanșarzii germani ridică din nou capul și au curajul să insulte Franța. Dar vina e și a guvernelor franceze care au permis acestora să ridice capul.

TU — 104

Autoritățile franceze au interzis avioanelor sovietice TU-104 (cele mai confortabile și rapide avioane de pasageri din lume) să aterizeze pe aeroportul din Paris deoarece... fac prea mult zgomot.

Probabil că zgomotul lor indispune pe cei care ani de zile au propagat despre înapoierea științei și tehnicii sovietice...

Marea expoziție de la Bruxelles

Capitala Belgiei este în aceste zile martora unui eveniment care prin amploarea sa depășește cu mult granițele micii țări. Aici, la Bruxelles, în ziua de 17 aprilie s-a deschis cea de a 30-a expoziție universală și în același timp prima expoziție de acest fel de după cel de-al doilea război mondial.

Ideea organizării unor expoziții universale periodice nu este cîtuși de puțin nouă. Apărută pentru prima oară la jumătatea veacului trecut, ea a fost trădusă repede în fapt prin deschinderea primei expoziții universale în anul 1851 la Londra. De atunci și pînă astăzi au trecut peste o sută de ani, timp în care diferite orașe ale lumii și-au disputat rînd pe rînd cinstea de a găzdui această impunătoare demonstrație a realizărilor civilizației.

Expoziția universală de la Bruxelles, care va funcționa între 17 aprilie și 19 octombrie a.c., capătă o deosebită importanță prin faptul că se deschide după o lungă perioadă de timp cînd asemenea expoziții nu au mai avut loc. Ea va permite așadar să se vadă și mai clar saltul pe care omenirea l-a făcut în tot acest răstimp, progresele științei și ale tehnicii.

În ce privește proporțiile sale, ele sînt cu adevărat impresionante. Expoziția de la Bruxelles se întinde pe o suprafață de 200 ha., cuprinzînd teritoriul a două mari parcuri. Aici au fost construite pavilioanele naționale ale 47 de state și a opt organizații internaționale. Deschisă sub deviza „Știința, tehnica și cultura în slujba omului", expoziția din capitala Belgiei își propune să contribuie la apropierea popoarelor în numele păcii și prieteniei, la dezvoltarea colaborării internaționale.

Participarea unor țări socialiste ca U.R.S.S., R. Cehoslovacă, R. P. Ungară și R. P. F. Iugoslavia, va oferi vizitatorilor un minunat prilej de a vedea cu proprii lor ochi puternicul avînt al științei și tehnicii, al vieții economice și culturale din fiecare din acestea. Cum e și firesc, realizările epocale ale U.R.S.S. se impun în primul rînd. În ultimii ani ele au stîrnit pe merit admirația întregii lumi. La Bruxelles actuala expoziție le oglindește pe larg. Pavilionul sovietic, construit în întregime din oțel, aluminiu și sticlă este consacrat acestor realizări ale științei și tehnicii. Aici pot fi văzute modele ale sateliților artificiali ai pămîntului, o machetă a spărgătorului de gheață, modele de noi avioane etc.

Pavilionul cehoslovac, care ocupă o suprafață de 13.000 m.p., este unul dintre cele mai mari pavilioane ale expoziției. El va oglindi puternic dezvoltarea științei și tehnicii cehoslovace. Folosind o emulsie specială, care a fost expusă efectelor radiației cosmice la o altitudine de 35 km., oamenii de știință cehoslovaci oferă oricărui vizitator posibilitatea să privească ciocnirea nucleelor atomice.

Un mare interes vor stîrni și pavilioanele celorlalte țări socialiste participante la expoziție. Împreună cu cele amintite, ele vorbesc din plin despre uriașa forță economică a marelui lagăr al socialismului, despre inepuizabilele sale resurse folosite în slujba păcii și a progresului

Nicolae N. LUPU

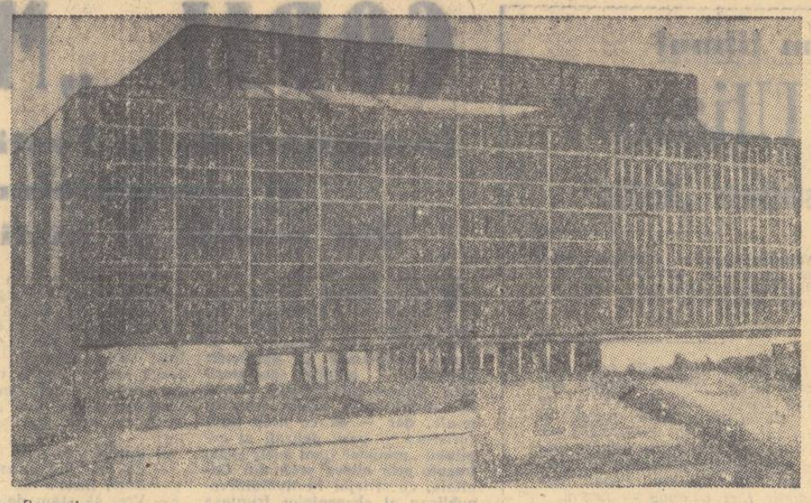

Iată cum arată pavilionul U.R.S.S. la Expoziția de la Bruxelles. Pavilionul este construit în întregime din oțel, aluminiu și sticlă și cuprinde cele mai de seamă realizări ale înaintatei științe și tehnici sovietice. Acest pavilion este în centrul atenției vizitatorilor expoziției

Unele țări s-au străduit să dea pavilioanelor forme din cele mai bizare. Iată o mostră reușită de bizarerie: pavilionul întreprinderii „Philips" din Olanda.

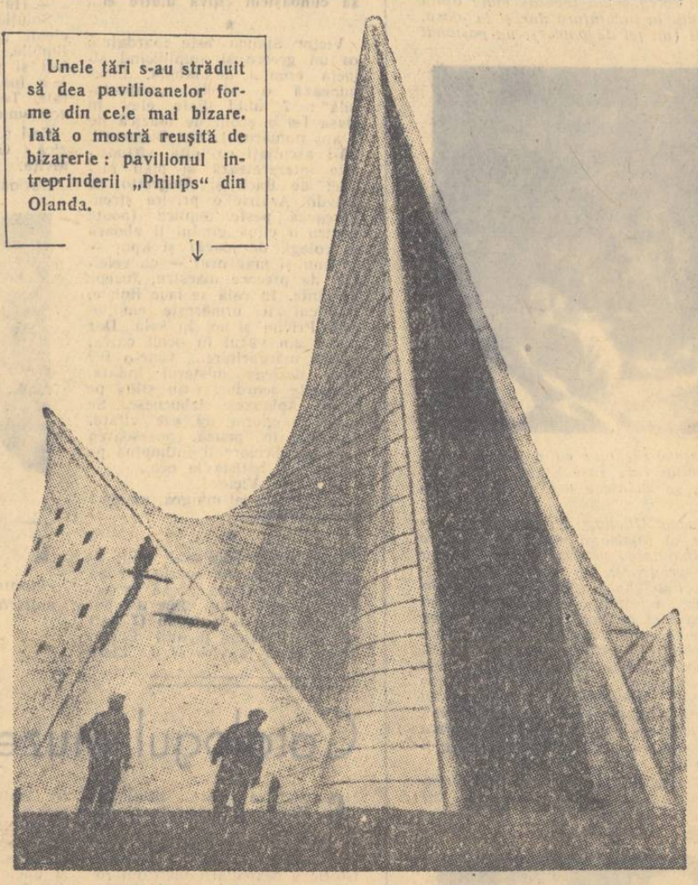

VAGABONZII FOAMEI

(Urmare din pagina 1-a)

strung, a spălat o vreme podelele unei cafenele. A pierdut și acest prețios pilon. În clipa interviului, socoteam cam la 30 de ore timpul cît a rămas nemîncat.

Altă spovedanie, în același ziar, a unei harnice viețuitoare, creată „după chipul și asemănarea lui dumnezeu": „Mor pur și simplu de foame".

Nesfîrșite sînt șirurile de șomeri care, scoși și din robia muncii, sînt siliți de sistemul social în care trăiesc să recurgă la metodele lui caritabile. Șiruri mohorîte de oameni așteptînd îndelung, cu umerii încovoiați de ploaie și de tristețe, o zeamă caldă distribuită filantropic, apar și pe ecranul amintirilor mele. Le-am văzut la New York, în zorii unei zile reci de aprilie.

Vagabonzii foamei

Tot cu prilejul unui „declin", mai acum 20 de ani, o mai amplă informație despre aspectele acestui „mod de viață" ne-a fost hărăzită de americanul Tom Kromer, într-un volum autobiografic intitulat „Vagabonzii foamei", tradus în multe limbi.

O notă de zece rînduri, care ține loc de prefață ediției franceze[1]) ne previne că autorul fusese student pînă în clipa cînd, „din pricina crizei, plaga șomajului s-a întins pe larg în S.U.A.". Studentul Tom Kromer făcea parte din tagma pasionaților de carte sărmani, nevoiți deci să muncească cu brațele, spre a-și putea lumina mintea.

El nu este un profesionist al condeiului, dar tocmai limbajul lui direct și brutal, lipsit de fineturi stilistice și artificii literare, conferă lucrării valoare de document. Iar perfecta identitate de situații îl împrumută și o pregnantă actualitate.

Aceeași urgie. Același calvar: căutarea unui prînz și a unui culcuș tot mai greu de găsit în patria arhibogată.

Locul cel mai de năzdejde e Misiunea religioasă. Firme enorme, cu litere de foc, asemenea reclamelor de conserve alimentare sau de perii de dinți luminează calea către refugiu, calea lungă, întesată cu o masă de umbre aglomerate. Mulți chemați, puțini aleși... Tom Kromer e printre „aleși". A izbutit să pătrundă. Și depănarea de imagini de un realism feroce a celor văzute și trăite în sfînta cetate, e zguduitoare.

„Întins pe o cușetă, aud tropăitul celor ce așteaptă afară. Stau rezemați de zid sau se așează pe trotuar. Nu așteaptă nimic. În noaptea asta nu va fi loc pentru ei...".

Însemnarea se raportează la o seară din 1933—34.

În martie 1958, „Daily Chicago News" reproduce constatarea seacă a unui director de azil: „Avem paturi numai pentru 90 de persoane. Peste 170 dorm în fiece noapte pe podele".

Misiunea generoasă oferă și masă.

„Mă așez la masa Misiunii, notează Tom. Mi se împinge un talger cu iahnie. Infectă. Pute. Putoarea iahniei umple sala. Ce să fac? Ce pot face? Sînt un om care moare de foame. Pentru un om care moare de foame mîncarea e mîncare, împuțită sau neîmputită. Trebuie să mănînc. Iau o înghițitură din porcăria asta și mă înec. Oricît mi-e de aprigă foamea, nu pot face să lunece pe gît lăturile astea. Nici porcii n-ar mînca-o".

Filotimia e cu tîlc

Ciorba asta așa cum e, nu se dobîndește însă nici ea chiar pe gratis.

Mulțimea adunată sub acoperișul Misiunii nu capătă nimic dacă nu ascultă mai întîi o lungă predică, o predică de trei ceasuri. E porția de opium, intoxicația spirituală administrată hămesiților întru consolidarea dominației burgheze și a nedreptății sociale.

Astăseară predica o ține o femeie.

„Nenorocirea voastră, frați ai mei — ne învață ea — e că v-ați îndepărtat de la puterea binecuvîntată și mîntuitoare a Domnului. Dăruiți-vă lui sufletele și totul va fi al vostru. Tot ce doriți, Domnul vă va da. Vreți de lucru? Domnul vă va da de lucru... Care dintre voi vine să îngenunche acum în fața altarului ca să-și dăruiască sufletul Domnului?... Să ridice mîna".

„O dată, la Denver, adaugă Tom, am îngenunchiat în fața altarului și am stat pînă am făcut băsici la genunchi. Ceream de lucru. Ei, surioară, mi-a dat cineva de lucru?... Nimeni!"

Nimeni! Nici puterile cerești, firește! Dar nici puterile pămîntești, existente, dar prinse de alte griji, de întețirea pregătirilor de război atomic, de pildă.

Oricum, iahnia misiunilor și culcușurile lor pline de vermină, dormitul în stradă sau pe podelele unui azil, spălarea podelelor unei cafenele de către un muncitor calificat, foamea celor o sută de mii din statul Wisconsin și a milioanelor din celelalte state, fac dovada că mare e putregaiul în Danemarca orînduirii capitaliste. Și în ponda miliardelor potentaților dolarului, a tehnicii avansate, a zgîrie-norilor, a Cadillacurilor supra luxoase, a numărului de bombe H și de bombardiere nucleare — „fabulos de bogatele S.U.A." se pun în rînd cu țările slab dezvoltate economicește.

M. EDEL

[1]) Calmann—Levy, editeurs — 1937

Aniversarea unei rezistențe eroice

Se împlinesc 15 ani de la eroica rezistență a ghetoului din Varșovia împotriva armatelor hitleriste. Deși în condiții inegale de luptă și neavînd nici un fel de șanse din punct de vedere militar, răscoala n-a fost un simplu act de disperare. 60 000 de evrei au luptat pînă la unul pentru a cauza hitlerișilor cît mai multe pierderi. Aproape o lună de zile ghetoul a rezistat artileriei, carelor de asalt și aviației naziste. Răscoala a fost un rezultat al pregătirilor organizațiilor muncitorești, în strînsă legătură cu mișcarea de rezistență poloneză.

Răscoala ghetoului din Varșovia nu poate fi izolată de uriașul elan de care au dat dovadă milioanele de oameni ce s-au jertfit în lupta împotriva fascismului. Această răscoală trebuie să servească astăzi de avertisment celor care încearcă să pregătească un nou război mondial.

În clișeu: Monumentul închinat răsculaților din ghetou, construit din marmora pe care Hitler și-o pregătise pentru a-și face un monument la Berlin, în caz de victorie.

Coloniale...

În timpul crizei Suezului presa engleză nu contenea să vorbească despre interesele vitale ale Angliei în această zonă petroliferă. Ar fi putut crede cineva că popoarele arabe revin cumva să vîndă Angliei petrol. Adevărul este însă cu totul altul și a fost dezvăluit recent de ziarul „New York Times" care a spus: „Marea Britanie nu are nevoie să fie numai aprovizionată cu petrol, ci și să stăpînească sursele petrolifere, astfel încît beneficiile realizate de întreprinderile producătoare să acopere în realitate costul petrolului consumat de Marea Britanie".

Numai că astăzi sînt alte vremuri...

— Crudă mi-este soarta! Toată lumea îmi dă cu piciorul!...

Desen de Luigi LUIGI

PRETUTINDENI

DUPĂ lungi cercetări, un colectiv al Institutului pentru industria alimentară din Leningrad a reușit să fabrice pentru alpiniști produse alimentare concentrate, care încap într-o cutie de chibrituri. Printre aceste produse se numără și o bucățică de carne uscată la temperatură foarte scăzută care este foarte hrănitoare și bună la gust. Atenția cercetătorilor se îndreaptă în prezent spre punerea la punct a procedeului pentru mineralizarea apei.

●

RECENT a încetat din viață în orașul Monteria, (Columbia) Javier Pereira, cel mai în vîrstă locuitor de pe pămînt, care avea 167 de ani.

●

ÎNTR-UN ziar scoțian, zice-se, a apărut următoarea inserare: „Căutăm supraveghetor pentru o fabrică de mezeluri. Se preferă vegetarian". Și non e vero...

●

ÎN ANUL 1857, cetățeanul englez Joshua Cooperwith a fost arestat pentru escrocherie. El comisese imprudența de a arăta oricui vrea să-l asculte un aparat neobișnuit, cu care se lăuda că poate transporta vocea omului prin niște fire metalice. Pentru această „înșelătorie" el fu judecat și condamnat la 6 luni închisoare. Avusese, nenorocitul, ideea telefonului.

●

ÎNDURERAT profund de moartea soției sale, cetățeanul american John Stephen Brown din orașul Baltimore, a dat în ziarul local „Baltimore Sun" următorul anunț:

„Prin prezenta îndeplinesc trista datorie de a aduce la cunoștință tuturor rudelor și prietenilor, că moartea mi-a răpit ieri dimineață soția, care a dat naștere unui prunc de sex masculin pentru care caut o îngrijitoare pînă ce voi fi găsit o nouă tovarășă de viață, care trebuie să fie tînără, frumoasă, de condiție socială cît mai onorabilă și să posede în numerar un minimum de 25.000 dolari, deoarece intenționez să-mi mut și să măresc cunoscutul magazin de încălțăminte — după lichidarea la cele mai reduse prețuri a stocului actual — în noua mea clădire din strada Susex nr. 174, unde am de închiriat apartamente splendid mobilate cu o chirie modică anuală, de la 500 dolari în sus".

●

RECENT, numeroși admiratori din Berna ai artistei de cinema Gina Lollobrigida, s-au îmbulzit în jurul unui cinematograf din localitate în care — potrivit anunțului postului de radio Berna — actrița italiană urma să dea autografe. Cînd în sala arhiplină s-a făcut întuneric, publicul a putut citi pe ecran: „Radio Berna vă mulțumește pentru vizita dvs. — și acum la revedere pînă la viitorul 1 aprilie". Spectatorii s-au dumirit că au fost păcăliți.

●

POATE că mulți dintre cititorii noștri au crezut că pățania care se umple cu apă și măgari trași siamezi — despre care am scris la această rubrică în numărul trecut al revistei noastre — sînt lapte reale. Adevărul este că ele au fost puolicate de revista est-germană „Neue Berliner Illustrierte" ca glume de 1 aprilie. Le-am reprodus și noi pentru fauteziа lor și spre amuzamentul cititorilor noștri.

●

O ÎNTREPRINDERE „sui generis" funcționează la New York. Ea livrează teze diferitelor categorii de studenți, — evident, contra plată!

●

ULTIMA „creație" a modei feminine de pantofi la Paris: o pereche de pantofi, amîndoi de același model, dintre care unul (cel sting) gri și celălalt roșu. Pantofii nu sînt destinați numai nopților de carnaval...

●

FIRMA englezească „Baigent" a prezentat recent reprezentanților unităților românești de comerț exterior, o instalație electronică cu celulă fotoelectrică, pentru ales fasolele după culoare. Instalația separă perfect fasolea colorată sau pătată, de cea albă.

●

COLABORATORII Institutului de cercetări nucleare din R. P. Ungară au descoperit în cărbunele extras din minele din regiunea Transdanubiană o mare cantitate de uraniu. Institutul duce o muncă intensă pentru elaborarea procedeului celui mai rentabil de extragere a uraniului din cărbune brun.

●

AUTORITĂȚILE de resort din Norvegia își bat capul cu următoarea problemă: se poate permite soldaților norvegieni portul bărbii, ori ba? Părerile sînt împărțite. De aceea, cestiunea va fi discutată în parlament.

●

DUPĂ cum se știe, Napoleon a trăit cîtva timp pe insula Elba. Faptul acesta este folosit în tel și chip de proprietarii de magazine și restaurante de pe insulă încît vizitatorii sînt sătui pînă-n gît să li se amintească cu orice prilej acest lucru.

Proprietarul unui local sezisînd această nemulțumire a pus deasupra intrării un anunț: „Aici Napoleon n-a mîncat niciodată". Locul său se bucură de trecere.

●

MARELE Buda din Kiatang (R. P. Chineză) are o înălțime de 45 metri. Stînca în care este sculptat conține mult pămînt în scobituri. Această particularitate a fost ingenios utilizată pentru a face să crească din iarbă un păr bogat, mustăți și sprîncene. Un alt Buda, de dimensiuni asemănătoare se găsește în Tibet, la Lhassa, dar el este eclipsat de o stîncă uriașă, a cărei suprafață este acoperită de o mulțime de alți Buda, de toate mărimile și culorile. Sînt în total mai multe mii de statui; unele de cîțiva centimetri, altele de 6—7 m. Deasupra decorului se poate citi o deviză sacră de patru cuvinte, fiecare literă avînd cîte doi metri înălțime.

●

PREZIDIUL Academiei de Științe a U.R.S.S. a hotărît construirea unui oraș al științei, în apropierea orașului Novosibirsk. Orașul va ocupa mai mult de o mie de hectare și va cuprinde mai multe instituții științifice, case de locuit, o universitate, școli, spitale, case de cultură, un stadion etc. Lucrările au și început.

●

CEL MAI TÎNĂR bunic din Europa este francezul Remy Corbeat, în vîrstă de 33 de ani.

●

ÎN GRĂDINA zoologică din Cleveland (S.U.A.) un pui de gorilă provoacă multă bătaie de cap îngrijitorilor, fiind foarte mofturos în privința mîncării. Un zoolog l-a sfătuit pe directorul grădinii să-și ia zilnic masa chiar în cușca puiului, stîrnind în felul acesta tendința sa de imitare. Rezultatul: după cîteva săptămîni mica gorilă a cîștigat într-adevăr puțin în greutate... dar directorul s-a îngrășat cu 5 kg.

●

INSTITUTUL CEHOSLOVAC pentru tehnologia transporturilor a inventat un nou dispozitiv de siguranță pentru căile ferate care urmează să fie instalat pe locomotivă. Dacă de-a lungul traseului sau chiar la locomotive se produce o defecțiune, dispozitivul începe să emită în mod automat semnale optice și acustice, iar dacă mecanicul nu ia măsurile necesare în urma acestor semnale timp de șase secunde, trenul se oprește automat.

●

ZOOLOGII și filosofii de la Universitatea Kyoto (Japonia) au studiat timp de 5 ani viața și comportarea maimuțelor de pe insula Kyușu. Concluzia la care au ajuns este că maimuțele au o „limbă" a lor și că ele s-ar înțelege prin mijlocirea unor sunete. Potrivit relatării lor acestui grup de oameni de știință, colonia de maimuțe de pe dealul Takefama folosește numeroase sunete articulate. Un sunet scurt de pildă, ceva în genul lui „fan fan fan" indică primejdie, kvan-kvan-kvan înseamnă „urmăți-mă". Maimuțele ar dispune de asemenea de posibilitatea de a-și exprima prin sunete sentimentele de plăcere, sau de supunere.

Vă povestim filmul

Familia Ulianov

o nouă producție a studioului „Mosfilm"

Scenariul: Ivan Popov, Regia: Valentin Nevzorov, Imaginea: Ira Savelieva, Muzica: Alexandr Pahmutov. In rolurile principale: Vladimir Korovin (Vladimir Ulianov), Felix Iavorski (Alexandr Ulianov), Liubov Sokolova (Anna Ulianova), Sofia Ghiaițintova (Maria Alexandrovna Ulianova).

In orășelul Simbirsk, pe malul bătrînei Volga, trăia într-o căsuță de lemn, care se mai poate vedea și azi, familia Ulianov. Bătrînul inspector școlar Ilia Nicolaevici Ulianov atît de iubit și de respectat de concetățenii săi, murise lăsînd toată grija creșterii și educării celor șase copii asupra soției sale — Maria Aleksandrovna. Unul din acești copii, Anna Ilinicina este cea care evocă prima parte a vieții marelui conducător al clasei muncitoare, povestind, ca personaj al filmului realizat după piesa „Familia" de Ivan Popov, despre copilăria și adolescența lui Vladimir Ilici Ulianov — Lenin.

Au trecut șaptezeci de ani din vremea cînd Volodea Ulianov, un tînăr de statură potrivită, cu ochi vii, pătrunzători, cu liniile feții denotînd o inteligență deosebită, se remarca printre elevii gimnaziului din Simbirsk prin sîrguința la învățătură și pregătirea sa temeinică dar mai ales prin trăsăturile sale de caracter: noblețe sufletească, pasiune, un accentuat simț al dreptății și onoarei. Volodea era un copil bun; el căuta, ascultîndu-și mama, învățînd și avînd grijă de frații lui mai mici, să-i ușureze greutățile conducerii familiei, și în același timp era și un coleg și un tovarăș bun: ajuta cu plăcere pe colegi, era printre primii la învățătură dar și la joacă, era un neîntrecut jucător de gorodki (un fel de popice), un pasionat

patinator. In orele libere, risete vesele răsunau cu putere în casa Ulianovilor, casa unde trăia o familie care fusese greu lovită de soartă dar care, în fața vitregiilor, se strînsese mai unită ca niciodată.

Încă din fragedă tinerețe, Volodea Ulianov, cu sinceritatea și onestitatea ce-l caracterizau, începe să înțeleagă nedreapta așezare a vieții din acel timp, tirania și exploatarea poporului care stăteau la baza regimului țarist. Discuțiile prietenești cu fratele său Aleksandr, student la universitatea din Petersburg, revoluționar narodnicist, l-au ajutat să înțeleagă multe, să priceapă că orînduirea burghezo-moșierească din Rusia nu era nici pe departe cea mai bună posibilă, că ea trebuia dărîmată. Convingerile înaintate ale lui Lenin îl fac să ia o poziție foarte îndrăzneață și într-un conflict izbucnit la școală Lenin îa apărarea ciuvașului Ogorodnikov căruia profesorii liceului îi refuză dreptul de a învăța și a se pregăti să urmeze un institut superior. Cu demnitate și simplitate, el îi propune lui Ogorodnikov să-l prepare, ajutîndu-l să intre la facultate, profund scîrbit de atitudinea șovină, disprețuitoare a corpului didactic, față de tînărul sărac, sfidînd toate amenințările, chiar primejdia de a fi eliminat.

Intr-una din zilele cînd, în cămăruța lui de elev, învață împreună cu Ogorodnikov, amîndoi concentrați, dornici de a afla și a ști cît mai multe, Lenin află o tragică veste sosită de la Petersburg. Fratele său Aleksandr și sora lui Anna au fost arestați, fiind impli-

cați în procesul unui atentat împotriva țarului; o primejdie de moarte plutește asupra lor. Volodea își ia asupra lui greaua sarcină de a aduce la cunoștința mamei sale trista știre. Fața lui capătă deodată un aer de maturitate și hotărîre; el nu mai este un copil, a devenit într-o clipă aproape capul familiei. Face tot posibilul, se zbate și procură mijloacele de transport necesare ca mama lor să plece la Petersburg, pentru a încerca să salveze viața fiului ei cel mai mare.

Maria Aleksandrovna a ajuns în capitală și a bătut la ușa multor autorități, luptînd spre a obține îndepărtarea grozniciei amenințări ce plana asupra capului lui Aleksandr. Marii dregători țariști însă, în furia lor turbată față de revoluționari, refuză s-o asculte, nu-i dau voie nici măcar să-și vadă la față copilul drag. Iată însă că deodată, în mod surprinzător, atitudinea înalților funcționari țariști devine parcă mai blîndă; Maria Aleksandrovna este chemată la ministrul Durnovo și i se propune să se întîlnească cu fiul ei. Trebuie în schimb să facă un mic „efort": să-l roage pe Aleksandr să-și trădeze tovarășii, să denunțe pe conducătorii revoluționari. „Uitați cu cine vorbiți, domnule Durnovo!", răspunde cu demnitate și mîndrie mama, urmînd sfatul lui Volodea care-i ceruse să nu facă nici o concesie în fața călăilor țariști. Iar acești călăi, în cruzimea lor, îl ucid pe Aleksandr și, aducînd-o pe Anna la vorbitor, încearcă din

nou s-o oblige pe Maria Aleksandrovna a afla ceea ce-i interesează de la fiica ei. Dar mama care și-a educat familia în spiritul onoarei și al cinstei, refuză murdarul târg ce i-a fost propus, preferînd să îndure nenumărate suferințe alături de copiii ei, decît să se înjosească.

Și într-o bună zi ea se întoarce cu inima zdrobită acasă. Găsește familia ei iubită îndoliată și-l află pe Volodea, cel care rămăsese „băiatul cel mare oarecum" schimbat, la fel de dulos și iubitor dar în același timp mai dîrz și hotărît, un adevărat bărbat, un adevărat luptător. Un luptător care a înțeles că, în ciuda eroismului său Aleksandr, mergînd alături de narodnici, a apucat pe un drum greșit, ce nu va putea scăpa poporul de asuprirea țaristă. „Nu, noi nu vom urma această cale" spune el și peste puțin timp pleacă la Cazan unde va intra la universitate și va începe să ia parte la lupta revoluționară organizată, al cărei conducător avea să devină nu peste mult timp, întemeind partidul comunist ce a dărîmat lumea veche din temelii.

COPII „MINUNE"

Insemnări de la Festivalul republican al elementelor fruntașe din școlile și institutele de artă

Vă mai amintiți filmul „Preludiul gloriei", în care precocele și neîntrecutul Roberto Benzi, genialul dirijor în „miniatură", a cucerit — pe toate meridianele și paralelele globului — inimile spectatorilor? Chipul lui Roberto Benzi de atunci mi-a rămas vag în minte, dar — de ce n-aș mărturisi-o? — pașii delicați ai copilului „minune" i-am auzit zilele trecute prin cîteva școli din Capitală, cu prilejul Festivalului republican al elementelor fruntașe din școlile și institutele de artă. Acest inedit și original eveniment muzical s-a bucurat de multiple manifestații... Totuși lirismul incorigibil al reporterului se simte, firește, atras de apariția surprinzătoare și emoționantă a copiilor „minune". Hai să cunoaștem cîțiva dintre ei...

★

Victor Stancu este zburdalnic ca un greere și amplificînd silueta eroului de fabulă, încununează o virstă „respectabilă": 7 ani! Este elev în clasa I-a a școlii de muzică de 7 ani numărul 1, din București. Să-l ascultați cu cîtă virtuozitate interpretează la pian Menuet de Bach și Alegretto de Haydn. Azvîrle o privire strengărească peste pupitru (poate pentru o clipă gîndul îi zboară la colegii de joacă) și apoi — solemn și magistral — cu veleități de precoce maestru, începe să cînte. In sală se face liniște. Publicul îl urmărește emoționat. Privim și noi în sală. Dar parcă am văzut în ochii cuiva, cîteva mărgăritare... Cine-o fi? Vom dezlega misterul îndată. Ultimele acorduri s-au stins pe clape. Aplauzele izbucnesc. Se pare că gloria nu are vîrstă. In fine, în pauză, posesoarea „mărgăritarelor" îl întîmpină pe „erou" cu batista la ochi.

— Bravo Victor!

— Dar îmi ieși mingea, mamă? Mi-ai promis...

★

Cum arată „culisele" unui asemenea fascinant spectacol? Să mergem împreună și să le vedem. Acum cîteva clipe au părăsit scena Eugen Sîrbu (7 ani) și Lidia Creangă (6 ani). Eugen Sîrbu cîntă la vioară, iar Lidia Creangă la pian. In rochița ei colorată, Lidia Creangă parcă e o libelulă, iar Eugen Sîrbu un fluture zburdalnic. Ce-ar fi să le luăm un interviu? Dar mai întîi să-i găsim. A, iată-i. Se joacă amîndoi cu o minge. Eugen Sîrbu („mic mititel, nici nu-noape-ntr-un inel") mă privește cu ochii mari și întrebători.

Il întreb:

— Ce mai faci „maestre"?

— Bine, nene!

— Vrei să stăm de vorbă?

— Acum mă joc cu Lidia, cu mingea!

Ei, spuneți și dumneavoastră ce soluție poate găsi un reporter într-o asemenea situație? Tot repertoriul profesional, este epuizat. Mai rămîne o singură soluție.

— Hai să ne jucăm leapșa!

Soluția este salvatoare. Muzicienii „liliputani" își dezleagă limbile. Eugen Sîrbu e din Galați și primele lecții de muzică le-a luat acum un an și jumătate. Tatăl lui este profesor de economie politică.

Ce-i place mai mult, după muzică? Ghiciți? ...Turta dulce și alvița.

Curiozitățile „celebrității"!?

O deosebită impresie a produs asupra publicului fetița Angela Gavrilă, în vîrstă de 10 ani. Este elevă în clasa IV-a a școlii de muzică din Timișoara. Ea execută cu virtuozitate la vioară „Dans țărănesc" de Dumitrescu și multe alte piese. Mai are o surioară de 3 ani. Va păși pe urmele ei?

— Nu știu — îmi spune zîmbind Angela. Deocamdată face... muzică de una singură. Adică plînge cînd nu-l faci poftele.

Și despre cîți asemenea copii „minune" nu am mai avea de scris? Despre Cornelia Vasile (8 ani) care ne-a uimit cu „Perpetuum mobile" de Novacek, despre mica pianistă Doina Dacian, care cîntă cu sensibilitate o Sonatină de Beethoven și „Păpușa bolnavă" de Ceaikovski, despre mulți alții.

...Peste ani și ani îi vom mai întîlni, desigur iar... Dar copiii „minune" vor rămîne în amintirea noastră cu toată gîngășia lor... Reflectoarele s-au stins și scena a rămas goală. Copiii „minune" au plecat la jocurile lor.

Dar gloria îi așteaptă!

D. TABACU

Pionierul Agoston Andrei din clasa IV-a a Școalei de muzică de 12 ani din Cluj a executat la vioară „Preludiu și allegro de Pugnani-Kreissler

Foto: E. WECHSLER

Ca și în „Feroviarul", Pietro Germi va pune în scenă și va interpreta rolul principal în noul său film „Omul de paie". Iată-l în fotografia noastră alături de partenera sa, tînăra Franca Bettoja, care-și face în acest film debutul pe ecran.

Catalogul muzeului teatrului românesc

Curînd va apare catalogul Muzeului Teatrului Național „I. L. Caragiale", care se află sub tipar. Catalogul, cuprinzînd 45 pagini, este o succintă istorie a dezvoltării teatrului românesc. Cuvîntul introductiv asupra evoluției teatrului nostru e scris de Ion Marin Sadoveanu, directorul Teatrului Național. In paginile catalogului sînt prezentate exponatele muzeului, fotografii, afișe, costume, reproduceri, chipurile marilor actori, etc. etc. Catalogul e împărțit pe epoci: spectacolele publice din epoca eleno-romană; teatrul laic și religios; teatrul curților boierești; teatrul cult (pînă în vremurile noastre). Catalogul apare sub îngrijirea secretariatului literar al Teatrului Național, ceea ce asigură desigur, o ținută convenabilă lucrării. Lucrarea se tipărește în două mii de exemplare, pentru a putea fi pus și la dispoziția celor doritori de a cunoaște istoricul mișcării noastre teatrale. Fiindcă — lucrul trebuie reținut — muzeul Teatrului Național „I. L. Caragiale" este de fapt al întregului teatru românesc. Se găsesc acolo afișele și unele manuscrise prețioase din începuturile teatrului, ale celor dintîi formații muzicale, fotografii rare ale celebrităților ce au făcut carieră glorioasă. Se poate vedea acolo, bunăoară, între altele, un emoționant mesaj în original, al celebrului Carusso adresat unei mari cîntărețe române la fel de celebră ca și el — apoi în vitrine speciale, costumele purtate de creatorii unor roluri de seamă pe scenele românești, busturi și tablouri, coroane de lauri, cutiile de grimă, caietele de regie și multe alte mărturii ale trecutului teatrului. Caragiale, Alecsandri, Delavrancea, ocupă standuri speciale, pline de relicve, în fața cărora vizitatorii se opresc cu interes și pietate.

Nu-i de mirare că studenții institutelor de teatru vin aici pentru unele lecții de istorie teatrală.

Gérard Philipe

Talentul original, personalitatea și farmecul său, sînt, desigur, calitățile majore care i-au hărăzit lui Gérard Philipe un loc de frunte printre marii actori ai ecranului. Dar această strălucitoare carieră nu s-ar fi împlinit niciînd fără o muncă și o perseverență impresionantă. Gérard Philipe, bărbatul încîntător, actorul care farmecă și cucerește aprecierea unanimă, este, în primul rînd, un lucrător foarte conștiincios, care își iubește meseria mai presus de orice.

A debutat în 1942, cu un rol mic într-un film oarecare

La începutul carierei sale, Gérard a jucat mai mult teatru, cîștigîndu-și popularitatea datorită creației sale din piesele **„Sodoma și Gomora"**, și **„Caligula"**. După aceste răsunătoare creații i se încredințează roluri mai importante în film (e interesant de știut că interpretarea dată unor roluri mai mici pe care le primise imediat după debut nu prea a fost pe placul regizorilor). Așa încît s-a întîmplat nu odată ca un rol destinat dintru început lui Gérard Philipe să fie apoi distribuit unui alt actor. Exemple? Jean Desailly în filmul **„Silvia și fantomele"** sau Michel Auclair în **„Nenorocirile Sofiei"**.

Dar iată că actorul de teatru Gérard Philipe devine Gérard Philipe, marea stea a ecranului. **„Mînăstirea din Parma", „Idiotul", „Fanfan la Tulipe", „Frumusețea diavolului", „Marile manevre"**, — sînt numai cîteva din filmele care i-au adus consacrarea. Marii regizori de film și-l dispută. Atras de film, Gérard Philipe nu se poate despărți însă de teatru. Triumfă din nou. De data aceasta în **„Prințul de Hamburg"**, la festivalul de la Avignon, fiind invitat de Jean Vilar. Îi urmează **„Cidul", „Richard al III-lea", „Lorenzaccio", „Ruy Blas"**, atîtea și atîtea izbînzi în cele mai frumoase roluri visate vreodată de un actor...

O interesantă creație se pare că realizează și în ultimul său film, **„Montparnasse 19"**, în regia lui Jacques Becker. In acest film, simpaticul actor deține rolul celebrului și zbuciumatului pictor Modigliani. Alături de Gérard Philipe, în rolul Jeaninei Hebuterne, iubita și modelul pictorului, apare noua și talentata stea a ecranului francez, Anouk Aimée.

In prezent, Gérard Philipe deține un rol important în filmul pe care îl realizează regizorul Clément Duhour, după scenariul scris de Sacha Guitry, care se intitulează **„Viața în doi"**. Pentru a intra în pielea personajului (Gérard Philipe joacă în acest film rolul unui valet — Desiré), popularul actor francez s-a stabilit cîteva zile într-unul din marile hoteluri de pe Coasta de Azur, unde spre stupoarea personalului de serviciu, îmbrăcat în livrea, s-a agitat zile întregi pe culoare, purtînd pe braț, cu mare îndemînare, tot felul de tăvi încărcate cu zeci de nimicuri, ba a mai ajutat și la unele treburi casnice.

Și acum încă o informație: Gérard Philipe e căsătorit și are doi copii. E însurat de ani de zile cu Nicole, care-i seamănă foarte mult. Locuiesc la țară. Aici își studiază Gérard personajele cu care cucerește, seară de seară și zi de zi, tot mai mulți admiratori.

Silvia KERIM

Mase plastice în cinematografie

Filmul „Vrăjitoarele din Salem" o coproducție franco-germană (RDG) se bucură de un frumos succes. Pentru specialiștii din cinematografie, filmul prezintă interes și prin faptul că decorurile sale, care reprezintă satul Salem, au fost confecționate din... mase plastice.

Decorurile și diferitele rechizite necesare turnării unui film se confecționează în mod obișnuit — așa precum se știe din lemn, panel, papier-mache (pastă de hîrtie de turnat în forme), ipsos sau din alte materiale. In acest fel ele costă scump iar realizarea lor necesită mult timp. Studiourile Defa (RDG) au efectuat cu succes experiențe privind confecționarea decorurilor din materiale sintetice. Decorurile din mase plastice sînt cu mult mai ușoare, mai ieftine și mai lesne de transportat decît celelalte. O superioritate în plus a acestor decoruri constă în faptul că după întrebuințare (adică după filmări) ele se pot topi, iar materialul obținut poate fi din nou folosit.

Cîteva amintiri ale lui ROBERT SOETENS

Pe cunoscutul violonist francez Robert Soetens îl leagă de țara noastră nu numai impresii de la concertele date cu două decenii în urmă la București, dar și amintirea unor prietenii trainice cu muzicieni români ca George Enescu, Marcel Mihalovici și Filip Lazăr.

— Tin minte ce impresionat am fost de strălucita interpretare dată de George Enescu concertului nr. 7 de Mozart. Manuscrisul acestui concert a dispărut cu vreo 120 de ani în urmă... Și apoi, deodată, cei care nu cunoșteau decît șase concerte de Mozart aud un concert de un farmec specific — un „al șaptelea". Două copii ale concertului se păstraseră și, în 1907, el fusese reconstituit și tipărit la Leipzig. Enescu a fost cel care l-a reînviat în sălile de concert și care a scris și o minunată cadență pentru el.

— **La concertele cu Filarmonica de Stat „George Enescu" veți cînta această lucrare, cu cadența enesciană?...**

— Da! Este un mic omagiu adus marelui muzician...

— **Și Filip Lazăr?**

— L-am cunoscut la Paris. Făcea parte din asociația muzicală „Triton" (care a promovat muzica lui Bartok, Prokofiev, Hacjaturian, Honegger, Hindemith, Messiaen și a compozitorilor români Enescu, Lazăr, Mihalovici, Jora, Perlea). Era un bun prieten al lui Ferro, creatorul asociației, și era plin de viață, entuziast. Am aflat că era bolnav de plămîni și plecase în Elveția să se caute de sănătate. Se întorsese, aparent, sănătos, dar într-o după amiază... o hemoptizie... In cîteva ore totul s-a terminat. Romînia pierduse un mare talent, o mare speranță — și nu numai Romînia!...

— **Filip Lazăr v-a dedicat o lucrare?**

— Da, dansurile sale românești, pline de gust și pe care le cînt des.

— **Și alți compozitori de la „Triton" au scris pentru dv. Prokofiev amintește în „autobiografia" sa de concertele sale cu dv. și de primele audiții ale unor lucrări ale sale.**

— Prokofiev!... Altul care a fost răpit prea devreme de moarte... L-am cunoscut în 1932 la Paris, la primul concert „Triton", cînd, împreună cu Dushkin, l-a cîntat sonata de 2 viori, foarte frumoasă și foarte rar cîntată... Ne-am împrietenit și i-am cerut să scrie pentru mine o lucrare... Cînd am fost la Moscova în 1935 mi-a dat o partitură. Tocmai atunci Enrique Arbos, din Madrid, îmi telegrafiase că ar vrea să cînt „ceva nou" la un concert dirijat de el. I-am telegrafiat: „al II-lea concert de vioară de Prokofiev". Așa că prima audiție a avut loc în decembrie 1935 la Madrid. Am făcut un turneu de concerte cu Prokofiev: cîntam sonata „Kreutzer" de Beethoven, sonata de Debussy, el cînta piese proprii, cu sonate de vioară solo de Bach, etc. Prokofiev era un minunat pianist, dar atunci era foarte ocupat de o partitură pe care o scria: „Romeo și Julietta"... compusă în tren, în hoteluri, ...„pe picior", ...ca un adevărat balet!...

— **Sînteți un adevărat globe-trotter. Ați făcut turnee peste tot!...**

— Da, am călătorit destul de mult... Îmi aduc aminte de un turneu cu Maurice Ravel în Scandinavia. Cîntam „Sonatina" lui, după note. La un moment dat Ravel... a sărit un portativ ...Mică încurcătură... Lucrurile se descurcă apoi... Dar Ravel este disperat. L-am consolat: „Nu-ți fă sînge rău: pe semne că autorul nu e de față"...

Pe această anecdotă ne-am despărțit de maestrul Robert Soetens. Ne vom reîntîlni diseară, la concertul Filarmonicii de Stat „George Enescu"...

Fr. SCHAPIRA

Cititorii întreabă, MAGAZIN răspunde

DANA TIMIȘ: Ne este foarte greu să vă răspundem care dintre vedetele italiene — Gina Lollobrigida, Sophia Loren sau Silvana Mangano — este mai frumoasă, pentru simplul motiv că toate sînt foarte frumoase. Pierre Cressoy, simpaticul june prim francez, a fost căsătorit cu o tînără actriță pe nume Hélène Rémy, de care s-a despărțit nu de mult timp. La rîndul ei, Marina Vlady e măritată cu tînărul actor și regizor Robert Hosein și este de cîtva timp, o mamă fericită. După cîte știm nu a urmat nici un fel de institut de cinema, debutînd în film încă de la 14 ani. De altfel, despre frumoasa actriță se spune că la 17 ani jucase în 17 filme. Cît privește publicarea fotografiilor amintite, vă promitem că vom încerca cu timpul să vă satisfacem dorința.

DORICA — Cluj: Numele adevărat al actorului Jean Bart este... Jean Bart. Îl puteți scrie pe adresa: Centrul de producție cinematografică „București", piața Scînteii nr. 1, „Pentru secția actori".

UN GRUP DE CURIOȘI din Orașul Stalin: Amănunte despre actrița dvs. preferată, Marina Vlady găsiți în răspunsul nostru adresat cititoarei Dana Timiș. Cît privește programarea pe ecranele noastre a co-producției franco-rome „In vîltoarea apei", în care Marina Vlady deține rolul principal, nu vă putem da deocamdată nici un răspuns.

ANUL III ROMÎNĂ ISTORIE — Cluj: Vă asigurăm că vom continua să publicăm pe pagina I-a și fotografii de actori și actrițe de cinema. De asemenea, vom încerca să vă satisfacem dorința sporind numărul articolelor despre filme.

SAVELCIUC ALEXANDRU: După cum vedeți, și în acest număr publicăm medalionul unui actor și vă promitem că în curînd va veni și rîndul lui Fernandel. Cît privește filmele de care vă interesați, majoritatea vor fi programate în cursul acestui an, unele chiar foarte curînd. Cu acest prilej vă reamintim că la cinematograful Tineretului multă vreme au rulat „reluări" și e foarte posibil ca Direcția Difuzării Filmelor să reia această foarte bine venită practică, satisfăcînd în felul acesta dorința multor cititori, printre care vă numărați și dumneavoastră. Pentru propunerile primite vă mulțumim și vă promitem să ținem, în măsura posibilităților, seama de ele.

MIRANDA din Fălticeni: Indignarea dvs. nu e justificată: pe prima pagină a revistei noastre au apărut și fotografii de bărbați (vă recomandăm să cercetați colecția revistei noastre spre a vă convinge). Interesul dvs. pentru Nicolae Nițescu este comun cu al altor cititori. Actorul Constantin Ramadan a murit din cauza unei boli de inimă de care suferea de mai mult timp.

VICTORIA COJOCARU: Vă mulțumim pentru interesul ce-l arătați revistei noastre. Vom încerca să vă satisfacem dorința, publicînd pe rînd fotografiile, însoțite de biografii, ale actorilor dvs. preferați.

ECOURI

Teatrale

● LA TEATRUL Armatei din București se repetă „Marea aventură a lui Tom Sawyer", de Hanus Burger și Stefan Heym, după romanul lui Mark Twain. Regia spectacolului aparține lui Cheța Gheorghe și Ecaterina Schön. In rolurile principale: Mariana Oprescu, Lia Pop-Fărcășan, Lili Popovici, Gh. Cimpeanu, Costel Zaharia, Nucu Păunescu, Jeni Argeșeanu, Niculescu-Cadet, etc.

● TOT la Teatrul Armatei, în regia lui Lucian Pintilie, vor începe în curînd repetițiile piesei lui J. B. Priestley, „Viraj periculos". Piesa se va juca cu două distribuții alternative, prilejuind astfel afirmarea unor talente tinere.

● LA TEATRUL Național din Craiova se repetă „Colivia cu sticlete", de Lascăr Sebastian și Silviu Georgescu. Din distribuție fac parte: Madeleine Nedelianu, Ovidiu Rocoș, artist emerit, Ilie Cernea, Aurelia Teodorescu, D. Rucăreanu. Regia spectacolului aparține lui V. Preoteasa. Decorurile: Dan Gelep. Premiera va avea loc la sfîrșitul acestei luni.

● „REMBRANDT" este titlul noii piese a scriitorului maghiar Gosztonyi Ianos, care se repetă la Teatrul Național din Budapesta în regia lui Gellért Endre. Piesa înfățișează unele episoade dramatice din viața celebrului pictor.

● DE MARE succes se bucură în R. P. Ungară piesa lui Mihail Sebastian „Steaua fără nume", pe care o reprezintă în prezent Teatrul Național din Szeged.

● NU DE MULT artistul emerit al R.S.F.S.R. Dmitri Kara-Dmitriev a fost sărbătorit cu prilejul celei de a 70-a aniversări de la nașterea sa și pentru 50 de ani de activitate artistică. In acești ani el a interpretat peste 3.000 de roluri.

Cinematografice

● LA FINELE lunii aprilie în U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia se va prezenta premiera filmului „Oleko Dundic", coproducție sovieto-iugoslavă.

● SCENARIȘTII italieni Piero Nelli și Paolo Spriano pregătesc un documentar dedicat lui Antonio Gramsci, conducător și întemeietor al Partidului Comunist Italian, mort după unsprezece ani de carceră grea, în urma torturilor la care a fost supus de fasciști. Turnarea filmului, care va fi condusă de Nelli, va începe în luna aprilie cu filmări în Sardinia, unde Gramsci s-a născut și și-a petrecut tinerețea, la Ustica și Turi unde a fost deținut, la Torino unde martirul antifascist a făcut primii pași din luminoasa sa activitate politică.

● VIE nemulțumire a provocat în rîndurile publicului și ai criticii americane programarea filmului „The quiet american" (Americanul liniștit), Romanul lui Graham Greene, după care a fost făcut filmul, a fost modificat în mod arbitrar și grosolan.

● RETRASĂ de multă vreme din viața artistică, Francesca Bertini, marea glorie de odinioară a filmului mut, își deapănă amintirile în cartea sa intitulată „Nimic nu are importanță".

● REGIZORUL Pietro Francisci a realizat un spectacolos film în culori intitulat **„Muncile lui Hercule"**, care povestește cîteva din isprăvile eroului antic. In rolurile principale Steve Reeves și Sylva Koscina.

● BRIGITTE BARDOT și Frank Sinatra vor fi protagoniștii filmului muzical pe care îl va realiza francezul Roger Vadim, intitulat **„Parisul nopții"**.

● „MIZERABILII" filmul realizat după romanul cu același nume al lui Victor Hugo, constituie una din marile izbînzi ale cinematografiei franceze. In regia lui Jean Paul Le Chanois. In rolurile principale apar actorii Jean Gabin, Danielle Delorme, Bernard Blier.

● SINDICATUL cronicarilor cinematografici italieni a acordat „Premiul pentru cea mai bună interpretare" Giuliettei Massina — actrița italiană care s-a făcut celebră în filmul lui Federico Fellini **„La strada"**.

● LA ROMA se continuă lucrările de construcție pentru reeditarea filmului Ben Hur. Piscina de șase mii metri pătrați este gata.

● LUCIA BOSE, frumoasa actriță italiană, cunoscută publicului din filmele **„Nu-i pace sub măslini", „Roma orele 11", „Fetele din Piața Spaniei"** și **„Moartea unui ciclist"** s-a reîntors în patrie împreună cu soțul și copilul ei, după o îndelungată ședere în Spania.

Muzicale

● ȘOSTAKOVICI va da două concerte la Paris, la finele lunii mai. Cu acest prilej el va asista la prezentarea în prima audiție a ultimei sale creații: Simfonia a XI-a, care va fi executată de Orchestra națională a Franței condusă de Andre Cluytens.

● LA UNIUNEA COMPOZITORILOR din R.P.R. au avut loc audiții ale celor 6 cvartete de coarde de Bartok. Prezentarea analitică a lucrărilor a fost făcută de Sergiu Natra.

● CONCERTELE date de Igor Bezrodnîi în Anglia, în care orchestra Royal Philarmonic era dirijată de tînărul muzician sovietic Ghenadii Rojdestovenski, s-au bucurat de un mare succes.

● DE CURÎND a avut loc la Weimar prima audiție a trio-ului pentru suflători (flaut, oboi, clarinet) de Ileana Marinescu, în cadrul unui concert desfășurat sub titlul „Muzica de azi" și închinat compozitoarelor din țările socialiste. In urma succesului obținut, lucrarea va mai fi interpretată și la Meiningen.

Vitrina cu cărți

MIHNEA GHEORGHIU:

„Scene din viața lui Shakespeare"

Viața genialului poet englez, cu tainele ei atît de controversate, ni se prezintă în paginile cărții lui Mihnea Gheorghiu, cu culorile vii ale epocii în care a trăit și creat Shakespeare. Locurile pe unde a trecut, oamenii cu care a venit în contact, prietenii buni, ca și dușmanii, obiceiurile veacului, edificiile și monumentele, atmosfera generală a Britaniei din acele timpuri sînt reconstituite și prind suflet, din dragostea cu care autorul a scris această carte.

Se arată totodată împletirea strînsă între epoca în care a trăit geniul și, opera lui, creșterea treptată a monumentului artei shakespeariene, monument închinat poporului britanic dar care a devenit un bun al literaturii universale.

Scrisă într-un stil atrăgător, viu, accesibil fără vulgarizare, lucrarea lui Mihnea Gheorghiu (care este prima de felul acesta scrisă de un romîn despre Shakespeare), respectă adevărul științific și se sprijină pe rezultatele celor mai noi cercetări în domeniul operei shakespeariene. Va fi instructivă și plăcută oricui o va citi.

APULEIUS:

„Măgarul de aur"

Lucrarea vestită a scriitorului latin Apuleius înfățișează, în forma unui roman fantastico-satiric, viața lumii romane la începutul erei noastre (veacul al doilea). Aventurile lui Lucius, eroul cărții, care cu spiritul său iscoditor vrea să pătrundă în tainele vrăjitoriei și dintr-o greșală a iubitei sale este prefăcut în măgar, sînt prilej pentru Apuleius să descrie cu amănunte, cînd pline de haz, cînd înfricoșătoare, moravuri, întîmplări și oameni dintr-o lume în decadență, cu etică slobodă, cu superstițiile vechilor culte ale zeităților egiptene, grecești și romane, cu contrastele ajunse la extrem ale societății sclavagiste. Tînărul Lucius, în starea lui de măgar, dar cu inteligență și sensibilitate omenești, devine un observator indiscret dar nebănuit de ceilalți, al celor mai mari taine ale oamenilor pe care-i slujește. In roman este cuprins și minunatul basm despre Amor și Psiche care în multe privințe aduce aminte de poveștile noastre. După ce este de cîteva ori în primejdie să-și piardă viața, după ce asistă la tragedii, la crime și jafuri, la întîmplări hazlii sau picante, Lucius este în sfîrșit salvat, cu ajutorul antidotului izbăvitor al oamenilor prefăcuți în măgari: trandafirii. Mîncînd trandafiri se întoarce la înfățișarea de om.

ANATOLE FRANCE:

„Istorie contemporană — La umbra Ulmului — Manechinul de nuiele"

Primele două părți ale ciclului intitulat „Istorie contemporană" al marelui scriitor francez Anatole France, reflectă aspecte esențiale ale moravurilor societății burgheze de provincie din Franța, în pragul veacului al douăzecelea. Republica burgheză se consolidase, dar visurile monarhiste, ale rămășițelor nobilimii și clerului, nu se spulberaseră. Este zugrăvită, cu măestria inegalabilă a lui A. France, toată încrengătura de interese, compromisuri, uneltiri, defăimări, ipocrizii, afaceri veroase care începeau să ia amploare în această Republică, în care idealurile republicane începeau să fie uitate. Acțiunea minimă a cărții este îmbrăcată în haina plină de vrajă a gîndirii autorului, în judecățile minunate pe care le exprimă despre viața aceea, în reflexele strălucitoare ale excepționale lui culturi umaniste. Dialogul dintre Abatele Lantaigne, cleric catolic fanatic dar abil, plin de știința și experiența politicească a sfîntului scaun, și domnul Bergert, intelectualul retras, sceptic față de vanitățile care caracterizează în fond nu numai viața lumii laice burgheze ci și aceea a reprezentanților bisericii, este de fapt o discuție între două lumi și două forme de gîndire ale Franței acelor ani de început ai putreziciunii rînduielilor burgheze.

VASCO PRATOLINI:

„Cronica unor bieți îndrăgostiți"

Romanul, după care cineaștii neorealismului italian au făcut și un film vestit, cuprinde pagini de viață autentică și dramatică, zugrăvește cu vigoare lumea unei sărace uliți florentine, după întîiul război mondial, cînd Italia era sub dominația fascistă a lui Mussolini. Această lume, cu oamenii ei buni și răi, cu suferințele și veseliile ei, cu nădejdile și desnădejdile ei, cu oameni avînd mari caractere și cu alții ce sînt numai niște otrepe, cu patimile ei dar și cu aspirații curate, se perindă pe dinaintea ochilor noștri, bine desenată, viu colorată, cu umanitatea ei clocotitoare.

Destinul personajelor acestei cărți pline de realism îl urmărești cu încordare, de-a lungul celor 450 de pagini ale volumului.

Sever MINCU

ȘTEFAN SZONYI — *ECATERINA VARGA*

(Lucrare ce va fi expusă la a XXIX-a Bienală din Veneția)

ARTIȘTII ROMINI LA BIENALA DIN VENEȚIA

În orașul gondolelor și al străluciorului Tiziano Veccellio, are loc din doi în doi ani o mare întîlnire a artiștilor plastici din lumea întreagă. În acest oraș al condotierilor, renumit prin pitorescul și mai cu seamă prin arta unui Messina, Gentile și Giovani Belini, Carpaccio, Giorgione, Tiziano și Veronesse, rivalizînd cu Roma și Florența, într-un splendid parc, special amenajat, înconjurat de canaluri se află numeroase pavilioane de expoziții ale țărilor participante, ce adăpostesc în lunile de vară cele mai reprezentative opere de artă plastică contemporană. Aici se confruntă cele mai diverse stiluri și tendințe, se întîlnesc cei mai feluriți artiști, fiecare aducînd expresia creației timpului, clasei și țării respective.

Anul acesta, la marea competiție internațională, la cea de a XXIX-a Bienală din Veneția, participă și țara noastră. În amintirea noastră mai sînt încă vii succesele înregistrate de artiștii noștri la Bienalele trecute și în deosebi la cea de acum doi ani. Operele pictorilor Corneliu Baba și Al. Ciucurencu, ale sculptorilor C. Medrea și Ion Irimescu, ca și ale graficienilor Ligia Macovei și Jules Perahim, s-au bucurat de aprecieri unanime, de elogii în presă și manifestări de simpatie din partea publicului vizitator.

La cea de a XXIX-a Bienală, așteptată cu mult interes, vor expune din partea țării noastre pictorii Dumitru Ghiață, Henri Catargi și Ștefan Szonyi, sculptorii Ion Jalea și Geza Vida și graficienii Vasile Kazar și Mariana Petrașcu, fiica cunoscutului pictor G. Petrașcu.

De curînd a avut loc vizionarea lucrărilor alese ale artiștilor amintiți și trebuie să recunoaștem că alegerea a fost bine alcătuită, artiștii expozanți completîndu-se între ei și constituind în ansamblu o unitate artistică ce înfățișează specificul național al artei noastre și marea ei calitate artistică, culoarea și lumina.

Arta pictorului D. Ghiață, artist cu un simț deosebit al culorii, se evidențiază în lucrări ca: Patinaj, Tîrg, Țărani, Amurg, Struguri, etc.

Henri Catargi, are prilejul prin participarea sa cu lucrări ca: Spre tîrg, Muntele Barila, Culesul fructelor, Masa roșie, Stăvilarul de la Ciurel și altele, să ne facă dovada unui creator de o ținută artistică, originală.

Ștefan Szonyi este mai dinamic. Un neastîmpăr, o frămîntare lăuntrică, stăpînește pe acest artist, care caută nu numai să surprindă omul în diferite acțiuni, dar să-l zugrăvească și să-l definească ca erou, format în participarea și devotațiunea unei cauze sociale, nobile și umane. De aceea, personagiile sale, fie ele istorice ca Ecaterina Varga sau patrizani, fie simpli plutași ori muncitori tipografi, au proporțiile monumentale ale eroilor.

În sculptură, maestrul Ion Jalea aduce lucrările Țărancă cu dovleac, Miner, Lucifer, Centaur, Împărat și proletar, ce impun printr-un limbaj ponderat — iar colegul său mai tînăr Geza Vida, în lucrările dăltuite în lemn: Buciumaș, Dansatori, Balada lui Pintea, Răscoala, etc. mărturisește cu patetism credința în om ca forța spirituală și fizică, zăgăzuit uneori, de stările sociale pe care brațul său și speranța în libertate le sfarmă cu brutalitatea revoltatului ca în „Răscoala".

Cît despre cei doi graficieni, Vasile Kazar și Mariana Petrașcu, ei aduc, unul prin grafica sa originală conturarea omului ca fiu al pămîntului, evocarea afectivă a atmosferei specifice peisajului uman din Maramureș, celălalt, Mariana Petrașcu, aduce în desenele sale: Cîntînd din caval, Mireasa din Pădureni, Joc păduresc, Tînăr brigadier, etc. — o culoare cu armonii sensibile ce fac să vibreze desenul într-un inedit inefabil.

În prezent, pregătirile pentru expedierea lucrărilor artiștilor amintiți sînt în curs de desfășurare. Se repară ramele, se confecționează socluri pentru sculpturi și lăzi speciale în care vor fi ambalate operele — iar un caligraf și-a pregătit cernelurile pentru a scrie pe lăzi — A XXIX.a Bienală din Veneția, — lăzi care vor pleca luna aceasta la marea expoziție internațională, însoțite de urările noastre pentru un succes meritat.

M. DEAC

Orașe mari

Au trecut doi ani de cînd U.N.E.S.C.O. face eforturi pentru a obține o statistică a marilor orașe de pe glob. În întocmirea acestei statistici s-au ivit numeroase dificultăți. Nu s-a putut conveni asupra a ceea ce intră în definiția noțiunii de oraș. Aparent lucrurile se prezintă simplu de tot: limitele administrative ale orașului sînt evidente. În cadrul acestor limite, la New York locuiesc de pildă 8,1 milioane oameni. În același timp însă, s-a încetățenit obiceiul ca în limitele unui oraș să fie incluse și suburbiile (în acest fel, se obțin cifre mai impresionante). Așa de pildă, Tokio a indicat comisiei U.N.E.S.C.O. cifra de 8.600.000 locuitori (întrecînd deci New York-ul). Acesta, la rîndul său, figura în datele comisiei cu 13.000.000 locuitori (cifra ca atare poate fi conformă cu realitatea, însă aici au intrat 300 de așezări din apropierea orașului New-York, cu administrație proprie și care țin de 3 state federale). Urmează: Londra 9,4 milioane, Tokio 8,6, Moscova 8,1, Șanhai 7,5 milioane, locuitori apoi Chicago, Calcutta, Paris.

Lucruri și mai curioase s-au întîmplat cînd a fost vorba de stabilit care este cel mai mare oraș al lumii în privința suprafeței sale. A reieșit că, apreciind astfel, pe primul loc trebuie socotit ținutul Kiruna din Suedia (13.000 km²) declarat „oraș" și în care locuiesc... 20.000 de oameni. Pe locul 2 se află Cambera, capitala Australiei, oraș care ocupă o suprafață imensă, însă numără numai 13.000 de locuitori.

Găini, căutătoare de comori

Columbia are cele mai bogate zăcăminte de smarald din lume. Principalele mine se află lîngă localitatea Muzo din departamentul Boyaca, la nord de Bogota, capitala țării.

Indigenii de pe vremea descoperirii și cuceririi coloniei spaniole, numită pe atunci Noua—Granada, izbutiră să tăinuiască cuceritorilor timp îndelungat locurile unde se aflau pietrele scumpe. De-abia în anul 1764, don Jose Antonio de Villegasy Avedano regăsi mina cea mare. Dar numai smaraldele mai mari fură luate, căci sculele ce stăteau la dispoziție pentru tăierea și șlefuirea pietrelor scumpe nu îngăduiau prelucrarea smaraldelor mici. Nici fărîmele care cădeau la șlefuirea pietrelor mari nu fură luate în seamă, ci împreună cu smaraldele mici, fură lăsate acolo unde cădeau ca lipsite de orice valoare.

Nu de mult s-a constatat că gușele găinilor din regiunea aceea erau pline cu smaralde mici. Tot ciscînd pămîntul, păsările dăduseră de smaralde și le ciuguliseră. Deoarece sculele pentru tăierea pietrelor scumpe fuseseră între timp perfecționate, aceste fărîmituri dobîndiseră o valoare, iar statul columbian căruia îi aparțin minele și produsul lor, luă gușele găinilor în regie proprie. Aceluia căruia îi aparțin păsările îi este îngăduit să se înfrupte din carnea lor fragedă, dar gușile și conținutul acestora sînt proprietatea exclusivă a statului. În calitatea lor de căutătoare oficiale de comori, găinile stau sub controlul poliției care se străduiește să împiedice contrabanda.

Poliglot

Unul din cei mai mari poliglоți care au existat vreodată a fost Iosif Gaspar Mezzofanti — fiul unui timplar din Bologna. Mezzofanti s-a născut în anul 1774. El a urmat cursurile unui colegiu de iezuiți și a învățat primele limbi străine cu un profesor sud-american, cu un spaniol și un suedez. La vîrsta de 15 ani el obținuse doctoratul în filozofie, și cunoștea la perfecție latina, elina și ebraica. De asemeni, își însușise limbile arabă, asiro-caldeeană, coptă și vorbea cu ușurință limba franceză.

Solicitînd postul devenit vacant de profesor de ebraică la universitatea Bologna și fiind întrebat la examenul la care se prezentase în acest scop dacă mai cunoaște vreo limbă modernă, el mărturisi cu sfială că stăpînește franceza, germana, engleza și spaniola. Hirotonit preot, Mezzofanti învață din cărțile de rugăciuni și de la soldații răniți pe care-i vizita în spitale limbile cehă, polonă, croată, slovenă, ungară, romînă și fel de fel de dialecte, iar rus, este învață de la ofițerii ruși, care, ca și comandantul lor, Suvorov, îi dădură tot concursul în studiile sale. Venind în contact cu un chinez rănit, învață și această limbă.

Sub imboldul operei lui Schlegel despre cultura indiană învață sanscrita și alte limbi indiene.

Lordul Byron spunea despre Mezzofanti: „...Omul acesta ar fi trebuit să trăiască pe vremea turnului Babel, ca tîlmaci. L-am examinat pînă și în limbile din care știam doar vreo injurătură, ei bine, omul acesta m-a pus în încurcătură chiar și cu limba mea proprie".

Omul cu 1000 de fețe

Desene de Fred GHENĂDESCU

— Nu merg la sectorul 13; du-te înapoi, schimbă biletele!

— Uite, are brînză de Brăila.
— Mersi, făcută în țară!...

— Dă-mi un bilet la balconul întîi.
— Nu mai avem balconul întîi.
— Atunci, dă-mi două bilete balconul doi!...

(Urmare din pag. 1-a)

părul negru, despărțit egal de o șuviță argintie, vioi și plin de energie. Molesit, Raikin stătea întins pe o sofa de piele, într-o stare de semisomnolență. Era obosit. Mi-am amintit atunci ce îmi spusese Nazim Hikmet, că vara trecută s-au tratat împreună într-un sanatoriu din Cehoslovacia. Și Raikin suferă de cord. Cu mîna omuluț care ar fi greșit ușa, îmi cer scuze, gîndindumă să fac cale întoarsă. Dar, brusc, omul îmi întinde mîna și în fața mea (o inexplicabilă minune a artei raikiniene!) stă iar un om plin de energie, vesel, vioi. Discuția se încheagă firesc:

— Spectacolul „Nopți albe" l-am pregătit în cinstea sărbătoririi celor 40 de ani de la primele salve ale Aurorei. Plasînd miniaturile în orașul nostru, la Leningrad, noi am căutat, bineînțeles, să dăm un tablou al vieții întregii țări. Ba mai mult, multe din ele, după cîte ați putut singur observa, vizînd problemele relațiilor bărbat-femeie, ale cinstei, dragostei, etc., au o valoare generală umană. Spectacolele noastre, cu toate că au aceleași titluri timp de un an, își schimbă permanent conținutul. Punem mereu miniaturi noi, actuale, se schimbă ritmul, calitatea spectacolului. Spectatorul care a văzut „Nopți albe" în premieră, va recunoaște cu greu spectacolul la sfîrșitul anului. Căci v'ața noastră, atît de furtunoasă și plină de schimbări, ne cere să ne adaptăm ritmului ei. Să fim în cea mai clocotitoare actualitate, aceasta este sarcina majoră a teatrului nostru de miniaturi...

Discutăm apoi despre drumul de creație al lui Raikin.

— Cînd am simțit pentru prima oară chemarea scenei? Hm... Greu de spus. Îmi amintesc că încă prin 1926 jucam rolul de „prim", în cercul dramatic al școlii în care învățam. Dar nu cred să mă fi simțit atunci artist. După terminarea școlii medii, am intrat la Institutul de teatru din Leningrad. Apoi, am devenit actor al Teatrului Komsomolului și am dat spectacole de estradă pentru copii. De fapt, cred că în fața copiilor am început să simt pentru prima oară ce înseamnă să fii artist. Copiii sînt auditoriul cel mai pretențios, iar pentru actor — după părerea mea — cea mai înaltă școală a responsabilității. Copilul este cel mai bun și mai nemijlocit critic. La el reacțiile sînt spontane. Dacă nu-i place, cască, dacă-i place, aplaudă. Dacă-i vesel, rîde, dacă-i trist, îi apar lacrimi în ochi. Nu degeaba Chaplin își verifică filmele în fața copiilor... În 1938, împreună cu alți tovarăși, organizam teatrul de miniaturi, de atunci...

Al treilea gong. Timpul a trecut pe nesimțite. Raikin ridică din umeri (ce să-i faci? meseria!). Cu o mînă și-a și îmbrăcat haina neagră, cu cealaltă papillonul.

— Ai timp după spectacol?

— Bineînțeles.

După spectacol, discuția a continuat în jurul unei cești de cafea, într-una din camerele elegant mobilate ale hotelului Moscova.

— Ce principii vă călăuzesc în pregătirea spectacolelor? Aveți un cerc de colaboratori — mă gîndesc la scriitori — care s-au adaptat specificului teatrului, sau selecționați și aplicați la specific lucrările tipărite?

— Principiul nostru călăuzitor ar fi, în cîteva cuvinte: lupta pentru umanism și împotriva a tot ce împiedică relațiile adevărat umane. Problemele pe care le abordăm sînt acelea care se află astăzi în centrul atenției contemporanului nostru. Însuși spectatorul, viața sa obișnuită de fiecare zi, este tema

Leneșul, *interpretat de Raikin*

și eroul scenei noastre. De fapt, actualitatea miniaturilor noastre cred că e una din explicațiile principale ale faptului că, în cele aproape două decenii de existență (anul acesta împlinim 20 de ani), n-am avut încă un spectacol la care să fi rămas nevîndut un singur bilet. La pregătirea spectacolelor ne ajută un colectiv de scriitori, apropiat de teatrul nostru, care și-a însușit pe deplin tehnica genului miniatural.

— Ați vorbit de specificul teatrului de miniaturi. Ce-l apropie și ce-l deosebește de estradă, pe de o parte de teatrul dramatic, pe de alta?

— Estrada include toate genurile, cîntecul, baletul, numere de circ, acrobație, recitare, scenete, jonglerie, umor, etc. Noi ne limităm la miniaturi, genuri dramatice scurte, concentrate, laconice, directe și ascuțite, în care punem o problemă la ordinea zilei. Pentru asta întrebuințăm diferite forme: monologuri, scenete, intermedii, cîntece satirice, etc. Prin jocul realist al actorilor, prin punerea în scenă, ne apropiem de teatrul dramatic. Dar noi avem o sarcină în plus. Trebuie să răspundem foarte operativ problemelor noi care se ivesc. Rapiditatea și mobilitatea sînt, de aceea, trăsături care trebuie să ne deosebească de teatrul dramatic. După cîte ați observat, în spectacolele noastre există și umor...

— Da, dar un umor deosebit...

— În umorul acesta, deosebit, cum îl numiți, stă de fapt, ceea ce ne deosebește, mai ales, de estradă. El nu este un umor care să descreștească cu orice preț fruntea spectatorului. Ci un umor mușcător, care ironizează, ridiculizează răul, luptă împotriva a tot ce împiedică fericirea omului. Iată ce determină fizionomia teatrului nostru. Și încă un element: multă sinceritate, veridicitate, spirit de observație, și, să nu uităm... măestrie.

— Iertați-mă că vă întrerup, dar conținutului pe care-l dați noțiunii de umor i s-ar potrivi mai precis cuvîntul satiră...

— S-ar putea...

— Care sînt planurile pentru 1958?

— În primul rînd filmul. Sau mai precis filmele. Am scris un scenariu cu Vl. Lifșiț. Titlul provizoriu — Balonul vrăjit. Subiectul? Cam greu să-l povestesc. Este vorba de micul spectacol pe care-l joacă spectatorii mei înainte sau după ce vin la spectacolul meu... Al doilea scenariu îl lucrez cu Nazim Hikmet... În 1958 trebuie să ne deplasăm cu teatrul nostru în Cehoslovacia, Iugoslavia și Bulgaria.

— Și cînd vă întoarceți în Uniune?

— Turneul ține două luni și jumătate. La începutul lui iulie.

— Dar în Romînia cînd aveți de gînd să veniți? (Întrebarea am pus-o direct, amintindu-mi iar de cuvintele lui Hikmet: eu nu pot invita, din păcate, la Moscova, în casa mea, spectatorii din Romînia ca să-l vadă pe Raikin. Pentru asta e prea mică orice casă. Dar voi îl puteți invita. El va fi acasă în casa voastră).

— Visez de mult să mă întîlnesc cu publicul romîn. Sînt sigur că asta se va întîmpla. Mai devreme sau mai tîrziu. Din păcate nici radioul, nici filmul, nici ziarele, nici televiziunea nu pot crea contactul care se naște spontan între spectator și actor. Eu sper ca această întîlnire să aibă loc. Poate în toamna lui 1958. Nu știu.

Aș fi vrut să-i spun lui Raikin, la despărțire, cu glasul plin de fermitate: La revedere, la București, în toamna lui 1958. Dar pot avea siguranța? Aș vrea ca O.S.T.A., A.R.L.U.S.-ul indiferent cine, să-mi ofere prilejul ca într-o zi toamnatică a lui 1958, eu, unul dintre sutele de mii de spectatori și admiratori ai artei raikiniene, să pot striga entuziasmat într-o gară a Bucureștiului:

— Bun venit, Arkadie Raikin!

Toma George MAIORESCU

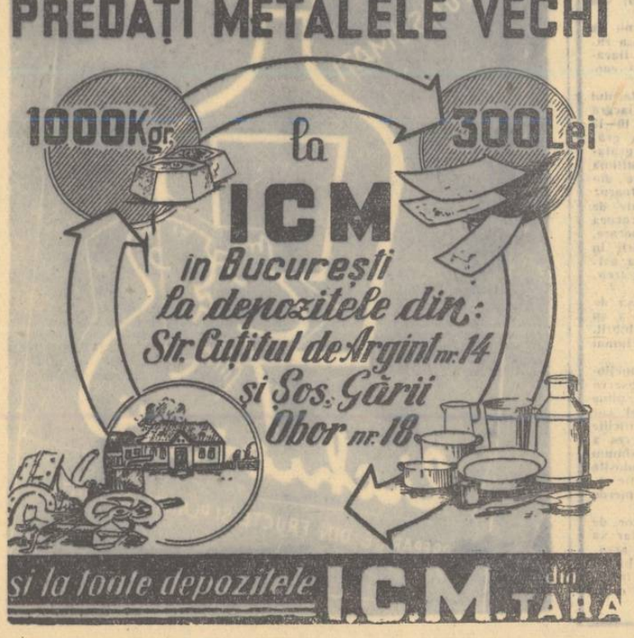

Știința și Viața

Bidoane și rezervoare din materie plastică

De secole întregi, lichidele au fost transportate în vase din sticlă, din lemn sau din metal — butelii, sticle, cisterne, căldări. Dar iată că aceste materiale au acum niște concurenți foarte serioși, pentru că fiecare din ele au neajunsurile lor: sticla se sparge ușor, metalul se găurește, lemnul se dilată.

În vremea noastră, pentru transportul lichidelor: lapte, băuturi spirtoase, acizi, benzină, etc. se folosesc mereu mai mult bidoane pliabile din polietilenă. Un astfel de bidon nu se teme de izbituri și nici de coroziune sau ruginire, și în același timp e mult mai ușor decît vasele de sticlă, metal sau lemn.

În Anglia s-a construit un rezervor mare din nylon pentru a transporta în el benzină pentru vapoare sau șalupe. Un asemenea rezervor are diametrul de 9 m și lungimea de 18 m. El este luat la remorca vapoarelor, pe mare. După experimentarea modelului, oamenii de știință englezi proiectează să construiască un rezervor uriaș de 9 mii de tone (9 m diametrul și 180 metri lungime).

IN ILUSTRAȚIE: un mic bidon pentru transportul lichidelor. Gol, el poate fi ținut în buzunar.

Un scuter ce se poate construi de oricine

Într-unul din ultimele numere ale revistei sovietice „Tehnica Molodeji" (Tehnica Tineretului) se dau descrierea și planurile detaliate ale unui scuter ce poate fi construit de orice tînăr amator. Piesele necesare se găsesc destul de ușor în comerț, iar în plus nu e nevoie decît de... mîini pricepute care să monteze aceste piese. Scuterul din fotografia noastră a fost construit chiar de tînărul pe care-l vedeți și care nu are mai mult de 14 ani. Motorul folosit este un motor de motoretă simplu dar robust. Greutatea întregului scuter nu întrece 30 de kg, iar lungimea sa este de 1,25 metri.

Statistici îmbucurătoare

În 1957, sub egida UNESCO, a apărut o listă a periodicelor medicale din toată lumea. Această listă cuprindea nici mai mult nici mai puțin decît 4.800 de titluri. Se pare totuși că lista este incompletă! După unele date, numărul de periodice medicale existente atinge frumoasa cifră de 12.624, în care se publică anual aproximativ 1 milion de articole.

După calculele făcute de un medic german, Schmitz, literatura medicală în limba germană se întinde pe 260.000 de pagini, dintre care 110.000 pagini de revistă și 150.000 pagini de carte. Numai în limba germană apar anual 700 de cărți noi.

Medicii nu se pot plînge că nu au de unde alege. Despre penicilină s-au scris pînă acum doar 40.000 de articole. O bagatelă!

Chimiștii sînt mai puțin productivi. După calculele altui specialist german, Kuhn, un chimist care s-ar mulțumi cu patru ore de somn, ar putea citi într-o viață de om, întreaga literatură de specialitate, bine înțeles dacă nu s-ar mai ocupa și de altceva și ar avea la îndemînă toate revistele și cărțile.

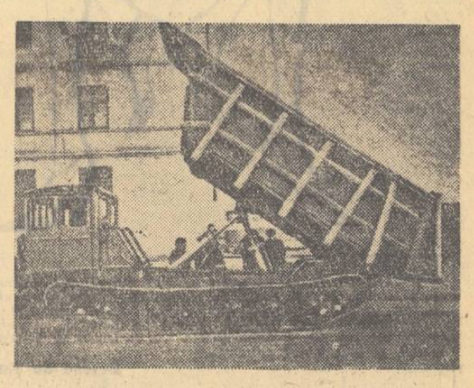

Tractorul care se descarcă singur

Colectivul uzinei de tractoare din Altai (U.R.S.S.) a realizat un nou tractor pentru transport, denumit „T.S.T.-80". Corpul acestui tractor se descarcă singur. Capacitatea acestui corp este de 20 metri cubi. În cazul încărcării sale maxime (de 20 tone) viteza tractorului este de aproximativ 10 km pe oră. Rezerva de combustibil ajunge pentru 200 km. Tractorul T.S.T.-80 a fost construit pentru transportul materialelor în regiunile nedesțelenite, fără drumuri practicabile.

Reniul — un metal care promite

Reniul: iată un metal despre care puțini sînt aceia care ar putea spune cum arată. În ultimul timp, utilizările sale industriale devin din ce în ce mai numeroase și totuși nu atît pe cît ar merita.

Reniul este unul dintre cele mai grele și mai dense metale. Greutatea sa atinge 21 de grame pe centimetru cub, iar temperatura de topire este de 3180°. Reniul posedă o mare durabilitate și plasticitate și este deosebit de rezistent față de acțiunea coroziunii. Suprafața sa lustruită nu-și pierde luciul, chiar dacă e ținută în aer și la intemperii, ani întregi.

Acest metal minunat a fost descoperit în anul 1925. Pînă acum, el nu a fost studiat decît în mică măsură, iar utilizările sale au fost limitate la cîteva domenii speciale și foarte strîmte ale tehnicii. În industrie, el este deocamdată folosit, în filamentele becurilor electrice, pentru protecția contactelor electrice, în aliaje speciale. Proprietățile sale fac însă să i se prevadă un larg cîmp de întrebuințări.

Părinți și copii

Fetiță și femeie

Duminică după amiază sînt ore de vizită la suferinzii internați în spitale. M-am dus să duc primăvara într-un buchețel de violete și rodul pămîntului închis în coaja plăcut mirositoare a portocalelor, unei prietene care a suferit o intervenție chirurgicală.

În camera luminoasă și albă, alături de ea, așteaptă însănătoșirea încă o pacientă. Zilele petrecute împreună în aceeași cameră, emoțiile și durerile împărțite laolaltă, le-au apropiat.

Am sosit printre cei dintîi vizitatori și, în urma mea, au început să vină alții. La vecina de cameră a prietenei mele au sosit o mamă de vreo 35 de ani cu o fetiță de vreo șase. Volubilă, folosind un ton ridicat, musafira cu copilul a ajuns repede să domine conversațiile duse în șoaptă.

— Oh, nu știi ce drăguță e Alinuța și ce succes are — pornește mama să facă confesiuni. Nu-i așa că e drăguță pălăria ei? Și privindu-și cu mîndrie odorul, îi îndreaptă fundele pălăriei.

„Odorul" e conștient de succesul pe care-l are. Se învîrte încoace și încolo, căutînd ceva de joacă și, cînd toată lumea se așteaptă mai puțin, se așează cu putere pe partea unde e operată bolnava din pat.

— Ți-a făcut rău? liniștește mama pe prietena ei care gemuse de durere. Iart-o și tu, că e copil. Îi pare rău de ce-a făcut. Nu-i așa, Alinuța?

— Am vrut să văd dacă te doare adevărat sau minți și tu, cum minte mama cînd vrea să stea în pat degeaba.

Fetița s-a dus la geam. Încearcă să-l deschidă. Mămica discută înainte despre deosebitele calități ale fetiței.

— Nici nu știi ce deșteaptă și cuminte e. Ieri am fost cu ea la coafor. Închipuiește-ți, are răbdare pînă e coafată și stă sub casca fierbinte ca o adevărată femeie. Apoi, cu cîtă cochetărie își potrivește „pajul". N-ai crede că e doar un nod. Uitasem să spun să-i facă unghiile cu ojă. Nici n-ai să crezi. Ea mi-a amintit. N-a plecat pînă nu i-au făcut unghiile. Și la croitoreasă, ce nostimă e! Știi, îi fac acum o rochie de casă lungă, un „robe de chambre" albastru. O nebunie. Să vezi ce aere își dă cînd se privește în oglindă. Și cînd vorbește... Ai crede că-i un om mare. Cînd îi fac vreo observație, mă privește de sus, ca tată-său, și-mi spune: „Ce ai mămico? Ești nervoasă astăzi?" S-o mănînci, nu alta!

O, continuă doamna la replica slabă a prietenei din pat, să vez' ce bine îi stă cu roșu de buze. Am încercat eu odată să-i pun și, de atunci, de cîte ori vrea să ne distreze, își dă cu roșu pe buze și pe obraji și stă ceasuri întregi să se admire în oglindă. Fără să o laud, dragă, e un fenomen.

Cucerită de pledoaria mamei, m-am întors să privesc „fenomenul". Spărsese termometrul și, cu minușele grăsuțe cu unghii roșii ca sîngele, încerca să prindă jucăușele picături de argint viu. Apoi, plictisită de joc, se duse în fața oglinzii să-și aranjeze părul. Pe degeț străluci veriga subțire a unui inel. Pe mînă, lanțul strălucitor al unei brățări. Își aranjă la gît șirul de mărgele. Toate aceste gesturi le făcea cu un aer studiat, imitînd probabil pe cineva care-i servise drept model, — și erau atît de departate de drăgălășenia ei naturală, de inocența a cîtiva anișori, încît o puteai compara cu o maimuțică drăguță, care-și imită stăpîna.

Am privit toate gătelile fetiței, și părul coafat și unghiile făcute cu ojă, apoi m-am gîndit la rochia lungă de casă, la roșul de buze cu care se joacă.

Și s-a ridicat în mine întrebarea, pînă aproape de buze: ce-ai să-i mai oferi fiicei tale, mamă drăgăstoasă, la șaptesprezece ani, la optsprezece ani, la douăzeci? La vîrsta la care fetele descoperă că sînt femei, cînd gestul cochetăriei e natural, nu maimuțărit, cînd rochia lungă de casă a fiicei e un drum spre egalitate și prietenie cu mama. Cînd inelul leagă o amintire, cînd coafeza conspiră la succesul unei întîlniri. Ce ai să-i mai dai fiicei tale atunci?

Ancuța MAICAN

TAIORUL 58, — va trebui să țină seamă de următoarele tendințe: fusta scurtă, mai scurtă cu un lat de palmă ca cea de anul trecut, mineca la fel, iar jacheta puțin mai scurtă și ea; spatele neapărat drept.

Libertate totală fanteziei, guler e de tot felul, cu sau fără mici basmale sau șaluri în jur, jacheta închisă sau închelată în fel și chip ne mai marcînd umerii, și fiind liberă pe piept.

Desene de Tantzi PFENNINGS

PAGINA femeii

Văzute și auzite...

...AȘA CĂ...

Era la o oră din cele dintîi ale unei dimineți, cînd Cornelia sună apăsat, repetat și nervos, la ușa amicei ei Elvira, pe care trecuse o vreme de cînd n-o mai văzuse.

— Dragă, trebuie să mă salvezi! Cu aceste cuvinte și-a făcut intrarea și la ele și-a asortat o mutră care exprima destul de convingător disperarea.

Trebuie să mă salvezi, a mai spus ea odată — lăsîndu-se greoaie într-un fotoliu.

— Sînt într-o mare, într-o groaznică încurcătură, — care pune în primejdie căsnicia mea — a răspuns ea, două clipe mai tîrziu, la întrebarea Elvirei:

— Ce ți s-a întîmplat?

Enunțată astfel, problema solicita tot interesul și toată bunăvoința Elvirei; într-un elan generos, ea a făgăduit aprioric întregul ei sprijin și ajutor prompt și necondiționat la S.O.S.-ul patetic al amicei ei.

În puține cuvinte — nici nu merită mai mult! — „drama" Corneliei — care ameninta, așa cum spunea ea, să zdruncine din temelii pînă la antena de radio de pe acoperiș, edificiul solid al căsniciei ei — era aceasta: avea urgentă nevoie de cinci sute de lei, cu care să-i înfioculască pe cei — tot atîția — aparținînd soțului, puși de o parte de acesta în scop personal — și cheltuiți pe furiș — tot în scopuri personale — de către Cornelia.

Chiar în ziua aceea soțul anunțase că își va lua în folosință suma (pentru cumpărarea unui costum de haine), nebănuind că banii s-au topit de mult între degetele lungi și flexibile ale consoartei sale.

În fața acestei situații, Cornelia a alergat într-un suflet la Elvira: — Să nu mă refuzi că mă nenorocești — stăruia ea. Să nu spui că n-ai, că nu te cred! Tu singură mi-ai mărturisit încă acum trei luni, cînd ne-am văzut ultima oară, că strîngi bani ca să-i cumperi o bicicleta băiatului tău, de ziua lui.

— Da, e adevărat... Și ziua copilului e peste două săptămîni, așa că...

— Așa că tu poți să-mi împrumuți mie cinci sute de lei pentru cinci zile! Astăzi e marți, nu? Simbătă la orele patru după amiază fix — nici o secundă mai tîrziu — mă prezint cu datoria în dinți. Ești salvarea mea? Dacă află Ionel că i-am cheltuit banii de costum — să nu mă întrebi pe ce s-au dus că zău nu sînt în stare să-ți spun... — e capabil să divorțeze, exagera ea, ca să înfrîngă și ultimele slabe rezistențe ale Elvirei.

O jumătate de oră mai tîrziu, Cornelia era în posesia sumei, cu care în aceeași zi Ionel și-a cumpărat costumul cel nou de haine... Și astfel, fericitul meu n-a suferit nici un seism.

Dar simbătă la orele patru fix — nici o secundă în plus! — Cornelia nu s-a prezentat nici cu banii în dinți, nici cu ei în mînă. Se făcuse seara cînd Elvira încă aștepta. Și a doua zi tot aștepta și a treia la fel — cînd plină de sfieli, cu sentimentul penibil de jenă al celui care nu își cere decît dreptul său, i s-a adresat la telefon prietenei ei, așa cum urmează:

— Te rog să mă scuzi... presupun că ai uitat... Crede-mă, nu ți-aș reaminti, dar poimîine e ziua de naștere a băiatului meu și, știi... i-am promis bicicleta... Așa că...

Elvira s-a oprit cu toate celelalte cuvinte împotmolite în git. Cornelia însă a avut grijă să-i scurteze neplăcutele momente:

— Acum nu pot să discut... Așa că... Nu sînt singură... a adăugat ea în șoaptă — te chem eu mîine dimineață. Și a închis telefonul.

Spre prînz — a doua zi — cu și mai multe sfieli — cu și mai multă jenă și aproape cu un sentiment de culpabilitate (așa se întîmplă, nu-i așa?) a îndrăznit s-o deranjeze din nou — cu același scop, pe amica ei Cornelia.

— Zău, nu te supăra — se scuza ea — dacă n-ar fi vorba de ziua de naștere a copilului... Și bărbatu-meu nu știe că am descompletat suma... Așa că...

La celălalt capăt al firului Cornelia tăcea, deloc încurajator. Elvira a mai repetat o dată: Așa că... simțind cum roșește — azi cine roșește? — numai cel care, respectuos și umil chiar, cere să-i fie restituiți niște bani dați cu împrumut...

Deodată, explozivă, vocea Corneliei:

— Și ce vrei să fac? Dacă n-am n-am! Așa că... N-o să fie, la urma urmei, nici o nenorocire dacă „domnul" fiul tău, n-o să se plîmbe cu bicicleta decît săptămîna viitoare... De altfel — în treacăt fie zis — îl răsfeți prea mult. Găsesc că prea îi faci toate voile, toate capriciile... Și afară de asta, eu dacă aș avea un copil nu i-aș cumpăra pentru nimic în lume bicicletă: aș fi tot timpul cu inima sărită să nu i se întîmple un accident... Dar în sfîrșit, tu fă cum crezi... Azi sîntem în cincisprezece, nu? În douăzeci și doi — adică exact de azi într-o săptămînă îți aduc banii... Așa că... Nu mai e nevoie să-mi telefonezi... Au revoir!

...A trecut și acest termen și au mai trecut și multe alte zile peste el... pînă cînd Elvira și-a luat din nou îndrăzneala de a reveni la telefon, în aceeași din ce în ce mai penibilă chestiune.

— Allo... eu sînt...

— Da! (acru și plictisit).

— Te rog să mă scuzi... Dar aș avea nevoie de banii aceia... Așa că...

— Bine dragă, o să ți-i trimit, o să ți-i trimit — n-ai nici o grijă, n-am să fug cu ei din București. Zău, parcă ar fi vorba de cine știe ce sumă... Cum poți ți atît de meschină? Bine a zis care a zis, că de la oricine să ceri bani cu împrumut numai de la prieteni nu... Ce zi e azi? Joi, nu? Nu mîine, dar poimîine absolut sigur îți expediez nenorociții ăia de cinci sute de lei prin mandat poștal... Așa că... poți să dormi liniștită!

...Nu în simbăta aceea... ci alte două mai tîrziu, Elvira a primit într-adevăr prin poștă — „nenorociții" — de cinci sute de lei. De atunci Cornelia nu o mai salută. Nu, hotărît, nu mai vrea să aibă de-a face cu o ființă atît de meschină, atît de lipsită de orice urmă de delicatețe, de eleganță sufletească, de educație...

Așa că... nu pierde nici o ocazie să spună toate acestea despre ea — cu un nobil suris disprețuitor, de nobilă ființă decepționată în prietenie...

Sidonia DRĂGUȘANU

EA: — Parcă v-am mai văzut undeva!...
EL: — Posibil! Sînt primul tău soț!...

Desen de L. DARIAN

Colțul COSMETICIANEI

Excesul de grăsime a tenului

Cantitatea mare de grăsime a pielii se datorește faptului că glandele sebacee sînt mai mari și foarte active, adică secretă grăsime în mod exagerat. Tenul gras are un luciu caracteristic, iar pielea prezintă mici neregularități datorită porilor dilatați.

Pielea grasă este întîlnită deobicei la femeile tinere, dar mai ales la adolescente în epoca pubertății, care este — după cum se știe — o epocă de intensă activitate hormonală. Și pentru că pielea grasă trebuie îngrijită atît din punct de vedere extern cît și intern, socotesc necesar să atrag atenția mamelor asupra următorului lucru: dacă observați că fiica d-voastră are pielea prea grasă sau o cît de vagă tendință către acnee, nu ezitați să consultați un medic dermatolog care, printr-un tratament adecvat, va căuta să remedieze răul. Nu socotiți acest lucru frivolitate sau cochetărie, ei ține de domeniul strict al igienei. Veți contribui la aspectul estetic al copilului dv. și-l veți scuti de multe neplăceri.

Tenul gras trebuie spălat de două ori pe zi (de preferință dimineața și seara) cu apă caldă, la care s-au adăugat puțin bicarbonat de sodiu și săpun. În funcție de stadiul de grăsime a pielii, tenul poate fi șters zilnic, sau o dată la două zile, cu o loțiune ușor astringentă pe bază de alcool. Puteți folosi fie loțiunea „Lara" pe care o găsiți în comerțul de stat, fie următoarea formulă: alcool de 70 grade, 100 gr., rezorcină 0,50 gr., acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr., tinctura benzoe 1 gr.

Pentru cele care doresc să folosească o loțiune demachiantă, indic o rețetă foarte ușor de realizat: ½ litru alcool pur, zeama de la ½ lămîie și 3 albușuri bătute. Totul se amestecă bine și se ține într-o sticlă perfect astupată, la loc răcoros.

Printre măștile degresante pe care le puteți folosi o dată la 8—10 zile, după ce ați făcut în prealabil feței o baie de aburi, masca de albuș de ou bătut, la care adăugați ½ linguriță zeamă de lămîie sau cîteva picături tinctură benzoe, rămîne cea căreia trebuie să-i acordați preferință. Din cînd în cînd însă, pentru variație, puteți folosi o mască făcută din talc amestecat cu apă de roze, pînă la consistența unei creme. Măștile se întind pe fața bine demachiată, se lasă 15—20 minute și se scot prin spălare cu apă rece.

Folosirea cremelor grase este contra-indicată, atît în timpul zilei, cît și în timpul nopții cînd, după cum am mai spus și cu alt prilej, pielea trebuie lăsată să respire în voie.

Sanda NOREANU

CURIERUL Laurei

NICULAE. S-a îndrăgostit puternic de o femeie măritată, care are și un copil — o fetiță în vîrstă de patru ani. Femeia este nefericită în căsnicia ei, dar îi lipsește curajul de a divorța... S-a obișnuit într-un fel cu răul și îi este teamă ce nesigurul bine care i se făgăduiește. Întreține cu Niculae o dragoste pur platonică — redusă la fugare întîlniri pe stradă. Pretinde că îl iubește, dar... îi e frică de viitor, de viață, de neprevăzut.

Niculae e un om cinstit; nu se complace în această situație incertă, echivocă. Vrea să-și ia toată răspunderea față de femeia pe care o iubește și față de copilul acesteia. Se întreabă: cum s-o determine să-l urmeze? Se mai întreabă dacă să mai stăruie sau nu? Repetă în scrisoarea lui, de nenumărate ori, că o iubește imens, că i-ar fi nespus de greu să renunțe la ea, dar că totuși ar fi în stare s-o facă dacă ea nu

— Așa se întîmplă mereu, Pretinde că e coada de la calul lui.

Desen de Șt. MUNTEANU

se va hotărî să-l dea, într-un termen pe care și l-a fixat, un răspuns limpede: da, ori nu.

Dar Niculae se teme oarecum de acest ultimatum, care ar putea fi fatal. De aceea mi se adresează...

...Nu mă îndoiesc că dragostea lui este sinceră și curată. Nu mă îndoiesc de bunele lui intenții și de buna lui credință. Scrisoarea pe care mi-a trimis-o le exprimă: e o scrisoare simplă, caldă, onestă: un bărbat tînăr iubește o femeie de vîrsta lui și e gata să-i ofere totul. Ea ezită. De ce ezită? E totuși legată de soțul ei. O altă explicație: nu a dobîndit încă destulă încredere în cel pe care nu îl cunoaște destul de bine. Poate nici sentimentele ei pentru el nu sînt încă destul de coapte, de adînci. Faptul că nu vrea să ia o hotărîre promptă, pledează în orișice caz pentru seriozitatea ei. Faptul că legătura dintre ea și Niculae și-a păstrat curățenia, pledează favorabil pentru cinstea sufletească, pentru moralitatea amîndurora. Înseamnă că nu sînt făcuți pentru o viață de minciună și de duplicitate, ceea ce este foarte frumos.

Pe acest drum ei trebuie să meargă și de aci înainte. Nu un ultimatum, ci o despărțire cu termen stabilit, timp în care ea să reflecteze serios, să își evalueze sentimentele, eliberată de presiunea insistențelor lui Niculae. Firește, ea va trebui să spună după acest timp un categoric da sau nu. Și dacă va fi nu, Niculae să înțeleagă că trebuie să pună punct definitiv acestui capitol din viața lui — oricît i-ar fi de greu.

ADRIANA DIN CLUJ. E măritată de cîțiva ani și tot de atîția suferă din pricina neînțelegerilor grave pe care le are cu mama soțului ei, cu care a fost nevoită, un timp destul de îndelungat, să și locuiască (în aceeași cameră chiar). Adriana mărturisește deschis că a ajuns să-și urască soacra, căreia are foarte multe să-i reproșeze. Adriana mărturisește de asemenea, că din pricina ei și-a schimbat firea: a devenit foarte irascibilă, nervoasă, mohorîtă, nemulțumindu-și prin această purtare soțul. Se gîndește cu groază că în curînd va trebui să locuiască din nou împreună cu soacra. Nu vede altă soluție decît divorțul.

...Totuși, trebuie neapărat găsită o alta! Dacă relațiile dintre Adriana și mama soțului ei au ajuns la o asemenea tensiune, fără îndoială că o convietuire este cu totul contra indicată. Acest lucru trebuie să-l înțeleagă și bărbatul ei și în consecință să facă toate eforturile de a se muta singur cu soția lui, ceea ce să nu-l împiedice însă de a-i purta mai departe grijă aceleia care îi este mamă. În acest sens, să-l ajute și Adriana. Îi mai recomand Adrianei să-și îngrijească sănătatea, nervii, care sînt — se pare — destul de zdruncinați!

I-ar face foarte bine odihna, reculegerea, într-un loc izolat.

GÎRLEA: Nu pot satisface dorința dvs. de a vă răspunde personal, prin poștă. Reveniți cu o scrisoare, dacă acceptați corespondența cu mine, ca și toți ceilalți care îmi scriu.

ORTANSA: Același răspuns ca și pentru Gîrlea.

GIOCONDA: Cred că timpul care a trecut de cînd mi-ați scris a rezolvat singur problema. Vreau să sper că ea nu mai este actuală. Dacă mă înșel, reveniți. În orice caz vă recomand să priviți totul cu mai multă luciditate și nu apelați la soluțiile extreme.

LAURA

Medicul vă sfătuiește

EUGENIA M. Reghin: După simptomele pe care le descrieți, după evoluția bolii și mai ales după radiografia făcută, este probabil vorba de o sciatică prin hernie de disc. Faptul că nu ați beneficiat de tratamentele medicale corecte pe care le-ați făcut, arată că singurul mijloc în cazul dvs. este operația pentru hernie de disc.

F. — Tecuci: Nu e nevoie să plecați în străinătate pentru a încerca să faceți un tratament cu acupunctură. Și în București sînt medici care aplică acest tratament. În ceea ce privește boala dvs., deoarece doriți să încercați această metodă, s-ar putea ca ea să dea rezultate favorabile.

MARINESCU O. — Făgăraș: Cu multă probabilitate, cauza sughițului dvs. ține de o suferință stomacală. S-ar putea să fie vorba de o aerofagie, de o gastrită sau poate numai de un defect de alimentație (alimente prea reci sau prea calde, înghițite prea repede și pe nemestecate etc.). Este indicat de aceea să faceți și o radioscopie gastro-intestinală, după care un medic internist vă va da indicațiile de tratament respective.

OVIDIU MOLDOVEANU — Tecuci: Desigur că un adult întîmpină uneori greutăți mai mari în procesul de învățămînt decît un copil. Chiar dvs. recunoașteți că nu totdeauna învățați sistematic, așa că date fiind și eforturile suplimentare intelectuale pe care le faceți (învățatul în plus, în afara muncii zilnice profesionale) nu e de mirare că prezentați semne de oboseală nervoasă. E recomandabil să faceți o alternanță judicioasă a muncii intelectuale, cu o activitate fizică moderată (plimbări, sport etc.) și cu unele distracții. Medicul dvs. poate să vă prescrie un tratament cu: Cortizon, Glutacid, Hexafosfat etc., care împreună cu indicațiile de mai sus, vor remedia fenomenele de astenie nervoasă pe care le prezentați.

NIKI DUVU — București. Ne întrebați ce tratament să urmeze pentru a-i crește părul, după ce a suferit o arsură în regiunea capului. Dacă arsura a fost puternică, cu multă probabilitate părul nu va mai putea fi refăcut. Totuși, puteți încerca un tratament de probă, care să excite și să activeze circulația locală, sub formă de pomezi și loțiuni pe bază de sulf, precipitat de mercur, rezorcini, acid tatric în concentrație 3—4%. Cu aceste pomezi se fricționează pielea zilnic sau la cîteva zile, după toleranță. Intern puteți lua vitamina A. Prezentați-vă și la medicul specialist.

Dr. N. P.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

21—27 APRILIE

— Lacherdă cu salată de ceapă; spanac cu brînză la cuptor; orez cu prune uscate.

— Ciorbă acră de cartofi; șnițel de parizer, cu legume asortate; sulfeu de vanilie.

— Ruladă cu brînză; papricaș de pasăre; savarină.

— Budincă de cartofi; mîncare de limbă cu bulion; lapte de pasăre.

— Salată de fasole bătută; sarmale cu orez; budincă de pîine cu marmeladă.

— Lapte acru cu mămăliga; varză clujască; coltunași cu magiun.

— Marinată de pește; miel cu smîntînă; prăjitură de lămîie.

Ruladă cu brînză

Sfîrșit de iarnă... început de primăvară, perioada cea mai grea a anului pentru gospodina grijulie să-și întocmească meniul zilnic. Zarzavatul de iarnă și conservele sînt pe sfîrșite, iar recolta nouă de legume se lasă încă așteptată. Așadar, să ne mulțumim cu ce mai găsim în piață: la loc de frunte, în afară de spanac, sînt tot cartofii, ouăle, brînza și smîntîna, din care cu bunăvoință se pot pregăti însă multe feluri de mîncare. Iată o rețetă de „Ruladă cu brînză", gustoasă și totdeauna bine primită de comesenii:

Puneți într-un castron 400 g. de brînză de vaci trecută prin sită. Se freacă bine împreună cu 6 gălbenușuri, 6 linguri de smîntînă și 6 linguri de făină. Se potrivește de sare. La urmă se adaugă cele 6 albușuri bătute spumă. Se unge cu unt o tavă mare, dreptunghiulară, și se toarnă compoziția într-un strat de grosimea degetului. Se coace la cuptor la foc potrivit. Cînd este gata se răstoarnă pe un șervet. Deasupra se întinde o umplutură pregătită din 300 g. brînză telemea trecută prin sită și amestecată cu 2 gălbenușuri. Cu ajutorul șervetului se face un sul care se taie în felii groase de două degete. Se așează feliile pe lat, într-o farfurie rezistentă la foc și deasupra fiecărei felii se pune cîte o bucățică de unt și cîte o linguriță de smîntînă. Înainte de a servi se dă cîteva minute la cuptor, pînă se înfierbîntă.

Budincă de cartofi cu brînză de vaci

Mai economică și mai ușor de gătit, dar tot gustoasă este următoarea „Budincă de cartofi cu brînză de vaci": Se fierb 1 kg. de cartofi, se curăță și se taie felii. Separat se freacă 250 g. brînză de vaci cu 2 ouă, o lingură de unt și sare. Într-o formă unsă cu unt și presărată cu pesmet se așează rînduri alternînd de felii de cartofi și de brînză. Deasupra se toarnă o ceașcă de lapte amestecat cu un ou, două linguri de smîntînă și sare. Se coace la cuptor la foc potrivit. Cînd este gata se răstoarnă.

Prăjitură de lămîie

Se face un aluat dintr-un pahar și jumătate de făină cu 150 g. unt, 4 linguri de apă, 2 linguri de zahăr și un praf de sare. Se întinde o foaie potrivit de groasă și se așază într-o formă de tablă. Se coace la foc potrivit. Separat se face o cremă din 3 gălbenușuri frecate cu un pahar de zahăr. Se toarnă cu încetul un pahar și jumătate de apă rece, în care s-au amestecat 4 linguri de amidon. Se adaugă zeama și coaja rasă de la 2 lămîi (sau o lămîie și o portocală). Se pune pe mașină și se ține, amestecînd într-una, pînă se îngroașă. Se întinde crema peste foaia de aluat. Deasupra se pun cele 3 albușuri bătute spumă, pe margineа mașinii, cu 150 g. zahăr.

Se pune tava în cuptorul abia călduț, și se ține pînă se usucă albușul.

Cremă de vanilie pentru cremșnit

Se freacă într-o cratiță 4 ouă întregi cu 175 g. zahăr; se adaugă 80 g. făină, puțină vanilie, și se toarnă cu încetul 1/2 l. de lapte fierbinte. Se pune cratița pe mașină la foc potrivit, amestecînd mereu, ca să nu se prindă crema pe fund. Cînd începe să fiarbă, se freacă repede și vîguros, ca să se desfacă toți cocoloșii și se dă la o parte mai amestecînd cîtva timp.

Se întrebuințează la plăcintă cu cremă, prăjitură cu cremă, etc.

Sanda MARIN

PRACTIC

Pentru a se obține maximum de randament în folosirea mașinilor de gătit cu aragaz

— Cuptorul se încinge cu 10—15 minute înainte de folosire, cu flacără mare, obținîndu-se astfel temperatura necesară; după ce cuptorul s-a încins se observă ca tava în care se coace să nu fie așezată pe fundul mobil al cuptorului, ci pe grătarul special din interiorul lui, astfel ca temperatura să circule și să cuprindă din toate părțile vasul sau obiectul în cauză.

— Pentru a face economii de aragaz, după ce produsul s-a rumenit puțin, se va reduce flacăra, manevrîndu-se robinetul cuptorului spre stînga.

— Pentru folosirea grătarului se aprinde aragazul cu flacără mare, lăsîndu-se să ardă 10—15 minute; după ce s-a încins grătarul, se introduc tava și grătarul pe ultima sau penultima treaptă a părții superioare din cuptor, iar în tavă se toarnă circa un pahar și jumătate de apă, ca aceasta să țină carnea în stare umedă, prin evaporare.

După introducerea mîncării în cuptor, se va reduce flacăra astfel încît carnea să se frigă treptat, fără a se usca.

Cînd se frige carnea, ușa de la cuptor va fi întredeschisă cu ajutorul unui băț de chibrit, pentru a se putea evacua fumul provocat de frigere.

— Pentru o mai bună funcționare a mașinilor se va observa ca vasele să nu fie prea pline cînd se pun la fiert, altfel vor da în foc și vor astupa orificiile de ardere și duzele de acces a gazelor. Pentru a avea maximum de randament, trebuie folosite vase adecuate. Vasele să fie acoperite, pentru a nu se pierde o parte din căldură.

— Aprinderea arzătoarelor de la plita cuptorului și grătar să se facă cu chibritul sau cu arzătorul special; folosirea hîrtiei aprinsă, nu este indicată, întrucît aceasta poate astupa orificiile de ardere.

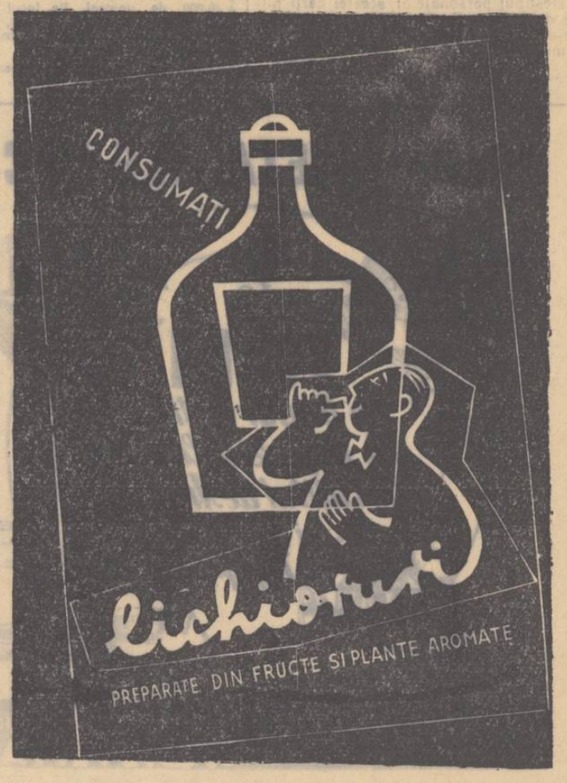

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

LA INALȚIME

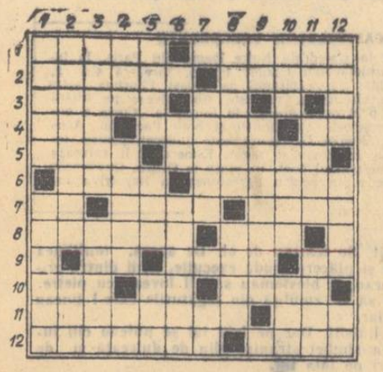

IN LAT: 1) Suie și coboară — Înălțimi muntoase 2) Odaie (!) pentru muzică la nivel înalt — Sus pus 3) Foarte înalt — La sud, est și vest! 4) Riu antic în Italia — Din regiunea munților înalți — In vîrf! 5) Măsură veche — Dau înălțime femeilor! 6) Stă deasupra apei — Te cuprind uneori la înălțime! 7) Raport matematic. — Cu cît „prețul de...", e mai scăzut, cu atît fabrica e mai la înălțime — Pentru ascensiuni la domiciliu 8) Pînă se încalță, soarele se înalță — Un act sportiv 9) Spetează — Se înalță pe arac — Mangan 10) Departament francez — Erbiu — Înalță sufletul 11) Tehnicieni de înaltă calificare înălțimile 12) Cel mai înalt munte — Clipește din înaltul cerului.

IN LUNG: 1) Nu e înalt, dimpotrivă — Picată de la mare înălțime 2) Suie pe note în vîrf de munte — Invers abreviat 3) Grad înalt în marina militară — „Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă" 4) O vreme... de stat în casă! — Cu nasul pe sus — Alifie 5) O piatră înaltă de 2120 m. — Una din Ciclade — Mușul care aduce somnul 6) Înalt la urmă — Un oraș cu porțelanuri la înălțime 7) Săritura în înălțime — Subrete 8) A înălța — Stop! 9) Literă slavonă — Cu privire la nucleu 10) Trec pe deasupra printr-o mișcare în sus — Zborul albinelor în căutare de casă nouă — Sută la sută 11) In atlas — Culmea înălțimii... — Înalt (fig.) 12) La cei vechi, regiunea cea mai înaltă a atmosferei — Locuitor de la munte — Negație.

Cuvinte rare: NAR, AIN, DRAȘ

Valentin MIREA

AM INCEPUT SĂ-MBĂTRÎNESC

ORIZONTAL: 1) Bătrînul din Scrisoarea III-a de Mihail Eminescu — Bătrîni 2) Ceea ce mai rămîne la bătrînețe din bucuriile și năzuințele trecute — Bătrînul cazac dintr-o povestire de Gogol 3) Riu francez — Pronume — O pipă spartă! 4) Veselie — Bătrîni a căror experiență și judecată sănătoasă îi face ascultați și respectați 5) Incălțăminte preferată de bătrîni iarna — Zahăr pisat — Un bătrîn nefericit dintr-o tragedie de Shakespeare 6) Măsură — Cu calmul pe care înțelepciunea îl împrumută bătrîneții (adj) — Local de petrecere 7) Calm — Posesiv — Insulă grecească 8) Judecător mitologic — Un moș contemporan cu Cuza Vodă — Pană 9) 1050 — Fel — Bătrînul lăutar din secolul trecut, imortalizat de V. Alecsandri 10) Tinerețe fără de bătrînețe și viață fără de moarte (adj). — Interjecție — Gaiu 11) Bătrînii numără mulți — Un moșneag din poveste, cu un anteriu numai petice 12) Vechi, bătrînesc — Posezi — Vînt la grecii antici 13) „...socialist", metoda fundamentală a literaturii și artei socialiste — Strada — Rimă șchioapătă 14) Pronume — Străvechi, bătrînești — Astfel.

VERTICAL: 1) Bătrînul bătrînilor — Îl face pe tata, bunic! 2) Vremuri de care nici bătrînii din bătrîni nu-și mai aduc aminte — E albă ca și părul și barba bătrînilor 3) Scurt la vorbă și sever — Coaja nucului! — Bunicul copiilor noștri 4) O cană spartă — A se rușina — Ce ține de bătrînețe. 5) Literă grecească — Cel mai bătrîn și mai înțelept dintre grecii care asediau Troia — Terci (Mold.) 6) Adverb de loc — Nota traducătorului — Nume de fată — Sulf+Hidrogen 7) Tăia frunze la cîini și cupoane — Vîrstă preistorică 8) Celebru poet englez, bătrîn, sărac, uitat și orb a dictat nevestei și fiicelor sale cea mai bună operă a sa „Paradisul pierdut" — Fluviu siberian — Pronume 9) Monedă română — Cel mai mare poet persan, care a ajuns la cea mai adîncă bătrînețe (107 ani) — Secе 10) Impune tăcere — Vîrsta temei 11) Coș zburător care făcea senzație pe vremea bătrînilor noștri — Inceput — Rață 12) Literă (fonetic) — Cei albi apar odată cu bătrînețea — Organ al vacii 13) O bătrînă dintr-o cunoscută piesă de Al. Kiriței — Animale domestice — Moș Martin 14) Mosneagul sfătos, autor a numeroase basme românești — Bătrînul continent care a fost leagănul tuturor civilizațiilor vechi.

I. MIHALCEA

A TRAGE, TRAGERE

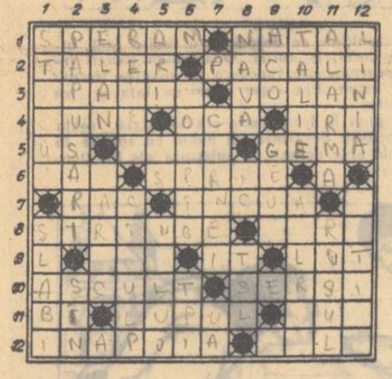

ORIZONTAL: 1) Tragem nădejde — Locul de unde îți tragi obîrșia 2) Trage în balanță — A trage pe sfoară 3) Nu-l trage inima la nimic — Cîrma șoferilor. 4) Caractere grafice la vechii scandinavi — Trăgea 1271 grame în Muntenia și 1291 grame în Moldova — Riu pe care era așezată Sparta 5) Terminație latină — Pentru trageri la țintă — Sare ce se extrage din saline 6) Animal tibetan de tracțiune — „Baia" de unde se extrag minereuri 7) Trage dopuri — Trag spre mine 8) Construcție sintactică în care acordul se face după ideea predominantă — A înghesui 9) Fiica lui Cadmus — In taină! — Pămînt galben 10) Trag cu urechea — A pune la dispoziție 11) Bei! — Cînd trage să moară, ieși la drumul mare — Tragere la țintă pe dos! 12) A da... în retragere — Trag banii la ea!

VERTICAL: 1) A trage de mînecă — Trași la față 2) Trag sforile — Piept 3) Tragere de inimă — Trage pisica de coadă 4) Plasă — Se trage pe turtă... 5) Decametri pătrați — Curs! — Privitor la punctele de atracție ale unui magnet 6) Trage curbe și cercuri — Trage prima silabă 7) I s-a tras o săpuneală... — Pentru 8) Trage în port — Alifie — Vechi marinar... 9) Neam din vechime — Nu trageți, se sparge! 10) Poate fi trasă prin inel — Aici se trăgea serios la rame 11) Semnalul de care a tras domnul Goe — Îți trage colțurile gurii. 12) Trăgea liniI — Trage învățăminte din experiență.

Cuvinte rare: IRI, ACO.

Dan LAURENȚIU

2 — 0

(Un careu plin de... goluri)

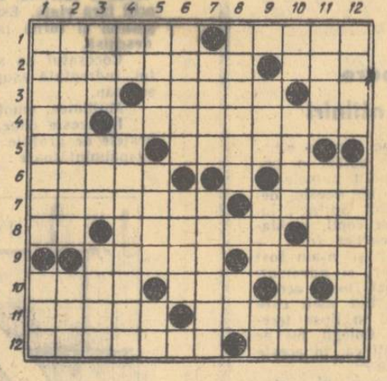

IN DIRECȚIA BAREI TRANSVERSALE: 1) Gol... — ...în poartă! 2) Lansare în gol. — Salut către tribune. 3) Gol! — Echipă în turneu — Uvertură (la început bineînțeles!)... 4) La Viforul — Gol! (pl.). 5) Bară! — A șutat! 6) Trimite lîngă bară... — ...gol! 7) Marcat... — ...aproximativ (fem). 8) Autorul „golurilor" — Urcă scorul — Careu! 9) (În) gol! — Meciuri fără gol. 10) Neegalat. — 1:0 la șah. 11) Gol... — ...și iar gol! 12) Provocare... — ...la meci.

IN DIRECȚIA BARELOR LATERALE: 1) Gol — Poartă redusă. 2) Gol — Plasă! 3) Gol — Juma — Trei sferturi — Spui. 4) Din corner... — ...gol! 5) Legitimații. — Gol... — ...în poartă! 5) Creează un gol în cupă! — Primul gol... 7) Aproape gol. — Se mai întîmplă să fie vorbe goale. 8) Umplu un gol (pl.) — Trage lateral. 9) La Baia Mare — Indică ratarea sau... golul — În sfîrșit. 10) Ține! — Campionul și opusul său (...foetida) — Victoria ți e la un pas. 11) Bogăție — 0:0. — În prezent, la rezerve. 12) Bară... cu gol (pl.). — Gol!

Nelu TOTH

JOC IN SPIRALA

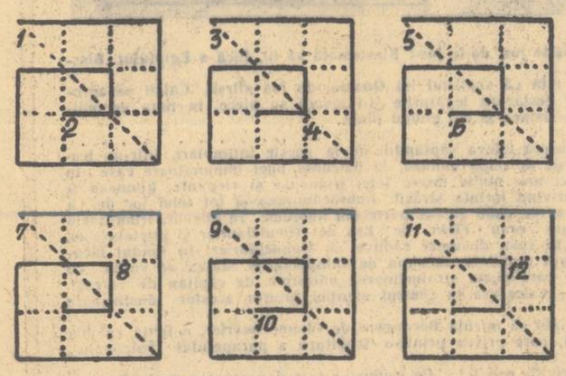

Inscrieți în fiecare căsuță cîte o literă, mergînd de la margine spre centru, în sensul acelor unui ceasornic.

Ultima literă a cuvintelor de la numerele fără soț este comună cu prima literă a cuvîntului următor.

1) Cu obiecte sau de cunoștințe (pl). 2) Personaje ale unei piese. 3) „La mai mare", 4) Străduințe. 5) Pește de mare. 6) Cortină peste soare (pl). 7) Urme. 8) Urmări. 9) Nu sare departe de pom. 10) Am fost. 11) Cinstit. 12) Conform legii.

Dacă soluțiile sînt juste, literele de pe diagonalele însemnate, citite în continuare, vor da titlul unui viitor film românesc.

M. LUPESCU

In atenția participanților la concursul de dezlegări

Cu jocurile publicate în numărul de față, concursul de dezlegări cu premii, organizat de revista „MAGAZIN", se încheie. Conform regulamentului acestui concurs, cititorii participanți ne vor trimite dezlegările jocurilor pe adresa: Revista „Magazin", Piața Scînteii, raionul Stalin, București, plicurile purtînd mențiunea „PENTRU CONCURSUL REBUS. MAGAZIN". Termenul (data poștei) înăuntrul căruia se primesc dezlegările este de 9 MAI a.c. INCLUSIV.

Dezlegările vor fi însoțite de cel puțin 9 bonuri de participare la concurs.

Rebus — Magazin
BON Nr. 10

C. FLORIAN

— Ai icter?
— Nu știu, să întreb la bufet...

D. DOBRICA

— ...Transmitem muzică de cameră...

S. NOVAC

— Ce scrie, Tache?
— „Atențiune! Vopsit proaspăt!", Mițo!...

I. DAVIDESCU

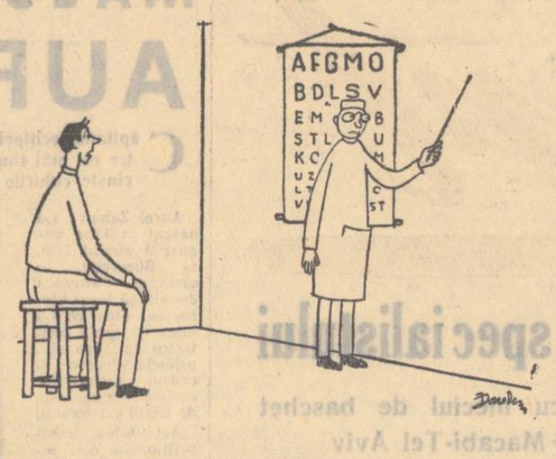

DOCTORUL OCULIST: — Ce literă e aici?...

M. POTOCEANU

— Ai delicatețea și nu mă face mai grea decît sînt...

GH. CHIRIAC

MODA BAT-O VINA
— Mămico, după ce trece moda asta, îmi dai înapoi rochița?...

EA: Uite la televizor! E imagine dublă!
EL: Atunci să știi că sînt treaz!...

AL. CLENCIU

— Ce-l, dragă, cu cravata ta?... Îi lipsesc cîteva buline...
— Le-am luat eu, că mă doare capul!...

L. GHIGORT

„Transporturi în comun" *...?!?* *„Transport în comun"*

ȘAH

Meciul Smîslov-Botvinnik

CEA MAI SCURTĂ PARTIDĂ

O ideie nouă a lui Botvinnik (cu negrele) l-a surprins la mutarea zecea pe Smîslov. După numai alte șase mutări, într-o poziție complicată comportînd multe riscuri, cei doi adversari au preferat să accepte remiza. Deschiderea, tot apărarea siciliană.

1. e4 c5; 2. Cf3 Cc6; 3. d4 c:d4; 4. C:d4 Cf6; 5. Cc3 d6; 6. Ne2 g6; 7. Ne3 Ng7; 8. h4 0—0; 9. h5 d5; 10. h:g6 f:g6; 11. e:d5 C:d5; 12. C:d5 D:d5; 13. Nf3 Dc4; 14. c3 C: d4; 15. c:d4 Ne6; 16. Db3 remiză. Botvinnik — Smîslov 5—2.

OBICEIURI...

La meciul pe care-l dispută acum cu Smîslov, ca și la alte întîlniri oficiale, Botvinnik aduce întotdeauna cu el o sticluță cu un lichid roz, care stîrnește curiozitatea spectatorilor. Un elixir misterios? Nici de cum. E vorba doar de o băutură curativă preparată după o rețetă medicală specială. Ținînd seama că pînă acum a acumulat un avantaj substanțial, se pare că de data aceasta lichidul din sticluță îl ajută pe fostul campion.

Actualul campion mondial Smîslov nu are la el nici o sticluță. El stă la masă și gîndește nemișcat. Dar după ce a mutat se plimbă cu pași mari în sală.

Și alți campioni mondiali au avut în timpul meciurilor obiceiuri mai mult sau mai puțin ciudate. Lasker, bunăoară, fuma necontenit țigări olandeze a căror aromă nu făcea totdeauna plăcere partenerului. Capablanca se apropia după fiecare mutare de rampă și căuta printre spectatori pe numeroșii săi cunoscuți, reușind în același timp să semneze autografe, iar Alehin purta cu el o pisică siameză ca mascotă.

Poșta șahului

MIHAIL ZAHARIA, G.A.S. Măcin-Galați: Problema inspirată din studiul fraților Platov e mult prea depărtată de modelul ei... Și acum o recomandare: niciodată soluția unei probleme nu trebuie să înceapă cu șah. Prima mutare trebuie să fie mai fină, mai ascunsă pentru dezlegător. Încercați să compuneți și alte lucrări.

ADRIAN PORCESCU — Craiova: Am primit problema dv. E bună și va apare.

NOUTĂȚI FILATELICE

GHANA. — Cu prilejul primei aniversări a independenței statului Ghana, a fost pusă în circulație o emisiune de timbre poștale alcătuită din 4 valori.

REPUBLICA ARABĂ UNITĂ. — Primul timbru poștal purtînd denumirea noii republici, a fost valoarea de 10 m., emisă în Egipt la data de 1 martie 1958 cu prilejul Congresului de oftalmologie afro-asiatic.

De asemenea în luna martie a.c. au fost emise două timbre poștale (10 m. și 15 m.) pentru a marca înființarea Republicii Arabe Unite.

I. BERY

IOSEFINI vă prezintă scamatorii de familie

Fum din nimic

Se zice că pînă nu faci foc nu lese fum. Nu e adevărat! Vă voi arăta acum că se poate face fum și fără foc, adică din nimic. Iată cum:

Puneți pe o hîrtie cîteva picături de acid clorhidric; pe o altă hîrtie puneți cîteva picături de amoniac. Apropiind hîrtiile, deasupra lor se va ivi un fum alburiu. Pe același principiu se mai pot face și alte experiențe interesante.

Spuneți spectatorilor că puteți face ca fumul de la o hîrtie aprinsă să intre singur într-o sticlă, deși sticla este astupată cu dop. Făcînd experiența, reușiți sigur. Iată cum procedați: sticla o preparați dinainte, turnînd pe fundul ei cîteva picături de acid clorhidric. Dopul este muiat în apă amoniacală.

Vaporii celor două substanțe se vor combina și va rezulta un fum albicios, care va umple sticla, deși ea este astupată. Bineînțeles, nu veți da voie spectatorilor să cerceteze sticla.

O problemă de perspicacitate

Cîte semne „plus" (+) trebuie puse între cifrele numărului 987654321 pentru ca rezultatul adunării să fie egal cu 99?

Există două soluții. Nu va fi prea ușor să găsiți chiar una din ele. În schimb veți căpăta o experiență care vă va ajuta să puneți rapid semnele „plus" între cifrele numărului 1234567, astfel ca rezultatul adunării să fie egal cu 100 (nu se permite inversarea ordinii cifrelor). Există de asemenea două soluții.

Ați auzit de...

...cea mai rapidă pasăre din lume?

Dintre zburătoarele globului, lăstunul bate recordul vitezei, atingînd 88 de metri pe secundă, adică 317 km. pe oră. Ruda sa apropiată, rîndunica, face 240 de km. pe oră, iar șoimul 100 de km.

...și de cel mai adînc lac?

Baicalul este cel mai adînc lac din lume, avînd 1523 de metri de la oglinda apei și pînă la profunzimea cea mai mare.

In același timp Baicalul este și cel mai mare bazin de apă dulce cunoscut pînă acum.

...prima elice de vapor?

Propulsarea primelor vapoare apărute în lume se făcea cu ajutorul zbaturilor. Elicea a apărut abia în anul 1840, fiind inventată de francezul SAUVAGE. Această invenție n-a fost adoptată însă — după cum era de așteptat — de Franța. Sauvage, fiind boicotat de compatrioții săi, s-a adresat Angliei, care i-a cumpărat invenția și în felul acesta, în anul 1842, prima elice cunoscută de apele globului punea în mișcare vaporul ARHIMEDE, al marinei de război engleze.

...dentiști care operează cu degetele?

In Japonia mai există și astăzi dentiști care extrag dinții și măselele pacienților cu... degetele, în loc de clește. Meseria aceasta grea se învață nu în universități, sau în cabinetele scamatorilor, ci în familie, de la vîrsta de 10 ani.

Copiii care sînt destinați să se facă dentiști, exersează, zi de zi, la „scîndura puterii", — o scîndură obișnuită de brad, în care sînt bătute numeroase cuie ce trebuie scoase cu cele două degete apucătoare, policarul și arătătorul. Cu cît înaintează elevul în exercițiu, cu atît sînt bătute cuiele mai adînc în scîndură.

...importul nostru de cărți acum 200 de ani?

Din documentele vechi găsite în arhivele orașului Sibiu s-a aflat și de importul de cărți pe care-l făcea „dumnealui Hagi Constantin Pop" (ca și mai tîrziu Istrate Lipteanul, din București), în desagi aduși cu carele, de la Viena.

Iată titlurile citorva din aceste cărți: Stratagemele Satanei; Jurnalul unei roabe persane; Venus în mănăstire,... precum și alte cărți: geografii, fizice și filosofii, adăugate în desagi pentru obținerea scutirii de vamă, cărțile fiind „de învățătură și luminarea oamenilor".

Magazin sport

VARIETĂȚI

Șase atleți romîni participă gratuit la campionatele europene

Potrivit regulamentului campionatelor europene de atletism, comitetul de organizare al competiției suportă deplasarea și întreținerea unui număr de atleți. Pentru campionatele ce se vor desfășura anul acesta la Stockholm, între 19 și 24 august, repartiția a fost făcută în funcție de rezultatele obținute de diferite națiuni.

Iată această repartiție: U.R.S.S. 16, Marea Britanie și Germania (o echipă comună a celor două Germanii) 13, Ungaria, Cehoslovacia, Italia 9, Polonia 8, Franța 7, Romînia, Norvegia, Olanda 6, Iugoslavia, Belgia 5, Finlanda, Danemarca, Islanda, Elveția 4, Grecia 3, Bulgaria, Albania, Austria, Irlanda, Spania, Luxemburg 2, Portugalia 1.

E și în această repartiție o dovadă a creșterii prestigiului atletismului nostru pe plan continental, impusă de performanțele realizate de atleții noștri fruntași Iolanda Balaș, Maria Diți, Ana Coman, I. Wiesenmayer, A. Raica, N. Răscănescu, Ilie Savel, etc., etc.

Soluție și... soluție

Echipa italiană de fotbal F.C. Milano este pe cale să-și scoată la mezat principalii jucători. Proaspete socoteli au arătat că formația care, cum se știe, este calificată în semi-finalele „Cupei campionilor europeni", are înregistrat un deficit de 350 milioane de lire italiene. Ca să acopere aceste pierderi, conducătorii echipei au găsit soluția: să-și vîndă „vedetele" și anume pe Schiaffino, Liedholm, Galli, Grillo, Cuchiaroni, pentru care — la vremea respectivă — s-au plătit bani grei.

Cum vînzarea nu se va face fără pierderi din „capital" investit, pe bună dreptate se spune acum că de fapt soluția ar fi fost ca... toți aceștia să nu fi fost achiziționați.

Și atunci...?

Boxerul american de categoria ușoară Ralph Dupas a ajuns în fața judecătorului de instrucție din New Orleans. Culpa lui? Nici una. Dar Dupas trebuia să boxeze în acest oraș cu Ramon Fuentes, iar meciul a fost contramandat pentru că, a arătat numitul judecător, Dupas este de origine negru și în statul Louisiana sînt interzise întîlnirile de box dintre negri și albi.

Ar mai putea fi adăugat că în cazul lui Dupas pînă la sfîrșit i s-a acordat acest drept, deoarece a făcut dovadă că în urmă cu cîteva luni un tribunal american a recunoscut, prin judecată, că e alb și nu negru. Dar asta ni se pare mai puțin semnificativ decît faptul că pentru Statele Unite mulți boxeri negri dețin actualmente titluri de campioni mondiali: Floyd Patterson (grea), Archie Moore (semigrea), Ray Sugar Robinson, (mijlocie), pe care le-au cucerit în întîlniri cu boxeri albi.

Și atunci...?

400.000 lire și... o „lanternă roșie"

După aprecierile presei de specialitate din străinătate, „Sunderland" este echipa engleză de fotbal a cărei alcătuire a costat cel mai mult. În această formație au fost investite, din 1945, 400.000 de lire pentru transferări de jucători dintre care mai costisitoare au fost: 30.000 lire pentru centrul atacant Ford (1950), 30.000 lire pentru stoperul Daniel (1953), 25.000 lire pentru extremul sting Elliott (1953), 20.000 lire pentru mijlocașul Aitken (1951), 17.000 lire pentru centrul atacant Purdon (1954), etc.

Cum au ajutat echipei aceste „investiții"? Sunderland cunoaște actualmente una dintre cele mai precare situații, deținînd „lanterna roșie" în campionatul primei divizii și avînd perspectiva retrogradării.

Mai e nevoie vreun comentariu?

Părerea specialistului

În legătură cu meciul de baschet C.C.A. — Macabi-Tel Aviv

INTREBARE: Vă solicit cîteva amănunte în legătură cu echipa „Macabi" Tel Aviv, viitorul adversar al echipei C.C.A. în „Cupa campionilor europeni" la baschet.

RADU TUDOR
București

RĂSPUNS: Cu baschetul israelian am făcut cunoștință la campionatele europene desfășurate în anul 1953 la Moscova, cînd echipa israeliană a fost una din revelațiile turneului, reușind — printre altele — să învingă echipa Bulgariei și să se califice, în dauna acesteia, în turneul final.

Pentru valoarea echipei Macabi Tel Aviv — pe care n-am văzut-o — va trebui însă să mă refer la datele ce mi-au fost împărtășite de prietenul meu Stefanidis, căpitanul formației campioane a Greciei — Panellinios. „Echipa din Tel Aviv", mi-a spus el, „are o bună pregătire tactică și beneficiază de aportul a doi pivoți „uriași", înalți de peste 2 metri. În meciurile cu noi, Macabi a învins și a fost învinsă la o diferență de un coș și, respectiv, 1½ coș. Părerea mea, a terminat Stefanidis, „e că vă veți califica mai departe, dacă veți juca cel puțin ca în partidele cu noi".

Pentru întîlnirea de miercuri 23 aprilie echipa noastră s-a pregătit cu toată seriozitatea, urmărind remedierea scăderilor ce s-au făcut semnalate în apărare, cu prilejul part'dei cu Panelinios, la București. Ne vom strădui să reprezentăm mai departe cu cinste, baschetul romînesc într-o competiție de elită și — pentru meciul cu Macabi Tel Aviv — în fața unui adversar care se anunță puternic.

M'hai NEDEF
maestru al sportului

— Asta-i fotbal? Ce fel de joacă e asta?...
— Am introdus și noi jocul atletic, tăticule!...

Desen de Nell COBAR

Fotbal în kinogramă

„Artificii" în lupta pentru minge

Un specialist englez, Stanley Rous, remarca anul trecut, vizionînd jocul de fotbal dintre Anglia—R.P.R. (tineret) că „romînii joacă mult cu mîna". Înțelegea prin aceasta că mulți dintre jucătorii noștri folosesc brațul pentru completarea forței corpului.

Duminică pe stadionul Republicii, la jocul dintre Progresul și C. S. Tg. Mureș, din campionatul categoriei A de fotbal, am remarcat asemenea mici „artificii", care vor să compenseze jocul bărbătesc. Redăm în kinograma de față o fază din repriza a doua, minutul 81, care ilustrează „jocul cu mîna". În fig. 1, Caricaș (stînga) — Progresul și Mezaroș II — Tg. Mureș, aleargă spre o minge trimisă pe extremă cam la 30 de metri de poarta Progresului. Sînt ultimele minute ale partidei și spectatorii așteaptă ca la o asemenea fază atacantul să intervină cu toată forța, pentru a intra în posesia mingii, creîndu-și o situație bună. În faza prezentată, cum se vede, atacantul procedează greșit: în loc să folosească forța corporală preocuparea lui e... să înlăture adversarul. Coboară brațul drept pentru a acționa așa cum vedem mai departe în fig. 2 și 3. Drept urmare, în loc ca mingea să-i revină, Caricaș are timp s-o degajeze și ulterior, după ce pericolul a fost îndepărtat, cade (fig. 4). A câștigat deci acțiunea cel care a folosit calitățile corporale pentru joc. Arbitrul, la rîndul lui, a fluierat prompt, pedepsind „artificiul" care a adus autorului o penalizare și eventual un învățămînt.

Foto: Gianni SALA
Text: Nicolae PETRESCU

SPORTIVI FRUNTAȘI

MAESTRUL SPORTULUI AUREL ZAHAN

Căpitanul echipei naționale de polo și al clubului „Dinamo" Aurel Zahan este unul dintre cei mai tineri maeștri ai sportului, un sportiv care de cîțiva ani reprezintă cu cinste culorile patriei noastre.

Aurel Zahan s-a născut în luna august a anului 1938, la București, în cartierul Floreasca deci lîngă lacul Floreasca, ceea ce l-a înlesnit rapid contactul cu apa și... primele succese în cadrul întrecerilor ad-hoc organizate de copiii cartierului.

Activitatea competițională mai serioasă a început-o la vîrsta de 12 ani în cadrul clubului Dinamo, unde calitățile lui native au fost îndrumate cu grijă. În anii următori, Aurel Zahan se afirmă multilateral, stabilind recorduri de juniori categoria I și a II-a la bras, craul, spate și fluture! Paralel cu aceasta începe să-l pasioneze jocul de polo. În anul 1953 renunță la înot (n-am pierdut un mare campion?) și se consacră jocului de polo. Își face debutul în echipa de juniori, apoi imediat în cea de seniori. Nu trece mult și Zahan debutează și în echipa națională.

Cariera sa sportivă, deși este foarte scurtă, este bogată în evenimente. Aurel Zahan a susținut peste 70 de jocuri internaționale, a fost de nenumărate ori selecționat în echipa națională și a participat la cele mai mari competiții internaționale, începînd cu Jocurile Olimpice de la Melbourne, continuînd cu Trofeul „Italia", turneele internaționale din Neapole, București, Moscova, Budapesta etc.

Convorbirea mea cu Aurel Zahan s-a desfășurat într-un cadru adecuat: la bazinul Floreasca și respectînd decorul în... două reprize. Prima a început cu o jumătate de oră înaintea meciului decisiv pe care echipa sa, Dinamo, urma să-l susțină cu C.C.A. în cadrul competiției care a inaugurat sezonul de polo; iar a doua după ce fluierul arbitrului a marcat sfîrșitul jocului susamintit, încheiat cu victoria dinamoviștilor.

În „prima repriză" l-am solicitat lui Zahan să ne vorbească de problemele actuale ale poloului romînesc.

— Care este cea mai actuală dintre aceste probleme?

— Indiscutabil cea a cadrelor în care în momentul de față se înregistrează un mare impas. Insuficiențele decurg din faptul că numărul bazelor sportive este necorespunzător și că lipsesc antrenori cu o înaltă calificare. Să exemplific. În București, singurul bazin acoperit este suprasolicitat, numărul celor care trebuie să-și însușească noțiunile tehnice este foarte mare, dar pentru fiecare este rezervat foarte puțin timp. Or, o pregătire corespunzătoare pretinde în primul rînd foarte mult timp. Situația aceasta este valabilă și pentru Cluj, Turda, etc.

Un alt aspect legat de această problemă este cel al lipsei de preocupare a antrenorilor pentru pregătirea juniorilor, lipsă reflectată în decalajul nepermis care există între cîteva „virfuri" și masa jucătorilor. Antrenorii își îndreaptă atenția mai mult spre virfuri, urmărind obținerea rezultatelor imediate, și neglijează pregătirea celor tineri.

— Ce soluții se impun?

— Federația să dea o mai mare atenție acestei probleme. Pentru rezolvarea ei sînt necesare în primul rînd: 1) baze materiale; 2) antrenori calificați; iar în subsidiar, ca elemente ajutătoare: 1) obligativitatea maeștrilor sportului de a ridica cadre, să devină o realitate; 2) fiecare jucător de polo să-și ia ca sarcină creșterea unui tînăr; 3) competiții mai multe și mai atent controlate. Cred, de asemenea, că Federația a procedat greșit reducînd numărul echipelor participante la campionatul republican de la opt la șase. Prezența mai multor echipe care posedă jucători tineri le-ar permite să obțină mai rapid progrese în compania echipelor fruntașe.

Convorbirea noastră s-a întrerupt întrucît echipa Dinamo era chemată să-și apere șansele în fața eternului său rival: C.C.A. La reluarea convorbirii, discuția a pornit de la surprinderea pe care am manifestat-o pentru prezența în echipă a unui junior, jucător necunoscut.

— Este „elevul" meu, Gh. Nistor, de care mă ocup personal. Fiecare jucător din echipa noastră face la fel și astfel pregătim cadre noi, tinere. În felul acesta înțelegem să sprijinim rezolvarea problemei cadrelor.

În continuare, convorbirea noastră s-a purtat pe teme mai variate, pe plan internațional.

— Care sînt obiectivele cele mai importante ale echipei noastre de polo?

— Campionatele europene de polo care vor avea loc în august la Budapesta și turneul echipelor campioane la polo care va putea fi urmărit la vară la București.

— Care sînt cele mai bune echipe de polo din lume și cel mai bun înaintaș pe care l-ai cunoscut (asta fiindcă știu că joci fundaș)?

— Părerea mea este că cele mai bune echipe de polo pe apă sînt cele ale Uniunii Sovietice, Ungariei și Iugoslaviei, care au valori sensibil egale. Îmi permit să cred că în apropierea lor am putea să ne situăm și noi. Cel mai bun înaintaș din lume este fără îndoială Mșeveniradze (U.R.S.S.).

— Ce caracteristici trebuie să întrunească un jucător de polo?

— După părerea mea patru: 1) să aibă simțul controlului; 2) să fie un înotător bun; 3) să posede o bună pregătire tehnică — tactică; și 4) o bună pregătire morală și de voință.

„Repriza a doua" a convorbirii noastre a luat cu aceasta sfîrșit, odată cu înțelegerea pentru o revedere la toamnă, în vederea trecerii în revistă a bilanțului unui sezon care se anunță bogat și sperăm rodnic pentru jocul de polo din țara noastră.

Gh. RUSSU

CE VREȚI SĂ ȘTIȚI

MARIN PLAEȘU, **P. Neamț**, 1) Campionul european Berczik ocupă locul al treilea în clasamentul celor mai buni jucători de tenis de masă din lume, după japonezii Tanaka și Ogimura. Acest clasament a fost întocmit de Federația Internațională de tenis de masă pe baza rezultatelor înregistrate în sezonul 1956/57. 2) Ascensiunea lui Berczik este într-adevăr fulgerătoare, dacă ținem seama de faptul că despre el a început să se vorbească abia de vreo doi ani. De atunci însă a mers din victorie în victorie, așa că poate spera și într-o viitoare clasificare mai bună.

TRAIAN PETCU, **București**: 1) „Cupa campionilor europeni" la fotbal a cunoscut un succes crescînd, dovadă evoluția numărului participanților la cele trei ediții de pînă acum: 16 (1956), 22 (1957), 24 (1958). 2) Numai trei echipe au reușit să participe la toate edițiile competiții. ei: Real Madrid, Rapid Viena și Aarhus Copenhaga. 3) E încă prematur să vorbim despre configurația viitoarei ediții, pentru că majoritatea campionatelor sînt încă în curs de desfășurare și „itele" mai sînt încurcate. Chiar așa însă, în cele mai multe dintre țările participante campionii anului trecut au fost — sau sînt pe cale — să fie detronați.

I. VLADUȚU, **Arad**. 1) Punctul nostru de vedere e că nu se poate face o ierarhizare precisă a tinc jucători care au evoluat în perioade diferite de timp. De aceea, așa cum am mai procedat într-o împrejurare similară, vă indicăm cîțiva dintre fotbaliștii care, la vremea lo-, au strălucit cu intensitate în postul de mijlocaș centru (sau stoper): Emeric Vogl, Petre Steinbach, Juhasz, Cotormany, C. Marinescu, Ritter, Androvici, Apolzan, etc. 2) E mai frecventă și mai normală tendința ca un înaintaș să se „retragă" după un timp într-un post din apărare. Și s-au văzut destul de multe asemenea cazuri cu rezultate excelente: Szőcke (Dinamo) — fundaș, Vintilă Cossini (F. C. Rapid) — mijlocaș, Iosif Covaci (C.F.R. Timișoara) — stoper, Mihăilescu (Sp. Studențesc) — fundaș, Ritter (C.F.R. Timișoara) — stoper, etc. Așa că puteți face această încercare care, cum vedeți, din exemplele date, duce și la reușită.

DIN presa străină

Fotbalul austriac dispare de pe afișul marilor întîlniri

Fotbalul austriac, care a făcut epocă pe vremea echipei minune (Wunderteam), cunoaște astăzi o perioadă de criză profundă, care i-a pălit numele pe afișul marilor întîlniri. Una dintre explicațiile acestei decăderi a dat-o, confratelui parizian, „Miroir Sprint", fostul jucător austriac Babinek: „Cînd eram copil, maidanele și terenurile de fotbal abundau în cartier (n.n.: e vorba de cartierul Ottakring din Viena), și n-am fost niciodată în dificultate să găsesc parteneri și adversari de vîrsta mea ca să batem mingea. Astăzi, toate aceste suprafețe sînt ocupate de construcții și fiul meu care adoră fotbalul își pierde vremea pe acasă în lipsa terenurilor pe care să-și exerseze talentul. Colegii lui de școală se află în aceeași situație. Cum vreți ca, în aceste condițiuni, fotbalul vienez să se reînoiască?"

Decadența fotbalului vienez — pe care publicul nostru spectator a constatat-o de altfel în ultimii ani, cu prilejul evoluțiilor la noi ale unor echipe vieneze, afectează puternic fotbalul austriac pentru că de-a lungul anilor numai capitala țării a monopolizat elita jucătorilor: Hiden, Platzer, Sesta, Nausch, Sindelar, Bican, Blum etc., etc. Astăzi, cum arată în continuare confratele parizian, „profitînd de dificultățile capitalei, fotbalul provincial este onorabil reprezentat (n.n.: în campionatul diviziei I) de către patru cluburi: Graz A. K., Kapfenberg, Sturm Graz și Krems. Și dacă rolurile de vedete continuă să fie deținute de marile echipe ale Vienei, lanterna roșie este de asemenea deținută de F.C. Wien".

Cu această însă fotbalul austriac nu rezolvă criza care-l macină și care-l face mereu mai puțin actual în arena continentală.

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
„ROMINIA LIBERA"
★
Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60 10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

DEPUNEȚI-VA din TIMP BULETINELE LA
Concursurile speciale
CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL
C.M.1 C.M.2
PRONOSPORT

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Catedrala Notre Dame din Paris, la îndemnul protectorului său, arhidiaconul Claude Frollo, încearcă s-o răpească de frumoasa Esmeralda, dar căpitanul de arcași Phoebus, atras de strigătele poetului Pierre Grengoire, reușește s-o salveze pe tînăra țigancă. Grengoire, rătăcind prin oraș, ajunge în faimoasa „Curte a miracolelor", unde domneau cerșetorii, vagabonzii și hoții Parisului. Adus în fața regelui cerșetorilor, Pierre Grengoire este judecat pentru îndrăzneala de a fi pătruns în acest ciudat regat. Esmeralda îl salvează însă de la spînzurătoare pe nefericitul poet. În piața la Grève, Quasimodo este acum biciuit și tras pe roată pentru agresiunea sa împotriva Esmeraldei.

Quasimodo nu era iubit. Se temeau de el. De aceea, mulțimea privea cu multă satisfacție și plăcere cruda execuție. Unii dintre privitori se apropiau și-l injurau, îl blestemau sau îl loveau cu pietre. Cocoșatul încercă un timp să se zmulgă din legăturile care-l țineau imobilizat. Dar era în zadar.

Se resemnă și rămase liniștit. Dar pe fața lui se puteau citi furia și ura. Iată însă că un zîmbet straniu, plin de dulceață și de emoționantă tandrețe înflori pe fața lui.

Cui se adresa oare acest zîmbet?

Unui preot, care se apropiase pe calul lui alb în primele rînduri ale mulțimii, arhidiaconul don Claude Frollo. După ce-l privi adînc pe pupilul său, cavalerul se îndepărtă cu o figură sumbră.

Din nou fața cocoșatului exprima cea mai adîncă deznădejde.

Deodată, din gura lui izbucni un strigăt vibrant:

— Apă! Dați-mi să beau! Apă! Apă!...

Strigătul acesta în loc să trezească compasiunea celor prezenți, le spori, dimpotrivă, pofta de rîs și de glume.

— Bea de aici, îi strigă unul, aruncîndu-i în față un burete înmuiat în lături.

O femeie îi aruncă cu o piatră în cap. O alta îi lovi cu capătul unui baston.

— Apă, vă rog, apă, dați-mi să beau!... repetă Quasimodo,

În momentul acela, din mulțime se desprinse o tînără fată, urmată de o căpriță albă cu cornițele aurite. Quasimodo tresări înfricoșat. Era fata pe care încercase s-o răpească în noaptea trecută și pentru care era pedepsit acum. Era sigur acum că fata se va răzbuna într-un mod îngrozitor.

Esmeralda urcă treptele pînă la locul unde era instalată roata supliciului, se apropie de cocoșat, desprinse un bidon cu apă de la centură și-l apropie de buzele arse de sete și suferință ale lui Quasimodo.

Și atunci, din ochiul secat al chiorului se văzu alunecîndu-i pe obraz o lacrimă, singura lacrimă care a curs pînă atunci din acest ochi fără viață. Esmeralda duse gîtul bidonului pînă la buzele cocoșatului și turnă încet, cu delicatețe, lichidul binefăcător, în gura deschisă.

Cocoșatul nu spuse nici un cuvînt de mulțumire. Dar privirea lui, îndreptată asupra fetei, exprima o tristețe și o recunoștință fără seamăn.

Mulțimea, emoționată, fu cucerită de această scenă.

În aceste clipe, deținuta din celula întunecoasă, prinsă bine cu brațele de gratiile celulei, începu să se agite și să strige cu o voce înspăimîntătoare:

— Dă-te jos, dă-te jos! Blestemată să fii, fiică a Egiptului. Blestemată!...

Dar iată că supliciul lui Quasimodo luă sfîrșit. Călăii se apropiară, îi desfăcură legăturile și-l lăsară să plece, în timp ce mulțimea se risipea și ea, golind piața.

. . . . . .

Trecuseră cîteva săptămîni de la aceste întîmplări. Într-un frumos sfîrșit de după amiază, la balconul unei impunătoare case în stil gotic, mai multe tinere fete, frumoase și elegante, glumeau și rideau privind forfota străzii. Îmbrăcămintea și tot felul lor de a fi lăsau să se vadă că fac parte din nobilime. În adevăr, frumoasele domnișoare erau Fleur de Lys de Gondelaurier și prietenele ei, adunate în casa doamnei văduve de Gondelaurier. În fundul încăperii bogat mobilate, doamna de Gondelaurier stătea de vorbă cu un tînăr care purta strălucitoarea uniformă de căpitan de arcași. Tînărul cavaler era în centrul atenției tuturor acestor domnișoare vesele.

Dar iată că micuța Bérangere de Champchevrier, o fetiță zglobie de 7 ani, care privea printr-o scobitură a parapetului balconului, strigă:

— Priviți, priviți!... Ce frumoasă este dansatoarea aceia din mijlocul pieții...

— O fi vreo țigancă din Boemia, spuse Fleur de Lys. Apoi, după ce o privi, se întoarse spre căpitanul de arcași și îl întrebă:

— Verișorule, ne-ai vorbit nu de mult de o frumoasă țigancă, pe care ai salvat-o într-o noapte din mîinile unor răufăcători. Nu este oare fata care dansează acum în piață? Vino s-o vezi...

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 29 ★ Simbătă 26 aprilie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

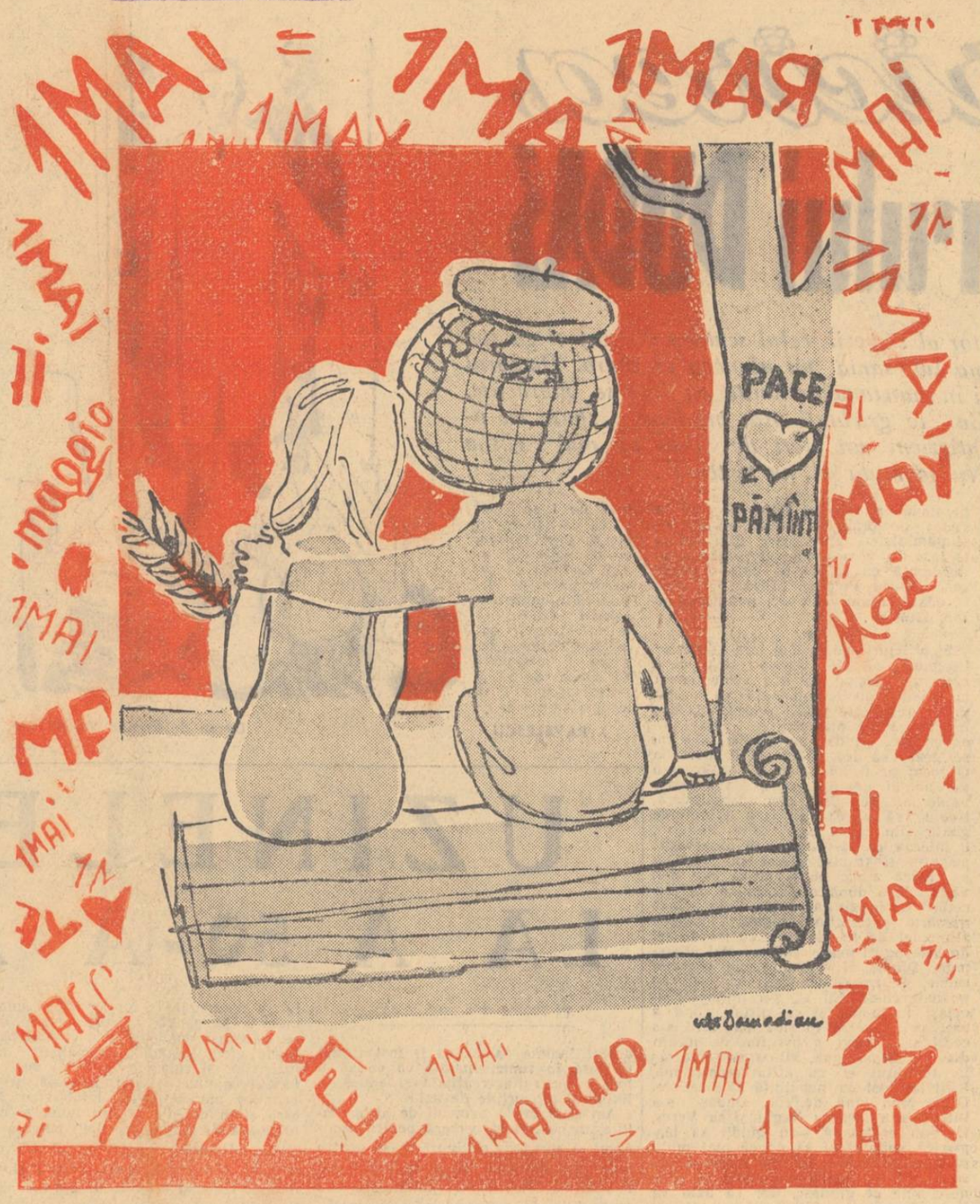
1MAI
1MAY
1MAI
1MAR
1MAI
1MAI
maggio
1MAI
1MAI
1MAI

Fericirea doctorului DUDAS

Orbit de albul sclipitor al zăpezii, calul scutura din cap și galopa nebunește. In urma lui, sania nu aluneca ci zbura. Doctorul Iosif Dudaș se foi în mantaua îmblănită cu care se îmbrăcase, și trase de hățuri. „Ce te grăbești așa, prietene, spuse cu obidă, crezi că dacă mai întîrziem un sfert de ceas nu mai găsim Sălardul la locul lui? Nu se mută el, nu te teme".

Nu-l obligase nimeni să vină la Sălard. Cu doi ani în urmă, cînd era student încă, i se propusese să meargă ca medic undeva într-un sat. Cum el arătase însă că nu va putea să facă față... „condițiilor din mediul rural" — afirmația nu era tocmai lipsită de temei, deoarece de la război, Dudaș are un picior beteag — oamenii nu mai stăruiseră și-l rinduiseră să meargă să lucreze la Oradea. Așa și făcuse. Douăzeci de luni încheiate muncise acolo, într-una din cele mai bune clinici. Și deodată s-a auzit că l-a anunțat pe director cum că pleacă să se stabilească la țară. „Nu prea sînt mulțumit cu ce fac aici; simt că aș putea face mai mult" — explicase el. Insă după ce a dat sfoară în țară că pleacă, a cam început să șovăie. Și iată-l acum îngîndurat, mergînd cam fără chef spre Sălard, spre satul de al cărui spital va trebui să răspundă. Incă o jumătate de ceas și ajunse.

★

La Sălard îl aștepta Elena, nevastăsa, care sosise cu o zi înainte ca să pregătească noua locuință. Dudaș dădu sania în primire unui flăcău și se dezbrăcă de manta. Dar nu se opri nici măcar să îmbuce ceva. „Să văd mai întîi ce mă așteaptă acolo", zise el, arătînd cu mîna în direcția în care i se spusese că se află spitalul. „Acolo", se știa doar de cîteva ceasuri că va sosi el. Auzind că în spital va veni să lucreze un doctor — și încă unul de la oraș,— cele trei surori de ocrotire, din care se compunea personalul, își pierdură capul. Fiecare voia să deretice, să pună lucrurile la punct. Nu reușeau însă decît să se încurce una pe alta și să facă o zarvă de parcă ar fi dat turcii. Dudaș le găsi în plină fierbere, în plină zăpăceală. Se prezentă, apoi ceru să i se arate spitalul. Erau doar cîteva încăperi destul de strîmte, în care fuseseră așezate zece-douăzeci de paturi. Atît.

— Dar laboratorul de analiză, unde-i? — întrebă Dudaș. Cele trei surori se priviră mirate.

— Laborator n-avem, îndrăzni una dintre ele.

— Nici raze X?

— Nici. Abia atunci înțelese Dudaș toată... seriozitatea situației. Păli. Se așeză pe un soaun și își cuprinse fața în mîini. Era gata să se întoarcă la sanie, să urce în ea tot calabalîcul, și cu riscul de a se face de rîs, s-o pornească neîntîrziat înapoi spre Oradea. Dar cînd ridică ochii văzu în ușă doi oameni care tocmai intraseră și care după toate semnele voiau să-i vorbească.

— Naghi Francisc, președintele colectivei...

— Peter Vereș de la sfatul comunal, se recomandară ei stingheriți. Dudaș făcu rost de două scaune și-i pofti să șadă.

— Cu ce vă pot fi de folos? li se adresă ei după tipic. Cei doi își dădură coate.

— Știți, de fapt noi am vrea să vă ajutăm pe dvs. Dudaș se uită la ei stînjenit. Îi vorbeau cu o sinceritate care îl punea în încurcătură. Stătu cîteva clipe pe gînduri apoi, pentru a cîștiga timp, recurse la o stratagemă.

— Toate astea le vom discuta mîine, zise el. Acum vă invit la mine să bem un pahar de vin și să-mi povestiți despre comună.

Dar oamenii nu-i dădură răgaz. După ce mîncă și cinstiră un pahar, Dudaș își luă nevasta cu chip să-i arate și ei în ce paragină nimeriseră. Cînd ajunseră la spital îl găsiră însă plin de lume. Se auzeau glasuri în camerele din față. Dudaș deschise o ușă și văzu niște femei spălînd pe jos și ștergînd ferestrele cu cîrpe uscate. Dar și în celelalte încăperi dosnice se auzea larmă. Acolo Dudaș găsi niște meșteri înarmați cu rindele și cu mistrii. Dregeau tocurile ușilor și cîrpeau pereții pe unde era nevoie. Uimit de ceea ce vedea, doctorul își aminti deodată de simțămintele apăsătoare prin care trecuse în ziua aceea, de șovăiala amestecată cu regret pe care o încercase. Spuse simplu: „Elena, orice ar fi, odată ce am venit aici trebuie să-mi fac datoria".

★

Și prilejuri pentru a-și face „datoria" începură să se ivească chiar de a doua zi. Auzind că le-a venit doctor la spital, dis-de-dimineață se înființară vreo șase-șapte oameni. Dudaș îi întrebă de necazuri și începu să-i examineze. De dat un verdict însă nu se grăbi să dea. Dacă ar fi fost la Oradea, ar fi fost altceva. Acolo erau nu numai aparate, ci și laboratoare moderne. Pe cînd aici, deocamdată, trebuia să lucreze aproape cu mîinile goale. Din cauza asta, ezită. Pe unii, îi internă ca să-i aibă sub observație, pe alții îi trimise acasă cu indicația să treacă zilnic pe la el ca să-i mai vadă. Abia după o săptămînă de cercetări se pronunță. Intre timp însă numărul pacienților creștea. Veneau zilnic fel de fel de inși, cu fel de fel de beteșuguri mai vechi sau mai proaspete. Dudaș îi consulta, le prescria rețete, îi trata. O făcea cu zel, cu pasiune chiar. Cu el, s-a întîmplat aceleași lucru ca și cu pîrîul. Cînd a fost să se verse în rîu, mai întîi s-a codit și a făcut o mulțime de meandre. Pe urmă însă, vîltoarea l-a atras în tumultul ei cu atîta repezîciune, încît i-a fost cu neputință să-i reziste. După vreo lună de zile, Dudaș s-a întîlnit din nou cu Naghi și cu Vereș. Ei i-au arătat că s-au gîndit să lărgească spitalul și să aducă mai multi sanitari pricepuți, care să ajute la deservirea lui. Dudaș le-a spus că gîndesc bine ce gîndesc, dar că asta va fi încă prea puțin. El a adus vorba de laborator și le-a arătat că are nevoie de așa ceva ca de aer și de lumină. După asta, fustrel au trecut la treabă. In scurt timp, spitalul a mai prins două clădiri. „Intr-una vom instala cabinetul de consultații interne, iar în cealaltă sălile pentru nașteri", hotărî Dudaș emoționat. Dar nu se sfîrși bine această bucurie a lui și alta și mai puternică îi umplu sufletul. Intr-o zi, Naghi îl chemă la colectiv și-i arătă două căruțe care tocmai sosiseră de la Oradea.

— Ghicește ce-i acolo, făcu el, enigmatic. Dudaș se apropie și pîpăi. Deodată, repede, dădu prelata la o parte. Ceea ce văzu îl năuci: colectiva îi procurase toate aparatele de care avea nevoie pentru laborator. Cam tot atunci, sfatul popular comunal îi anunță că au mai fost angajați doi doctori — soții Cernei — și încă vreo 10-15 sanitari. „Spitalul rural" din Sălard începea astfel să-și merite numele. Acum veneau la el să se caute nu numai oameni din localitate, ci și mulți alții din satele vecine. Tuturora le plăcea Dudaș și aveau în priceperea lui o încredere fără margini. După cîtva timp, spitalului începu să i se ducă vestea. Asta s-a întîmplat cînd cu poliomielita. In unele locuri s-au ivit cazuri. Dar la Sălard, profilacția făcută de spital a fost atît de strașnică, încît teribilul virus nici n-a îndrăznit să se apropie.

★

...Au trecut doi ani. Prin luna lui ianuarie a acestui an, într-o zi, Dudaș s-a pomenit chemat la raion. Credea că se întîmplase ceva. Cînd colo ...se organizase o adunare în care se vorbea tocmai despre el. Se spunea că a muncit astfel încît a obținut cea mai scăzută mortalitate din raion. La sfîrșit, colegii, cunoscuții, se îngrămădiră care mai de care să-l felicite, să-l întrebe cum a procedat. A dat încurcat din mîini, a îngăimat explicații. Cînd s-a văzut liber, s-a urcat în sanie și a dat bici calului. Era aceeași sanie care-l dusese cu doi ani în urmă la Sălard; același era și drumul. Acum însă nu i se mai părea că telegarul alerga prea repede, ci dimpotrivă avea senzația că ceva îl ținea pe loc. Voia să ajungă mai repede acasă să le povestească oamenilor ce mare fericire îl ajutaseră să cunoască. Să le povestească și să le mulțumească.

I. PAVELESCU

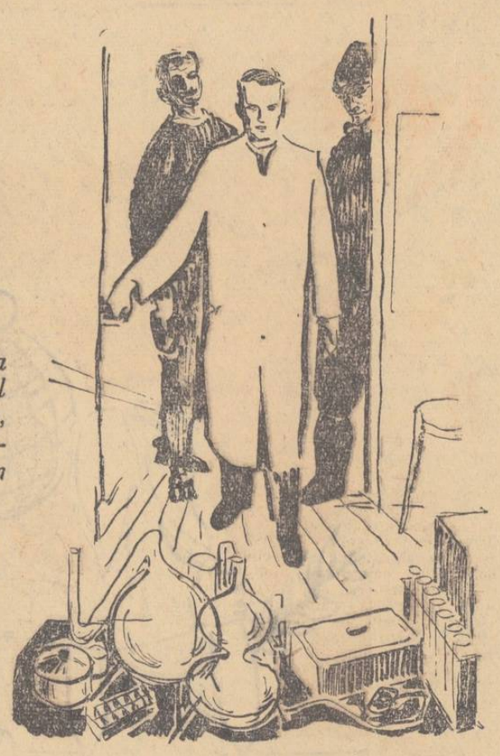

Desen de Romeo VOINESCU

Cronica gastronomului

PARANTEZĂ GASTRONOMICO-LITERARĂ

Un prieten care urmărește această rubrică a binevoit să-mi trimită exemplarele pe 1920, 1921 și 1922, din „Almanach de Cocagne". E o publicație în care scriitori de prim ordin, alături de bucătari celebri, semnează articole privitoare la bucătărie și la istoria ei. Incredințat că voi prilejui cititorilor „Magazinului", o folositoare și delectabilă lectură, m-am nevoit a le înfățișa în românească tălmăcire articolul privitor la faimosul Brillat-Savarin, semnat de șeful bucătar Edouard Nignon. In numai trei pagini, bine scrise, autorul articolului rezolvă cu spirit și eleganță o importantă gastronomicește pricină, dovedind în același timp că sînt bucătari care știu să întrebuințeze sarea și la figurat.

PĂSTOREL

Iată articolul:

O eroare judiciară sau Brillat — Savarin și bucătăria

Un grup de literați, artiști, gurmeți și bucătari notorii, au hotărît să-i înalțe o statuie lui Brillat-Savarin. In adevăr, pentru cea mai mare parte dintre ei, Fiziologia gustului [1]) e Decalogul Mesei. In fața învinuirilor pe care le aducem faimosului gurmand, pătimașii lui admiratori vor striga, fără îndoială, sus și tare: „Cu cîtă lipsă de cuviință vorbește acest netrebnic de dumnezeu!"

Nu este totuși în criticile noastre, nici umbră de răuvoitoare născocire, nici una din acele izbucniri de invidie care duc prea des la încăierare amatorii și profesioniștii; nu este vorba decît să salvăm principiile artei noastre De altfel, acestea ne sînt părerile de totdeauna: nu facem decît să profităm de prilejul de a le formula. Și apoi, după cum a spus marchizul de Cussy [2]) „a semnala cîteva pete în soare, nu înseamnă că încerci să slăbești razele". Mă descopăr deci, în fața fermecătorului scriitor care, cel dintîi, a făcut ca bucătăria să fie recunoscută ca o artă; dar cinul meu de staroste — ospătar — cum se spunea pe vremuri — îmi poruncește să cercetez în fiziologul gustului, oaspetele și bucătarul. După spusa lui Carême [3]) „Brillat-Savarin n-a știut să mănînce niciodată". Îi plăceau mîncările sățioase și vulgare, umplîndu-și pur și simplu stomacul; reproduc întocmai „Domnul Savarin era un mare mîncău, vorbea foarte puțin și fără înlesnire; greoi ca înfățișare, aducea a popă. La sfîrșitul mesei digestia îl absorbea; l-am văzut dormind". Asta e grav. Dar ceea ce nu-i mai puțin grav, este să-l vezi cerînd cîte două duzini de stridii pentru fiecare tacîm, desfăcute și așezate mai dinainte: — Profesore, e cu putință? i-a replicat marchizul de Cussy. Stridii desfăcute și desprinse de scoică! Nu te iert, decît pentru că ești născut în ținutul Ain-ului. (Justin Amero, Classique de la Table, 1845, p. XI).

Mîncările care se bucurau de preferința lui Brillat-Savarin erau: mușchiul fript, simpla supă cu rasol, terina cu ficat de gîscă de Strasbourg sau de Toulouse, halcaua de bou înăbușită, cu garnitură de morcovi și ceapă glasată. Alimente respectabile, fără îndoială „prietenele filosofilor și ale bătrînilor", după expresia unui contemporan, dar alimente vulgare pentru un gastronom al epocii în care gătea Carême, Beauvilliers, Véry și Baleine!

Să trecem acum la cîteva rețete cuprinse în Fiziologia gustului, singurul mijloc de care dispunem, pentru a-l cunoaște pe Brillat-Savarin bucătar.

Fazanul. — Brillat-Savarin dă, despre prepararea fazanului, instrucțiuni foarte precise, dar care sînt respinse de toți practicienii. Spune, de pildă, că fazanul nu trebuie să fie mîncat decît atunci cînd exală un miros puternic și cînd pîntecul i se înverzește. E o eroare. Fazanul în descompunere dă naștere la toxine foarte puternice. Nu trebuie lăsat să aștepte mai mult de cinci zile. După trecerea acestui timp e la punct; trebuie preparat imediat. Autorul sfătuiește să nu se înmulnească pasărea decît în ultimul moment, încredințat fiind că penele îi păstrează mai bine toată aroma; e o altă eroare și nu mai puțin mare. Pasărea trebuie jumulită în ziua în care a fost ucisă, căci penele care sînt murdare i-ar putea comunica un gust prost. Brillat-Savarin împănează fazanul, ceea ce e o erezie. Acestei paseri delicate trebuie să-i lași întreagă savoarea și să nu i-o dai pe aceea a slăninei topite: împănîndu-l, faci să se evaporeze prin tăieturile făcute, tot parfumul. Pentru ca focul să nu-l usuce, îl înveliști în slănină proaspătă și-l frigi la foc treizeci de minute; în momentul acesta, introduci în cratiță cîteva trufe, îl stropești cu o cești de cafea plină cu Maderă și-l lași să coacă încă treizeci de minute, stropindu-l des. Odată la punct, scoți sforile, îl umectezi cu glasaj de vițel și-l servești fumegînd.

E o mîncare minunată.

Tocătura de sitar pe care o recomandă Brillat-Savarin, ar face-o indigestă.

Omletă cu „ton" [4]): Citind această rețetă, îți dai pe dată sama că e scrisă de-un profan. Autorul pune peștele și laptii la fiert în apă clocotită, îi rumenește, îi toacă și-i amestecă cu ouă bătute. După a mea părere, acestei preparații îi lipsește fineța. E preferabil, după cum prescrie Carême, să faci mai întîi o omletă mustoasă, apoi să așezi la mijloc în direcția lungimii, laptii și tonul.

Brînză la capac (Fondue). Nu e tocmai o brînză la capac, ci mai degrabă jumări cu brînză. Cît despre adevărata rețetă a brînzei la capac, iat-o: Verși într-o cratiță cinci linguriște de sos „béchamel"; adaugi 250 gr. parmezan ras și tot atîta „gruyère"; le amesteci bine Cînd totul va fi bine topit și fierbinte, presari cu puțină „cayenne", opt gălbenușuri de ouă și la urmă albușurile bătute zdravăn. Pui totul la foc, într-o oală unsă cu unt. După 20 de minute de coacere la foc dulce, servești topitura fierbinte.

★

Pe măsură ce adîncesc Fiziologia gustului, mă întăresc în convingerea că amabilul magistrat care a scris-o, habar n-avea de arta culinară Ouăle lui cu zamă de carne, mă înfioară; așa-zisele magisteres restauranto [5]) par născocite pentru cai; inexecutabilul său calcan, dovedește marea fantezie a autorului; sitarul lui mîncat proaspăt e-o grozăvie (nu trebuie să te atingi de sitar decît cinci zile după moartea lui).

Dumas-tatăl l-a definit pe fiziologul nostru: „un teoretician". Jules Janin a spus despre el că „mai mult propovăduește decît mănîncă" și Brillat-Savarin însuși se intitula Profesorul. Titlu uzurpat, după părerea noastră, căci acel care profesează trebuie să fi făcut și practică, ca să nu comită boroboațe din acelea care dau fără greș de gol incompetența. Titlul acesta l s-ar fi potrivit de-o sută de ori mai bine spiritualului marchiz de Cussy, care era tot atît de elegant teoretician pe cît de îndemînatec practician. El e acela care a pus rămășag că-i va servi lui Napoleon tot atîtea pulcane și acomodate în tot atîtea feluri cîte zile are anul. Și era în stare s-o facă. Pana lui Brillat-Savarin a fost mai fină decît cerul gurii sale; socotim că am demonstrat asta îndeajuns. Să se înalțe, așa dar un bust, omului de litere care a dat o nouă strălucire literaturii gastronomice, dar dacă e vorba ca în adevăr să se glorifice bucătăria franceză, să se înalțe o statuie nemuritorului, incomparabilului Carême.

Edouard NIGNON

(Almanach de Cocagne 1922, p. 134).

1) Volum căruia Brillat-Savarin îi datorește celebritatea.
2) Celebru gastronom.
3) Mare și vestit bucătar.
4) Pește care atinge 5 m. lungime și 900 kg. greutate. Trăiește în mările calde și temperate.
5) Reconfortante.

UZINELE „1 MAI" LA A 50-A ANIVERSARE

(Urmare din pag. I-a)

arătat înainte ca ea să fi fost transformată în ruine, înainte ca ea să fi fost reconstruită, reutilată și adusă la liniile și proporțiile de azi?

Am aflat de la oamenii de aici. Inainte, uzina a fost carceră pentru muncitori și sursă de cîștiguri grase pentru stăpînii... anonimi. Dacă de pildă, cazanele cu aburi pentru monitoare sau reparațiile de vagoane aduceau profituri demne de luat în seamă, anonimii ei stăpîni schimbau profilul atelierelor care se chemau a fi „Primul atelier de reparat utilaj petrolifer din Romînia" cu repeziciunea și cu graba pe care o impunea ivirea afacerilor grase. Asta firește pînă cînd aveau să se ivească altele și mai și. Uzina a fost urîtă, întunecoasă, insalubră și rudimentară.

Cineva a avut inspirația să stringă într-o dimineață la un loc și să imortalizeze pe carton figurile simandicoase, bărboase, cu pălării de paie și bastoane ale străinilor specialiști, ale maiștrilor și chipurile cu ochii duși în fundul capului și obrajii scofîlciți ai primilor muncitori (în total vreo 30) care și-au cheltuit pentru noua și capricioasa S. A. „Concordia" puterea și zilele. Uzinele numărau astăzi mii de oameni. Fotografia roasă, crăpată și albită de trecerea celor 50 de ani s-a păstrat prin cine știe ce minune pînă azi, candidînd la prima filă a unui viitor album retrospectiv al fostei S. A. „Concordia".

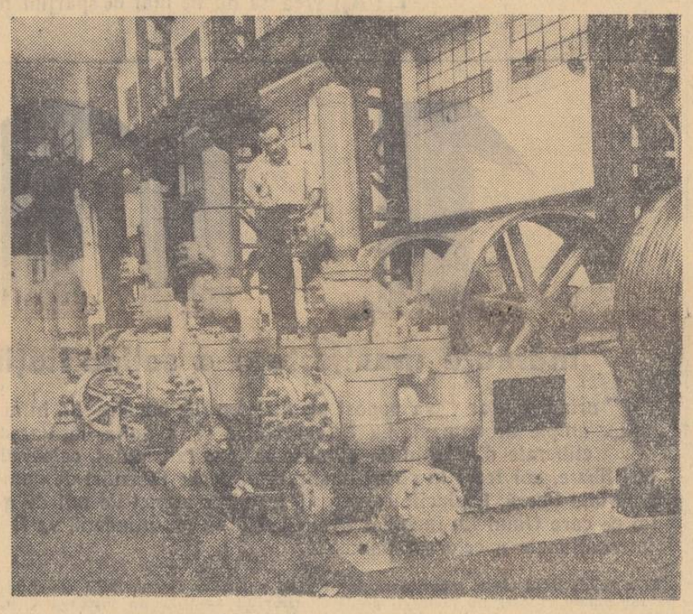

Aspect dintr-o secție a uzinelor

★

Dar toate acestea au fost — cum spun oamenii de la uzinele „1 Mai", „Inainte" (în acest înainte fiind totdeauna incluși anii dinaintea lui 23 August, anii aceia zbuciumați și grei pe care i-a trăit muncitorimea înainte de eliberare). Restul la ei înseamnă — acum.

Cînd afli cum s-a dezvoltat capacitatea și tehnicitatea producției uzinelor „1 Mai" ți se pare că s-a petrecut cu oamenii ei același proces, aceeași transformare care se petrece cu cineva care într-o bună zi își află puterile, se descoperă pe sine însuși și prinde o îndrăzneală, un curaj nemaipomenit. Mă gîndesc la perioada anilor trecuți cînd la uzinele „1 Mai" se lucra sub egida unei lozinci: „cel puțin". La „1 Mai" lozinca „cel puțin" însemna întotdeauna un salt. Iată de pildă un amănunt caracteristic. S-a făcut un troliu, primul troliu de foraj construit la uzinele „1 Mai" în șase luni. Un troliu în șase luni. Două troliu pe an! Era prea puțin. Industria noastră petroliferă avea nevoie de mult mai mult. Și atunci s-a lansat modesta chemare a lui „cel puțin". Intîi a fost cel puțin 1 troliu pe lună. S-a văzut că se poate. Apoi „prinzînd" curaj, oamenii și-au zis: „cel puțin" o garnitură de foraj pe lună. Lozinca a produs stupoare și zîmbete ironice în rîndurile scepticilor și neîncrezătorilor. Dar s-a văzut că și asta se poate. Pe urmă de la o garnitură au sărit la cinci garnituri într-o lună. Și după asta lozinca „cel puțin" a fost depășită și întrucîtva uitată. Scurtarea ciclului de fabricație la troliu, la garnituri de foraj nu mai constituia o problemă grea. In șase ani producția la garniturile de foraj a crescut de 11 ori!

Și toate au mers așa. Cînd în uzină — în toată uzina — s-a realizat un tonaj de 320 de tone într-o lună, faptul ca atare a fost socotit de-a dreptul un triumf. Acum doar secția „Mecanică I" dă singură într-o lună produse ce se ridică la un tonaj de peste 400 de tone și firește totul e socotit ca ceva foarte obișnuit.

Uzinele și-au creat astfel de potențe încît asimilează anul acesta 52 de prototipuri. 52 de prototipuri e ceva! Și încă nu-i totul dacă ne gîndim că aproape toată gama produselor intrate de ani de zile în procesul de fabricație al uzinelor „1 Mai" cunoaște anul acesta o largă acțiune de modernizare de la concepție și pînă la execuție.

L-am auzit pe inginerul Dumitru Dragomirescu vorbind despre adîncimile la care forează sonda din India, montată cu instalații fabricate aici, l-am auzit vorbind despre felul cum au săpat și au fost apreciate instalațiile românești, de la sondele din China, din Coreea, din R.D.G., din Ungaria.

★

Incerc să aflu numele cîtorva oameni pe care i-am cunoscut cîndva aici. Dintre toți țin minte mai bine pe doi: Ion Bobocea și Zoe Rigani. Aș vrea să-i știu ce fac acum, să stau de vorbă cu ei. Bobocea a plecat de mult, lucrează la comitetul regional de partid. L-a lăsat în locul lui în schimb, pe frate-său Mihai. Zoe Rigani nu mai e nici ea de mult inginer la tratamente termice. E șeful serviciului metalurgic al uzinelor. Mai știam unul, îmi amintesc eu, pe Chiru. Strungarul Chiru, marele acordeonist și muzicant al uzinelor. E acum la Colibași, mi se răspunde, „încearcă să-l întreacă pe Vasilache". Aprecierea mi se pare cam exagerată. Dar deh! Oamenii țin și acum la Chiru. E doar unul de-ai lor! Mi se arată și poza lui Chiru la volanul mașinii sale. E o poză apărută într-o revistă.

Așadar, vechile mele cunoștințe nu mai sînt aici, au crescut și și-au luat zborul. Alți oameni le-au luat locul, continuînd mai departe munca de ridicare continuă a producției și a faimei uzinelor „1 Mai" din Ploești.

Elisabeta PETREANU

Cei 2000 de ani ai orașului Tulcea

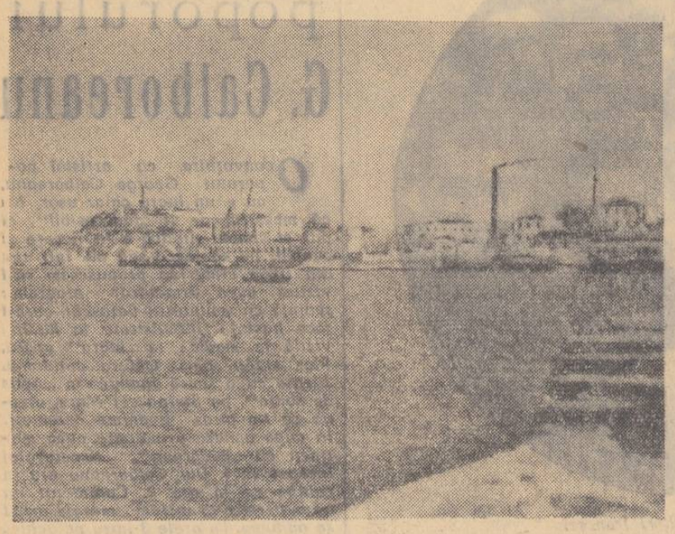

(Urmare din pagina I-a)

după unii istorici, de la numele vreunui bey.

Orașul Tulcea mai păstrează și astăzi urmele stăpînirii turcești: ulicioare strîmte, case de un pronunțat stil turcesc, piața cu coloane din centrul orașului, geamia, șalvarii pe care-i poți întîlni uneori atît la bărbați, cît și la femei.

Don Quijotte ar fi astăzi dezamăgit...

Acum 100 de ani un călător francez, Boucher de Perthes, aflat pe bordul unei corăbii cu pînze care-l ducea la Constantinopole, trecînd prin fața orașului Tulcea, își nota impresiile sale. El a reținut pentru posteritate o imagine extrem de interesantă, astăzi dispărută: „Sute de mori de vînt — scrie el — zoresc care mai de care să macine mai repede". Iar mai departe, pe turnul unei cetăți, el vede fluturînd steagul cu semilună.

Don Quijotte ar fi desigur dezamăgit negăsind astăzi nici măcar o singură moară de vînt. Morile au dispărut în întregime din peisajul orașului.

Locul morilor de vînt l-au luat în ultima vreme instalațiile industriale moderne: fabrică de conserve de pește, fabrică de conserve de legume, hale frigorifere, fabrică de plăci de stufit. Pe locul unde călătorul francez a văzut legănîndu-se în bătaia vîntului steagul verde al profetului, se află astăzi un șantier naval ai căror constructori realizează vase de diferite tipuri.

După sute de ani de stagnare, orașul crește vertiginos acum în anii puterii noastre populare, voind parcă să recîștige timpul pierdut. Realizările edilitare se străduie și ele să țină pas cu vremea pentru ca aici să înflorească o viață și mai prosperă, pentru construirea căreia există toate condițiile în țara noastră bogată și liberă.

Și cavalcada istoriei continuă...

După romani, pămîntul acestor locuri este călcat uneori de popoarele care migrînd spre sud, se abat pe aici...

Odată cu căderea Constantinopolului, la orizontul istoriei Europei și deci și al acestor locuri, apar turcii. La început stăpînirea lor nu se face chiar atît de mult simțită, dar mai tîrziu turcii se infiltrează adînc în acest colț al pămîntului țării noastre.

In această perioadă, orașul capătă denumirea sa actuală, care ar proveni, dezadă aici în mod simțitor. Spre a feri aceste locuri de popoarele migratoare pot fi văzute patrulînd pe apele bătrînului Istru vase de război aparținînd flotei romane.

urmărit.o, pentru a o reda posterității. Descrierea foarte apropiată a particularităților geografice ale acestei localități ne îndeamnă să credem că Ovidiu le-a văzut aievea.

Ovidiu are de asemenea multă dreptate cînd afirmă că Aegysos este un oraș foarte vechi. Cu mult timp înainte de venirea romanilor, coloniști greci, venind în deosebi din străvechea colonie a Miletului de pe coasta Asiei Mici, au întemeiat acest oraș, cu care erau în strînse relații comerciale. Aici ancorau corăbiile care aduceau de peste mări, mătăsuri, vase frumos lucrate, mobilă, pentru a lua în schimb, cereale, piei, animale, pește sărat și alte produse.

După moartea lui Ovidiu (anul 17 e. ns.), stăpînirea romană se consoli-

In stațiunile balneo-climatice

SOVATA, BAZNA, EFORIE, OCNA SIBIULUI

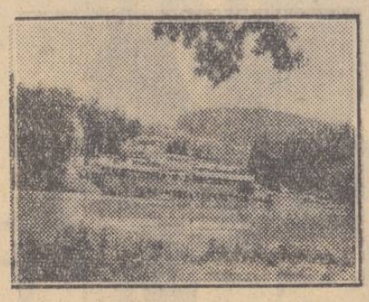

se tratează boli de femei (metrită, metroanexită, insuficiența glandelor ovariene, sechele postinflamatorii sau postoperatorii).

La stațiunea BORSEC se tratează cu succes bolile glandei tiroide.

Stațiunile funcționează în tot cursul anului.

Se acordă bolnavilor care merg pe cont propriu, casă, masă și tratamentele corespunzătoare aplicate de medici specialiști — tarife reduse în acest sezon (pînă la 1 Iunie).

Pentru sezonul de vară (iulie — septembrie) trebuiesc reținute locuri din timp.

Informațiuni suplimentare la direcția stațiunilor sau la Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, telefon nr. 1.03.30 — 2.31.78 int. 78.

Fotografiați cu „Orizont"

Cereți la toate magazinele de specialitate noul aparat de fotografiat „ORIZONT" cu film Leica și un obiectiv 1: 3,2, produs al întreprinderii „INDUSTRIA OPTICĂ ROMINĂ"

POȘTA Redacției

„MARIA HOLBAN — București. Din ceea ce ne-ați trimis, reținem din poezia „Zi de mai":

Sub faldul lui unduitor
S-a strîns poporul muncitor
Bătrîni, tineri și pruncii.

Și au pornit toți cu alai
In prima zi a lunii mai
La sărbătoarea muncii.

Să cînte-un imn de slavă vor,
Partidului biruitor
Al oamenilor muncii.

Răsună cîntecul vioi
Și merge veselul șuvoi
Sub roșul steag al muncii!

P. N. REGANNU — Slatina. Ne scrieți că doriți un răspuns categoric. Vă îndeplinim dorința. Ceea ce ați versificat nu-i poezie!

„SPIN" — Lugoj. Am reținut, precum se vede epigrama către Păstorel, răspuns la cronica gastrono. mului intitulată „Un ou cu cîntec". Sperăm că va amuza și cititorii:

Din patru șopt de ouă crude
Să faci un singur ou răscopt?!
Mai bine mi-ai înfățișa metoda,
Să fac dintr-unul patru'ș opt!

QUASIMODO — București. Urite pretenții pentru un tînăr de 15 ani; ne scriu mulți cititori — cîteva zeci într-o zi — dar sînteți primul care-și exprimă atît de răspicat dorința „să ne ajute" să ridicăm nivelul revistei publicîndu-i... versurile. Noi sîntem de părere tocmai dimpotrivă: publicîndu-vă producția poetică am compromite și revista și pe dvs. De aceea ne îngăduim să vă recomandăm mult mai mult studiu, și mai ales mult mai multă modestie. Vă vor folosi și la școală și dacă veți mai continua să scrieți versuri.

ION CISMARU — București. Versurile dv. cu intimist nu-s reușite. Imaginile poetice sărace, nesugestive; rima nespus de facilă. Aprecierea se referă, firește, la singura poezie trimisă. Dar cum c-o rîndunică nu se face primăvară, nici cu o singură poezie nu se poate întirma valoarea, hai să zicem, tentativei poetice.

ION GH. MICU — Orașul Stalin. Rondelul pe care l-am primit e scris cu vervă, ceea ce ne îndeamnă să vă sfătuim să stăruiți. E însă greșit conceput: generalizarea pe care-o încercați pe baza lipsurilor unui director e totalmente necorespunzătoare față de atitudinea unui conducător de întreprindere socialistă.

ARISTICA BOGHINA — Tr. Severin. Și de astă-dată, spre plăcerea cititorilor, spicuim din amuzantele dvs. epigrame:

„Unor tineri căsătoriți
care s-au certat chiar din
prima lună de căsătorie":

Toți căsătoriții
Au luna de miere
Dinșii însă (cu ambiții)
Fac luna de... fiere

„Unui ospătar care obișnuiește să aducă berea mult sub semnul marcat pe halbă":

Criticîndu-l, nu odată,
Pentru-aceste exibiții
Mi-a răspuns pe-un ton ironic:
„Ce? Mai crezi în superstiții?...

P.S. — In nr. 27 al „Magazinului" publicam două texte identice a poeziei „Uitucul": unul semnat Dorel Schor, altul Marin Ancuțescu. Ne arătam atunci nedumerirea. Azi sîntem în măsură să dăm lămuriri. Redacția ziarului „Zori noi" din Suceava, ne comunică între altele următoarele:

...poezia „Uitucul"... a fost publicată sub semnătura lui Dorel Schor, în ziarul „Zori noi" în pag. II-a a numărului 2.609 din 8 aprilie 1956". (Facem în cazul tov. Dorel Schor cuvenita remarcă: a trimis SPRE PUBLICARE o poezie pe care O MAI PUBLICASE; procedeul? judecați-i și dvs.). La rîndul său, tov. Marin Ancuțescu ne scrie între altele: „Subsemnatul, declar că poezia cu pricina („Uitucul" n.n.) aparține poetului Schor". Și în continuare: „Mărturisesc sincer că nu am urmărit altceva decît o situație care ar fi putut provoca haz..." (Facem în cazul tov. Marin Ancuțescu observația: d-sa a trimis poezia „Uitucul" odată cu altele; noi am fi putut-o publica sub semnătura sa, fapt care ar fi constituit un PLAGIAT, culpă pedepsită de lege. Dacă d-sa., așa cum spune, și-a permis o glumă, trebuie să spunem în primul rînd că riscul era prea mare și apoi că pe noi astfel de glume nu ne pot impresiona decît neplăcut, fare neplăcut, pentru că sînt o tentativă de prejudiciere morală a revistei (la care, în treacăt fie spus, și tov. Marin Ancuțescu își trimite versurile) o prejudiciere, în sensul că noi am găzdui în coloanele ziarului plagiatori grosolani. De aceea mărturisim că scrisoarea tov. Marin Ancuțescu n-a izbutit să spulbere convingerea noastră, întemeiată pe fapte și nu pe vorbe, că am avut de-a face cu o tentativă de plagiat, din fericire surprinsă la vreme.

Dumas-tatăl l-a definit pe fiziologul nostru: „un teoretician". Jules Janin a spus despre el că „mai mult propovăduește decît mănîncă" și Brillat-Savarin însuși se intitula Profesorul. Titlu uzurpat, după părerea noastră, căci acel care profesează trebuie să fi făcut și practică, ca să nu comită boroboațe din acelea care dau fără greș de gol incompetența. Titlul acesta l s-ar fi potrivit de-o sută de ori mai bine spiritualului marchiz de Cussy, care era tot atît de elegant teoretician pe cît de îndemînatec practician. El e acela care a pus rămășag că-i va servi lui Napoleon tot atîtea pulcane și acomodate în tot atîtea feluri cîte zile are anul. Și era în stare s-o facă. Pana lui Brillat-Savarin a fost mai fină decît cerul gurii sale; socotim că am demonstrat asta îndeajuns. Să se înalțe, așa dar un bust, omului de litere care a dat o nouă strălucire literaturii gastronomice, dar dacă e vorba ca în adevăr să se glorifice bucătăria franceză, să se înalțe o statuie nemuritorului, incomparabilului Carême.

Edouard NIGNON

(Almanach de Cocagne 1922, p. 134).

ANATOMIE

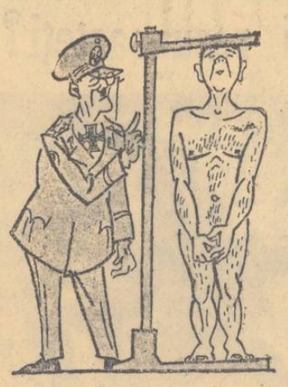

NATOMIE

ATOMIE

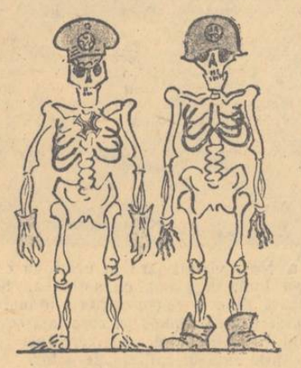

(Reprodus din revista cehoslovacă „DIKOBRAZ").

Note dintr-o călătorie în Argentina

LA NUOVO TORO

Un străin sau un cetățean mai înstărit al Buenos Aires-ului nu rămîne duminica în capitala Federală nici în ruptul capului. Se duce „la aer". De simbătă încă, apoi duminica dimineața, șiruri-șiruri de autoturisme blochează toate străzile, centura orașului și toate drumurile care duc spre „Delta Paranei". E vorba de un teritoriu imens, cuprins pe 270.000 de hectare — întinsul vast al apelor ce se unesc din fluviile Paraguai, Uruguai și Parana, ajungînd să transporte aici pe oră în medie nu mai puțin de un milion de litri de apă. De la confluența fluviilor Parana și Uruguai apare puternica Rio de la Plata, avînd o lărgime de aproape 250 km. Apa duce mii mu.i, frunziș, ramuri. Toate se opresc în drum și consolidează șirul insulelor nenumărate ce se întind pe 10.000 km 2 și care constituie locul de odihnă și recreere al celor ce caută să scape, măcar pentru o zi, de iureșul nestăpînit al capitalei.

Ce vitează e fetița! Și nu e de mirare. Ori cît de fioros e taurul nu face rău nimănui. E de piatră!

Așa s-a întîmplat să ne întîlnim în mare grup la debarcaderul cu indicatorul „Nuovo Toro", să punem stăpînire pe băncile unei bărci cu motor (aci se spune că e vapor) și, asemenea miilor și miilor de vilegiaturiști, să pornim de-a curmezișul lagunei. Nu e greu să rătăcești aci. Brațe largi de apă te duc spre mare, dar ai mereu mal drept și stîng; atît că dintr-un braț treci în celălalt, mereu cu impresia că, pe semne, acesta este brațul principal.

E atît de majestuoasă împărăția aceasta a apelor, este atît de bogată vegetația care izbucnește oriunde e petec de pămînt, încît, cucerit de priveliște, rămîi tăcut ore în șir, cu mîna lăsată a lene în apa răcoroasă, cu gîndul rătăcind hoinar, cu privirea încîntată de noi și noi tablouri care ți se deschid. Căci de-a lungul „malurilor", pe îngustele fîșii de pămînt, se întind vile cochete, mici căsuțe de scînduri și mari edificii-hotel, ridicate în forme multiple, dictate de fantezia bogată și mereu neastîmpărată a argentinienilor. Cînd acostezi pe lîngă una îți dai seama că e construită de fapt în mare măsură chiar pe apă, numai că are și curte proprie, cu adevărată livadă de... portocali și lămîi. N-ai decît să întinzi mîna și să-ți iei cît poftește inima. Nu se supără nimeni. Și este nu atît din prea mare dărnicie, cît pentru că transportul ar costa mai mult decît ceea ce s-ar putea cîștiga pe aceste fructe chiar pe piața Buenos Aires-ului. Pe alocuri am văzut aici grămezi de lămîi și portocale căzute din pom și lăsate să putrezească la sol.

— De ce oare? Nu e păcat?

— Păi ce să fac cu ele, că doar nu o să mănînc atîtea, mi-a explicat filozofic unul dintre proprietari.

Ai spune: țara făgăduinței! La prețul scăzut al cărnii, la ieftinătatea liniei și pielii, aci ar trebui să fie trai îmbelșugat și ieftin. Ar trebui! Nu e însă. Căci viața nu e de fel ușoară. E destulă mizerie, destul necaz. Și nu numai în interiorul țării, ci și aci, la Buenos Aires, unde periferia poartă aceeași imagine a inegalității strigătoare la cer, unde omul își caută, deseori cu disperare, felul în care să asigure pîinea copiilor.

Ce e Nuovo Toro? În primul rînd un restaurant. Un restaurant pe apă. Prin crăpăturile podelei se vede apa verzuie unduind lin, în acelaș drum nestăvilit spre mare. În al doilea rînd, Nuovo Toro este o vastă grădină de plante subtropicale, cu poeniță splendide, cu desișuri umbroase, cu locuri proprii pescuitului și nenumărate colțișoare parcă special amenajate de natura mamă pentru îndrăgostiți. Și, în sfîrșit, Nuovo Toro este un uriaș taur clădit din piatră albă, simbolizînd parcă belșugul, taur în fața căruia pozează „imortalizîndu-se" sutele de străini vizitatori, taur pe care-l călăresc chiuind și alintîndu-se miile de copii care vin aci împreună cu mamele în aceste duminici de odihnă.

La restaurant asculți aceeași muzică transmisă prin radio de la Buenos Aires și mănînci feluri nenumărate din carne proaspătă, sîngerie. Aci bei vin rubiniu și alb cît să prinzi dor de cîntec și dans, de voie bună și de sport. Căci, așa cum se încropesc ici-colo ringuri improvizate pentru dans, la fel se organizează spontan și nenumărate întreceri sportive: înot, canotaj, bărci cu motor și atîtea altele. E multă voie bună aci. O aduc tinerii și mai ales studenții. Și alături de voie bună, multă liniște. Adînciți în tuișuri, am resimțit și noi cum iarba primitoare te atrage atotputernică și doar cîțiva am rezistat ispitei. Ceilalți au capitulat și au rămas ore în șir în brațele lui Morfeu. Mi-au povestit că se doarme minunat în iarba aceasta deasă și moale și că se visează aci „ca nicăieri". Cum n-am avut ocazia să verific afirmația, nu mă încumet să pledez contrariul.

Cu toate că accesul aci este atît de ieftin încît e realmente la îndemîna oricui, se pare că nu prea mulți muncitori au putința de a-și petrece aci orele de odihnă. Am întîlnit mai mult oameni de afaceri, intelectuali... Chit că în zilele de vară, bogații nu aci își îndreaptă pașii, ci spre malurile Atlanticului, spre nenumăratele plaje, stațiuni de odihnă și hoteluri monumentale care se întind dinspre gura La Platei în spre sud, pe întreaga coastă răsăriteană.

De la Nuovo Toro ne-am întors cînd soarele apunea. Era o priveliște admirabilă, care te izbea nu atît prin bogăție și varietate de culori, cît prin fantasticul umbrelor prelungi care marcau siluetele diformate ale pomilor, vilelor, vaporașelor, pe întinsul mișcător, mereu unduitor, al apei nesfîrșite.

Lume obosită pe vaporaș. Nu mai discută, nu mai rîde ca la venire. Doi tineri, în fața mea, stau înlănțuiți, fără pic de jenă, cu dezinvoltura caracteristică tinereții și dragostei adevărate. Bătrînul cărmaci fluieră printre dinți aceeași frîntură monotonă de cîntec. Și numai în fund, o tînără voce de contralto trimite în largul apei accentele calde ale unui simplu și pasionat cîntec de dragoste. E liniște. Și ai impresia că acest cîntec se duce peste tot, cuprinzînd apa, uscat, pomi și oameni, îi îmbrățișează, îi mîngîie...

*

Iar la Buenos Aires e grevă. La Buenos Aires oamenii cer viață mai bună. Tocmai pentru că vor să se bucure de ce este dragostea, de ce este liniștea, de ce este siguranța zilei de mîine. Și dacă ochiul constată contrastul izbitor al liniștei din deltă cu zbuciumul milioanelor de oameni din capitală, poate că gîndind asupra celor văzute, auzite, trăite îți vei da seama că toate sînt aspectele dificile ale unei lumi care își caută drumurile, care în tumultul febril al ciocnirilor își netezește pirtiile spre întinsurile unei alte vieți pe care o merită un harnic popor, viață de care nu avusese nici cînd parte.

În ziua cînd eram la Nuovo Toro, la Buenos Aires se desfășura un uriaș miting pentru pace. Am aflat aceasta seara, de la intelectualii care luaseră parte și care comentau cu înfrigurare fiecare cuvînt rostit acolo.

— Au semnat peste zece mii de persoane, oameni care au cerut pacea în lume. Nu e frumos?

Un poet scria atunci, la miting, versuri proaspete. Un pictor grafician a schițat contururile unei compoziții adînc umane. Un ziarist mi-a vorbit despre ciclul de articole pe care le va scrie sub impresia celor văzute. E liniște în acest avînt izvorît din adîncul inimilor? Liniște, nu. Și totuși cît de aproape este de imaginea majestuoasă a La Platei, de imaginea nesfîrșită a pampei și de focul tainic mocnind în ochii mereu nostalgici, negri și imenși ai argentinienilor! Da, e frumos. Frumos ca și sierele de la poalele Cordilierilor, frumos ca și culmile lor, frumos ca și imaginea uriașului din poveste care se trezește dintr-un somn greu bîntuit de coșmaruri, în zori de zi cînd la orizont apar primele raze purpurii ale soarelui binefăcător.

În Argentina soarele răsare din apele oceanului, din spre răsărit.

— La fel, ca la noi! mi-am zis în dimineața plecării, cu gîndul luîndu-și zborul spre patrie. Și astăzi, cînd scriu aceste rînduri, în primele ore ale dimineții discul soarelui apare dătător de viață deasupra apelor Mării Negre, iar gîndul mă poartă spre țări pe care le-am cunoscut, spre popoare animate de sentimente, de năzuințe și de gînduri adînci, de dor de viață, de pace, de liniște. Departe, la 15.000 de kilometri de țara noastră, trăiesc milioane și milioane de oameni care vorbesc o limbă asemănătoare cu limba română. Trăiesc oameni înrudiți prin temperament, prin unele trăsături psihologice foarte apropiate firii românului. Oameni care poartă țării noastre un interes nestins și o vie dorință de a ne cunoaște. Este tocmai ceea ce corespunde dorințelor poporului și țării noastre pentru care pacea și înțelegerea între popoare constituie un țel și un bun de neprețuit.

N. MORARU

NAPOLI SUB SĂRUTUL BOMBELOR H

„Vedi Napoli, e poi muori". *Să vezi Napoli și apoi poți să mori, spun italienii exprimîndu-și admirația pentru acest oraș așezat în magnificul golf ce poartă același nume. Șugubeții napolitani (nu întîmplător aici s-a născut teatrul lui Eduardo de Filippo) au parafrazat celebra zicală în modul următor: „Să vii la Napoli să vezi moartea".*

Într-adevăr, albastrele ape ale frumosului golf sînt astăzi pătate de siluete masive ale flotei de război americane. Napoli a devenit capitală N.A.T.O. De pe vasele portavioane ancorate în larg își iau zilnic zborul bombardiere americane încărcate cu bombe atomice și cu hidrogen. Orice greșeală ivită în rețeaua radar poate dezlănțui un război atomic.

Și acuma cei peste un milion de napolitani își amintesc cu groază de ziua de 11 martie cînd un bombardier B 47 a scăpat din greșeală o bombă atomică, care însă din fericire era fără focos.

Pe colina Posillipo, una din cele mai frumoase și liniștite regiuni din lume, pe strada Orazio, strada Petrarca, strada Menzoni și altele, peste 2000 de clădiri sînt ocupate de militari americani.

Locuitorii Napoli-ului cer ca orașul lor să redevină în exclusivitate oraș turistic. Ei refuză cu indignare primejdiosul titlu de capitală N.A.T.O.

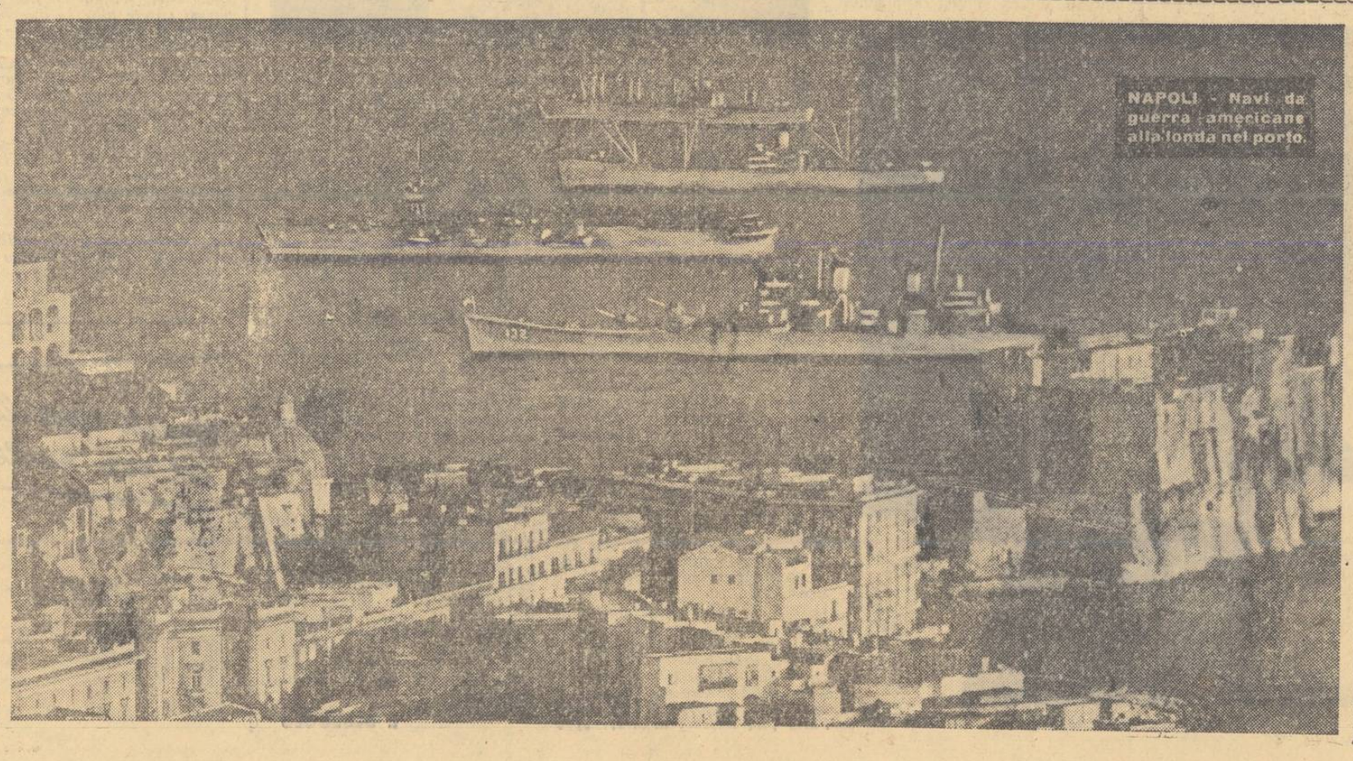

Egalitate made în S. U. A.

Cheltuielile militare au atins în S.U.A. sume astronomice. După cum se vede în caricatura de mai sus, reprodusă după publicația americană „The People's World" democrația burgheză nu face într-adevăr nici o deosebire între bogați și săraci. Bugetul militar înghite în mod „egal" atît din profituri, cît și din salarii. Numai că în timp ce capitaliștii aproape că nu simt mușcătura, salariații rămîn fără nimic.

Situația are însă următoarea consecință: scăderea cîștigurilor maselor de oameni ai muncii a diminuat puterea lor de cumpărare și a dus la criza de supraproducție existentă astăzi în S.U.A.

ȘI-AU DUBLAT RADIOACTIVITATEA

Ziarul „NEW YORK TIMES" publică o știre în care se arată că, după cum reiese dintr-un studiu al comisiei pentru energia atomică, căderile de stronțiu radioactiv asupra orașului New York au sporit în anul 1957 cu 50 la sută.

Agenția „UNITED PRESS" transmite că Departamentul Sănătății al S.U.A. a anunțat că recoltele de legume din nordul Californiei și-au dublat radioactivitatea în urma unor căderi radioactive.

De asemenea ziarul englez „DAILY HERALD" a publicat un articol din care desprindem următoarele:

„Asistăm la spectacolul lamentabil pe care ni-l prezintă guvernele britanic și american care caută toate scuzele pentru a continua experiențele lor cu bomba cu hidrogen".

Doresc sau nu o conferință?

Statele Unite au condiționat o întîlnire la cel mai înalt nivel de o conferință a miniștrilor de externe. U.R.S.S. a acceptat.

S.U.A. au condiționat atunci conferința miniștrilor de externe de o întîlnire a ambasadorilor. U.R.S.S. a acceptat din nou. La Moscova a și început un schimb de consultări între ambasadorii american, englez, francez și ministrul de externe al U.R.S.S.

La o conferință de presă la Washington un ziarist l-a întrebat pe dl. Dulles dacă ambasadorul S.U.A. la Moscova ar avea măcar autorizația de a accepta data conferinței miniștrilor de externe, la care secretarul de stat a răspuns negativ.

Singura autorizație a ambasadorului american e de a tărăgăna cît poate mai mult convocarea oricărei conferințe deoarece așa cum a scris fostul ministru englez Nutting în „NEW YORK HERALD TRIBUNE" mai întîi „este esențial ca Marea Britanie și America să stabilească fără întîrziere dacă doresc o conferință la nivel înalt".

BOX?

Atunci cînd U.R.S.S. a anunțat că a lansat primul satelit artificial al pămîntului, oficialitățile americane au declarat că pentru ei nu e o surpriză deoarece au știut că așa va fi.

Acum cînd U.R.S.S. a anunțat încetarea unilaterală a experiențelor cu armele atomice, aceleași oficialități au declarat că se așteptau la așa ceva.

Față de aceste atitudini, publicația britanică „ECONOMIST" a scris: „Un boxer care a primit o lovitură puternică și eficientă în maxilar nu pierde mai puține puncte dacă afirmă că știa că va fi lovit".

DACĂ...

Ziarul „NEW YORK HERALD TRIBUNE" își manifestă îngrijorarea față de creșterea schimburilor comerciale dintre țările socialiste și o serie de state din Asia și Africa. În concluzie el susține că „dacă lumea liberă (citește capitalistă n.n.) și-ar mobiliza resursele economice pe baza unui comerț bazat pe principii de egalitate și avantaj reciproc, ea ar putea.. reduce atracția comerțului cu blocul comunist".

Dacă monopolurile capitaliste ar face comerț bazat pe principii de egalitate nu s-ar mai numi monopoluri...

1 MAI

măreață manifestare a solidarității internaționale a oamenilor muncii

(Urmare din pag. 1-a)

proximativ 20 la sută din cîștigul lor. Ziarul „CHICAGO DAILY NEWS" relata următoarea declarație pe care un șomer, Kunz, în vîrstă de 46 de ani, a făcut-o unui reporter: „Sînt pur și simplu flămînd... și nu mi-e rușine s-o recunosc. După ce am plătit ieri seară 70 de cenți pentru o noapte la azil mi-au mai rămas doar doi cenți în buzunar".

Ofensivei capitalului împotriva nivelului de trai al maselor, muncitorimea americană îi răspunde cu puternice acțiuni greviste. În 1957, în S.U.A. au fost pierdute 16.000.000 zile de muncă din cauza grevelor. Numărul grevelor s-a ridicat la circa 3600 cu participarea a aproape 1.400.000 de muncitori.

Socialismul l-a dezrobit pe om

În S.U.A. sînt peste 6 milioane de șomeri. În U.R.S.S. nici unul. Aceasta pentrucă socialismul a lichidat odată pentru totdeauna posibilitatea crizelor și a șomajului.

În S.U.A., în multe întreprinderi, muncitorii lucrează o săptămînă incompletă. Și în U.R.S.S unele categorii de muncitori au săptămîna de lucru de 36 sau 42 ore. Este însă o imensă deosebire calitativă.

În U.R.S.S., datorită perfecționărilor tehnice necontenite, datorită faptului că omul nu mai este un sclav al mașinii, ci aceasta slujește omului, a devenit posibil ca într-o serie întreagă de ramuri ale economiei să se treacă la ziua de muncă de 7 și chiar de 6 ore. Aceasta se face fără scăderea salariului; mai mult, minimul de salariu va fi ridicat.

În S.U.A. săptămîna de lucru incompletă este determinată de existența șomajului și provoacă la rîndul ei șomaj. Salariul muncitorului scade corespunzător cu numărul de ore și zile cu care lucrează mai puțin. Pentru muncitorul american micșorarea zilei de lucru este un blestem.

Comparînd uriașele realizări ale Uniunii Sovietice cu declinul tot mai accentuat al economiei americane vedem limpede ce imensă deosebire există între putreda, orînduire capitalistă și înfloritoarea eră a socialismului biruitor.

Socialismul care l-a dezrobit pe om de exploatarea capitalistă, care a făcut ca poporul să devină stăpîn pe soarta sa, creează posibilități nelimitate pentru înfăptuirea celor mai îndrăznețe năzuințe ale minții omenești.

*

Popoarele socialiste întîmpină acest 1 Mai sub semnul unor strălucite biruințe. Poziția economică și politică a statelor socialiste în arena mondială devine tot mai solidă.

Priviți în jurul nostru, la țara noastră. Orașele și satele Patriei își schimbă necontenit înfățișarea. Se construiesc noi fabrici, se ridică noi locuințe. În magazine apar tot mai multe mărfuri.

Vom face și la acest 1 Mai bilanțul succeselor noastre, pe un an dar ne vom duce cu gîndul și la viitor. Știm doar prea bine că angajamentele noastre de azi, mîine vor prinde viață prin munca noastră a tuturora.

De 1 Mai străzile vor fi pline de oameni.

Demonstrînd, ne vom exprima bucuria de viață, ne vom manifesta solidaritatea cu oamenii muncii din întreaga lume în lupta lor pentru viitorul de aur al omenirii — comunismul.

Și seara, în parcuri, perechi-perechi se vor plimba, șoptindu-și cu duioșie tainice cuvinte de dragoste. Poate că unii, mai înclinați spre melancolice aduceri aminte, vor susura la urechea iubitei delicatele rime ale bardului Topîrceanu:

La braț vă strecurați afară,
Pr'in parcul liniștit să stai
Cu ea, pe-o bancă solitară,
În noaptea tainică de mai.

Seara, în parcuri, jocurile de lumini și serbările populare vor marca din nou bucuria tuturor oamenilor care trăiesc sub soarele socialismului. Îndrăgostiții vor putea în liniște să-și făurească visuri. Ele se vor înfăptui oricît de îndrăznețe ar fi.

Eugen PHOEBUS

meridiane
meridiane
meridiane
meridiane

PRETUTINDENI

IN MUZEELE din Moscova, vizitatorii vor fi dotați cu aparate radio portative cu unde scurte. Un expert în probleme de artă, instalat în cabina specială situată la începutul fiecărei galerii va transmite explicațiile sale competente, care pot fi auzite numai apropiind de ureche micile aparate. La rîndul lor, vizitatorii vor putea să adreseze prin radio întrebări expertului.

●

DOI DEPUTAȚI englezi, un laburist și un conservator, au deschis în Camera Comunelor ofensiva împotriva caracterului trist al zilei de duminică. În Marea Britanie, într-adevăr, în baza unui „Sunday Observance Act" din anul 1600 duminica este zi tristă prin lege: e interzis să se danseze, să se joace golf, să se meargă la circiumă, este oprit să se meargă la teatru și în localuri de noapte; există, firește, o oarecare toleranță, dar un judecător pedant poate condamna pe cetățean chiar dacă închiriază o barcă pentru a face o plimbare pe un fluviu sau cumpără o înghețată copilului său.

●

MODA anului 1958 prevede rochii scurte pînă la genunchi. Nimic de zis. Dar în unele țări occidentale, ca de obicei, se exagerează. Un creator de modă, din Londra care desigur se vrea original cu orice preț, a lansat o jartieră năstruș-

nică, așa precum se vede în fotografia noastră, menită să atragă și mai mult privirile asupra picioarelor pe care rochiile scurte le lasă și așa destul de desvelite...

●

FOSTUL președinte al S.U.A., Truman, a rostit un discurs la Universitatea din Yale. Cu acest prilej el a declarat, după o matură gîndire: „Regres (economic — N.R.) este atunci cînd vecinul vostru și-a pierdut slujba. Criză, atunci cînd voi v-ați pierdut-o". Să recunoaștem, butada — definiție a fostului președinte reprezintă o remarcabilă contribuție la dezvoltarea economiei politice contemporane din S.U.A...

●

LA LONDRA a avut loc un „concert" de skiffle, o muzică sincopată care se execută pe cozi de mătură, tigăi, chitare sau oricare altă unealtă sau instrument care poate produce zgomote „agreabil" cacofonice.

●

O RECENTĂ anchetă a stabilit că în lume există 280 de milioane de aparate de radio și 57 milioane de televiziune.

●

IN APROPIEREA localității Morasko, lîngă Poznan (R. P. Polonă), a fost găsit de curînd un meteorit în greutate de 75 kg.

●

IN ORAȘUL Kecskemet (R. P. Ungară) a sfîrșit o mare vîlvă cazul unei femei, Istvanne Balogh, care are trei rinichi. Rinichii funcționează normal.

●

UNUL din cei mai mari cîini din lume trăiește în Anglia. El cîntărește 92 kg. și măsoară 2,20 m.

●

POLIȚIA orașului Dublin din statul Georgia (S.U.A.) a arestat un aviator care, după ce a aterizat cu micul său avion în mijlocul unei străzi cu o puternică circulație, și-a continuat drumul ca un obișnuit automobilist. Pilotul a fost acuzat de „zbor în stare de ebrietate".

●

Dr. ANTOHNY LAUGHTON, colaborator al Institutului britanic de oceanografie a scufundat în apele Oceanului Atlantic un aparat fotografic impermeabil, care a atins fundul la o adîncime de 4.000 m. Ulterior s-a putut constata că filmul a imprimat între altele urmele picioarelor unui mic animal submarin.

●

MICUȚA Luciana Barboni din Casaletto Ceredano (Italia) are o neobișnuită poftă de mîncare. Pentru a i se astîmpăra foamea, trebuie să i se servească

zilnic nu mai puțin de 4 cotlete mari, 1 kg. de orez, 14 banane și alte fructe, adică alimente în valoare de peste 5.000 de lire italiene.

Tatăl ei s-a adresat recent guvernului italian cerînd să fie ajutat întrucît leafa sa modestă de lucrător nu-i ajunge s-o poată hrăni pe fetița sa bolnavă.

●

HERMANN BURNHAM din Atlanta-City a intentat acțiune de divorț împotriva soției sale. Motivul invocat în fața tribunalului: soția sa i-a ascuns faptul că înainte de căsătorie un chirurg i-a „retușat" o porțiune de circa trei centimetri din nas!

●

IN TIMPUL unei semi-finale a Cupei Scoției la fotbal trei spectatori au murit în urma unor crize cardiace...

●

IN VIRTUTEA acordului încheiat cu Uniunea Sovietică în domeniul utilizării energiei nucleare în scopuri pașnice, în prezent în Iugoslavia se construiește primul reactor. Construcția va fi terminată la sfîrșitul anului.

●

FABRICA „Tatra" din R. Cehoslovacă a sărbătorit recent a 60-a aniversare. Cu acest prilej s-a deschis o expoziție, unde printre altele a fost expus primul autovehicul produs în anul 1901 precum și ultimele modele: „Tatra 603 — Diplomat" și automobilul de curse „Tatra Monopost".

O nucă, niște pitici și un nou tip de film artistic

Într-o casă, de pe o stradă oarecare din marginea orașului Cîmpina, trăiește un tînăr subțirel, scund, sensibil, vioi, simpatic, pe numele lui: Florin Rădulescu. Acest tînăr construiește locuințe pentru pitici.

Faptele povestite au să confirme.

Imaginați-vă o nucă, pur și simplu o nucă de mărime obișnuită. Și gîndiți-vă că ați descoperit pe ea două balamale în lemn fumuriu, prinse în niște lemn și, la polul opus, niște închizători din același lemn, prinse în același fel de peretele nucii și frumos cioplite în stil românesc. Imaginați-vă că ați deschis nuca și că ați descoperit în partea stîngă a ei, o încăpere, o bucătărie de țară, iar în partea dreaptă o odaie țărănească. Rețineți că bucătăria, ca și odaia, nu ocupă respectiv toată jumătatea nucii ci numai un volum înscris într-un cadru cu o latură de aproximativ 2 cm. și cu adîncimea respectivei nuci, restul fiind acoperit cu „șindrilă", așa cum e acoperit podul unei case țărănești. Ce se găsește în bucătărie? O sobă țărănească cu plită, cu tingirea la foc, cu lingura în ea, un dovleac galben în cuptor și oala cu lapte la prins în nișa sobei; în fața ei veți zări ceaunul cu fățălețul în el, surcele pregătite pentru foc, iar mai sus pe perete, o policioară cu două vase. Bucătăria dispune și de o masă de tip românesc cu trei picioare, cu mămăligă pe ea, o strachină și un drob de sare; lîngă masă un scăunel în stil țărănesc cu trei picioare. Pe un zid, un blidar cu 11 străchini de dimensiuni diferite, dar care nu depășesc 1,5 mm. Cu fundul adîncit și marginile ușor arcuite, ca în natură, străchinile sînt pictate fiecare în alt gen. Am numărat pe una dintre ele douăzeci de linii pe o suprafață mai mică de un milimetru, în afara celor două cercuri specifice picturilor românești de pe vase.

Odaia țărănească numără 28 de piese, și are tot ceea ce se găsește în casele țărănești. Pe lîngă ființele care ar putea locui aici, piticii lui Sw'ft din celebra carte despre aventurile lui Gulliver sînt niște uriași. Constructorul nostru e autorul unui întreg cartier de locuințe: vila Luminița, casă pentru un licurici într-o cochilie de melc, adăpostită de vînt și de ploaie sub evantaiul unor pălării de ciuperci; locuința unei gize, în stilul caselor țărănești de lut și cu acoperiș de stuf, dar mai mică decît o cutie de chibrituri, peste care a căzut o creangă neagră, așa cum se întîmplă în pădure. Gîza se apropie de casă cu cobilița în spate, cu două vase, în care duce semințe, în timp ce un bondar gras îi deschide ușa arătîndu-și pîntecul cu dungi aurii. În dosul casei se găsește bucătăria de vară, o masă cu trei picioare, un scăunel, încă o sobă, ulcioare, elește pentru foc, gratii de uscat semințe și alte obiecte care pot intra toate într-un degetar.

Vizitînd cu privirea acest cartier pentru pitici, descoperi o moară de vînt într-o tărtăcuță, un nasicorn înjugat la caleașca fermecată, făcută dintr-o nucă pe roate, o casă țărănească dobrogeană cu toate acareturile, închisă într-o tărtăcuță, o vedere panoramică de pe valea Doftanei, etc., etc., etc.

Actorii acestui film sînt culeși din lumea minusculă a naturii. Sînt gîzele ale căror membre făcute flexibile printr-un procedeu special, pot fi manevrate ca niște păpuși. Există și posibilitatea de a folosi gîzele vii. O gărgăriță care se plimbă pe un fir întins între două prăjini minuscule, devine un celebru acrobat. Și iată cum: gărgărița are tendința naturală, ca odată ajunsă la marginea unui fir să se ridice în două labe pentru ca să pipăie cu celelalte două. Ori fotografiată dintr-un unghi potrivit în acest moment, ea poate lăsa iluzia că răspunde ovațiilor publicului care se găsește la picioarele ei. Ne putem aștepta să se folosească reflexele condiționate ale animalelor, în crearea unui scenariu fără îndoială inedit la care printre colaboratorii științifici să se numere și entomologii. Dar oare acesta va mai fi un film de desen animat?

Nu ne găsim oare în faza de elaborare a unui nou tip de film artistic pentru copii?

Ion SĂRARU

Artizanul și regizorul

Cînd Ion Popescu-Gopo a văzut pentru prima oară nuca transformată în apartament, a exclamat: „Mai sînt oameni care fac așa ceva?". Peste doi ani exclamația lui s-a precizat într-o idee: „Ar fi teribil un film de desen animat în care să folosim machetele miniaturale ca decor". Ce aduce nou acest tînăr machetator? Materialul în primul rînd, pe care el îl culege direct din natură, de pe cîmp, din grădini, din păduri, de acolo de unde îl găsește. În laboratorul lui ciudat veți găsi fel de fel de semințe, de coji, de scorburi și putregaiuri, de globuri de fructe, de ouă și plase de păianjen. Coloratia acestor piese culese direct din natură este uimitoare prin varietatea și strălucirea ei. Filmul ar putea profita totodată și de autenticitatea pe care acest material o aduce. Cînd se sculptează ruinele unui castel în putregai, așa cum a făcut tînărul constructor, este evidentă fidelitatea machetei față de modelul autentic. În reproducerea tipului arhaic de casă țărănească, constructorul folosește o serie din aceste obiecte naturale — semințe, tărtăcuțe, etc. — pe care însăși gospodăria arhaică țărănească le folosea.

Ceea ce unora le-ar părea la prima vedere o fantezie de artist fără roade, sterilă, în cele din urmă și anume exactitatea execuției întinsă pînă la subdiviziuni de milimetru, în film prin valoarea detaliului capătă o importanță excepțională. Este știut că filmul de desen animat, introduce un decor simplificat, abstractizat, care face ca imaginea să se îndepărteze de realitate. Această pierdere este eliminată prin execuția excepțional de fină a tînărului constructor.

O trupă de actori cu aripi

Primul film proiectat ar fi o poveste despre un copil talentat de la țară, care trăind în fraternitate cu natura și populația ei de gîze, își imaginează din cînd în cînd care este universul, și care sînt ocupațiile acestor gîze. Trimis să pască gîștele, el se trîntește pe burtă lîngă o buturugă putrezită și contemplă mișunarea gîndacilor, adăugînd la cele văzute imaginile create de fantezia sa de artist. Cînd e pus la colț, drept pedeapsă, un păianjen coboară pe un fir în fața lui, trezindu-i din nou puterea de închipuire care-l transportă în lumea micilor ființe ale naturii. Filmul ar împleti așa dar realul cu irealul fiind printre altele și o developare pe pînză a fanteziei artistice a unui copil talentat.

COLȚUL DISCOFILULUI

Apărute în decada romanței, discurile editate de „Electrecord", purtînd imprimările vechilor și îndrăgitelor romanțe românești, au cunoscut un mare succes de vînzare.

În majoritatea lor, romanțele sînt interpretate de Ioana Radu, cu acompaniamentul orchestrei de muzică populară radio, dirijată de Nicu sau Victor Predescu și al orchestrei de muzică populară „Electrecord", dirijată de Ionel Budișteanu. Au fost astfel imprimate romanțe cunoscute ca „Iți amintești", „La margine de București", „Mi-e dor", „Țiganca", „Din ochii care au plins vreodată", „Te aștept pe-același drum", „N-ai să știi niciodată", „Trece un car cu boi pe drum", precum și ultima creație în domeniul romanței, frumoasa și nostalgica „Am început să-mbătrînesc" a lui H. Mălineanu.

Imprimările se bucură de interpretarea caldă a Ioanei Radu, a cărei voce este cunoscută prin tonul ei vibrant și pătimaș. S-ar putea reproșa uneori imprimărilor o oarecare lipsă de puritate a sunetului (care se face resimțită mai ales în „Trece un car cu boi pe drum"). Alteori, tonurile acute devin prea metalice (ca în „La margine de București" sau „Destăinuire"). Deși acompaniamentul orchestrei este discret și bine dozat, în unele locuri el irumpe, acoperind ușor vocea interpretului („Din ochii care au plins vreodată").

„Electrecord", a cărei producție de discuri a crescut considerabil în ultimul timp, a umplut cu aceste înregistrări un gol, dăruind iubitorilor de muzică de „inimă albastră" o frumoasă colecție, interpretată cu gust și simțire.

E. M.

Portretul unui tînăr regizor de film

În numărul de azi vă prezentăm un tînăr regizor de film.

— *Numele?*

— Marius Teodorescu.

— *Vîrsta?*

— 32 de ani.

— *Căsătorit?*

— Da.

— *Copii?*

— Doi: Graziella și Șerban.

— *Sînteți absolvent al Institutului de Teatru și Cinematografie?*

— Da. M-am înscris în 1947 la Institutul de Teatru, secția Regie scenică, la clasa lui Dinu Negreanu. Apoi am trecut la Institutul de Cinematografie, secția Regie de film, pe care l-am absolvit în 1951 odată cu prima promoție.

— *Profesiunea de regizor de film v-a atras încă din.. adolescență?*

— Nu. Eram îndrăgostit de arhitectură. De altfel am urmat cursurile acestei facultăți din 1944 pînă în 1947.

— *...Cînd ați trădat-o pentru teatru.*

— Da, pentru că, vedeți, și de teatru am fost îndrăgostit. Vă mărturisesc că în biblioteca mea se află un număr covîrșitor de volume de teatru.

— *Care vă sînt dramaturgii preferați?*

COLEA RAUTU în rolul vechilului din filmul „Bijuterii de familie"

— Shaw, Ibsen și Cehov. De altfel, pe vremea cînd eram student în anul II la Facultatea de teatru m-am ocupat mult de Ibsen, pe care l-am tradus, comentat și pus în scenă.

— *Care vă sînt regizorii de film preferați?*

— Pudovkin și Vittorio De Sica.

— *Și acum să ne ocupăm de filmul dvs. „Bijuterii de familie". În cît timp l-ați realizat?*

— În 7 luni: din mai pînă în noiembrie.

— *Amintiri plăcute?*

— Momentele de lucru pe platou, cînd, împreună cu actorii, realizam un personaj, îl finisam și îi dădeam viață în fața obiectivului.

— *Amintiri neplăcute?*

— Exterioarele. Am filmat mult pe vreme proastă, în ploaie și frig. Și apoi scenele de masă. Am scos-o destul de greu la capăt cu figurația.

— *După cum știm, premiera bate la ușă. Aveți emoții?*

— Dublă emoție, în primul rînd pentru premiera de luni și apoi mă tem și de premiera de la Karlovy Vary cînd filmul va fi prezentat în fața unor spectatori și critici din lumea întreagă.

— *Proiecte de viitor?*

— Aș dori să fac un film a cărei acțiune să se inspire din viața artiștilor plastici.

— *O dramă, o comedie?*

— Comedie în nici un caz. E un gen de care, cred, nu mă voi apropia niciodată.

— *Înseamnă că la De Sica v-a atras nu comicul savuros, spumos, care abundă în unele din filmele sale. Înseamnă că v-a cucerit De Sica, autorul unor filme de mare intensitate dramatică, cum ar fi „Hoți de biciclete" sau „Umberto D".*

— Exact.

— *Intenționați deci să abordați viitoarele teme în spiritul susamintitelor filme ale lui De Sica?*

— Nicidecum. Pentru că orice operă de artă trebuie în primul rînd să fie originală, să poarte amprenta autorului, fără ca, bineînțeles, să fie originală cu orice preț.

— *Încă o întrebare: cum vă petreceți timpul pînă la premieră?*

— Vizitez expozițiile de artă plastică și mă plimb cu Graziella la șosea.

Silvia KĒRIM

Îi recunoașteți?

● Foarte tînără, cu multă personalitate, cu mare talent, a stîrnit aprecierea publicului pentru creația sa din filmul „Al 41-lea", unde avea ca partener pe Oleg Strijenov. Nu de mult, publicul românesc a revăzut-o într-un film realizat de Alexandr Stolper.

● Ne-a vizitat țara în urmă cu cîteva luni, împreună cu soția sa. Se bucură de o mare popularitate în toată lumea pentru filmele pe care le-a realizat în calitate de regizor, pentru creațiile sale în calitate de actor.

● A apărut în urmă cu doi ani pe firmamentul stelelor de cinema. Mărele ei talent, care s-a remarcat de la început, i-a îngăduit în numeroase filme, valoroase creații. Publicul românesc o cunoaște dintr-un film realizat de René Clement după opera unui mare scriitor francez.

● Mare actor român de teatru și cinema. Pe scenele românești a înregistrat an de an răsunătoare succese. Ultimul său film este o adaptare cinematografică a unei cunoscute nuvele a lui Caragiale.

● A cucerit publicul de la prima ei apariție pe ecran, în urmă cu vreo 20 de ani. Creații de seamă a avut în filmele „Oameni în ceață", alături de Jean Gabin, „Simfonia pastorală", etc. și recent, într-un film francez alături de Gerard Philipe.

Dirijează Roberto Benzi!

Mă aflam de curînd, la Karlovy Vary, cînd trecînd prin fața unui panou am zărit pe un mic afiș galben cuvintele cu care am întîlnit rîndurile de față. Ce iubitor de muzică ar fi putut rămîne indiferent în fața perspectivei de a asculta un concert dirijat de „copilul minune"?

Acei dintre cititorii noștri care au văzut filmul „Preludiul gloriei" nu pot uita desigur pe băiețașul cu părul negru, cîrlionțat și cu pantalonași scurți, care dotat fiind cu o fenomenală muzicalitate, a ajuns să dirijeze la vîrsta la care alții abia învață să scrie. Ați suferit atunci, alături de ei, în momentele grele, și ați lăcrimat poate de emoție văzîndu-i visul împlinit, în acordurile solemne ale „Preludiilor" lui Liszt. L-ați revăzut adolescent, cu un orizont mai larg, în filmul „Chemarea destinului". Apoi n-am mai aflat prea multe despre Benzi. Și-a realizat oare Roberto năzuința de a deveni un adevărat dirijor sau poate geniul lui s-a stins cu trecerea timpului, ca la atîția „copii minune"?

Dar îndoielile s-au spulberat.

Au journal ragazzin
Avec mon meilleur souvenir
Roberto Benzi
avril 58

Autograful acordat de Roberto Benzi pentru cititorii revistei noastre.

Mă aflam în fața realității concrete. Spre disperarea mea am aflat că biletele puse în vînzare se epuizaseră. Cum nu înțelegeam să renunț atît de ușor, am pătruns pînă la directorul Filarmonicii și uzînd de calitatea mea de oaspe și de slujitor al muzicii, am obținut biletul dorit.

Roberto Benzi a sosit în Cehoslovacia la 7 aprilie și prima sa oprire a fost la Karlovy Vary. Acest lucru își are semnificația sa. Celebra stațiune balneară, care în acest an își serbează a 600-a aniversare, are o tradiție muzicală de secole. Renumiți dirijori, instrumentiști și cîntăreți au concertat aici în fața unui public venit din toate colțurile lumii. În prezent Karlovy Vary are o orchestră simfonică de un nivel foarte ridicat. Încă din prima zi a venirii lui Roberto, la „Grande Hotel Cedok Moskva" s-au primit peste 200 de scrisori, telegrame și comunicări telefonice, prin care admiratorii săi îi doreau succes și ședere plăcută în Cehoslovacia. Am reușit să înșel vigilența portarului și să pătrund la o repetiție a Filarmonicii. Tiptil am intrat în sală și am încremenit pe un colț de scaun. Acolo se mai aflau doar tatăl lui Roberto și interpreta. Pe scenă orchestra, sub bagheta „copilului minune", repeta uvertura la „Vecerniile siciliene" de Verdi. Deși ardeam de nerăbdare să-l văd la față, am fost totuși vrăjit, ca și cei din orchestră și am uitat de toate. Care este oare secretul succesului acestui tînăr de 21 de ani? Răspunsul a venit de la sine: în primul rînd muzicalitatea, o cultură muzicală vastă, temperamentul său meridional, sensibilitatea și energia lui. Cu gesturi calme, dar foarte expresive, fără a urmări efecte teatrale, neadmițînd nici un compromis, el cere membrilor orchestrei acea cantabilitate italiană specifică lui Verdi, multă simțire, ritm, dinamică. Adesea se aud în sala de repetiții indicații scurte, dar pline de foc: expressivo, cantabile, dolce!

O recentă fotografie a lui Roberto Benzi

Tocmai încercam să-mi amintesc de Roberto cel în pantaloni scurți, cînd deodată dirijorul oprește orchestra:

— Dumneata, se adresează el în limba germană unui violonist din rîndul 3, ai cîntat sol natural în loc de sol diez. Cel vizat, un om în vîrstă, cu tîmplele ninse, surîde admirativ: mea culpa! Mai departe, în finalul lucrării, pentru că nu-i plăcea execuția unei „ritenuto" și a unui pianissimo care urma după el, a repetat de cinci ori pasajul respectiv pînă a ieșit bine. Nu am remarcat nici o urmă de oboseală sau neatenție la membrii orchestrei. În sfîrșit se face pauză. Acum e momentul! Iată-l venind în direcția mea, înconjurat de cîțiva instrumentiști care îi solicită autografe. Auzind că sînt din România, fața i se luminează într-un zîmbet de simpatie. Scurta convorbire pe care am avut-o cu el a fost de nenumărate ori întreruptă de solicitanții de autografe, pe care-i satisfăcea cu aceeași cuceritoare amabilitate tinerească.

...De la vîrsta de 5 ani a îndrăgit pianul și muzica în general. După succesul înregistrat de filmul „Preludiul gloriei" scopul vieții sale s-a conturat precis: să rămînă credincios muzicii și să devină dirijor. Studiile de la Paris i-au deschis drumul spre pupitrele orchestrelor simfonice din Franța, Anglia, Belgia, Spania, Danemarca, Portugalia și America. Din bogatul său repertoriu, cei mai apropiați îi sînt maeștrii italieni, apoi Beethoven și Dvorak. De viața muzicală a patriei noastre a auzit multe.

— Am aflat de succesul repurtat de Filarmonica din București sub conducerea maeștrilor George Georgescu și Mircea Basarab în recentul ei turneu întreprins în U.R.S.S., Finlanda și Suedia, *îmi spune el.* De asemenea am admirat de curînd la Paris pe maestrul Constantin Silvestri. *Aveam întîmplător la mîine lucrarea „L'essor de la musique dans la Republique Populaire Roumaine" de Andrei Tudor, pe care m-am grăbit să i-o ofer.*

— Ce frumos este Ateneul dumneavoastră, *îmi spune Roberto.*

— *Sperăm să vă vedem pe scena lui.*

— Aș veni cu multă bucurie în România, *mi-a răspuns Roberto Benzi.*

S-a interesat apoi de numărul Filarmonicilor și al teatrelor de operă din patria noastră și a fost plăcut surprins aflînd aceste date. În încheiere, l-am rugat să-mi scrie cîteva cuvinte pentru cititorii revistei noastre.

Pentru admiratorii săi din Romînia i-am luat și adresa: Roberto Benzi, *9 rue Guy de la Brosse, Paris V-e.*

Concertul a avut loc în seara zilei de 11 aprilie în sala de festivități a „Grande Hotelului Cedok Moskva".

Un număr mare de persoane așteptă la intrare și am auzit, de data asta în limba cehă, clasicul „n-aveți un bilet în plus?"

În program, în afara „Vecerniilor siciliene" de Verdi, au mai intrat „Dragostea vrăjitoare" de De Falla, „Simfonia V-a" de Beethoven și bineînțeles „Preludiile" de Liszt.

Filarmonica din Karlovy Vary s-a întrecut pe sine, cîntînd ca un instrument de preț în mîna unui iscusit maestru. Asistența a ascultat cu respirația întretăiată de emoție, iar la sfîrșit aplauzele nu mai conteneau minute în șir.

După concertul de la Karlovy Vary, Roberto Benzi a plecat la Budapesta, de aici la Bratislava, unde va dirija Filarmonica slovacă, apoi la Praga (26, 27 și 28 aprilie) și în sfîrșit la Pilsen (3 mai) unde va dirija orchestra Radiodifuziunii cehoslovace și unde în locul Simfoniei a V-a de Beethoven va răsuna Simfonia a VII-a a aceluiași compozitor.

I. DEDEOGLU

La pupitrul orchestrei

Am văzut pentru dvs.

„Moralitatea D-nei Dulska"
de G. ZAPOLSKA

Războiul era pe sfîrșite. Ruinele mai fumegau, la cîteva sute de metri se mai auzeau tunurile bubuind, iar-colo mai exploda o grenadă... Pe malul drept al Vistulei, în Varșovia rănită de moarte, abia scăpată de ocupanți, printre ruine, în moloz și fum, se înghesuiau în acele zile crîncene, un teatru provizoriu, în care jucau cei — puțini — ce supraviețuiseră măcelului nazist. Iată numai un fapt care ilustrează nețărmurita dragoste a poporului polonez pentru teatru.

În zilele acelea crîncene și în cele ce urmară, teatrele poloneze, renăscute din ruine, își înscriseseră în repertoriu mai ales două piese care s-au bucurat de un uriaș succes. Prima este o veche operă poloneză „Cracovieni și Montagnarzi" datînd din secolul al XVIII, care aparține scriitorului Wojciech Boguslawski numit pe drept cuvînt, „părintele teatrului național polonez". Pe drept cuvînt pentru că Boguslawski a fost fondatorul primului teatru permanent, în care piesele erau jucate în limba poloneză (mai înainte, în teatru fiind folosită limba franceză), el însuși activînd ca director de teatru, actor, traducător și autor a numeroase piese de succes.

Cea de-a doua piesă care s-a bucurat de aprecierea publicului polonez, în primii ani după eliberare, a fost „Moralitatea D-nei Dulska", violenta satiră a micii burghezii semnată de Gabriela Zapolska. Această piesă, scrisă înaintea primului război mondial și bucurîndu-se de o mare popularitate în Polonia, încă de la primele reprezentații, a stîrnit și admirația publicului de peste hotare, și mai ales a spectatorilor italieni, în 1954, cînd piesa a fost jucată de Teatrul Pirandello, bucurîndu-se de concursul excelentei actrițe italiene, Paola Bordoni, în rolul principal.

D-na Dulska este „onorabila" soție a unui pensionar cam mototol, Felix, „iubitoarea" mamă a trei copii: Hesia, Mela și Sbișko și „blinda" stăpînă a unei fete în casă, Hanka. Privit de pe trotuarul de visavi, căminul D-nei Dulska este un cămin model: Felix, soțul ei, își predă conștiincios pensia în coșnița consoartei, fetițele cu funde în păr și șosete albe se duc în fiecare zi la școală însoțite de Hanka, Sbișko își vede de treabă la birou... Totul e perfect. Dar numai dacă privești din afară. E perfect pentru că D-na Dulska, cu vrednicul ei „simț moral" știe să-și spele rufele în familie, să ascundă cu grijă micile și marile pete din conduita familiei, toate acestea în nețărmurita-i dragoste pentru morală. Iar dacă e nevoie ea nu se sfiește să recurgă și la bani — leacul tuturor relelor în societatea capitalistă — numai pentru ca „onoarea" familiei să fie salvată.

Și — nu e de mirare — reușește!

Veridicul personajelor și al situațiilor sînt, desigur, calitățile de seamă ale acestei piese, care se repetă acum pe scena „Studioului", în regia lui Sică Alexandrescu, pentru a vedea luminile rampei încă la sfîrșitul acestei luni.

In distribuție: Silvia Dumitrescu, Ion Manu, Mircea Constantinescu, D. Crișmaru, G. Cristescu, Dem. Rădulescu, Raluca Zamfirescu, Elisabeta Preda, Coca Andronescu, Didona Popescu, Anca Șahighian, Viorica Petrescu, Tina Ionescu, Ariana Oltean, Mițura Arghezi, Nelly Dordea, Zoe Gherasimat.

Nina VĂLEANU

„Soțul ideal"
de OSCAR WILDE

Pe scena Teatrului Municipal am asistat zilele trecute la repetițiile piesei lui Oscar Wilde, „Soțul ideal". Evoluînd printre intenții de decor, — un început de scară, un fotoliu improvizat — folosindu-se de elemente de recuzită, adesea invizibile, a căror existență se deduce doar din mișcarea actorilor — se desfășoară finalul actului III al piesei, în care replicile se succed ca loviturile de floretă într-un duel dramatic și grațios.

„Soțul ideal" — virulentă satiră a societății britanice „fin de siècle", — își desfășoară acțiunea în perioada marilor afaceri ale săpării canalelor maritime Suez, Panama. Afacerile fabuloase de bursă născute din ipotetica întreprindere a creării unui ipotetic canal, deci, pe baza unei grandioase escrocherii, stînt fundalul pe care evoluează oamenii înaltei societăți a lirei sterline. Fiecare dintre ei, cetățeni onorabili în lume, au de ascuns o imoralitate. Fiecare dintre ei e gata să-l șantajeze pe celălalt pentru a-și salva pielea. Și toți, mînați de aceleași interese, se vor acoperi unul pe altul, salvînd astfel „onoarea" întregii caste.

Punerea în scenă, evitînd melodrama în care s-ar putea lesne luneca, aduce în centrul atenției spectatorului, rînd pe rînd, ca în fascicolul orbitor al unui far, fiecare personaj al piesei, pentru a fi examinat.

„Soțul ideal" se bucură de o distribuție din care fac parte Jules Cazaban — artist al poporului (în rolul lordului Caversham), Tanți Cocea, artistă emerită (în rolul lady-ei Chiltern), Beate Fredanov, artistă emerită, (în rolul lady-ei Cheveley), Septimiu Sever (lord Chiltern), Lazăr Vrabie (lord Goring), Nelly Sterian (lady Markby), Anca Verești (Mabel), Victor Rebenciuc (contele de Nanjac), Zoe Anghel (mrs. Marchmont) și Beatrice Biega (lady Basildon).

Decorurile sînt semnate de Liviu Ciulei și Paul Bortnovski iar costumele de Elvira Postolache.

Premiera piesei este scontată în a doua jumătate a lunii mai.

Eva MOLHO

FLORI

Literare

● CONFORM unei statistici a UNESCO, în cursul ultimului an au fost traduse în lumea întreagă 27.617 cărți, în diferite limbi. Pe primul loc se află operele lui Lenin, din care au fost traduse în această perioadă 331 de cărți. Urmează Jules Verne 143, apoi Lev Tolstoi 134.

● ÎN EDITURA Academiei de Științe a U.R.S.S. a apărut traducerea versificată a unuia din cele mai vechi monumente ale culturii chineze — cartea de cîntece și imnuri „Șcițzin". Din această operă, care este totodată una din cele mai vechi opere ale literaturii universale, se pot afla foarte multe lucruri despre viața poporului chinez din antichitate.

● BINECUNOSCUTUL scriitor german Arnold Zweig a terminat recent un nou roman: „A sosit ceasul". Acesta face parte din marele său ciclu de romane intitulat „Marele război al albilor", care demască adevărata esență a primului război mondial. În prezent Zweig lucrează la romanul de încheiere a ciclului, care va purta titlul „Se sparge gheața".

● ÎN EDITURA franceză „Les Editeurs francais reunis" a apărut recent un nou roman al lui André Stil intitulat „Ne vom iubi mîine", în care se vorbește despre războiul din Algeria.

● EDITURA cehoslovacă „Nase Vojske" a scos recent de sub tipar cartea „Avalanșa" de Miloș Krno, în care e evocată răscoala populară din Slovacia din anul 1944.

● ÎN UNGARIA a apărut recent o ediție în patru volume a operelor lui V. Maiakovski, traduse în limba ungară.

● TIRAJUL total al cărților apărute anul acesta în R.P. Albania a fost de 2.400.000 exemplare, ceea ce reprezintă de 13 ori mai mult decît tirajul cărților editate în această țară în 1938. În cei 13 ani de putere populară au apărut în Albania mai multe cărți decît în ultimele 5 secole.

● LA BUENOS AIRES a fost recent pus în vînzare un disc microsillon pe care sînt înregistrate unele din lucrările marelui poet spaniol Federigo Garcia Lorca, împușcat de fasciști. Această „antologie sonoră" cuprinde o serie de versuri și de fragmente din lucrările dramatice ale lui Lorca și sînt citite de poetul Rafael Alberti.

Muzicale

● LA FILIALA Teatrului Mare al U.R.S.S. a avut loc recent premiera operei „Vrăjitoarea" de Ceaikovski. „Vrăjitoarea" este o lucrare în care apare în modul cel mai pregnant spiritul național rus al muzicii marelui compozitor.

● DIMITRI ȘOSTAKOVICI lucrează la o nouă orchestrare a operei „Hovanșcina" de Musorgski, lucrare care n-a fost terminată de autorul ei, ci de către Rimski-Korsakov în 1883. Șostakovici se străduiește să redacteze „Hovanșcina" într-o formă cît mai apropiată de concepția lui Musorgski. Pentru aceasta el se folosește de manuscrisul original al acestuia, devenit larg cunoscut abia după anul 1930 și de corespondența lui Musorgski în legătură cu compunerea acestei opere.

● OPERA britanică a pus în repetiție operele „Dalibor" de Smetana și „Ondine" de Dvorak. În felul acesta numărul operelor cehe care figurează actualmente în repertoriul Operei britanice se ridică la trei întrucît nu de mult a fost prezentată și opera „Jenufa" de Janacek.

● INTRE 3 și 11 iulie va avea loc la Prades, sub direcția lui Pablo Casals, un festival muzical consacrat muzicii lui Beethoven, Bach și Brahms. Alături de Pablo Casals, își vor da concursul Yehudi Menuhim, Alfred Cortot, Wilhelm Kempff, etc.

Cinematografice

● SOCIETATEA „Little Cinema" din Calcutta — India va realiza în curînd, în colaborare cu atelierele de filme de marionete din Gottwaldov R. Cehoslovacă, un scurt metraj de marionete pe tema celebrei epopei hinduse „Ramayana".

● FOSTUL campion mondial de box la toate categoriile, popularul Charles Carpentier, va fi interpretat pe ecran, într-un film biografic, de către artistul italian Rossano Brazzi.

● LA FESTIVALUL internațional al filmului care va avea loc între 2-18 mai la Cannes și-au anunțat pînă în prezent participarea 29 de țări.

● ACTRIȚA franceză Mylene Demongeot (pentru interpretarea din filmul „Vrăjitoarele din Salem") și actorul Pierre Brasseur (pentru interpretarea din filmul „Porte des lilas") au primit „Stelele de cristal", marele premiu internațional al Academiei franceze cinematografice.

● INTRE 2 și 18 mai, la Cannes, va avea loc al III-lea Festival al filmului medico-chirurgical.

BIROCRAȚI...

Desene de I. DORU

— Asta-i secretara care-mi trebuie !...

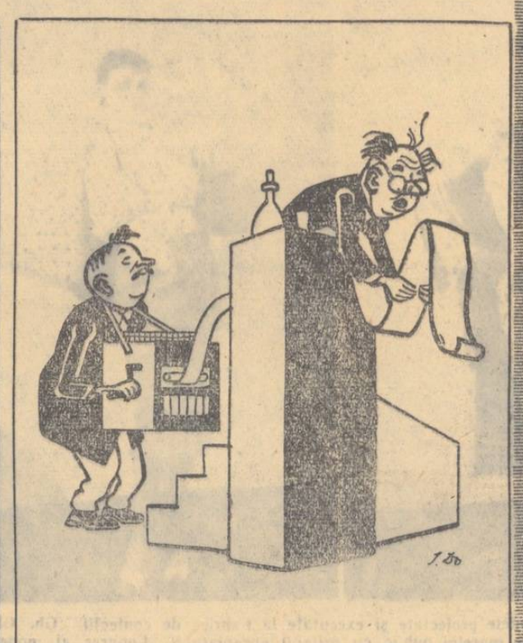

— Mai aveți nevoie de mine ?...

5 minute cu artistul poporului
George Calboreanu

(Urmare din pag. 1-a)

Mai ales în teatru. Peste două sute de roluri jucate, tragedii, piese de salon, comedii, farse, toate genurile și toate epocile, de la Regele Lear la Spirache din „Titanic-Vals". Unele mi-au adus aprecieri elogioase, altele au fost considerate căderi iremediabile.

— Nu prea am auzit de căderi.

— Să-ți reamintesc totuși una din ele. La începutul carierei mele bucureștene, am jucat rolul mutului din „Judith și Holoferu". Rol de mică însemnătate. Cronica a fost entuziastă. Spun drept, m-a cam copleșit. Se vorbea acolo nu numai de talent, ci de ceva mai mult. Peste opt zile am jucat pe Esop. Același critic care mă copleșise cu laudele cu o săptămînă înainte, scria: **„Cine l-a mai făcut și pe ăsta actor ?".**

— Cred că glumiți. Ați rămas ca acum treizeci de ani.

— Nu glumesc deloc. Cartea pe care o scriu va cuprinde pe larg toată această activitate a mea, trecută prin focul criticii și a timpului. Am clasat activitatea pe cele două epoci ale vieții mele: 1919—1944 și 1944 pînă astăzi. Și aceasta începînd cu zilele petrecute la conservatorul din Iași, unde mi-a fost profesor State Dragomir, un mare dascăl și actor. După ce am absolvit conservatorul, am fost angajat la Teatrul Național din Iași, unde era director poetul Mihail Codreanu. M-am îmbolnăvit, era inevitabil: locuiam într-un bordei, cu lut pe jos, prin ușa căruia sufla vîntul. Medicul teatrului a fost trimis să mă vadă, să mă controleze. Din cauza mizeriei nici n-a vrut să intre în casă. Amintesc episodul acesta doar pentru tineretul de azi, care are atîtea și atîtea condițiuni de care generația mea n-a avut parte! De la Iași am plecat la Cluj, unde am luat un premiu de creație și cu acești bani am plecat la Viena. Vroiam să învăț — și să joc acolo. Dar o telegramă dură m-a readus la realitate: dacă nu mă prezint imediat după concediu, voi fi considerat demisionat. Am răspuns pe loc: considerați-mă demisionat. Banii mi s-au isprăvit repede, așa că a trebuit să mă reîntorc și astfel am ajuns la București. Am debutat în „Chemarea codrului", la compania Bulandra. După doi ani am fost chemat la Național, unde am debutat în... comedie, în „Bujorești" pentru care primisem premiul la Cluj.

— Curios. Sînteți considerat un tragedian. Și totuși jucați cu succes în comedie, și încă ce roluri...

— Uiți că am creat la Național rolul lui Chirică din „Omul cu mîrțoaga" și pe Spirache din „Titanic Vals" ? Fiindcă a venit vorba de comedie: în „Bădăranii" joc cu ce are mai caracteristic țara noastră în materie de comedie: Birlic, Beligan, Giugaru, Marcel Anghelescu. Cel mai strălucit colectiv de comedie ce se poate înjgheba. Pentru mine este o adevărată reconfortare să joc cu el. Mă simt nespus de bine în mijlocul lui.

— Ați jucat pe vremuri pe „Hamlet". Nu v-ar tenta să-l mai jucați ?

— „Hamlet" a fost doar o demonstrație pentru mine. Nu o convingere.

— Vorbeați de cele două epoci diferite din viață. Nu vreți să ne explicați...

— Uite ce vroiam să spun: după 23 August 1944 am avut cele mai importante momente din viața mea. Am jucat repertoriul sovietic: pe Versînin din „Trenul blindat", apoi în „Platon Krecet". „Fata fără zestre". Jucasem pe vremuri din dramaturgia rusă în „Idiotul" lui Dostoievski, apoi pe Hlestakov din „Revizorul" și din dramaturgia noastră actuală, am jucat cu nespusă plăcere pe Petre din „Cetatea de foc" de Mihail Davidoglu și pe Iacob Istrate din „Recolta de aur" de Aurel Baranga.

— Pe Ștefan cel Mare îl jucați într-o manieră care vă atrage aclamațiile cele mai entuziaste. Am văzut sala în picioare. Am impresia că-l jucați cu totul altfel decît Nottara.

— Nu e intenția mea să fac comparații. Maestrul Nottara a creat rolul într-o manieră de senior. Ștefan al său era un prinț feudal din epoca sa. Or Delavrancea îl prezintă pe Ștefan ca pe un autentic moldovean, un caracter tare, legat de țărănimea lui. Toată lupta lui Ștefan a fost pentru popor, pentru neamul lui de țărani. El spune la un moment dat: „Ștefan v'a fost baci". Puteam eu, țăran ardelean de pe platurile Sibiului, să-l joc altfel decît o fac ?...

Romanița termina „capul" maestrului cînd megafonul răspîndea vocea regizorului.

— E a treia sunare.

Era timpul să-l lăsăm pe George Calboreanu să se pregătească pentru intrarea în scenă.

A. DRAGOMAN

VITRINA cu cărți

RADU BOUREANU:
„Umbra stelelor"

În totalitatea operei poetice a lui Radu Boureanu, care privește atît epoca dinainte de 23 August cît și cea de după această dată, se poate face o demarcație netă, prin ilustrarea celei de-a doua epoci cu un element în plus — și anume, al răspunderii, imediate și intense a scriitorului pe linie socială.

„Umbra stelelor", ediție recent apărută, cuprinde de la primul volum, „Zbor alb", aproape toată producția poetică a lui Radu Boureanu pînă la zi. Sînt incluse, în această culegere de aproape zece mii de versuri, volumele „Zbor alb", „Golful singelui", „Cai de apocalips", „Stîngele popoarelor", „Poezii alese" și, ultimul — „Umbra stelelor" — cuprinzînd un îmbelșugat număr de versuri inedite, care dă titlul generic.

Critica din trecut a interpretat în felurite chipuri, după cum felurite au fost metodele și pozițiile critice — de la tradiționalism trecînd prin modernism — opera de atunci a lui Radu Boureanu. Dar, marile prefaceri și noul ritm au dovedit poetului prezența unui mănunchi de coarde vibrînde la noile armonii luminate de crezul poetic al unui realism constructiv. Poezia nouă a lui Radu Boureanu se mișcă pe coordonatele sociale, revoluționare, îmbrățișînd chemările și problemele ridicate de marșul omenirii muncitoare spre libertate și pace. Se cuvine amintit că „Stîngele popoarelor", volumul de poeme care a înscris, larg și divers, aceste coordonate sociale și politice ale zilelor din 1948 înfățișează, în drumul străbătut de Radu Boureanu, o etapă — o viziune și o prezență a poetului combatant în lupta pentru împlinirea acestor idealuri. Culegerea de poeme care întregește mănunchiul celor cinci volume, „Umbra stelelor", trece printr-o mai variată gamă lirică înnoită — și ca exprimare, și ca subiecte, și ca maturizare a modului poetic.

Bogdan VARVARA

TUDOR VIANU:
„Versuri"

Ne-am deprins să citim numele profesorului universitar Tudor Vianu pe coperțile volumelor de exegeză literară. Zilele acestea au adus o surpriză multor cititori: Tudor Vianu, poet. Numele său, prin seriozitatea și profunzimea pe care le aduce, este o garanție, indiferent de domeniul în care apare el.

Versurile — pentru prima dată adunate la un loc — nu sînt numai „păcatele tinereții", căci dacă primele poezii ale volumului datează din 1916, cele de pe ultimele pagini sînt scrise în anul 1956. Cercetătorul literaturii, esteticianul, s-a aplecat mereu, în cursul anilor, asupra hîrtiei, pentru a potrivi cuvinte în rîtm și rimă.

Într-o formă de o mare limpezime în care armonia și muzicalitatea limbii noastre se îmbină cu imaginea îndelung cizelată, trăiește neliniștea tinereții:

Spre voi se-naltă 'ntreagă-ne iubire
Căci în a voastră fugă și-noire
O, norilor ne recunoaștem noi (1916)

Indemnul dramatic al cărturarului umanist în plină restriște:

...stringîndu-ne beți laolaltă
Să-ntocmim sub marele, sub tragicul cer al nopții
Muntele viu al fericirii (1919)

și, însfîrșit, constatarea plină de o bucurie reținută, pe care o face poetul după tragicele evenimente ale războiului.

Se lămuresc noi înțelesuri în brizele serii:
Omul e-ntreg. Veacul nu este sfîrșit (1946)

Poezia adusă din călătorii, precum și cea de extracție livrească, cum este „Davida", dedicată lui Petru Dumitriu, completează imaginea poetului. În volumul unui poet-cărturar, unui poet care profesează dăscălia de literatură universală, nu puteau lipsi traducerile. Tudor Vianu își întregește volumul cu transpunerea în limba română a unor poezii din opera lui Michel Angelo, Goethe, Heine, Hugo sau Nordworth.

Radu RUPEA

În vizită la Teatrul Mic

(Urmare din pagina 1-a)

lungată slujbaș la teatru. În copilărie mă lăudam prietenilor mei de joacă cu... prezența mea pe scenă. Cum anume ? Mă ascundeam seara în cușca sufleurului de unde urmăream cu răsuflarea tăiată jocul actorilor. Așa s-a născut visul de a face eu însămi teatru.

— Și cînd vi l-ați îndeplinit ?

În 1891, cînd am debutat pe scena Teatrului Mic. Primul rol principal a fost Tanea, din „Roadele învățăturii", piesă cu care Lev Nicolaevici Tolstoi debuta ca dramaturg.

Într-adevăr, în acel an, sala Teatrului Mic a răsunat pentru prima oară de ovațiile celor care o chemau la rampă, strigîndu-i numele. Marele actor Lenski, profesorul Turceaninovei, a însoțit-o ținînd-o de mînă. Era un moment simbolic pentru teatrul rus care, la sfîrșitul veacului trecut, înmîna făclia lui Scepkin, a lui Mocealov și a lui Prov Sadovski bătrînul, noii generații care avea să cunoască dramaturgia Revoluției.

— Este adevărat că Lev Tolstoi a apreciat jocul dvs. ?

— Se spune că Lev Nicolaevici n-a fost satisfăcut de punerea în scenă. Totuși ar fi citat pe Lenski și Olga Sadovskaia, după care a adăugat: „mi-a plăcut și jocul fetei aceleea brunete". Eu eram aceea.

— După cîte știm v-a atras muzica. În tinerețe v-ați ocupat chiar de roluri muzicale.

— Am interpretat un asemenea rol în „Fata de zăpadă" de A. N. Ostrovski, dar nu pentru a mă dedica operei. Preocuparea pentru rostirea expresivă — muzicală dacă vreți — a cuvîntului, trebuie să fie proprie fiecărui actor. În ce mă privește, sînt convinsă că în graiul fiecărui personaj se află trăsăturile sale lăuntrice, în orice caz mai mult decît în manifestările exterioare: gesturi, ticuri, mimică

— Cîte personaje ați interpretat ?

Evdokia Dmitrievna a desfăcut brațele într-un gest larg, perplex.

— Este greu să facem această socoteală. Am jucat în 900 de piese, dintre care numai din Ostrovski 80 de roluri. În unele piese am jucat toate rolurile feminine. Vedeți așadar că ar fi cu neputință să discutăm despre ele...

Evdokia Dmitrievna tăcu apoi o clipă, meditînd la cifra uimitoare pe care ne-o divulgase.

A încheiat:

— ...Și cu atît mai puțin despre parteneri, dintre care unii mi-au fost adevărați profesori și astăzi rămîn glorii ale artei ruse: Fedotova, Medvedeva, Niculina, Sadovskaia, Ermolova... Alții au crescut cu mine: Iablocikina, Rijova, Pașennaia, Gogoleva... Iablocikina m-a rugat să transmit publicului rominesc cele mai vii urări. De asemenea, Pașennaia, care n-a putut veni fiind suferindă. Cît despre Varvara Nikolaevna Rijova, v-ar putea vorbi mai bine fiul ei, artistul poporului N. I. Rijov, care se află de față.

Strîngîndu-ne mîna cu căldură, N. I. RIJOV ni s-a recomandat ca fiind reprezentantul celei de a patra generații de actori din familia sa. El a adăugat:

— Varvara Nikolaevna mi-a încredințat ca pe o ștafetă urările ei prietenești adresate spectatorilor romîni odată cu salutul întregii noastre familii care slujește Thalia de peste o sută de ani. A regretat foarte mult că nu poate veni deocamdată în țara dvs.

Nedesmințind tradiția, N. I. Rijov este creatorul unor roluri de mare succes în aproape toate piesele care sînt prezentate în aceste zile pe scena Teatrului de Operă și Balet: „Port Arthur" „Lupii și oile" și „Satul Stepancikovo".

Conversației noastre i s-a alăturat M. I. JAROV al cărui chip îl cunoșteam după afișele de film. Interpretul rolurilor Menșikov din „Petru I", Dimba din „Cartierul Viborg" și popa Gavrilo din „Bogdan Hmelnițki", care a rulat la noi sub titlul „Pumnul de fier", este un vechi îndrăgostit de cinematograf. Încă din vremea cînd nu departe de casa Jarovilor se deschisese un „Sinematograf" cu reclama înscrisă pe firmă: „minunea secolului XX", Mihail Ivanovici visa clipa cînd va putea apare el însuși pe ecran.

— Se pare însă că ați avut și alte pasiuni în tinerețe — l-am iscodit noi. Ați fost figurant la operă.

— De această perioadă se leagă o amintire foarte nostimă și deloc neplăcută despre Șaliapin. Eram într-atît de îndrăgostit de arta marelui cîntăreț încît nu mă puteam abține din locul unde mă aflam, în culise, să-i imit mimica. Bineînțeles că nu și... vocea. El m-a văzut și, crezînd că glumesc pe socoteala lui, a cerut să fiu dat afară din teatru. Mai tîrziu lucrurile s-au lămurit. M-am împăcat cu Șaliapin, de la care păstrez pînă astăzi o fotografie cu dedicație.

— Cînd ați debutat pe ecran ?

— Ca și confratele meu Ilinski, pe vremea filmului mut. Cu singura deosebire că eu am început cu roluri mici, iar el cu roluri mari...

Ilinski zîmbea la adăpostul ochelarilor.

— În cîte filme ați jucat ?

— În 80 de filme.

— Cîte sonore ?

— Nu-mi amintesc decît că am avut ocazia să joc în primul film sovietic sonor: „DRUMUL ÎN VIAȚĂ".

— Ce pregătiți acum ?

— În afară de... intrarea în scenă, două filme: „FATA CU CHITARA" și „FRUNZELE ROȘII". În primul film voi avea ca parteneră pe Gurcenko, interpreta rolului principal din „Noapte de carnaval" alături de I. V. Ilinski. Cel de-al doilea este o producție a studiourilor din Minsk, un film istoric.

— Dar în teatru ?

— O nouă piesă: „De ce rîdeau stelele" de Al. Korneiciuk

Lui I. V. ILINSKI, renumit actor de comedie, i-am solicitat amănunte despre Maiakovski, știindu-l unul dintre primii interpreți ai dramaturgiei sale.

— Maiakovski venea la toate repetițiile noastre. Era neîntrecut în observații spirituale, întotdeauna în vervă și pregătit să răspundă cu replici și chiar cu epigrame oricărui interlocutor. Personal, am avut foarte mult de cîștigat în interpretarea rolurilor din piesele sale. În „PLOȘNIȚA" de pildă nu-l înțelegeam pe Prisipkin. După o lectură pe care mi-a făcut-o Maiakovski, am putut intra în pielea personajului.

Cum era și firesc, înainte de a părăsi încinta ocazională a Teatrului Mic ne-am folosit de amabilitatea desăvîrșită a directorului M. I. TAREV pentru a-l ruga să ne dea o imagine asupra momentului actual în viața teatrului pe care-l conduce și în care joacă.

— Teatrul nostru — ne-a spus dînsul — **este cel mai vechi teatru dramatic național rus. Aceasta nu înseamnă însă că el nu trăiește în plină contemporaneitate prin repertoriu, prin atragerea de noi dramaturgi, prin creșterea generațiilor tinere, prin avîntul cu care întreg colectivul de 650 persoane participă la viața obștească a țării.**

— Ce veți face după turneu ?

— De la București plecăm în Bulgaria și de acolo... în concediu. Trebuie să pregătim cu forțe proaspete noua stagiune care se anunță bogată în piese originale. În afară de piesa lui Korneiciuk vom pregăti o piesă în cinstea celei de a 40-a aniversări a Komsomolului, scrisă de un tînăr dramaturg. Firește că acestor piese li se adaugă, ca în fiecare an dealtfel, cele din repertoriul clasic, precum și altele din literatura universală.

Le-am urat oaspeților, care de astă dată erau și gazde, un turneu triumfal și, după aceea, concediu plăcut. Am aflat însă că, de pildă, artista poporului Gogoleva, precum și alți interpreți ai Teatrului Mic s-au decis de pe acum să renunțe la odihna binemeritată pentru a sprijini activitatea de amatori la pămînturile deșelenite, printre ostași, în universități.

Teatrul Mic duce, după cum se vede, o mare și neobosită activitate.

Boris BUZILĂ
și Eugen ATANASIU

Un reușit spectacol la Timișoara:
„VIFORUL"
de B. DELAVRANCEA

Pus în fața unui greu examen de maturitate, colectivul Teatrului de Stat din Timișoara, prezintă cu „Viforul" de B. Delavrancea, un spectacol bine închegat și dinamic.

Realizatorii spectacolului au dat o interpretare pe de-antregul fidelă ideilor lui Delavrancea, prezentîndu-l pe Ștefăniță în toată mărimea lui istorică față de ilustrul său înaintaș, Ștefan cel Mare.

Rîndurile de față, menite să semnaleze doar reușita premieră a Teatrului de Stat din Timișoara, nu-și propun să intre în amănuntele analizei textului, ale interpretării și regiei artistice. Se cere însă menționat în primul rînd realizarea deosebită a lui Gh. Leahu, artist emerit al R.P.R., în rolul lui Ștefăniță Vodă, care domină piesa de-a lungul celor patru acte. Ne-a rămas în memorie jocul nuanțat și plin de gingășie al Mariei Basta în rolul Oanei, ca și creația actorilor Vasile Cosma, în rolul lui Luca Arbore și Geta Angheluță, în rolul Doamnei Tana.

Noul spectacol timișorean, a cărei regie o semnează Horia Popescu, de la Teatrul C.F.R. Giulești, este o realizare artistică demnă de remarcat.

Artista poporului din U.R.S.S., E. Turceaninova, interpretă a rolului Murzavețkaia din piesa „Lupii și oile" de A. N. Ostrovski prezentată în aceste zile la București

Noutăți despre Arctica

După cercetările întreprinse recent de oceanografii sovietici, reiese că în ultimii 50 000 de ani Bazinul Arctic a fost complet izolat de Oceanul Atlantic. Ei au ajuns la această concluzie după studierea amănunțită a unor sedimente din fundul oceanului, culese în ultimii cîțiva ani în cadrul expedițiilor întreprinse.

În perioadele cînd bazinul a fost izolat de apa mai caldă a Oceanului Atlantic, s-a acumulat gheață care a contribuit la o răcire a climatului. Acesta a fost unul dintre factorii decisivi în apariția glaciațiunii cuaternare.

Geologii sovietici au realizat acum prima hartă geologică a Bazinului Arctic, pe care apar două regiuni însemnate de sedimentare în zona litorală a Atlanticului și Pacificului, separate prin pragul Lomonosov.

ȘTIINȚA și VIAȚA

Plămînul nu este numai un organ al respirației

Dacă vom întreba un trecător oarecare de pe stradă: „ce rol are plămînul ?" fără îndoială că — după ce vor trece primele momente de uimire pricinuite de această neașteptată întrebare, — acest trecător ne va răspunde, în 99% din cazuri, scurt: „plămînul are rol în respirație".

Fără îndoială că trecătorul nostru ar avea dreptate. Cu toate acestea, plămînul mai are și alte roluri în organism, roluri pe care nu va fi de loc lipsit de interes să le trecem acum în revistă.

Astfel, trebuie știut că plămînii iau parte la complicatele procese de reglare a temperaturii corpului. Pe de o parte, plămînii îl apără împotriva supraîncălzirii, de pildă în cazul cînd în corp apare un exces de căldură ce ar putea să-i dăuneze. Așa ceva se întîmplă în urma unei munci fizice foarte grele, sau atunci cînd stăm în locuri foarte încălzite. În asemenea cazuri, pe lîngă celelalte mijloace de apărare ale organismului, intervine și plămînul prin evaporarea apei cuprinse la suprafața căilor sale. În acest fel, se pierde o parte din cantitatea de căldură.

Pe de altă parte, plămînul intervine și atunci cînd organismul e amenințat cu răcirea, cînd e prea frig, cînd temperatura din cameră sau din afară a scăzut mai mult decît se poate suporta. În acest caz, în organism se întețesc arderile și intervin o seamă de procese ce cresc cantitatea de căldură degajată de corp. Dacă nici acestea nu sînt suficiente pentru a menține temperatura normală a corpului, atunci plămînii încep să producă ei înșiși căldură!

Cum izbutesc plămînii să realizeze această performanță ? Datorită faptului că ei pot să ardă... grăsimile! Grăsimile oxidate de plămîni nu constituie o substanță energetică întrebuințată pentru o muncă, ci doar o sursă de căldură!

Cercetări recente sovietice au arătat că plămînii animalelor ținute la temperaturi joase au un conținut mai scăzut de grăsimi decît plămînii animalelor ținute la temperaturi mai ridicate.

În urma oxidării, „arderii", grăsimilor în plămîni, la temperaturi scăzute, aerul rece inspirat este încălzit și, în acest fel, organismul este apărat împotriva răcelii.

Ochelari pentru ploaie

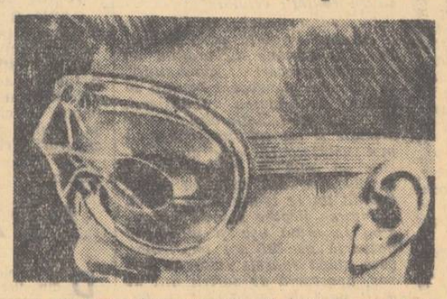

Tuturor le sînt cunoscuți ochelarii de soare sau ochelarii de praf folosiți de către motocicliști. În fotografia noastră, sînt însă înfățișați niște ochelari pentru... ploaie. Cu astfel de ochelari nu e nevoie să-ți aperi fața cu mîna, așa cum se întîmplă îndeobște, atunci cînd plouă tare.

Ochelarii sînt construiți din mase plastice. Cîmpul de vedere nu este limitat. În partea de sus, acești ochelari au un fel de adevărate „streșini" care apără ochiul de picăturile de ploaie.

Rama ochelarilor este făcută tot dintr-un material plastic, de astă dată buretos, care se aplică pe piele destul de strîns fără a provoca nici un inconvenient.

De la Praga la Ostrava

Între centrele de televiziune din Cehoslovacia s-au format cîteva legături (radiorelee). Aceste stații de retransmisie servesc la difuzarea programelor pe o întindere cît mai mare a țării. În fotografia noastră, se vede turnul stației de televiziune din Petrșin, care servește la retransmiterea emisiunilor de la Praga către Ostrava.

O plantă sălbatecă — nouă sursă pentru fabricarea produselor textile

Recent s-a constatat că o plantă sălbatecă din R. P. Chineză numită Kender, căreia nu i s-a dat prea multă importanță pînă în prezent, are o mare valoare industrială pentru fabricarea unor produse textile. Cantitatea existentă a acestei plante sălbatice depășește producția totală de ramie în China. Se depun eforturi pentru a o introduce pe scară întinsă în vederea obținerii unei recolte permanente. În cursul acestui an această fibră va fi întrebuințată în industria textilă.

Tung Cen-ciun, cercetător la Academia de Științe care a descoperit valoarea plantei, arată că se vor face experiențe pentru folosirea fibrei acestei plante pentru țesutul unor pînze.

Analizele au arătat că fibra plantei este superioară celei a bumbacului, a pînzei de in, în extensibilitate, tărie și finețe.

Dinosaurii și stelele

Doi savanți sovietici, V. I. Krasovski și I. S. Sklovski, au adus o interesantă contribuție la teoriile evoluției. Se poate constata ușor că în anumite perioade ale trecutului îndepărtat a existat o varietate extraordinară de viețăți, în timp ce în alte perioade numărul lor e mai sărac. Cei doi cercetători s-au întrebat dacă la aceasta nu au intervenit și alți factori decît schimbările de climat.

„Mutațiile", adică schimbările în alcătuirea cromozomilor care dau caracteristicile animalelor, pot fi provocate de anumite radiații și în deosebi de razele cosmice. Intensitatea razelor cosmice care, sosite din spațiu, bombardează pămîntul, a putut oare varia suficient în trecut pentru a modifica destul de mult numărul mutațiilor ? La această întrebare, cei doi cercetători au răspuns în mod afirmativ: unele stele, numite supernove, devin instabile și explodează. Asemenea explozii stau probabil la originea razelor cosmice. O supernovă ce ar exploda destul de aproape de pămînt ar putea să înzecească sau să însutească intensitatea bombardamentului cosmic. Au existat aproximativ zece explozii în cursul miliardelor de ani ce au trecut.

Și poate că unele din aceste explozii sînt cauza apariției unei vegetații deosebite în Carbonifer (acum 250 de milioane de ani) și a reptilelor fantastice care populau aerul, pămîntul și apa în Jurasic (acum 120 de milioane de ani).

SERE DIN FILME

Pentru construirea unei sere se întrebuințează de obicei o mare cantitate de sticlă și lemn, sau beton și metal. Dar dacă sticla este înlocuită cu filme (peliculă asemenea celei fotografice), atunci consumul de lemn se reduce, iar sticla, betonul și metalul nu mai sînt deloc necesare. Costul unei sere construite din pelicule de substanțe plastice este de numai a șasea pînă la a douăzecea parte din costul unei sere de aceleași dimensiuni, acoperită cu sticlă, iar munca necesară pentru construirea unei astfel de sere e mai redusă.

Cîteva șipci de lemn, cuie și peliculă, iată tot ceea ce e necesar pentru construirea serei. Pelicula se fixează în două straturi — unul pe dinăuntru, unul pe dinafară. Aerul cuprins între aceste două foițe joacă rolul unui bun izolator al căldurii și de aceea o astfel de seră necesită o mai mică cheltuială de energie pentru încălzirea ei.

Fibre ușoare și calde

Într-o zi, în cadrul unei expediții făcută în niște munți înalți, unul din oamenii de știință, care îmbrăcase trei sau patru rînduri de îmbrăcăminte ușoară, a remarcat că suporta mai bine frigul decît tovarășii săi, care erau echipați cu haine mult mai grele. S-a arătat că indiferent de materialele folosite pentru țesături, fie chiar și cele de lînă, căldura nu este reținută de fibrele înseși ci de celulele sau „ochiurile" pline cu aer care se află printre ele. Păstrarea căldurii de către țesături scade atunci cînd, prin purtare, fibrele se destramă, se scurtează și deci dispar celulele sau ochiurile cu aer.

Experiențele au arătat, de exemplu, că vata de bumbac este un izolator contra frigului tot atît de bun ca și lîna naturală — dar structura celulară a vatei se destramă mult mai repede decît cea a lînii.

De aceea, s-au făcut cercetări în vederea găsirii unui material termoizolator ușor, avînd o structură celulară.

Simultan în R. D. G. și în S.U.A., s-au pus la punct așa numitele „țesături poroase" din substanța plastică numită uretan, — în structura cărora se găsesc milioane de celule cu aer. Această structură poate fi dinainte fixată, la fabricație, așa încît pierderea de căldură să se reducă la minimum, dar materialul să fie totuși permeabil față de aer. Uretanul poros este de cinci ori mai ușor decît vata de lînă care are aceeași putere de izolare a căldurii.

PAGINA FEMEII

Părinți și copii

INSTANTANEU

Scena se petrece în holul apartamentului în care locuiesc două familii, având fiecare câte un copil. Se aude zvon de glasuri. Roxana, care are — cum singură spune — cinci ani și opt luni, se joacă cu Radu, un „veteran" de vreo șase ani. Joaca lor e plină de inventivitate și, într-o oră și jumătate, au reușit să epuizeze o importantă cantitate de subiecte: au călătorit cu „vaporul", cocoțați pe o ladă care închipuia nava aflată în mijlocul valurilor, muncind cu îndârjire ca mateloți aflați pe bordul ei. Terminînd călătoria au petrecut cîteva timp „în sînul familiei", culcînd și legînînd păpușile, cărora ei le erau mamă și tată. Au răsfoit apoi o revistă cu poze căutînd să pătrundă tainele întîmplărilor zugrăvite pe hîrtie în culori vii. Și, mai apoi, s-au apucat să făurească ei singuri un basm, cu jucăriile pe care le aveau la îndemînă. O păpușă mare și frumoasă a devenit „Albă ca Zăpada", alte două, mai mititele, sînt pitici. Un urs fără un ochi e smeul (care n-are ce căuta în basmul cu pricina, dar se pare că „autorii" nu țin seama de părerea altor autori mai vechi). Cu aceste patru personaje se desfășoară diverse întîmplări și au loc dialoguri rostite cu voci pițigăiate și mai groase, după cum e cazul.

Dar, deodată, nu se știe din ce, între cei doi copii s-a iscat o ceartă. Și, pînă să se lămurească cine are dreptate, unul a înghiontit, celălalt a împins de-a binelea, cel împins a căzut și, ridicîndu-se, a dat celuilalt un pumn, iar acesta la rîndul, n-a rămas dator. Pe scurt, încăierarea s-a umplut de țipete, plînsete, reproșuri. Și, ca la comandă, cele două uși, de o parte și de alta a holului, s-au deschis și cele două mame au apărut, alarmate.

Fiecare și-a strîns odorul în brațe, căutînd să găsească „rănile" luptei. Apoi, a început cercetarea: cine a dat, cine a înghiontit primul, de ce și pentru ce. Fata, suspinînd, spunea că băiatul; băiatul, frecîndu-și ochii cu mîinile, spunea că fata. Cînd copiii au terminat, au început mamele: ceu a băiatului să certe fata, cea a fetei să-i aminteînte pe băiat. Și, bineînțeles, de aici s-a iscat o discuție mai lungă, fiecare apărîndu-și odrasla, „care și în alte rînduri a încasat ghionți sau palme, suferind din cauza răutății celuilalt".

Incidentul petrecut între copii a căpătat proporții și, din una în alta, mamele au profitat să schimbe oarecari „amabilități" ce nu erau nicidecum menite să aducă destinderea atmosferei. Ba, mai mult, înfierbîntate de discuție și tot căutînd replici cît mai usturătoare, cele două vecine au uitat și motivul inițial al discuției, așa că după ce au debitat tot ce le-a stat pe inimă, a întors fiecare spatele închizînd în urmă ușa și uitînd să despartă pe cei doi împricinați care, după spusele celor de mai sus, avuseseră de suferit atît de mult unul de la celălalt.

Fetița și băiatul au rămas în hol, mirați și puțin înfricoșați de reacția provocată de cearta lor. Păpușile, vaporul, cărțile cu poze așteptau. Și lor tare le-ar fi plăcut să-și continue joaca. Dar împăcarea nu e chiar atît de ușoară, mai ales după cele întîmplate. Apoi, mîndria, îi împiedică pe fiecare dintre ei să facă primul pas: dacă celălalt refuză împăcarea?

Dar fata (ah, femeile!) a găsit un mijloc demn. A luat în mîini păpușa cea frumoasă și, cu glas schimbat (chipurile al păpușii) a început să-l îmbie pe băiat:

„Hai Radule, vino să te joci cu mine". Și la mirîtul încă supărat al băiatului: „Dacă Roxana e fetiță rea și o să te mai supere, plec de la ea și mă joc numai cu tine". Pasămi-te, păpușa, nu ea, era cea care, într-un fel destul de iscusit, cerea iertare pentru purtarea fetiței.

Ce a urmat se bănuiește. Băiatul, convins de aceste argumente, a făcut pe placul păpușii, păpușa pe al fetiței și, după cinci minute joaca continua cu tot atît entuziasm ca la început, în vreme ce, după ușile lor, mamele nu reușiseră încă să-și potolească enervarea.

Morala? E bună pentru vecine și pentru... soacre. Ați ghicit de ce, nu?

Ancuța MAICAN

CURIERUL LAUREI

AURICA F. M.-București. Sînt zece ani de cînd s-a măritat fără dragoste — la îndemnul familiei ei — cu un bărbat care avea atunci patruzeci și trei de ani — ea avînd numai douăzeci și unu — și care mai fusese odată însurat. Căsnicia celei care ne scrie a fost fericită: nu-i poate reproșa nimic soțului ei, alături de care a dus o viață îndestulată, liniștită, bună. I-a lipsit însă dragostea: nu dragostea pe care o primea din plin, ci cea pe care ar fi dorit s-o poată da ea întreagă.

Acum, cînd are treizeci și trei de ani — a întîlnit un bărbat cu doi ani mai în vîrstă decît ea și care nu îi inspira decît repulsie. A trăit nefericită ani de zile cu acest soț impus, de care nu s-a putut atașa, pentru că era plin de grave cusururi. Printre altele și un destul de... intim. Și, în sfîrșit, a întîlnit pe cel care îi trezește dragostea, pe cel pe care l-ar dori soț și tată pentru copilul ce-l așteaptă. Ce să facă? Să-și părăsească familia, să-și ia copilul și să fugă cu el? Să-și sacrifice dragostea pentru datoria de soție și de mamă?

Te rog să mă asculți!

GABY B. A fost căsătorită foarte de tînără, fără voia ei, de către părinți, cu un bărbat mult mai în vîrstă decît ea și care nu îi inspira decît repulsie. A trăit nefericită ani de zile cu acest soț impus, de care nu s-a putut atașa, pentru că era plin de grave cusururi. Printre altele și un destul de... intim. De cîteva ori soția a încercat să se despartă de el, de cîteva ori l-a părăsit, căutîndu-și azil la părinții ei. Dar aceștia o obligau să se întoarcă la domiciliul conjugal.

Din această căsătorie nenorocită s-a născut un copil.

...Într-o bună zi, viața celei care ne scrie iscălind Gaby B. — s-a înseninat. A întîlnit un bărbat tînăr ca și ea, — și... de atunci îl iubește și de atunci este iubită. El este liber și nu dorește decît să se căsătorească cu Gaby. Nu numai că nu face nici o dificultate în ceea ce privește copilul, dar se poartă foarte drăgăstos cu el și vrea să-i dea toată ocrotirea. Toate sînt bune și frumoase deci, dar totuși Gaby nu îndrăznește să divorțeze de teama părinților, a rubedeniilor ei care îi interzic, o împiedică chiar să o facă.

Așa au procedat și cînd — abia căsătorită Gaby — a aflat că bărbatul ei continuă o veche legătură cu o femeie cu care are și un copil!

...Te-ai lăsat condusă de părinții d-tale, destul și cu destul de proaste rezultate ca să-ți iei acum dreptul de a acționa așa cum îți dictează sentimentele și rațiunea d-tale fără să mai ții cont de punctul lor de vedere.

Dar dacă vei continua să fii slabă ca și pînă acum — lipsită de curaj, de voință proprie — nimeni nu te va putea ajuta și mai puțin decît orice, sfaturile mele!

BIANCA — București. S-a căsătorit și ea silită de părinți și a fost nefericită. Dar nu s-a lăsat învinsă, a luptat și a izbutit să-și refacă viața; și-a găsit o slujbă care i-a asigurat în primul rînd independența materială. Apoi a divorțat, și-a luat cu ea cei doi copii rezultați din căsătorie — și astfel și-a regăsit liniștea și mulțumirea sufletească. Dar la cei 27 de ani pe care îi are, era firesc să nu considere viața ei sentimentală încheiată. A întîlnit un bărbat — mai tînăr decît ea cu trei ani — care o iubește și vrea să o ia de soție. Ea ezită, deși ține la el foarte mult. Se teme că diferența de vîrstă și de studii — dînsul se află în ultimul an de facultate, iar ea nu a urmat decît cursul elementar — să nu le strice într-o zi armonia conjugală... Întreabă dacă să răspundă da sau nu la cererea lui în căsătorie.

...Problema în cazul acesta este mai dificilă și nu din pricina diferenței de nivel... intelectual și nici din pricina că el este cu trei ani mai tînăr decît Bianca, ci pentru că, pur și simplu, el este *prea* tînăr și cu studiile netermninate. Din entuziasmul lui de astăzi — juvenil — s-ar putea trezi mîine, cu regretul de a se fi însurat atît de timpuriu cu o femeie cu doi copii.

Deci... trage singură concluzia!

LAURA

PRACTIC

Deși stofele de mobilă sînt lucrate din fire rezistente și vopsite cu coloranți rezistenți la frecare, lumină, etc. totuși, ținînd seama de solicitările mari la care sînt supuse aceste țesături, este indicat să luăm măsuri deosebite de întreținere. O bună conservare a stofelor de mobilă se realizează prin acoperirea mobilelor respective cu huse de pînză sau de creton, care feresc stofa de frecare, lumină, praf, precum și de eventualele mici accidente casnice.

Pentru curățirea de praf a stofelor de pe mobilă, trebuie evitată baterea sau frecarea lor cu o perie aspră, deoarece aceasta provoacă întinderea și slăbirea rezistenței țesăturii, iar frecarea duce la desprinderea de fibrile ambele slăbind țesătura.

Pentru a se evita aceste neajunsuri, este recomandabilă folosirea unui aspirator de praf sau, în lipsa acestuia, o perie moale și un palmar de trestie mic sau de cauciuc.

Pentru reîmprospătarea coloritului stofei de mobilă este recomandabilă, din cînd în cînd, ștergerea ei cu o bucățică de pînză moale, înmuiată în apă cu oțet (un pahar de apă cu o linguriță de oțet).

În cazul ruperii unui fir, trebuie tăiat cu foarfeca și nu tras, pentru a nu se produce golul pe o porțiune mai mare între fire.

În ceea ce privește spălarea, se recomandă ca ea să fie făcută local, fără să cuprindă porțiuni prea mari.

Colțul COSMETICIANEI

Puncte negre

Dacă pielea grasă are avantajul că este mai rezistentă și se ridează mai greu, în schimb ea constituie un mediu prielnic de dezvoltare pentru multe boli de piele, dintre care voi aminti acum două din cele mai frecvente afecțiuni ale tenului gras: punctele negre și coșurile.

Binecunoscutele puncte negre — denumite în medicină comedoane — sînt formate din materia grasă secretată de glandele sebacee, care, împreună cu diferite celule moarte, umplu porii dilatați. În contact cu aerul, această materie se oxidează, înnegrindu-se, de unde și denumirea de „puncte negre".

Ele apar de obicei pe nas, bărbie și frunte. De multe ori însă pot să apară pe toată fața. De asemenea, se pot ivi pe ceafă, spate și decolteu. Presate ușor, ele pot fi extrase. Bineînțeles însă că extragerea lor nu trebuie să fie acea operație traumatizantă pe care majoritatea femeilor nu ezită s-o facă, încercînd să scoată cu unghiile punctele negre, deși în felul acesta își rănesc epiderma și riscă să provoace mici infecții, știut fiind că atît pe pielea feței, cît și în comedoane există întotdeauna foarte mulți microbi. Desigur că cel mai bine ar fi ca extragerea punctelor negre să fie făcută de către o cosmeticiană, dar cum acest lucru nu este totdeauna posibil, iată cum trebuie să procedați: mai întîi masați ușor cu puțină grăsime (cold-cream, unt, ulei de parafină) regiunea cu puncte negre, pentru a le înmuia puțin. Apoi așezați-vă cu fața deasupra unui vas cu apă clocotită în care ați pus flori de mușețel și stați astfel pînă cînd simțiți că pe față se prelinge picături de apă. În felul acesta porii se deschid și pot fi curățați mai ușor. Cu degetele învelite în tifon steril presați ușor comedonul. Nu e suficient să lăsați punctul negru, el trebuie să fie urmat de un fir albicios de materie grasă, semn că porii au fost complet goliți. Numai în felul acesta operația e bine făcută. Altfel, punctul negru se reface în cîteva zile, iar uneori locul se și inflamează. Imediat ce ați curățat o regiune, o dezinfectați riguros, ștergînd-o cu un tampon de vată muiat în alcool camforat. Apoi, pentru a strînge porii folosiți o masca făcută din: o linguriță talc plus o linguriță amidon, amestecate cu apă pînă la consistența unei creme groase. Aplicați-o pe față și după 20 de minute o scoateți cu apă rece.

Pentru a evita pe cît posibil punctele negre fața trebuie spălată zilnic cu apă caldă și săpun, de preferință săpun de bărbierit. Iar pentru a degresa pielea, a strînge porii și a stăvili refacerea punctelor negre, folosiți zilnic loțiunea: eter sulfuric 75 gr., alcool (de 90°) 100 gr, tinctură benzoe 2 gr., camfor, în soluție, 2 gr. Acest amestec fiind foarte inflamabil trebuie ținut departe de foc.

De asemenea, bune rezultate se pot obține și prin masaj care executat corect, permite glandelor sebacee să se golească mai ușor de conținutul lor și în felul acesta se împiedică dilatarea porilor și formarea punctelor negre.

Sanda NOREANU

— Să pun radioul mai tare, Alecule?...

Desen de Neli COBAR

Rochie din material lavabil subțire, cu corsajul strîns și crețuri bogate pe șolderi, care dau astfel amploarea cerută de noua linie a modei. Decolteul mare, din care pornește o minecuță.

MODA

1. Talor subțire din material pepit sau în carouri mici, cu guler de pichet. Se poartă cu bluză fără mineci sau, în zilele de vară, cu o jachetică de pichet gen bolero (3) a cărei garnitură de la gît și mineci e din materialul compleului (2). În modelele 4, 5 și 6 sînt arătate mai multe exemple de folosire a materialului cu buline, care e foarte modern. Eșarfa mare poate fi purtată și cordon și cravată. De asemenea, o dunilură din acest material, plus garnitura de la gît și mînușile, înviorează o jachetică perimată.

Desene de Tanzi PFENNINGS

Vă prezentăm trei modele proiectate și executate la Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din București. Aceste modele românești vor fi prezentate marelui pub.ic cu prilejul apropiatului „Congres al modei".

Fotografii: AGERPRES

Ce gătim cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

28 APRILIE — 4 MAI

— Borș de știevie; crochete de cartofi cu mazăre; orez cu lapte.
— Ouă în cuib, pe spanac; musaca de legume; compot.
— Cartofi cu smîntînă; budincă de ficat; cornulețe cu nuci.
— Macaroane cu brînză; cotlete de miel, pane; sufleu de mere.
— Salată de cartofi și sfecla; sarmale de știevie cu orez; plăcintele cu brînză dulce.
— Budincă de papanași; ghiveci; omletă de biscuiți cu rahat.
— Ciorbă de miel; friptură la cuptor, cu cartofi prăjiți; gogoși cu cremă de vanilie.

Nimic nu deschide mai mult pofta de mîncare, ca un fel frumos servit la masă. Dintre toate felurile, salatele sînt acelea care se pretează la cele mai variate aranjamente. Cu mijloace modeste, dar cu pricepere și fantezie, gospodina are oricînd posibilitatea să servească o salată care să satisfacă nu numai gustul ei, ci și ochiul celor din jurul mesei. Iată una din aceste salate:

Salată de cartofi cu sfeclă

Se fierb și se curăță cîțiva cartofi și o sfeclă mică. Se taie cartofii felii, și se rade sfecla prin răzătoarea cu găuri mari.

Se amestecă cu o ceapă rasă, două ouă răscoapte, tocate, și 2—3 castraveciori murați în oțet, de asemenea tocați. Se pune oțet și untdelemn, și se potrivește de sare și piper. Se umezește o cratiță de mărime potrivită, se așează salata, apăsînd-o ușor cu dosul lingurii. Se răstoarnă ca o budincă pe farfuria de servit, se acoperă cu un strat de maioneză, și împrejur se pun foi de salată verde. Deasupra se garnisește cu ridichi tăiate în formă de floare, felii de ouă răscoapte, măsline, etc.

Ouă în cuib pe spanac

Se alege 1 kg. de spanac și se fierbe în apă cu sare. Se lasă la o parte, la cald, o lingură de spanac, iar restul se așează într-o formă rezistentă la foc, cu două linguri de unt. Se presară brînză rasă, și se pune puțină smîntînă. Separat se bat 6 albușuri spumă, cu un vîrf de linguriță de sare, și se toarnă peste spanacul din formă. Se netezește albușul cu dosul lingurii, și din loc în loc se fac șase găuri rotunde, cît să încapă un gălbenuș. La mijloc se face o gaură ceva mai mare în care se așează spanacul păstrat la cald. În fiecare gaură se pune cîte un gălbenuș, cu grijă să rămînă întreg. Se dă la cuptor, la foc potrivit, pînă se prinde gălbenușul. Se servesc în formă.

Budincă de ficat

Pentru 6 persoane deschideți 2 cutii de pateu de ficat (400 gr.) Se amestecă cu două chifle muiate în lapte și bine stoarse, și o ceapă tocată mărunt și rumenită în unt. Separat se freacă 150 gr. de unt proaspăt pînă se face spumă, și se adaugă două gălbenușuri. Se amestecă totul împreună cu ficatul și se freacă bine cîtva timp. Se adaugă sare, piper, frunză de pătrunjel tocată și după gust, un praf de enibahar sau magheran. La sfîrșit se adaugă albușul bătut spumă. Se unge o formă cu unt, se presară cu pesmet fin, se toarnă compoziția și se coace la foc potrivit. Se răstoarnă și se servește cu sos de roșii.

Aluat pentru cornulețe

Se cerne într-un vas 400 gr. făină, se face loc la mijloc și se pune 150 gr. untură bine sleită, nu lichidă. Se frămîntă. După ce făina a cuprins toată untura, se adaugă, turnat cu încetul un pahar de lapte, în care s-a muiat 50 gr. drojdie, 3 lingurițe de zahăr și o linguriță rasă de sare. Se frămîntă mai departe și cînd aluatul nu se mai lipește de vas, se dă la o parte la rece, și se lasă să crească încet trei ore. Se întinde foaia de aluat potrivit de subțire, se taie triunghiuri, se umplu cu nucă sau cu marmeladă și se rulează în formă de corn. Se ung cu ou și se dau la cuptor la foc bun.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

ISOLDE — IAȘI: Astăzi keloidele (cicatricele) în majoritatea cazurilor sînt curabile. Se îndepărtează keloidul chirurgical și se administrează, în primele 12 ore după aparițiie, raze X cam 300—350 r într-o singură ședință. Menționăm că aceeași cantitate de raze X poate fi administrată, cu același efect, cu o oră înainte de intervenția chirurgicală.

Tratamentul cu raze X împiedică recidivele, care pot apărea după îndepărtarea chirurgicală. Ținem să atragem atenția că acest tratament se efectuează numai în clinicile de specialitate.

„O TINARA CRAIOVEANCA": Pentru stîrpirea părului de prisos, singurul mijloc definitiv este epilația prin electroliză și diatermocoagulare, bineînțeles executată în serviciile de specialitate. Substanțele depilatoare nu au o acțiune definitivă.

CONSTANTIN C. — Galați: Respectivele părți ale plantelor sînt spălate bine cu apă, apoi se pun într-un mojar și se zaharisesc. După aceea, turnați deasupra alcool curat (alcool metilic) și lăsați 24—48 ore. Filtrați lichidul și-l utilizați (cîteva picături într-un pahar cu apă).

T. PETCU — Constanța: Desigur că cultura fizică medicală (gimnastica) este bine să fie practicată de cei obezi, dar tratamentul propriu zis nu se poate baza pe gimnastică, ci pe un complex de măsuri (medicamente, regim etc.).

CORNELIA DUMITRESCU — București: Timpul necesar pentru ca răspunsul la întrebarea pusă de un cititor să poată apare, e prea lung pentru ca în cazul dvs. să mai puteți beneficia de acest răspuns. Sperăm că boala dvs. a trecut pînă acum definitiv...

COSTI — Curtea de Argeș: Psoriazisul este o afecțiune cronică a pielii, a cărei apariție este determinată de teren, adică de felul cum funcționează diversele aparate din organism. Tratamentul este deci diferit de la caz la caz și nu poate fi condus decît sub controlul medicului dermatolog. Faptul că nu ați obținut încă vindecarea, nu trebuie să vă descurajeze, deoarece sînt multe posibilități de tratament. În afară de aplicațiile locale, externe, care sînt indispensabile, s-au obținut rezultate bune prin vitaminoterapie masivă (vit. A 150.00—300.000 U zilnic, complex B), injecții intravenoase de thiosulfat urmate de autohemoterapie, raze ultraviolete și în unele cazuri raze X. Vor trebui însă înlăturați factorii care întrețin sau pot agrava boala: consumul de alcool, infecții cronice, afecțiuni hepatice, glandulare etc.

Dr. N. P.

VĂZUTE ȘI AUZITE

DE ACORD...

Cu entuziasmul ei pe cît de tăcut pe atît de zgomotos — nu-i mai ajungeau superlativele absolute ca „sublim", „divin", „superb", „extraordinar", „fantastic" și „fenomenal" și nu-i mai ajungeau nici exclamațiile: ah, oh și vai! — amica mea X. își exprima, cu o gesticulație prea largă și prea expresivă, opiniile despre un film de cinematograf pe care îl vizionase cu o oră înainte.

Totul, dar totul — fără nici o rezervă — fusese, după părerea și gustul ei, perfect, excelent, o adevărată performanță a artei cinematografice. Scenariul? Atît de inteligent, uluitor de inteligent: Vai, vai, cîte subtilități și cîte idei mai mult decît ingenioase, risipite magnanim pe fiecare centimetru de peliculă! Regia? Oh, o capodoperă! Și ce subiect, ce intrigă, ce conflict! Palpiți, tu, spectator, de la prima pînă la ultima scenă. Ei bine, dar interpretarea este pur și simplu magnifică! Și ah, ce muzică! Și ah! ce glas are tenorul! Și ce fizic încîntător! Dar ea, interpreta principală? Vai, cît e de frumoasă, de suavă, de grațioasă! Oh, răpitoare! Și ce joc, ce joc extraordinar și nemaipomenit!

În plin delir de admirație, amica mea nu obosea delectîndu-se să evoce scene din filmul minune, să-i descopere noi și noi frumuseți, noi și noi sensuri adînci și filozofice și nesfîrșite finețuri pe care, bineînțeles, le sezisase și le gustase pe toate, cu sensibilitatea ei artistică, cu totul specială. O ascultam mută și cu un început de migrenă... Nu văzusem filmul, deci nu aveam opinii și nici replici.

Iată însă că în timp ce amica mea își desfășura cu același elan și patos ditirambica ei perorație — un adevărat imn, o adevărată odă la adresa filmului la care nefericita de mine nu apucasem încă să-mi cumpăr un bilet — intră în încăperea în care ne găsim, o a treia și o a patra persoană, care ambele veneau de la cinematograf și, ambele, de la același film, exact de la cel despre care amica mea X. nu mai conținea de mai mult de treizeci de minute să-mi vorbească — transpirată de emoție și de încîntare — așa cum am avut grijă să vă informez.

După un sumar salut, proaspetele sosite se instalează fiecare într-un fotoliu și una din ele exclamă: (cu o mutră plictisită, una din cele mai plictisite mutre pe care mi-a fost dat vreodată să văd).

— Oh, am îngnițit un film... Și îi rostește, căscînd politicos, cu palma la gură, titlul.

— Nu ți-a plăcut? întreabă, cu o voce devenită deodată șfioasă, amica mea X.

— Cum poate să placă o asemenea stupiditate? E un film imbecil; de la un capăt la altul! Un scenariu absurd... incoherent, ilogic... Tot ce se întîmplă în hunul ăsta vo-lenteaza bunul simț... Nimic verosimil, nimic care să dea cît de cît sentimentul de real, de...

— De acord, consimte deodată amica mea — sînt unele exagerări, le-am remarcat și eu — precizează ea... M-au frapat chiar! Și chiar subiectul este, în general, cam naiv, la drept vorbind...

— Pueril, ridicol!

— Exact, se grăbește să-și dea adeziunea și la această caracterizare, amica mea.

Uite însă, că intervine în discuție și cealaltă persoană. Ea găsește că subiectul nu e prost: subiectul dacă ar fi fost tratat mai artistic, cu mai multă imaginație, ar fi dat un film interesant.

— De acord, total de acord — declară amica mea.

— Vorbești copilărit — se aprinde cea care debutase în discuție cu un căscat. Și întorcîndu-se spre amica mea o întreabă: Cum, nu recunoști că subiectul este hiper tocit și consumat?

— Da, firește, nu este deloc original... asta este și părerea mea!

— Vă înșelați! Eu susțin că subiectul nu este deloc, dar deloc banal... Tratarea este plată, neinspirată, e adevărat... spune cea de-a treia.

Amica mea are decența, de data aceasta, să o aprobe numai cu un semn al capului.

Intransigenta nu se lasă. Decretă: „subiectul este o inepție!".

Amica mea îi răspunde cu un surîs dulce și privirea ei rostește: Da, e o inepție... Asta de fapt am remarcat și eu!

Intransigenta continuă: Despre regie, barem, nici nu merită să vorbim: nu există!

— Da... regia... bîiguie amica mea și schițează un zîmbet evaziv, echivoc, care nu o angajează la nimic.

— Ba sînt cîteva scene — puține — în care se simte parcă mîna unui regizor talentat, spune cea de-a treia.

— Nu-i așa? sare amica mea. Exact asta voiam să spun și eu: sînt unele scene... De pildă... de pildă cînd cei doi logodnici se reîntîlnesc în autobuz și încep să-și amintească trecutul... Și el cîntă o romanță de dragoste...

— Și romanța era stupidă!

— De acord — recunoaște amica mea — totuși tînărul avea un glas destul de plăcut.

— Da, de unde. Cînta fals și nazal.

— Da, asta e drept!

Cea de-a treia susține cu aproximație contrariul și amica mea o aprobă iar, cu un semn discret al capului... Discuția continuă. Se ajunge și la punctul: interpreta principală, care este decapitată — curg valuri de sînge — de către cele două persoane sosite împreună. I se contestă orice urmă de frumusețe, de grație, de talent.

Amica mea lasă și aici foarte ieftin: — E adevărat... totuși nu era antipatică, deși de jucat, juca destul de slab...

Pînă la urmă filmul a fost făcut ferfeniță, franjuri și tăiței.

Eu nu l-am văzut nici pînă astăzi, așa că nu știu care dintre cele trei combatante a avut dreptate. Sînt însă înclinată să cred că, totuși, amica mea X. — pentru că ea a susținut cu egală convingere toate cele trei puncte de vedere, e dispusă desigur să fie de acord și cu al patrulea și chiar cu al cincizeci și unulea... Poziția avută de ea, într-o discuție oarecare, despre un film oarecare — o exprimă și o definește întru totul: este un om de opinii, de convingeri; este de acord și cu una și cu alta și cu oricine. Indiferent în ce problemă!

Și exact așa cum a apărat filmul de la care a venit în extaz (oare cînd este într-adevăr sincer un astfel de om?) își va apăra probabil și un sentiment și un crez și un prieten...

Caracterul nu își dovedește absența numai în cazurile mari, el se mulțumește atunci cînd nu există, și cu cele mici, care sînt și cele mai frecvente și mai elocvente în același timp!

...Și o discuție despre un film poate fi un test!

Sidonia DRĂGUȘANU

— MIOPUL: Îmi permiteți să vă țin paltonul...

Desen de N. ARION

C. FLORIAN

— Cînți ca o sirenă...
— Sînt încîntată!
— ...de automobil.

LUIGI LUIGI

— Și-acu' să mai zică nevastămea ceva! Beau... cu forme legale!...

FRED GHENĂDESCU

— Plouă! Ce bine-am făcut că mi-am luat umbrela.

H. GUTTMAN

— Cunoștințele mele despre automobilism ar putea umple un roman.
— ...ale mele un spital...

S. MAUR

— Iată ce pățesc dacă am învățat javra asta să-mi ducă umbrela!...

GH. CHIRIAC

— Cînd moare „Dama cu Camelii"?
— În ultimul act!
— Bine, aștept!

L. DARIAN

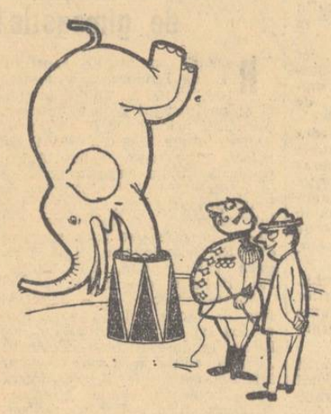

— Parcă înainte dresai purici?
— Da, dar acum mi-a slăbit vederea...

V. VASILIU

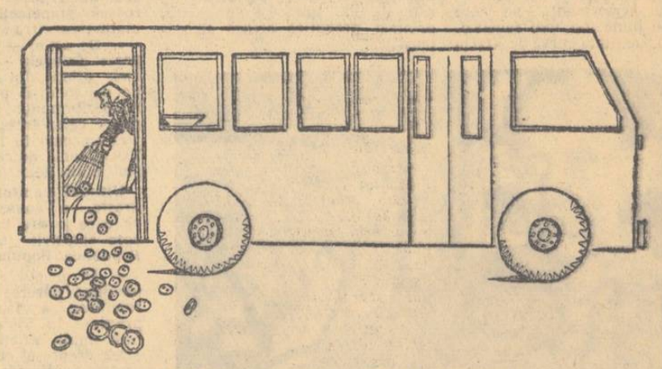

Recoltă de... nasturi la capătul traseului.

ȘAH

Meciul Smîslov-Botvinnik

...Partida care urmează, a opta, deși nu are un conținut „dramatic", ilustrează totuși foarte bine tema manevrelor poziționale cu mici lovituri tactice, în stilul lui Capablanca, și, din acest punct de vedere, este foarte instructivă. Botvinnik a jucat cu albele. Comentariul partidei îl face Sergiu Samarian, redactor șef adjunct al Revistei de Șah și autorul recentului volum „Meciul Smîslov-Botvinnik", o excelentă lucrare cuprinzînd partidele ultimului meci dintre cei doi mari maeștri și un istoric al campionatelor mondiale de șah.

1. c4 Cf6 2. Cc3 e5 3. g3 c6 4. Cf3 d6 5. Ng2 g6 6. 0—0 Ng7 7. d4 Cbd7 8. e4 0—0 (Prin intervertire de mutări s-a ajuns la o poziție bine cunoscută și analizată în manuale) 9. h3 Ce8 (Un plan nou, care nu se bucura pînă acum de o reputație prea bună și pe care Smîslov îl reabilitează în această partidă) 10. Ng5 f6 11. Ne3 f5 12. Dd2 Df6 13. e: f5 g:f5 14. Ng5 Df7 15. b3 f4 (Negrul începe să atace pe flancul regelui, ceea ce obligă pe alb să lichideze centrul) 16. d:e5 C:e5! 17. N:f4 C:f3+ 18. N:f3 N:h3 19. Ng2 N:g2 20. R:g2 Cf6! (Pe această posibilitate s-a bazat Smîslov atunci cînd a jucat 15... f4. Pionul d6 nu poate fi luat: 21. N:d6 Tad8 22. c5 Ce8, sau 21. D:d6 Tad8 22. Db4 Ch5 duc la avantaj pentru negru) 21. Dd3 d5 22. Tad1 Ch5 23. Nd2 d:c4 24. D:c4 D:c4 25. b:c4 Tad8 (Negrul a obținut un final ceva mai bun și albul trebuie să se apere cu mare atenție pentru a nu intra în dezavantaj decisiv) 26. Ce2 Cf6 (Nu mergea 26... Td3 27. Ng5! Ta3? 28. Ne7) 27. Cf4 Tfe8 28. Nc1 (Mai bine imediat Ne3) 28... Rf7 29. Ne3 b6 30. Th1 h6 31. T:d8 T:d8 32. Rf3 c5 (Fixează pionul slab c4) 33. a4 Td6 34. Tc1 Cd7 35. Re2 Ce5 36. Nd2? (Iată și momentul de criză, determinat probabil, de criza de timp. Acum negrul ar fi putut fuga 36... Td4 cîștigînd un pion și, desigur, partida) 36... Cc6? (Revanșa pentru greșeala albului. Este interesant că în meciurile pentru campionatul lumii, astfel de greșeli nu constituie o raritate. Atenția fiind concentrată asupra subtilităților, uneori lucruri simple scapă neobservate...) 37. Cd5 Te6+ 38. Ne3 Nd4 39. Th1 Ng7 40. Tc1 Cd4+ Aci partida s-a întrerupt și adversarii au dat-o remiză fără să mai continuie jocul. Botvinnik—Smîslov 5½—2½.

★

În partida a noua Smîslov a jucat iarăși 1. e4, iar Botvinnik, ca de obicei, a răspuns c5, apărarea siciliană. Este interesant de arătat că spre deosebire de meciul pentru titlul din anul 1957, cînd din cele patru partide în care s-a jucat siciliana Smîslov a obținut 2½ puncte, în actualul meci Botvinnik a obținut un rezultat mai bun cu această deschidere: din primele patru „siciliene" a cîștigat două iar două a terminat remiză. Partida a noua a fost o partidă de luptă, cu sacrificii spectaculoase de pioni pentru obținerea ataculu', cu contraatacuri.

1. e4 c5; 2. Cf3 Cc6; 3. d4 c:d4; 4. C:d4 Cf6; 5. Cc3 d6; 6. Ne2 g6; 7. Ne3 Ng7; 8. h4 h5; 9. f3 0-0; 10 Dd2 d5; 11. C:c6 b:c6; 12. e5 Ce8; 13. f4 f6; 14. 0-0-0 f:e5; 15. f:e5 N:e5; 16. g4 N:g4; 17. N:g4 h:g4; 18. h5 g5; 19. N:g5 Dd6; 20. Th4 Cf6; 21. N:f6 D:f6; 22. T:g4 Rh8; 23 Rb1 Tg8; 24. Tb4 a5; 25. Tb6 N:c3; 26. b:c3 Ta8; 27. T:b8 T:b8+; 28. Ra1 Tg8; 29. De3 Tg4; 30. a3 Te4; 31. Dd3 De5; 32 Rb2 Te3; 33. Dd4 D:d4; 34 c:d4 Rg7; 35. Tg1+Rf7; 36. h6 Th3; 37. Tg7+ Rf6; 38. Th7 Th4; 39. Rc3 Th3+; 40. Rb2 Th4 remiză. Botvinnik — Smîslov 6-3.

O problemă de perspicacitate

Un băiat are tot atîtea surori cît și frați, iar sora lui are de două ori mai puține surori decît frați.

Cîți frați și cîte surori sînt în această familie?

Soluția problemei de perspicacitate apărută în numărul trecut

1.— 9+8+7+6=5+4+3+2+1=99
sau 9+8+7+6+5+4+3+2+1=99
2. — 1+2+34+56+7=100
sau 1+23+4+5+67=100

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

DE 1 MAI

ORIZONTAL: 1) Și de 1 Mai oamenii muncii își vor manifesta dorința de a stabili în lume o... trainică — Autorul versurilor „În mai, cînd razele înfloresc / Scăldate-n aurul din soare / Popoarele sărbătoresc / A muncii sfîntă sărbătoare". 2 Articol — Compozitor romîn, autorul „Cîntecului tinereții" 3) Face parte din balon — Cel de-o seamă 4) Gene — Înfrățiți prin năzuințe comune, sărbătoresc cu entuziasm ziua de 1 Mai 5) Dependințe; 6) Începe jocul — Serbări pe sfîrșite — Există 7) „1 Mai" — Zahăr pisat 8) Luna florilor — Riu în Elveția — „...la ...brat cu tinerețea" 9) A uni! — „...Roșie", locul de desfășurare a manifestațiilor care au loc la Moscova cu ocazia zilei de 1 Mai 10) Nelu Jianu — Aclamațiile entuziaste care însoțesc demonstrația — Față 11) Făcliі aprinse care însoțesc petrecerea din seara zilei de 1 Mai — Cei ai muncii socialiste pășesc în primele rînduri 12) Pronume — Se desfășoară în întreaga țară în cinstea zilei de 1 Mai.

VERTICAL: 1) Cele luate în cinstea zilei de 1 Mai au fost îndeplinite și depășite 2) Pentru îndeplinirea și depășirea lui muncitorii întîmpină ziua de 1 Mai cu noi succese în muncă — Măsură de timp — 1 Mai anul acesta 3) Nume feminin 4) Îndemnuri lansate cu prilejul zilei de 1 Mai — Repezi 5) Limpezimea cerului de mai — Animal nordic 6) Stil — 1 Mai 1958 7) Traian — Minte — Refren popular 8) Steagurile ce-și flutura falduriile peste capetele manifestanților — Fructe 9) Patul tunului — Prefix — În joc 10) De 1 Mai 11) Combinație organică întrebuințată în industrie — „Proletari din ...țările, uniți-vă!" 12) Trec rînduri, rînduri, sub steaguri roșii, larg desfășurate.

Nelu Pop NICORESCU

SIMPLE

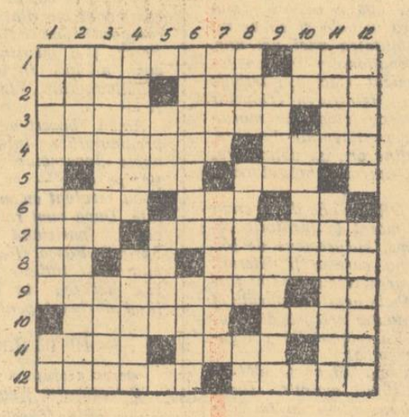

ORIZONTAL: 1. Bună de pus la rană — Semiramida! 2. Face spume la gură — Măsurate cu piciorul. 3. Face parale (pl.) — Bun de legat. 4. Pseudopod — Meniu fix. 5. Cinci la sută. — Înfipt în coastă. 6. Îți aprinde călcîile — Ca valul trece — Aici, am o pană... 7. Purtat pe umeri — Spune cîte-n lună și-n soare. 8. 0,500 — În gura lumii — Te bagă-n boale. 9. Prinde muște — Osie! 10. Se umflă-n pene — Luat în balon. 11. Pe-aci îți e drumul — Port... — ...în Maroc. 12. Se dă în vînt — Lacrimile Nereidelor.

VERTICAL: 1. Bate drumurile — Cepe! 2. Puiul mamei — Parte de cuvînt. 3. Un singur pol. — Tret la mie. 4. Cuplete! — Ban vechi. 5. Îl ai în vedere — Stratagemă. 6. În doi peri (pl.) — Și-a găsit nașul. 7. Căsuța grădinarului — Ieșită din matcă. 8. O sută la hectar — Nu face parale — În pripă. 9. Lasă ce-i bun și păstrează ce-i rău — Băi în Transilvania. 10. Rupt pe jumătate — Se face ghem. 11. S-au jucat prea mult cu focul — Guliver în Țara piticilor. 12. Ieri, alaltăieri — Puse pe drumuri.

PANAD

LUMINA

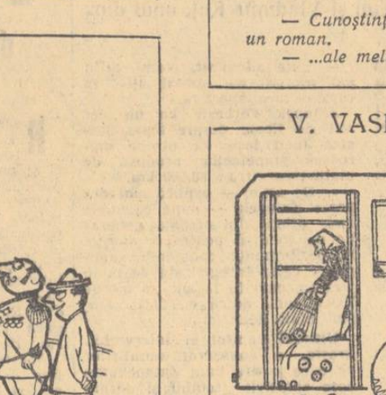

ORIZONTAL: 1) Ansamblu de raze luminoase — Loc de muncă într-o mină 2) Care împrăștie lumină — Limpede ca lumina zilei 3) Scos la lumină — Vede lumina tiparului 4) Vîrsta primelor lumini — Umed 5) Luminezi calea cuiva — Parte a fizicii care se ocupă cu studiul luminii 6) La intervale mari — Coapsă — Diminutiv masculin 7) Avansați înainte! — Se luminează cu ...învățătură — Cel din umbră! 8) Pînă la ea „E-o cale-atît de lungă / Că mii de ani i-au trebuit/Luminii să ne-ajungă" — Paravanele luminii solare 9) În goană! — Compunere iterară caracteristică volumului „Întuneric și lumină" de I. Al. Brătescu-Voinești — Posed 10) A lumina — Corectează texte care au văzut greșit lumina tiparului! 11) „Luminile..." titlul unui film al lui Chaplin — Nu-mi aminesc 12) Lumină la pahar! — Lumină de buzunar.

VERTICAL: 1) Dezvoltă lumină și căldură — Îmbrățișează lumina lămpii 2) Lumina zorilor — Ne furnizează gratis lumină și căldură 3) Lumină din scîntei — Lanternă roșie în holde 4) Om luminat — Ochi de lumină deschis pe cerul nopților 5) Se scaldă în Mediterana — Roman de Boris Polevoi 6) Înălțime — Rece! — Casă de odihnă 7) Oraș din vechime—„Lumină deasupra pămîntului" de S. Babaevski (pl.) — Fără pereche 8) Personajul principal din „Marile speranțe" de Ch. Dickens — Făcut să strălucească la lumină 9) Face oi albe pe cîmpul negru! — Din cînd în cînd 10) Colea în mijloc, un dans spaniol! — Fulgere luminoase sub pălărie! — „Soarele însuflețea, cu lumina de ...idealizat a razelor sale, picăturile mari și grele de rouă". (C. Hogaș — În munții Neamțului 11) În formă de spirală — Pîndesc trecerea cuiva 12) A da la lumină — Are o coadă luminoasă formată din gazele respinse de presiunea luminii soarelui.

Radu ȘTEFĂNESCU

POȘTA REBUS

GEORGE PETROȘEL — **Buzău**: Cuvintele inversate și articulate nu sînt admise, asta fără nici o excepție.

CONST. SPIRU — **Focșani**: Prezentarea grafică a materialului trimis este banală și uneori necorespunzătoare. Evitați formulele perimate și soluțiile care nu exprimă nimic.

PAUL NEICU — **C. Lung**: Careurile, deși sînt corecte, nu au consistență tematică, iar umorul este extrem de diluat. Piesele de enigmistică se rețin cu oarecari șanse. Încercați să lucrați în nota celor ce apar în rubrica noastră.

D. POPESCU — **Loco**: Ne-a parvenit prea tîrziu. Reveniți cu lucrări în care tema să fie bine reprezentată, inspirîndu-se din domenii cît mai diverse.

V. COZMANCIUC — **Loco**: „Muzica" conține cîteva note false (atarna, itar, etc.) care influențează asupra notei de trecere...

ȘELARU VAIDA — **Brăila**: Nu aveți neapărat nevoie de talent la prezentarea grafică a materialului, ci la compunerea lui. Încercați să nu inversați situațiile!

IONEL ȘTEFAN — **Or. Stalin**: 1) Trebuie să rețineți că rubrica noastră se adresează unor categorii diverse de cititori. 2) Versurile cam șchioapătă, iar celelalte s-au moliptsit și ele.

RUSU ALEX. — **Stupini**: „Secolul vitezei" nu l-am prea deslușit umorul. Monoverbele folosesc o exprimare facilă.

IONESCU PETRE — **Loco**: „Juridică" este tratată arid, iar „cinci" are o „erezie" incompatibilă cu restul careului. „Fantezia" nu mai este de mult ceea ce ar dori să fie!

C. WATSON — **Buzău**: Vom alege ceva. Bineînțeles, mai trimiteți.

V. IONIȚA — **Reșița**: Începutul este promițător. Careurile fără temă pretind definiții altele decît cele de dicționar. Nu mai depășiți careul de 12/12 sau 13/13.

EUGENIA IONESCU — **Loco**: Lucrările trimise nu respectă regulile elementare ale careului. Evitați balele de puncte negre. Participați la concursurile noastre și veți căpăta experiența necesară.

MARGA POPESCU — **Bazna**: Ne-a sosit după ce alte două careuri cu aceeași temă obținuseră „bun de tipar". Mai încercați.

MARGARETA PAȘTIU — **Sibiu**: Vă dorim mai mult succes rîndul viitor!

AȚI AUZIT DE...

...furnicile, inventatoare ale hîrtiei?

De curînd, la o expoziție a industriei poligrafice din R. F. Germană, s-a amenajat un stand care arăta evoluția fabricării hîrtiei de-a lungul veacurilor. Vizitatorii au fost uimiți să constate că prima „piesă" a standului era un... mușuroi de furnici. De fapt, termenul „mușuroi" este impropriu, deoarece standul expunea o construcție conică a unor furnici ce trăiesc în Madagascar și care nu seamănă cîtuși de puțin cu mușuroaiele de pămînt ale furnicilor europene.

Cei care au examinat interiorul piramidei furnicilor, au constatat că ea se împarte în mici încăperi hexagonale, cam în genul fagurilor de miere și că sînt căptușite cu... hîrtie. Naturaliștii au stabilit că aceste furnici adună pămînt în care se află particule fine de lemn — asemănătoare așa zisei făine de lemn din fabricile moderne de celuloză. Pămîntul folosește la construc-

ția exteriorului, iar particulele lemnoase, separate și preparate cu grijă de furnici, formează căptușeala interiorului, ca un fel de tapet. Între încăperile fagurelui există un sistem complicat de canale, prin care se face comunicația.

Furnicile din Madagascar nu sînt singurele producătoare de hîrtie. Un explorator elvețian, dr. Gottfried Hagmann din Basel, a descoperit, cu prilejul unei călătorii întreprinse în districtul Para din regiunea Amazoanelor, mici construcții ale speciei de furnică numită Dolichoderus, din cea mai pură hîrtie. Furnica Dolichoderus — care la prima vedere seamănă mai mult cu un păianjen — își clădește locuința, ca și ruda ei din Madagascar, prelucrînd făina de lemn cu ajutorul unor sucuri pe care le secretă. Hîrtia obișnuită este de culoare brună, destul de flexibilă și rezistentă la umezeală prin faptul că e acoperită cu un strat fin de grăsime.

IOSEFINI vă prezintă scamatorii de familie

Creionul magnetizat

Prezentați spectatorilor o sticlă de o jumătate de litru, albă și goală. Dați-o publicului spre control. Dați de asemenea la control și un creion simplu, ascuțit sau neascuțit. După aceea, luați obiectele înapoi; introduceți creionul în sticlă „magnetizîndu-l" și spre mirarea celor de față creionul începe să se miște în sticlă, să se ridice, să joace, ca și cînd ar fi... viu!

EXPLICAȚIE: De un nasture de la haină aveți legat un fir de păr mai lung (preferabil de cal). La capătul liber firul are un mic grăunte de ceară.

În momentul cînd luați creionul și îl introduceți în sticlă, lipiți și grăuntele de ceară de unul din capetele lui — și anume de capătul care va sta în jos.

Apoi faceți „pasele magnetice" și efectul va fi că la fiecare mișcare de apropiere sau de depărtare de sticlă sau a sticlei de dumneavoastră, creionul se va mișca, ridicîndu-se sau jucînd chiar o sîrbă!

La scoaterea creionului din sticlă, îndepărtați ușor și bobul de ceară de pe creion; puteți apoi să-l dați din nou la control în public care, bineînțeles, nu va găsi nimic suspect.

COPII și ELEVI — au apărut noutăți ale studioului de diafilme „ION CREANGĂ"

— Ocolul pămîntului în 80 de zile — partea I și II-a
— Punguța cu doi bani
— Făt Frumos din lacrimă
— Omul de piatră
și
— Ursul păcălit de vulpe

Se găsesc de vînzare la toate librăriile și magazinele cu jucării.

O. C. L. — Produse Industriale
Raioanele „Lenin" — „Gh. Gheorghiu-Dej"

Purtați cu încredere

Pantofi de pînză

Practici, ușori, comozi, durabili

Sortiment variat în diferite modele și culori găsiți la unitățile specializate din:

Bd. SCHITU MĂGUREANU 5
Str. 13 DECEMBRIE 5

precum și la raioanele de încălțăminte din unitățile:

Bd. 6 Martie 5 Str. Brezoianu 19
Str. Rahovei 444

magazin sport

Întîlnire cu EMIL ZATOPEK

Corespondență specială din Praga pentru "MAGAZIN"

Lumea sportivă a epocii noastre îi recunoaște lui Emil Zatopek meritul de a fi înscris unul dintre cele mai emoționante capitole din istoria atletismului. Cu apariția „locomotivei cehe" în arena internațională, alergările pe distanțe lungi au înregistrat un salt calitativ fără precedent. Pe bună dreptate, opinia publică sportivă îl socotește pe Zatopek, alături de Pavoo Nurmi și Vladimir Kuț, unul dintre cei mai mari sportivi ai tuturor timpurilor.

Zatopek a atins apogeul uimitoarei sale cariere sportive la Helsinki, în 1952, cînd a cîștigat trei medalii olimpice de aur, ieșind învingător consecutiv la 10.000 m. plat, 5.000 m. plat și maraton, performanță pe care nimeni în lume n-a mai reușit-o. De altfel, neuitata cursă de 5000 m

„Adio pantofilor cu cuie". Sub acest titlu revista pariziană „Miroir Sprint" publică alăturatele fotografii, care vor să imortalizeze momentul retragerii marelui Zatopek din competițiile atletice. În clișeul de jos, Dana și Emil Zatopek „sărbătoresc" acest eveniment.

de la Helsinki — „cursa erei atomice" — este considerată ca o adevărată epopee a alergărilor atletice. Această întrecere, care a reunit la start giganții probelor de fond din întreaga lume, a prilejuit o luptă colosală, unică prin spectaculozitatea ei, punctată de un surprinzător final dramatic. A cîștigat, atunci cînd nimeni nu mai credea, Emil Zatopek, într-o manieră asemănătoare acelei în care avea să învingă un an mai tîrziu la București, pe stadionul Republicii, pe Vladimir Kuț, demnul său contuator, care a ridicat azi pe culmi și mai înalte tehnica alergărilor lungi, nivelul performanței mondiale în probele de fond. Începutul sezonului internațional de atletism 1958 readuce în actualitate numele celebru al lui Emil Zatopek. La San Sebastian, în Spania, în luna ianuarie a acestui an, un Zatopek de vreme bună se dezlănțuie irezistibil, face o cursă splendidă înscriindu-se printre cîștigătorii frumoasei competiții continentale pe teren var'at. Performanța are răsunet cu atît mai mult cu cît Zatopek a învins cu ușurință atleți cu frumos prestigiu internațional.

Tocmai cînd, după această victorie, toată lumea spera într-o revenire a lui Zatopek pe arena internațională, iată că faimosul sportiv își anunță definitiva sa retragere. Această chestiune a constituit punctul de pornire al interviului pe care i l-am luat celebrului Emil Zatopek.

— Ratiunea participării la cursa din Spania a fost aceea de a adăuga strălucirii dvs. cariere sportive un final aureolat de o victorie?

— După cum se vede, uneori nu este exclus ca reporterii sportivi să aibă spirit de pătrundere.

— Mulțumesc în numele reporterilor sportivi pentru amabila dvs. apreciere și, în continuare, vă rog să dezvăluiți secretul victoriilor dvs

— Cu plăcere, mai ales că nu-i de loc greu de explicat mecanismul victoriilor mele, ca de altfel mecanismul tuturor victoriilor în cursele de fond. După părerea mea, în alergările pe distanțe lungi există un singur moment și anume cînd trebuie să atacî. Dacă ai intuit acel moment, victoria îți aparține.

— Gîndesc însă că în afară de a intui momentul acesta unic pentru declanșarea atacului decisiv, mai trebuie să și declanșezi atacul, adică mai trebuie să ai resursele necesare pentru așa ceva.

— Printr-un alergător de fond eu înțeleg un om care implicit are aceste resurse. De altfel, nu este de loc greu să le capeți, printr-o pregătire atentă și sistematică.

— Este adevărat, cam atîta am alergat cu aproximație în cariera mea sportivă.

Zatopek vorbește cu un aer atît de firesc despre toate acestea încît face să ni se mărească stupefacția produsă de uluitoarea cifră: 60.000 km.

— De altfel — explică mai departe Zatopek — după calculele mele atleții din actuala generație de fondiști pentru a ajunge la performanțe constante superioare celor înregistrate de mine trebuie, cam în 15 ani, să alerge 70.000 km., adică cu 10.000 km. mai mult decît mine.

Ultimul capitol al interviului, firește, e consacrat amintirilor pe care le are Emil Zatopek despre sportivii romîni și despre Republica Populară Romînă.

— În primul rînd țin să arăt că după părerea mea atletismul romînesc a făcut remarcabile progrese în toate ramurile. Cunosc mulți atleți romîni și păstrez despre ei cea mai bună impresie. Sentimente de caldă prietenie mă leagă de unul dintre cei mai buni sprinteri pe care i-a avut Europa, Ion Moina. L-am admirat pe Moina nu numai pentru performanțele sale, pentru cele 10 secunde patru zecimi alergate de pildă la Praga, într-o probă de 100 metri plat, ca și pentru calitățile sale la 400 m. plat — probă în care mi se pare că la un moment dat era printre cei mai buni din Europa. Îl prețuiesc totodată pe prietenul meu Moina pentru frumosul său caracter, pentru atitudinea exemplară față de sport și față de sportivi. Deși au trecut ani de cînd nu l-am văzut îmi amintesc cu mare plăcere de el și îl socotesc ca unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Dacă cumva din întîmplare va avea posibilitatea să citească acest interviu doresc să mă folosesc de acest prilej pentru a-i comunica faptul că îmi face plăcere să mai primesc cîteva rînduri de la el.

În continuare, Zatopek vorbește și despre alți atleți pe care i-a cunoscut la noi, despre C. Grecescu, I. Balaș, I. Sötér. În cursul convorbirii cu sportivul cehoslovac am aflat că năzuiește, dacă munca sa de antrenor și ocupațiile profesionale nu-l vor absorbi prea mult, să realizeze o carte în care să scrie cele mai frumoase amintiri ale sale. În acest caz desigur că splendida întrecere care a avut loc în după-amiaza de vară a anului 1953 la București, cu Vladimir Kuț, va constitui — după cum ne-a asigurat Zatopek — unul dintre capitolele însemnate ale acestei cărți.

— Nu știu cu preciziune, cînd voi avea prilejul să-mi revăd numeroșii prieteni din Republica Populară Romînă — **mi-a spus la despărțire, marele Zatopek.** Nu știu dacă viitoarea noastră întîlnire se va petrece la București, la Stockholm sau la Praga. Însă ceea ce mă bucură îndeosebi este certitudinea că anii care vor trece nu vor face să slăbească prietenia strînsă care s-a legat între noi, ci dimpotrivă.

George IONESCU

Praga, aprilie 1958.

DIN presa străină

ARBITRII IN GREVA

Justiția franceză a avut să se pronunțe recent într-un proces, original prin speța lui. Istoria, pe care o relatează confratele parizian „France Football", are la origină un arbitru de fotbal bătut de către spectatori, cu prilejul unui meci pentru „Cupa Franței" disputat între Perpignan F.C. și Roujan. În timpul jocului, care s-a desfășurat la Roujan, la un gol primit de localnici, spectatorii au reproșat unui arbitru de tușe faptul că n-a semnalat un ofsaid, pe care ei l-au văzut. Și o dată cu reproșul... l-au transformat în „punching ball".

Arbitrii din Biterrois, din rîndurile cărora făcea parte cel grav bătut, au trecut la acțiune: au hotărît să boicoteze terenul din Roujan (pe care să nu mai conducă nici un joc), și să se conducă singuri de aici încolo, motivînd astfel hotărîrea lor: „Nu sîntem suficienți apărați. Ne-am săturat să fim executanții unei puteri care ne trimite la luptă în fiecare duminică fără garanții suficiente..."

Diriguitorii districtului Languedoc, în raza căruia intră Biterrois, au găsit „soluția" pentru potolirea „rebeliunii" împotriva puterii federale, confiscînd legitimația de arbitru a aceluia ce se dovedea a fi în fruntea dizidenților. Acesta socotind actul nelegal, legitimația fiind eliberată de un alt for sportiv superior (Liga) s-a adresat justiției, dînd districtul Languedoc în judecată.

După audierea părților, care și-au expus argumentele cu lux de amănunte, judecătorul și-a acordat un răgaz de două săptămîni, ca să mediteze. Recent a pronunțat sentința: El a apreciat că legitimația a fost reținută abuziv de district și totodată, drept urmare, a condamnat districtul să plătească arbitrului în cauză 15.000 franci drept daune interese.

Cît despre greva arbitrilor din Biterrois poate continuă și la ora asta...

Maestra sportului ELENA TEODORESCU

despre Campionatele internaționale de gimnastică ale R. P. R.

Recent, maestra sportului Elena Teodorescu, gimnastă de frunte nu numai la noi, ci și pe întregul glob pămîntesc, a cucerit primul loc în întîlnirea dintre gimnastele din R.P.R. și R.P.F. Iugoslavia, disputată în Capitală. Acum ea este gata să ia „startul" în alte întreceri de mari proporții: „Campionatele internaționale ale R.P.R. pe anul 1958", la care participă sportive din R. Cehoslovacă, R.P. Ungară, R.P. Polonă, R.P. Bulgaria, Italia și din R.P.R.

Aceste întreceri — la băieți și fete — încep azi, în sala Floreasca și în legătură cu ele Elena Teodorescu ne-a declarat: „Prima ediție a Campionatelor internaționale ale R.P.R. întrunește cele mai bune gimnaste și gimnaști din Europa, excepțînd sportivii din U.R.S.S. care au în această săptămînă alt program. Întîlnesc la Campionate pe vechea mea prietenă Eva Bosakova, din R. Cehoslovacă, gimnastă de real talent, cu care m-am înfruntat ultima dată la Olimpiadă. De asemenea, consider că sportiva bulgară Saltirca Tarpova este deopotrivă o concurentă de valoare. Nu mai puțin talent au gimnastele italiene și maghiare. În această confruntare trebuie să verificăm fiecare din noi gradul de pregătire căci, peste cîteva luni, ne reîntîlnim în cadrul campionatelor mondiale de la Moscova. Dețin o formă progresivă, nu încă cea mai bună, dar sper să nu dezluzionez spectatorii. În orice caz, sînt convinsă că aceste campionate internaționale vor oferi iubitorilor de gimnastică un spectacol tot atît de reușit ca și Cupa Europei de acum un an".

La prima ediție a Campionatelor internaționale ale R.P.R., fiecare țară este reprezentată de doi gimnaști și două gimnaste. Azi, au loc exercițiile impuse iar duminică, exercițiile libere.

„FAMILIUȚA"

— Înțelegi, la un meci atît de important nu puteam să te lăsăm singur!...

Desen de Neagu RĂDULESCU

De la o săptămînă la alta

AU FOST făcute publice cele două echipe care vor reprezenta fotbalul nostru în competiția internațională „Cupa Dunării". Au fost desemnate de către forul de specialitate echipele ȘTIINȚA Timișoara și C.C.A. București, mărturisind o alegere judicioasă — dacă ținem seama de valoarea acestor formațiuni. O dată cu aceasta a fost spulberată și versiunea care vroia să se acrediteze că în această competiție ar fi mai bine să prezentăm echipe de „perspectivă".

Cu Știința Timișoara și C.C.A. în prima ediție a „Cupei Dunării" avem siguranța că fotbalul nostru va opune ce are mai bun la ora actuală și că există deci posibilitatea unei noi afirmări internaționale într-un cadru organizat. Căci așa trebuie să privim reintrarea echipelor românești de fotbal în marile competiții continentale în care, nu de puține ori, au obținut rezultate și aprecieri măgulitoare.

★

SE VORBEȘTE de o criză de moral la jucătorii echipei bucureștene de fotbal Dinamo, care ar fi determinată sau ar determina (sînt furnizate ambele aceste explicații!) actuala situație precară din clasamentul campionatului categoriei A de fotbal.

Părerea noastră nu se alătură „diagnosticului" amintit. Dinamoviștii bucureșteni au înregistrat, într-adevăr, o serie de eșecuri supărătoare, de pe urma cărora n-au nici un motiv să fie bucuroși. Dar de aici și pînă a se vorbi de „o criză de moral" mai e cale lungă. Adevărul-adevărat e că echipa bucureșteană are de rezolvat unele „metehne" din jocul liniei de atac, care stăpînește bine balonul dar prea mult. Atît de mult încît... uită să tragă la gol. Ni se pare că o asemenea deficiență se poate rezolva (chiar și repede) cu voință și perseverență din partea jucătorilor și antrenorului — un profesionist reputat de talia lui Baratki. Dar pentru aceasta — și pe lîngă aceasta — se cere, firește, ca jucătorii dinamoviști să nu-și piardă „sîngele rece" în actualul final dramatic de campionat, pentru că asta ar pune într-adevăr să ducă la o criză de moral.

VARIETĂȚI

„Cărți de vizită"

Telegramele agențiilor străine au vestit recent că, la Caracas, campionul mondial de box al categoriei „muscă", Pascal Perez, și-a menținut titlul pus în joc, învingînd pe „challangerul" lui, Ramon Arias.

Ambii boxeri au avut în preliminariile întîlnirii lor unele „încurcături" cu poliția, pe care — se spune — le-au rezolvat cu multă greutate. După cum relatează revista pariziană „Miroir Sprint", Pascal Perez a trebuit să-și întîrzie cu cîteva zile plecarea în Venezuela, fiind anchetat pentru un accident mortal de automobil, de care s-a făcut vinovat. Cît despre Arias a avut și mai mult de furcă să se facă „eliberat" din mîinile poliției, împotriva lui existînd acuzarea de răpire de minore.

Asemenea „cărți de vizită" pentru doi boxeri între care se hotăra un campionat mondial credem că ar fi trebuit să ducă mai curînd la amînarea (sau chiar anularea) meciului, decît la disputarea lui. S-a confirmat o dată în plus că în lumea pestriță și coruptă a boxului profesionist, de moralitate nu se face prea mare caz.

In căutarea sporturilor dispărute

Trei profesori unguri de educație fizică străbat toate regiunile R. P. Ungare urmărind să descopere sporturi practicate în urmă cu zeci și chiar sute de ani, dar care acum sînt date uitării. Pînă în prezent ei au și găsit peste 100 de asemenea sporturi, unul din ele fiind similar hocheiului pe iarbă, iar altul descoperit în regiunea Nográd, pare să fie precursorul fotbalului.

Cei trei profesori, care efectuează cercetările lor de cinci ani, și-au propus să tipărească o carte asupra descoperirilor făcute.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 7.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

CE VREȚI SĂ ȘTIȚI?

TIPLIC SANDU — Cluj: 1) Maestrul sportului N. Roman e născut în 1926, la Sibiu. În afară de Progresul Sibiu, unde joacă actualmente, a mai fost legitimat — printre altele — la Metalul Sibiu, Locomotiva București, C.C.A., Știința Cluj. 2) În categoria B de fotbal mai activează următorii maeștri ai sportului: Paraschiva (Minerul Lupeni), Balint (Corvinul Hunedoara), Dragan (Prahova Ploești), Androvici, Kodeanu, Bădeanțu, Iosif Covaci (C.F.R. Timișoara). 3) „Cupa R.P.R." la handbal s-a întrerupt în momentul în care s-a organizat campionatul republican, pe urvizii, plus competițiile de masă (spartachiadele). În stadiul actual ea n-ar putea fi reluată, deși continuă să fie în preocupările federației de specialitate. Într-un viitor mai depărtat... rămîne de văzut. 4) „Cupa R.P.R." la handbal a fost cîștigată de Arsenal Sibiu (1948), C.F.C.A. București (1949) și Metalul Sibiu (1950).

TR. STOLERU — Giurgiu: Pregătirea unui atlet nu e chiar atît de simplă cum apare din formularea dvs.: alergi... și gata, sări... și gata, Iată, de pildă, cum prezintă ziarul „Les Nouvelles de Moscou", unele aspecte din pregătirea multilaterală a lui Evghenii Cen, unul dintre cei mai buni săritori în lungime din U.R.S.S.: „În iarnă și în primăvară, Cen se antrenează de cinci ori pe săptămînă. Atribuind o importanță capitală forței fizice, el face exerciții cu haltere. Cîntărind 65 de kilograme, el a reușit să ridice la ceafă trei stiluri 225 kg., îndeplinind astfel norma de categoria II. Antrenamentul lui mai comportă sărituri și alergări. În primăvară el rezervă o mare atenție tehnicii săriturii. Ca să ajungă la performanțe ridicate, săritorul trebuie să alerge repede. Dar și la sprint, rezultatele lui Cen nu sînt rele: 6 sec. 7/10 la 60 metri, 10,7 sec. — 100 metri".

Și acum să vă dăm și unele dintre performanțele realizate cu acest antrenament: 7,47 m. la săritura în lungime (unde-și propune pentru anul acesta 7,80 m.) și 15,95 m. la triplu salt (unde e hotărît să realizeze tot anul acesta 16,50 m.). Cedem că amănuntele acestea vă vor folosi, dacă aveți intenția să deveniți un bun atlet.

V. VALERIU, — București: Patru dintre echipele primei categorii de rugbi sînt antrenate de foști internaționali de rugbi: C.F.R. București (Gh. Pîrcălăbescu), Geotehnica (C. Munteanu), Progresul (Șt. Birsan) și P.T.T. (T. Diamandi). Antrenor la C.C.A. este I. Cosmănescu, iar la C.S.U. Timișoara — Dan Ionescu.

TR. URSU — București: Filmul poate veni mult în ajutorul sportului. Recent, de pildă, conducătorii echipei irlandeze de Nord au anunțat că în timpul antrenamentelor pentru campionatul mondial de fotbal, jucătorii vor studia din filme jocul echipelor R. F. Germane, R. Cehoslovace și Argentinei, cu care fac parte din aceeași grupă (A) a turneului final al competiției.

ANID, București: 1) Petre Steinbach este antrenor la echipa clujeană Rapid, care activează în campionatul categoriei C; 2) Echipa țării noastre a fost înscrisă la campionatul mondial de hochei al categoriei B, dar acesta nu s-a mai disputat; 3) M. Flamaropol, antrenorul echipei C.C.A. de hochei pe gheață, este unul și același cu fostul jucător de fotbal M. Flamaropol.

VIRGIL CĂLĂRAȘU, Brăila: Primele ediții ale competiției cicliste „Cursa Păcii" s-au disputat pe „itinerarul" Praga—Varșovia, plecarea dîndu-se pe rînd din aceste orașe. Din 1950 competițiile leagă trei capitale: Varșovia, Berlin, Praga. 2) Nici individual, nici pe echipe, alergătorii noștri n-au cîștigat încă această competiție. 3) Individual au cîștigat în ordine: Prosinek (R.P.F. Iugoslavia — 1948), Zoric (R.P.F. Iugoslavia — 1948), Vesely (R. Cehoslovacă — 1949), Emborg (Danemarca — 1950) Olsen (Danemarca — 1951), Steel (Anglia — 1952), Pedersen (Danemarca — 1953), Dalgaard (Danemarca — 1954), G. Schur (R.D.G. — 1955), S. Krolak (R. P. Polonă — 1956), Nencio Hristov (R. P. Bulgaria — 1957).

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO **Ilustrații: Beca RIND**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoșatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele și protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcași Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoșatul este biciuit și tras pe roată în piața publică. Toată lumea îl blestemă și îl batjocorește, dar o singură ființă îi arată compasiune și-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Într-o seară, căpitanul Phoebus, aflat în vizită la verișoara și logodnica sa Fleur de Lys de Gondelaurier, privind pe fereastră o recunoaște pe Esmeralda.

Phoebus se apropie și după ce aruncă o privire în piață, răspunse:

— Da, ea este. O recunosc. Uite-i și căprița ...

— Năsico, strigă din nou micuța Bérangère, ai cărei ochi neastîmpărați răscoleau peste tot — dar acolo sus, între crenelurile catedralei, cine o fi oare omul acela în negru?

În adevăr, pe acoperișul catedralei Notre Dame un om stătea aplecat peste balustradă și privea foarte atent în piață.

— E arhidiaconul de Josas, răspunse Fleur de Lys. Apoi, adresîndu-se lui Phoebus, tînăra fată îl rugă stăruitor.

— Scumpe verișorule, de vreme ce o cunoști pe această țigăncușă, fă-i un semn să urce aici, la noi. Ar fi foarte amuzant ...

— Da, da cheamă-o! — îi rugară și celelalte fete.

— E o prostie, sînt sigur că mi-a uitat și chipul, — protestă Phoebus. Dar, înduplecat de rugămințile domnișoarelor, se aplecă totuși peste balcon și o strigă pe dansatoare.

— Micuțo, micuțo! Și-i făcu semn să vină spre ei.

Cînd îl recunoscu, țiganca tresări, se înroși ca focul pe ambii obraji și chemîndu-și căprița, își făcu loc printre grupurile de spectatori, îndreptîndu-se spre casa doamnei de Gondelaurier.

Apariția frumoasei Esmeralda în încăperea în care se aflau nobilele domnișoare și cavalerul lor, provocă în primul moment admirație, apoi teama și invidia tinerelor fete.

— Pe cuvîntul meu, exclamă cu admirație căpitanul Phoebus, ești o creatură încîntătoare. Ce spui verișoară Fleur de Lys?

— Da, frumușică, răspunse aceasta cu un ton înțepat.

— Frumoasă copilă, se adresă acum Phoebus tinerei țigănci, nu știu dacă voi avea fericirea să fiu recunoscut de d-ta.

Cu un surîs și cu o privire plină de drăgălășenie, Esmeralda îl lăsă să înțeleagă că l-a recunoscut din prima clipă.

Fetele o invitară apoi pe țiganca să facă, împreună cu căprița ei, una din minunile care-i creaseră faima în tot orașul, dar Esmeralda, jignită de ironiile și aluziile lor la îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă și la originea ei, se îndreptă spre ușă. Micuța Bérangère nu și pierduse însă timpul. Ea se apropiase de căprița și începuse să se joace cu delicatul animal. Îi desăcuse săculețul care-i atîrna la gît și scoase un întreg alfabet, în care fiecare literă era scrisă pe o tăbliță de lemn. Căprița continuă jocul. Cu piciorușele ei, fine ea împinse mai multe litere și le așeză una lîngă alta, iar din înșiruirea acesta se putea citi un cuvînt: P — H — O — E — B — U — S.

Fleur de Lys fu prima care observă jocul lor.

— Cine a scris cuvîntul acesta? întrebă ea minioasă. Căprița?

— Da, năsico, răspunse mica Bérangère.

Esmeralda se apropie și ea și văzînd isprava căpriței sale, se înroși și începu să tremure de emoție.

— Ai o memorie excelentă, îi spuse Fleur-de-Lys abia stăpînindu-și furia. Apoi începu să plîngă în hohote, ceea ce atrase intervenția doamnei de Gondelaurier, care o rugă pe țigancă să părăsească casa. Esmeralda strînse de jos literele, apoi făcu un semn căpriței Djali și ieși fără o vorbă din cameră, urmată cîteva clipe după aceea de frumosul căpitan.

Sus, pe ultima terasă a catedralei, arhidiaconul Claude Frollo urmărise atent dansul țigăncii. Fața lui se întunecă în clipa cînd observă că Esmeralda nu era singură și că un barbat îmbrăcat în roșu și galben făcea tot felul de giumbușlucuri cu un scaun de care era legată o pisică. Urmărind cu toată atenția pe partenerul țigăncii, Frollo recunoscu în el pe poetul Pierre Gringoire. Nevăzut de nimeni, un alt personaj urmărea de pe acoperișul catedralei cele ce se întîmplau

în piață: Cocoșatul. Cînd Esmeralda dispăru din piață, arhidiaconul coborî și-l chemă pe Gringoire.

— De unde pînă unde ai ajuns partenerul acestei dansatoare egiptene? întrebă preotul.

— A, nu știați? E soția mea, eu sînt soțul ei, răspunse cu oarecare mîndrie Gringoire.

— Ai făcut tu una ca asta, mizerabile? nu se putu stăpîni preotul și-i strînse brațul cu o forță nebănuită.

— Pe dreptul meu la Paradis, monseniore, răspunse Gringoire, tremurînd din toate mădularele, dacă asta vă neliniștește vă jur că nu m-am atins niciodată de ea.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Ca sa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 30 ★ Simbătă 3 mai 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

De sus în jos: DORU CAPRARU, IN-KIONG-SUC, VLADIMIR MINCU, GHEORGHIȚĂ RADU și OM-DE-IONG.

IHTIOLOGI

O vizită la Stațiunea zoologică marină de la Agigea

În aceste zile de primăvară posomorită, piclele apasă asupra mării, coborînd înaintea privirii dornice să scruteze întinsul o cortină de aburi și de negură. Mi se părea că pe vreme de ploaie și vînt trebuie să găsesc negreșit o mare bîntuită de furtună. Dar valurile își umflă coamele înspumate cercînd să atingă cerul numai cînd vîntul suflă din larg.

Din gara Agigea, cale de mai puțin de un kilometru, drumul străbate un istm subțire, — la stînga marea, la dreapta un lac purces din Tekirghiol — către un plic de clădiri stinghere, înălțate deasupra țărmului. Grupul de clădiri adăpostește de mai bine de treizeci de ani Stațiunea zoologică marină de la Agigea, întemeiată, cu peste trei decenii în urmă, de prof. Ion Borcea de la Universitatea din Iași. Tot cursul anului, din primăvară pînă în primăvară, din iarnă pînă în altă iarnă, un grup de cercetători stabiliți pe litoral fac aici muncă de aprofundare și pionierat. Conducătorul lor se numește Sergiu Cărăușu, savant cu renume în țară și peste hotare, a cărui lucrare — Tratatul de ihtiologie conceput și scris la Agigea, — a fost distinsă acum cîțiva ani cu Premiul de Stat. Despre munca cercetătorilor de la Stațiunea zoologică marină, despre rezultatele și satisfacțiile acestei munci vă vom istorisi pe rînd în cele ce urmează.

O picătură din apa mării

Cînd am intrat într-unul din laboratoarele stațiunii, profesorul Cărăușu, împreună cu colaboratorul său, cercetătorul principal Porumb, făceau recenzia unui microscop primit atunci din străinătate. Mi s-a explicat că este un citoplast — un microscop stereoscopic. Mă uit prin lentilele microscopului. Privirea pătrunde într-o lume stranie, în culori ciudate și vii. O lume asemănătoare aceleia pe care am văzut-o mărită pe pelicula filmelor despre „tainele adîncurilor". Într-o vegetație minusculă, de un verde străveziu și crud, evoluează o vietate abia vizibilă. Aflu că micul prizonier n-are un nume popular, iar denumirea științifică fiind prea complicată ca s-o reții, mă declar mulțumit cu o nomenclatură empirică...

„Acest hal să-i spunem RĂCUȘOR, îmi explică profesorul Cărăușu, face parte din familia PLANCTONILOR. Balena, cît o știi de mare, se hrănește printre altele cu planctoni. Nu este singura. Aglomerația acestor viețuitoare într-o anumită parte a mării ne ajută în ultimă instanță să determinăm productivitatea Mării Negre".

— *Cum adică?*

— Foarte simplu. Prezența mai numeroasă sau mai puțin numeroasă, a așa numiților pești industriali într-un anume loc depinde în principal de condițiile de viață și mai ales de hrana ce li se oferă acolo. Cercetările noastre țintesc să afle cum, cît și unde se hrănește cutare sau cutare viețuitor al mării. Cunoscînd care sînt sub acest aspect regiunile cele mai propice pentru dezvoltarea peștilor, se pot trage concluzii însemnate în privința productivității mării.

— *Una din sarcinile institutului dvs., ar fi, așadar, această problemă.*

— De fapt ți-am enunțat două direcții către care se îndreaptă studiile noastre teoretice: studiul productivității Mării Negre și problema peștilor industriali. La aceasta se mai adaugă și o a treia direcție și anume, găsirea celor mai juste căi de pescuit marin.

De la răcușorul *din familia planctonilor privit prin lentila unui citoplast, am ajuns după cum vedeți la problemele principale de studiu ale institutului. După cum era și firesc, trebuie să urmeze negreșit vizita prin laboratoarele stațiunii și cunoștința cu cercetătorii. Din politețe — pentru că laboratorul respectiv era condus de o femeie — sau din dorința de a ni se face o inițiere sistematică, în ihtiologia marină, am început cu un laborator în care erau de văzut lucruri mai „accesibile" și, a-și spune cu un termen nu prea fericit, mai spectaculoase.*

Boris BUZILĂ

● (Continuare în pag. 2-a)

Frumoasa și talentata vedetă a ecranului chinez, Uan-Tan-fon interpretează rolul principal feminin în noua realizare a studiourilor din Șanhai, „Spiritul mării". Filmul care rulează actualmente pe ecranele cinematografice din R.P. Chineză se bucură de un mare și binemeritat succes.

Scurtă întîlnire cu autorul „Scurtei istorii"

Auzisem că noul film al lui Ion Popescu-Gopo, „7 arte" se bucură de aprecieri elogioase din partea celor puțini care reușiseră să-l vizioneze în sala de proiecții a studioului de desen animat. Mai auzisem că acest film este trimis la Festivalul filmelor de la Cannes.

Plin de curiozitate m-am hotărît să-i fac o vizită vechiului meu amic și să-i cer — pentru cititorii „Magazinului" — cîteva declarații despre noul său film.

Nu m-am așteptat să-l pot vedea atît de repede, dat fiind că acum, în preajma plecării la Cannes, este foarte solicitat de diverse treburi.

Întîlnirea a avut loc la ușa ascensorului.

— Hai noroc, Gopo! La tine veneam. Aud că ai terminat „7 arte"!

— *Da, dacă vrei te invit să-l vezi. Proiecția are loc peste puțin timp.*

Între timp, în camera sa de lucru, am început discuția despre film.

— Iei „palma" de aur la Cannes?

— *Aș vrea, dar...*

— Dar ce?

— *Mi-e teamă că nu este politicos să iau de două ori premiul I la același festival, dar totuși... încerc să fiu puțin nepoliticos!*

— Filmul cu care te prezinți (7 arte), îți place?

— *Cred că știi că niciodată pensula din mînă nu lucrează așa frumos ca cea din cap!... Acum, după ce am terminat filmul îl văd cum ar fi putut să fie mai frumos. Dar, nu mai desenez nimic, pentru că mi-e teamă să nu fie o minciună a pensulei din cap.*

Text și desen de GH. CHIRIAC

● (Continuare în pag. 2-a)

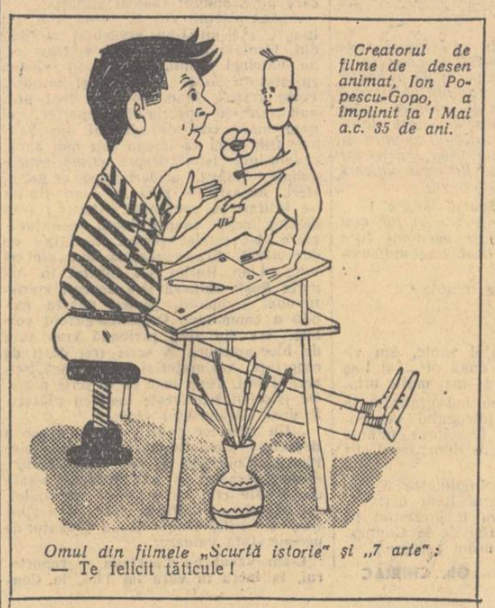

Creatorul de filme de desen animat, Ion Popescu-Gopo, a împlinit la 1 Mai a.c. 35 de ani.

Omul din filmele „Scurtă istorie" și „7 arte": — Te felicit, tăticule!

REPORTAJ DESPRE... REPORTERI

Este inevitabil ca un reporter să întîlnească în peregrinările sale mulți reporteri. Și mai inevitabil este să citească lucrările colegilor săi de condei. Ca orice altă meserie, nici aceasta nu se poate exercita fără o permanentă confruntare a rezultatelor muncii tale cu rezultatele muncii altora.

Există reporteri ai adevărului și reporteri ai minciunii. Există reporteri care-și jertfesc liniștea, sănătatea, viața de dragul adevărului — cea mai ilustră pildă e Fucik! — și există reporteri care jertfesc adevărul de dragul unui blid mai plin (exemple sînt destule și la îndemîna tuturor!). Între reportajul cu șireangul la gît și reportajul cu cont la bancă e exact distanța dintre adevăr și minciună, dintre interesele umanității și interesele săculeț cu bani.

Am cunoscut reporteri și de un fel, și de altul. Pe unii i-am admirat, pe alții i-am disprețuit. Rari sînt aceia care m-au lăsat indiferent: înseamnă că scriau teribil de prost.

...Pe Serghei Borzenko l-am cunoscut întîi din paginile „Pravdei". Vă aduceți, desigur, aminte de scăpărătoarele sale reportaje-pamflet anti-războinice transmise de pe pămîntul incendiat al Coreei cotropite. Nici nu bănuiam că peste cîteva luni aveam să-l cunosc personal, și nu într-un cabinet liniștit de redacție, ci aproape de linia frontului, pe paralela 38.

Mi-a apărut înainte un om voinic, bine înfipt pe picioarele sale, de statură potrivită, cu o frunte înaltă, boltită și cu șuvițe rebele atîrnîndu-i pe frunte. Purta o stea de aur pe haină. Vorbea uimitor de scurt, într-o frază se străduia să spună cît mai mult. Părea mai curînd un om de acțiune decît de condei. N-a trecut multă vreme și această impresie de primă clipă și-a găsit o elocventă confirmare. Am aflat povestea stelei de aur.

În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, corespondentul de război Serghei Borzenko s-a aflat la un moment dat într-o unitate încercuită. Pierind în luptă toate cadrele de comandă ale unității, cel mai înalt în grad a rămas Borzenko. Fără ezitare, corespondentul a devenit comandant. Zile și nopți, unitatea comandată de Borzenko a rezistat eroic încercuirii. Și nu era zi ca mesajele corespondentului, scrise pe foiță de țigară și pe petece de ziare vechi, să nu răzbată prin încercuire, cu ajutorul unor cercetași inimoși, ajungînd apoi, prin telegraf, în redacția „Pravdei". Amîndoi — atît comandantul cît și corespondentul Borzenko — au meritat din plin steaua de aur de Erou al Uniunii Sovietice. Vă mărturisesc că nu odată, văzînd această steluță pe reverul hainei lui Borzenko, m-am simțit mai mîndru de noblețea meseriei noastre, de vigoarea pe care o capătă cuvîntul legat nemijlocit de faptă.

Nu puțini sînt reporterii sovietici cu aceeași structură sufletească și de aceeași înălțime umană pe care i-am întîlnit în anii cît am fost corespondent la Moscova. Focul lăuntric, pasiunea partinică, dragostea pentru adevăr — iată ce-i caracterizează.

Pe binecunoscuta Marietta Saghinian reporterii din toate republicile Țării Socialismului o consideră o decană nu numai de vîrstă dar și de talent și de elan ziaristic. Am avut prilejul să stau de cîteva ori de vorbă cu dînsa. Problemele care o interesează sînt atît de largi, variate și întemeiate pe o

Victor BÎRLĂDEANU

● (Continuare în pag. 2-a)

In acest număr:

De vorbă cu poetul **George Lesnea**

Vă povestim filmul: **MARTY**

Colțul cosmeticianei: **MÎINILE GOSPODINEI**

IN CULISE LA TEATRUL DE OPERETĂ

COPII ARTIȘTI în vizită la „Magazin"

A fost o după amiază veselă la redacția „MAGAZINULUI". Întîi a venit DORU cu bunicul. Bunicul a luat un ziar, iar Doru o revistă cu poze. Dar să vi-l prezentăm pe Doru. Căci, așa cum fiecare din Dvs. aveți un actor preferat și copiii au, la rîndul lor, un actor preferat. Și acesta este DORU CAPRARU, pe care l-am văzut de nenumărate ori pe scenă, la televiziune sau l-am ascultat la radio. Un amănunt: Doru are 12 ani, iar bunicul 74.

După aceea a venit GHEORGHIȚĂ. Era să-l pierdem prin redacție, dacă în cele din urmă nu l-ar fi trădat papionul roșu în picățele, care se zărea din spatele televizorului, unde singurul „bărbat" din spectacolul „Între noi, femeile" își făcea de lucru, Gheorghiță, pe care-l mai cheamă și Radu, are 8 ani, e mic, negricios și se învîrte ca un titirez.

Cînd îl căutam mai disperate pe Gheorghiță, iată că au sosit și „muzicienii": VLADIMIR HINCU, înalt, grav, ca orice băiat de treisprezece ani, cu cravata roșie de pionier și doi care au venit de foarte departe, din „Țara dimineților liniștite". Fetița, o cheamă IN KIONG-SUC — are 9 ani și e violonistă ca și VLADIMIR. Băiatul, OM DE-IONG, e pianist și îi place mult „Sonatina" de Mozart.

Dar fiind că s-au adunat cu toții, fursecurile și bomboanele (de dată asta fără cafea) își îndeplinesc menirea de a-i atrage în jurul mesei. Deci „discuția" începe...

Om De-Iong, spune, în tăcerea pe care nu o tulbură decît un ronțăit mărunt de șoricel (Gheorghiță mănîncă fursecuri): — **De mic mi-a plăcut foarte mult muzica. Și mai ales pianul. După ce voi termina școala și mă voi duce în țara mea, aș vrea să fiu pianist. Un pianist mare, mare...**

Om De-Iong n-a apucat să termine și intervine Vladimir cu gravitatea unui veritabil profesor:

— **Ce studiezi acum?**

— **Acum?** — micul coreean pronunță rar cuvintele românești... **„Sonatina" de Kuhuan. Am făcut și studiile lui Czerni și Heller. Dar cel mai mult îmi place „Cîntecul de leagăn" al lui Schumann...**

De data aceasta rolul de reporter și-l asumă Doru:

— **Și încă ce?**

— **Îmi place mult Haendel și Brediceanu.**

Cea mai tăcută din întreaga adunare este Iu-Kiong-Suc. Îi place mult, se pare, covorul. La întrebări răspunde cu „da" și „nu". Ca la școală, ce vreți. E deabia în clasa a II-a.

În schimb, Gheorghiță, e mai vorbăreț. Ca pe scenă, nici de data aceasta unul nu a scos o vorbă în plus. Ca și cînd ar fi spus: „Ce-am venit să facem, facem, dar nu stăm de vorbă cu toată lumea".

Mariana PIRVULESCU și Silvia KERIM

● (Continuare în pag. 5-a)

Citiți în pag. 3-a:

O corespondență specială pentru „MAGAZIN"

NOUA CAPITALĂ A BRAZILIEI

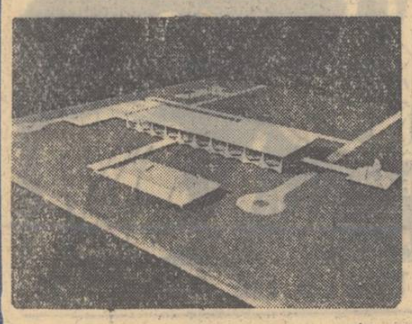

În clișeu, macheta Palatului prezidențial al președintelui republicii.

ESTE ALERTĂ!

MUNCA CERCETĂTORILOR NOȘTRI ÎN CADRUL ANULUI GEOFIZIC INTERNAȚIONAL

La 1 iulie 1958, Anul Geofizic Internațional — cunoscut de mereu mai mulți cetățeni de pe întreg globul sub inițialele „A.G.I." — va împlini un an de existență și... paradoxal, va mai avea de trăit încă 6 luni. Numai zece luni de viață și totuși... cîte răsunătoare victorii științifice.

Peste 64 de țări de pe glob efectuează numeroase cercetări pe uscat, pe apă și în aer, asupra fenomenelor geofizice. A.G.I. reprezintă o gigantică operă de colaborare științifică, în scopul studierii pămîntului sub toate aspectele și prin toate mijloacele posibile.

Țara noastră, prin multe din instituțiile sale științifice, a contribuit și contribuie la rezolvarea a numeroase dintre problemele asupra cărora s-au aplecat cercetătorii de pe întreg globul. Alertele nu-i găsesc niciodată nepregătiți pe cercetătorii noștri...

Despre petele din soare

Ați auzit adeseori la radio comunicatele speciale ale A.G.I., anunțînd: *„nu este alertă"*. Asta nu înseamnează că cercetătorii și-au închis birourile și au plecat într-o scurtă vacanță! De fapt, cînd „nu este alertă", observațiile continuă normal. Zilnic se execută, astfel, la Observatorul Astronomic din București al Academiei R.P.R., cîte 4 fotografii ale soarelui, precum și desene ale grupelor de pete solare. Se studiază țîșniturile înalte de gaze care se ridică deasupra soarelui, se cercetează felul cum evoluează zilnic petele de pe soare. Cu regularitate, rezultatele sînt

Ing. I. T. PREDESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

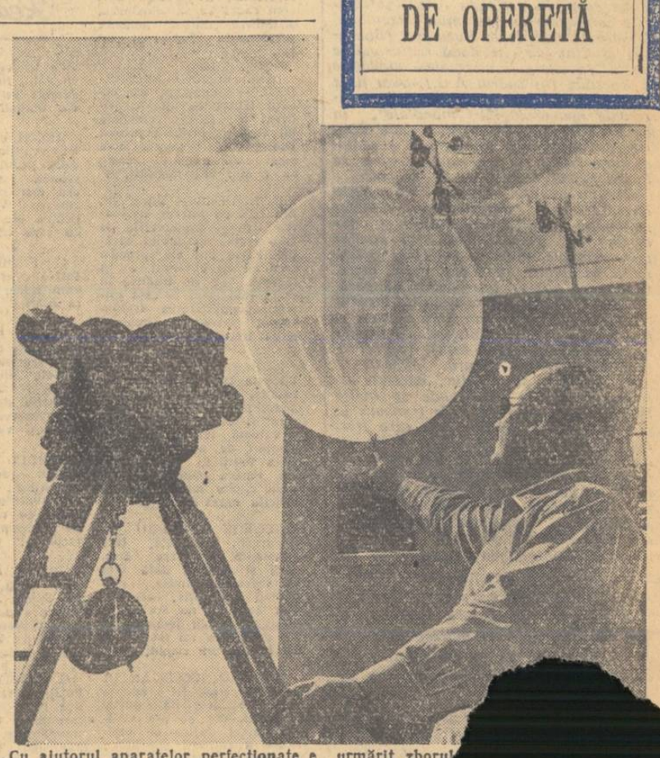

Cu ajutorul aparatelor perfecționate e urmărit zborul

IHTIOLOGI

(Urmare din pagina 1-a)

Este vorba de laboratorul în care se studiază.

Comportarea peștilor în cîrduri

Cînd mi s-a vorbit despre natura cercetărilor care se desfășoară în acest laborator, mărturisesc că nu eram deloc entuziasmat. Dincolo de ciudățenia modului cum mi-a fost enunțată problema (urechea mea era obișnuită să asocieze cuvîntul cîrd rațelor, gîștelor, altor lighioane de pe uscat și din văzduh, numai peștilor nu), nu-mi era clar ce interes poate prezenta pentru știință în general și pentru cercetătorul respectiv în special, faptul că chefalul este sociabil sau solitar. Ei bine, mi-a fost jenă pentru indiferența și neștiința mea, aflînd că sociabilitatea peștilor poate fi nu numai o problemă, ci și o pasiune.

Maria Ștefan, proaspătă candidată în științe biologice, fostă aspirantă la Universitatea Lomonosov, a cerut insistent, la venirea în țară, să meargă la Agigea pentru a studia această problemă. Noi laboratoare, menite să asigure studiului ei cele mai prielnice condiții, sînt în construcție. Deocamdată cercetătoarea ține sub observație un acvariu de sticlă, în care mișună nepăsători, dar bine dispuși, sumedenie de pești din neamul ghidrinilor, cu piele scorțoasă, înarmați cu trei spini tăioși care-i protejează de confrații lor mai mari ichtiofagi. La apropierea stăpînei lor peștii dau buzna într-un colț anume al acvariului. De ce tocmai acolo? Explicația este simplă. Colțul cu pricina este locul unde pensionarilor li se distribuie tainul cuvenit.

Clădirea Stațiunii zoologice marine din Agigea.

Teoria „reflexelor condiționate" îi privește sau nu pe ghidrini? Profesorul Cărăușu este de părere că nu, spre supărarea colaboratoarei sale care se străduiește a-i dovedi contrariul. Pînă la urmă se constată că de fapt... controversa n-a fost decît o glumă a directorului. E greu să i te împotrivești tovarășei Maria Ștefan, mai ales atunci cînd convingerile ei se întemeiază în egală măsură pe cercetări temeinice dar și mult, foarte mult entuziasm tineresc. Ca în cazul de față, de pildă.

— Cam cît timp vă trebuie de-acum încolo ca să vă puneți la punct cercetările? (Întrebarea era mai mult o indiscreție ținînd să afle dacă interlocutoarea suferea sau nu de nostalgia orașului părăsit cu luni în urmă, oraș unde i se oferea de altfel un post de conferențiar universitar).

— N-aș putea să vă spun, vă asigur însă că nu le voi lăsa la jumătate. Odată descoperite cauzele obiective și intime ale reflexului care duce peștii la cîrd, aceste cercetări mă vor ajuta să soluționez și problema acțiunii curentului electric asupra peștilor marini CARE SPER SĂ DUCĂ LA O NOUĂ METODĂ DE PESCUIT IN MAREA NEAGRĂ.

Absolvenților care, orbiți de mirajul marilor orașe renunță la anii de facultate, la studiile și la calificarea lor pentru un post de funcționar „la centru" ar trebui să le dea de gîndit exemplul Mariei Ștefan. Nu atît „sacrificiul" ei de astăzi, cît ziua de mîine a ei și a lor. Pe ea o așteaptă poate din nou postul la universitate, poate un premiu de stat, poate Academia, dar mai presus de toate, satisfacția țelului atins.

Supușii împărăției apelor... pe uscat

Pe lîngă Stațiunea zoologică experimentală de la Agigea se află și un muzeu. În dulapuri mari, ca în niște racle de sticlă, odihnesc delfini și meduze, scoici și crabi, crevete și stavrizi. De pe un soclu de statuie străjuiește lebăda cuculată, învecinîndu-se cu pelicanul. Mîini agile și pricepute pregătesc într-un atelier special, tot în cadrul stațiunii, colecții de material didactic și muzeografic destinat școlilor și muzeelor.

În galanteriile muzeului, sub sticlă și formol, se ascunde, ca și în picătura de apă marină, o întreagă lume.

— *Vezi peștele acesta*, mă întreabă cercetătorul Porumb. *E stavridul de culoare argintie, pește industrial, ajunge pînă la un kilogram greutate, are țepi ascuțiți pe linie laterală*". Pasiunea cu care mi se povesteau semnalmentele peștelui mi-a trezit o bănuială.

— Studiați cumva biologia stavridului?

Interlocutorul meu pare stînjenit ca și cînd mi-ar fi divulgat o taină...

— *Adevărat. Mă preocupă de cîțiva ani stavridul.* Apoi din nou cu însuflețire. *Nu se cunoștea mai nimic din viața lui. Problemele hrănirii, creșterii, răspîndirii și pescuitului lui sistematic se elucidează din ce în ce mai mult.* Reținem impersonalul se elucidează...

★

Atracția irezistibilă a mării își află împlinire cu osebire vara, cînd expediții științifice pornesc în larg pînă departe, unde ochiul, în cele patru unghiuri ale orizontului, nu poate vedea decît apă și iar apă.

Am surprins privirea profesorului Cărăușu cercetînd cu luare aminte întinderea vinețe.

— *În curînd stațiunea noastră va trăi o mare sărbătoare. Vom avea un vas al nostru. Un cuter... De cîtă vreme visăm noi ceasul acesta.*

Boris BUZILĂ

Un aspect din timpul concursului

Concursul „Cine știe, cîștigă!" la uzinele „23 August"

În preajma zilei de 1 Mai, „CINE ȘTIE CIȘTIGA!", a adus o... inovație: concursul a avut loc la uzinele „23 August", toți participanții fiind muncitori, ingineri și funcționari ai uzinelor.

Făcînd cunoștință cu... gazdele, profesorul Mircea Șintimbreanu, examinatorul concursului, a avut o surpriză din cele mai plăcute: din șase candidați, patru au cîștigat.

Seria candidaților a fost deschisă de inginerul Victor Illescu, care a participat la tema „Istoria drumurilor". De la primele întrebări se vedea că participantul cunoaște problema, iar examinatorul unele aspecte ale muncii din fabrică. După întrebarea a șaptea concurentul a avut o scurtă ezitare, hotărîndu-se să meargă apoi la întrebarea a opta. Din păcate n-a mai știut să răspundă.

Primul cîștigător al concursului a fost... o cîștigătoare. Economista Ajtărîței Sonia concurînd la tema „Lucia Sturdza-Bulandra" s-a dovedit nu numai o cunoscătoare a multilateralei activități a marei actrițe, dar și o concurentă care știe să-și aprecieze cunoștințele. După întrebarea a șaptea, plecînd de la premiza că — „Cine știe... să se oprească la timp, cîștigă", candidata s-a retras din concurs, obținînd un premiu de 1600 lei.

Același lucru l-a făcut și concurentul Mircea Ursache, ajustor la secția generală, care răspunzînd la tema „Poezia lui Mihai Beniuc" a cîștigat retrăgîndu-se după întrebarea a șaptea.

Dintre cele trei concursuri fulger (intrate în tradiție) un succes deosebit l-a obținut cel cu tema „Uzina noastră" la care au participat un număr neobișnuit de candidați — cinci — reprezentînd diversele secții ale uzinelor.

Concursul se apropie de sfîrșit fără ca vreun concurent să fi răspuns la 9 întrebări. Se pare însă că cei de la „23 August" au vrut un final tare: ultimii doi concurenți — Nicolae Aurel, turnător și Boțîrlăianu Dumitru, normator tehnolog — au răspuns la toate cele 9 întrebări, obținînd odată cu aplauzele unanime, fiecare, premiul maxim de 6.400 lei.

Dacă la primul (membru a cercului de artă plastică al uzinelor), participant la tema „Viața și opera lui N. Grigorescu" desfășurarea a fost ceva mai dramatică, concurentul răspunzînd cînd mai repede cînd mai... în termenul de gîndire, la cel de al doilea (tema Iliada), am avut impresia că participăm la un meci de tenis de masă: Întrebare — răspuns, întrebare — răspuns, fără nici o pauză: Metronomul s-a dovedit de prisos!

S. F. CORNEA

Scurtă întîlnire cu autorul „Scurtei istorii"

(Urmare din pagina 1-a)

— Dar filmul nu se bazează numai pe realizarea plastică...

— *Sigur că da, într-un film trebuie stăpînite deopotrivă mai multe componente. Și este cu atît mai interesant cu cît aceste componente, încearcă toate deodată să descrie pe fiecare în parte: plastica, arhitectura, dramaturgia, literatura, coregrafia, muzica...*

— Sînt șase arte dacă am numărat eu bine!

— *Ei, în film ies mai multe...*

— Pe care dintre arte crezi că ai realizat-o mai bine?

— *Pe... a șaptea!*

— Cum sînt reprezentate artele în film?

— *Să ne înțelegem de la început: Este vorba de un film de desen animat în care totul capătă dimensiuni nebănuite! Eu am sugerat fiecare artă... într-un minut!*

— Unora le trebuie o viață întreagă!... Și care dintre arte a fost mai greu de reprezentat în film?

— *Arhitectura! Deși acum, după ce am terminat filmul, mi se pare că e cea mai simplă de redat. La început nu puteam să sintetizez din cauza sculpturilor și frescelor care făceau parte din altă artă.*

— Folosești același personaj din „Scurtă istorie"?

— *Da!*

— Și... tot așa cu fața imobilă chiar cînd joacă teatru!

— *Da! Și în acest film ca și în „Scurtă istorie" omulețul nu-și schimbă niciodată expresia și nu pronunță nici un cuvînt.*

— Și-atunci cum rămîne cu literatura?

— *O exprimă cu ajutorul a două litere!*

— Nu pricep!

— *Și totuși să știi că-i foarte simplu. Văzînd filmul, asiști la evoluția acelui om care era terorizat de animale, îngrozit de natura înconjurătoare, care se temea de propria lui umbră, care reușește să se ridice deasupra tuturor, să stăpînească întregul pămînt și care într-un viitor nu prea îndepărtat va reuși să uluiască întregul univers cu faptele sale...*

— Seamănă cu „Scurtă istorie"!

— *Oarecum! Intenționez să fac mai multe filme cu același personaj care să rezolve pe rînd, medicina, matematica, etc.*

— Tot în cîte zece minute?

— *Tot!...*

★

În sala de la etajul șapte, am vizionat „7 arte" de două ori... și l-aș mai fi vizionat încă de mai multe ori...

Plecînd de la Gopo mă gîndeam la munca creatoare a întregului său colectiv care rezolvă în cîteva minute de peliculă probleme de dimensiuni atît de impunătoare.

La 1 Mai, Gopo împlinește 35 de ani și tot la începutul lunii mai filmul său „7 arte" va fi prezentat în fața juriului festivalului de la Cannes. De două ori deci îi urăm succese...

Gh. CHIRIAC

Cronica gastronomului

RACI IN BERE

Amicul meu Costache era în toane bune. Mă invitase la prînz. De obicei, cînd un invitat care făcea parte din categoria puțin numeroasă a intimilor săi sosea prea devreme, Costache îl trimitea la plimbare, atrăgîndu-i amabil atenția să se prezinte la ora indicată. Gătea singur și cu ușa încuiată. Accesul în bucătărie era un privilegiu pe care îl acorda rarisim și nu oricui. Se brodise ca în acea zi să mi se oprească ceasul și să sun la poarta lui Costache c-o oră mai devreme. Cu toate acestea Costache nu m-a dat afară. Dimpotrivă, s-a arătat foarte bucuros de sosirea mea. Am aflat mai tîrziu că în ajun cîștigase la loterie. După cum se vede, am avut și eu noroc. Era, vorba cîntecului, prin mai (era frumos, etc.) Costache își freca mîinele:

— Să luăm o gustărică.

— Cum dorești mata, Costică.

— Am pelin de la lordache.

— Să-l cercăm pre el, Costache.

— Ce-ai de zis? mă întrebă Costache, după prima înghițitură.

— Acestui soi de vin, francezii îi zic „crement".

— N-au decît! Eu îi zic pelin spumos.

— Și găsești că-i mai frumos?

— Uite ce-i, zise Costache încruntîndu-se, dacă nu te hotărăști să vorbești ca oamenii, nu-ți mai torn

— Iartă-mă, Costache, îi răspund pocăit, dar îmi închipuiam că nu fac decît să-ți onorez băutura vorbindu-ți astfel... s-apoi, proza nu admite vorbe goale, atîta vreme cît ai sticle pline.

— Ascultă gastronomule, lasă fleacurile și spune-mi ce părere ai mata despre raci?

Ori de cîte ori îmi punea Costache întrebări de asemenea natură, mă simțeam ca la examen. Cu amicul meu Costache, pescar, vînător și bucătar, nu era de glumit. Ce l-o fi găsit, să-mi pulie, așa deodată, această întrebare?

— Gastronomicește vorbind, zic, între racul de apă dulce, langustă și racul de mare, (homar), sau stacoj, cum îi spuneau bătrînii (de unde și calificativul stacojiu), este, în avantajul racului, același diferență calitativă care se poate stabili între căpșună și fraga de munte. Ambele sînt savuroase, dar finețea e de partea fragilor.

— Lasă considerațiile filologice și comparațiile literare: mie să-mi răspunzi direct la întrebare. Să zicem că-ți dau chiar acuma un paner de raci mari și voioși. Cum îi gătești?

— În ce mă privește, eu i-așî găti gospodărește, rasol.

— Cum, adică?

— Fierți, în zamă de zarzavat, adică într-un „court bouillon", evitînd morcovul care prin agresiva lui subiectivitate îi alterează aroma. Am văzut bucători de prim ordin utilizîndu-l la această fierturâ, dar după gustul meu greșesc, ca și toate cărțile de bucate care îl recomandă. Ceea ce nu-i de neglijat e sarea din abundență, supra piperarea cu piper boabe, condimente „ad libitum" și vin alb sau oțet bun.

— Nu e rău, dar nu-i tot!

— Am omis ceva?

— Mai nimic: principalul!

— Nu văd!

— Vei vedea! Pentru racul de baltă, de Dorohoi, Brașov sau din deltă. sistemul e bun. Dar ce te faci cu racul de apă curgătoare?

— Același lucru.

— Eroare! Racul de Olt de pildă, sau cel de Argeș, are o crustă foarte dură, dar carnea foarte dulce și reclamă cu totul alt tratament.

— Care? întreb iritat la rîndu-mi.

— Dacă aș fi stat mai mult prin bucătărie, decît prin bodegi și redacții, aș fi aflat. Fiindcă n-ai stat însă, văd că tot eu trebuie să-ți spun. Ca să pui în valoare această specie de raci, trebuie să-i prăjești înăbușiți într-o tigaie cu unt și să apeși bine capacul, că fug toți. Îi servești fără crustă, adică numai labele și cozile.

— Mare barbarie!

— Barbarie, nebarbarie, asta este! Acum însă ai să mănînci niște raci, cum sînt sigur că nici n-ai pomenit

Am intrat în bucătărie. Într-o căldare plină cu bere, Costache băgase cîteva duzini de raci care se mișcau greoi, desigur din cauza beției. Erau spălați și curățați c-o perie aspră. După ce i-a contemplat cu duioșie un răstimp, Costache destupă trei sticle de bere pe care a pus-o într-o oală, la fiert. A turnat în oală sare cu pumnul și piper. N-am de lucru și întreb:

— Costache, dar nu le scoți mațul?

— Asta s-o scrii mata la gazetă și să te asculte cine-o vrea, eu nu! De ce, mă rog, să scoți zama din rac? Poate nu-ți place? Ce? Mațul nu-l poți scoate după ce-au fiert?

Zicînd acestea, Costache a pus racii să fiarbă în bere, poftindu-mă în sufragerie, unde-am așteptat preț de încă o sticlă de pelin, adică jumătate de oră. Revenind în bucătărie, Costache le-a mai pus ceva sare și n-a zăbovit mai mult decît i-a trebuit să termine de fluierat aria ceia cu vino spumegiante, din Cavaleria rusticana. După asta i-a scos cu lingura, unul cîte unul, i-a așezat pe-o farfurie și m-a îndemnat să gust. Erau excelenți.

— Ei, la așa mîncare, a zis Costache, măcar că-i făcută-n bere, trebuie un vin alb, sec. Am un „Pinot Chardonnay" de „Valea Călugărească", sincer și jucăuș.

Vinul în adevăr era sprinten și s-a băut urgent

— Ascultă, Costache, zic așa, ca să nu tac, dacă ai fiert tu racii în bere, nu s-ar putea fierbe și-n tescovină sau „cognac"?

Costache s-a încruntat:

— Degeaba îmi pierd eu vremea cu tine, bucătar nu te pot face. Scrie tu acolo la gazetă ce vrei despre mîncări, dar lasă-mă pe mine să le gătesc... și prin bucătărie să nu te mai prind.

— Bine, Costache zic, dar mai bem o sticlă.

Costache se înveselì:

— Asta, da!

PĂSTOREL

Reportaj despre... reporteri

(Urmare din pag. 1-a)

asemenea erudiție, încît o convorbire cu Marietta Saghinian constituie nu numai o desfătare ci și un adevărat exercițiu intelectual. Nimic n-o lasă indiferentă. Aceasta și explică felul în care s-au născut cîteva dintre cele mai valoroase cicluri de reportaje pe care le-a scris.

Aflîndu-se într-o vară la odihnă pe țărmul Mării Negre, s-a interesat de problemele pescuitului, s-a pasionat după ele pînă într-atît, încît s-a apucat să le studieze cu atenție. Rodul acestui studiu — viu, concret, pe oameni — a fost un ciclu de reportaje intitulat „Scrumbia de Kerci" în care supunea unei acerbe analize critice starea de lucruri din domeniul pescuitului pe Marea Neagră. Rezultatul? În cîteva săptămîni s-au luat măsuri care au schimbat radical situația.

...„Letopisețul viu al marșului cel lung", așa mi l-au prezentat ziariștii din Tientsin, pe unul dintre colegii lor, un bătrînel scund, cu mișcări vioaie, cu statura încă dreaptă și mîndră. Vechi ziarist, Lian Ho-lin a fost prin anii 1920—30 apreciatul reporter al unui mare ziar de scandal din Șanhai. Din pana sa ieșeau cele mai abracadabrante iștorii despre crime senzaționale, violuri, uciderî, bande de gangsteri. Aceasta — pînă ce Lian Ho-lin i-a întîlnit pe comuniști. Atunci i s-au deschis ochii asupra lumii înconjurătoare, i-a înțeles sensul, direcția de dezvoltare. Era în preajma marșului cel lung. Lian Ho-lin s-a înrolat în Armata Roșie chineză și-a devenit ziarist unei companii. Scotea gazeta mobilă a companiei. Organiza gazete vorbite. Are din acea perioadă vreo sută de bloc-notesuri. A scris trei cărți de reportaje. Are material pentru încă treizeci și trei. Timp însă să le scrie n-are. De istorisit istorisește însă cu plăcere. E doar „letopisețul viu"...

...Un reporter pentru care nutresc o deosebită simpatie și admirație este Pierre Courtade de la „L'Humanité". Ziarist complet — minuiește cu egală dexteritate cronica externă, editorialul, reportajul — Courtade este, în același timp un critic literar și un prozator de necontestată valoare.

L-am văzut pe Courtade — reporterul, la lucru în vara lui 1955, la Conferința celor patru mari de la Geneva (de altfel acolo am avut prilejul să compar metodele de lucru ale celor mai feluriți reporteri!). Ceea ce m-a izbit la el a fost atenția pe care o acorda pînă și celor mai mărunte și aparent insignifiante detalii. Și le nota, chiar dacă cele mai multe dintre ele era vădit că nu puteau aduce nimic nou reportajului. „Pentru atmosferă", cum spunea dînsul zîmbind. Și, într-adevăr, în reportajele-comentarii pe care le citeam a doua zi în „L'Humanité" era puternic reconstituită atmosfera Conferinței.

Tot la această istorică Conferință am avut, prilejul s-o întîlnesc pe una dintre cele mai faimoase reportere ale timpului nostru, Geneviève Tabouis. Opiniile politice ale acestei ziariste sînt cunoscute. Faptul că reportajele și articolele sale apar în „L'Information", organ al marii finanțe franceze, este pe deplin grăitor. Și totuși, Geneviève Tabouis a ocupat în ultimii ani, de cîteva ori, poziții ostile „politicii de forță" americane chemînd marile puteri la o înțelegere în problemele fundamentale.

Vechi cunoscătoare a Quai d'Orsay-ului, Geneviève Tabouis este cea ce se numește un „reporter de culise". Nu Conferința era ceea ce o interesa în primul rînd la Geneva ci zvonurile și contrazvonurile. Sau mai bine zis o interesa Conferința prin prizma acestora.

Vioaie și de o energie neobișnuită la vîrsta sa înaintată, madame Tabouis, prin simpla sa apariție, atrăgea în juru-i grupuri de ziariști siguri că vor afla de la ea „prospături" ale culoarelor și culiselor. Și nicidată nu se înșelau. Multiplele și trainicele legături ale acestei venerabile decane a reportajului politic internațional îi creaseră aureola unui'a dintre cei mai informați reporteri. Nu era puțin, printre cei peste o mie de ziariști prezenți în acele zile la Geneva.

...Pe profesioniștii minciunii și calomniei uneori îi recunoști dintr-o privire, alteori îți trebuie ani ca să le dibui sufletul murdar.

Pe cînd eram corespondent la Moscova, întîlneam la conferințele de presă un omuleț mititel, cu o față torturată și cu niște ochi mici, de viezure care rătăceau și cotrobăiau fără odihnă. Nu trebuia să fii mare fizionomist ca să-ți dai seama că individul acesta nu iubea oamenii și realitățile din jurul său. Aflai că e corespondentul unui mare ziar burghez din S.U.A.

În ultimele luni numele acesta apare tot mai des în presa monopolurilor americane sub articole confecționate dintr-o țesătură grosolană de minciuni și insulte antisovietice prost camuflate. Numele calomniatorului de profesie e și el binecunoscut: Harry Schwarz.

...Pe Tibor Meray l-am cunoscut tot în Coreea, în ultimele zile dinaintea armistițiului. În jurul lui se răspîndise faima unui bun cunoscător al realităților coreene: căpătase în Ungaria și un premiu pentru un volum de reportaje despre Coreea însîngerată. Am străbătut împreună orașe și sate nimicite de cotropitorii americani. Am stat de vorbă împreună cu supraviețuitori ai masacrelor care ne povesteau fapte de ni se ridica părul măciucă.

Au trecut ani. După contrarevoluția din Ungaria, Méray, unul dintre inițiatorii valului de revizionism din rîndurile scriitorilor maghiari și dintre instigatorii la crime împotriva orînduirii democrat-populare, a fugit în Occident.

Am citit într-un ziar parizian un articol al său care m-a umplut de scîrbă. Scria acolo că toate reportajele sale din timpul războiului din Coreea au fost mincinoși, că n-a văzut acolo orașe nimicite, sate incendiate, oameni pîrjoliți de napalm.

Dacă l-aș fi avut în față în momentul cînd îi citeam „destăinuirile", l-aș fi scuipat între ochi. Poate n-ar fi fost un gest prea elegant. Dar ar fi exprimat exact ceea ce simțeam.

...Mulți reporteri am cunoscut. Dar sînt atîția pe care aș fi vrut să-i cunosc și pe care, din păcate, n-am să pot să-i întîlnesc nicio dată în carne și oase. Pe Iulius Fucik. Pe Egon Erwin Kisch. Pe Alexandru Sahia.

În schimb avem cărțile lor. Cărți care dovedesc că adevăratul reportaj, reportajul adevărului și al luptei, trăiește mult dincolo de clipa efemeră în care s-a întruchipat în plumb.

Victor BÎRLĂDEANU

ESTE ALERTĂ!

(Urmare din pag. 1-a)

trimise la Centrele Mondiale ale Anului Geofizic Internațional de la Moscova, Kilovodsk și Zürich. S-au obținut pînă acum peste 500 de fotografii ale soarelui, peste 300 de desene, s-a lucrat sute de zile la observarea protuberanțelor. În acest fel, pe lîngă cunoștințele teoretice asupra soarelui, se adună date foarte utile în vederea prevederii vremii pe lungă durată, precum și pentru telecomunicații.

Aceasta este, deci, o activitate normală cînd — vorba comunicatelor — „nu este alertă". Ce se întîmplă, însă, cînd „este alertă" și ce înseamnează aceasta?

Mulți cititori ne-au pus această întrebare. Cea mai simplă și mai corectă traducere a acestui termen este „alarmă". Cercetătorii sînt puși în stare de alarmă — ca și cum li s-ar spune: „activitatea soarelui s-a intensificat! Atențiune!" Pe toate căile, prin radio, telegraf, teletip, ei sînt anunțați să-și intensifice, la rîndul lor, seriile de investigații. Datorită unor instalații speciale, toate comunicările A.G.I. pornite de la Centrul Mondial al A.G.I. situat la Washington, ajung în cel mult 90 de minute la fiecare observator sau stație de pe cuprinsul țării noastre. La Institutul Meteorologic Central din București, funcționează Centrul național de avertismente și transmisiuni al A.G.I. Institutul este legat, prin cabluri teletip, cu centrul regional de la Moscova și el are și sarcina internațională de a retransmite avertismentele și comunicatele în legătură cu Anul Geofizic în R. P. Bulgară (la Sofia) și în R. P. Ungară, la Budapesta.

În acest fel, nici o situație deosebită, care cere concentrarea tuturor eforturilor oamenilor de știință, nu scapă atenției lor. Este o rețea internațională de informații științifice rapide, cum n-a existat încă pe pămînt!

Oceanul aerian

Așa a fost denumită atmosfera: oceanul aerian. Aici, în acest ocean invizibil, se petrec o sumedenie de fenomene care influențează nemijlocit viața noastră: aici se hotărăsc schimbările vremii, circulația aeriană sau recepția emisiunilor radiofonice.

Pentru programul standardizat de observații meteorologice din cadrul A.G.I. lucrează la noi în țară 8 stații, printre care și cea de la vîrful Omul, la 2509 metri înălțime. În fiecare zi, la aceste stații se execută „sondaje pilot" în scopul cercetării vitezei și direcției vîntului în primii kilometri de la sol.

Pe lîngă aceasta însă, interesează foarte mult și aerul de la înălțimi mai mari de 10 km., acolo unde se găsește „laboratorul vremii", unde se pregătesc furtunile sau timpul senin. În acest scop, în perioada A.G.I. cercetările aerologice au fost mult dezvoltate. Observatoarele de la București (Băneasa) și Cluj fac cîte două radiosondaje pe zi. În zilele și intervalele mondiale și speciale (în cadrul A.G.I. s-au fixat 7 perioade de cîte 10 zile denumite „intervale meteorologice mondiale", în cursul cărora se intensifică toate tipurile de observații) se fac cîte 4 radiosondaje în 24 de ore. Radiosondele se înalță deobicei la peste 20—25 km.

Ce sînt de fapt, radiosondele? Niște aparate care înregistrează automat presiunea aerului, temperatura și umiditatea lui, transmițîndu-le la pămînt prin semnale radiofonice. Te-ai aștepta la un aparat complicat, greoi, mare. Complicat poate într-adevăr să pară, datorită faptului că conține un aparat de radiotransmisie automat, precum și instrumentele meteorologice. Dimensiunile radiosondei sînt totuși foarte reduse — o cutiuță ușoară. Agățate de niște baloane de cauciuc, umplute cu hidrogen, aceste radiosonde se înalță în aer mereu mai sus. Ele transmit la pămînt analiza aerului prin care trec. Datele sînt cu atît mai interesante, cu cît provin de la înălțimi mai mari. Din nefericire, la o anumită altitudine, balonul se umflă atît de mult, încît crapă. Radiosonda cade atunci la pămînt. Actualmente, Institutul Meteorologic din țara noastră folosește pentru ridicarea radiosondelor, baloane de calitate superioară, primite din U.R.S.S. Aceste baloane de mare capacitate sînt tratate înainte de lansare după metode noi, chimice, care le măresc existența și elasticitatea. Ele se pot dilata foarte [illegible] chiar mai sus de 25 [illegible] fel, nu servesc [illegible] cadrul A.G.I. [illegible] îmbunătățirea prevederii timpului, precum și pentru protecția meteorologică a aviоanelor, a navigației aeriene.

Însfîrșit, pentru cunoașterea vitezei și direcției vîntului, chiar noaptea sau pe cer noros, se folosesc la București și la Cluj, adevărate radaruri meteorologice (radioteodolite) sosite recent din U.R.S.S.

Trebuie subliniat că țara noastră a fost printre primele opt state din lume care a început cercetările sistematice meteorologice din cadrul A.G.I. Aceste studii vor asigura în viitor o mai bună cunoaștere a vremii și o circulație mai sigură a avioanelor.

Operația mondială de longitudini...

...este o altă preocupare importantă a oamenilor de știință din țara noastră. La Observatorul nostru astronomic din București s-au făcut pînă acum în acest scop, sute de observații asupra a mii de stele. Despre ce este de fapt vorba? Printre altele, despre forma și mărimea pămîntului și... de necrezut, dar totuși adevărat, despre schimbările acestei forme!

Știți, desigur, că apele mărilor deschise și ale oceanelor se umflă și se dezumflă, cresc și descresc, periodic, atrase îndeosebi de lună. Dar poate că n-ați știut că și scoarța pămîntului cunoaște asemenea ridicări și scoborîri succesive. Nu le simțim, nu le vedem, dar ele există totuși și pot fi măsurate.

Mai sînt însă și alte variații ale formei pămîntului. Astfel, poziția polului pămîntesc nu e fixă. Ea se schimbă și aceasta face ca și coordonatele, liniile de longitudine și latitudine, să-și schimbe poziția. Cunoscînd aceste variații se deduc mișcările polului și deci oscilațiile axei de rotație a pămîntului. Măsurarea exactă a timpului este influențată de aceste schimbări. Cauza fenomenelor arătate poate fi foarte diversă. De pildă, larna, la poli, există o cantitate mare de ghețuri, din care unele se topesc vara. De asemenea, rîurile cară mari cantități de apă și nămol. Iarăși, se știe că unele regiuni — de pildă Olanda, se scufundă, iar altele se înalță. Toate acestea determină schimbări ale centrului de gravitație a pămîntului. Problemele legate de aceste modificări sînt studiate și de Observatorul din București.

Și multe alte cercetări

Cutremurele pămîntului — precum și cele mai mici agitații ale sale — sînt înregistrate de cercetătorii Observatorului, care publică lunar buletine seismice. S-au efectuat, de asemenea, în legătură cu această problemă, studii asupra alcătuirii scoarței terestre sub solul țării noastre, sau asupra mecanismului de producere al cutremurelor. Însfîrșit, un amănunt interesant: se intocmește actualmente la noi un catalog privitor la toate cutremurele care au agitat solul țării noastre în ultimii 2.000 de ani. De unde sînt ele cunoscute, pentru trecut? Din cronici, din însemnări ale călugărilor.

Pe lîngă Observatorul Astronomic și Institutul Meteorologic, în cadrul A.G.I. se mai fac cercetări și la Institutul de Fizică al Academiei R.P.R. Aici se cercetează ionosfera, acel strat al atmosferei încărcat cu electricitate. Ionosfera influențează fenomenele magnetice terestre, electricitatea pămîntului și aerului precum și telecomunicațiile. Însfîrșit, să nu uităm de măsurătorile de magnetism terestru, și nici de urmărirea sateliților artificiali care a decurs cu succes, făcîndu-se atît observații vizuale, cît și fotografice.

În ce privește aurorele polare... știați că și la noi în țară au fost observate aceste draperii uriașe care parcă ar cobori din înaltul cerului, pictate în transparența tuturor culorilor din curcubeu? Aurorele polare interesează mult pe oamenii de știință, pentru că ele sînt semnele unei activități magnetice și electrice deosebite din atmosfera înaltă. Un exemplu? Aurora polară din noaptea de 29-30 septembrie 1957, care a fost observată de pe întreg teritoriul țării noastre. Numai în 1957 de pe teritoriul R.P.R. au fost observate două aurore polare foarte dezvoltate, (prima în ianuarie). Aceste fenomene destul de rare pentru latitudinea noastră sînt extrem de importante în cadrul A.G.I., tocmai prin extinderea lor neobișnuită.

Iată numai cîteva din preocupările oamenilor de știință din țara noastră, în legătură cu A.G.I. Și cercetările nu s-au încheiat... ele urmează încă, cu înfrigurare. Alerta... continuă!

Ing. I. T. PREDESCU

POȘTA Redacției

F. S. Timișoara — Ne este imposibil să vă dăm un sfat în privința procurării mai lesnicioase a „Magazinului". În ce privește întrebarea Dvs.* cu caracter medical veți primi într-unul din următoarele numere, răspuns la poșta medicului. Sugestiile Dvs. vom căuta să le folosim la alcătuirea rubricii noastre permanente „Știința și viața".

DUMITRESCU ALEXANDRU — București. Ne bucură faptul că ați considerat o datorie cinstirea lui 1 Mai printr-o poezie. Din păcate, poezia ne-a sosit cînd numărul nostru de 1 Mai era încheiat.

D. N. DIMA — București. Am citit cu interes scrisoarea Dvs și propunerile le vom studia cu multă atenție. Parte din ele, precum cred că ați observat, au și început să fie traduse în viață (mă refer la cele privind popularizarea frumuseților patriei, la cunoașterea trecutului el).

I. BARBUȚA — Ploești. Poeziile Dvs. sînt bine alcătuite, tonul lor însă prea amintește „Cîntarea Cîntărilor" și concepția lor prea e vetustă, femeia cîntată cumplit de atemporal. Femeia harnică, femeia mamă, femeia muncitoare, femeia zilelor noastre nu vă solicită muza?

GEORGE I. CORBU — București. Amuzantă, tare amuzantă scrisoarea Dvs. Deși și de-astă dată față de versurile trimise, răspunsul e negativ, luăm de bun ceea ce ne declarați: „Magazine" eu te-anunț Că deși mi-o tai mereu Eu la tine nu renunț...

IONESCU CONSTANTIN — București. Ne bucură încrederea acordată poștei redacției, dar să n-o socotiți numai mijloc de verificare a calității poeziilor; ați limita rostul ei. Poeziile trimise nu-s rele. (În special „Diana"). Așteptam versuri pe teme inspirate din actualitate.

ANONIM — București. Observațiile Dvs. la articolul „Cîntăreți romîni pe scenele străine" sînt în cea mai mare parte judicioase. Vă mulțumim și pentru ele și pentru grija cu care citiți revista.

C. PRODAN — Sibiu. Într-o formă prescurtată vom folosi materialul Dvs. la rubrica noastră.

GH. T. PREDA — Giurgiu. Ceea ce ne-ați trimis e interesant. Din păcate sursele folosite sînt cam vechi, iar informațiile propriu-zise de mult depășite. Mai încercați. Vom citi și bucuroși vom publica.

PERDIX — București. Teribil de facilă factura versurilor; minor conținutul poezilor. Posibilitățile sînt însă evidente, ceea ce ne îndeamnă să spunem: încercați.

GENESCU EMIL — Sibiu. Ceea ce în intenția Dvs. a fost să fie o poezie e de fapt o istorioară versificată și încă nedibaci. Vă recomandăm multă lectură.

G. DORIN — București. Poziția Dvs., justificat critică față de versurile pe care ni le trimiteți ne descumpănește. Socotiți romantismul elegiac, desuet, socotiți poeziile necorespunzătoare și mai mult chiar, tot ceea ce scrîți de pe această poziție, necorespunzător. De ce ni le mai trimiteți atunci? Socotiți cumva că noi am avea, sau am putea avea, o altă părere? Schimbați-vă atitudinea. Priviți realitatea care vă înconjoară și sîntem convinși că veți găsi în actualitate teme care vă vor inspira.

PAUL POPESCU — Ploești. Încercarea de schiță, ușurică, cam străvezie și inconsistentă.

GABI BARBULESCU — BOGDAN — Dej. Din tot ce ne-ați trimis reținem două strofe din „Sezon" (poate se potrivesc și altor lucrători din comerț nepăsători la venirea primăverii).

Vă poftesc la brat
cu mine
Prin bătrînul meu
oraș
Și în loc de toporași
Vă ofer niște... vitrine
Cismulițe și paltoane
După gusturi,
după toane
Pantofiori închiși,
șoșoni
Pentru doamne,
pentru domni.

MERIZI VALENTIN — Orașul Stalin. Ghidul la care vă referiți nu va întîrzia mult. Sugestiile Dvs. le-am găsit interesante. Cea privind „Colțul discofilului" ne-am însușit-o. Cea privind cîntecele am adresat-o forului în drept. Dicționarul despre care ne întrebați nu știm cînd va apare.

GEORGE ARINEL ENE — Giurgiu. Amuzantă parodia. Ne-a plăcut. Pe ici pe colo însă cam confuză. Așteptăm să ne mai scrîți.

V. MUȘETESCU — București. Pe cît ne va fi în putință vă vom îndeplini dorința.

Y. E. — București. Ce ne-ați trimis ne-a plăcut. Așteptăm și alte glume; poate vom publica.

Boli de stomac și rinichi

În stațiunile OLĂNEȘTI ȘI CĂLIMĂNEȘTI se tratează boli cronice de stomac, intestine, ficat, căi biliare, rinichi și căi urinare, nutriție și diabet.

În stațiunile SLĂNICUL MOLDOVEI și SINGEORZ, se tratează ulcere cronice, gastrite, afecțiuni cronice intestinale, boli de nutriție.

Cadre medicale de specialitate, utilaje medicale moderne, cazare și masă cu regim dietetic, în condițiuni optime sînt puse la dispoziția bolnavilor.

Cei care doresc să meargă pe cont propriu, beneficiază de tarife reduse în sezonul ianuarie-iunie.

Pentru reținerea locurilor, adresați-vă direct la Administrația stațiunilor sau la agențiile de voiaj C.F.R. din: București, Calea Victoriei nr. 88, Arad, Bacău, Baia-Mare, Brăila, Cluj, Constanța, Craiova, Deva,

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

OPIU, MORFINĂ, HEROINĂ!

Traficul de stupefiante distruge viața a sute de mii de tineri în țările capitaliste

Înapoindu-se din „paradisul" pierdut pe patul unei clinici de psihiatrie, un tînăr intelectual francez face bilanțul tragicelor sale peregrinări prin imperiul viciului, al halucinațiilor și efemerelor stări de euforie.

Bilanțul acesta — găzduit în paginile unei publicații occidentale la modă — e uluitor: epoca de aur a vieții sale, unica tinerețe, i-a fost devorată meticulos, ceas cu ceas, timp de 10 ani, de către ingrozitorul viciu al drogajului cu stupefiante. Opiul, morfina, heroina, i-au ruinat trupul, l-au determinat să-și vîndă la bursa declasaților visurile, gustul de viață.

Sub lozinca „vivere pericolosamente"

La 32 de ani, să poți deja întrezări prin fumul amintirilor imaginile filmului tragic a 10 ani de promiscuitate, nu e o performanță de invidiat... Avea pe atunci abia 22 de ani și o sănătate debordantă. Pregătea, cu interesul specific vîrstei, o teză în litere. Iubea. Îl pasiona sportul. Un singur lucru nu dobîndise în scurta-i viață: forța morală de a rezista tentației lecturilor premature și crezului de viață ucigător oferit cu dărnicie tineretului din occident: „vivere pericolosamente". Și în condițiile unei societăți în care forța aurului dictează morala, el, tînărul intelectual șovăielnic, nici nu putea găsi ușor tăria necesară unei confruntări cu filosofia trăirii prezentului prin orice mijloc.

Acesta e secretul mecanismului care i-a anihilat voința și l-a făcut să cedeze îndemnului unui „respectabil" funcționar superior din orașul său natal de a fuma pe ascuns opium. Primul pas pe scara prăpăstioasă a viciului fiind făcut, rostogolirea devenea inevitabilă. Și a urmat. Cu tot cortegiul nefastelor ei consecințe. Goana înfrigurată prin farmacii pentru procurarea drogului. Depistarea, cu orice risc, a surselor ilicite de stupefiante aflate fie în blocuri elegante, fie în tavernele porturilor. Amanetarea și vinderea hainelor, cărților, mobilelor. Înșelarea medicilor și farmaciștilor. Furtul de rețete din cabinetele medicale. Interogatoriile la comisariatele de poliție. Repetate internări în spital pentru dezintoxicare și tot mai repetate reluări ale viciului. Și, pe deasupra tuturor, ca o încoronare a decadenței, trona înfiorătoarea apatie, lipsa totală a dorinței de a munci și a gustului de viață, așteptarea neliniștită a crizelor. A acelor groaznice crize dezlănțuite de lipsa drogului și care generează neliniște, crize cardiace, sufocații, amețeli, violente turburări digestive, sudori reci.

Ptinea, munca, viața socială, învățătura, dragostea, deveneau cu fiecare lună, cu fiecare an, niște noțiuni abstracte, lipsite de înțeles, aurite cîndva într-o lume aparte, din rîndurile căreia nimeni nu întindea o mînă de sprijin celor ce ajunseseră să nu le mai poată înțelege.

Cînd după ani de crunt uzaj moral și fizic, s-a putut totuși rupe de trecut, din tînărul nostru om de litere nu mai rămăsese decît o epavă: pentru 1,83 m. înălțime el cîntărea nu mai mult de 53 kg., iar trupul îi era ciuruit de abcesele provocate de folosirea stupefiantelor impure. Au trebuit să treacă 3 ani pentru ca acest cadavru viu, să revină din nou printre oameni. Și fără îndoială că regenerarea conștiinței sale mai necesită timp.

Un refugiu împotriva mizeriei și subalimentației

Nefericitele întîmplări succint notate mai sus, nu sînt componentele unei tragedii singulare, lipsită de legătură cu restul vieții sociale, economice, politice din țările capitalului. Nu se poate pune unui asemenea caz diagnosticul de „accident social", pentru simplul motiv că însăși legile firești ale evoluției economice și politice în societatea capitalistă favorizează și nu împiedică apariția fenomenelor de degradare a ființei umane.

Mărturii despre gravele consecințe sociale și umanitare ale traficului cu droguri, produc însăși factorii de bază ai propagandei mult cîntatului mod de viață occidental: ziarele și revistele pericolice. Citind aflăm știri care îngrozesc. Există în lume milioane de disperați pentru care consumul stupefiantelor este un refugiu împotriva mizeriei și subalimentației. În toate țările unde tronează majestatea sa dolarul, milicane de nenorociți își mint pentru o clipă foamea sau durerile cu ajutorul cîtorva grame de „praf salvator". Sau pur și simplu încearcă să evadeze din chinurile unei vieți searbede, fără orizont. Sînt 90.000 asemenea epave numai în New York. Erau 80.000 în Paris și sute de mii în Japonia. Decenii în șir în țările coloniale și dependente drogajul a fost și este socotit sinonim cu colonialismul, tolerarea lui facilitînd dominația capitalului în aceste țări. Și pe măsură ce flagelul se întinde, piața acestor otrăvuri cunoaște o înflorire fără precedent (și aici există celebrul boom) încît marii traficanți își permit să ofere gratuit tineretului primele pachețele cu „fericire".

Consecințele? Tînăra generație se pervertește într-un ritm alarmant. Nu se explică altfel pasiunea cu care numeroși tineri americani preferă azi în locul tutunului, micile țigarete conținînd nocivul hașiș. Cînd banii lipsesc timp îndelungat și „crizele" se întețesc, remediul multora e sinuciderea. În Persia 5.000 de opiomani se sinucid anual din acest motiv. Cînd patima aceasta a înrăit adînc oamenii, moartea fizică survine și pe altă cale: prin folosirea reziduriior de stupefiante, substanțe cu un caracter nociv înzecit.

În lumina acestor date ni s-a părut ciudată apariția în 1958 a raportului mult prea optimist al Comitetului Central permanent pentru opium de pe lîngă O.N.U. Ignorîndu-se problemele reale, se constată că obiectivele unor convenții de control a producției de stupefiante (convenția din 1925, 1931) au fost îndeplinite, că în mod virtual (bine precizat!) această producție servește scopurilor medicale și că stocurile ilicite de astfel de produse nu mai pot fi îndrumate către bursa neagră!

Se cuvine să facem remarca că presa occidentală e în acest caz mai bine informată decît raportul susmenționat.

C. VASILIU

P.S. — Orice asemănări cu datele publicate în revista franceză „Realités" nu sînt întîmplătoare. Ele au servit ca sursă.

„Prea mult blindaj și prea puțin creier"

De cînd majoritatea guvernamentală din Bundestag a votat pentru înarmarea atomică a R.F. Germane, în întreaga țară se desfășoară o puternică mișcare de protest sub lozinca „Luptă împotriva morții atomice" (Kampf dem Atomtod). Au loc acțiuni din cele mai variate, începînd cu largi manifestații de masă, pînă la diverse acțiuni individuale.

O asemenea acțiune individuală e și cea întreprinsă de tînărul graficlan Hermann Landefeld din Hagen. El a făcut o serie de gravuri în lemn antimilitariste și antirăzboinice, între care una din cele mai reușite reprezintă un stegosaur — o reptilă uriașă care a trăit într-una din îndepărtatele ere geologice — (vezi clișeul de mai sus). Ea poartă inscripția „Stegosaurul a dispărut pentru că avea prea mult blindaj și prea puțin creier".

Strîngînd cu ajutorul cîtorva prieteni o sumă de bani, Landefeld a reușit să-și tipărească gravurile și să le expedieze prin poștă, în plicuri cu chenar de doliu, celor 600 de membri ai Bundestagului, precum și altor personalități politice vest-germane.

Una din gravurile sale, a fost aleasă de o organizație antimilitaristă din München spre a fi transformată într-un afiș care să fie lipit pe zidurile orașului. Dar autoritățile münchenеze au confiscat cele 3000 de afișe de îndată ce au ieșit de sub tipar sub motivul că... primejduiesc existența Republicii Federale. Ca urmare, organizația pacifistă s-a adresat unui tribunal din München. Acțiunea fiind însă respinsă, ea a fost înaintată din nou, de data aceasta însă Tribunalului constituțional din Karlsruhe.

Răspunsul unui prim ministru occidental la propunerile de pace sovietice.
(SZPILKI)

ARBITRU...

În Franța își face din ce în ce mai mult loc ideea că, așa cum s-a întîmplat în Vietnam, Statele Unite sub masca mediației, caută să ocupe locul Franței și în Africa de Nord. „Nu există nici o îndoială că la Washington se pregătește înlăturarea Franței din Africa de Nord" *scrie ziarul „L'AURORE". Aceeași idee o reia și „LE PARISIEN LIBRE";* „Americanii sînt grăbiți să înlăture odată pentru totdeauna prezența franceză din Africa de Nord, pentru că îi încurcă".

Cu un asemenea arbitru meciul se poate într-adevăr termina cu decizia de knok-out în favoarea arbitrului.

MINTEA CEA DE PE URMĂ

De mult timp țările socialiste se pronunță pentru lărgirea schimburilor comerciale cu țările capitaliste. Din păcate, acestea din urmă i au dovedit o oarecare reținere, în special datorită presiunilor Statelor Unite. Criza economică din S.U.A. și repercusiunile ei asupra țărilor occidentale a avut drept efect o schimbare în atitudinea țărilor capitaliste, în ceea ce privește schimburile est — vest. Așa s-a făcut că în ultimul timp aceste schimburi s-au intensificat. În această privință merită de subliniat importantul acord încheiat recent între U.R.S.S. și R. F. Germană.

Acest acord este privit cu multă invidie de multe țări capitaliste. Astfel, ziarul englez „SUNDAY EXPRESS" regretă faptul că Anglia a lăsat ca Germania occidentală să i-o ia înainte. "De mulți ani vasta piață sovietică era larg deschisă pentru noi" — scrie ziarul englez. Noi însă am refuzat mereu pentru că am făgăduit americanilor să nu furnizăm produse așa-zis strategice Uniunii Sovietice ...

În timp ce ne supunem cererilor americane am îngăduit ca aliatul cel mai favorizat al Americii, Germania, să se afirme cu vigoare în străinătate. Piața sovietică, care putea fi a noastră, este deschisă în schimb oamenilor din Ruhr... Această situație trebuie curmată".

Ceea ce e și mai interesant e faptul că și în S.U.A. se înmulțesc glasurile celor ce cer a se liberaliza comerțul cu țările socialiste. Ziarul "BALTIMORE SUN", de pildă scrie: „Importantul acord comercial semnat între Germania occidentală și Uniunea Sovietică ar trebui împins sub nasul oricărui senator și membru al Congresului, care se opune în prezent eforturilor guvernului de a liberaliza politica comerțului exterior al S.U.A.".

Să le fi venit de acum neguțătorilor din occident așa zisa minte de pe urmă, a omului care după cum zice zicala, a văzut pragul de jos după ce mai întîi s-a izbit cu capul de cel de sus?

Cine stingherește

După cum se știe Uniunea Sovietică a atras atenția opiniei publice mondiale asupra pericolului pe care îl prezintă avioanele americane încărcate cu bombe atomice care zboară în direcția granițelor Uniunii Sovietice.

Aceste zboruri provocatoare au stîrnit îngrijorare și indignare și în sînul poporului britanic. Numai că așa cum anunță agenția „Associated Press" ministrul de externe britanic Selwin Lloyd n-a ținut cont de opinia publică. Mai mult chiar a căutat să justifice aceste zboruri și „l-a acuzat pe ruși că stinghereșc lucrările pregătitoare în vederea unei eventuale conferințe la nivel înalt".

Faptul că U.R.S.S. trage semnalul de alarmă împotriva pericolului izbucnirii unui război atomic declanșat de un defect în rețeaua radar sau de vreun militar nervos asta chipurile ar stinghera lucrările în vederea unei conferințe, în timp ce zborurile provocatoare americane ar fi menite cumva să înlesnească o conferință... Nu?

ANTRENAMENT

Tot în legătură cu aceste zboruri provocatoare agenția „France Presse" transmite că „autoritățile americane au declarat că nu poate fi vorba să se renunțe la aceste zboruri de antrenament, care, după părerea lor nu constituie nici o primejdie..."

La un antrenament sportiv și încă există riscul de a-ți scrînti un picior. Ce te faci atunci dacă la un „antrenament" cu bombe H un pilot o scrintește?!

O americană creează pe moșia sa Statul Eneri!

„Declarăm că de acum înainte noi nu vom mai face parte din așa numitele State Unite", se afirmă în proclamația „noii țări" — O scrisoare adresată Organizației Națiunilor Unite și o telegramă președintelui Eisenhower

Doamna Irene Pearl Cliett, în vîrstă de 59 de ani, a reacționat la decretul de expropriere emis de tribunal, separîndu-și proprietatea de 280 de hectare de restul Statelor Unite ale Americii și cerînd recunoașterea noului „Stat" de către Națiunile Unite.

Tribunalul federal a decretat că proprietatea aparține moștenitorilor unui anume George Scott. Doamna Cliett s-a opus deciziei, declarînd că Scott nu era co-proprietar al terenului, ci numai prietenul ei. Acestea fiind spuse, ea a ridicat un cort pe cuprinsul proprietății și s-a înarmat cu o pușcă.

Cînd șeriful s-a prezentat la hotarele noului „Stat" pentru a preda „suveranei" acestuia ordinul, el a fost povățuit de sora acesteia să nu pună piciorul dincolo de hotarul proprietății. Ea a înmînat ziariștilor o copie după... proclamația noului Stat. Aci se spune: „Declarăm că de-acum înainte noi nu vom mai face parte din așa-numitele State Unite. Prin acest act ne declarăm independenți iar statul nostru va fi cunoscut sub numele de Eneri (Irene, citit invers) cu capitala la Lraep (Pearl citit invers). Granițele vor rămîne cele înregistrate în diversele acte ale ținutului Waller în țara străină Texas. Statul Eneri cere să intre în Organizația Națiunilor Unite".

*

Șeful noului Stat secesionist Eneri, format dintr-o singură persoană: Irene Pearl Smith Cliett, a trimis o telegramă și președintelui Statelor Unite, cerîndu-i să intervină în lupta pentru proprietatea pămîntului, pe care Irene îl ocupă de 25 de ani.

Ziariștilor le-a fost înmînată declarația... de independență a noului stat față de acela al „așa-numitelor State Unite ale Americii", alegînd drept capitală Lraep, care în momentul de față constă dintr-un singur cort.

În prezent pe teritoriul noii țări se află 25 de persoane, rude, prieteni și vecini ai doamnei Cliett, care se opune cu îndîrjire decretului de expropriere a unei jumătăți a terenului său de 280 de hectare.

În timp ce blonda Angeline Cliett, fiica Irenei stă de strajă la hotar, simpatizanții statului aduc în cortul șefului noului stat dulciuri, pui fripți și conserve suficiente pentru un asediu îndelungat.

IN STATUL GOIAS SE CONSTRUIEȘTE

Noua capitală a Braziliei

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Printre inițiativele luate de actualul guvern brazilian, figurează și aceea a transferării capitalei politice a țării în statul Goias.

Noul oraș, a cărui construcție va fi desăvîrșită în 1960, va constitui centrul politic al Braziliei; aci va fi administrația generală a țării, reunind organele reprezentative ale celor trei puteri constituționale: Puterea Executivă (președinția Republicii și ministerele); Puterea Legislativă (Camera Federală și Senatul Federal) și Puterea Judiciară (Tribunalul Federal Suprem).

În cadrul acestei deplasări spre vestul țării, este firesc ca multe industrii, localizate azi la Rio de Janeiro, precum și organisme sindicale ale salariaților și ale patronilor, să fie de asemenea transferate în noua capitală.

Vom face în cele ce urmează, pentru cititorii din Rominia, o succintă relatare istorică a acestei transferări.

Viitoarea capitală braziliană va purta numele de Orașul Brazilia.

Transferarea capitalei politice braziliene a fost o problemă care a frămîntat țara încă în timpurile îndepărtate cînd era o colonie a Portugaliei.

De fapt, încă în 1810, sub domnia lui Don Juan VI al Portugaliei, un ministru al acestuia — Veloso de Oliveira — sugerase regelui portughez să mute capitala coloniei într-un „loc sănătos, plăcut, mai potrivit și mai ferit de mulțimea confuză de oameni veniți din toate părțile".

Nu această „mulțime" constituia desigur preocuparea reală a „oamenilor" portughezi ci — după cum afirmă diferiți istorici autorizați — adevăratul motiv era ferirea capitalei de atacurile nepreväzute ale piraților (englezi, francezi și spanioli) care pustiau litoralul brazilian și Bahia, sau San-Salvador, capitala de atunci, situată pe malul Oceanului Atlantic — care putea astfel fi o pradă ușoară pentru atacanți.

În 1861, puțin înainte de dobîndirea independenței noastre politice, un om de stat brazilian, José Bonifacio de Andrada e Silva, îi recomanda principelui Regent, mai tîrziu Pedro I, să urmeze sfatul lui Veloso de Oliveira — sugestie transmisă prin Camera din Sao Paolo, curții din Lisabona — referitor la transferarea capitalei. Omul de stat José Bonifacio considera ca fiind „foarte utilă mutarea sediului Curții Regenței (Brazilia era guvernată de o regență numită de regele Portugaliei) într-un oraș central, salubru, agreabil, pe o latitudine de 15 grade".

Dar toate aceste proiecte au fost date uitării datorită frămîntărilor țării (devenită politicește independentă în 1822) sub două domnii (Pedro I și Pedro II) între 1822 și 1889, anul proclamării Republicii.

Sub regimul republican, partizanii transferării au înscris în sfîrșit o victorie, obținînd includerea în Constituție, în anul 1890, a hotărîrii transferării capitalei republicii „în termenul cel mai scurt", într-o „zonă de 400 leghe pătrate situată pe un platou central al noii și promițătoarei republici".

Noua și „promițătoarea republică" avea însă alte probleme mai urgente de rezolvat și de aceea, abia acuma, urmează să fie pusă în aplicare acea previziune constituțională.

Transferarea capitalei politice a Braziliei are mulți apărători, dar are de asemenea și potrivnici înverșunați.

Partizanii transferării se leagă, în primul rînd, de vechea rațiune a securității militare, pe care n-ar prezenta-o Rio de Janeiro, fiind situat pe litoral.

Un lucru este însă cert — fără să am pretenția să pătrund în miezul problemei, întrucît obiectivul meu este doar să informez ca ziarist — și anume că această transferare va fi în interesul țării deoarece ea va avea, cel puțin, meritul de a fi soluționat efectiv — deși în parte — problema pătrunderii umane în vastele și nelocuitele regiuni ale Braziliei, rămase părăsite pînă în ziua de astăzi datorită nepăsării guvernanților.

Cei care se erijează împotriva transferării, argumentează că mutarea va prilejui cheltuieli considerabile, care astăzi nu sînt recomandabile — dat fiind greaua situație financiară a țării.

Planul capitalei a fost conceput potrivit arhitecturii funcționale moderne. Arhitectul brazilian Oscar Niemeyer a elaborat planul măreț al acestui oraș-monument.

Construirea orașului continuă să se desfășoare în ritmul prevăzut, ținînd seama că data transferării capitalei republicii a și fost legal fixată: 21 aprilie 1960. În timp ce unele lucrări intră în faza lor finală de construcție, sînt inițiate alte lucrări noi, toate la un loc constituind realitatea vie a noii capitale a țării.

Jocelyn SANTOS
corespondent al revistei „Romînia de azi"

Rio de Janeiro, 1958.

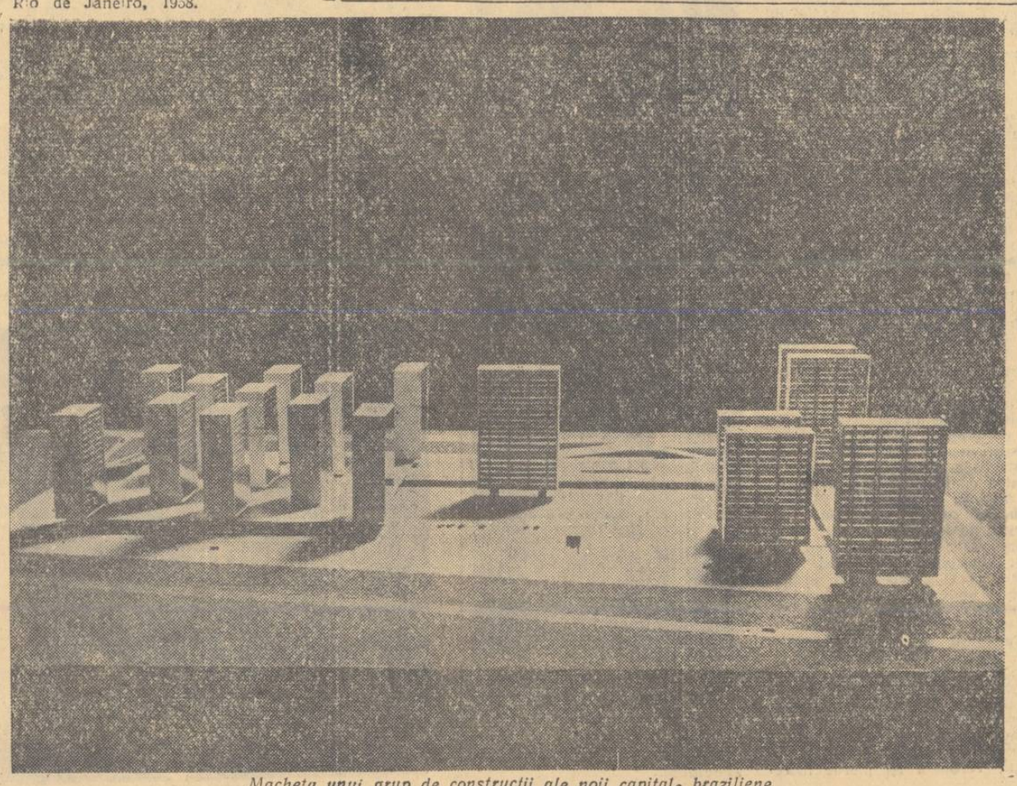

Machetă unui grup de construcții ale noii capitale braziliene

PRETUTINDENI

● O MARE PANICA s-a produs în orașul japonez Sendai, după ce se anunțase că din grădina zoologică din oraș au scăpat doi lei. După căutări zadarnice prin oraș, poliția verifică din nou cuștile și găsi leii dormind după gratii.

●

DINTR-O INCHISOARE din Buenos Aires (Argentina) a fost eliberat Ramon Gonzales, condamnat pentru falsificare de acte. Abia după ce a fost eliberat, s-a constatat că și dispoziția de eliberare era falsificată.

●

UN MATEMATICIAN susține că ar fi găsit formula frumuseții corpului feminesc. Iat-o:

$$G = \frac{I \times T}{240}$$

unde G este greutatea în kilograme, I înălțimea în centimetri (fără pantofi) și T periferia maximă transversală, de asemenea în centimetri. Tot el susține că ar fi ideal ca rezultatul să fie cam G = 60,5 kg. sau dacă nu, cel puțin, să fie verificată formula pentru valori nu prea mari ale lui G!

Încercați-o; dacă nu este verificată de datele personale ale dvs. nu înseamnă decît că ea este greșită!

●

DUPA cum s-a aflat dintr-un studiu economic al industriei filmului apărut recent în S.U.A., numărul săptămînal al spectatorilor de cinematograf din Statele Unite a scăzut de la 90.000.000 la 46.500.0000 în perioada 1946—1958. Iată mai jos, mostra unei reclame la radio pentru filmul „Blestemul lui Frankenstein", prin care se caută atragerea publicului la vizionarea acestei producții a casei Warner Brothers".

...O melodie plăcută, cîntecul „Ce bine-i acasă" se revarsă din difuzor, acordurile răsună în surdină, în timp ce din ce în ce mai puternic se face auzit un glas de stentor.

...Hm, hm. Credeți că cel mai bine este să stai acasă. Dar știți că anul trecut 41.349 de oameni au fost uciși în locuințele lor. Aproape 2 milioane de oameni au murit în timp ce se aflau acasă, în locuințe au avut loc peste un milion de accidente. Prietene, casa ta e o capcană. Ești în primejdie. Pleacă. Pleacă de acasă. Du-te și vezi filmul „Blestemul lui Frankenstein". Probabil că veți vedea oameni ce țipă și care se cutremură. Vă veți speria, vă veți îngrozi însă veți fi în siguranță, n-o să vă ucidă nimeni, o garantăm. Și, vă mai rugăm, vizionînd filmul „Blestemul lui Frankenstein" străduiți-vă să nu leșinați. Frații Warner vă vor fi foarte recunoscători.

●

IN LOCALITATEA Lușan din R. P. Chineză, un arbore din specia „Ginkgo biloba" (arbore cu păr de femeie) care are o vechime de peste o mie de ani și o înălțime de 35 de metri, în urma îngrijirii deosebite ce i s-a dat, a lăsat ramuri noi în cursul acestei primăveri.

●

UN COLECTIV de colaboratori ai Institutului de electrotehnică al Academiei de Științe a R.S.S. Ucrainene a realizat mașini de sudură prin impulsie — încă necunoscute în practica mondială — cu ajutorul cărora pot fi sudate piese ale aparatelor de precizie, ceasornicelor, bijuteriilor, adeseori abia vizibile cu ochiul liber. Una dintre acestea — mașina „TKM 4" sudează piesele în mai puțin de o sutime de secundă, cu ajutorul unui nit electric de dimensiuni microscopice.

●

NU VA FIE TEAMA! nu e vorba de un monstru antediluvian. Fotograful l-a surprins doar pe blîndul și simpaticul

Picki, hipopotamul grădinii zoologice din Leipzig, în timpul unui banal și nevinovat căscat.

●

IN STATUL Nebraska (S.U.A.) au fost descoperite 13 ouă pietrificate. Vîrsta lor a fost evaluată la 40 milioane ani. Deși ouăle au mărimea obișnuitelor ouă de găină, ele aparțin, după toate probabilitățile, unei specii de păsări dispărute de mult.

●

IN R. P. ALBANIA trăiesc mulți oameni care au depășit vîrsta de 100 ani. La fiecare 10.000 locuitori revin cîte cinci persoane a căror vîrstă trece de această respectabilă vîrstă.

●

DOCUMENTELE Arhivei Naționale franceze sînt păstrate în rafturi avînd o lungime totală de 180 km.

●

NU DE MULT, la o exploatare minieră din apropiere de Magadan, pe litoralul mării Ohotsk, la o adîncime de 32 de metri, a fost descoperit un bloc monolit de metal, cîntărind 15 kg. Compoziția chimică, structura și forma lui permit să se presupună că este vorba de un meteorit care a căzut cu foarte mulți ani în urmă.

●

IN ORAȘUL Teșani din R.P.F. Iugoslavia există un vechi obicei datînd de secole. Este vorba de curse de cai fără jochei. Obiceiul datează încă din evul mediu, cînd localitatea Teșani era centrul unor importante căi de comunicații, iar caii de schimb destinați trăsurilor erau dresați să pornească fără călăreți.

●

REACTORUL nuclear de la Csilleberc (R. P. Ungară) va fi dat în exploatare în cel de-al doilea semestru al acestui an, acoperind necesitățile țării în izotopi radioactivi.

●

COMITETUL extraordinar care se ocupă de cercetările din Antarctica a hotărît ca, după încheierea Anului Geofizic Internațional, cercetările științifice în Antarctica să fie continuate timp de alți cinci ani.

●

S-A CONSTATAT că unele microorganisme care se hrănesc cu hidrocarburi, trăiesc totdeauna în straturile de pămînt situate deasupra zăcămintelor petrolifere. În urma acestei constatări, la prospecțiunile petrolifere din U.R.S.S. se aplică cu succes cercetarea bacteriologică a solului.

●

IN COMUNA Bansko din R.P.F. Iugoslavia, roșiile, castraveții și fasolea verde se culeg încă din luna ianuarie, datorită izvoarelor termale din jurul comunei, care asigură în permanență o temperatură ridicată.

●

IN MARILE Extremului Orient trăiește peștele tetrodon, cunoscut în Japonia sub numele de „fuga" și foarte apreciat pentru carnea sa gustoasă. Mulți plătesc însă cu viața consumul acestei „delicatese". Căci unele specii de „fuga" conțin o otravă puternică. Speciile otrăvitoare nu se deosebesc deloc de cele comestibile. În țările în care se consumă acest pește, există chiar proverbul: „Dacă ai de gînd să mănînci „fuga" fă-ți mai întîi testamentul. Potrivit statisticilor, în Japonia se înregistrează anual 150 de cazuri de otrăviri prin consumul de „fuga", dintre care 95 de cazuri mortale.

●

LA MILANO s-a început construirea unei străzi subterane destinată parcării autovehiculelor. Strada subterană, accesibilă din numeroase direcții ale orașului, va fi construită la o adîncime de 5,4 m. avînd o lungime de 350 m.

Vă povestim filmul

„MARTY“

Scenariul: Harold Hecht — după o nuvelă de Paddy Chayewsky; regia: Delbert Mann. Cu: Betsy Blair, Ernest Borgnine, Esther Minciotti, Augusta Ciolli, Joe Mantell, Karen Steele, Jery Paris.

— De ce nu te-nsori? Ce-i cu tine? De ce nu te-nsori?

De ce nu te-nsori, de ce nu te-nsori, de ce nu te-nsori. Mereu, mereu aceeași întrebare! Bietul Marty dă din umeri, își pleacă privirea. De ce nu se-nsoară? E adevărat, nu-i prea arătos. E chiar urîțel. Și cam gras. Și pe deasupra măcelar. Auzi meserie! Măcelar! E limpede de ce nu se-nsoară!

E sîmbătă spre seară. Marty se duce să-și vadă prietenii. S-au adunat cu toții într-un bar: mănîncă sandvișuri, beau bere, mestecă cheving gum și discută aprins despre meciuri, despre romane, des-

pre femei. Numai Marty și prietenul său nedespărțit, Angie — mic, ascuțit și bosumflat — n-au ce face. Deocamdată citesc ziarele. Și deodată:

— Ce facem astăseară? zice Marty.

— Ce facem astăseară? răspunde Angie. Greu de spus. N-am chef de nimic.

— Să-i telefonăm lui Mary Freeman.

De ce să-i telefonezi? Nu e cine știe ce de capul ei și-apoi i-a și uitat poate. Au cunoscut-o la cinema, acum o lună și de-atunci n-au mai dat cu ochii de ea. Nu merge! Altceva!

Soluția sosește într-un tîrziu. Îndemnat de maică-sa, Marty se face frumos, se bărbierește, își pune costumul bleumarin și cămașa albă și, împreună cu Angie, pornește spre „Stardust“. E o sală mare, frumoasă, de bal, unde, pentru 75 de cenți, poți dansa cu cine poftești. Ce-i drept, nu chiar cu cine poftești: ea deobicei Marty n-are succes. Fetele îl privesc o clipă și apoi, strîmbînd ușor din nas, îi întorc spatele.

Tot ca deobicei, Marty se resemnează. Se reazămă de un stîlp și privește: în fața lui zeci și zeci de perechi dansează înlănțuite, se privesc tandru, în ochi, se leagănă în ritmul muzicii, obraz lîngă obraz. Numai el, numai Marty, e singur. Singur și trist. Din ce în ce mai trist. Marty privește într-una pe cei ce dansează, cînd iată că... la o masă vecină, o fată stă singură și tristă, ca Marty. Ca Marty privește și ea pe cei ce dansează. A venit cu niște prieteni, dar s-au răspîndit care încotro și au lăsat-o singură, la masă. Mai privește o clipă, apoi se scoală brusc și iese pe balcon. Lacrimile îi curg șiroaie. Deodată aude o voce care-i spune blînd:

— Nu vreți să dansați, domnișoară?

E Marty. A văzut și a înțeles. Și iată că pentru cei doi tineri, pentru Marty și pentru Clara, totul capătă dintr-odată un sens. Mu-

zica e minunată, seara e minunată, ei sînt minunați: Marty nu e deloc urît iar Clara e chiar drăguță; meseria de măcelar e foarte onorabilă, iar școala în care predă Clara e de-a dreptul fermecătoare...

Au plecat de la bal. Pe străzile New Yorkului animația s-a stins. Oamenii trec agale spre casă. Firmele de neon scîlpesc, somnoroase. Din cînd în cînd, o mașină întîrziată trece în goană pe lîngă ei. Și Marty vorbește: despre el, despre mamă, despre tată, despre prieteni, despre patroni, despre tinerețe, despre bătrînețe, despre fete, despre copii, despre cotlete. Vorbește. Spune tot. Tot ce a făcut și a gîndit în anii aceștia de singurătate, în anii mulți în care nu l-a ascultat nimeni. Fata nu-i răspunde, zîmbește. E fericită. E fericită pentru că nu mai e singură, pentru că a găsit pe cineva care gîndește ca ea, care simte ca ea, care o conduce acasă.

— Ce faci mîine? spune Marty.

— Nimic.

— Și de revelion?

— Nimic.

S-au înțeles dintr-o privire, dintr-un zîmbet... Pe străzile New Yorkului, în noapte, un om aleargă nebun de bucuria de a trăi.

A doua zi. E duminică dimineața. Marty fluieră, cîntă. Se pregătește să se ducă la biserică împreună cu mama sa. După aceea, după slujbă, o va chema pe Clara la telefon și împreună se vor duce seara la cinema. Numai că prietenii, adunați roată în jurul lui, nu-l lasă să telefoneze. Auzi vorbă! Marty să nu fie cu ei, să aibă alt program! Și încă cu o „slută“! Chinuit, Marty se supune. Orele se scurg anevoie.

Băieții sînt plictisiți, enervați. Nu știu unde să se ducă, ce să facă. Nimic nu-i atrage, nimic nu le e pe plac. Și orele trec. Urîndeva, Clara așteaptă un telefon care nu mai vine. Și deodată, Marty se smulge din toropeală. E vorba doar de viața lui, de fericirea lui. Și fuge la telefon, la Clara.

ÎN CULISE LA TEATRUL DE OPERETĂ

De vorbă cu Peter Bejach și Ion Dacian despre „Studentul cerșetor“

În aceste dimineți, culisele Teatrului de Operetă prezintă aspecte caracteristice, care mărturisesc apropierea unui nou și important eveniment. Forfota din spatele scenei, alternează cu liniștea care se statornicește pe coridoare atunci cînd se repetă pe scenă. Colectivul Teatrului de Operetă pregătește cu înfrigurare și, aș putea spune, cu pasiune, viitoarea premieră: „Studentul cerșetor“ de Millöcker.

Din obscurul sălii urmăresc una din scene, interpretată de Ion Dacian, Petru Valentin, Viorel Chicideanu și alți membri ai ansamblului. În rîndurile din față zăresc siluetele unui bărbat și a unei femei, singurii spectatori prezenți în sală.

E regizorul german Peter Bejach, directorul Teatrului de Stat de Operetă din Drezda și ocazionala tranlatoare, artista Dita Pavel. Indicațiile, însoțite de gesturi hotărîte și aprecieri, se aud din cînd în cînd totuși limpede, în limba română:

— Dacian, mai în față! ...Foarte bine! Mai repede!.. Bravo!...

Iar cînd s-a aprins lumina, semn că repetiția s-a terminat, convorbirea noastră cu oaspele a pornit chiar de la acest amănunt:

— Ați și învățat multe cuvinte în limba română...

— Asta în primul rînd datorită „profesoarei“ mele Dita Pavel, al cărei ajutor îmi este foarte prețios. Faptul că posed unele noțiuni de limba română îmi dă posibilitatea să mă simt mai aproape de interpreți și poate și vice versa.

— Sînteți mulțumit de felul cum decurg repetițiile?

— Pot să răspund cu toată inima: da! Întreg ansamblul mă înțelege și mă urmărește (începînd de la soliști și pînă la cor). Păcat că versiunea românească a operetei am primit-o cu o săptămînă înainte de a veni în țara dvs., fiindcă altminteri munca mea ar fi fost mult ușurată. Oricum, mă străduiesc să imprim părții muzicale mișcarea scenică corespunzătoare, fiindcă am observat că la dvs. partea muzicală este cam statică și să amplasez ansamblul românesc în epoca în care au loc evenimentele, să le transmit mentalitatea eroilor, a timpului și a locului.

Actrița Dita Pavel, la adăpostul calității sale de translatoare ocazională, a ținut să adauge și unele impresii personale privind metodele de muncă ale regizorului german:

— Peter Bejach pretinde în primul rînd foarte multă disciplină și repetiții serioase și de lungă durată. După cum vedeți, nu-i nimic senzațional și totuși — de ce să n-o mărturisim? mai puțin obișnuit la noi.

Îi solicităm lui Bejach, în încheiere, să-și spună părerea despre ansamblul Teatrului de Operetă și proiectele sale de viitor.

— Aveți soliști și un ansamblu de invidiat, pentru care am personal o mare admirație. Colectivul este foarte mult dezavantajat de faptul că orchestra se află aproape sub scenă și muzica nu este bine auzită de interpreți. De aci diferite întrări greșite și alte dificultăți. Am găsit un procedeu tehnic care

Regizorul Teatrului de Stat de Operetă din Drezda, PETER BEJACH

va rezolva această problemă. În privința proiectelor de viitor, vă pot spune că...

— ...că în cadrul contractului încheiat între teatrele noastre, maestrul Peter Bejach va reveni probabil la toamnă, ne spune Ion Dacian care se alătură grupului nostru.

Am profitat de acest prilej și l-am rugat pe Ion Dacian să ne împărtășească impresii după recenta sa vizită la Drezda.

— M-am prezentat pentru a treia oară în fața exigenților spectatori din Drezda, interpretînd rolurile principale din „Lăsați-mă să cînt““, și „Vînzătorul de păsări“. Trebuie să mărturisesc că am încercat o deosebită satisfacție, personal ca artist și ca reprezentant al patriei noastre, citind cronicile favorabile ale presei locale.

— Ce ne mai puteți anunța în cadrul contractului dintre Teatrele de Operetă din București și Drezda?

— În afara regizorului Peter Bejach, opereta „Studentul cerșetor“ se va bucura de aportul dirijorului Niegel și a directorului tehnic Müllbach, care vor sosi în Capitală în primele zile ale lunii mai. În luna noiembrie mă voi reîntoarce la Drezda, cu prilejul unui festival al operetei la care vor participa invitați din toate țările socialiste.

— Ce alte puncte sînt prevăzute în planul dvs de activitate în acest an?

— În luna octombrie mă voi afla la Berlin pentru a respecta un angajament: rolul principal în versiunea germană a operetei românești „Plutașul de pe Bistrița“. În această perioadă voi cînta și în cîteva operete clasice. Am un angajament și cu Opera din Odessa pentru finele acestui an. În legătură cu premiera de la Berlin, trebuie

Artistul emerit ION DACIAN

să subliniez faptul că operete românească se impune din ce în ce mai mult în străinătate. Am primit cereri din Odessa, Stockholm, Praga, Varșovia, Scoția, etc. și foarte probabil că încă în acest an pe multe din aceste scene vor răsuna multe din melodiile operetelor noastre.

— Cititorii noștri ar dori să știe cînd va avea loc premiera și cine figurează în distribuție?

— Așa cum decurge munca cu valorosul nostru oaspe, regizorul Peter Bejach, nădăjduim să ne prezentăm în fața spectatorilor bucureșteni la finele lunii mai. Din distribuție fac parte: Petre Valentin, Viorel Chicideanu, Lică Rădulescu, George Hazgan, Maria Wauvrina, Puica Alexandrescu, Celia Tănăsescu, Denise Vrancea și cu mine.

— Vă asigur că va fi un mare succes, a ținut să încheie Peter Bejach.

Gh. RUSSU

AM VAZUT PENTRU DVS.

Piesa „Înșir-te Mărgărite“, de Victor Eftimiu

— Fără pelerine, băieți! În scena asta apăreți fără pelerine. Să vi le desfacă cineva în culise!

Regizorul mai dă cîteva indicații și repetiția continuă.

Pe la curtea lui Alb Împărat, ajuns la adîncă bătrînețe, se perindă peițori. Două dintre cele trei fiice ale împăratului își aleg soții. Mezina refuză la început să se mărite. Intervin farmecele unei vrăjitoare și atacul armat al voevozilor înșiși de refuzul tinerei prințese. Silită de împrejurări, Sorina, fiica mezină a lui Alb Împărat, îl alege soț pe Buzdugan. După aceea, la chemarea bătrînei vrăjitoare, Sorina fuge pe urmele lui Făt Frumos, ce colindă lumea, hărțuindu-se cu Zmeul-Zmeilor (fiul vrăjitoarei) care îi furase logodnica — pe frumoasa Ileana Cosînzeana. Ultima luptă se încheie cu victoria lui Făt Frumos, moartea Zmeului-Zmeilor, eliberarea Ilenei Cosînzene și a Sorinei.

După „Teatrul Tineretului“ din București și Teatrul de Stat Brăila, poemul feeric „Înșir-te Mărgărite“ de Victor Eftimiu va vedea săptămîna viitoare lumina rampei și la Bacău.

Regizorul spectacolului, este artistul emerit Panait Victor Cottescu, laureat al Premiului de Stat. „Colectivul teatrului băcăoan mi-a făcut o impresie bună, ne spune regizorul, și este, cred eu, un colectiv cu perspectivă. Pe de altă parte, conducerea teatrului a vădit o bună orientare în alcătuirea colectivului artistic, alături de o serie de tineri talentați, fiind atrași în acest colectiv actori cu experiență ca artistul emerit Ion Niculescu-Brunăa și Mia Macri (care dublați de Ion Giurgiuveanu și Lory Cambos dețin rolurile lui Alb Împărat și vrăjitoarei).

I. BECHERU

„Zboară cocorii“

În discuțiile aprinse care au urmat premierei acestui zguduitor film pe ecranele cinematografelor din Uniunea Sovietică a intervenit, printre alții și regizorul G. Ciuhrai, creatorul filmului *„Al 41-lea“*. El a răspuns acelor opinii potrivit cărora tema nenorocirilor războiului este, după 13 ani, o temă istorică, — o temă a trecutului apropiat, dar totuși a trecutului — că nu mai devreme decît în timpul filmărilor la *„Al 41-lea“* a simțit cît de actuale sînt rănile războiului: deseori era nevoit să întrerupă turnarea și să fie dus pe targă. Războiul a lăsat urme adînci pretutindeni, în trupuri și în inimi. Ele nu pot fi uitate decît cu prețul înșelării tinerei generații asupra consecințelor dezastruoase pe care războiul le poartă cu sine. Tocmai de aceea și nu în zadar, eroii filmului *„Zboară cocorii“* sînt tineri de vîrsta adolescenței, surprinși de bombe în clipa cînd își mărturisesc dragostea. În inima lui Boris ca și a Veronikăi se năruie o lume de visări romantice sub loviturile aspre ale soartei. El se va înrola voluntar, pentru că a simțit că *„altfel nu se poate“*. Ea va privi, într-o bună zi, panorama Moscovei de la etajul cu zidurile prăbușite, încremenită de suferință, pe locul unde, cîteva ore mai devreme, era căminul părintesc. Nepregătită să îndure sălbăteca oroare a războiului, Veronika își pierde încrederea în viață. Nu-i este greu, atunci, lui Mark să-i fure fratelui logodnica. Departe, în Siberia, unde familia lui Boris pleacă în dispersare, pe Veronika o încearcă remușcările. Cu mîna lui de fier, războiul scrie însă mai departe istoria durerii prin care trec întîia oară acești tineri. Răzbind cu greu prin smîrcuri, Boris își poartă cu ultimele puteri tovarășul de luptă. La rădăcina unui mesteacăn se prăbușesc amîndoi. El, a murit visînd o rochie de mireasă și brațul cald al celeia pe care n-a mai apucat s-o știe, în fața legii, tovarășă de viață. Ea, îl chema cu teamă că se va reîntoarce și-i va zvîrli în față dispreț, fiindcă l-a trădat. Dar dragostea-i devine pe zi ce trece singura speranță.

O zi de pace dezleagă totul. Vin ostașii. La gară, Veronika îl așteaptă în zadar. Nădejdile născute din lacrimi și chinuri de conștiință le spulberă privirea tristă a lui Stepan, cel care fusese martorul morții lui Boris. În forfota mulțimii, printre săruturi și turburătoare îmbrățișări ea nu rămîne totuși singură. Aici, îi sînt aproape toți cei care au pregătit victoria și vor fi totdeauna gata să apere pacea. Lor li se cuvin florile aduse pentru Boris. Și-n vreme ce Veronika le împarte, în fîlfîirea semeață a aripilor trec stolurile de cocori, vestitorii primăverii și ai iubirii pe care o altă generație nu va mai trebui s-o lase neîmplinită.

Sorin ROIBU

Pe arena Circului de Stat au loc în fiecare seară spectacole ale Circului de Stat al Uniunii Sovietice.

In clișeu: un aspect de la spectacol.

Cititorii întreabă „Magazin“ răspunde

VICTORIA COJOCARU — Arad: Dorința dvs. — publicarea fotografiilor de actori — vă va fi satisfăcută în numerele noastre viitoare.

FLORICA BACEANU — Ploești: Horia Șerbănescu, actorul de care vă interesați, este căsătorit și, de puțin timp, tată. Dat fiind că preferințele dvs. coincid și cu ale altor cititori, vă vom satisface rugămintea.

ANELINA: Actrița care a deținut rolul principal în filmul sovietic „Libelula“ este Lella Abașidze. Bănuiala dvs. este întemeiată: într-adevăr, tînăra actriță a fost și interpreta principală din filmul „Ghimpele“. V-am ruga să formulați mai clar cea de a doua întrebare, pentru a vă putea răspunde. Magda Schneider continuă să apară pe ecran odată cu fiica ei, Romy Schneider, în vîrstă de 18 ani, care, deși foarte tînără, s-a făcut remarcată în numeroase filme.

EUGENIA PRICOPE: Din păcate, scrisoarea dvs. ne-a sosit prea tîrziu. Actriței Betsy Blair îi puteți scrie pe adresa „Unifrance Film“ 77, Champs Elysées, Paris 8-a, întrucît actrița americană s-a stabilit pentru mai multă vreme în capitala Franței.

ECOURI

Cinematografice

● ARTIȘTII pe care i-am publicat în numărul trecut solicitînd pe cititorii noștri să-i recunoască, sînt — în ordine: Izolda Izvitzkaia, Raj Kapoor, Maria Schell, Grigore Vasiliu-Birlic și Michèle Morgan.

● „CONTRABANDIȘTII“ este titlul noului film maghiar pe care-l realizează în prezent regizorul Felix Mariassy în studioul „Hunnia“. Filmul înfățișează un episod dramatic din viața unor țărani romîni și maghiari, petrecut în jurul anului 1930. Din distribuție fac parte: Bara Margit (cunoscută din „Mîndrie“, „Prăpastia“ etc.) precum și Bánhidy László, Horváth Teri, etc.

● IN ALBANIA s-a realizat primul film artistic de lung metraj și care se intitulează „Tania“. Regizorul filmului este Konstantin Dhamo. Recent, studiourile albaneze „Albania Nouă“ au realizat și un scurt metraj intitulat „Copii“.

● JURIUL Festivalului internațional al filmului care are loc în anul acesta la Cannes între 2—18 mai se compune, în mare majoritate, din specialiști și anume: Cezare Zavattini, celebru scenarist (Italia), regizorul Serghei Iutkevici (U.R.S.S.), Bernard Buffe (Franța), regizorul Lazlo Vajda (Spania), Tomiko Asabuki (Japonia), regizorul german Welmut Käutner și Billy Willler (S.U.A.). Vedete celebre și-au anunțat participarea: Maria Schell, Marylin Monroe, Michèle Morgan, Yul Brynner, Gerard Philipe, etc.

● REGIZORUL Gyorgy Revesz realizează în prezent o comedie cinematografică intitulată „S-a întîmplat la Pesta“ al cărui rol principal este interpretat de Kalman Latabar.

● TERMININD filmul „În caz de pericol“, ale cărui vedete erau Jean Gabin și Brigitte Bardot, Claude Autant Lara a început realizarea filmului „Jucătorul“ după Dostoievski. În rolurile principale: Gérald Philipe, Bernard Blier, Françoise Rosay și Liselotte Pulver.

● LA NISSA au început turnările pentru filmul în culori și cinemascop „Isadora Duncan“, închinat vieții și activității marei dansatoare.

Muzicale

● IN VARA acestui an va avea loc tradiționalul festival muzical închinat lui Bedrich Smetana, întemeietorul muzicii naționale cehe. Ca în toți anii și acest festival jubiliar — al 10-lea, — va avea loc în orașul natal al marelui compozitor, Litomișl.

● RENUMITUL cor popular din Omsk (Siberia) va întreprinde în cursul lunii mai un turneu în R.F.G. În iulie, o orchestră de jazz din R.F.G. va concerta în U.R.S.S. Turneele vor avea loc în cadrul schimburilor culturale dintre U.R.S.S. și R.F.G.

● DIN INIȚIATIVA dirijorului Henryk Cij, la Varșovia au început lucrări privind crearea unui teatru de operă experimental. Din programul colectivului vor face parte fragmente din muzica de operă. Colectivul urmărește să facă cunoscută muzica din opere acolo unde nu există teatru de operă.

● „DRAGA MEA MICA FETIȚA“, este titlul unei noi comedii muzicale scrisă de Evgheni Jarkovski (după o lucrare de Lev Kassil), pusă în scenă de Teatrul muzical din Leningrad.

Teatrale

● LA TEATRUL MIC din Madrid a fost pusă în scenă piesa „Unchiul Vania“ de Cehov.

● UN GRUP DE ARTIȘTI amatori — negri și albi prezintă cu mult succes în localul sindicatului vînzătorilor din New York, un spectacol alcătuit din 3 piese într-un act. Spectacolul demască discriminarea rasială din sudul Statelor Unite ale Americii. Interesant este amănuntul că autorul celor 3 piese este un amator într-ale scrisului, un vînzător la un magazin universal din New York.

● „MARIKA“ este titlul piesei scrisă de tînărul dramaturg ceh Svatopulk Turek. Acțiunea piesei se petrece în Ungaria în perioada contrarevoluției din 1956. Teatrul din orașul Gotvaldov pregătește punerea în scenă a acestei piese.

● TINĂRUL scriitor vest-german Erwin Silwanis a scris o piesă consacrată vieții și activității scriitorului polonez Korciak, care după cum se știe a fost asasinat de hitleriști în perioada ocupației. Piesa evocă ultimele zile din viața lui Korciak.

„Ritmul și vîltoarea muzicii românești“

— Cu ansamblul C.F.R.-Giulești în Anglia —

Timp de două luni și jumătate zeci de mii de spectatori din Londra, Edinburg, Portsmouth, Liverpool și alte orașe ale Angliei au admirat voioșia și frumusețea dansului popular românesc, bogatul colorit al costumelor și minunatele melodii populare românești. Ansamblul C.F.R. Giulești a prezentat și două programe la posturile de televiziune engleze, dînd astfel posibilitatea telespectatorilor să cunoască cîte puțin din bogatul și valorosul folclor al țării noastre.

Publicul englez a primit cu mult interes spectacolele ansamblului nostru. Nesfîrșitele și puternicele aclamații ce urmau fiecărui număr, fiecărui spectacol, au arătat simpatia și căldura, bucuria și mulțumirea pe care și-au manifestat-o spectatorii. Luînd cunoștință de elementele de folclor ale poporului romîn, unii dintre ei vizionînd poate pentru prima oară dansul românesc sau ascultînd întîia dată muzica populară românească, s-au arătat a fi încîntați. Fie în scris, fie verbal, nenumărați spectatori au ținut să ne spună că rămîn admiratori ai artei populare românești. Iată ce scrie dl. P. M. Newman în scrisoarea publicată de ziarul „CHRONICLE & HERALD“ din Bath, în numărul său din 8 martie 1958: **„Am văzut și auzit minunatul și captivantul spectacol al dansatorilor și muzicienilor romîni“.**

Am văzut la spectacolele noastre mulți tineri și tinere aplaudînd cu frenezie dansurile populare românești, venind apoi pe scenă să ceară autografe, să ducă cu ei o amintire și să admire îndeaproape frumoasele noastre costume. O elevă a școlii regale din Bath, la puțin timp după vizionarea unui spectacol dat la matineu ne-a adresat o scrisoare în numele clasei a IV-a în care ne scria cît de mult i-a plăcut spectacolul: **„Dragi dansatori și orchestră românească, am petrecut una din cele mai minunate după-amieze și am fost foarte invidiați de toți ceilalți cînd ne-am întors.**

În coloanele presei engleze gazetarii au căutat să se întreacă pentru a găsi astfel de titluri sau fraze în care să redea cît mai expresiv și totodată plastic, ceea ce le-a plăcut mai mult în programele prezentate de ansamblul nostru. Iată, de pildă, ziarul „EVENING NEWS“ din Edinbourg, sub titlul **„Ritmul și vîltoarea muzicii românești“** scrie: **„Spectacolul prezentat este o desfășurare tulburătoare de vitalitate, dansatorii zîmbesc tot timpul și întregul program este plăcut“.** Un alt ziar, „SCOTTISH DAILY MAIL“, sub titlul **„Colorit și voioșie în aceste dansuri. Sîrba veselă... din Romînia“.** scrie că **„dansurile românești, cu pașii tradiționali complicați, sînt interpretate cu o energie amețitoare, cu un simț perfect al ritmului și au reușit să încînte auditoriul prezent la spectacole“.**

Prin publicarea a numeroase cronici și fotografii, prezentînd diferite aspecte desprinse din dansurile jucate, presa a subliniat frumusețea mișcărilor dansului popular românesc. Dansurile „Suita de pe Mureș“, „Hora de femei“ și neîntrecutul „Călușul“ au fost cele mai remarcate. De asemenea, melodioasele piese de muzică populară românească ca „Sîrba tineretului“ „Hora staccato“ și „Ciocîrlia“ au fost acelea care au plăcut cel mai mult.

În afara programului de spectacole, membrii ansamblului au întreprins vizite la oficialități, instituții de artă, muzee etc.

O plăcută impresie a produs asupra membrilor grupului nostru vizita făcută Lordului Major Asquith Leeson din Portsmouth, care timp de cîteva ore s-a întreținut amical cu noi și ne-a declarat că această vizită i-a făcut o plăcere deosebită. Mai mult decît atît, a căutat la rîndul său să ne ofere în timpul vizitei și un mic spectacol, mai bine zis o distracție, solicitînd unui membru al consiliului municipal să se deghizeze și să joace pe masă în fața noastră.

Reprezentanții ai artei populare, dansatorii și muzicienii romîni care au întreprins turneul în Anglia, au fost totodată mesageri ai păcii și prieteniei pe care poporul romîn dorește să o realizeze cu toate popoarele lumii.

Ioan GROSU

De vorbă cu poetul GEORCE LESNEA

Nu știam despre Lesnea atîtea lucruri cîte cunoaște el despre Esenin. Credeam totuși că știu destule cîtindu-i versurile nostalgice, care mărturisesc o frunte gînditoare, priviri senine de copil, melodii tainice în gesturi. A fost deajuns să coborîm în foriota duminicală, cînd toți ieșenii, urmînd parcă îndemnul bardului de la Mircești, sosesc în Piața Unirii, la un molcom rendez-vous, fără grabă și fără.. Milcov, pentru ca să mă conving de contrariul: Lesnea devine altul, cel mistuit de febra observației care-l încinge cu memorie cu tot și, brusc, începe a scăpăra luminile poeziei, revărsind darnic comoara atîtor frumuseți din care a țesut și țese încă versuri, traduceri, amintiri...

— Aici — îmi spune el, trăgîndu-mă pe-o stradă lăturalnică — e fosta casă a lui Șuțu Mavrocordat, unde s-a întîlnit Liszt cu Barbu Lăutaru. Acolo a locuit Eminescu. Dincoace, sus e hotelul Petersburg de altădată, unde se țineau adunările politice. Uite și școala lui Creangă unde a învățat Racoviță. Creangă venea și el la adunările politice, lua cuvîntul și rostea probabil cu înțelepciunea lui moldovenească: „N-AR FI RAU SA FIE BINE“. Mai în fund este o casă vizitată pe vremuri de Sarah Bernhard. Încă două sute de metri și dăm peste locuința lui Negruzzi, unde a fost cîndva Pușkin...

— Esenin n-a fost în Romînia? Încerc să-i smulg un secret de istorie literară acestui naratic și darnic cercetător al chipurilor apuse în file de istorie.

— E posibil să fi fost odată cu trupele rusești în primul război mondial. El singur scrie doar că a dezertat din armată. Cine știe? Dar Pușkin, Korolenko, Cehov, au fost precis pe aici.

— Și totuși... cum l-ați cunoscut pe Esenin?

— Printr-un student rus care ca toți rușii, îl cunoștea versurile pe dinafară. Mi le recita sub tei de la Copou. Așa s-a făcut că, mai tîrziu, multe din ceea ce ar fi trebuit să spun sau să scriu am pus în tălmăcirea versurilor sale.

— Înțeleg așa dar că ați depășit originalul?

— Ca o traducere să fie operă de artă e necesar să aflle corespondențe tot atît de profunde în limba cititorului. O copie după Venus din Milo trebuie să fie aceeași și totuși alta. Esenin, cu universul imagistic pe care-l minuiește, nu putea fi decît transpus. De aceea, mi-am luat unele libertăți de care n-am avut nevoie la Pușkin sau la Lermontov, unde exactitatea originalului nu mi-a fost chiar atît de greu să o respect.

— Cîte versuri ați tradus din poezia rusă?

— Cam 25.000. O cifră, nu?

— Într-adevăr. Dar, sper că nu e ultimul cuvînt...

— Nici vorbă. O dragoste atît de mare cum este dragostea mea pentru poezia rusă, durează toată viața.

— Și... cum se realizează în prezent?

— Fac prima încercare de acest gen la noi cu „Demonul“ de Lermontov, traducînd cele opt variante ale poemului. Sînt, la un loc, numai puțin de zece mii de versuri.

— Dar din Esenin?

— După primirea pe care l-au (și, îndrăznesc să zic: mi-au) făcut-o cititorii, nu ne mai putem despărți. Un nou volum de versuri din lirica eseniană și, poate mai tîrziu, opere complete, vor face, nădăjduiesc, bucuria cititorilor.

— Ce va cuprinde acest volum?

— Tot poezii fără titlu, cum le scria Esenin, și un poem: „CÎNTECUL MĂRII CÎMPANII“.

Intenționat, sau poate dintr-o plăcută modestie, n-a spus nici un cuvînt de versurile proprii pe care, de-a lungul anilor le-a adunat în cele șase volume astăzi epuizate. Se consacra, în continuare, cu pastune, amintirilor de la „Viața românească“, al cărui ultim poem lansat a fost, confraților de vîrstă și de breaslă, — omagiind activitatea strălucită a lui Phillipide — și tinerilor poeți ieșeni Florin Mihai Petrescu, Andi Andrieș și Horia Zilieru pe care, nu doar în funcție de președinte al Filialei Uniunii Scriitorilor, îi urmărește și-i încurajează. Îl întrerup, cu riscul de a pierde amănunte ce n-am să le mai aflu, poate, niciodată:

— De cînd scrieți poezie?

— Poezia se naște odată cu copilăria. De multe ori, atunci cînd te apuci s-o scrii, abia că o trădezi. E ca și harul de care vorbesc bătrînii și, tocmai de aceea, e greu să spui de cînd ai devenit poet. Să-ți povestesc mai bine ce-am simțit citind „CĂȚEAUA“ lui Esenin, deunăzi la Facultatea de Medicină. Studenții noștri, obișnuiți să guste versul spumos al lui Topîrceanu, neîndoielnic și el un mare poet dar de cu totul altă inspirație, n-ași fi crezut să-i înțeleagă cu ușurință pe Esenin. Dar vezi, acest poet are un simț neîntrecut al tragicului și de aceea mi-am convins încă odată că-i greu să afli inimă care să nu vibreze la melodia versurilor lui. Aici stă și un alt înțeles, mai adînc pentru noi și pentru voi, cei tineri. Abia după eliberare s-au lărgit posibilitățile de a cunoaște o limbă de înaltă intensitate artistică, cum este limba rusă. Să folosiți acest prilej și să-l descoperiți valorile.

Din tot ceea ce pregătește n-am putut afla mai mult decît că, în puțină vreme, la Editura Uniunii Scriitorilor, va ieși de sub tipar un volum culegere din cele șase de odinioară și cele cuprinse în această convorbire, obținută fără creion și fără notes, pe care mi-a păstrat-o însă în memorie aroma unui păhăruț de vin „cum se bea numai la Iași“.

Eugen ATANASIU

VITRINA cu cărți

Gala Galaction: „OPERE ALESE"

Volumul cuprinde nuvele și povestiri adunate din ciclurile cunoscute: „Bisericuța din Răzoare", „Clopotele din Mînăstirea Neamțu", „La țărmul mării", „Caligraful Terțiu", „Toamne de odinioară" și „La Mangalia". La început „Mărturia literară" semnată de autor arată drumul străbătut de acesta în meșteșugul scrisului și cuprinde numeroase date biografice prețioase. În nuvelele și povestirile lui Gala Galaction se încheagă oameni, fapte, întîmplări și imagini dintr-o lume în care viața curgea cînd domol, cînd înfrigurat, în care deosebitul se împletește cu obișnuitul, dezvăluind în aspectele particulare pecetea obștescului omenesc. Patimi și rîvne ale unor oameni mai degrabă simpli, modești, iau înfățișări dramatice, sînt străbătute de adînci conflicte ca în nuvelele „În drumul spre păcat" ori „De la noi, la Cladova". În altele se deschide o poartă a extraordinarului plin de vrajă și fiori, ca de pildă în „Andrei hoțul" ori în „Hîrcă pentru hîrcă". Toate sînt învesmîntate în suflul cald al dragostei autorului pentru eroii săi, în înțelegerea adîncă a destinelor acestor oameni ce se zbat și suferă după o rază de împlinire personală, într-o vreme în care pricinile sociale ale nefericirii unuia ori altuia nu erau încă evidente pentru oricine. Alteori ca în „Spre portofoliu" ori „Votul unui cetățean" răsare înfățișarea respingătoare, de fățărnicie și parvenitism, a rîndurilelor burgheze. În sfîrșit, meleagurile dobrogene, în ciclul „La Mangalia", apar în nuanțe și înfățișări pline de farmec, pe care le-a descoperit ochiul fin și spiritul blînd al călătorului povestitor.

Octav Pancu Iași „ALA BALA PORTOCALA"

Sub acest titlu, Octav Pancu Iași se adresează copiilor într-un chip plăcut, atrăgîndu-le luarea aminte asupra unor lucruri și întîmplări foarte însemnate pentru ei: de ce puiul de elefant care nu voia să mănînce, înfulecă cu poftă cînd stă la masă cu fiii autorului; de ce cățelușul Top se prăpădește de rîs, îngrijorîndu-l foarte tare pe povestitor; de ce sînt proști croitorii din pădure; de ce băiețelului Bogdan nu i s-a îngăduit într-o zi să intre în Țara curățeniei; cum a rămas miriapodul însurățel fără ghete; prin ce peripeții a trecut povestitorul pînă a izbutit să aducă zăpadă pentru copiii dornici să se dea cu săniuța; ce a făcut crocodilul tată la fecioru-său să se culce seara la ora opt; și multe alte instructive lucruri. Condițiile grafice excelente.

Sever MINCU

Nicolae Jianu: „DRUMUL SPRE CER"

Nicolae Jianu, în nuvelele adunate în acest volum, și-a căutat eroii în trecut și în anii mai apropiați zilelor noastre, în anonimatul celor mulți și simpli, prinzînd gîndurile, frămîntările și preocupările lor, cu dragoste și înțelegere.

Sînt oameni obișnuiți, al căror nume nu ajunge să fie cunoscut în afara satului, a fabricii unde lucrează, însă realitatea vieții de toate zilele prezintă la tot pasul încercări ce dau la iveală forțe nebănuite, hotărîre, cinste și dăruire totală.

Minerul Nicolae Vălean reușește să sape o galerie pentru a ajunge la o vînă bogată de minereu, cu primejdia morții la fiecare metru (Filonul). În luptele contra nemților, în august 1944, un grup de telegrafiști civili dovedesc spirit de sacrificiu și vitejie (Ilse a murit); un muncitor descoperă jaful făptuit de banda de patroni (Unul de la „Neptun").

Într-o mină primejdioasă se lucrează la modernizarea sistemului de protecție. Floarea cea tînără și curajoasă trebuie să fie ultima victimă a stîncii („Drumul spre cer").

Momente trăite cu intensitate, clipe în care se cunoaște ființa omenească lipsită de orice mască, în urîțenia micimii ei, sau în lumina calităților pe care le posedă, învingînd obstacolele.

Rodica NICOLESCU

Rafael Alberti: „ÎNTRE GAROAFA ȘI SPADA"

Literatura spaniolă modernă și mai cu seamă poezia Peninsulei Iberice, este puțin cunoscută la noi. Atît Antonio Machado, cît și Federico Garcia-Lorca sînt reprezentați abia prin cîteva poezii din vasta lor activitate, așa că recentul volum al lui Rafael Alberti vine să umple, evident numai parțial, un gol.

Volumul pe care ni-l pune acum la îndemînă E.S.P.L.A., în traducerea lui Geo Dumitrescu, volum sugestiv, intitulat „Între garoafă și spadă" — cele două ipostaze ale cîntecului lui Alberti — este de fapt o „antologie poetică". Este poate felul cel mai nimerit de a prezenta publicului activitatea unui creator matur puțin cunoscut. Volumul reconstituie în fața cititorului drumul anevoios pe care l-a străbătut Alberti din 1924, cînd a părăsit pictura pentru poezie, pînă în ziua de astăzi. Ca mai toți scriitorii moderni ai Spaniei, el se adresează bogăției folclorului, dar, ca o notă specifică, Alberti își îmbogățește poezia din tradiția timpurilor trecute, a Evului Mediu. Primele cicluri („Marinari pe uscat", „Zorile micșunelei", etc.) care se opresc în preajma dramei spaniole, sînt vii, pariumate, pentru ca începînd de la „Între garoafă și spadă", poezia să cîștige un tragism reținut, care nu se dezvăluie prin țipete, ci prin constatări simple:

Ferestrele mele
azi numai dau spre plopii și fluviile
Spaniei

„Între garoafă și spadă" trezește cititorului dorința de a cunoaște mai profund poezia care l-a fost prezentată succint în acest prim volum.

Radu RUPEA

IN ZBOR CU GH. DĂNĂILĂ

— Plecăm...

Imperativul mă surprinde. Abia acum, cînd orice incertitudine a dispărut, simt în mine o surdă neliniște. De trei ceasuri de cînd aștept în această cămăruță, am tot înregistrat aceleași fraze ale serviciului. meteor: Plafonul de nori, jos. Așteptați... Plafonul de nori, jos... Așteptați... Așteptați. Așteptați... Și dintr-o dată,acest „plecăm" greu de semnificații, neîndurător...

Mașinal îmi caut paltonul. Alături de mine, Gh. Dănăilă își încaltă cismele îmblănite. Din sertarul biroului scoate un pachet în care sînt învelite două sandvișuri. Îi scrutez fața în timp ce mănîncă. Nimic neobișnuit. Față de om blajin, așezat. Nici o trăsătură energică. Mi-l închipui un bun tată de familie.

În carlingă, mă ghemui la locul meu. Servantul lasă să cadă deasupra capetelor noastre acoperișul de plexiglas. Îl fixez pe dinăuntru și aștept. Privesc încă odată hangarele, birourile, avioanele aliniate, gata de zbor, și aceiași neliniște mă cuprinde Decolăm

★

Întorc capul și privesc chipul femeii așezată în spatele meu. Îi deslușesc gura palidă, fără zîmbet, ridurile accentuate. Fruntea-i acoperită toată de o broboadă groasă de lînă iar ochii și-i ține închiși. Dormitează. Știu despre ea că o cheamă Elena Ionescu, că a suferit o operație chirurgicală într-un spital din Orașul Stalin și că acum se înapoiază în satul ei, Ivești. Însoțitorul — soț sau rudă — se apleacă din cînd în cînd și-i potrivește pe picioare cuvertura. Gestul capătă în acest abis cețos o gingășie nebănuită.

De cîteva minute am părăsit cîmpia Bîrsei și acum luăm înălțime spre Bretcu. Întinzîndu-mi harta, Dănăilă mă întreabă cum mă simt. Îi răspund sufocat: admirabil. Mint. Vîntul s-a intensificat și în deviațiile frecvente — dreapta-stînga, stînga-dreapta — ale avionului îi simți țăria. Golurile de aer se succed cu regularitate și le poți suporta șocul numai prin obișnuință. Picioarele îmi sînt înghețate, urechile neobișnuite cu presiunea îmi vîjîie cumplit. Și mereu, omniprezentă, aceeași surdă neliniște, subliniată și de ceața care ne înconjoară din toate părțile. Sub avion nu se mai deslușește nimic. Bănui doar înălțimile munților acoperite de zăpadă. În rest, ceață...

Pentru moment regret confortul terestru, căldura, liniștea. Revăd însă adresa prin care ceream aprobarea pentru un zbor cu un avion al Aviasanului, îmi amintesc de insistența cu care zilnic ceream informații la aeroport despre starea timpului și mă gîndesc că nu avem dreptul de a respinge actele noastre cu toate consecințele pe care le implică. Răspundem pentru fiecare atitudine a noastră.

★

Pierdem din înălțime, coborînd spre Tg. Ocna. Caut cu privirea mîinile pilotului încleștate pe manetă și încerc să găsesc o corelație cu cele ale pilotului care a scăpat o bombă atomică deasupra unui oraș american. Nu, nu încape nici un termen de comparație. Mîinile, ochiul, creerul lui Dănăilă sînt unice, transmit un mesaj unic. Aceste mîini au aterizat un PO-2 pe un drum de țară din apropierea comunei M. Kogălniceanu, pentru a salva viața Elenei Negrescu. Creerul lui a înregistrat sensibil și dureros timp de două ore țipătul disperat al mamei, Monica... Monica..., inima lui a aflat prima vestea însănătoșirii femeii într-un spital bucureștean. Ochiul lui și numai al lui a căutat prin ceața unei toamne tîrzii spitalul din Deparați pentru a lansa parașute cu sînge conservat necesar salvării vieții țăranului Ilie Anghel. Maria Dobre din Călărași își datorește și ea viața calmului și siguranței aceluiași Dănăilă. Și acum, Elena Ionescu. Și mîine alte zboruri, din nou deasupra munților, din nou prin ceață, atent, sigur, sensibil — modest salvator de vieți umane. Nu, nu există termen de comparație.

Aterizăm la Tecuci.

★

Spre București zburăm la o altitudine joasă, 100—200 m. Se profilează exact sub noi cîmpurile abia înverzite, stîlpii de telegraf, șinele de cale ferată, aglomerările de case. Moții. Îmi revin deasupra orașului. Pilotul așează lin avionul pe teren, oprește motoarele. Cînd ies din carlingă, mă izbește ostentativ o burniță rece.

I. DELEANU

Purtată cu grijă, brancarda pe care se află bolnavul e suită în avionul sanitar

POLITICOȘII...

Desene de Gh. CHIRIAC

— Luați loc! E rezervat pentru persoane cu copii în brațe!...

El: — Acum vedeți?!...

COPII ARTIȘTI ÎN VIZITĂ LA magazin

De la dreapta la stînga: *Gheorghiță Radu, Vladimir Hincu, colaboratoarea noastră Mariana Pîrvulescu, Iu-Kiong-Suc, Doru Căpraru, Om-de Iong și Nuți Florea.* **Fotografia: Mihai POPESCU**

(Urmare din pag. 1-a)

ta nu lipsește la replică. Prin intermediul tatălui său — Petre Muzicantu din Ferentari — aflăm că Gheorghiță e un actor foarte talentat, care și-a început cariera încă de foarte mic (în 1955, la Concursul pe țară al tinerilor soliști, a obținut cel mai mare succes dar nu a putut fi premiat fiindcă... nu avea decît 5 ani).

— Inveți bine? — întreabă Doru.

— Nu știu. Dar îmi place să învăț dansul.

— În ce clasă ești?

— În clasa I-a, la școala elementară mixtă nr. 134, la noi în Ferentari.

Ce-i mai place lui Gheorghiță? Să joace, să se plimbe cu bicicleta pe două roate, să poarte papion și pantaloni lungi... Ce nu-i place? Să doarmă și să mănînce...

— În ce joci? — întreabă Doru, alias vedetă în „Bujor al XII-lea".

— În „Revista 58" și „Între noi femeile".

— Care-ți place mai mult?

— „Între noi femeile..."

— De ce?

— ...

Vladimir este fiul unui doctor și al unei soliste la Filarmonică, astfel că nu e de mirare că este unul din cei mai talentați violoniști din foarte tînăra generație, premiat anul trecut la Concursul republican al elementelor fruntașe din școlile de artă. Dar vioara nu este singura lui pasiune. Dacă vă vom spune numai că știe pe dinafară pasagii întregi din „Cei trei mușchetari" și că adoră patinajul (— „Mama nu m-a luat la „Parisul pe gheață"), veți cunoaște toate pasiuni le lui Vladimir.

— Compozitori preferați?

— Kreisler, Bach, Beethoven, Mendelsohn-Bartholdy, Ceaikovski...

— Dar muzica modernă, nu-ți place?

— Nu prea...

Convorbirea continuă cu greu. S-au terminat fursecurile. Gheorghiță a ieșit pe terasă, Vladimir s-a dus să-l caute și a rămas și el acolo și cînd ne uităm mai bine și coreenii au dispărut. Deci „ultimul mohican" (i se potrivește fiindcă îi plac romanele de aventuri) e Doru.

Blazat. Doru nu-și mai amintește bine cu ce a debutat. Era mic atunci. În clasa II-a (acum e într-a V-a).

— Și totuși?

— La Radio, în „Dănilă Prepeleac".

— Și pe urmă?

— Nu-mi amintesc decît de cele mai recente: „Mărunțica", „Școala domnească" și ultima, „Obrăznicătura". Toate la Radio.

— Bine, dar pe scenă?

— Zborul de noapte, dar asta a fost de mult. Pe urmă „Bujor al XII-lea" cu 125 de spectacole. Și pe urmă „Institutorii". Dar acum s-a întrerupt.

— De ce?

— Trebuie făcute niște schimbări în distribuție și actorii nu vin regulat la repetiții. Întîrzie, lipsesc... Indisciplină...

Nu știm cum anume s-ar fi simțit cei vinovați de asemenea „indisciplină", dacă i-ar fi văzut fețișoara lui Doru. Credem că nu bine.

— Dar film nu faci?

— Am făcut „Ora H". Și apoi am făcut 11 emisiuni la televiziune...

— Ce-ți place mai mult? Teatrul sau filmul?

Întrebarea noastră era fără intenții. Răspunsul lui Doru însă viza totuși o intenție.

— Vedeți, între teatru și film e o mare deosebire...

Adevăr elementar după părerea lui Doru, pe care după părerea noastră nu-l cunosc încă „specialiștii" mai mari — ca virstă — bineînțeles.

— Parteneri preferați?

— Maestrul Fințeșteanu. Știți, cînd am intrat pentru prima dată în „Institutorii", eram foarte emoționat. Dar maestrul Fințeșteanu mi-a dat în așa fel replica încît am prins curaj. De atunci îl iubesc.

— Și mie îmi place să joc cu Antonescu-Cărăbuș. Mă păcălește întotdeauna. (A apărut Gheorghiță. Afară s-a întunecat și de pe terasă nu mai e nimic de văzut).

Și ceilalți au reintrat rînd pe rînd în vîrful picioarelor. Pe șoptite începe o dispută între Doru și Vladimir: care sport e mai frumos? Înotul sau ciclismul?

Cu ocazia aceasta aflăm că anul trecut Doru a avut un accident de bicicletă și că Om-De Iong între ciclism și înot, preferă... ping-pongul.

Dar s-a făcut seară de-a binelea. La ora 9, Gheorghiță are spectacol, iar Doru are mîine teză. Micuța Iu-Kiong-Suc a ațipit cu capul pe brațe. Doar Vladimir își mai păstrează gravitatea. Mașina redacției îi așteaptă. Fără să poarte inscripția „Atențiune copii", ea va duce în seara aceasta cinci viitori artiști a două țări prietene, cinci dintre copiii aceștia care cresc și-și pot dezvolta aptitudinile în condițiile unui regim care le acordă toată grijă și toată atenția.

Mariana PÎRVULESCU și Silvia KERIM

ȘTIINȚA și VIAȚA

La sincrofazotronul din U.R.S.S.

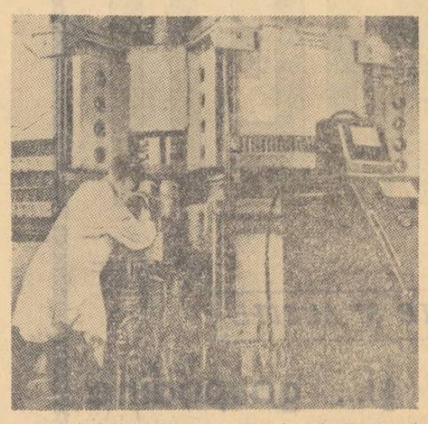

Se știe că în Uniunea Sovietică funcționează cel mai mare și mai puternic aparat din lume pentru accelerarea unora din particulele ce alcătuiesc atomul. Acest sincrofazotron este folosit pentru cercetarea structurii materiei și pentru importante studii fizice.

În figură: În timpul funcționării, inginerii supraveghiază aparatul la adăpostul unor pereți speciali de cîțiva metri grosime. Ei comandă operațiile necesare cu ajutorul unor instalații de telecomandă.

Un uriaș izvor de energie

Nouă litri de apă conțin o cincime dintr-un gram de deuteriu sau „hidrogen greu" care, din punct de vedere chimic, nu se poate distinge de hidrogenul obișnuit. Cînd va fi posibil să se extragă toată energia termo-nucleară din acest deuteriu, vom putea căpăta dintr-o găleată plină de apă tot atîta energie cît am putea obține acum prin arderea a două tone de cărbuni. Cu alte cuvinte, o familie se va putea încălzi un an întreg cu deuteriul dintr-o găleată cu apă. Cantitatea de apă folosită numai într-o zi pentru spălat și băut va fi suficientă pentru a furniza combustibil pentru mai mult de un secol. Ploaia ce cade într-un an va conține suficient deuteriu pentru a furniza țării combustibil pentru 60 milioane de ani.

Aceste cifre sînt greu de înțeles. Ele au ceva comun cu cifrele folosite de astronomi. Acest lucru nu este întîmplător, căci felul în care deuteriul poate fi folosit ca un combustibil termonuclear este asemănător multor procese care se petrec în interiorul stelelor și al Soarelui.

Totuși oamenii de știință încă nu și-au pus în minte să creeze universuri noi. Pentru moment, ei se mulțumesc să caute să folosească acest nou fel de combustibil. În istoria sa, omenirea a fost foarte mult preocupată de problema combustibilului care amenință să se epuizeze. Deuteriul ar rezolva definitiv problema!

Dacă am dori să extragem tot deuteriul din apa oceanelor și apoi să-l ardem ca combustibil termo-nuclear, energia pe care am obține-o ar fi echivalentă cu o cantitate uriașă de cărbune, cantitate care ar dura cam o sută de milioane de milioane de ani, adică de treizeci de mii de ori mai mult ca vîrsta sistemului solar.

Faptele de mai sus subliniază marea însemnătate a deuteriului ca combustibil. El există într-o cantitate atît de abundentă încît nu trebuie să fim îngrijorați din acest punct de vedere.

Acest proiect este atît de atrăgător încît este greu să ne împiedicăm a visa asupra felului cum vor arăta stațiile de energie în viitor. La început va fi o uzină, asemănătoare cu o mică rafinărie de petrol în care deuteriul sau hidrogenul greu va fi separat din forma obișnuită de element.

Apoi deuteriul va trece printr-un mecanism complicat unde va fi „ars" pentru a da energia sa termo-nucleară. Mașina experimentală „Zeta" este singurul ghid pe care-l avem în legătură cu forma probabilă și structura acestei părți a stației de energie.

Cercetările savanților sovietici și ale colegilor lor englezi au apropiat data cînd aceste proiecte vor deveni realitate. Este totuși important de reținut că mai este un drum lung de parcurs pînă ce energia termo-nucleară va deveni realitate. Nimeni n-ar putea spune cîți ani vor trece pînă se vor naște uzinele de energie termo-nucleară. Acest lucru depinde de cît de repede pot fi rezolvate problemele ce se pot prevedea și de complexitatea problemelor inevitabile care nu au fost prevăzute. Totuși, putem fi siguri că energia termo-nucleară va trebui să devină într-o zi slujitoare deplină a omului, a țelurilor sale pașnice și constructive. Și în această privință, precum se știe, Uniunea Sovietică a făcut primul și hotărîtorul pas.

Ing. E. O.

Mașina de scris electronică

O interesantă realizare în domeniul electronicii este noua mașină de scris care combină stenografia cu scrierea automată și instantanee la mașina de scris.

La o mașină de scris controlată electronic claviatura a fost înlocuită cu o placă prevăzută cu borne electrice. Fiecare bornă corespunde unei litere (respectiv unei cifre sau altui semn de pe claviatură). Silabele sau cuvintele cele mai uzuale pot fi scrise prin mișcări simple ale unui tator-creion cu care se ating formele electrice respective. Sistemul este capabil de a memora fraze complete sau formule consacrate.

Pe lîngă faptul că permite imprimarea imediată a unui text dictat, aparatul oferă și alte numeroase avantaje: este foarte ușor să se memorizeze mișcările corespunzătoare silabelor, această stenografie specială putînd fi învățată cu ușurință de orice operator

Cauciucuri atomicel

Automobilul atomic nu a putut fi încă pus la punct; în schimb, anvelopele folosite la automobilele normale pot fi astăzi atomice!

Despre ce este vorba? Se știe că un cauciuc natural nevulcanizat nu este prea rezistent și prezintă numeroase defecte. De aceea, el este vulcanizat cu ajutorul sulfului. Moleculele cauciucului brut sînt regrupate și combinate cu sulful. Cauciucul vulcanizat astfel obținut nu se mai înmoaie cînd este încălzit, păstrîndu-și elasticitatea, atît la rece, cît și la cald și devenind mult mai rezistent.

În cazul „cauciucului atomic", energia atomică înlocuiește sulful. În acest fel, se obțin calități superioare de cauciuc. Într-adevăr, punctul „slab" al cauciucului vulcanizat îl constituie sulful care intră în mod obligatoriu în compoziția lui. Sulful face ca rezistența cauciucului să nu fie chiar atît de ridicată.

În ce constă îmbunătățirea calităților cauciucului? Să enumerăm cîteva din ele. În primul rînd, „cauciucul atomic" îmbătrînește cu mult mai încet decît cel vulcanizat cu sulf. Ați auzit, desigur despre îmbătrînirea cauciucului și știți că obiectele de cauciuc: furtunuri, anvelope, etc., după cîțiva ani crapă, se usucă, se fărîmițează. Cauciucul atomic are o viață mai lungă, pentru că el nu conține sulf. De asemenea, el rezistă mai bine la agenții mecanici, la frecare, etc.

ACUPUNCTURA

Medicina chineză are o vechime de vreo 2500 de ani. Bazată pe o vastă practică, ea este astăzi cercetată cu atenție de medicii europeni, care descoperă astfel noi și nebănuite posibilități de vindecare a bolilor.

Printre metodele medicinei chinezești se numără și „acupunctura". Despre ce este vorba? După vechii medici chinezi, există 24 de „linii nervoase", fiecare cu cîte 9—60 de puncte. În aceste puncte se înfig niște ace de argint foarte subțiri și lungi de 6,5 cm, care se mențin în poziție timp de 15 minute. După felul bolii acele se înfig în anumite puncte, care sînt cu minuțiozitate descrise în vechile tratate. Nu se știe încă precis cum acționează acest tratament. Este, după toate probabilitățile, vorba de o acțiune asupra sistemului nervos. În tot cazul, practica a arătat că în multe cazuri acupunctura are un efect favorabil.

În fotografiile noastre: *Uniunea Sovietică dă o mare importanță medicinei tradiționale chineze. Două doctorițe de la spitalul Bothin din Moscova au venit în China să studieze acupunctura. Pe planșa din fund, sînt desenate diversele „linii nervoase" și „puncte" ale capului.*

— Un ac a fost înfipt în punctul prescris.

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

Gospodine şi... gospodine

O onoare femeilor gospodine: personal — îmi face chiar plăcere să o mărturisesc — am toată stima pentru ele! Copiii lor sînt bine îngrijiţi şi hrăniţi, bărbaţii lor de asemenea, ceea ce contribuie într-o măsură mai mare chiar decît se bănuieşte la realizarea armoniei în familie.

Nu-mi inspiră admiraţie şi nici nu le găsesc pline de haz pe femeile care îşi fac o cochetărie din lipsa lor de aplicaţie pentru gospodărie, un „farmec" personal din dezordine, din neglijenţă şi care în penurie de alte anecdote mai bune, povestesc cînd sînt în societate peripeţiile lor de negospodine, printre care şi fiertul găinii în oală —în scop de supă — cu pene şi cu fulgi cu tot.

Ele cred poate că a te mărturisi — atît de hazliu — nepricepută într-ale gospodăriei, este echivalent cu a-ţi reduce vîrsta la jumătate sau a te declara în subtext, intelectuală rafinată. Ca să te convingă definitiv că preocupările lor intelectuale ating un nivel atît de înalt încît în nici un caz nu pot avea vreun contact să nu roşeşti şi cum să nu începi să te bîlbîi, încercînd să te scuzi, cînd gospodina a îngenunchiat deodată în faţa ta şi cu amîndouă palmele netezeşte lin şi drăgăstos (tu nu mai existi şi nu încerca să-i mai vorbeşti în acele clipe: nici nu te aude, nici nu vrea să te audă) franjurii covorului şi nu se ridică de jos pînă nu a ruşit să-i culce aşa cum îi place ei: fiecare drept, perfect întins şi cît mai lipit de vecinul lui. Te aşezi apoi cu teamă pe marginea unui scaun, avînd şi aşa sentimentul că abuzezi în mod neruşinat de ospitalitatea gazdei — şi nu ştii unde să-ţi ţii picioarele: cu plăcere le-ai ascunde în buzunar nu mai să le scapi de sub privirea severă a gospodinei, care nu îţi iartă că atingi cu ele parchetul sau preşul pe care l-ai şi încreţit puţin, sub talpa pantofilor tăi. Dar şi în această catastrofă stăpîna casei intervine de îndată: o nouă genuflexiune şi urma de praf vizibilă numai pentru ochii ei de linx — a dispărut, ştearsă cu o cîrpă aflată întotdeauna la îndemînă, iar preşul a fost salvat de zbîrcituri printr-o simplă mingîiere. Faci necuviinţa de a te aşeza pe canapea — gospodina a şi sărit de la locul ei şi a repus într-o clipită în ordinea inuabilă, stabilită o dată pentru totdeauna de către ea — perniţele în toate culorile, trăgîndu-ţi-o de sub cot şi pe aceea de care ţi-ai permis să te sprijini.

Îţi aprinzi o ţigară, dar întrebarea e: ce faci cu scrumul? Ah, dacă l-ai putea înghiţi o dată cu fumul, ţi-ai cîştiga cu siguranţă simpatia amfitrioanei! Dar cum nu izbuteşti asemenea performanţe — oricît de bine crescut ai fi — şi foloseşti totuşi una din scrumierele strălucitoare din casă, gazda se indispune, deschide toate ferestrele şi nici n-ai apucat bine să strivesti ţigara şi gospodina a şi ieşit pe uşă cu scrumiera în mînă, să o golească şi s-o spele iar, lună, cum îi place ei. Poftim de mai îndrăzneşte să fumezi!

Îţi serveşte o felie de cozonac şi nenorocire! — trei firimituri mici, foarte mici, au sărit zglobiu pe covor, profitînd de neatenţia ta. Dar gospodina nu le iartă şi nu te iartă: a şi adus mătura, a deschis iar ferestrele şi e gata de curăţenie generală. Dacă ai un pic de bun simţ, după această nouă gafă, nu îţi mai rămîne decît să pleci: dar dacă vrei să nu o superi din nou, găseşte un mijloc de a te deplasa în zbor pînă la uşă — fără ca picioarele tale să atingă parchetul sau covorul. Nu uita la plecare să iei cu tine biletul de tramvai, pe care întrînd în casă l-ai pus distrat — odată cu mănuşile — pe scrin! Dacă îl vei lăsa amintire, vei fi taxat de nesimţitor. Dar toate acestea sînt floare la ureche cînd eşti doar un simplu şi trecător oaspete într-o casă, în care domneşte un asemenea cerber domestic...

Dar dacă eşti soţul...

Sidonia DRĂGUŞANU

Moda jupoanelor

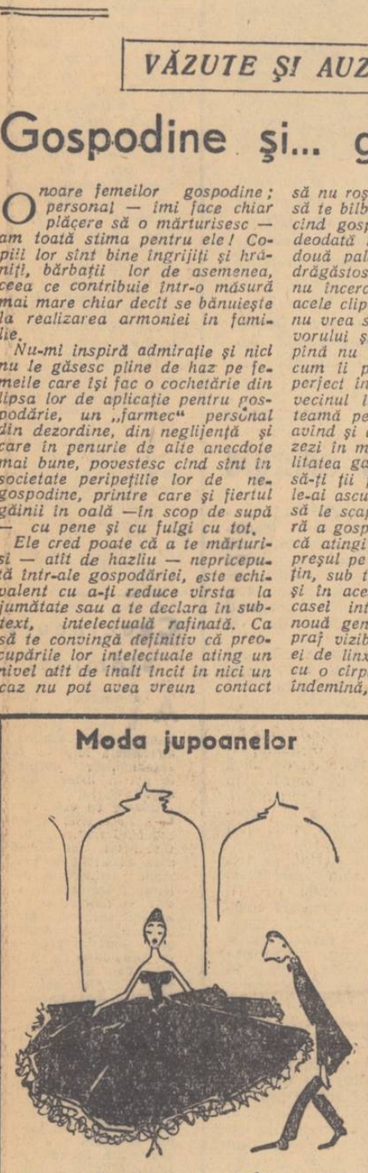

EL: — Spune-mi cum să fac, vreau să-ţi vorbesc mai de aproape...

Desen de Geta BRĂTESCU

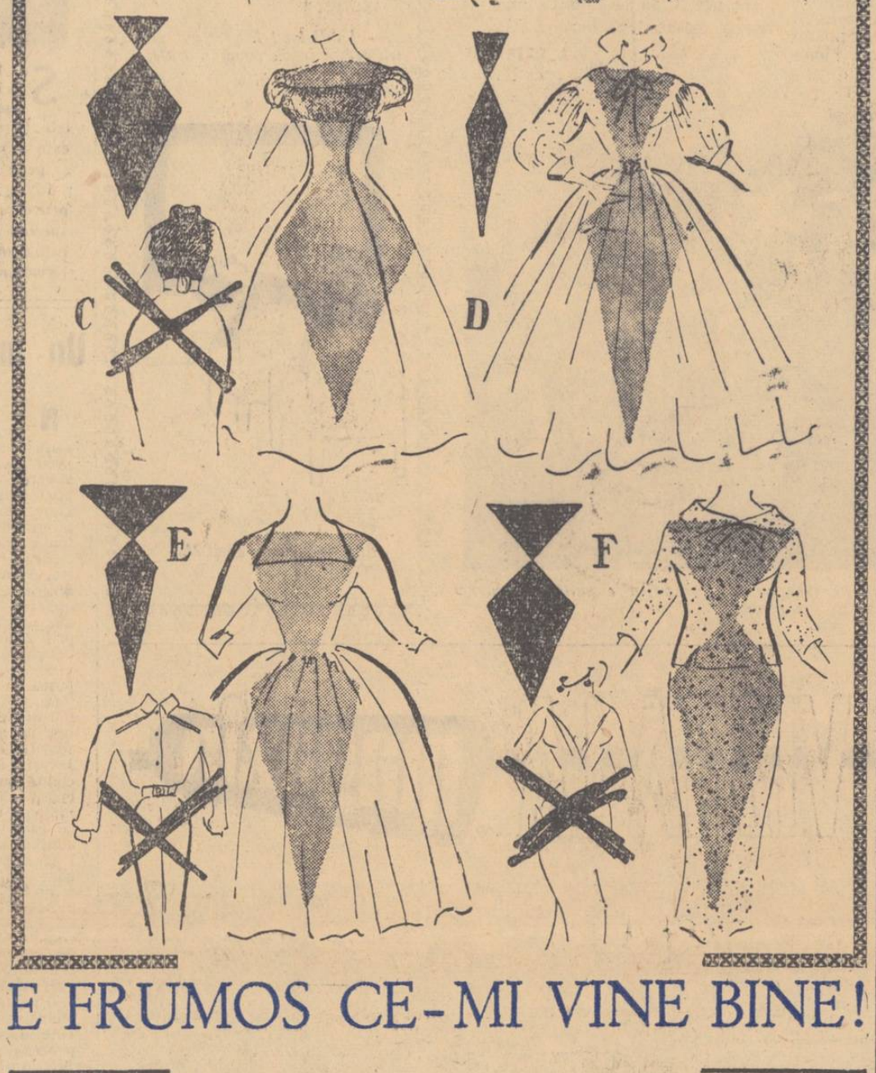

E FRUMOS CE-MI VINE BINE!

Fiecăreia dintre noi ne place să ghicim cît mai curînd intenţiile modei, să-i prevedem tendinţele, să ne însuşim graţioasele ei sugestii. Dar să nu-i dăm voie acestei tirane să pună stăpînire pe noi.

Să nu fim sclavele modei! Să încercăm, mai bine, s-o facem să ne slujească nouă. Să ne sub.linieze personalitatea, să ne atenueze cusururile.

„Arta" de a te îmbrăca, întocmai ca celelalte îndeletniciri ce stau sub semnul muzelor, nu se bazează doar pe darurile înnăscute, cunoscute sub numele de talent — în cazul nostru ar fi vorba despre gust — ci pretinde o seamă de cunoştinţe.

CUNOAŞTE-TE BINE! — e un principiu nescris, dar prezent oriunde întîlnim o temeie armonios îmbrăcată.

Să ne cunoaştem nu e greu: ar fi suficient să consacrăm acestei analize doar un sfert din timpul — apreciabil după unii statisticieni — pe care-l petrecem în faţa oglinzii.

CARE DINTRE SILUETELE SCHIŢATE ACI SEAMĂNĂ CU A DUMNEAVOASTRĂ?

A. Felicitări! E silueta ideală. Vă permite orice fantezie. Chiar şi faimoasa rochie tubulară, atît de modernă anul acesta. Căci greşeşte cine îşi face iluzia că sacul ar putea masca o talie groasă.

B. Conformaţia d-voastră impune mai multă atenţie la alegerea modelelor. Pentru a marca mai bine talia, aplicaţi garnituri, buzunare pe şolduri. La fustele largi aşezaţi creţurile mai jos de talie şi preferaţi întotdeauna o mişcare evazată.

C. Umerii înguşti şi şoldurile late erau ideale pe vremea crinolinelor. Dar şi moda actuală, cu fustele largi puse pe jupon, le vine în ajutor. La fuste ajustate renunţaţi definitiv. Echilibraţi silueta dînd importanţă mînecilor.

D. Silueta d-voastră fragilă are nevoie de modele care s-o împlinească. Preferaţi fuste cu bluze, materialele suple, draperiile bogate şi... mai cîştigaţi cîteva kilograme.

E. Şoldurile strînte faţă de umeri largi dau siluetei o linie prea bărbătească. Pentru a nu accentua această tendinţă, evitaţi mînecile voluminoase, umerii vătuiţi, corsajele încinse simplu la gît. Sînt de preferat mînecile raglan, decolteurile petrecute şi fustele rotunde, feminine.

F. Feminină prin excelenţă, silueta d-voastră este uşor de îmbrăcat. Atenţie însă la rochiile prea colante. Preferaţi stofele rigide şi mate.

Text şi desene de Ana ROMAN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEŞTE

U. Z. — Suceava: Regretăm, dar nu vă putem indica nici o metodă ştiinţifică pentru a vă determina să abandonaţi fumatul. Lipsa de voinţă de care vă plîngeţi nu este reală. Adevărul este că nu sînteţi convins de rolul agravant pe care tutunul îl are asupra bolii de care suferiţi. Este mai bine să vă hotărîţi însă acum, decît să aşteptaţi ca starea sănătăţii să vă determine la aceasta.

EUGENIA B. — Vaslui: Diagnosticul unei boli de piele nu poate fi pus fără examinarea bolnavului. Manifestările pe care ni le descrieţi pot avea cauze diferite.

MARA M. — Mangalia: Tratamentul colitei cronice se bazează în primul rînd pe un regim alimentar riguros care trebuie respectat vreme îndelungată. Veţi exclude din alimentaţie acele alimente care sînt iritante sau conţin condimente precum şi zarzavaturile sau fructele crude, fasole, linte, apoi ciorbele, rîntaşurile, etc. Veţi restringe laptele, utilizîndu-l numai sub formă de preparate. Sînt permise carnea slabă, peştele alb fript sau rasol, brînza de vaci, soteurile, piureurile, compoturile, pîinea prăjită etc. Mesele vor fi mai mici şi mai dese. Constipaţia va fi combătută cu laxative blînde (oleu de parafină, infuzie de sena, magnezie usta) dozate după necesităţi. In unele cazuri este utilă fizioterapia: diatermie, infraroşii pe abdomen, sau prişniţe după mese. Apele minerale sulfuroase (Slănic Moldova) sînt indicate în colitele cronice, cu motilitate (mişcări) intestinală scăzută. Vor fi căutate şi tratate cauzele care pot întreţine iritaţia cronică a colonului: dantură defectuoasă, gastrite, afecţiuni hepatice, hemoroizi etc.

LORICA — Bîrlad: Ar fi necesar în prealabil să faceţi şi cîteva analize (probe de disproteinemie, examenul urinii etc.) cît şi un control endocrinologic. Pînă atunci puteţi încerca în fiecare dimineaţă o cremă cu acid salicilic (0,25 grame), oxid de zinc şi pulbere de licopodiu (cîte 3 grame) şi vaselină pîus lanolină, cîte 10 grame. Seara, după degresarea feţei (fără săpun) o veţi tampona cu o loţiune cu rezorcină şi camfor. Veţi păstra un regim fără excitante sau condimente şi cu mai puţine făinoase şi grăsimi.

AURORA H. — R. Sărat: Scăderea memoriei în cazul dvs. se datoreşte în cea mai mare parte efortului făcute în vederea trecerii concursului la Politehnică. Pentru precizare însă ar fi necesar să fiţi examinată de un medic neurolog. Pînă atunci puteţi încerca un tratament cu: ser neurotonic în injecţii, hexafosfat, cortizon, pe care medicul internist vi le va administra după indicaţiile obişnuite. Nu uitaţi să depuneţi şi o oarecare activitate fizică moderată. Pentru gingivita hipertrofică va trebui să cereţi să fiţi văzută de un bun stomatolog, care vă va îndepărta piatra de pe dinţi şi vă va face asanarea dinţilor stricaţi, şi probabil cauterizări.

Dr. N. P.

PRACTIC

Cum se spală tricotajele de bumbac şi lînă

TRICOTURILE DE LINĂ se pot spăla după cum urmează: se dizolvă, în cantitate suficientă, săpun fulgi în 6 litri apă caldă. Se amestecă foarte bine cca. 15 gr. amoniac lichid (cca. 3 linguriţe)) şi o egală cantitate de esenţă de terebentină. Cînd acest amestec este încă căldut se înmoaie timp de 5 minute, flanela bine scuturată de praf. Nu se freacă tricotul ca pe o rufă, ci se presează între mîini. Se repetă operaţia de 3—4 ori. Se stoarce uşor, tot prin presare între mîini, se limpezeşte în 3—4 ape călduţe, iar în ultima apă se adaugă cîteva linguriţe de amoniac, care fac ca flanela să fie mai suplă şi albă.

Se înveleşte în prosoape curate şi după ce acestea au absorbit apa, se întinde tricotul pe un cearceaf. Este indicat ca înainte de a spăla tricotul, să se noteze pe o hîrtie măsurile lui: lungimea şi lăţimea. In acest fel se fixează dimensiunile iniţiale, atunci cînd se întinde tricotul pe cearceaf, pentru uscare.

TRICOTAJELE DE LINĂ FINA se pot curăţa şi prin spălare în neofalină, frecîndu-se uşor locurile murdare, fără a stoarce. Este indicat a se spăla tricotul în mai multe băi, pînă ce ultima baie este limpede. Uscarea se face pe o planşetă sau o masă, aranjîndu-se în prealabil tricotul în starea lui iniţială. Pentru **tricotajele de lînă groasă**, cînd este necesară spălarea, aceasta se face într-o baie călduţă de săpun fulgi fără a se freca tricotul, ci numai prin scufundare, schimbîndu-se baia de săpun, apoi limpezindu-se în apă călduţă. Nu se stoarce, ci se rulează tricotul împreună cu un prosop, apăsîndu-se uşor pentru ca prosopul să absoarbă surplusul de apă. Apoi tricotul se întinde pe o planşetă pentru uscare.

TRICOTAJELE DIN BUMBAC ALBIT se spală prin fierbere în apă cu săpun timp de 15 minute, se clătesc în apă călduţă, se storc de apă şi apoi se scrobesc uşor şi se întind în forma iniţială, pe masă, pentru uscare.

MODA LA PRAGA: Prezentăm azi două modele: o rochie uşoară, de vară, din material înflorat şi un ansamblu sport din catifea cord, confecţionate de casele de modă din R. Cehoslovacă.

CURIERUL LAUREI

POPESCU MARIA: După o căsătorie de aproape treizeci de ani, soţul ei vrea să o părăsească pentru o altă femeie, cu care întreţine legături de dragoste şi cu care îşi cheltuieşte salariul — privindu-şi de cele necesare familia. In plus, soţul adulterin, care este şi tatăl a două fete căsătorite — îşi maltrateaza soţia. Ea, totuşi, nu vrea să divorţeze. Intreabă ce măsuri trebuie să ia atît împotriva soţului ei, cît şi a femeii de care acesta s-a legat.

Înţeleg foarte bine refuzul celei care ne scrie — de a divorţa; nu mai este o femeie tînără şi nu poate consimţi ca, după o viaţă întreagă trăită alături de un bărbat, să îl cedeze altei.

Nici nu trebuie să o facă. Totul îi dă dreptul de a-şi apăra căminul, de a lupta pentru a şi-l păstra mai departe.

Soţul ei, care are aproape şaizeci de ani, se află într-o gravă rătăcire, din care trebuie să fie ajutat să iasă. Mijloacele cele mai eficace în astfel de situaţii sînt cele mai blînde.

Mă tem că Maria Popescu, tocmai pe acestea nu le-a folosit şi astfel a contribuit la înrăutăţirea relaţiilor dintre ea şi soţul ei.

Dacă aşa a procedat pînă acum — greşit a procedat şi o sfătuiesc să-şi schimbe purtarea: să evite certurile, să caute să-i creeze soţului o atmosferă plăcută acasă — astfel îl va reţine — şi să încerce ca prin discuţii calme (dacă nu se pot obţine, să le evite cu totul) să-l recîştige. Armele de luptă ale Mariei trebuie să fie: bunătatea, răbdarea, tactul şi demnitatea. Să nu se preteze la scene care nu vor face decît să o coboare în ochii soţului ei şi în proprii ei ochi.

Numai purtîndu-se foarte bine şi cu tot tactul necesar, va putea zdruncina poziţia celeilalte. Nu i-aş da poate un asemenea sfat Mariei, dacă nu ar fi vorba de o căsnicie atît de veche, care într-adevăr este nepermis să se strice.

GRETA ANA MARIA: Are optsprezece ani şi e la prima ei dragoste! Iubeşte în tăcere un tînăr care se poartă foarte rezervat faţă de dînsa, ca şi cînd n-ar bănui nimic!

Greta Ana Maria este nefericită şi mă întreabă cum să-l cucerească! ...Mi-e greu întotdeauna să cred că un bărbat nu simte, nu îşi dă seama cînd place în mod deosebit unei femei. Sînt doar atîtea gesturi, care trădează — care spun totul, chiar cînd tăcerea încearcă să ascundă sentimentele.

Şi apoi, o fată de optsprezece ani, cînd mai este şi total lipsită de experienţă, nu îmi închipui eu că poate fi atît de disimulată atunci cînd este foarte înamorată, ca în cazul de faţă — încît cel pe care îl iubeşte să nu afle singur despre ce este vorba. Dacă el totuşi nu observă nimic, este clar că e foarte departe cu inima de ea. Sau poate se preface că nu observă, ceea ce în fond este unul şi acelaşi lucru.

Să nu ne amăgim cu „timiditatea" bărbaţilor! Şi cel mai timid dintre ei ştie să se facă înţeles, mai ales atunci cînd îşi dă seama că este privit cu atenţie, cu interes, cu simpatie, de către o femeie.

...Metodele de „cucerire" sînt vulgare, sînt penibile, sînt nedemne şi nu le-aş recomanda nici uneia dintre femei.

Tot ceea ce nu înjoseşte este curajul sinceritătii, dublat de demnitate. Demnitatea de a şti să priveşti un răspuns care te doare, cu capul sus, şi de a înţelege că nu mai trebuie să stărui.

ALEXANDRU: Cred că firea d-tale prea exaltată e în bună parte de vină în ceea ce s-a întîmplat.

Nu te lăsa atît de orbeşte minat de pasiune! Fă apel mai des la raţiunea d-tale şi la bunul dumitale simţ.

Incearcă o explicaţie cu cea pe care o iubeşti, trage apoi cuvenitele concluzii — cu calm şi stăpînire de sine — şi comportă-te în consecinţă, fără drame şi tragedii, care nu numai că nu te ajută, dar dimpotrivă, te face indezirabil şi poate chiar ridicol. Aş dori să ţii seama de sfatul meu.

LAURA

In această nostruşnică „toaletă" a apărut recent, într-o sală de dans din Londra, tînăra de 17 ani, Isabel Cornphwaite. Desigur, că Isabel va găsi imitatori în rîndurile tineretului feminin al „high-life"ului londonez, dornic să-şi risipească banii scumpilor părinţi într-un mod cît mai original...

Ce gătim cum gătim

MENIUL SĂPTĂMINII

8—11 MAI

— Colţunaşi cu spanac; carne cu ţelină; bezele.

— Măcriş cu ou; cartofi umpluţi cu brînză; tăiţei cu marmeladă.

— Supă cu găluşte; rasol cu salată de sfeclă; strudel din aluat dospit.

— Jumări cu ceapă prăjită; limbă cu macaroane; geleu de vin.

— Ciorbă de verdeaţă; ciulama de ciuperci; crochete de orez cu sirop.

— Plachie de crap; şniţel de legume, cu salată; omletă cu dulceaţă.

— Sufleu de brînză; stufat de miel; cremă la ceşti.

Supă de carne

Cînd cumpăraţi carne de vacă şi măcelarul completează daraua cu o bucată de coadă, să n-o refuzaţi. E partea cea mai nemeritată — pe lîngă rasol alb sau piept — pentru a pregăti o supă foarte gustoasă. Spălaţi coada în cîteva ape şi o tăiaţi în bucăţi potrivite. Tăiaţi în două, doi căţei de usturoi şi frecaţi bine pereţii oalei în care va fierbe supa. Puneţi bucăţile de coadă în oală, precum şi oase de supă cînd aveţi la îndemînă. Turnaţi apă suficientă şi lăsaţi să fiarbă la foc potrivit, în clocote mici; numai astfel sucul va ieşi treptat din carne şi supa va fi limpede. Cînd începe să dea în clocote se ia spuma cu lingura cu găuri şi se toarnă o lingură de apă rece. Aceasta face să se mai ridice un rînd de spumă la suprafaţă, care este din nou luată cu lingura. Cînd supa nu mai are nici o urmă de spumă deasupra, se şterge spuma uscată de pe marginea oalei cu o cîrpă umedă, dar foarte curată, şi se adaugă sare, mai puţină decît se cere, deoarece supa scade la fiert, şi se sărează. La o oală de supă pentru şase persoane, se adaugă 2 morcovi fruntoşi, o rădăcină de pătrunjel, jumătate de ţelină, 2 cepe şi 6 boabe de piper. Ca să capete supa o culoare frumoasă, aurie, adăugaţi un pic de bulion, cît un bob de fasole, iar vara puteţi pune o roşie mică. După ce s-a pus tot zarzavatul se acoperă oala, pentru ca supa să nu scadă prea tare, lăsînd totuşi o mică deschizătură, şi se fierbe la foc potrivit cel puţin trei ore, însă numai în clocote mici. Cînd este gata se strecoară şi se adaugă garnitura cu care servim supa la masă, fie găluşte, tăiţei, zdrenţe, etc.

Măcriş cu ou

Măcrişul trebuie să fie foarte tînăr, de aceea această mîncare nu este gustoasă decît foarte devreme, primăvara. Se alege 1 kg de măcriş şi se spală în mai multe ape. Se scurge, şi se înăbuşă într-o cratiţă cu două linguri de unt. Se ţine pe foc o jumătate de oră, se potriveşte de sare. Cînd este gata se dă la o parte şi se adaugă puţin unt proaspăt. Se ţine la cald. Se bat într-un castron două gălbenuşuri, cu 2 linguri de smîntînă, se amestecă cu măcrişul, şi se înfierbîntă împreună, fără să fiarbă. Se aşează în farfurie şi se servesţe cu ouă răscoapte, tăiate în sferturi.

Strudel din aluat dospit

Se pune într-un vas un pahar de lapte în care s-a muiat 30 g. de drojdie. Se adaugă un ou, o lingură de untură (sleită), jumătate linguriţă de sare şi făină cît se cere. Se frămîntă un aluat potrivit de moale. Cînd nu se mai lipeşte de vas, se lasă la o parte, să crească.

Se freacă 300 g. brînză dulce de vacă, cu o linguriţă de unt proaspăt, ½ lingură de făină, 2 ouă, 2 linguri de lapte, un praf de sare şi zahăr după gust.

Se întinde foaia de aluat potrivit de subţire, se presară pesmet şi deasupra se pune brînza, într-un strat cît mai egal. Se rulează, se pune în tavă şi se unge cu ou. Se coace la foc potrivit, şi se serveşte cald.

Sanda MARIN

Colţul COSMETICIANEI

Mîinile gospodinei

...şi ca orice gospodină curăţ cartofi, zarzavat, fructe, spăl vase, scot cenuşa din sobe, car lemne din pivniţă, etc. Toate aceste treburi casnice fac ca mîinile mele să nu arate prea frumos şi totuşi aş vrea să am şi eu mîini îngrijite. Cum să procedez? mă întrebă o cititoare, căreia îi răspund în rîndurile ce urmează:

Dacă înainte de a curăţa fructe sau zarzavat veţi înmuia mîinile în oţet, ele nu se vor mai păta, sau în orice caz, mult mai puţin. Imediat ce aţi terminat curăţatul zarzavaturilor sau al fructelor, spălaţi mîinile cu apă caldă şi săpun şi numai după aceea continuaţi-vă treburile.

Pe cît vă stă în putinţă, feriţi-vă mîinile, purtînd o pereche de mănuşi vechi cînd curăţaţi sobele de cenuşă, cînd cărati lemne sau cînd scuturaţi covoare.

Pentru a degresa mîinile, de pildă după ce aţi umblat cu untură sau carne grasă, adăugaţi apei cu care vă spălaţi puţin bicarbonat de sodiu.

Soda care se pune în apa cu care se spală vasele, usucă şi irită uneori pielea. Pentru a calma iritaţia, faceţi mîinilor băi de scrobeală. Dizolvaţi scrobeala în apă rece, adăugaţi apoi apa clocotită şi acoperiţi vasul cu un capac. Cînd amestecul este numai căldut, înmuiaţi mîinile în el şi staţi astfel 5—10 minute. Este o baie calmantă şi foarte recomandabilă, în special pentru cele cu pielea foarte sensibilă.

Dacă mîinile au pielea foarte uscată şi cu tendinţa de a face crăpături, zilnic, timp de 10 minute, faceţi-le băi de ulei căldut, la care puteţi adăuga o fiolă de vitamina A uleioasă, iar dacă v-aţi fript sau v-aţi opărit, acoperiţi imediat locul cu un strat de gălbenuş de ou. Lăsaţi să se usuce, apoi aplicaţi al doilea şi al treilea strat. După 2—3 ore spălaţi locul cu apă căldută şi repetaţi operaţia. In felul acesta usturimea dispare şi evitaţi formarea băşicilor.

Imediat ce aţi terminat treburile gospodăriei, trebuie să vă spălaţi mîinile cu apă caldă şi săpun, frecîndu-le bine cu peria. Apoi, pentru a le curăţa perfect de pete şi negreală, frecaţi-le cu partea interioară a unei coji de lămîie, iar dacă aceasta vă lipseşte, cu puţină sare de lămîie dizolvată în apă căldută. Acest amestec, pus într-o ceşcuţă poate fi folosit cîteva zile. Clătiţi apoi mîinile cu apă rece şi masaţi-le cu glicerină, fie simplă, fie amestecată cu cîteva picături de lămîie sau apă oxigenată. De asemenea, puteţi folosi cu bune rezultate glicerolatul de amidon pe care îl prepară unele farmacii.

Şi dacă uneori se întîmplă ca mîinile să fie foarte murdărite sau înegrite din cauza treburilor gospodăreşti, atunci, după ce aţi terminat lucrul, procedaţi în felul următor: spălaţi cîteva perechi de ciorapi sau cîteva batiste, etc. Veţi fi surprinse de cît de bine vi se vor curăţa mîinile.

Sanda NOREANU

LA MAGAZINELE UNIVERSALE ŞI SPECIALIZATE ALE
COOPERATIVELOR DE CONSUM

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

SPRE CULMI

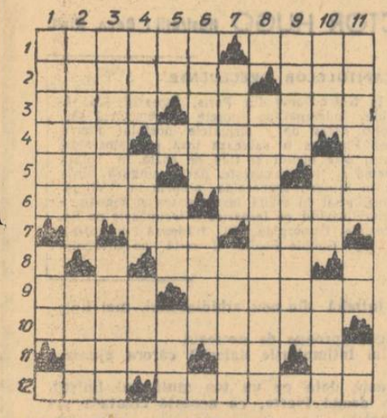

ORIZONTAL: 1) O luminiță ce te cheamă sus în vîrful muntelui — Vîrf de munte 2) Munți în nordvestul țării. — Personificarea pămîntului. 3) Ca apele de munte — Baraj natural de stîncă 4) Poemă de Victor Hugo — Firicel de apă se strecoară printre stînci 5) Oraș în U.R.S.S. — Nume feminin — Interval între o „Cursă a munților" și alta 6) Se resimte la urcuș — Ține calea 7) Fluviu în Anglia — Vreme nefavorabilă pentru schi și ascensiuni 8) Hidrocentrala din munții Neamțului 9) Prăpastie — Pe culmile înzăpezite ale munților 10) Una din atracțiile muntelui Piatra Mare 11) De-o pui Oltului în față se transformă-n munte — Mai puțin decît o oră! — La revedere! 12) Se lasă străpuns de vîrfurile semețe—„Sus pe..." melodie.

VERTICAL: 1) Șerpuiesc de sus din vîrf pînă jos la vale — Trecătoare în munți. 2) Munți în Italia — Gîrbove și împietrite, cocoțate-n vîrf de munte 3) Șir de munți în Carpați — Pește ce trăiește în apele de munte. 4) Primii între alpiniști — Interjecție — Ieșit din strîmtoare! 5) Pronume — Culoare alpină — Riu în Illyricum 6)... Cordilieri, munți în America de sud — Omul acoperit de zăpadă 7) Vestigiile ei le găsești și vara pe munte — Animal cu blana albă ce trăiește în Asia și în munții Scoției. 8) Masiv muntos în Carpați. 9) Adăpost mic construit în banchizele de omăt înghețat — Lac adînc de munte. 10) Coamă de deal ce prezintă o adîncitură. — Sînta... lac de munte în Carpații Orientali — Strigi 11) Porțile de Fier, stîncile prin care se strecoară Dunărea — Puncte albe sus pe deal — Colț de stîncă (cele mai cunoscute sînt cele ale „moraralui" din Bucegi).

N. MEREANU

MOBILIER

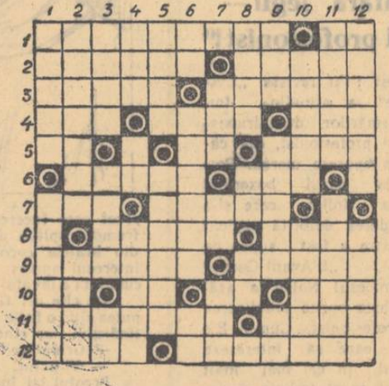

ORIZONTAL: 1) Dulap — O interjecție în garderobă! 2) Servit la masă — Merge la patul bolnavilor 3) „Patul lui Procust" de Camil Petrescu — Goală sau mobilată 4) Aceea — Maestru, autor de tablouri — Fotoliu 5) Țeșite! — Cu siguranță, n-are urechi! — Invitată la masa poeților 6) Masă mare — ...pe masă sau pe pat 7) Pentru — Canapea ad-hoc! 8) Rămas tablou — Garnitură mobilă cu dormitor și sufragerie 9) Totalitatea țesuturilor din preajma unei ape curgătoare — Perdea... vaporoasă 10) Enigma sfinxului — Plus doar jumătate — Patru fără pat! — Exclamație la rece 11) Bouleni la mare preț în Spania! — Masă solidă 12) „La donna e mobile" (pl.) — Veche cetate de scaun a Moldovei.

VERTICAL: 1) Patul pustii — Ține de cald în pat 2) Îți face garderoba — Stă spînzurat în șifonier! 3) Încadrează un tablou — E dulce, nu se taie pe taler și se consumă în pat — A tîrnat în cuier — N-are scaun la cap.

Matei CRIȘAN

ATLETISM

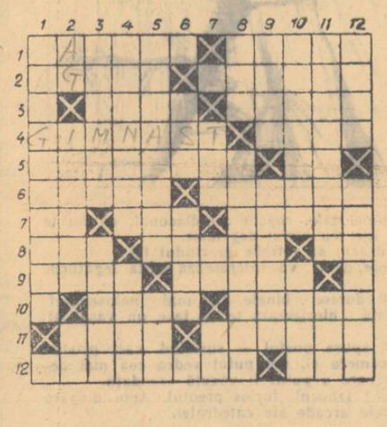

ORIZONTAL 1) Gladiatori — Campion la aruncarea sulițelor. 2) Aleargă pe pistă — Specialist în proba de marș. 3) Diminutiv masculin — Se concurează la înălțime. 4) Evoluează la bară — Nesportiv! 5) Probe de fond! — Alergător! 6) Record neegalat. — Sare garduri! 7) Două la start — Riu în Asia — Acolo se face încălzirea. 8) Institutul tehnico-sportiv — Trenă — În centrul atletismului. 9) Se înalță cu prăjina. — La urma urmelor. 10) Prăjină — Descalificat. 11) Pistă — Lungime, înălțime (pl.). 12) Campion la aruncarea greutății — Nu concurează la lungime!

VERTICAL 1) Lucrează la paralele. 2) Argint — Sînt puși la punct cu antrenamentul — Au întors! 3) Cantonament — Plecarea și sosirea. 4) În mare formă (cu nervii) — Suliță. 5) Aruncă ciocanul! — Catartul dinapoi la corăbiile wikinge. 6) Arhipelag în Malaezia — Cu coarnele în lături. 7) Curelușă de mașină. — Transpirat. — Matei. Lungeanu. 8) Sunet — Inscris la disc! 9) Ulei moldovenesc — Ștafeta 10) Toată lumea la start (pl) — Adăpost. 11) Record nedoborît! — A păta 12) Moral. — Campion absolut la săritura în înălțime.

Nic. CIOCÎLTEU
Craiova

IN PĂDURE

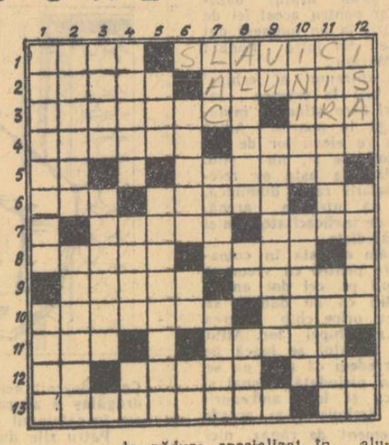

ORIZONTAL: 1) În namurile-i dese, eternul verde și feeria lumilor de basm — Scriitor clasic romîn, a scris „Mara", „Moara cu noroc", „Pădureanca" și altele 2) Descongestionare locală — Pădure cu specific 3) „Povestea codrului", „Freamăt de codru", „La mijloc de codru", etc. — Curelușă 4) Pădure cu... buget! — Tufă de Veneția! 5) Erbiu — Impresionat 6) Din înălțimi s-așterne liniștit pe ramurile desfrunzite (nu chiar acum!) — Podoabele parfumate ale teilor sau ciorchinii salcîmilor — F. 7) „Fiind... păduri cutreieram", — Subțirica din pădure 8) În pădurile tropicale — Aniversare pe tulpină 9) Măsoară stivele pădurii — Mumele pădurii! 10) Egali în rang cu... Arbore — Amestec 11) Cîntăreț al pădurii — Cadru vizual pentru minunățiile pădurii din „Inimă rece" 12) De la (od) — Zeița vînătorii și a pădurilor regină, prin grația lui Jupiter — Îi străjuiesc pe maluri sălcii și în adînc îi zburdă peștii 13) Fu

VERTICAL 1) Cu florile purpurii, trandafirii, gălbui sau albe, întregește decorul primăvăratec al pădurilor umbroase — Toboganul bușteanilor 2) Zvîcnetul pădurii spre soare, spre lumină (poetic) — Cine-a pus ...pădurea-n drum... 3) Se oglindește în limpezimea rîului de munte sau se-afundă în pădurile umede de șes — Operația de doborîre a arborilor în exploatările forestiere 4) Ctine sălbatec australian, asemănător cu vulpea noastră — Oraș în Franța — La mijloc de codru! 5) Fluviu în Manche — În legătură cu glasul lupului lui... Creangă (pl) 6) Străluces în vîrful și printre ramurile brazilor simbolici — Alifie — Alfa și omega. 7) Un sat, o pădure și încă ceva, toate la Snagov — Ești capabil — Oraș în Germania 8) Șoarece de pădure specializat în... alune — Negație — Săpător de galerii sub scoarță 9) Cap de vultur! — Rută premeditată 10) Torța lui Danko din pădure (Gorki) — Vînători de păsărele 11) Tufișuri de copăcei — Puietul, în fața codrului secular 12) Poet ardelean, deplînge soarta pădurii în ale sale „Cîntece de toamnă" — Încă o pădure — Se încheie în amurg cu „Noapte bună!"

Paul BERBECIU

POȘTA REBUS

SANDU CIOBANCAN: 1) „Apa" așteaptă să mai treacă un timp, deoarece a mai intrat o apă... 2) Evitați pe viitor încrucișările gen o consoană, o vocală și căutați o tratare tematică mai bogată.

YVONNE MATIEȘ: Prea puține cuvinte tematice și prea multe puncte negre. Nu se admit cuvinte articulate

I. GH. MANOLE: Se publică.

B. WERPOLER: Fantezia monovocalică are unele cuvinte nepotrivite (6 orizontal). Primim colaborări.

VALERIU RUGINA: 1) Vom alege ceva. 2) Pe viitor nu mai scrieți pe ambele fețe ale hîrtiei și trimiteți careurile separat.

MIRCEA STOIAN — Telega: „Pe versuri de Topîrceanu" a venit după un alt care... își așteaptă rîndul. 2) „Punctul" va apare în curînd. 3) Trimiteți-ne adresa exactă.

RAFAEL POPESCU — Petroșani: Este surprinzător să găsim într-un careu al dvs. cuvinte ca: tricol, aldr, piramidele (art.). Încercați să trataț teme mai puțin pretențioase, respectînd cu strictețe indicațiile noastre.

IONEL CALADIEV — Iași: Reținem criptografia și triverbul. Mai trimiteți.

RIK AUERBACH

— *Te-am prins, măgarule! Arată ce-ai la spate..*

— *Credeam că-s țigările mele!...*

L. DARIAN

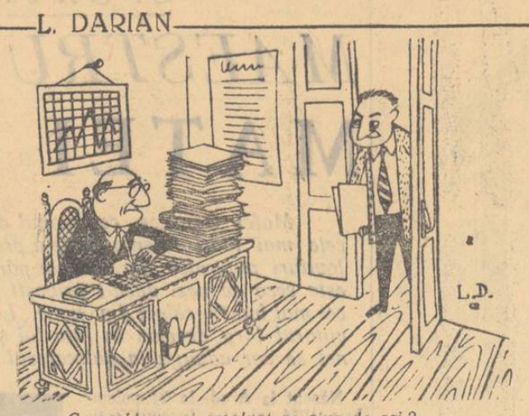

— *Ce probleme ai rezolvat pe ziua de azi?*
— *Două careuri și un monoverb, tovarășe director...*

V. VASILIU

— *Ce suflet de femeie ai tu, dacă te porți așa cu un om care abia se ține pe picioare...*

A. PAVEN

— *Vă rog un bilet cu jumătate de preț..*
— *Sînteți student?*
— *Nu, dar o să mă leg la un ochi!...*

H. GUTTMAN

— *Și cu instrumentul acesta pretinzi că faci muzică grea?...*

N. ARION

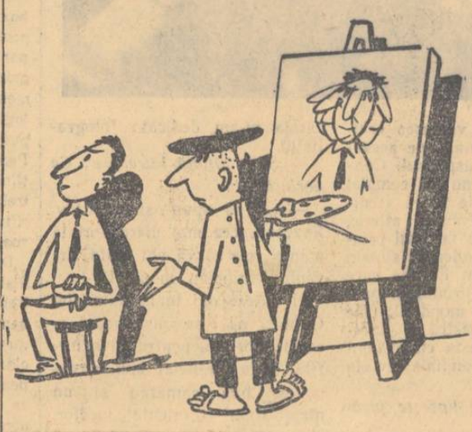

— *V-am rugat să nu mai mișcați!?...*

S. MAUR

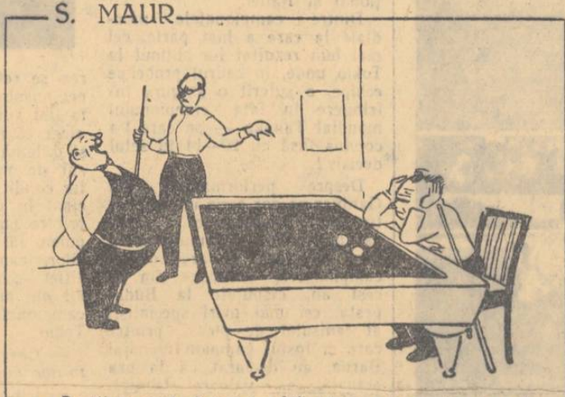

— *E ultima oară că mai joc biliard cu un maestru de șah...*

E. ARNO

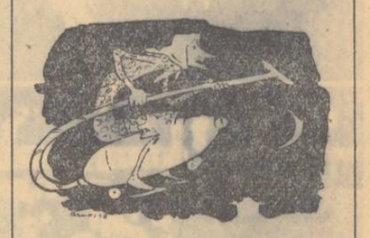

Baba Cloanța 1958...

IOSEFINI prezintă scamatorii de familie

O experiență de clarviziune

Anunțați că veți ghici pagina unei cărți, în care o persoană va vîri, la întîmplare, un ac. Cum faceți? Introduceți pe ascuns un ac într-o carte închisă la o pagină pe care o rețineți, 210 de pildă. Prezentați apoi cartea cu celălalt capăt unui spectator, rugîndu-l să introducă la întîmplare un ac între paginile ei.

Mergeți apoi către un alt spectator cerîndu-i să deschidă cartea la pagina unde este boldul. Însă în acest timp întoarceți cartea iarăși cu celălalt capăt încît spectatorul să scoată acul vîrît de dumneavoastră la pagina 210, pe care apoi o numiți uimind asistența.

Soluția problemei de perspicacitate publicată în numărul trecut

4 frați și 3 surori

Șah

Meciul Smîslov — Botvinnik

S-ar putea spune că partida a zecea a fost „calmă". Avînd albele, Botvinnik a întreprins un atac nu prea energic pe flancul damei pe care Smîslov l-a parat liniștit. După o serie de manevre poziționale, de tatonări, și schimburi de piese, situația s-a echilibrat și adversarii au convenit asupra remizei. 1. c4 Cf6 2. Cc3 d5 3. c:d5 C:d5 4. g3 g6 5. Ng2 C:c3 6. b:c3 Ng7 7. Na3 Cd7 8. Cf3 c5 9. Da4 0—0. 10. Tb1 a6 11. c4 Tb8 12. 0—0 Dc7 13. d3 Td8 14. Nb2 Cf8 15. N:g7 R:g7. 16. Tb2 Ce6 17. Tfb1 b5 18. c:b5 a:b5 19. De4 Nd7 20. Ce5 Ne8 21. Cc6 N:c6 22. D:c6 D:c6 23 N:c6 b4 24. Tc1 Cd4 25. Na4 Ta8 26. Nb3 Ta5 27. Rf1 e6 28. Re1 Rf6 29. Nc4 Re7 30. h4 Tda8 31. e3 cb5 32. d4 Cd6 33. Nb3 c:d4 34. e:d4 Td8 35. Tc7+ Rf6 36. Td2 Ce4 37. Td3 Tf5 38. f4 Cc5 39. Td1 C:b3 40. a:b3 Tfd5 41. Tc4 Tb8 42. Ta1. Rf5 43. Rf2 Rg4 44. Ta7 și partida s-a dat remiză. Botvinnik-Smîslov 6½—3½.

Calmul din partida a zecea a prevestit furtuna din a 11-a... Smîslov (cu albele) a jucat într-o manieră excepțională. Pentru a consolida centrul de pioni și a pregăti atacul el a consimțit la dublarea propriilor pioni de pe coloana f. și a renunțat la rocadă. Ofensiva puternică dezlănțuită în centru l-a obligat pe Botvinnik la o grea apărare pe care Smîslov a străpuns-o cu măestrie. În fața pierderii ireparabile de material, Botvinnik s-a recunoscut învins, după numai 23 de mutări. 1. d4 Cf6 2. c4 g6 3. Cc3 d5 4. Cf3 Ng7 5. Db3 d:c4 6.D:c4 0—0 7. e4 Ng4 8. Ne3 Cfd7 9. Td1 Cb6 10. Db3 Cc6 11. d5 Ce5 12. Ne2 C:f3+ 13. g:f3 Nh5 14. h4 Dd7 15. a4 a5 16. Cb5 Cc8 17. Nd4 Cd6 18. N:g7 R:g7 19. Cd4 Rg8 20. Tg1 Dh3 21. De3 c5 22. d:c6 b:c6 23. Dg5 c5 24. Cc6 și Botvinnik s-a recunoscut învins. Botvinnik-Smîslov 6½—4½.

În afară de Botvinnik, Smîslov a avut în partida a 12-a încă un adversar dificil: criza de timp. Gîndind prea mult în prima parte a partidei, el a trebuit să efectueze 15 mutări în numai zece minute. Ceea ce, cu un adversar de talia lui B., nu e de loc un lucru simplu. După cum aprecia și corespondentul șahist al agenției TASS, Botvinnik a jucat finalul cu multă forță, obținînd un avantaj pozițional care i-a asigurat victoria.

1. c4 Cf6 2. g3 c6 3. Cf3 d5 4. b3 Ni5 5. Ng2 e6 6. Nb2 Cbd7 7.0—0 h6 8. d3 Ne7 9. Cbd2 0—0 10. a3 a5 11. Dc2 Nh7 12. Nc3 b5 13 c:b5 c:b5 14. b4 Dc7 15. Db2 Cb6 16. Ne5 Dd7 17. Cb3 a:b4 18. a:b4 T:a1 19. T:a1 Ca4 20. Dd2 Tc8 21. Tc1 T:c1+ 22. C:c1 Ce8 23. Cd4 Rf8 24. Nh3 Ng8 25. Cbd3 f6 26. Na1 Da7 27. d4 Cd6 28. Da2 Cc4 29. Cc5 N:c5 30. d:c5 e5 31. Db1 d4 32. Df5 Dc7 33. Cd3 Nf7 34. Dh7 Ng8 35. De4 Nf7 36. Da8+ Ne8 37. Ng2 Re7 38. f4 Ce3 39. f:e5 f:e5 40. De4 C:g2 41. Albul a dat mutarea în plic și a cedat fără să mai reia partida. Botvinnik — Smîslov 7½—4½.

Aţi auzit de...

...primele cabluri submarine?

Mările și oceanele globului sînt brăzdate astăzi de aproape 500.000 km. de cabluri. Din acestea, cele mai multe sînt, bineînțeles, în apele Europei.

Primul cablu submarin a fost instalat la 30 noembrie 1850, între Calais și Douvres. A fost un cablu subțire, cu 4 fire, izolat cu gutapercă, prin el făcîndu-se transmiterea primelor telegrame.

Între Europa și America primul cablu s-a montat în anul 1866 și avea o lungime de 4500 km.

În 1900 erau, în toată lumea, 265.000 de km de cabluri submarine și apariția telegrafiei fără fir, n-a putut împiedica dublarea acestei cifre nici în zilele noastre.

...puterea de înmulțire a mușteloi?

Într-o vară — în decurs de 165 de zile — se nasc opt generații de muște.

Dacă ar trăi toate progeniturile rezultate din două muște care capătă viață în luna aprilie, către sfîrșitul lui septembrie s-ar număra un total de 5.598.220.000.000 de muște și musculițe.

Știți ce reprezintă cifra aceasta? Socotind că pe metrul pătrat încap cam 30.000 de muște, totalul arătat mai sus ar fi îndeajuns ca să acopere suprafața întreagă a Capitalei noastre și o parte din comunele învecinate.

Norocul omenirii este însă că aceste lighioane sînt foarte sensibile și mor... „ca muștele" tot așa de ușor cum se înmulțesc.

CRONICA RIMATĂ

PREFAȚA PENTRU LUNA MAI

Cînd pleacă-aprilii din calendar,
Mă plimb la brațul lui florar.
Cînd vine mai cu flori și taine,
Mă plimb în vers la braț cu Heine.

Cel ce-a cîntat pe Loreley
Spunea că-n preatrumosul mai,
Atunci cînd mugurii plesnesc,
Culegi și primul „te iubesc".

El a rostit-o doar în rime,
Însă se știe din vechime,
Că dragostea, pe orice plai,
Este logodnica lui mai.

O foarte strînsă legătură
E între oameni și natură,
Căci primăvara dintre flori
Și cea din inimi, sînt surori.

O, a iubirii mîndră zînă
— Spunea Homer — cînd o deștepți,
E vraja care fură pînă
Și mintea celor înțelepți.

Virgiliu crede că Amor
E veșnicul învingător.
Petrarca scrie cu regret:
E-un vis prea scurt, ca... un sonet!

Iubirea — Shakespeare ne învață —
Dintr-o poveste face viață,
Sau, vrăjitoare precum este,
Din viață face o poveste.

Hugo, iubirea o compară
C-o nestîrșită primăvară,
Iar Pușkin, cum vorbesc poeții,
O cheamă „soarele vieții".

Ne spune Schiller cald pe lire:
E pămînteasca fericire,
Iar Eminescu, în tăcere:
E-un lung prilej pentru durere.

Ba chiar Terențiu, mai acerb,
În stihul devenit proverb,
Se tînguie pe latinește,
Că dragostea te și... sminteșle!

Mă rog, e liber fiecare
S-o urce-n slăvi, ori s-o coboare.
Eu n-am de-adăugat nimic,
Nici n-am de gînd să-i contrazic.

Ce e amorul?... vă e clar,
Că-i doar atît de popular.
De ce mai plimb deci la urechi
Aceste definiții vechi?

Eu vă răspund: aveți dreptate.
Iubirea, cine n-o străbate?
Da, o cunosc îndrăgostiții,
Dar n-o cunosc din... definiții!

Pentru acest soi de-amorezi
Am strîns buchetul de dovezi
Făcînd o raită cu răgaz
De la Homer și pînă azi.

Și cum sîntem în plin sezon,
Îl dedicăm lui Cupidon,
Cu titlul prins de un fir de scai:
„Prefață pentru luna mai!"

I. BERG

Studioul de Diafilme
„ION CREANGA"
a realizat diafilmele:

— Leonardo da Vinci (colorat)
— Michel Angelo
— Sculptura Renașterii italiene
— Arhitectura Renașterii italiene
— De la zmeu la avionul cu reacție
— Traian Vuia
— Viața în mări și oceane
— Surse naturale de energie

Se găsesc de vînzare la toate librăriile și magazinele cu jucării.

O. C. L. — Produse Industriale
Raioanele „1 Mai" — „23 August"

MAGAZINUL DE CONSIGNAȚIE
din Calea Moșilor, 370

Primește în consignație și vinde:

— ceasuri de mînă
— confecții
— covoare
— țesături
— încălțăminte
— tablouri, etc.

SPORT magazin

FOTBAL IN KINOGRAMĂ

Golul lui Hidegkuti

Jocul echipei maghiare M.T.K. cu Rapid, care s-a desfăşurat pe stadionul „23 August" din Capitală, a plăcut în mod deosebit spectatorilor care au apreciat acţiunile colective ale echipei maghiare cît şi cele individuale ale jucătorilor ei. Aparatul de filmat a înregistrat acţiunea prin care s-a marcat primul gol. (Scorul final fiind 2—0 pentru M.T.K.) Din ea noi prezentăm ultima parte, în care Hidegkuti marchează. Este partea individuală a fazei la care mai înainte participaseră mai mulţi jucători maghiari. Hidegkuti (în alb, în fund) a primit o pasă de la Bukovi, pe partea dreaptă a terenului, unde s-a demarcat. Il vedem, după ce a preluat mingea, gata să pătrundă, prin colţul careului de 16 metri, spre poartă (fig. 1). Patru apărători rapidişti se îndreaptă spre el, încercîndu-l. Simţind primejdia, excelentul centru atacant al echipei M.T.K. schimbă brusc direcţia. (fig.2). Era complet înconjurat şi, o clipă în plus, ar fi fost deposedat de minge. Aici au apărut adevăratele trăsături ale personalităţii lui fotbalistice. Fără un pic de ezitare, urmare şi a unui calm desăvîrşit, el zăreşte un culoar mic, unicul, spre poartă, printre apărătorii bucureşteni şi trage (fig. 3). Mingea bine trimisă ca forţă şi precizie ajunge în plasa lui Dungu (fig. 4).

A fost greşeala apărării rapidiste? Sau măiestria lui Hidegkuti? După cum reiese din kinogramă, apărătorii şi-au făcut datoria obişnuită. Pentru atacantul maghiar nu exista nici o scăpare. Dacă ar fi driblat pierdea sigur; dacă ar fi pasat — adversarii interceptau. Tocmai aici stă esenţialul. Anticipînd ce trebuia să urmeze, Hidegkuti a schimbat mersul fazei, rezolvînd-o numai aşa cum trebuia: trăgînd. Şi a fost gol. Un gol admirat de toţi, care va rămîne ca exemplu.

Foto: Gianni SALA
Text: Nicolae PETRESCU

Ce vreţi să ştiţi?

MARIN PLAEŞU, Bucureşti. Echipele din afara continentului nostru au, fără îndoială, de rezolvat unele probleme în plus faţă de formaţiile europene participante la campionatul mondial de fotbal din Suedia. Toate, fără nici o excepţie, atunci cînd sînt solicitate să se pronunţe asupra şanselor ce şi le întrevăd fac unele rezerve în funcţie de acomodarea cu clima şi mai ales mîncărurile din Suedia. De pildă, Joaquin Soria Terrazaz, vicepreşedintele federaţiei mexicane de fotbal, a declarat într-un interviu publicat de ziarul suedez „Expressen" că nici ungurii, nici galezii, cu care se întîlnesc în aceeaşi serie a campionatului, nu sînt atît de tari ca să bată echipa Mexicului. Ceea ce îi nelinişteşte în deosebi pe mexicani, a arătat el, nu sînt adversarii ci problema hranei suedeze. De aceea şi intenţia mărturisită de a lua cu ei în Suedia un bucătar şi rezervă de... alimente mexicane.

H. GARTENBAUM, Sibiu. Cupiul Angelica Rozeanu—Ella Zeller a debutat în 1952, în noiembrie, cu prilejul unui turneu intern la care din opt echipe participante şapte au fost alcătuite din băieţi. Cupiul nostru campion a fost victorios, adjudecîndu-şi turneul, la care au participat, printre altele, şi echipele Paneth—Harastoszi şi Vladone—Gantner.

PREDA ARNAUTU, Ploeşti. Dacă „Cupa campionilor europeni" la fotbal trebuie să fie deschisă numai campionilor — şi e firesc aşa — nu vedem de ce în alte competiţii, cum e de pildă şi „Cupa Dunării", trebuie să participe echipele strict pe baza unui clasament care în plus nu are formă definitivă. Pentru cazul ce-l semnalaţi, noi sîntem de alt aviz. Petrolului Ploeşti, actualul lider al categoriei A de fotbal, i-au fost preferate pentru „Cupa Dunării", Ştiinţa Timişoara şi C.C.A., scontîndu-se din partea acestora o comportare mai bună în competiţie. Cu aceasta nu s-a închis formaţiei ploeştene calea marilor competiţii — cum scrieţi dvs. Vă veţi putea convinge de aceasta, în ipoteza că Petrolul va cîştiga actualul campionat, care i-ar asigura locul în ediţia a IV-a a „Cupei campionilor europeni". Pentru asta vă trebuie doar încă puţină răbdare şi... din partea formaţiei ploeştene comportări pe măsura aspiraţiilor.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÂNIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 7.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 7.60.10, interior 1400.

SPORTIVI FRUNTAŞI

MAESTRUL SPORTULUI MATEI GANTNER

Matei Gantner, campionul de tenis de masă al ţării noastre, este unul dintre cele mai mari talente ce le-a produs acest sport. Un stil complet, variat, bazat pe lovituri puternice din ambele părţi — în patru cuvinte: tenis de masă modern — este ceea ce vezi dacă-l priveşti în acţiune pe campionul ţării noastre, unul din cei mai buni jucători din lume. La 24 de ani, cîţi are acum, Matei Gantner are viitorul larg deschis în faţa lui şi sînt sigură că încă multe performanţe de răsunet se vor adăuga la palmaresul lui şi aşa bogat.

Născut la Arad, la 24 noiembrie 1934, el şi-a început activitatea sportivă oficială la vîrsta de 15 ani, dar nu ca jucător de tenis de masă ci ca... fotbalist, în echipa de pitici a clubului A.M.E.F.A. Tot la acest club a jucat şi tenis de cîmp, sport pe care l-a îndrăgit foarte mult. Cum iarna nu avea însă posibilitatea să-l practice, s-a mulţumit cu... tenisul de masă şi aşa a ajuns la sportul care l-a consacrat. Primele victorii mai de răsunet le-a obţinut în anul 1950, aşa că în anul următor a ajuns în tabăra de juniori de la Cluj unde, împreună cu Harastoszi, s-au impus printre cei mai buni jucători tineri şi au fost introduşi în lotul naţional.

În primii ani, progresul realizat de Gantner a fost mai lent decît al celorlalţi tineri (Harastoszi şi M. Popescu), deoarece el avînd un joc mai complet a durat mai mult pînă ce şi-a consolidat toate loviturile. Jocul lui a ajuns la maturitate abia în anul 1955 cînd, la Paris, a realizat prima lui mare afirmare internaţională, clasîndu-se în finala campionatului internaţional al Franţei — după ce a învins pe Leach, Caffiero, Amuretti. Consacrarea o obţine în 1956, an în care se clasează în finala campionatului internaţional al Iugoslaviei şi apoi cucereşte trei titluri de campion internaţional al Italiei.

Dintre campionatele mondiale la care a luat parte, cel mai bun rezultat l-a obţinut la Tokio unde, în cadrul probei pe echipe, a suferit o singură înfrîngere în faţa campionului mondial Tanaka — pe care l-a condus însă cu 20—14 în setul decisiv!

Despre performanţele lui Gantner se pot scrie multe, pentru că într-adevăr el a realizat multe. Mă voi mulţumi în locul acestora să arăt că la campionatele europene din acest an, disputate la Budapesta, cei mai mari specialişti ai tenisului de masă, printre care şi fostul campion mondial Barna, au declarat că la ora actuală, ca valoare tehnică, Gantner este cel mai bun jucător european.

Şi acum, să vă împărtăşesc unele fragmente dintr-o discuţie avută cu el pentru cititorii revistei „Magazin".

— Ce te-a făcut să te dedici tenisului de masă?

— Sfaturile prietenilor mei din Arad, dr. Marius Pop şi David Grünvald, precum şi sprijinul ce mi-a fost acordat de regimul nostru. In prima deplasare în străinătate, la Paris în 1954, am fost luat numai ca jucător de perspectivă, fără să fi obţinut vreun rezultat valoros. Acest sprijin mi-a dat avînt şi ulterior am început să progresez şi să obţin rezultate tot mai bune.

— Ce părere ai despre tenisul de masă din ţara noastră?

— Cum consider că întrebarea se referă la valoarea echipei noastre naţionale, pe aceasta îmi voi axa răspunsul. Consider că noi, cu un joc complet şi o bună condiţie fizică (tenisul de masă devenind atletic, iar condiţia fizică factorul principal în jocul modern), sîntem printre puţinii din Europa care putem face faţă jocului japonezilor, campioni mondiali. De altfel echipa noastră a dovedit din plin aceasta cu prilejul campionatelor mondiale de la Tokio.

— Ce crezi că lipseşte jucătorilor noştri?

— Un singur lucru: curajul. Toţi jucătorii romîni, fără excepţie, sîntem caracterizaţi, de toţi străinii, ca jucători foarte buni, cu joc complet, dar care jucăm crispat. Din această cauză nu putem da tot randamentul de care sîntem capabili.

— Ce-ţi place în afară de tenisul de masă?

— Multe. Ca sporturi: tenisul de cîmp, voleiul şi baschetul, dar — din păcate — nu am timp să le practic. In timpul liber mă duc frecvent la spectacole, la teatru, la concerte şi la operete şi... îmi place mult să dansez. Şi mai îmi place foarte mult şi meseria căreia m-am dedicat: fotografiatul.

— Şi o ultimă întrebare: Ce dorinţă ai?

— Ca să spun sincer, tov. Rozeanu, cea mai mare dorinţă a mea este să vă pot imita, devenind campion mondial.

Îi doresc din toată inima lui Gantner să i se împlinească această dorinţă, pentru că o merită: este un băiat bun, sîrguincios, bun camarad şi un mare, tînăr şi talentat jucător.

Angelica ROZEANU
Maestru emerit al sportului

Pe marginea unui proiect

De ieri a pornit marea competiţie „Cursa Păcii", care leagă cele trei capitale Varşovia—Berlin—Praga, în cea mai mare alergare ciclistă amatoare din lume.

Interesul existent pe continentul nostru pentru această competiţie are o proaspătă expresie în faptul pe care-l consemnă ziarul „L'Humanité" într-unul din recentele numere: „Organizatorii competiţiei „Route de France" (Turul Franţei al amatorilor), în acord cu Roger Paris, directorul tehnic al echipei Franţei în „Cursa Păcii", au elaborat un proiect interesant: Să invite pentru „Route de France" o echipă care să poarte tricoul liderului „Cursei Păcii"—albastru şi cu un porumbel alb. Această echipă ar fi formată din cei mai buni ciclişti ai Uniunii Sovietice şi ai ţărilor de democraţie populară".

E greu de spus în ce măsură poate fi realizat un asemenea proiect. Cert e însă că s-ar alcătui într-adevăr o echipă amatoare de o valoare excepţională.

„In afara legii — sportul profesionist!"

Sub acest titlu revista „L'Avant-Garde" ia atitudine împotriva urmărilor dezastruoase ale boxului profesionist, ale cărui victime sporesc mereu. Pornind de la cazul boxerului martinichez Nollet, care şi-a pierdut vederea datorită exploatării la care a fost supus ca profesionist, „L'Avant-Garde" scrie: „Procesul Nollet a arătat că trebuie oprită practicarea boxului profesionist. Cum? E o problemă care să intereseze parlamentul în cel mai înalt grad. Acest sport trebuie reglementat prin legi. Ce fel de legi? Un studiu special va răspunde ulterior acestei probleme. Pentru moment spunem că întîlnirile de 15 şi 10 reprize ar trebui interzise, că ar trebui instituită o reglementare riguroasă..."

De la data cînd amintita revistă a scris aceste rînduri, ar trebui de adăugat că fostul campion european la categoria „uşoară", Idrissa Dione, a declarat că abandonează boxul, pentru că un medic specialist ce l-a consultat a constatat o afecţiune care-i interzice formal să mai practice meseria lui, boxul.

De la o săptămînă la alta

5—1 e, firesc, un scor mare la fotbal. Cu toate acestea în anumite împrejurări, poate să nu fie considerat ca atare şi nici să nu strice reputaţia învinsului. De pildă, cu acest scor a fost consemnată înfrîngerea la Budapesta a selecţionatei categoriei noastre B de fotbal. Numai că dacă se ia aminte că adversarul a fost, totuşi, redutabila echipă naţională a Ungariei, „fizionomia scorului" devine mai puţin apăsătoare.

Dar nu despre scor vrem să vorbim, ci de cu totul altceva: că aprecierile făcute asupra jocului echipei noastre au fost în general bune, deşi ca nume de jucători această formaţie era considerată deloc „sonoră". Şi aşa şi este: la Budapesta n-a fost trimisă o echipă de „mari jucători" şi putem să spunem că nici măcar cea mai bună selecţionată a categoriei. Cu toate astea aprecierile dobîndite sînt bune. Ce înseamnă asta? O confirmare în plus că în fotbalul nostru există o largă categorie de tineri jucători cu care se pot împrospăta echipele categoriei A, că aceşti tineri aşteaptă doar momentul şi încrederea ca să facă dovada valorii lor. Aici se impune o subliniere. Mai trebuie şi ceva răbdare cu ei, pentru că în nici un caz nu pot juca fără repros de la început, căci au nevoie şi de un plus de pregătire. Deci... aviz amatorilor.

★

Spectatorii întîlnirii de fotbal Rapid Bucureşti—Dinamo Obor, din cadrul „Cupei R.P.R.", au avut de ce să fie nemulţumiţi urmărind jocul liniei de atac a primei formaţiuni. Ca de obicei, rapidiştii au combinat excesiv de mult şi inutil în cîmp, iar de tras la poartă... nici pomeneală!

Printre protestele cu care spectatorii şi-au arătat dezaprobarea lor pentru acest fel de joc, am auzit la un moment dat strigîndu-se: Să intre Ronai! Să intre Marian!

Cei doi antrenori ai echipei Rapid au fost la vremea lor doi jucători care ştiau de minune să tragă la poartă. Adică exact ceea ce elevii lor de astăzi, învăţaţi de ei, nu ştiu. Fără îndoială la asta se referau spectatorii care, duminică, îi povăţuiau să intre în arenă, exasperaţi de ineficacitatea liniei de atac rapidiste.

Consemnăm aceasta în coloanele noastre pentru că vrem să facem atenţi pe cei doi antrenori amintiţi că au datoria să lichideze cu orice chip marea meteahnă a echipei lor. Atîta timp cît fotbalul se joacă pe goluri (şi credem că asta nu se va schimba niciodată) Ronai şi Marian, ca şi toţi antrenorii noştri, nu trebuie să-şi acorde nici un moment de răgaz, nici o îngăduinţă, nici o explicaţie, mai înainte de a fi realizat în materie ceea ce, prin profesia lor, li se poate pretinde. De altfel, asta înseamnă să fie cu adevărat antrenor.

Arbitru de fotbal sudamerican

— Eu am avut un accident de automobil. Dar d-ta?
— Eu am fluierat un „11 metri"

Desen de Gh. MARINESCU

In afara premiilor în bani
GRATUIT PREMII IN OBIECTE
MOTOCICLETE, ARAGAZURI, CEASURI DE MÎNĂ, APARATE RADIO, ETC... ETC...

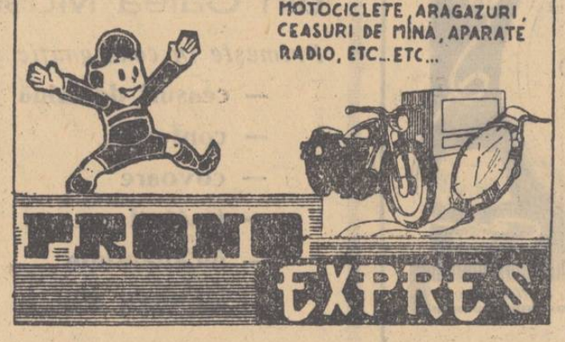

DIN presa străină

„Sînt în mîinile lui..."

Ziarul elveţian „Sport" din Zürich a publicat recent convorbirea pe care Martin Mayer, unul din redactorii ziarului, a avut-o cu unul dintre „cicliştii profesionişti bine cunoscuţi". Din motive, care vor fi lesne înţelese, după citirea prezentelor rînduri, numele alergătorului nu a fost dat în vileag. Şi acum iată declaraţiile lui:

„Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, pentru nimic în lume nu aş fi devenit profesionist. Acum este prea tîrziu. Am trecut prin toate.

Anul trecut am parcurs 25.000 km., socotind cursele şi antrenamentele. Cum se termina o cursă, călătoream chiar noaptea ca să ajung la timp la startul altei competiţii.

După ce am terminat „Turul Franţei", cîteva săptămîni am rămas fără puteri şi făceam temperatură. Dar în ciuda acestui fapt a trebuit să alerg imediat în tot felul de curse.

Managerul îmi reţine mai mulţi bani decît i se cuvine. El vorbeşte de „acoperirea cheltuielilor lui", dar ştiu că nu are nici un fel de cheltuieli. Cu toate acestea nu pot schimba nimic. Dacă el nu-mi obţine înscrierea într-o cursă nu am ce mînca. El comandă în cursă şi dacă vrea poate să mă elimine de pe lista cicliştilor. Sînt în mîinile lui..."

La acestea am avea de adăugat un singur amănunt: cititorului neavizat, viaţa cicliştilor profesionişti le apare minunată, pentru că după fiecare „sosire" învingătorul este prezentat, de obicei, cu braţele încărcate de flori şi... sărutat de una din frumoasele oraşului respectiv.

Romanul nostru ilustrat

NOTRE-DAME DE PARIS

Adaptare după VICTOR HUGO Ilustraţii: Beca RIND

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Quasimodo, cocoşatul de la Notre-Dame din Paris, încearcă s-o răpească pe frumoasa Esmeralda, îndemnat de tutorele şi protectorul său arhidiaconul Don Claude Frollo. Atras de strigătele poetului Pierre Gringoire, căpitanul de arcaşi Phoebus o salvează însă pe Esmeralda. Pentru agresiunea sa, cocoşatul este biciuit şi tras pe roată în piaţa publică. Toată lumea îl blestemă şi îl batjocoreşte, dar o singură fiinţă îi arată compasiune şi-i vine în ajutor: Esmeralda, propria lui victimă. Intr-o seară, căpitanul Phoebus, aflat în vizită la verişoara şi logodnica sa Fleur de Lys de Gondelaurier, privind pe fereastră o recunoaşte pe Esmeralda. Invitată în casa acesteia, Esmeralda îşi trădează dragostea pentru frumosul ofiţer. Intre timp, Claude Frollo îl caută pe Gringoire cu care are o discuţie.

— Ce vrei să spui? îl întrebă din nou arhidiaconul, mai liniştit parcă.

— E o poveste mai lungă, aproape de necrezut.

Gringoire relată preotului întîmplările datorită cărora ajunsese soţul Esmeraldei.

— Aşa dar, reluă, de astă dată pe un ton mult mai liniştit, Claude Frollo, eşti convins dragă Pierre, că această creatură n-a cunoscut încă nici un bărbat?

Pierre nu putu să-i dea un răspuns. El îi povesti însă arhidiaconului tot ceea ce ştie despre frumoasa dansatoare. Îi vorbi despre temerile fetei, urmărită ca un coşmar de privirile arzătoare ale unui

preot care încercase cîndva s-o şi răpească. Îi vorbi despre un frumos căpitan de arcaşi, pe nume Phoebus, care a salvat-o pe fată din braţele cocoşatului de la Notre Dame, despre recunoştinţa şi interesul aprins pe care fata le poartă lui Phoebus, despre felul cum fata a învăţat-o pe căpriţă să scrie numele lui Phoebus.

De cîte ori Gringoire pronunţa acest nume, în ochii preotului se putea citi o furie arzătoare. El ascultă însă pînă la sfîrşit povestirea tînărului, iar cînd acesta termină îi adresă cu bruschete întrebarea:

— Gringoire! Juri că nu te-ai atins niciodată de ea?

— Vi-o jur. Niciodată.

Preotul îşi încreţi din nou fruntea.

— Jură pe pîntecele mamei tale, repetă arhidiaconul, că nu te vei atinge niciodată de ea, nici cu vîrful degetelor.

Gringoire jură. Apoi îndrăzni să întrebe la rîndul lui:

— Spuneţi-mi, monseniore, de ce vă interesează atîta legăturile mele cu dansatoarea?

— E numai pentru că îţi doresc binele. Cel mai neînsemnat contact cu egipteanca această blestemată te va face un vasal al Satanei.

— E într-adevăr păcat, spuse poetul — surîzînd, căci privind odată, prin gaura cheii, în camera ei, am putut vedea cea mai delicioasă femeie în cămăşuţă care a putut fi văzută vreodată.

— Să te ia toţi dracii! Izbucni furios preotul. Apoi dispăru cu paşi mari printre sumbrele arcade ale catedralei.

Cititorii noştri ştiu că arhidiaconul Claude Frollo avea un frăţior, căruia i-a fost şi mamă şi tată de la vîrsta cea mai fragedă.

Ce a devenit acest frăţior? Iată că-l întîlnim acum. E un băieţel drăgălaş şi zburdalnic, acest Jehan Frollo du Moulin, cum este trecut în catalogul şcolii pe care o urmează.

Patru zile după întîlnirea arhidiaconului cu poetul Pierre Gringoire, tînărul şcolar îşi scolocea punguţa şi buzunarele şi constata cu îndurerare că nu poate auzi nici unul din acele, atît de plăcute auzului, clinchete metalice care trădează prezenţa banilor.

Se îmbrăcă în fugă şi se hotărî să meargă la fratele său. Traversă după aceea Sena şi merse întins spre catedrala Notre — Dame.

— Unde e fratele meu? întreabă el pe un călugăr, care tocmai ieşea din biserică.

— Cred că e în chilia lui din turn, dar te sfătuiesc să nu-l deranjezi.

Jehan ridică din umeri, nepăsător la sfatul călugărului, şi urcă în fugă scara spre turn. Ajunse în faţa chiliei arhidiaconului şi observă că cheia era înfiptă în broasca uşii. Un gînd năstruşnic îi trecu prin minte.

— Iată, în sfîrşit, prilejul să descopăr faimoasa chilie a vrăjitorilor, îşi spuse el.

Împinse încetişor, fără zgomot, uşa şi se strecură tiptil înăuntrul încăperii, fără să se facă simţit. Se opri după o perdea groasă şi începu să privească cu mult interes în jurul său. Pe pereţi atîrnau tot soiul de tablouri ciudate, pe care erau gravate inscripţii misterioase, scrise cu litere gotice, ebraice, greceşti sau romane. Arhidiaconul era cufundat în studierea unui imens manuscris şi din cînd în cînd îşi întrerupea studiul prin exclamaţii. Invoca pe Menon şi pe Zoroastru, pronunţa nume ciudate, dar cel mai des repeta numele unei femei: Esmeralda!... Aruncă apoi greul manuscris pe masă şi se ridică brusc, puse mîna pe un compas şi gravă cu vîrful lui, pe perete, un nume: ANARCH.

(Va urma)

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

175

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 31 ★ Simbătă 10 mai 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

PEISAJ DUNĂREAN

Majestuoasă și lentă, ca o stăpînă de nimeni contestată, ce-și plimbă îngîndurarea între pereți de piatră, Dunărea își începe calea cea lungă, de sute de kilometri, intrînd în țară pe la Baziaș. Pare că își presimte, de aici, sfîrșitul călătoriei sale și vrea să o termine cu măreție și frumusețe.

Mergînd purtat de Dunăre, spre fierul de la Ebenthal, spre hulla de la Berzasca, spre Cazane și Porta Orientalis („Poarta Orientului" sau, cum e numită aici, Domașnea), ai senzația unei înfiorări în care se amestecă admirație și teamă.

Aspect dintr-o hală a uzinelor „Nicolae Cristea" din Galați

Locul se îngustează deodată, apele par că încep să fiarbă, luptîndu-se cu nevăzute praguri aflate sub apă și pe fața arsă de soare a căpitanului tresare un mușchi: trecem Cazanele, urcînd amonte.

Trupul navei se încordează, izbit în borduri de curenți potrivnici. Dar ceamul se ține bine și îmi analizez senzațiile abia la prima escală: Ada Kaleh.

E o insulă romantică, popositâ în mijlocul fluviului ca din povestirile Șeherezadei, în cele O mie și una de nopți. O bucată de pămînt pe care se cultivă tutun și porumb și răsar trandafiri. Obiceiuri vechi orientale se amestecă cu stîngeneală cu obiceiuri noi, apărute aici în ultimii ani. Mizeriei trecute îi corespund azi construcțiile noi ale locuințelor muncitorești, ale clubului și casei de cultură. Azi insula Ada-Kaleh, cuprinsă în angrenajul vieții noi, socialiste, își desăvîrșește frumusețea de basm a naturii sale. O sirenă răguși ca în toate porturile, chemîndu-mă la debarcader. De la Moldova Veche, vasul coboară înapoi o dată cu Dunărea, către Orșova — vechea Tierna romană. Apele stătornice sau sporadice, se string pe stinga în apele fluviului. Printre acestea, Mraconia.

Oameni la tasoanele Mraconiei

Mraconia nu e propriu zis un riu. Uneori, în epocile de primăvară, cînd se topesc zăpezile sus, în munți, se revarsă tumultuos, rupînd terasamentul căii ferate și tîrînd cu sine arbori și bolovani. Alteori, în verile călduroase, firul său se pierde în pămînt și nu mai ajunge pînă la Dunăre. Mraconia seacă.

La vremea aceasta, țăpinarii de la parchetul exploatării forestiere a ocolului silvic Orșova practică ceea ce ei numesc „plutitul sălbatic". De la munte, de unde oamenii doboară lemnul, acesta este purtat de Mraconia pînă jos, la greble, unde e prins. În 1957, parchetul din valea Mraconiei a dat 18.000 metri steri de lemn de fag, frasin, tei, paltin și ulm.

Într-o noapte, la vreo trei săptămîni de la echinoxul de primăvară, oamenii de sus, de la tasoane, s-au trezit în strigătul celor din brigada fraților Nistor: tovarăși, vin apele!

Munte, noaptea, ploaia. Apele care mugesc, revărsîndu-se. Oamenii trăgînd pe ei scurtele, buimăciți încă de somn, cei 6.000 steri de lemne pe care Mraconia îi poate tîri în Dunăre și telefonul care țîrîie enervant, înnebunitor, jos la greblă: „Tovarăși, vin apele! Tovarășe Tărăscu... apele... sterii... lemnele noastre". Oamenii au înfruntat Mraconia înfuriată, țipîndu-și mînia în noapte. Cu riscul de a fi loviți de bușteni, tîriți de valuri, au luptat să salveze lemnul. Dar grebla de la pîrîul Morii s-a rupt și lemnul alunecă, spre Dunăre.

Șeful brigăzii și-a smucit deodată toporul de pe umăr. A început să izbească stejarul bătrîn, așezat pe mal, singurul care ar putea bara acum drumul vijelios al Mraconiei. Lemnele care vin pe Mraconia se izbesc între ele și detună, izbiturile topoarelor în carnea stejarului detună și ele, dar în alt fel. Și pe urmă, ca un fulger iscat pe pămînt, carnea albă de lemn se despică pîrîind îngrozitor și stejarul se prăbușește de-a latul Mraconiei, barînd-o. 6000 de steri au fost salvați. Iar actul de eroism al acestor oameni e modest și firesc ca și viața lor.

...Ascult povestea, rezemat de bastingaj. Ceamul alunecă lent spre Orșova, spre Turnu Severin, năzuind să lasă în apele liniștite ale cîmpiei.

Acestea sînt poveștile noi ale Dunării, pe care le murmură cu înțînarea molcomă a apelor sale, care bat flancurile vasului. S-a înoptat. Răsare o stea. Și nici nu știi dacă e pe fluviu sau pe cer, dacă e pe malul sting sau cel drept. Steaua tremură în apă, reflectîndu-se, prelingînd cu aur mișcarea domoală a apelor. Și se aprinde încă o

Florin PETRESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

ECATERINA ZAINESCU — Frăția de arme romîno-sovietică (pictură în ulei)

9 MAI

9 Mai 1877. *La tribuna parlamentului a urcat Mihail Kogălniceanu, ministrul de externe al Rominiei. Avea loc o sesiune extraordinară. O tăcere adîncă domnea în marea sală. Cuvintele marelui bărbat de stat au prins a răsuna cu putere iar brațele lui cu mișcări hotărîte, întăreau cele spuse. După ce arătă motivele ce au determinat Rominia să intre în război alături de Rusia, împotriva Înaltei Porți, el declară cu solemnitate:* „Așadar, domnilor deputați, nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara în fața reprezentanței naționale că noi sîntem o națiune liberă și independentă".

Pe bănci, mulți, foarte mulți deputați aruncau priviri sfidătoare spre Kogălniceanu, încercînd să se ridice pentru a se opune participării la război. Erau reprezentanții conservatorilor, ai marilor moșieri. Prințul Dimitrie Ghica stătea încordat ca un arc, gata să declare încă o dată că mai bine este să se respecte „sfînta neutralitate" sau ca măsură preventivă, guvernul să intervină la marile puteri apusene pentru a cere ocuparea țării de către trupe străine. Dar n-a făcut-o fiindcă de afară se auzeau glasurile miilor de cetățeni care manifestau pentru independență. Veniseră oameni din toate cartierele Bucureștiului, între care numeroase elemente muncitorești, susținătoare a războiului de independență. De aceea, Dimitrie Ghica a tăcut. Sub presiunea maselor, Camera a votat moțiunea privitoare la ruperea legăturilor cu Poarta și la independența Rominiei.

În acest timp la Londra se aduceau cele mai mari ofense Rominiei, considerată parte integrantă din imperiul otoman. Agentul diplomatic al Rominiei la conferința de la Constantinopole constata că: „Sir Elliot, delegat al Angliei, susține teza Porții cu mai multă insistență chiar decît otomanii". *Încheierea convenției cu Rusia a prilejuit opoziția puternică a Franței, Austro-Ungariei, Germaniei.*

Pe baza convenției de la Livadia, armata dunăreană rusă, cu un efectiv de 257.000 de oameni, a trecut Dunărea. „Venim la voi ca vechi prieteni și voitori de bine — *spunea proclamația adresată poporului romîn de comandantul militar rus la trecerea Prutului;* nădăjduiesc să găsesc la voi aceeași sufletească primire pe care au arătat-o străbunii voștri oștirilor noastre în trecutele rezbele ce le-am avut cu turcii".

În adevăr, istoria a consemnat multe prilejuri cînd domnitorii romîni au luptat alături de cnejii ruși pentru a pune stavilă pericolului otoman. Prietenia ruso-română durează de veacuri, fiind făurită în luptele comune ce le-am purtat.

Votul dat la 9 mai 1877 a fost dezis de atitudinea burghezo-moșierimii chiar în timpul războiului. Oștirea

Const. SÎRBU

● (Continuare în pag. 2-a)

S-A ÎNTÎMPLAT LA 9 MAI 1945...

Rachete și trasoare luminoase au invadat cerul să anunțe clipa cea mare a Victoriei. Capelele erau aruncate în sus, armele rezemate alături, fără teama că s-ar putea anunța din nou alarma. Partizanii cehi se apropiau cu recunoștință de soldații sovietici și romîni. Flori și îmbrățișări.

Cel mai vesel din adăpostul nostru era, desigur, sublocotenentul Paul Popescu. Cu o zi înainte căpătase un concediu de o lună, deoarece soția sa născuse o fetiță. Ne mărturisea cu sufletul pe buze:

— Știți cum am să-mi numesc fetița? Victoria. Da, Victoria Popescu. Și știți ce cadou imens am să-i fac? Ați ghicit: victoria noastră. Și pacea! Pentru ea să golim ultima sticlă de rom! ...Pentru Victorița!...

Din sticla de rom am băut cei șaisprezece ostași, care am mai rămas dintr-o companie de o sută și patruzeci de luptători. Restul: morți, răniți, invalizi...

Apoi am ieșit din șanțuri și adăposturi. Parcă ieșeam din peșteri pentru primăvară, la soare. Ochii ne dureau de prea multa lumină a primăverii. Bărbile, țepoase, le simțeam ca o povară. Popescu ne arăta fîntîna din apropierea „zonei neutre".

— Fraților, să ne spălăm, să nu rămînă strop de apă în ea...

Îmi amintesc: aveam sub braț o cămașă nouă, albă și imaculată. Știți ce înseamnă să îmbraci o cămașă nouă, albă și imaculată după luni și luni de atacuri și adăposturi? Cred că s-ar putea asemui cu apa călduță din scăldătorile de pe timpul prunciei... Ne-am repezit spre fîntînă. În fruntea noastră alerga Popescu, fluturînd prosopul ca un steag alb.

Mirosea puternic a iarbă nouă, a pămînt reavăn. Cei mai mulți alergam

N. TĂUTU

● (Continuare în pag. 2-a)

Un grup de pionieri depunînd jerbe de flori la Monumentul Eroilor Patriei, din Capitală

LA FÎNTÎNA CU GĂLEATA

La fîntîna cu găleată
Pe cărarea cea din grui
Stau de cîte ori e lună
Un flăcău cu draga lui...

Cine nu cunoaște această veche și frumoasă romanță populară? Cu două săptămîni în urmă mi-a fost dat să cunosc o nouă variantă a ei, la Hîrtiești, sat din raionul Muscel.

Aici, la o răscruce de uliță, există o fîntînă, cu găleată, dar puțin mai evoluată, nu cu cumpănă, ci cu roată și lanț. Există la Hîrtiești și un deal — Gruiul — acela pe care se întîlnesc în prezent livezile întovărășiților din sat. Și mai sînt aici doi îndrăgostiți. (Or fi mai mulți, dar numai pe doi îi cunoaștem noi). Prin urmare multe elemente de asemănare cu romanța noastră.

Firește sînt și deosebiri. De pildă îndrăgostiții noștri nu stau de vorbă numai „de cîte ori e lună", ci oricînd au prilejul.

Nu se string nu se sărută,
Doar s-alintă și zîmbesc

spun mai departe versurile romanței. Și aici există o deosebire la eroii noștri. Ei nu prea se alintau... Mai precis fata era aceea care nu-i „dădea nas" flăcăului, deși acesta se topea după ea...

Dar să vi-i prezentăm pe îndrăgostiți: el, flăcăul, pe nume Ion Chițulescu, e un tînăr, chipeș la înfățișare, isteț la minte, fire veselă, poate chiar puțin cam prea.. vesel la cei 20 de ani ai lui. Ea, fata, Maria Ghica, o codană cu ochii căprui, cozi lungi, sprintenă și mlădioasă și — firește — frumoasă foc.

Trăsătura comună: amîndoi lucrează în întovărășirea din sat. Că s-au întîlnit la fîntînă nu e de mirare: aici vin flăcăii să adape vitele, aici vin fetele cu cofele să ia apă. Mai greu era de înțeles de ce fata nu prea lua în seamă vorbele flăcăului, ba îi și repezea cîte odată. Flăcăul, cum v-am spus: înalt, chipeș, isteț. Gurile rele spun că multe fete din sat oftau în

Ana CRISTEA

● (Continuare în pag. 2-a)

În acest număr:

PRAGA de toate zilele

▣

CONSTRUCȚIILE VARȘOVIEI

▣

IMAGINI DIN R. D. GERMANĂ

De vorbă cu sculptorul ION JALEA

VIITORI ARTIȘTI O vizită la Institutul de Teatru

Părinți și copii
DIN PARC

Noutăți filatelice

▣

Meciul de șah SMISLOV-BOTVINNIK

▣

REBUS - MAGAZIN

DE 100 DE ANI

CONSTRUIM NAVE

De mii și mii de ani, de cînd omul a făcut marea descoperire că așezat pe un trunchi de copac poate pluti pe drumul fără pulbere, spinarea bătrînului Dunăriu a suportat povara ambarcațiunilor de tot soiul; pe apele fluviului au plutit rînd pe rînd bărcile ușoare ale geților, falnicele galere romane, greoaiele corăbii bizantine, greu încărcatele vase genoveze, agresivele nave turcești.

Istoria nu pomenește de existența pe teritoriul țării noastre a vreunui șantier în care să se construiască vase. Abia atunci cînd avea să se producă acea descoperire care a revoluționat tehnica navigației, energia aburilor, pe țărmul romînesc al Dunării a apărut primul șantier naval. Acest eveniment s-a petrecut exact cu 100 ani în urmă, în vara anului 1858.

Cam pe la jumătatea secolului trecut au început să apară pe Dunăre primele vapoare. Pîntecoase și greoaie, clătinîndu-se cînd pe o parte, cînd pe alta, ca niște rațe uriașe, scoțînd pe nări nori lungi și negri, ele vesteau locuitorilor de pe malul fluviului apropierea unei noi ere în istoria tehnicii.

Societatea austriacă de navigație cu vapoarele pe Dunăre s-a izbit însă de greutăți mari în exploatarea vaselor. Mai grele decît corăbiile cu pînze, vapoarele treceau cu greu hopul Porților de Fier. Furia apelor strangulate între munți, stîncile șirete, făceau mari pagube navelor. Se ivise necesitatea imperioasă a construirii, în preajma Cazanelor, a unui șantier naval unde să se repare vasele deteriorate, pentru ca ele să-și poată continua cursa. Astfel a apărut la Tr. Severin primul șantier naval de pe teritoriul Rominiei. De altfel, denumirea de șantier naval e puțin cam pretențioasă pentru modestele

Paul MARIAN

● (Continuare în pag. 2-a)

Una din uzinele electrice plutitoare, construită la șantierele navale din Turnu-Severin

Peisaj dunărean

(Urmare din pag. I-a)

stea, încă una, o constelație... Am ajuns la Turnu Severin, unde mă despart cu regret de vas.

Dunărea care irigă

— Mă, ți-am arat, mă? strigă omul, năduşit de efort.

E ciolănos, cu nasul ascuțit, cu fălcile proeminente și — măcar că e cald — poartă tot căciula, pe care a dat-o însă mai pe ceafă. Se răstește la celălalt, care, mic de statură și pierdut în niște pantaloni prea largi, încearcă zadarnic să fie nepăsător cu demnitate.

— Și zi-i, ți-am arat, mă? Pe huideo ți-am arat, mă? Ce-o să-mi dai? Imi dai cotu'?

Celălalt nu se arată însă dispus să-i dea nici măcar atîta.

— Ce să-i faci, mă? zice. Tu de ce nu te-ai trecut, mă?

Cerul e limpede, albiuru-albastru, ca un cit. Soarele aureşte în praful drumului. Cîțiva oameni stau de vorbă în șanțul șoselei care duce spre Oltenița „...asilică! se aude o voce de copil, ...asilică! Du-te mă, acasă, mă, că a venit taică-tău!"

Mașina își zumzăie motorul mai departe, spre Valea Roșie, către Oltenița. Și acestea sînt locurile Dunării. Se presimte apa la marginea cîmpiei ca un talger rotund, încendiat de ultimele raze ale soarelui.

La Valea Roșie ne iese în cale colectivistul Radu Paciagiu, cu pălăria lui neagră cu boruri rotunde și portul alb, pe deasupra cu vesta neagră de postav. Straiele acestea îi dau un aer ciudat, de fermier de cerle.

— Și de ce ai pus vesta? îl întreb. E destul de cald.

— Trage apa! îmi spune, făcînd un gest spre orizont, unde trebuie să fie Dunărea. Apoi, cu o demnitate simplă, necăutată, mă conduce prin gospodăria lor colectivă. Imi arată mașinile pe care le au, animalele de muncă, vitele, îmi socotește încet, bătrînește, cu creionul pe hîrtie, veniturile unui colectivist față de un țăran obișnuit și îmi demonstrează că prin irigările lor au ajuns să cîștige cu zeci de mii de lei mai mult.

★

Acestea sînt ținuturile din stînga Dunării care, pe aproximativ 400 de kilometri, urmărește conflictele acestea din care se naște noul ce îi dă și ei, într-un anumit fel, tinerețe. Orășelele se înșiră și ele: Calafat, Corabia, Turnu Măgurele și Zimnicea, porturi în care viața pulsează mai lent, vechiul contoar genovez San Giorgio — Giurgiu — și Podul Prieteniei, Oltenița, Călărașii — mai mult desuet orășel de provincie al moșierilor care au fost — și apoi bălțile Dunării — sute de hectare invadate de apă, de sălcii, de păsări de baltă.

Mai sus, în apropierea Brăilei — epopeea unei construcții noi; combinatul de celuloză, despre care transmit într-una vești corespondenții de presă.

Brăila, cu gloria sa comercială despre care scria la 1445 Walerand de Wavrin, numind-o Brilago și — în același veac — cronicarul bizantin Chalkokondylas: „Proilavon (Brăila, n.n.) e cea mai bună piață a Țării Românești și cel mai bun oraș al Domniei".

Panait Istrati o numește „tîrfa Dunării" și — întinsă, tăvălită în praf, strălucitoare de belșug, roasă de bubele mizeriei, fardată, leneșe ca Levantul, guralivă și răsfățată de Dunăre. Brăilei de odinioară i se potrivea acest nume.

Azi, Brăila și-a pierdut specificitatea aceasta. E, poate, la fel de guralivă și răsfățată de Dunăre. Dar i se adaugă caracteristici noi, în oameni, în profilul industrial, în organizarea orașului.

Umbrele istoriei plutesc pe Dunăre. După cum, istorie este și ceea ce scriu astăzi, cu mîinile lor, laminoriștii din Brăila, inginerii chimiști ai combinatului de celuloză și metalurgiștii de la „Progresul".

In felul acesta, plutind pe apă între istoria trecută și cea prezentă (oricît de paradoxală ar părea apropierea noțiunilor „istorice" și „prezent") ajungem la... Heriz.

Herizul este un orășel din Asia Minoră, cu clădiri specifice, înecate în praf, între palmieri și vegetație de oază. E la mijloc o ciudățenie. S-o lămurim.

Mirările lui Abass și noile șeherezade

...Te cufunzi în el ca-ntr-o grădină. Iată vișinul odihnitor, umbros, tainic, încărcat parcă de patimi și păcate. O șerpuire de auriu, închipuie o alee, la capătul căreia stă o tufă, ornamentală pînă la stilizare, de un „vermillon" patinat. Abass, străinul, îl privește cu uimire. Oricine îl privește cu uimire. Harun-al-Rașid, havuzurile Orientului, leneviile cu reverii ale Levantului, pînă și drumurile de nisip ale cămilelor, sînt toate, aici. In camera aceasta destul de mică și întunecoasă. In cele 660.000 de noduri din șase metri pătrați.

„Da, acesta e Herizul", șoptește Abass, în limba lui.

Comorile de artă din încăperea aceasta a cooperativei gălățene „Munca și arta" nu-s făcute să împodobească serailuri. Vor pardosi încăperi ale oamenilor care muncesc, simpli oameni care își construiesc o viață în conjurată de civilizație și împodobită cu frumos.

Se aude o sirenă șuierînd cu glas gros, răgușit, grav. Noua motonavă cu un deplasament de 2000 tone, construită la Galați, a fost dată la apă. Motonava, laminorul nou de la „Cristea Nicolae" și covoarele de Heriz — toate acestea nu sînt decît particolele mozaicului dunărean al eforturilor peste care flutură flamura roșie, aceeași de la bordul remorcherului ce ne poartă către Tulcea.

De la Aegyssus la orbul cu armonică

Intreaga poveste a Deltei de altădată, de la Aegyssus de care pomenește Ovidiu — și care nu e alta decît Tulcea de astăzi — și pînă la Sulina, unde apele se pierd într-un arc cafeniu în marea violet-albastră, se află cuprinsă în viața omului pe care l-am întîlnit la Sulina. I se spune Orbul.

Nu prea vrea să vorbească despre el. Scoate din armonică — o armonică grosolană, cu clape cioplite din lemn și sunet ascuțit, sîsîitor — cîntece marinărești și cîntece pescărești, vechi „tragudia" grecești sau melopee lipovene.

E de pe aici, de undeva, de la Mahmudia sau Luncavița, de la Murighiol, de la Zebil... cine știe? Poate că nici el nu mai cunoaște sau nu vrea să spună locul de unde e. A fost pescar. Dar e mult de atunci. Lucră pentru cherhanagii șnapani. Intr-o zi, cîțiva pescari s-au răzvrătit. Printre ei, și flăcăul care astăzi e Orbul. A avut loc, se pare, o îmbrînceală. Cherhanagiul a pus mîna pe o funie de paragat și a izbit pe cel care îi era mai aproape. Peste față.

...Cînd s-a ridicat, omul s-a tîrît pipăind pînă acasă, cu sînge închegat pe față. A zăcut cîteva săptămîni. Rana s-a vindecat. Dar întunericul a rămas. Omul era orb.

„Cum te cheamă?" Tace. Privește, în gol. Indreaptă obrazul spre soare, spre mare. Repet întrebarea. Dar se pare că nu vrea să răspundă. Apoi, După un timp, îl aud murmurînd: „Feodor... Nu mai știi cum, domnu'..."

La Porțile de Fier
Fotografia: Dumitru F. DUMITRU

Iar la cîțiva pași e o clădire care a aparținut lui „Asiatic Trading Corporation Ltd" și fostele terenuri de tenis ale funcționarilor englezi de la C.E.D. „Nu mai știi cum, domnu'..."

Dar răzvrătirea lui de atunci, jertfa lui, n-au fost zadarnice. In viața Orbului, în viața celor din jurul lui, se întîmplă atîtea și atîtea lucruri deosebit de frumoase.

Pe tot întinsul Deltei, stuful se taie, se presează, se transportă. Sînt 430.000 de hectare dintre care 270.000 cu stuf. Combinatul de celuloză de la Brăila va prelucra în primii ani 360.000 tone stuf, iar în 1970 Delta va asigura combinatului pînă la două milioane tone din planta aceasta de apă.

Tractoarele, remorcherele, funicularele, platforma insubmersibilă, laboratoarele, atelierul mecanic, bibliotecile, aparatele de radio, stațiile de amplificare, băile cu apă caldă, brutăriile, dragile, remizele, cantinele, dormitoarele moderne, pătrund de la vechiul Aegyssus spre Mila 23 Sat, spre Litcov, la kilometrul 102, către Păpădia, către Rusca, peste ostroave, grinduri, ghioluri, japșî de labirint, într-o ametitoare epopee a omului modern, care aduce cu el vibrația, voința și tehnica socialismului.

Lumina electrică brăzdează țara pelicanilor, a cormoranilor, a lișițelor. Mahoanele pescarilor se întorc încărcate și la cherhana nu mai este cherhanagiul, ci clubul primitor, radioul, cărțile rînduite cuminte în bibliotecă...

Iar Dunărea își duce mai departe apele sale, pînă la Sulina, a cărei vreme n-a venit încă și pe care o simbolizează într-un fel omul ce cîntă din armonică — spre care se îndreaptă ofensiva roșie începută la pragul fluviului.

Florin PETRESCU

9 MAI

(Urmare din pag. I-a)

noastră a fost lipsită de arme și de mijloacele cele mai elementare de luptă, Colonelul Cerchez, raporta următoarea situație de la punctul Calafat, acolo unde se putea produce oricînd un atac turcesc: „Infanteria și călărașii au cîte 75 de cartușe; după o luptă, armele lor vor rămîne niște bastoane. Artileria n-are decît cartușe pentru două zile de foc, în caz cînd ar începe bombardarea pozițiilor noastre. In cazul unei mișcări de trupe, oamenii n-ar mai avea nici mîncare pe o zi măcar, căci trăim de azi pe mîine cu pîinea ce o putem procura din sate". *Tot un colonel, Vlădescu, raporta:* „...o ducem cu desăvîrșire rău, nici bani, nici hrană, de la Divizie nici un semn de viață. Intreb cerul și pămîntul, cine ne va scoate din această situație". *Intr-un alt document se spunea:* „Pîinea ce ni se trimite pentru trupă este mucedă și soldații o aruncă, neputînd s-o mănînce. Oamenii n-au cizme, n-au cămăși".

Cei ce se băteau cu pumnul în piept că sînt apărătorii independenței au vîndut țara cercurilor imperialiste, au pregătit un 1907 pentru țărănime, un 1933 pentru muncitorimea de la Grivița, au creat o Doftană pentru fiii credincioși ai patriei, pentru comuniști și pentru cei ce înțelegeau și sprijineau lupta lor dreaptă.

Cîteva decenii mai tîrziu, în condiții asemănătoare, am auzit cuvinte ce aminteau pe cele de la 1877. Pentru a doua oară, prietenii noștri din răsărit veneau să ne ofere un sprijin generos, pentru a scăpa de sub jugul fascist și a ne cuceri adevărata independență, fiindcă ceea ce obținusem prin luptă și jertfe la Plevna, Grivița, Smîrdan a fost pîngărit de clasele exploatatoare. Romînia obținuse o independență formală, trecînd din ghearele „omului bolnav", al Turciei, în cele ale statelor capitaliste din apus.

9 mai 1945. Undeva, într-un cartier al Berlinului fumegînd, von Keitel, trufașul general hitlerist semna actul de capitulare. Victorie! Nu printr-o coincidență, participau acum la acest sfîrșit de imperiu, ca la San Ștefano, în martie 1878 și reprezentanți ai glorioasei armate din țara vecină și prietenă. Prin contribuția imensă și hotărîtoare a ostașilor sovietici la zdrobirea mașinii de război a lui Hitler, omenirea fusese salvată de la greaua și apăsătoarea robie nazistă. Alături de alte popoare, ne-am dobîndit independența, adevărata independență, în ciuda piedicilor puse de cercurile reacționare dinăuntru și din afară ce doreau să ne vadă din nou tributari capitalismului.

Patria noastră care-și construiește un viitor fericit sub conducerea încercatului nostru partid se bucură pe arena internațională de un prestigiu necunoscut sub trecutele regimuri.

Independența pe care am dobîndit-o sîntem hotărîți să o apărăm cu toată dîrzenia căci pentru ea am sîngerat în lupte grele alături de cei pe care și străbunii noștri i-au întîmpinat „cu aceeași sufletească primire"

Const. SÎRBU

S-a întîmplat la 9 Mai 1945

(Urmare din pag. I-a)

desculți, să simțim iarba sub picioare, iarba încă umedă de roua dimineții. Am ajuns la fîntînă. Cu prima ciutură ne stropirăm ca niște copii în vacanță. Ne bărbieream. Nici o mînă nu mai tremura din cauza vreunei explozii. Dar, neașteptat, dintr-o margine a cerului, un nor detună. Ne-am repezit cu toții la pămînt, adăpostindu-ne ca de un obuz. Apoi, ne-am ridicat rușinați. Războiul mai stăruia în adîncul nostru, lăsînd răni care se vindecau greu. Dar apa rece și glumele noastre au alungat și această clipă dureroasă. După ce ne-am bărbierit, păream niște adolescenți abia scăpați de pe băncile școlii. Popescu, redevenit copil, ne tenta:

— Am să cobor deluleț de-a berbeleacul!

In hazul nostru s-a îndreptat spre coama dealului într-o goană de mînz zburdalnic. O rafală de pistol automat. Popescu s-a prăbușit. Cineva a rîs:

— E o glumă! Nu se astîmpără...

O nouă rafală. Da, nu mai era o glumă. Soldații de la compania a doua, observînd întîmplarea, s-au repezit spre locul de unde veneau rafalele. Cîteva focuri și dintr-un șanț a fost scos un băietan în uniformă de „SS". Pistolul automat îi mai fumega în mîini. Ne-am apropiat de el. Avea 17—18 ani. Ochii albaștri spălăciți erau tulburi, de dement. Zîmbea stupid, sălbăticit, cu o țigară în colțul gurii. L-am dus la locul unde zăcea sublocotenentul Paul Popescu, cu trupul însîngerat pe iarba primăverii. Cineva a scos din vestonul sublocotenentului un toc rezervor, fărîmat de gloanțe și un ordin de serviciu. Era ordinul de serviciu care ar fi trebuit să-l ducă pe ofiter acasă, să-și vadă fetița... Fetița, care nu-și va cunoaște niciodată tatăl și pe care Paul dorea s-o numească Victoria.

Un ostaș a ridicat arma să strivească fața ca de caș și să stingă privirea de cretin sadic. L-am oprit. Imbecilul, privea mai departe cu ochii tulburi și sălbăticiți.

— Facem un bine pămîntului, se rugă un caporal pregătind pistolul mitralieră.

— Nu! L-am oprit și pe caporal. L-am întrebat pe asasin pentru ce a tras, era doar armistițiu.

In capul blond, sub fruntea îngustă, abia a pătruns întrebarea. Pe obraji nici o tresărire, nici o remușcare. Cel care ar fi trebuit să fie om, a răspuns mecanic, insensibil:

— Vom avea un dușman mai puțin, căci curînd ne vom lua revanșa.., zîmbi idiot și repeta continuu: revanșa... revanșa...

Abia îmi stăpîneam mîna încleștată pe revolver. L-am întrebat cu ce se ocupă cînd nu omoară oameni. Criminalul, cu fața de copil nedezvoltat și imbecilizat a răspuns calm, fără șovăire:

— Hitlerjugend... Apoi completă cu mîna semnul de a trage cu arma... Soldat, adăugă sigur și mulțumit.

Caporalul interveni din nou:

— Zău, lăsați-mă să trag, facem un bine pămîntului...

Am încercat să trezesc vreo urmă de umanitate în prizonierul care-și aprinse liniștit o nouă țigară. I-am povestit despre fetița ofițerului ucis de el mișelește. Fuma liniștit și zîmbea tîmp, undeva, în zare. Nici o umbră măcar în ochii apoși și fără expresie. Drept răspuns se încăpățînă bolborosind ca un automat:

— Revanșa...* Revanșa...

Ne-am privit tăcuți. Pumnii soldaților s-au strîns pe armă. Cineva, mi se pare un ofiter de la compania a doua, a rostit șoptit ca pentru el:

— Dacă vom uita vreodată, peste ani, această privire sălbăticită, această întîmplare, ar însemna o trădare. O trădare față de om, față de cei căzuți în acest război, față de viață! Cea mai cumplită și de neiertat dintre toate trădările pămîntului!

Vorbele șoptite ne-au rămas pentru totdeauna săpate adînc în inimi. Nu, nu vom uita niciodată!

Nici tu să nu uiți, Victorița Popescu, nici tu să nu uiți, pionieră, care zilele acestea ai împlinit 13 ani!

N. TAUTU

Monumentul ostașului sovietic eliberator din parcul Treptow (Berlin)

De 100 de ani construim nave

(Urmare din pagina I-a)

ateliere în care circa 180 muncitori se ocupau cu repararea lemnăriei vaselor, precum și cu fabricarea unor bărci și alte mici ambarcațiuni din lemn.

In 1893, după ce este cumpărat de statul romîn pentru repararea flotei țării, (pe atunci constînd din 4 remorchere și 24 șlepuri), șantierul începe treptat să se dezvolte. In special după 1908 cînd, completat cu o hală pentru construcții metalice, magazie de beton, centrală electrică, două cale de ridicat vasele, etc., devine capabil să și construiască vase de mic tonaj. Nu pentru mult timp însă, deoarece criza economică care a început în 1929 a dus la sistarea aproape în întregime a activității șantierului. Pînă la finele celui de-al doilea război mondial se construiseră aici doar 59 vase cu propulsie și 278 fără propulsie. Un bilanț, firește dintre cele mai modeste.

Dăm cuvîntul cifrelor

Intr-una din halele șantierului naval din Tr. Severin am întîlnit o mașină care va figura odată în muzeul de istorie a industriei românești. Este un foarfece ghilotină purtînd marca unei fabrici belgiene și anul de fabricație 1859. Este cel mai vechi utilaj al șantierului, bătrînul foarfece. Oamenii îl mai folosesc din cînd în cînd cu grijă și condescendența ce se cuvine acordată unui centenar.

Alături de utilajele moderne cu care a fost dotat șantierul în ultimii ani, foarfecele confecționat la mijlocul veacului trecut are un aspect ciudat. Ai o imagine vie a uriașei dezvoltări pe care a luat-o tehnica în ultimii 100 de ani.

In perioada ultimului război mondial șantierul din Tr. Severin a fost greu lovit de bombardamente. Regimul democrat-popular a preluat o moștenire grea: cîteva clădiri dărăpănate, cîteva utilaje vechi și extrem de uzate. Dar a preluat și un lucru deosebit de prețios: un număr de muncitori și tehnicieni cu o bogată experiență în construcțiile navale, pline de inițiativă și de energie, care abia așteptau să fie descătușate. Am întîlnit pe șantier muncitori care lucrau acolo de peste 40 de ani, la rîndul lor fii de constructori navali; mulți dintre ei nu ar avea nimic de învățat de la constructorii de nave de pe șantiere vechi și renumite.

Bazîndu-se pe acest prețios capital uman, împrospătat cu cel nou, efectuînd o seamă de investiții, regimul democrat-popular a reușit să transforme bătrînul șantier naval din Tr. Severin într-o întreprindere înfloritoare. Este interesant de subliniat că într-o perioadă de 13 ani (1944—1957) s-au construit la Tr. Severin cu mult mai numeroase vase decît în cei 51 precedenți (1893—1944), volumul producției medii anuale fiind de 5,4 ori mai mare decît în trecut.

Banu și-a schimbat meseria

De Banu vă aduceți cu siguranță aminte. In urmă cu vreo nouă ani, în perioada primelor întreceri socialiste, numele lui Banu de la Tr. Severin, alături de cel al lui Roșca și Iordăchescu de la Galați, a făcut ocolul țării. Era celebra întrecere a nituitorilor care, în luptă cu secundele, se străduiau să bată toate recordurile de iuțeală și pricepere.

L-am întîlnit, după aproape un deceniu, din nou pe Banu. E acum maistru într-una din secțiile șantierului din Tr. Severin. Nu mai nituește. De ce? Pentru simplul motiv că meseria de nituitor a devenit desuetă pe șantierul naval din Tr. Severin. Nituirea este tot mai mult înlocuită de către sudură, o metodă mai modernă, mai practică și mai rapidă.

De altfel, aceasta nu este singura metodă modernă de lucru ce se utilizează pe șantierul din Tr. Severin. Merită să pomenim și de metoda bloc-secțiilor care constă în fabricarea vaselor pe „felii" care se lipesc apoi între ele cu ajutorul sudurii. O metodă care a contribuit la simțitoarea creștere a productivității muncii pe șantier, la rentabilizarea acestuia (numai anul trecut șantierul a adus în bugetul statului un beneficiu de circa 30 milioane lei).

Pe calele celor două secțoare ale șantierului naval se zărește o mulțime de ambarcațiuni. Iese în evidență silueta grațioasă a motonavei de 2000 tone, lungă de 74 metri, complet sudată. Se mai pot vedea bacuri pintecoase pentru transportat stuf, un remorcher de mare capacitate sosit pentru reparații generale, etc. Intr-un loc se amenajează calele pentru începerea lucrărilor la niște cabotiere de 1700 tone. Pînă în toamna trecută șantierul era împînzit și de vase pescărești; cîteva sute s-au construit aci, constituind un produs de export foarte apreciat.

Dintre navele de tot felul aflate pe șantier, una îți atrage atenția prin forma sa ciudată. Partea inferioară nu se deosebește prea mult de cea a unui șlep obișnuit. Partea superioară, suprastructura, cum îi spun oamenii de specialitate, este înaltă, dreaptă, ca o adevărată hală industrială.

Vasul acesta de o formă neobișnuită este a doua „uzină electrică plutitoare" construită la Tr. Severin. Dotată cu un puternic motor electric de „800 H.P. construit la uzinele „23 August" din București și cu un generator fabricat de „Electroputere"-Craiova, nava este destinată să furnizeze energie electrică lucrărilor ce se fac pentru valorificarea bogățiilor Deltei Dunării.

Am vizitat-o. In sala motorului electric te obișnuiești greu cu ideia că te afli pe un vas și nu într-o uzină electrică de proporții mijlocii. Cabinele cochete, cu mobilier elegant, calorifere, difuzoare, te fac parcă să invidiezi personalul uzinei plutitoare. Cînd apar aceste rînduri, probabil că noua uzină, electrică fabricată la Tr. Severin lucrează de acum din plin în Deltă, aducînd energie și lumină electrică prin locuri unde electricitatea nu pătrunsese încă pînă azi.

★

„Venerabilul" șantier de la Tr. Severin este în acest an sărbătoritul industriei noastre navale. Un sărbătorit de 100 ani și totuși mai tînăr ca niciodată în timpul existenței sale. Îi urăm cu toții „la mulți ani", spre prosperitatea industriei de construcții navale din țara noastră.

Paul MARIAN

POȘTA Redacției

ARISTICA BAGHINA — Turnu Severin: Reținem din ultima poștă epigramele:

In comuna Silișteа Crucii — regiunea Craiova, munca culturală lasă de dorit;

„Mare e căminul nostru"
Silișteni spun cu fală,
Insă ceea ce-l lipsește
Este... munca culturală!

Cetor care conduc boxul în țările capitaliste:

Numărînd pînă la nouă
Domnu-arbitru se opri;
In culise, manajerul
A trecut de... zece mii!

ZOBIE MUSCEL: Pentru a comanda revistele și eventual cărțile adresați-vă întreprinderii „Cartimex". București, str. Aristide Briand. In privința schițelor fratelui dvs. v-aș sfătui să aveți răbdare și să-l povățuiți și pe dînsul să aibă. Pentru publicat nu trebuie grabă. Dimpotrivă, e necesar o atentă pregătire: lectură multă, apoi scris și iar scris. E poate trebuincios să rupi sute de file pentru una. Bolleau, în privința exigenței, cred că avea dreptate.

TRIPA C. — București: Bine v-ați gîndit! Poezia nu se publică; trăim în anul 1958, cum bine știm și n-am prea înțeles de ce o revistă, în acest an aprută, ar mai publica versuri a la Bolintineanu ori Costache Conachi.

DOREL SCHOR — Iași: Firește n-are a ne bucura necazul dvs. pricinuit de penibila istorie cu „Uitucul". Din partea noastră există însă, și cred c-ați citit, un punct de vedere formulat. Referitor la ultima poezie trimisă, cu regret trebuie să vă spunem că n-o putem publica de vreme ce n-avem garanția că n-a mai fost publicată altădată, în altă parte, sub semnătura dvs. (Așa cum vă aminteați că s-a întîmplat cu buciucașul „Uitucul").

TH. H. — București: In privința întregii istorii cu terenul sportiv, deocamdată vă răspundem că am înaintat forurilor competente plîngerea dvs. Versurile, ca simple încercări, amuzante, goale, goluțe, ori simple declarații. Te rugăm să nu ne iei sfatul în nume de rău, dar mai trebuie și să scrii și să citești mult și fiindcă îți place, multă poezie.

Soldat fruntaș ILCENCO EREMIA — Din ce ne-ați trimis reținem:

Scrisoare mamei

Eu știu că te cutremuri mamă
Cînd tata-ți povestește ades
Cum aripa și-o frînse Vlaicu
Departe-n palma unui șes.

Mai știu că umezi îți sînt ochii
Cînd și de zboru-mi tata spune:
Dar mamă, nu-ți mai face gînduri
Că azi, sînt „păsări" mult mai bune.

Îți scriu să nu-mi mai porți de grijă
Ci ieși mai bine-n prag, afară;
Să vezi cum fiul tău, în zare
Ca fulgerul pe boltă zboară.

GEORGE A. NIȚA — Craiova: Trecînd vreodată prin București și poate pe la redacția revistei, veți avea prilejul să-i cunoașteți și pe „poștași". In privința lui N. Labiș, vă recomandăm să citiți recentul volum apărut în editura Tineretului: cuprinde, în prefață datele care vă interesează. In privința operației de tiroidă, care vă interesează, specialiștii spun că încă nu sînt rezultate certe. Puteți, pentru mai multe detalii, să vă adresați Institutului de endocrinologie din București. Din „producția" literară reținem epigrama care vizează unele ceasuri publice din Craiova (ba și din București).

Ceasurile stau ades-zici
Și se odihnesc în tihnă
De parc-au fost aduse — aici
La „Casa de odihnă"

RADU TUDOR — Craiova: Am primit „O diminează pe Dunăre". Din păcate, chiar pe aceiași temă avem reportaje gata de publicat. Ne pare rău; reportajul dvs. era destul de bine scris. Așteptăm altceva, dar mai scurt, mult mai scurt, două trei maximum patru pagini.

T. BARABANCEA — București: Reținem din epigramele trimise cea dedicată „unui vînzător care neafișînd prețurile a fost dat, de către cetățeni, pe mîna organelor miliției economice".

Vrînd să îți înșeli semenii
Ai pus prețurile „bine"
Și de aceea cetățenii
N-au pus mare preț pe tine.

CORNELIU S. — Hunedoara: Ne bucură aprecierile dvs. și încrederea pe care o arătați redacției. Poeziile dvs. de imitație eminesciană nu sînt publicabile. Minore temele, minore realizările și gravă, tare gravă, strivitoare am zice, compararea lor cu modelul.

N. AMOR — Calan: Am citit ambele poezii, dar din păcate nici una nu poate fi publicată. Prima, „Odă pămîntului", e un reportaj versificat; celei de-a doua, cu excepția observației referitoare la meșteșugul versificației, i se potrivește răspunsul dat mai sus pentru poezii de-aceleași factură.

ION PETCU — Breaza: Nu-s rele începuturile dumitale poetice. Dar în ciuda faptului că sînt promițătoare, versurile pe care le-am citit sînt numai un debut. Au încă multe facilități, rime, amintind pe Enăchiță Văcărescu, versuri

Stațiunile balneo-climaterice

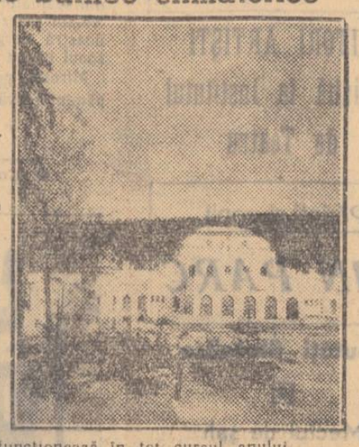

BORSEC, BUZIAȘ, VATRA DORNEI, tratează bolile de inimă, tensiune arterială, boli de vase, tulburări circulatorii periferice etc.

Afecțiunile glandei tiroide se tratează la stațiunea BORSEC.

Sinuzitele, astmul și emfizemele pulmonare se tratează la stațiunea GOVORA.

Boli de femei și reumatism se tratează la stațiunile SOVATA, BAZNA, OCNA SIBIULUI și EFORIA.

Aceste stațiuni funcționează în tot cursul anului.

Bolnavilor care merg pe cont propriu li se acordă tarife reduse pînă la 1 iunie.

Se asigură casă, masă și tratamente în bune condițiuni.

Pentru reținerea locurilor, adresați-vă direct la Administrația stațiunilor, la policlinicile din orașele reședințe de regiune sau la agențiile de voiaj C.F.R. din: București, Calea Victoriei nr. 88, Arad, Bacău, Baia Mare, Brăila, Cluj, Constanța, Craiova, Deva, Galați, Iași, Oradea, Or. Stalin, Pitești, Ploești, Roman, Suceava, Sibiu, Tîrgu Mureș și Timișoara.

LA FÎNTÎNA CU GĂLEATA

(Urmare din pag. I-a)

tainică după ei. Dar ce să-i faci? In viață se întîmplă de multe ori așa. El n-avea ochi decît pentru Maria lui.

I-a adus o dată un dar. O salbă de mărgele roșii, lungi și sclipitoare. Fata nici nu s-a uitat la el.

— Mărioară dragă, i-a șoptit el într-o seară. Eu pentru tine... Cere-mi ce vrei și mă duc pînă la capătul pămîntului...

O frază, auzită pe semne din poveștile bătrînești. Fata și-a umplut cofa cu apă — erau la fîntînă, bineînțeles — și i-a răspuns rîzînd:

— Pînă la capătul pămîntului? Tu nici pînă la capătul lotului n-ai fost în stare să ajungi...

A chicotit și a plecat sprintenă spre casă.

Flăcăul n-a înțeles atunci unde bătea fata, deși aceasta făcuse aluzie la o întîmplare nu prea de demult.

Echipa lor se afla la cîmp, pe dealul Griuiului, la săpat de pomi. Vremea stîlcită a fost în primăvara aceasta: aci era soare, aci ploua. Și în ziua aceea s-au arătat nori prevestitori de ploaie.

— Mai oameni buni, i-a întrebat șeful de echipă, Stela Dole. Ce ziceți? Ducem noi rîndurile pînă la capăt,? Că pe urmă, dacă plouă, două zile iar nu putem lucra.

— Ducem, ducem! s-a voinicit el de colo Ionel Chițulescu.

De dus, le-au dus, însă alții, pentru că el s-a tras la adăpost de cum au căzut primii stropi...

Flăcăul uitase pe semne întîmplarea, dar uite că fata o ținuse minte ca să-l înțepe cînd i-o fi lumea mai dragă.

Aici e locul să facem o pauză.

...Și fetei îi era drag flăcăul. Îi vorbise despre asta și maică-si care îi spusese:

— Fata mea, tu îți alegi pe cine-ți place. Dar un lucru să știi: numai cu frumusețea și cu cîntecul nu ții casă. Omul trebuie să fie și harnic.

Îi era drag, foarte drag flăcăul, fetei. Dar multe lucruri o țineau, în loc să-i dea drumul inimii. Întîmplări ca aceea cu pomii au mai fost.

Altă dată, asta era în toamnă, echipa lor lucra la scosul cartofilor. Era în întrecere cu celelalte. In treacăt fie spus, deși au numai întovărășire, cei din Hîrtiești și-au organizat munca după modelul gospodăriei colective: cu brigăzi, cu echipe, cu norme, zile-muncă și întreceri.

La un prinz s-au sfătuit ce să facă pentru a le-o lua înainte celorlalte echipe.

— La moment — că la vorbă nu-l întrecea nimeni — Ion Chițulescu — a propus:

— Să începem lucrul cu un ceas mai devreme dimineața...

Era foarte bună propunerea. Și-au respectat-o toți, numai unul nu: cel care a făcut-o. Ion Chițescu a venit ultimul la lucru...

Cum să nu lase urme în inima unei fete tinere, dar cu judecată de om matur, asemenea fapte? Și-o fi zis ea: ce mă fac dacă și în viitoarea noastră gospodărie, omul o să văruiască pomii numai pe jumătate de cît trebuie? (Cum făcuse iarăși altă dată flăcăul).

De spus în față nu s-ar fi încumetat. Socotea că asemenea lucruri nu se spun... Flăcăul însă nu înțelegea deloc purtarea fetei. Vedea că rîde, că glumește, că-i ascultă cîntecele cu plăcere seara cînd stăteau rezemați de ghizdurile fîntînii — dar mai mult nu. O vorbă serioasă nu voia să lege cu ei.

Dacă a văzut așa, de la un timp, flăcăul s-a închis în el. A devenit mai tăcut, nu mai rîdea, nu mai glumea. Se vedea că suferă. Ca să-și răzbune întrucîtva durerea s-a luat cu lucrul. Nu-i vorbă că se nimerise și-o vreme cînd era nevoie de multă muncă în întovărășire.

De dimineață pînă seara ba văruia sau săpa la livadă, ba mergea cu boii în valea Argeșului, la semănatul cartofilor. Pe la fîntînă a uitat să mai treacă. Oamenii se mirau și erau mulțumiți de schimbarea flăcăului. Dar mai mult decît toți se bucura Maria.

A trecut de atunci un timp. Ionel și Maria se întîlnesc și acum la fîntîna cu găleată. Mai ales în zilele de odihnă ei își fac mereu cale aici. Dar flăcăul e parcă altul. Nu-i mai spune fetei c-ar merge pentru ea pînă la capătul pămîntului, deși Maria l-ar crede de data aceasta...

Ca să vedeți ce schimbătoare sînt fetele!...

Ana CRISTEA

meridiane

meridiane

meridiane

meridiane

Tîrgul de mostre din Milano

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

După săptămini de ploi torențiale, soarele și-a făcut din nou apariția. Un soare palid, bolnăvicios, ascuns în ceața care de dimineață pare că s-a lipit de șesul ce se întinde cît vezi cu ochii în lungul Padului. Zilele acestea șesul Padului este impestrițat de mari suprafețe în care verdele grîului își ridică firele spre cerul încărcat de nori ce se îndreaptă spre sud. Un soare timid care nu încălzește pe cei care, ca în anii trecuți, s-au și grăbit să-și pună la naftalină echipamentul de iarnă: paltonul, fularul și pălăria.

„E o primăvară nebună, căreia ar trebui să-i punem cămașa de forță", — exclamă un bătrînel slab și încovoiat, așezat în fața mea în compartimentul trenului rapid Roma-Florența-Milano. Dar iată-ne ajunși. În fața gării ne așteaptă un autobuz confortabil, care ne duce la destinație. După o scurtă plimbare în lungul străzilor pline de mișcare ale marelui oraș italian, ne oprim în fața celui de al 36-lea Tîrg internațional de mostre. Deasupra Palatului Națiunilor fîlfîie drapelele celor 32 de țări care sînt reprezentate oficial la marea întîlnire mondială a muncii și a tehnicii.

Începem vizita pavilioanelor. O mare firmă cu neon ne arată că ne aflăm la „frontierele" Uniunii Sovietice. Prima întîlnire o avem cu sateliții, în fața cărora s-a adunat o mare mulțime de oameni. „Bip — bip — bip" — rostesc sateliții, aprinzînd luminițe roșii și galbene în lungul celor două mari orbite desenate pe un mare panou, în fața căruia se află instalat un model al primului satelit lansat de om în cosmos.

„Iată cel mai mare avion din lume..." Cu aceste cuvinte, doi tineri studenți arătau spre corpul zvelt al avionului TU-114.

În standuri se pot vedea obiectele cele mai diferite: de la balalaică pînă la aparatele electronice moderne. De la porțelanuri la piane, pe care stă scris: „Cine dorește poate să încerce".

Palatul Națiunilor din cadrul celui de-al 36-lea Tîrg internațional de mostre de la Milano.

Un aparat de televiziune prinde imaginea vizitatorilor și o reproduce simultan pe trei tipuri de televizoare diverse. Mai ales tinerele și însoțitorii lor țin să fie proiectați pe ecranele televizoarelor, pentru a vedea dacă sînt fotogenici. Un preot rubicond, puțin speriat de roșul drapelelor, ține însă să fie și el prins de aparatul de luat vederi și întinde degetul amuzat spre ecranul televizorului din fața lui. Femeile se opresc mai ales în fața vitrinelor, care cuprind articole de modă și produse cosmetice.

Oamenii străbat pavilionul, revărsîndu-se ca un fluviu într-o cîmpie. Sînt aici mii și mii de cetățeni. Mulți dintre ei cer oamenilor sovietici explicații despre diversele mașini sau aparate.

In pavilionul Republicii Cehoslovace, standul renumitei mărci de bere Pilsen este foarte cercetat de vizitatori. Și călugărița din clișeul nostru își potolește setea cu faimoasa bere cehoslovacă.

E aici, în mic, o imagine vie a lumii pe care o contruiesc oamenii pașnici în baza coexistenței, a respectului și a încrederii pentru progresul umanității care, vrea să sfarme zidul prejudecăților și să facă să tacă pe cei care își nutresc spiritul cu hrana veninoasă a războiului rece.

Trecem mai departe. Republica Populară Romînă a deschis aici un modern birou de informații. Pe pereți, pe jos, fac bună figură produsele de artizanat și de artă populară, pe care vizitatorii nu se satură să le admire. Ne primește șeful biroului. Convorbirea noastră, din motive lesne de înțeles, se îndreaptă asupra schimburilor comerciale dintre Italia și Romînia. Amabilul nostru interlocutor ne informează că după semnarea noului acord comercial s-a înregistrat un simțitor progres în acest sens. Față de anul 1950, schimbul de produse între cele două țări a crescut cu 73 la sută. *„Iar noi dorim să depășim această cifră și să obținem un procent tot mai ridicat în interesul comun al popoarelor noastre"*. Într-adevăr, pentru Italia piața romînească este necesară dezvoltării economiei sale. Mai ales, într-un moment dificil ca cel creat în urma crizei americane, Italia trebuie să-și intensifice schimburile cu lumea socialistă, care nu e supusă nici uneia dintre crizele obișnuite sistemului capitalist. De aici necesitatea de a găsi noi pieți de desfacere și de a încheia noi acorduri comerciale. Italia are nevoie de lemne, de petrol, de materii prime pentru industriile sale și poate exporta mașini unelte, fire de bumbac și de mătase, produse ale industriei chimice și farmaceutice, zahăr, mașini de orice fel. Mai mult încă, s-ar putea ajunge la schimburi de articole tehnice și de materiale pentru extracția și prelucrarea gazului metan, a cărui industrie este destul de dezvoltată în Italia.

„Trebuie — ne-a spus în încheiere delegatul romîn — *să înlăturăm toate piedicile care stau în calea îmbunătățirii continue a relațiilor comerciale între state"*. E suficient să stai de vorbă cu vizitatorii tîrgului internațional de mostre și cu numeroși industriași și producători, pentru a căpăta convingerea că aceasta este calea cea adevărată. În pavilioanele Cehoslovaciei, ale Poloniei sau ale Republicii Democrate Germane, am întîlnit aceiași oameni care vizitaseră cu cîtva timp înainte pavilioanele Elveției, Franței, Canadei, Statelor Unite sau Etiopiei. Oamenii priveau, discutau și cercetau broșurile care ilustrau viața și producția uneia sau alteia dintre țări. În fața biroului de informații al Republicii Populare Romîne se află Argentina, India, Tunisia, Uruguai și Mexico. Țări diferite, cu economii diferite, popoare și limbi diferite. Nimeni nu s-ar fi gîndit însă să întrebe pe vizitatorul italian dacă era catolic sau comunist, liberal sau radical, intelectual sau analfabet, muncitor sau țăran. Toți intrau, priveau și admirau.

În discursul ținut la inaugurarea tîrgului de mostre, în prezența președintelui Republicii, Giovanni Gronchi, ducele Gallarati Scotti, președintele asociației care organizează acest tîrg de mostre, a arătat cu un gest sobru spre steagurile multicolore care fluturau deasupra marelui pavilion din beton și sticlă, care e Palatul Națiunilor, rostind următoarele cuvinte: *„Noi știm că în jurul acestor steaguri e munca întregii omeniri, care caută o nouă cale de înțelegere"*. Și a adăugat apoi că dacă pacea e dorită cu ardoare de toate popoarele, ea trebuie căutată pe drumul realității cotidiene a muncii, a comerțului și a progresului.

Cel de-al doilea „Sputnic" și obiectele cizelate artistic de meșterii de pe țărmurile Nilului, obiectele din material plastic „made in U.S.A." și mașinile care vorbesc despre îndemînarea muncitorilor din Pilsen, toate laolaltă depun mărturie că roadele muncii și hărniciei omenești au toate un element comun: omul. Iar omul vrea să trăiască, și pentru a trăi nu există decît un singur drum: acela al înțelegerii, al schimburilor comerciale și culturale, al colaborării și al păcii.

Dante POLI

Imagini din R.D. GERMANA

M-am oprit într-o zi la Weimar, în casa-muzeu a lui Schiller, înaintea unei „adrese oficiale". Redactată în limba franceză, purta o semnătură care m-a făcut să tresar de mirare: Danton, Data: 26 august 1792. În adresă se arată ca „în al 4-lea an de la LIBERTATE" (ultimul cuvînt scris cu majuscule) adunarea republicii franceze a decis să acorde cetățenia de onoare unui grup de fruntași ai bătăliei pentru descătușarea omului. Printre cei aleși figurau: Thomas Payne, Pestalozzi, George Washington, Klopstock, Tadeus Kosciusko. La sfîrșit se menționează că aceeași cinste înțelegeau revoluționarii francezi să o acorde și lui „M. Gille — publicist german".

„M. Gille", era pseudonimul autorului lui „Wilhelm Tell" și — în casa transformată azi în muzeu, — adresa venită de la cei ce dărîmaseră Bastilia rămîne o mărturie a respectului adînc pe care întreaga omenire îl păstrează marilor făuritori de tradiții generoase ridicați și din sînul poporului german.

Aceeași adresă, așezată acolo în casa muzeu „Schiller" din Weimar, rămîne încrustată în amintirea vizitatorului și cu puterea unui alt simbol: năzuința umanității de a păstra nealterate, de a apăra de distrugere și de a duce mai departe marile ei valori, a găsit în oamenii Republicii Democrate Germane trezorieri și luptători demni de respect.

Mă plimbam prin orășelul de veche tradiție artistică, adăpostind — alături de casa lui Schiller — casa muzeu a lui Goethe și mausoleul unde odihnesc cei doi titani ai culturii, păstrînd cu egală grije vestigiile străduințiilor creatoare ale lui Franz Liszt — fost pentru o vreme cetățean adoptiv al Weimar-ului. Pășeam prin încăperile evocatoare ale caselor muzeu și mă opream apoi pe străzi să cercetez viața duminicală a patriarhalului orășel turingian, cu o lume liniștită, bîndu-și tacticos cafeaua în micile „Konditorei" curate și cochete ca niște grădini desenate pe un colț de batistă. Pe străzi, numeroase grupuri de tineri, cu aparatele fotografice prinse în bandulieră, veneau și plecau.

— Sînt elevi de la școlile din diferite orașe, mi-a explicat colegul ziarist german care mă însoțea. În fiecare duminică vin să viziteze muzeul din Weimar.

La o zvîrlitură de băț distanță de orașul creației închinate omului e un alt muzeu: „Buchenwald". Rezonanță de tragică amintire. Lagărul unde Ilse Koch își deslănțuia ciinii asupra încarceraților; lagărul cuptoarelor și camerelor de gazare. Puterea populară a făcut și din el un muzeu. Aceiași școlari sînt duși, întotdeauna de la Weimar la Buchenwald. Ca să cunoască tradițiile valoroase și ca — după aceea — să vadă cum au tîrît naziștii în noroi aceleași tradiții.

Pentru ori cine vizitează R.D. Germană, munca largă, sistematică, închinată educării poporului în spiritul dragostei de pace, al prieteniei, al respectului pentru valorile etice permanente — apare sub o infinitate de forme. Am avut prilejul, atît în 1954, cînd am făcut prima călătorie în R.D.G., cît și anul trecut cînd, din nou, am fost oaspete în această prietenească și nespus de primitoare țară, să cunosc mulți oameni, să văd multe locuri.

M-am oprit odată la Böhlen, unde celebrul combinat „Otto Grotewohl" mi-a oferit prilejul de a cunoaște cîteva dintre noile realități ale primului stat german al muncitorilor și țăranilor. „Palatul Culturii" — veritabilă bijuterie arhitectonică, înzestrată cu o decorație interioară de un încîntător bun gust, adăpostea în acea zi o reuniune a femeilor. Într-o pauză am stat de vorbă cu cîteva dintre măicuțele care tocmai deciseseră o serie de noi măsuri privind căminul, creșa și școala. Bucuria de a cunoaște străini le era sinceră și spontană. Vorbeau despre pace ca despre o chestiune a fiecăreia dintre ele. Firesc: în Germania rar se poate găsi o familie care să nu fi avut pierderi de pe urma frontului sau a bombardamentelor. Pacea — arătau — înseamnă liniștea căminelor; înseamnă o nouă bicicletă pentru Hänschen, încă o păpușe pentru Erika, viață mereu mai bună pentru toți. La același combinat, în sala de muzică a „Palatului Culturii", am găsit un bătrîn profesor repetînd cu o orchestră de voinicei. Flautiști și clarinetiști de o șchioapă; violoniste cu cîrlionți blonzi pe frunte, re-au executat un mic program de melodii din cîntecele revoluționare ale popoarelor...

La Zwickau în importantul centru carbonifer al R.D.G., minerii ne-au dus prin galeriile modernizate și asigurate cu tot aparatajul nou de protecție și securitate a muncii. Cînd am ieșit iar la soare, am vorbit multe împreună. Povesteau despre condițiile aspre ale fraților lor din Ruhr și despre grevele acelora.

— Cînd vin la noi minerii din „Vest" și văd ce se face aici pentru protecția contra accidentelor rămîn uluiți. Pentru noi, minerii germani, unitatea nu e numai o chestiune vitală a întregului popor, dar și o problemă de prim ordin în rezolvarea schimbului de experiență, în lupta pentru asigurarea vieții noastre, schimb de experiență pe care autoritățile Republicii Federale îl împiedică încăpățînat — arătau ei.

Mai rechem și amintirea acelei vizite la una din cele mai mari imprimerii de artă din bătrînul oraș al meșterilor tipografi care e Leipzig-ul. Directorul — un vechi muncitor — mi-a făgăduit să-mi dea drept călăuză prin imprimerie pe unul din cei mai buni specialiști în heliogravură. Și cînd „colegul Hans" a intrat în biroul directorului, mi-a întins mîna prietenos adresîndu-se romînește: „— Bine ați venit!". Știa cîteva cuvinte din limba noastră deprinse într-o vizită mai lungă pe care, împreună cu alți meșteri tipografi germani, o făcuse confraților săi romîni. Păstra țării noastre cea mai tandră amintire.

— Ne-au primit muncitorește, ca pe frați!

Nu m-a lăsat fără cîteva albume, impecabil tipărite, adevărate perle ale genului.

— Luați-le să arătați ce știu să facă muncitorii germani cînd își pun vechiul meșteșug în slujba prieteniei între oameni și neamuri.

L. SĂRĂȚEANU

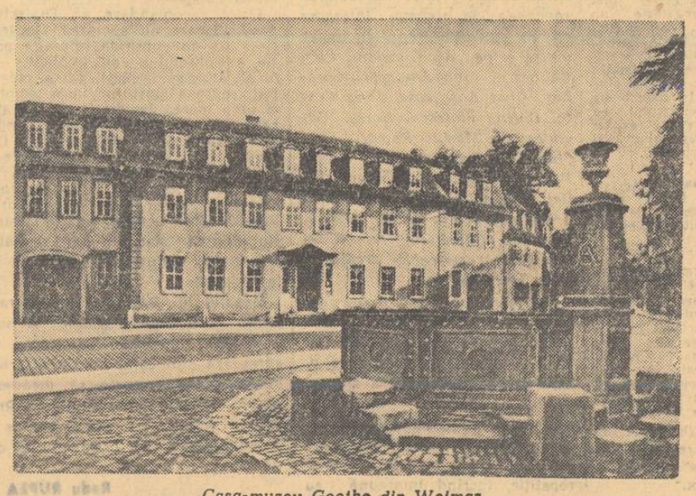

Casa-muzeu Goethe din Weimar.

PRAGA de toate zilele

Despre Praga și Cehoslovacia s-a scris mult în ziarele noastre, de aceea rîndurile care urmează ar vrea să fie doar o modestă încercare de a completa cunoștințele cititorilor noștri despre Praga zilelor noastre.

Praghezii nu se ceartă. Cel puțin pe stradă. Nici în tramvai. Am călătorit într-un vagon de tramvai unde toate locurile erau ocupate. O fată vroia să coboare, dar servieta ei se încurcase cu sacoșa unei femei mai în vîrstă. În loc de discuții aprige și nervoase, ambele au început să rîdă, fata și-a cerut scuze și deși a trebuit să coboare cu o stație mai departe de locul dorit, tot timpul a rămas senină și zîmbitoare. Aici nu e numai vorba de o deosebire de temperament, ci de o comportare civilizată, atentă, a oamenilor față de oameni. „Vecernii Praga" apare seara. Colportorii acestui ziar al orașului vînd în cîteva clipe foile acestui ziar căutat cu mult interes de un mare număr de cititori. Însă cei care vor să cumpere ziarul nu se îmbulzesc, nu se ceartă pentru restul de bani mărunți. Cu toții se așază la rînd (citeodată se fac cozi de 30—40 metri) și în timp ce-și așteaptă rîndul scot din portmonee sau poșete bani potriviți. Cine n-are schimbă la vecini. Ziarele de dimineață se vînd altfel. Colportorii așază pe un panou, sau chiar în fereastra de la parter a unei clădiri, teancuri de ziare. Cititorii iau ziarele și depun în locul lor banii. Încă nu s-a întîmplat ca din bani să lipsească vreun heler (subdiviziunea koroanei cehe).

Piața Vaclav din inima orașului este locul de plimbare a mii de praghezi. De remarcat însă liniștea care domnește aici chiar și în cele mai aglomerate ore de circulație a vehiculelor și pietonilor. Oamenii merg doi cîte doi și vorbesc încet. Dacă sînt mai mulți, merg unul după celălalt în rînduri ordonate.

Tramvaiele nu sună din clopote, iar automobilele nu claxonează. Totuși vehiculele merg cu viteză și fără a face accidente. În ultimele două luni n-au fost înregistrate accidente, deși la Praga acum sînt cu mult mai multe mașini decît înainte. Locul motocicletelor de acum 2—3 ani l-au luat turismele mici „Skoda". Sînt de asemenea numeroase scutere pe străzile Pragăi. Ele sînt apanajul tineretului. Am văzut studente și studenți mergînd la facultate în cîrduri cu frumoasele scutere „Iawa".

La Praga magazinele nu sînt doar simple localuri de desfacere, ci adevărate locuri de atracție. Noul magazin de modă „Dum Mody" este un exemplu a ceea ce se numește magazin modern. Mobilele moderne din țevi de oțel inoxidabil, cristal, material plastic transparent și minunat colorat. Nimic nu este țipător. Totul este ornat cu gust, pondere și eleganță. Într-un magazin — bloc de sticlă și beton în cinci etaje — se vînd numai pantofi. Într-un alt uriaș magazin, „Sylon", se vînd numai minunatele articole din această materie artificială, cunoscută ca una din cele mai bune din lume. Geamurile vitrinelor — rotunjite la margini — sînt tot din materiale plastice strălucitoare. Și pretutindeni este prezent neonul: pe firme, în elegantele vitrine. Lumină fluorescentă în restaurante, baruri, magazine.

Seara, Praga e luminată ca ziua. Cînd privești dincolo de Vltava, de pe turnurile Hradcianului Praga comercială, nu vezi doar stele izolate, ci o imensă mare de lumină albă, roșie, albastră și galbenă. Pînă noaptea tîrziu, marea de lumină nu intră în reflux. Pînă noaptea tîrziu Praga e plină de viață.

V. KONYA

CONSTRUCTIILE VARȘOVIEI

Călătorul care poposește astăzi în Varșovia, această capitală mult încercată în timpul celui de al doilea război mondial, are ocazia să privească și să admire numai o parte din munca și lupta de zi cu zi a poporului polonez, pentru construirea unei vieți noi. Aceasta este lupta de reconstrucție a frumoasei capitale de pe malurile Vistulei. Spun numai o parte, pentru că cealaltă — perioada 1939—1945 — corespunde luptei neîncetate duse de cetățenii Varșoviei, alături de întregul popor, împotriva cotropitorilor hitleriști. Pentru varșovieni acești ani înseamnă pagini de eroism scrise cu litere de aur, atît de cei 300.000 locuitori ce și-au dat viața, cît și de ceilalți care au putut să trăiască clipa fericită a eliberării.

Pagini cu litere de aur se scriu și azi în istoria poporului polonez. Numai că acestea vestesc despre viața nouă ce și-o clădește un popor liber, stăpîn în propria lui țară.

În vorbirea varșovienilor sînt cîteva cuvinte ce nu lipsesc în nici o împrejurare: „Aci se afla înainte..." Sînt cuvinte care nici nu pot lipsi dacă ținem seama că noua Varșovie, cea de azi așa cum apare vizitatorului, s-a ridicat pe ruinele vechii Varșovii, pe locurile unde locuințele sau zidurile rămase în picioare se puteau număra pe degetele unei mîini. De aceea și cuvintele suspomenite care întotdeauna fac comparația atît de necesară pentru redarea proporțiilor uriașei munci de reconstrucție.

Varșovia am vizitat-o într-o după amiază însorită. Ca orice vechi locuitor al acestei capitale, însoțitorul ne-a călăuzit spre Orașul Vechi, reconstruit în întregime așa cum arăta înainte de distrugere. Închipuiți-vă un oraș, cu străduțele înguste, cu casele nu prea înalte și cu pereții exteriori colorați ca în basme, și veți avea imaginea exactă a acestui Oraș Vechi, care de altfel este nou reconstruit. Contrastul este mai mare atunci cînd de aci pornești spre Palatul Științei și Culturii, grandioasa clădire cu 33 de etaje, oferită în dar de poporul sovietic poporului polonez. Mai departe întîlnești largul și elegantul bulevard Marșalkowska cu Piața Defilărilor, Piața Constituției, veșnic plină de copii și porumbei, precum și frumoasa arteră Nowy Swiat, cu elegantele sale magazine, întotdeauna aglomerată de pietoni, mașini și căruțoare cu fructe de sezon. Și toate acestea, se află azi acolo unde cu ani în urmă nu existau decît ruine. Dar nu numai acestea. Spre nordul Varșoviei se află cartierul Muranov, cartier înălțat pe ruinele fostului ghettou. Spre sud-est am vizitat cartierul Ochota. Deși cu adresa în buzunar — exactă după cîte s-a dovedit — abia după o jumătate de oră am reușit să dăm de un cunoscut care ne invitase să-i vizităm locuința. Și vă asigur că aceasta nu se datorește proastei numerotări a apartamentelor sau altor deficiențe urbanistice, ci exclusiv suprafeței uriașe pe care se întinde acest cartier. As mai putea vorbi de cartierele Zoliborz, Bielany, etc., dar n-aș putea aduce ceva în plus față de celelalte. Pentru cititor cred că este edificătoare următoarea comparație: Acolo unde la sfîrșitul războiului nu puteau fi adăpostite decît cîteva sute de familii, și acestea în condiții de mizerie, astăzi locuiesc peste un milion de locuitori, în condiții corespunzătoare secolului în care trăim. Iar acest loc este Varșovia cu frumoasele locuințe și străzi despre care aminteam mai sus, Varșovia care pe zi ce trece devine tot mai frumoasă.

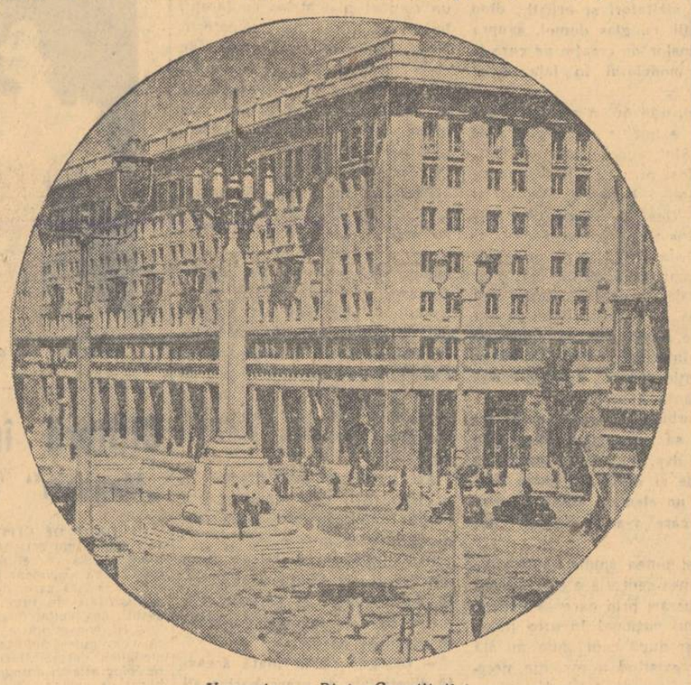

Varșovia — Piața Constituției

Nu pot încheia rîndurile de față fără cîteva cuvinte despre cetățeanul varșovian, despre acest neobosit constructor al frumoasei capitale poloneze. L-am întîlnit în multe locuri și am avut nenumărate prilejuri să-i admir munca neobosită. Dimineața l-am întîlnit fie la fabrica de automobile „Warsawa", fie în alte locuri de muncă. După amiază îl găseam de obicei aranjînd stive-stive, cărămizile demolate de la vechile locuințe, fie dînd ajutor meșterilor zidari care-i ridicau noua locuință, de multe ori chiar pe locul celei vechi, fie făcîndu-și cumpărăturile trebuincioase. Seara, teatrele, cinematografele, parcurile, oferau o destindere necesară pentru munca de a doua zi. Pe stradă, în tramvaie, autobuze, troleibuze, auzi adeseori discuții, reflecții, păreri ale varșovienilor despre orașul lor, despre ceea ce trebuie făcut pentru ca acesta să devină tot mai frumos.

Prietenul meu W. Pietrowski, unul din sutele de mii de locuitori care și-au pierdut familia în timpul războiului, a ținut să mă asigure la plecare că ceea ce am văzut în Varșovia de azi este numai o parte din ceea ce va fi Varșovia de mîine. Nu am crezut nici un moment contrariul. De altfel întreaga politică a partidului, întreaga muncă a oamenilor dovedesc că așa va fi. Chezășie stă și faptul că Polonia are azi prieteni de nădejde: Uniunea Sovietică și țările de democrație populară.

Gh. CONSTANTINESCU

OPINIA PUBLICA

Pediatrul vest-german dr. Karl Beck declară într-un raport că începînd din 1950, printre copiii noi născuți din regiunea Bayreuth diformațiile congenitale au crescut în proporție de 300 la sută în urma radiațiilor rezultate din experiențele nucleare. Dr. Beck afirmă că a constatat o masivă creștere a diformațiilor la copii, 7 sau 8 luni după o explozie nucleară, datorită sensibilității deosebite a embrionului la radiații în stadiul inițial de dezvoltare.

Dacă însă de efectul pe care îl au radiațiile atomice asupra copiilor au mai tras semnalul de alarmă și alți savanți, iată că recent doi oameni de știință americani de la universitatea din Columbia, Edwin Poets și Arthur Schulert, atrag atenția asupra pericolului care îl reprezintă stronțiu-90 pentru bătrîni. După experiențe îndelungate, ei au ajuns la concluzia că persoanele peste 60 ani prezintă în oase o concentrare mai mare de stronțiu-90 decît cele sub această vîrstă. Depunîndu-se pe oase stronțiul poate provoca cancerul și alte boli.

Și totuși, în ciuda, semnalelor de alarmă date de savanți, guvernele Statelor Unite și Angliei refuză să imite exemplul Uniunii Sovietice și să înceteze experiențele. În aceste condiții nu e de mirare că „New York Herald Tribune" este nevoit să scrie că **„Declarația sovietică privind sistarea experiențelor nucleare a contribuit într-o măsură covîrșitoare în a scoate la iveală incapacitatea S.U.A. de a cîștiga opinia publică mondială".**

Continuînd experiențele S.U.A. nu-și pot atrage decît ura și oprobiul opiniei publice mondiale.

PRETUTINDENI

GRĂDINA zoologică din Grodno (R. S. S. Bielorusă) numără printre pensionarii săi un elefant, Mașa, trimis în dar de muncitorii din Vietnam. Istoria acestui elefant nu este deloc banală. Elefantul a luat parte la lupta poporului vietnamez împotriva colonialiștilor transportînd în timpul războiului armele grele ale batalionului 420 al Armatei populare.

●

DOI dintre cei mai mari și vestiți colecționari de insigne sportive din lume sînt cehoslovacii Iosef Chalupa și Anatoli Pokorny, care posedă respectiv aproape 20.000 și peste 12.000 de insigne din toate colțurile lumii și din toate ramurile sportive.

●

PIANISTUL englez Sandy Strickland a doborît un „record" original. După ce a cîntat 133 de ore fără întrerupere la pian, stabilind un nou „record mondial", a trebuit să fie internat în spital.

Deoarece în timpul cît a cîntat la pian a băut zilnic 4 litri și jumătate de ceai tare și a fumat mai mult de 100 de țigări, medicii nu știu ce să tragă în: starea de slăbiciune, intoxicare prin nicotină sau urmările abuzului de ceai.

●

AUTOMOBILUL zburător este denumirea noului elicopter sovietic de tip Ka-18, realizat de un colectiv sub conducerea lui Pamov. Elicopterul se distinge prin particularități care-l fac deosebit de prețios: conducerea simplă, siguranța zborului, exploatarea rentabilă. Noul aparat poate fi folosit cu succes pentru serviciul poștal, pentru transportul bolnavilor în regiuni greu accesibile și ca taxi aerian.

●

TIMP DE TREI ore a așteptat domnișoara Embrose din Belgia în fața ofițerului stării civile pe cel care avea să-i devină soț. În sfîrșit acesta, un oarecare domn Ludon, își făcu apariția, dar într-o ținută deloc potrivită. Își ceru scuze pentru întîrziere și explică motivul acesteia: cei trei copii din prima căsătorie îi ascunseseră întreaga garderobă pentru a împiedica noua căsătorie. Mireasa părăsi încăperea, iar cununia nu mai avu loc.

●

DUPĂ ce și-a îndeplinit cu conștiinciozitate munca timp de 40 de ani, factorul poștal Johann Blaesi și-a făcut formele de pensionare, retrăgîndu-se la o binemeritată odihnă. Timpul său liber, el l-a folosit pentru un calcul interesant și anume ce distanță a străbătut el de-a lungul anilor serviți. Cifra este de-a dreptul impresionantă. Blaesi a parcurs nici mai mult nici mai puțin decît 100.000 km. adică de două ori și jumătate înconjurul pămîntului.

●

INSTITUTUL de cercetări miniere din R. P. Ungară a pus la punct o nouă combină minieră — F. 4. — care cu ocazia experiențelor făcute a stabilit adevărate recorduri. Într-o lună, această combină a permis să se extragă 5.643 tone de cărbune, avînd o înaintare zilnică de 21.7 metri! Această combină a început să fie produsă în serie de către fabrica de tractoare „Steaua Roșie".

●

LA CEA DE-A 80-A ANIVERSARE, L. Tolstoi a primit cadou din partea lui Edison, fonograful pe care l-a construise acesta. Marele scriitor rus se servea de el pentru a răspunde numeroșilor săi corespondenți. Printre înregistrările păstrate figurează și fragmente din celebrul pamflet „Eu nu pot să tac!" Astfel, cu ajutorul fonografului lui Edison s-a păstrat și vocea marelui Tolstoi.

●

„UN NOU MOZART", acesta este calificativul specialiștilor sovietici atribuit lui Alioșa Nassedkin. La vîrsta de patru ani jumătate el cînta după note la acordeon. La 9 ani putea interpreta la pian orice lucrare muzicală. Avea 10 ani cînd a compus prima sa operă. În prezent tînărul învață la o școală de specialitate din Moscova.

●

CINE AR PUTEA crede că sînt ființe care se îngrașă zilnic cu... 100 de kgr. În perioada de creștere balena sporește zilnic în greutate cu 100 de kgr.

●

PILOTUL POLONEZ Jan Pakulski a reușit să se înalțe cu un planor la înălțimea de 8380 de m. Deși bătea un vînt puternic iar temperatura era de minus 50 grade — el s-a menținut în aer cîteva ore.

●

CHIRURGUL V. Demin din Sverdlovsk lucrează de 15 ani în cadrul aviației sanitare. El a totalizat în această perioadă un număr de ore de zbor echivalent cu șase luni de zile și a executat 5000 operațiuni.

●

AȘEZAT confortabil în fața unui ecran de televiziune, fluierînd și transmițînd ordine printr-un microfon, arbitrul R. Manning a arbitrat un meci de baschet desfășurat la Los Angeles. Experiența, de altfel reușită, a permis arbitrului să urmărească locul în cele mai mici amănunte, fără să-l împiedice pe jucători pe care îi dirijat prin megafon.

Un alt avantaj pe care îl oferă noul sistem de arbitraj este și acela că îl ferește pe arbitru de „intervențiile" asistenței, în cazul cînd deciziile acestuia nu-i sînt pe plac.

●

„TE MIȘTI CA MELCUL" este o vorbă cu tîlcul ei, căci pentru a străbate o distanță de 1000 metri, melcul are nevoie de nu mai puțin 10 zile.

●

MUZICIANUL N. Tagrin din Leningrad este un mare colecționar de cărți poștale. În 35 de ani a adunat 370.000 diferite cărți poștale ilustrate din întreaga lume.

Am văzut PENTRU DVS!

„Sfînta Ioana" de G. B. Shaw la Teatrul Municipal

Numele Ioanei d'Arc deține în literatura dramatică o tradiție multiseculară. De la Shakespeare și Schiller pînă la Maxwell Anderson și Jean Anouilh, viața și sacrificiul eroinei din Orléans au stat de nenumărate ori la baza evocărilor scenice, unele din ele uitate de mult, altele intrate în patrimoniul literaturii universale. În ciuda unui dezavantaj obiectiv pe care-l prezenta pentru dramaturg sondarea continuă și aparent exhaustivă a subiectului din partea celor care scriseseră înaintea sa, Bernard Shaw aduce cu a sa „cronică" „Sfînta Ioana", scrisă în 1923 și apărută în 1924, un aport esențial și medit. În piesa lui Shaw chipul Ioanei d'Arc nu este aureolat de nimbul sfințeniei dar nici minimalizat ori redus la ridicol. Părăsind astfel cele două linii distincte, urmate pînă atunci de predecesorii săi, marele scriitor irlandez ne înfățișează o ființă pămînteană a cărei forță deloc miraculoasă, rezidă în fermitatea cu care știe să-și urmeze țelul, în patosul luptei pentru adevăr, în curajul și puterea de convingere asupra celor din jur. În același timp, Ioana lui Shaw este un personaj spre care spectatorul contemporan privește cu deosebită simpatie. Multe din ideile nobile ale timpului nostru — condamnarea celor ce se împotrivesc mersului înainte a istoriei, dragostea de popor, triumful adevărului și al dreptății — pot fi auzite adesea din gura eroinei. Piesa lui Shaw s-a impus de la bun început atît în Anglia cît și dincolo de hotarele ei.

Cele mai mari artiste ale timpului nostru Sybille Thorndicke, Ludmilla Pitoeff, Elisabeth Bergner, Paula Wessely, Emma Gramatika, au jucat rolul titular.

În Rominia, „Sfînta Ioana" s-a jucat de mai multe ori pe scena Națională cu Maria Ventura și Lili Popovici în rolul Ioanei.

Noua prezentare scenică aparține de data aceasta Teatrului Municipal, fiind a șasea premieră din stagiunea curentă. Regizorul, pictorul scenograf și unul din actorii spectacolului, este artistul emerit Liviu Ciulei.

Solicitîndu-i să ne spună cîteva cuvinte în legătură cu munca de regizor al spectacolului, Liviu Ciulei a început cu cîteva aprecieri asupra lucrării dramatice.

— Consider că este cea mai bună piesă a lui Shaw din două motive: pentru că autorul nu-și refuză aici momente de poezie și pentru că din toate lucrările sale aceasta mi se pare a avea forma dramatică cea mai desăvîrșită. Apoi, a adăugat lapidar: Voi încerca să dau spectacolului o viziune nouă prin care să explic cu elemente intilnite în fiecare zi situația politică și socială din perioada în care se petrece acțiunea — Evul Mediu.

Nu voi merge la un pedantism arheologico-istoric. Nu va fi un spectacol vorbit, ci unul jucat.

Rolul Ioanei este interpretat de Clody Berthola. În celelalte roluri apar Ion Manta, Ștefan Ciubotărașu, Fory Etterle, George Mărutză, Benedict Dabija, Octavian Cottescu, Nicolae Mavrodin, Lazăr Vrabie, Mihaela Juvara și alții.

Boris BUZILĂ

„Slugă la doi stăpîni" la teatrul din Orașul Stalin

„Slugă la doi stăpîni", savuroasa comedie a lui Carlo Goldoni, intrată de cîțiva ani în repertoriul teatrului muncitoresc C.F.R. Giuleşti din Capitală și al multor teatre din țară, va fi prezentată și de Teatrul de Stat din Orașul Stalin. În timp ce o formație a acestui merituos ansamblu întreprinde un turneu de 35 de zile prin principalele orașe ale țării cu cel mai frainic succes al său din actuala stagiune, „Domnișoara Nastasia", tînărul regizor Ion Simionescu, același care a pus în scenă și piesa lui G. M. Zamfirescu, a lucrat cu un colectiv al teatrului la pregătirea comediei goldoniene.

Regizorul s-a străduit — și în parte a reușit — să imprime spectacolului ritmul, verva și spontaneitatea caracteristice teatrului goldonian. Publicul din Orașul Stalin va urmări cu plăcere jocul plin de vioiciune și de fantezie al lui Truffaldino, năstrușnica slugă la doi stăpîni, interpretat de Flavius Constantinescu, aparițiile talentatei și grațioasei Eugenia Lipan-Petre în rolul Beatricei sau grimasele pline de haz ale doctorului, în interpretarea lui Boris Gavriłchi. De altfel, majoritatea interpreților — urmînd indicațiile regizorale — au avut posibilitatea să dea curs liber fanteziei personale în realizarea personajelor pe care le încarnează.

Punerea în scenă s-a bucurat de aportul Elenei Simirad-Munteanu, ale cărei decoruri și costume întregesc atmosfera goldoniană pe care o realizează noul spectacol al teatrului de la poalele Tîmpei.

Șt. RADU

ION JALEA: *Centaur*

Ion JALEA: *Cenușăreasa.*

De vorbă cu sculptorul ION JALEA

De curînd, odată cu venirea lunii mai, a avut loc în sălile Dalles vernisajul expoziției retrospective a sculptorului Ion Jalea, artist al poporului, membru al Academiei R.P.R. și președintele Uniunii Artiștilor Plastici.

În cele 3 săli, peste 70 de lucrări te îmbie să participi la preocupările și frămîntările creatoare, de jumătate veac, ale artistului. Experiența, maturitatea de gîndire și de exprimare plastică, înalta stăpînire a tehnicii sculpturii, varietatea subiectelor și a formelor în care acestea sînt redate, sobrietatea și seninătatea, eleganța și echilibrul armonios al proporțiilor formelor, concentrarea detaliilor și a mișcării într-o sinteză ce creează monumentalul, forța de convingere a operelor, fac din maestrul Jalea una din figurile centrale ale sculpturii noastre din ultimile decenii.

Pe maestrul Jalea l-am întîlnit în expoziție înconjurat de numeroși vizitatori și artiști dînd explicații, cu glas domol, asupra problemelor de creație pe care le ridică modelajul în fața artistului.

— Într-adevăr, n-am mai deschis o expoziție personală de mult. Sînt ani de atunci! Ultima a fost prin 1936 împreună cu Iser, Ștefan Popescu, Steriadi și Ressu. Dealtfel expozițiile personale le-am considerat că sînt necesare a fi făcute de un artist nu numai la o vîrstă mai înaintată, dar în deosebi atunci cînd a ajuns la o maturitate de exprimare, cînd are ce spune și poate înfățișa unitar întreaga sa creație sau cel puțin o etapă importantă a acesteia.

— Vorbind de etape, ne-ar interesa să cunoaștem dacă în creația dvs. au existat asemenea perioade și dacă am putea desprinde un element esențial, principal, care v-a preocupat tot timpul.

— Aș putea spune că preocuparea mea centrală a fost crearea unor lucrări prin care să exprim specificul național în arta noastră. Dar după cum viața nu stă pe loc, existînd o evoluție necesară și firească, tot astfel și eu am parcurs diferite etape determinate, în primul rînd, de temele pe care viața mi le-a oferit. Iată de exemplu lucrarea „Hercule" doborînd centaurul sau „Icar"! Ele exprimă dorința mea din tinerețe, deci din prima etapă, de a reda scene din mitologia greacă. Această preocupare m-a dus mai tîrziu la interpretarea scenelor din mitologia românească pe care am înfățișat-o în lucrări ca „Sfarmă Piatră" sau „Strîmbă 'Lemne" și altele care, la vremea lor, au influențat puternic mai ales pe scriitori. Avînd această experiență cîștigată nu mi-a fost greu după aceea să redau legende de istorice ca „Dragoș Vodă", lucrare ce amintește în concepția artistică, întrucîtva, pe „Hercule doborînd Centaurul".

Războiul din 1916 mi-a inspirat, la rîndul său, un întreg ciclu al războiului, cu scene din cele mai diverse, pline de dramatism sau eroism. Acest ciclu mi-a prilejuit în același timp un contact mai strîns cu țăranii îmbrăcați în straie soldățești. După război am fost atras de viața la țară, ceea ce a constituit pentru mine o nouă etapă în creație realizînd lucrări ca „Fata cu dovleci", „Țăranca", „Bivolar", „Cap de cioban", „La arat" și altele.

Perioada de după 23 august la rîndul ei corespunde în creația mea cu lărgirea tematicei istorice și a redării acelor elemente noi ce constituie specificul epocii de construire a socialismului. Astfel am fost preocupat de lucrări tematice ca basoreliefurile „1877" și „Împărat și Proletar", ca „Minerul", sau de unele portrete ale oamenilor de cultură și artă ca Ceaikovski, Caragiale, Eminescu, Storin și alții.

Aș putea să mai adaog și preocuparea mea permanentă pentru nud, pentru redarea frumuseții fizice umane.

Fără îndoială că între timp am lucrat la diferite monumente, basoreliefuri și portrete, comenzi care au împodobit diverse instituții și parcuri.

— Desigur că în toată această diversitate de preocupări aveți probabil și o lucrare preferată?

— Nu aș putea spune că un artist nu are aceleași sentimente pentru toate realizările sale. Totuși nu este mai puțin adevărat, că unele dintre ele îl preocupă mai mult. Spre exemplu, în ceea ce mă privește, m-a interesat îndelung, realizarea unei lucrări care să sintetizeze caracterul static pe care trebuie să-l aibă o sculptură. Astfel, ani de zile am lucrat nenumărate variante pentru lucrarea „Arcaș odihnind", în care armonia și ritmul liniilor se îmbină unitar cu caracterul monumental și static al sculpturii.

— Ca la orice interviu, întrebarea finală cuprinde, după cum vă așteptați, dorința de a cunoaște preocupările dvs. de viitor.

— Este partea cea mai grea pentru artist să vorbească despre proiectele sale. Îmi este mai ușor să vorbesc despre monumentul Enescu, la care lucrez în prezent, la mărimea în care va fi ridicat în fața Ateneului R.P.R. Cît despre celelalte proiecte, care sînt destul de multe, ele sînt prea strîns legate de intimitate, de frămîntările mele interioare pentru a începe să discut despre ele. Vor fi desigur prezentate la vremea lor în expozițiile anuale de stat...

Mircea DEAC

„Frumoasa din Sevilla" la Teatrul satiric-muzical „C. Tănase"

După peregrinări îndelungate în jurul globului, „Frumoasa din Sevilla" a poposit și la București. Nu a venit ca turistă prin O.N.T. „Carpați" ci ca invitată a Teatrului satiric-muzical „C. Tănase". Ospitalierele gazde, colectivul acestui teatru, speră chiar să o aibă foarte mult timp în mijlocul lor.

Și ca deobicei în asemenea cazuri cînd e vorba de oaspeți noi pe meleagurile noastre, să vi-i prezentăm. *„Frumoasa din Sevilla"* al cărui nume original este *„Duena"*, este opera scriitorului englez Richard Sheridan. Cu toate că are un tată englez, ea rămîne totuși o frumoasă spaniolă, căci ea își petrece viața în orașul Sevilla, în cea de a doua jumătate a secolului trecut. Ca în orice comedie clasică, *„Frumoasa din Sevilla"* este îndrăgostită de un tînăr frumos, dar sărac, în timp ce tatăl ei vrea cu orice preț să o mărite cu un bătrîn firește... bogat. Un șir întreg de intrigi și de situații de un comic savuros urmează de aici, ajungîndu-se pînă la urmă la o mînăstire unde în secret se căsătorește fiecare cu cine a dorit.

În București, *„Frumoasa din Sevilla"* este... însoțită permanent de Nic. Dinescu, director de scenă iar în cinstea ei, Elly Roman a compus muzica, nelipsită de-a lungul întregului spectacol. Translatorul ei (citiți traducător) este Florian Nicolau. Mai întîlnim în jurul ei pe N. Patrichi (conducerea muzicală), Mia Steriade (costume), Puiu Ganea (decoruri), Nuți Dona (coregrafie), Pellegrini (scenele de duel).

Iată acum și „impresiile" a doi bucureșteni despre *„Frumoasa din Sevilla"*. Întîi regizorul Nic. Dinescu:

„FRUMOASA DIN SEVILLA" singura comedie muzicală a lui Richard Sheridan, se prezintă pentru prima oară la noi. De altfel comedii clasice muzicale nu s-au prezentat niciodată pe scena teatrului nostru, iar în ultimul timp nici pe scenele altor teatre din țară. Pe cît îmi aduc aminte, de la „PALARIA FLORENTINEI" de Labiche, jucată acum 20 de ani la studio Național, nu s-au mai jucat spectacole de acest gen".

— Și va putea Teatrul „C. Tănase" să fie la înălțimea cerințelor... *„Frumoasei din Sevilla"?*

— „Sîntem în faza cînd „FRUMOASA DIN SEVILLA" își face ultimele retușări, înainte de a apare în fața publicului (premiera va avea loc la 19 mai) și pot răspunde la această întrebare cu un da. Interpreții, și citez dintre ei pe: Al. Giovanni, Puiu Călinescu, Ion Antonescu-Cărăbuș, Gina Ardeleanu, Jana Costa, Dorina Florescu, Horia Căciulescu, Marius Ralea, Paul Mateescu, Dodu Ionescu, Gabi Pascu, Gh. Bunea, pun mult suflet în reușita acestui spectacol neobișnuit pentru teatrul nostru. Giovanni, Călinescu, Gina Ardeleanu, au remarcabile creații în acest spectacol".

Noi, care am văzut o repetiție a spectacolului, nu putem decît să ne alăturăm aprecierilor lui Nic. Dinescu, subliniind încă odată calitatea artistică a spectacolului.

Discuția am continuat-o apoi cu compozitorul Elly Roman, pe care l-am găsit în sală, tot la o repetiție, lucrînd împreună cu N. Patrichi la aranjamentele muzicale din unele tablouri. Pe cît de preocupat, pe atît de amabil, Elly Roman a început prin a ne vorbi de problemele pe care i le-au pus crearea muzicii la acest spectacol:

— A fost foarte greu. Găsirea unui stil adecvat lucrării clasice a lui Sheridan care să nu trădeze specificul teatrului „C. Tănase" a fost problema cea mai grea. Am căutat de aceea să fie o simbioză între muzica de operă comică cu caracteristicile cele mai apropiate muzicii ușoare.

— Și ați reușit?

— Aici va avea cuvîntul atotputernicul nostru stăpîn: publicul spectator.

— Am întîlnit printre interpreți și numele cîntăreților Gabi Pascu și Gh. Bunea. Lansați prin intermediul lor melodii care să treacă rampa, care eventual să devină șlagăre?

— Dacă vor deveni șlagăre nu pot ști eu. Același stăpîn de care am amintit mai sus va hotărî. Sînt totuși trei melodii care sper că vor trece rampa: „Frumoasa din Sevilla" în ritm de habaneră, „Cîntecul zorilor" serenadă în stil preclasic și „Te chiero" în ritm de fandango.

Am mai fi continuat poate discuția, dar între timp pe scenă se desfășura o aprigă încrucișare de spade pe străzile Sevillei de altă dată. Mobilul duelului? Bine înțeles „Frumoasa din Sevilla". Coloritul viu al costumelor, decorurile înfățișînd vestitul oraș spaniol, scenele de luptă, serenadele cîntate din chitare de îndrăgostiți, ne-au sustras atenția. Așa că restul impresiilor le vor culege spectatorii înșiși.

Ștan VLAD

O scenă din comedia muzicală „Frumoasa din Sevilla"

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

UN GRUP DE CITITORI — Craiova: Am primit scrisoarea dv. și deși n-am voi să vă refuzăm, trebuie totuși să vă spunem că **„Magazin"** este o revistă care, neocupîndu-se în exclusivitate de film, are un spațiu destul de limitat pentru problemele lui. În consecință e puțin probabil că vom putea publica în curînd un medalion despre Maria Felix, a cărei biografie și fotografie le-am publicat de curînd.

OLGA ȘI NADIA — Tîrnăveni: Fotografii de artiști și artiste publicăm, în limitele spațiului disponibil. Nu putem publica în numărul viitor și nici în alte numere date biografice în legătură cu cei mai frumoși artiști de cinema, deoarece aprecierile în această direcție sînt strict subiective și ar fi greu ca noi să vă putem da un răspuns obiectiv. Alla Larionova este căsătorită. Lucia Bose de asemenea. Jean Marais nu e căsătorit.

GRUPUL DE ADMIRATOARE IN FRUNTE CU GINA: Vom publica fotografia, în limita spațiului disponibil.

SANDA GHEORGHIU: Actrița din „Sînha Moța" nu este Sophia Loren. De unele din propunerile dumitale vom ține seama. În pagina I-a publicăm în general fotografii ale actorilor romîni. Fotografia lui Betsy Blair am publicat-o la timpul ei, și numai are nici un rost s-o mai publicăm odată. Fotografiile interpreților din „Mîine va fi prea tîrziu" nu le mai putem publica. Nu uitați că nu sîntem o revistă exclusiv de cinema.

„CAMELIA" — Satu Mare: În legătură cu fotografia lui Jorge Mistral vedeți răspunsul adresat Ginei. Datele pe care ni le cereți nu le avem. Poate altădată.

SALZMAN VICTOR — Turda: Și Bette Davis și Charles Boyer mai joacă. Greta Garbo pregătește un film nou în Italia. Gr. Vasiliu Birlic turnează acum în „D-ale Carnavalului", după Caragiale. Deocamdată studiourile noastre cinematografice nu colaborează încă cu studiouri din străinătate. În schimb ele au colaborat cu regizori străini ca Daquin și Maurette care au realizat filmele „Ciulinii Bărăganului" și respectiv „Cîtadela sfărîmată".

CYCY ȘI GYGY — Galați: Adrian Hoven nu a mai jucat în alt film. Fotografiile actorilor ceruți de dv. le vom publica în limita posibilităților.

ALICE — Deva: Silvana Mangano este interpreta Penelopei din filmul „Ulise" și tot același frumoasă actriță italiană a deținut în acest film rolul lui Circe. Actorul care a deținut rolul lui Ulise este Kirk Douglas care, în ultima vreme a izbutit o frumoasă creație în rolul pictorului Van Gogh din filmul „Viața furtunoasă a lui Van Gogh". Cît privește pe Rossana Podesta, interpreta Nausicăi din „Ulise", vă informăm că ea a fost remarcată în filmul „Frumoasa Elena". Recent, a jucat în filmul „Noi doi."

Un spectacol neobișnuit

Cortina s-a ridicat încet. Pe scenă, artiștii schimbă primele replici. Totuși, nici pe scenă, nici în sală, nu se aude nici un sunet. Spectacolul continuă în acest mod într-o liniște desăvîrșită, întrerupt din cînd în cînd de risetele sau de aplauzele spectatorilor.

Ne aflăm într-o sală a unui club de surdo-muți din Budapesta, unde se prezintă o piesă de teatru. Interpreții — toți surdo-muți — folosesc semnele convenționale, iar publicul le urmărește fără dificultate.

Acesta este un aspect al importantei activități cultural-sportive pe care o desfășoară în cadrul cluburilor sale Asociația surdo-muților din R. P. Ungară, care numără în rîndul ei numeroși doctori, poeți, pictori, sportivi, tehnicieni, etc. Dealtfel, numărul surdo-muților care fac parte din această asociație se ridică la 3.000.

Scenă din piesa într-un act „Care este deținătorul?".

Cei mai mulți dintre acești spectatori sînt și ei surdo-muți.

ECOURI

CINEMATOGRAFICE

● **UN FILM** închinat lui „Avicenna", celebrul savant umanist al Orientului, au realizat de curînd studiourile din Taşkent. În rolul titular apare actorul N. Aripov.

● **LA VARȘOVIA** a avut loc de curînd un „Festival al Festivalurilor" în cadrul căruia au fost prezentate filmele care în decursul anului 1957, au fost premiate la Festivalurile de la Cannes, Karlovy-Vary, Berlin și Veneția.

● **UN PUTERNIC** rechizitoriu împotriva războiului, împotriva rasismului, a realizat regizorul american Edward Dmytrik, adaptînd un roman al lui Irving Shaw. Filmul se intitulează „Tineri lei" (Young Lions) și are în centru trei tineri surprinși de război: un german, un american și un evreu care, înțeleg absurditatea războiului și a persecuțiilor rasiste. Din distribuție fac parte: Marlon Brando (germanul Christian), Montgommery Clift (evreul Noah), și Dean Martin (în rolul americanului Mike).

● **LA STUDIOUL** „Budapest" din capitala R. P. Ungare s-a început realizarea filmului „Portița e deschisă" — o dramă inspirată din viața țărănimii muncitoare. Regizorul filmului este Lakatos Vince. În rolurile principale: Orsolya Erzsi, Borondi Kati, Barși Bela.

● **MARELE REGIZOR** francez Marcel Carné, autor al unor filme ca „Les enfants du paradis" sau „Thérèse Raquin" a început de curînd realizarea filmului „Trișorii", după un scenariu scris de... Marcel Carné. „Trișorii" sînt doi tineri, un băiat și o fată, Bob și Mic, doi tineri „de familie foarte bună" locuind în aristocraticul cartier Saint Germain. Doi tineri care se iubesc. Dar pentru că în 1958, pentru o anume categorie de tineri, dragostea reprezintă doar un simplu mijloc de distracție, tinerii trișează. Și trișează cu ei înșiși. În rolurile principale apar: foarte tînăra actriță Pascale Petit și un debutant: Jacques Charrier.

● **LAURENCE OLIVIER**, cunoscutul actor și regizor englez de film, lucrează acum la o nouă adaptare după opera marelui Shakespeare: „Macbeth". Rolurile principale sînt deținute de Laurence Olivier și Vivian Leigh.

● **„1918"** se intitulează cea de a doua parte a ecranizării pe care o realizează Grigori Rosal după romanul lui Alexei Tolstoi, „Calvarul". Din distribuție fac parte: Rufina Nifontova, Nikolai Gritenko, Nina Vesalovskaia, Vadin Medvedev. Operatorul filmului este Leonid Kosmatov.

● **REGIZORUL** Grigori Alexandrov, elevul și colaboratorul lui Eisenstein, termină în prezent o fantezie muzicală în culori, care se intitulează **„De la om la om"** (Concert internațional). După cum declară autorul, filmul este închinat omului, talentelor lui, aspirațiilor lui către fericire și frumos.

● **„BURGHEZUL GENTILOM"**, nemuritoarea comedie a lui Molière va fi transpusă pe ecran de către Jean Meyer. Rolurile principale sînt deținute de actori ai „Comediei Franceze": Louis Seigner, Jacques Cheron, Robert Manuel, etc. Operatorul filmului este Henri Alekan.

● **CHARLES BOYER** va deține unul din rolurile principale, alături de Michèle Morgan, în filmul lui Henri Verneuil, „Maxime", care se va realiza după un roman de Henri Duvernois. E interesant de remarcat că cei doi mari actori nu au mai jucat împreună de 21 de ani, cînd, împreună cu Raimu, au fost capetele de afiș ale filmului „Gribouille", realizat de Marc Allegret.

● **ÎN CURÎND** va rula în țara noastră filmul englez „Grădinarul spaniol" realizat de Philip Leacock după romanul cu același nume al lui Cronin. În rolul grădinarului spaniol îosé apare popularul actor englez Dirk Bogarde.

■ **LUIGI CHIARINI**, cunoscut regizor și critic cinematografic italian, a publicat o nouă mare lucrare de cercetări intitulată **„Panorama cinematografului contemporan"** în care face un bilanț critic al dezvoltării artei cinematografice mondiale în ultimii ani.

■ **ROMANUL** „Stinge și nisip" al scriitorului Vincente Blasco Ibanez va fi din nou transpus pe ecran pentru a treia oară. În rolul principal va apare Sophia Loren.

TEATRALE

● **LA TEATRUL** „Gorki" din Leningrad a fost prezentată cu mult succes piesa lui Mihail Sebastian „Steaua fără nume". Rolul Domnișoarei Cucu a fost deținut pentru prima oară de un bărbat și anume de artistul emerit Lebedev, care a izbutit astfel o creație originală.

● **REGENT**, Teatrul „Stanislawski" din Moscova a prezentat premiera piesei **„Insula misterioasă"**, după romanul cu același nume de Jules Verne.

■ **PE SCENA** Teatrului de stat din Schwerin (R. D. Germană) se joacă piesa **„Lumină în junglă"**, scrisă de tînărul dramaturg vestgerman Thomas Randen. Acțiunea piesei se desfășoară în perioada ocupației franceze în Vietnam.

■ **COLECTIVELE** teatrale „Sinke" și „Tiughei" din Japonia au montat pe scena Teatrului „Haiiudza" din Tokio dramatizarea romanului „Munții tăcuți" de scriitorul progresist Sunao Tokunaga, care prezintă lupta muncitorilor și țăranilor japonezi pentru drepturi democratice.

■ **LA TEATRUL** din Uppsala (Suedia) a fost pusă în scenă sub conducerea regizorului german Erwin Piskator piesa **„Război și pace"**, după romanul lui Lev Tolstoi.

LITERARE

■ **ROMANUL** scriitorului sovietic Aleksandr Ciakovski, „Un an din viață", a apărut de curînd în traducere italiană. Ciakovski este socotit de pe acum un talent promițător.

■ **SCRIITOAREA** haitiană Marie Chauvet a publicat la Paris prima sa carte, „Dansul Vulcanului", o evocare a moravurilor țării sale.

■ **UN SUCCES** de librărie neașteptat cunoaște romanul tînărului scriitor progresist francez Paul Guimard, „Rue du Hâvre", dedicat mahalalelor pariziene.

■ **„PATRU OAMENI ÎN UMBRA"** se intitulează romanul lui Eric Piquet Wicks, închinat luptei eroilor Rezistenței franceze. Romanul descrie aspecte dramatice ale luptei maquisarzilor împotriva gestapo-ului.

■ **JEAN PIERRE AUMONT**, cunoscutul actor francez de cinema, a pregătit pentru tipar o nouă versiune a „amintirilor sale provizorii", în care trece în revistă peripețiile vieții de actor de cinema, neajunsurile și riscurile legate de această meserie, succesele și înfrîngerile sale.

■ **DE CURÎND** s-au sărbătorit în Anglia 100 de ani de la nașterea scriitorului Joseph Conrad, polonez originar din Ucraina. După o viață aventuroasă de marinar, el a început să scrie la vîrsta de 38 de ani. Romanele sale, printre care „Lordul Jim", și „Taifun" sînt considerate reprezentative ale genului de aventuri marinărești.

■ **BIBLIOTECA** Școlii de Arte și Meserii din Viena adăpostește cea mai mare carte din lume. Ea măsoară 1,90 m. în înălțime și 0,90 m. lățime. Este vorba de un atlas anatomic, a cărui imprimare a durat șapte ani, din 1823 pînă în 1830.

■ **CEA MAI MICA** carte din lume se găsește la Muzeul din Padova—Italia. Ea măsoară 10 mm./6 mm. Imprimată în 1897, ea conține 208 pagini și reproduce scrisori redactate de Galileo Galilei.

■ **CEA MAI GREA** carte din lume aparține Greciei. Este vorba de „Parga", o istorie a provinciei Itaca. Greutatea sa este de 80 kg.

■ **CEA MAI VOLUMINOASĂ** carte aparține Chinei. Este vorba de un dicționar intitulat „Tuchu-Tchi Tcheng", care numără 5.020 volume. Fiecare volum cuprinde 170 pagini. Acest dicționar a fost imprimat la începutul secolului XVIII, în urma ordinului Împăratului Kien Lung.

● **SCRIITORUL** Vladimir Pozner care a fost bun prieten cu Maxim Gorki, a publicat de curînd la Paris un volum de amintiri și documente inedite despre marele scriitor sovietic.

■ **CARTEA** lui Danilo Dolci, „Anchetă la Palermo", un tablou sfîșietor al mizeriei care domnește în Italia de sud, se traduce simultan în momentul de față în Franța, Elveția și R.F.G.

■ **„POEMELE REVOLUȚIONARE"** ale poetului bulgar Nicolai Vaptzarov au fost traduse de curînd în limba franceză și publicate de către Editura Seghers.

■ **SCRIITORII** din Republica Cehoslovacă au aniversat zilele acestea zece ani de la moartea lui Egon Erwin Kisch — maestrul reportajului modern. Reportajele lui Kisch despre Australia, China, Mexico, S.U.A. și U.R.S.S. sînt cunoscute în întreaga lume. În cei 27 de ani petrecuți departe de patria sa, Kisch a cutreierat toate continentele, a vizitat peste 60 de țări.

■ **ÎN ITALIA** s-au aniversat recent 50 de ani de la moartea scriitorului Edmondo de Amicis, cunoscut lumii întregi prin cartea sa „Cuore".

■ **SCRIITORUL** chinez Yang Shuo a publicat de curînd la Pekin romanul „O mie de mile în țara iubirii", în care povestește episoade dramatice din lupta voluntarilor chinezi în timpul războiului pentru apărarea Coreei.

■ **SCRIITORUL** american de romane polițiste Raymond Chandler a publicat de curînd o carte intitulată pur și simplu „Arta de a ucide", un fel de manual al crimei...

VITRINA CU CARȚI

MARCEL BRESLAȘU: „Dialectica poeziei"

Cunoscută în parte din paginile periodicelor noastre, mult așteptata „Dialectica poeziei" a apărut în librării. Lipsa destul de îndelungată a lui Marcel Breslașu din vitrina cu noutăți este recompensată pe deplin de acest volum cu peste 300 de pagini. Autorul își subintitulează cartea „Cîntece despre cîntec". Într-adevăr, ea este rodul unei îndelungate meditații asupra poeziei, în special, și a artelor în general, asupra specificului lor și a muncii de creație, asupra tehnicii și a „flăcării sfinte", dar în locul unui sec tratat de estetică vom afla între scoarțele ei cea mai autentică poezie.

Orice recomandare a „Dialecticii poeziei" care nu apelează la text, riscă să nu cuprindă întreaga poezie a volumului și, implicit, să nu-și atingă scopul. Dacă cineva i-ar reproșa poetului lipsa emoției și prea marea luciditate, își va afla răspunsul chiar în volum: „Gîndiți că-i joc? / Și că nu doare? / De loc! / I-o formă de pudoare!". Cititorul atent va afla „lacrima de foc" și în jocul de cuvinte, probă de mare virtuozitate în minuirea limbii: „Da! a da ți-e datul! Dar / Nu uita că-i dar din dar! / Către cele patru vînturi / Cele cînturi să le vînturi".

Mesajul lui Breslașu se află răspîndit în întregul volum și nu-i unul care, după cum s-ar părea, se adresează publicului limitat al creatorilor. Oricine poate să mediteze asupra îndemnului poetului: „Privește-n viață / Cu ochiul deschis / Dincolo de ceață! / Dar nu și de vis...".

Radu RUPEA

A. IOSEFINI și P. PINTILIE: „Paiațe și oameni"

Romanul ne dezvăluie adevărata față a lumii bîlciurilor, din vremea stăpînirii burgheze, unde totul e făcut să amețească privirile, să încînte și să distreze și unde, în spatele decorurilor țipătoare ce limitează privirile spectatorilor, se consumă, tăcute și nestiute de nimeni, răscolitoare drame. Dincolo de fardurile groteşti și de zîmbetele artificiale aninate pe buzele „vedetelor", cartea ne face să intuim tragedia celor care cu lacrimi în suflet se dau peste cap în tumbe caraghioase spre a smulge publicului, alături de zîmbetele de o clipă, și cei cîțiva gologani necesari existenței.

În această lume, în care oamenii sînt considerați simple paiațe de către cei care trag profituri în urma acestei metamorfoze, singurul lucru ce le luminează sufletele umilite este pasiunea sinceră pentru arta lor, pasiunea ce-i leagă de viața din arenă, care-i atrage ca un magnet nevăzut în lumina reflectoarelor și-i face să nu evadeze, să nu lase totul baltă, în ciuda greutăților și a vieții mizerabile datorită asupririi la care sînt supuși.

Un astfel de om este și eroul cărții, Aurel Baciu, orfan sărac, contaminat de „microbul circului", care mistuit de marea sa pasiune, luptă din toate puterile, îndurînd în tăcere cele mai mari umilinți, spre a-și realiza idealul, purtat de mic într-un colțișor ascuns al sufletului. Alături de el, se împletesc sau se despletesc destinele celorlalți artiști, paiațele-oameni, singurii capabili de sincere și puternice sentimente, în această lume viciată de germenul capitalismului, — dar zdrobiți de realitatea crudă a acestei vieți plină de contradicții sociale, care face din ei adesea hoți sau excroci.

V. MAȘEK

ROMAIN ROLLAND: „Colas Breugnon"

Colas Breugnon este un meșter tîmplar, sculptor desăvîrșit, un gurmand rafinat căruia îi place să chefuiască și să iubească cu frenezie, în sfîrșit este un om pregătit să-i înfrunte chiar și pe Plutarh. Colas Breugnon, afișează bunul simț în mod ostentativ, urăște ipocrizia burghezilor și se revoltă împotriva superstițiilor. Într-un cuvînt, Colas este un om independent, dar în același timp și un membru pasionat al colectivității, capabil să antreneze masele. Colas Breugnon iubește munca cu o pasiune instinctuală căreia îi dăruiește întreaga sa forță și gîndire. El nu se poate izola de lume și de aceea nu poate tolera vrajba dintre oameni. La luptă ca și la chef, Colas nu e niciodată singur și din acest punct de vedere cartea are o semnificație umană profundă.

Îl vedem rînd pe rînd pe Colas pierzîndu-și nevasta, o femeie plină de virtuți care nu a cunoscut decît un singur zeu în viață, acela al muncii, pierzîndu-și casa, banii, picioarele și totuși acest francez simplu nu renunță la optimismul său. Cartea este și o satiră inteligentă la adresa moravurilor aristocrației și burgheziei franceze. O ironie suculentă se desprinde din fiecare pagină citită. Rîsul izbucnește fără reținere sau falsitate. Colas Breugnon biruitor asupra bolii, a morții, a războiului, ca și asupra necazurilor cotidiene revarsă același umor de zile bune. Pe măsură ce-l cunoaștem mai bine, Colas devine din ce în ce mai grandios.

„Colas Breugnon" este o carte care cinstește valorile umane și spirituale ale Franței, o carte care odihnește simțirea, o carte care nu se uită ușor.

G. CUIBUȘ

Vasile Toneanu

de acad. VICTOR EFTIMIU

Un sfert de veac se împlineşte de cînd a murit Vasile Toneanu, unul dintre cei mai străluciţi comedieni ai noştri, din generaţia lui Ion Brezeanu, Petre Liciu, Ion Niculescu, N. Soreanu, Maria Ciucurescu şi alţii care au ilustrat, în jurul anului 1900 şi cîteva decenii mai tîrziu, prima noastră scenă.

Coleg de clasă şi bun prieten cu Iancu Brezeanu, pe care l-a îndrumat pe calea rampei, Vasile Toneanu a intrat în teatru după Ion Niculescu şi înainte de N. Soreanu.

Născut în 1859, în comuna Tonea, din Ialomiţa, licenţiat în drept, premiant I al Conservatorului de declamaţie din Bucureşti, a fost angajat la Teatrul Naţional de către I. L. Caragiale, în stagiunea 1888—1889. După un an se căsătoreşte cu Virginia, fata lui Iorgu Caragiale. A jucat pînă în 1925, cînd se îmbolnăveşte, peste două sute de roluri, printre care cele mai de seamă sînt: Zoil, din „Fîntîna Blanduziei", Tache Farfuride şi Ghiţă Pristanda din „O scrisoare pierdută, Doctorul Şmil, din „Apus de Soare", Cărăbuş, din „Dom Vagmistru" al lui C. Grigoriu. Iliuţă din propria-i piesă „Tudorache Sucitu, Zelig Şor din „Manasse", Ştrul din „Curcanii" lui Gr. Ventura, pe Figaro din „Nunta lui Figaro", pe Gavroche din „Mizerabilii", pe Scapin din „Vicleniile lui Scapin" şi-n alte cinci comedii de Molière, pe Crispin din „Nebuniile amoroase" a lui Regnard, pe Straforel din „Romanţioşii" lui Rostand, pe valetul Lutz din „Heidelbergul de altădată", pe Beck din „Prostul", de Ludovic Fulda, pe cizmarul din „Lumpatius Vagabondus", pe Jupan din „Voevodul ţiganilor", în piesele lui Sudermann, în comediile lui Shakespeare, Goldoni, Cehov, roluri atît de diferite unul de altul, interpretate cu umor, vervă, duioşie şi simplicitate.

Actor cu bogate resurse, Vasile Toneanu ca şi fiul său, Costică, excela în tipurile de june-comic cam găgăuţă.

A debutat în „Doctor fără voie" de Molière, jucînd pe Diaforus-fiul, rol învăţat la Paris cu Got, de la Comedia Franceză.

Temperament optimist, luminos, Toneanu îşi desăvîrşise arta la Paris şi aducea o vervă unită cu graţie, acel brio cultivat în teatrele metropolei şi care i-a prilejuit altitea creaţii, fie pe prima noastră scenă, fie pe scenele grădinilor de vară, în special la Raşca, unde avea ca parteneri aceiaşi admirabili camarazi de la Teatrul Naţional şi cu care juca savuroase comedii franceze sau localizări germane.

„Lăcustă-Vodă" din „Sînziana şi Pepelea", demagogul din „Scrisoarea pierdută" sau Zelig Şor din „Manasse", Vasile Toneanu a trecut prin marele repertoriu romînesc, lăsînd o dîră care nu va fi uşor acoperită.

A scris, în colaborare, şi o comedie: „Tudorache Sucitul", în care strălucea ca interpret, alături de Petre Liciu şi Ion Brezeanu.

Cu Petre Liciu a avut un duel artistic din care nu Vasile Toneanu a ieşit învins: a jucat şi el pe doctorul exotic din „Punctul negru" şi, acolo unde Liciu făcuse un fel de arap diabolic, Vasile Toneanu realiza un om ca toţi oamenii, bun, mîhnit şi înduioşător. O lacrimă vibra în glasul lui Toneanu şi chema alte lacrămi.

Cei ce l-au văzut numai pe scenă, nu ştiu ce comoară de om era actorul comemorat azi.

Totdeauna vesel, surizînd, cu ochii mici, avînd la îndemînă cea mai proaspătă anecdotă, Vasile Toneanu era una din acele întîlniri care îţi luminează o zi întreagă.

Din firea lui comunicativă se revărsa şi pe scenă acel fluid care trecea rampa şi cucerea publicul, cum rareori a fost dat unui actor. Îşi dispunea spectatorii de la prima intrare în scenă: comicul lui era luminos, azurat.

Simplu, spontan, exuberant şi optimist, Vasile Toneanu a trăit cum a jucat şi a jucat cum a trăit. Dacă n-ar fi fost o boală cruntă să-i fure picioarele, l-am mai fi aplaudat încă mulţi ani alături de Brezeanu, de Soreanu şi de camarazii săi mai tineri.

Dar Vasile Toneanu a fost doborît şi a tînjit ani întregi, pe patul de suferinţă, cu acelaşi surîs bun în ochii care se micşorau şi cu aceiaşi adulmecare strengărească a unei glume ce plutea-n văzduh.

A avut norocul unor copii buni, care i-au înseninat cei din urmă şi cei mai grei ani ai unei vieţi prea scurte. vai...

Moartea l-a dezrobit pe bietul Vasile Toneanu, dar ne-a pedepsit pe noi, care am pierdut o inimă voioasă, un comedian mult înzestrat, o pasăre rară din stolul celor ce s-au dus, al celor ce se depărtează, tot mai mult, la orizontul marii feerii teatrale.

Dacă am avut şi am pierdut atîţi actori de seamă ne consolează gîndul că ne putem lăuda şi azi cu o pleiadă de comici cari nu sînt mai prejos decît cei de odinioară... Ion Iancovescu, Ion Manu, Ion Fînteşteanu, Costache Antoniu, Vasiliu-Birlic. Al. Giugariu, Radu Beligan, Marcel Anghelescu, Natasa Alexandra. — ca să nu vorbim decît de slujitorii Teatrului Naţional — sînt nume care stau cu cinste alături de marii precursori, începînd cu Ştefan Iulian şi sfîrşind cu Cazimir Belcot.

Nu-i deloc uşor să fi în faţa unui asemenea adversar, mai ales că floretele nu sînt apărate la vîrf şi portul măştii de metal e interzis în timpul exerciţiilor. Din acest punct de vedere, „partenera" poate fi foarte periculoasă...

Fotografia: S. ŞTEINER

VIITORI ARTIŞTI

40 de minute cu actorii de mîine de la Institutul de Teatru

Dragi cititori, în dorinţa de a vă oferi un reportaj inedit, ne-am adresat agendei artistice. Între „Don Gili de Ciorap Verde" şi „Nota zero la purtare", ne-am gîndit că ar fi poate mai interesant să vă oferim în locul unui reportaj cu actori profesionişti, unul despre cei care se pregătesc în momentul de faţă pentru reflectoarele şi emoţiile scenei.

Am mai călcat de asemenea o tradiţie nescrisă, dar nu mai puţin puternică, potrivit căreia reportajele printre studenţii Institutului de Teatru au în vedere studenţii ultimului an, care se află în pragul carierei lor actoriceşti. Am preferat să vorbim despre studenţii din anii mai mici, convinşi că vom găsi pentru dv. şi aici suficiente lucruri interesante şi demne de relevat.

★

Reportajul a început printr-o scurtă discuţie cu decanul Institutului de Teatru, George Dem. Loghin, pe care l-am rugat să ne pună în curent cu problemele specifice tinerilor actori în devenire şi cele ale învăţămîntului lor artistic. Cu amabilitatea sa caracteristică, tovarăşul Loghin... ne-a refuzat. De altfel avea perfectă dreptate. Era ora 9,10. De la ora 9 studenţii îl aşteptau pentru un curs. Mi-a oferit însă programul de studiu. Între un curs de machiaj şi un altul de... (deocamdată, preferăm să păstrăm surpriza) l-am ales pe cel din urmă.

Am găsit aşadar o clasă din anul III al institutului, făcînd... scrimă. Preocuparea ar putea să pară bizară celor ce nu sînt obişnuiţi cu culisele teatrului, dar în cadrul învăţămîntului artistic ea are un rost bine precizat. Maestrul Pellegrini, sub a cărui grijulie priveghere studenţii şi studentele execută cvinte, fandări şi parade care aduc aminte de „Cei trei muşchetari", ni-l expune de la început:

— Arta mişcării scenice, precizează maestrul Pellegrini, cuprinde mişcarea scenică, dansul scenic, scrima şi lupta scenică. E unul din cursurile importante, fiindcă spectatorului i s-ar părea bizar să vadă un actor purtînd de pildă — într-o piesă de epocă, pelerina ca pe un palton, sau spada în dreapta. Cunoaşterea acestor amănunte, a gesturilor şi aptitudinii specifice fiecărei epoci, o îndeplineşte cursul de arta mişcării pe scenă.

— Amănunte?

— Un amănunt care poate fi interesant: la examenele ce vor începe peste 10 zile, studenţii şi studentele vor prezenta o scenă ce conţine 180 de mişcări, fiecare trebuind să fie perfect cunoscută ca poziţie, gest, atitudine, etc. de către fiecare student şi studentă. Acest fapt, ca şi altele, ne-au atras recent elogiile directorului Institutului de Teatru din Leningrad, care ne-a vizitat.

— Înainte de a trece mai departe, v-aş fi recunoscător — în numele cititorilor noştri — dacă aţi putea să ne relevaţi anumite momente din amintirile dv. personale în teatru, care au rămas pînă acum ascunse spectatorilor.

Maestrul Pellegrini se gîndeşte cîteva clipe.

— Da. În „Don Juan", de pildă, în scena atacului asupra lui Don Juan, regretatul maestru Băltăţeanu, care juca acest rol s-a îmbolnăvit în ultimul moment de icter. Ca atare, nu avea voie să facă mişcări violente. A trebuit să refac desenul luptei în aşa fel, încît deşi regretatul Băltăţeanu nu a făcut nici o mişcare, spectatorii au avut impresia că a fost o luptă în toată puterea cuvîntului. Evident, e vorba de unele trucuri profesionale...

Şi nu este singurul caz. În teatru se ivesc uneori momente neaşteptate, a căror rapidă soluţionare nici nu e băgată de spectatori. În „Mizerabilii" de pildă, în scena baricadei, explozivul care trebuia să arunce în aer baricada nu a explodat la timp, ci cu oarecare întîrziere. Evident emoţii, transpiraţii. Dar spectacolul a ieşit bine pînă la urmă.

Lennie din „Oameni şi şoareci", face scrimă

Unul dintre studenţii talentaţi ai anului III e Constantin Băltăreţu, despre care oamenii de specialitate fac pronosticuri favorabile. Pare-se de altfel că a făcut dovada aptitudinilor sale pentru teatru, în rolul lui Huhu din „Peer Gynt" şi cel al lui Egorov, secretarul de partid din „Invazia".

— Preocupări?

— Examenele: preocuparea nr. 1. Şi apoi evident, literatură, pictură, muzică şi celelalte.

— În ce constă examenul?

— Pregătesc personajul Lennie din piesa „Oameni şi şoareci" de Steinbeck.

Facem cîteva observaţii asupra personajului şi a teatralizării pe care a întreprins-o însuşi Steinbeck după romanul său „Oameni şi şoareci". Interlocutorul nostru se dovedeşte a fi bine documentat asupra condiţiilor, de toate felurile, care au produs această piesă.

— A trebuit să mă documentez serios în ceea ce priveşte literatura americană de „ultima oră": Hemingway, Steinbeck, Faulkner... În momentul de faţă, datorită maestrului Sahighian în a cărui clasă sînt, cred că am izbutit să intuiesc exact structura personajului...

★

Am fost nevoiţi să renunţăm la restul reportajului. Ni s-a ivit un concurent: un reporter-foto. Trebuie să ştiţi că apoape nimeni nu rezistă unui foto-reporter. Aparatul de fotografiat şi „megafleşul", au în ele o putere de seducţie căreia se pare că e greu să-i rezişti.

Aşa că, din spirit colegial şi fiindcă întrebările noastre s-au terminat (ca şi spaţiul, de altfel)... cedăm terenul fotoreporterului, care şi-a ales — de altfel tot pentru dv. — poza de mai sus.

Geo FLORIAN

Cronica gastronomului

Salata verde

Nu suferea Costache nici cea mai mică obiecţie asupra unei mîncări de el gătită, în schimb nu s-a pomenit să fi gustat vreo mîncare ieşită din altă mînă, fără să-i găsească un cusur, cît de mic. Dar se întîmpla ca tusa cu junghiul şi tot sacul îşi găsească petecul. Costache şi-a găsit o stăpînă... de soră. Era o cadână ce nu intrase încă în al optsprezecilea an al vieţii, dar sprintenă ca o zvîrlugă, îndrăzneaţă şi cu ascuţită limbă. De privinţa asta Costache nu avea de ce să se supere: îi semăna. Şi iată că puştanca asta care pusese la inimă toate ironiile şi zeflemelele pe care Costache nu înceta să le îndrepte împotriva bunicii ei şi surorii lui la fiecare masă, a avut cutezanţa să vie, unde? Chiar la el acasă şi să-l înveţe, ce? Să gătească! Dacă s-a mai auzit! Pe el, Costache, atoateştiutorul şi atoatefăcătorul, bucătarul bucătarilor şi meşterul meşterilor. N-o să uite el, Costache, necuviinţa asta cît e zilişoare o avea şi, mai ştii? se prea poate s-o şi şteargă din testament! Dar mai bine să spun cum a fost, că face!

Poftise Costache de ziua lui onomastică vreo cincisprezece inşi la prînz. Ce să mai lungim vorba? Întreaga familie cu toată pojiţia. Convocarea era pentru ora unu şi jumătate. Pe la ameaza, pe cînd îşi turna Costache, ca omul la o zi ca aceea, un păhărel de vermut alb, aruncîndu-şi ochii pe geam, numai ce vede pe soră-sa, cu fiica şi fiica fiicei, Didina, care avea sub braţ un pachet mare, apropîndu-se de intrare.

— Ce, au înnebunit? se otări Costache. Le-am spus doar limpede şi în bună şi inteligibilă romînească să se înfăţişeze la ora unu şi jumătate. Ce caută ele aici, la ora asta?

Cînd a prins a zbîrnîi soneria însă, n-avu încotro şi le deschise. Felicitări, pupături, etc. Dar Costache nu se putea stăpîni:

— Ce v-a făcut pe voi să veniţi aşa devreme? N-am pus nici friptura la cuptor.

— Tocmai, sări Didina.

— Nu-nţeleg!

— Uite ce-i, moş Costache, începu copila, ştiu că bagi miel la cuptor şi m-am gîndit să-ţi aduc salată verde.

— Dar ce, eu n-am salată?

— Ştiu eu că ai, dar, nu te supăra, salata n-o faci mata chiar aşa bine ca pe toate celelalte.

— Iaca! Şi-ai să mă înveţi tu! Mai bine îl învăţai pe tată-tu...

— Costache! interveni sever soră-sa.

— Apoi, drăguţă, urmă Costache, nu-i nevoie să-l înveţi pe dracul să tragă cu tunul, că ştie.

— Ochire directă cu luneta, spuse mama fetiţei, al cărei soţ era artilerist.

— Ba şi indirectă, dacă doreşti, răspunse îmbufnat Costache.

— În orice caz, reluă vorba soră-sa, lasă fata să facă salata şi pe urmă spune ce vrei.

Intrară toţi în bucătărie. Fetiţa desfăcu pachetul în care erau foi de salată verde şi o scafă de lemn din care se răspîndi un uşor miros de usturoi.

— Asta ce-i? întrebă Costache.

— Asta-i scafa pe care o are bunita de la bunica ei. Aproape că nu există casă ţărănească în care să nu se afle un asemenea vas. Mă mir că nu ţi-o aminteşti, că doar aţi copilărit sub acelaşi acoperiş. Mirosul de usturoi pe care-l răspîndeşte e opera mai multor generaţii.

— Bre, bre, bre! se prefăcu a se minuna Costache, dar multe mai ştii! Dar fata se apucase de treabă şi nu-l mai asculta. A spălat pe-o parte şi pe alta, foaie cu foaie la robinet, apoi le-a aşezat într-o sită şi-a început să le scuture.

— Trebuie să se scurgă toată apa, nu-i aşa? Costache privea şi tăcea. La un moment dat, luă un cuţit de bucătărie şi-l întinse fetei:

— Taie-le că-s prea mari!

— Pardon! Salata nu se taie cu cuţitul, se rupe cu mîna, uite-aşa!

Costache se stăpînise. Pe măsură ce executa, fata dădea explicaţii.

— Acuma, că foile-s uscate, e rîndul scafei, spuse ea. Fii atent. Aşez foile de salată în ea.

Costache îi aruncă priviri ucigaşe.

— Untdelemnul, urmă ea, trebuie turnat în aşa fel, încît fiecare foaie să fie bine unsă, pe ambele părţi. Numai pe urmă torni oţetul sau zama de lămîie. Cînd e aproape să serveşti şi nu înainte, amesteci bine şi ai o salată făcută după toate regulile artei.

Costache amuţise. Dar în timpul mesei, pe cînd toată familia o felicita pe Didina pentru felul în care a preparat salata, Costache a mîrîit, printre dinţi:

— Salba dracului!

PĂSTOREL

PRECOCITATE

Desene de C. FLORIAN

— Ţi-am mai spus tăticule: buletinul „Pronosport" nu se completează în timpul lecţiilor!...

— Aşa face întotdeauna, dar pînă la urmă tot îi încalţă...

— Care din voi e tanti?

— Eu, puişor, nu vezi că am poşetă?...

Ştiinţa şi VIAŢA

Gîndurile pot conduce maşinile!

În ziare au apărut de curînd cîteva date în legătură cu o mînă mecanică de fier, care lucrează conform poruncilor creierului. Am primit o seamă de întrebări despre această realizare extraordinară a ştiinţei moderne. Cum este construită? Cum lucrează? Nu este cumva vorba despre o simplă glumă?

Că nu e o glumă, o pot afirma vizitatorii expoziţiei internaţionale de la Bruxelles. Printre numeroasele exponate ce se găsesc în pavilionul sovietic, se vede şi o instalaţie cu totul neobişnuită. Deasupra unei cutii nu prea mari, din materie plastică şi metal, se află modelul unei mîini de om. Închipuiţi-vă că vă apropiaţi de acest model. Sînteţi rugat să vă puneţi la mînă o mică brăţară de metal, care e legată prin nişte fire de un aparat. Apoi, sînteţi invitat să vă gîndiţi că vă strîngeţi pumnul. Ei bine, ce aţi spune dacă în clipa în care v-aţi gîndit că v-aţi strîns pumnul, mîna mecanică artificială ce se află deasupra cutiei... a şi făcut-o! De necrezut, nu-i aşa? Şi totuşi, chiar astfel se întîmplă! Dumneavoastră nu vă mişcaţi nici degetul: nu faceţi decît să vă gîndiţi la mişcarea pe care o doriţi. Puteţi să strîngeţi sau să deschideţi mîna artificială mai repede sau mai încet, după cum *vă gîndiţi*. Puteţi să faceţi mişcări energice sau delicate, să spargeţi nuci sau să apucaţi un obiect de sticlă — tot numai cu ajutorul comenzii făcute în gînd! Este deci suficient să vă gîndiţi, fără a face nici o mişcare. Mîna de fier vă ascultă porunca şi vă îndeplineşte instantaneu dorinţa!

E o vrăjitorie? Nu, desigur. Este o realizare ştiinţifică perfect reală, a cărei explicaţie vom încerca să o dăm în rîndurile următoare.

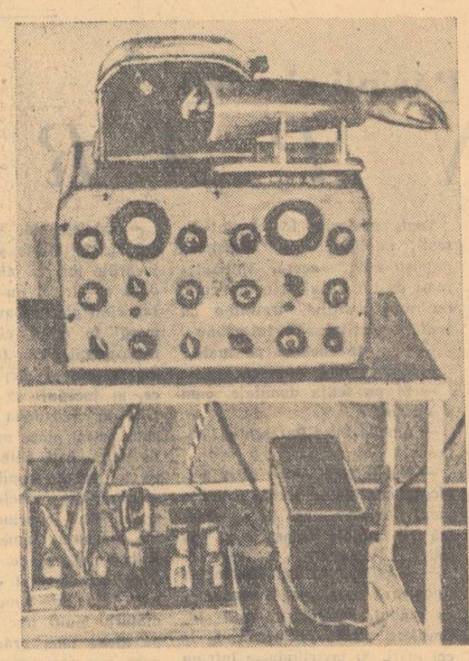

Biocurenţii

Mai întîi trebuie să ştiţi că orice activitate care are loc în organismul nostru, este însoţită de formarea unor curenţi electrici — foarte slabi, este adevărat, dar totuşi existenţi. De pildă, cînd mişcăm un deget, se contractează un muşchi şi la naştere imediat un slab curent electric. Funcţionarea inimii dă de asemenea naştere unor curenţi electrici care, captaţi şi înregistraţi de aparatele speciale numite „electrocardiografe" servesc la punerea diagnosticului precis al unor boli ale acestui neobosit motor al corpului nostru. Iată deci că organismul este un izvor nesecat de curenţi electrici, „biocurenţi" cum se numesc (de la *bios*, viaţă).

Dar... nu numai atît. Chiar şi creerul emite anumiţi biocurenţi. Cînd dormim, ei sînt mai slabi, au alte caracteristice decît atunci cînd sîntem treji şi gîndim intens. Dacă creerul este bolnav, aceşti biocurenţi captaţi de aparatul numit „electroencefalograf" servesc la punerea diagnosticului bolii (epilepsie, tumori, etc.). Şi-multan, miliardele de celule nervoase ce formează creerul dau naştere la nenumăraţi curenţi electrici.

Să zicem că dăm o comandă mîinii — vrem să strîngem pumnul. Ce se întîmplă? Creerul trimite pe calea anumitor nervi biocurenţi spre muşchii ce înfăptuiesc respectiva mişcare. Ca răspuns la aceste comenzi, în muşchi se ivesc alţi biocurenţi, ce se pot înscrie şi măsura.

★

Iată, deci, elementele care i-au călăuzit pe constructorii mîinii mecanice pe care am descris-o mai sus. Trebuie spus că această mînă a fost construită pentru prima dată în 1957, la Institutul central de cercetări ştiinţifice pentru construcţia protezelor din Moscova. Printre realizatori, se numără specialişti ca A. E. Korbinskii, A. Ea. Sîsin, M. L. Teitlin, Ea. S. Iacobson, M. Breido şi V. Gurfinkel, medici, ingineri, tehnicieni.

Iată, după descrierea autorilor, (făcută în revista „Tehnica Molodeji") cum funcţionează mîna condusă de gîndurile omului.

Slabii curenţi biologici ce iau naştere în muşchi, sînt captaţi cu ajutorul brăţării, în care se găsesc un fel de cupe umplute cu o pastă bună conducătoare de electricitate. Aceşti curenţi sînt conduşi apoi la o instalaţie electronică, ce îi amplifică şi-i trimite mai departe instalaţiei „mîinii mecanice".

Aici, deschiderea şi închiderea pumnului este determinată de mişcările unui piston, ce se află în interiorul unui cilindru cu ulei. După cum intensitatea curenţilor din muşchi e mai mare sau mai mică, mişcările pistonului se fac mai rapid, sau mai lent, mai puternic sau mai slab. Mişcările pistonului, cu ajutorul unei pîrghii, sînt transmise mîinii mecanice care se mişcă.

Iată, aşa dar — simplificat la maximum — mecanismul „mîinii puse în mişcare de gîndurile omului".

Deocamdată, această mînă nu poate face mişcări complicate. Ea se închide şi deschide, atîta tot. Dar, pe viitor... vor fi posibile mişcări din ce în ce mai complexe. Gîndiţi-vă că această instalaţie nu a fost împlinit decît un an şi deja ea este mult mai bine pusă la punct decît primul model!

Maşinile viitorului

Care pot fi utilizările viitoare ale acestei instalaţii? Nenumărate! Oamenii vor putea realiza cu ajutorul mîinilor artificiale lucrări în locuri în care n-ar putea pătrunde — de pildă, în locuri contaminate radioactiv, la reactoarele atomice, etc. Aceste lucrări vor putea fi făcute mult mai bine decît cu manipulatoarele actuale.

Gîndiţi-vă însă că aceşti curenţi electrici pot fi trimişi foarte uşor prin radio. Avînd deci în faţă un aparat de televiziune şi un transmiţător... de gînduri, vom putea participa din camera noastră, în mod activ, la expediţii în adîncurile mărilor, la călătorii interastrale. Vom putea manevra butoane, pîrghii, aparate, vom putea cobori pe fundul mării sau ieşi din nava interastrală, fără să ne părăsim camera!...

În ce priveşte medicina, aici aplicaţiile mîinii mecanice sînt prevăzute încă de pe acum. S-a şi făcut proiectul unei proteze pentru cei cărora li s-a amputat mîna. Prevăzuţi cu un amplificator uşor, portabil (pe bază de semiconductori) ei vor putea face mişcări destul de complicate cu ajutorul mîinii mecanice.

Dar nu numai atîta. Pe acelaşi principiu, se vor putea da ajutoare celor bolnavi în urma poliomielitei — şi se vor putea reeduca muşchii atrofiaţi. De asemenea, plămînul de oţel va putea funcţiona mai bine, respiraţiile fiind ordonate de însuşi creerul.

Şi însfîrşit, după imaginea a însuşi autorilor acestui minunat aparat, închipuiţi-vă un avion al cărui aviator *nu pune mîna* pe comenzi. El se gîndeşte... şi gîndurile sale sînt transmise diferitelor piese ale avionului, care execută în aer cele mai îndrăzneţe acrobaţii. Cu viteza gîndului — deci mult mai repede decît ar putea s-o facă muşchii — avionul ascultă de poruncile pilotului.

Dr. L. PETRESCU

Plămîni din materie plastică

Doctorul nigerian Ogpa a prezentat la „Royal College of Surgeons" din Londra modelul unui plămîn din materie plastică şi care reproduce cu o exactitate absolută plămînul unui om. Doctorul Ogpa a procedat în felul următor. Un plămîn extirpat dintr-un cadavru este ţinut în apă rece pentru a-şi menţine forma normală. Apoi, o soluţie de materie plastică lichidă este injectată încetul cu încetul, pînă se umplu toate ramificaţiile. Cînd materia plastică s-a solidificat, „mulajul" pulmonar este îndepărtat cu ajutorul unor acizi. Acest model de plămîn, cu trei „dimensiuni", va aduce preţioase servicii specialiştilor.

Cercetări paleologice cu ajutorul fosforului

Cercetînd nişte urme găsite într-un loc unde locuiseră indienii din epoca preistorică, doctorul Dietz din Maddison a observat că solul era în unele locuri foarte bogat în fosfor. De unde venea acest fosfor? Probabil că fosforul solubil care provine din oasele animalelor şi din resturile de hrană, a pătruns în sol şi s-a combinat cu anumite elemente minerale cum ar fi fierul, aluminiul şi calciul. Ulterior, ploile care au căzut în acel loc n-au mai putut să spele pămîntul de aceste săruri stabile.

În acest fel, s-a descoperit o nouă metodă pentru a găsi locurile care au fost locuite în vechime de oameni, chiar dacă nu se vede nici o urmă, nici un indiciu. Prin analiza solului s-ar putea descoperi zonele unde ar trebui să se facă săpături. Însfîrşit, fosforul ar putea să semnaleze locurile unde se ascund resturi de mamuţi şi de alte mari animale preistorice.

Lînă care nu intră la spălat

Cercetătorii Universităţii din Illinois au descoperit că adăugînd ceva mai puţin decît 1 la sută sulf în hrana oilor, lîna produsă de ele nu se mai contractă. Analiza cu raze X a acestei lîni a arătat că sulful se încorporează în fibră formînd „punţi" intermoleculare care împiedică nu numai contractarea ei, dar o fac şi mai rezistentă la acţiunea diferiţilor agenţi chimici.

„Fereastră spre viitor"

„ŞTIINŢA ŞI VIAŢA" *vă oferă, începînd cu acest număr, o nouă rubrică:* „Fereastră spre viitor". *Încercînd să evităm exagerările de care dau uneori dovadă scriitorii de literatură ştiinţifico-fantastică, vă vom prezenta aici diferite aspecte ale activităţii omeneşti într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Fantezia scriitorilor se va bizui pe cunoştinţele actuale şi pe perspectivele deschise de cercetările în curs.*

Noi bogăţii în plante

— Îmi permiteţi să vă prezint nouul nostru zăcămînt de aur? Iată-l aici. L-am semănat în primăvara aceasta... Nu, nu este o glumă şi nici o greşală de tipar. Aţi citit bine: e vorba de aur... care a fost semănat.

Pentru că aceasta pare a fi o metodă a viitorului — o metodă comodă pentru a extrage din pămînt elementele cele mai căutate. Oamenii de ştiinţă au constatat că bine cunoscuta „coadă calului" dacă creşte pe un teren ce conţine oricît de puţin aur, izbuteşte să concentreze acest aur de 600 de ori. Astfel, se ajunge ca o tonă de cenuşă a plantei „coada calului" să conţină chiar şi 125 de grame de aur. Nu e deloc de lepădat!

Şi, orice s-ar spune, există şi elemente chiar mai preţioase decît aurul. Să luăm, de pildă, seleniul. Acest element este folosit azi foarte mult în electronică, în celulele fotoelectrice şi este căutat de fizicieni.

Ei bine... putem cultiva şi seleniul! Pentru asta, este suficient să semănăm planta „Astragalus racemosus". Chiar dacă solul pe care creşte această plantă nu conţine decît 5 părţi de seleniu la 100.000, totuşi planta concentrează atît de mult seleniu în ţesuturile ei, încît acesta ajunge să reprezinte 5 la sută din greutatea cenuşii plantei.

O să spuneţi că aceste presupuneri reprezintă viziuni fantastice rezervate viitorului îndepărtat? În acest caz, daţi-ne voie să vă contrazicem, pe baze de fapte reale. Ţinîndu-se seama de largile utilizări ale seleniului în electronică, s-a şi început să se cultive Astragalus, ca o cale simplă de a se obţine cu uşurinţă seleniul.

Viitorul pare să ne rezerve încă multe surprize în legătură cu noile foloase pe care ni le pot aduce plantele. Astfel, ştiaţi că spanacul — banalul spanac — poate concentra cuprul din sol? Că scînteiuţa izbuteşte să concentreze mercurul în capsulele semincelor sale?

Poate că în viitor, cînd zăcămintele bogate de minereuri se vor mai rări, se va putea obţine totuşi cupru, aur, zinc şi numeroase alte metale şi metaloide din plante cultivate anume.

De altfel, utilizările plantelor nu se opresc aici. Ele reprezintă nişte indicatori preţioşi ai zăcămintelor ce se află sub pămînt. De exemplu, geologii ştiu că atunci cînd pe un petec de pămînt cresc tufişuri dese de Viola Calaminaria (pungulîţa, cum i se spune în popor), aceasta este o indicaţie sigură că sub stratul de pămînt se află zinc! Alte plante indică prezenţa cuprului, sau plumbului... Astfel de cercetări sînt de altfel întreprinse şi de specialiştii noştri geologi din ţară, cu rezultate foarte interesante.

Ing. A. B.

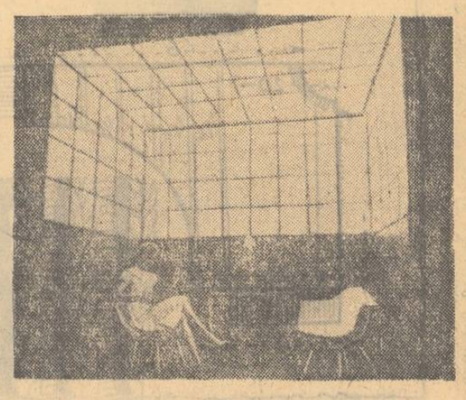

Plăci luminoase

Iată un nou procedeu de iluminare: plăcile luminoase, sau, cum a fost denumit în mod ştiinţific „electroluminiscentă". Despre ce este de fapt vorba? Despre nişte plăci de porţelan patrate, avînd latura de 20 centimetri. Aceste plăci sînt puse una lîngă alta, pe pereţi sau tavan: ele emit atunci o lumină plăcută, egal repartizată, care dă o iluminare raţională.

Acest fenomen a fost pentru prima dată realizat de savantul francez Georges Destriau, în 1936; el a legat două sîrme alimentate de o puternică sursă de electricitate, la un tub plin cu apă de mare. Apa sărată a servit ca un element condensator şi a devenit, în întuneric complet, slab luminoasă. Acelaşi principiu al condensatorului i-a inspirat şi pe constructorii de azi. Ei şi-au orientat cercetările spre folosirea cristalelor semi-conductoare, care servesc drept condensatori ce emit lumină.

O placă luminiscentă este compusă din trei elemente suprapuse în straturi, ca un sendvici. Pe o placă de oţel se întinde un element izolator pentru electricitate, de exemplu porţelan, care conţine sulfat de zinc cu fosfor. Acest porţelan e acoperit cu o emulsie transparentă conţinînd oxid de plumb. Cînd un curent alternativ circulă între placa de oţel şi emulsia bună conducătoare de electricitate, cîmpul electric care acţionează asupra izolatorului eliberează electroni din cristalele de fosfor şi bombardamentul atomilor de fosfor eliberează energie luminoasă.

Deocamdată, noul mod de iluminare, deşi foarte plăcut ochilor, nu este prea economic (consumă de 2 ori mai mult curent decît un bec ce ar da aceeaşi lumină). Dar... inventatorii pot ameliora această realizare.

FEMINA

Părinți și copii

DIN PARC

Avenit în sfîrșit primăvara, țesînd straj nou și bogat copacilor, florilor, grădinilor. Prin aleile înverzite ale parcurilor a apărut lumea jucăușe și neștiutoare, bucuroasă de aer și de soare, a copiilor.

A luat cu firească purtare în stăpînire cerul și pămîntul dar, mai ales, nisipul și pietrișul din alei, care pot fi mai ușor mînuite. Și pentru că din primii ani de viață omul nu se mulțumește cu ceea ce e în jurul său în starea în care se află și simte nevoia să-l facă din nou și mai bine, stăpînii aleilor cu prundiș și ai grămezilor de nisip își arată toată iscusința lor de viitori constructori, ca și toată priceperea de viitoare gospodine. Din materia primă pe care o au la dispoziție fac case, drumuri, poduri și cozonaci de diverse mărimi și forme. Stăpînă peste nisip și pietriș, această lume de prichindei e încă la începutul civilizației și un instinct sigur le arată care sînt primele cerințe ale omului: hrana și locuința. Avînd doar lopățele și forme de nisip, ei nu fac încă nici stofe de rochii, nici veselă din material plastic.

Nu tot atît de înapoiate sînt însă și preocupările. Căci iată o gîlgîiță cu nasul în vînt își ceartă păpușa — scuzați, fetița. O ceartă rău, pentru că această filcă a ei, care din născare nu știe altceva decît să îngîne „ma-ma“ și să dea ochii peste cap (singurele mecanisme din fabricație) își... murdărește rochița. „Mămica“ improvizată o scutură, îi atinge de vreo două ori cu palma fundul pantalonilor și, în sfîrșit, o iartă.

Toate gesturile fetiței sînt firești, supărarea ei împotriva păpușii este sinceră. Intîmplarea-i de tot hazul și o bunicuță, nu prea bătrînă, tratînd-o cu toată seriozitatea o întreabă:

— Cum te cheamă pe mata?

— Smărăndița Gănescu.

— Și pe fetița dumitale cum o cheamă?

— Amelia-Pușa-Paraschiva Popescu.

— Nu înțeleg — se miră bunicuța continuînd jocul. E fetița dumitale, nu? Cum de te cheamă pe matale Gănescu și pe fetiță... Popescu?

— E din... prima căsătorie! ripostează neașteptat Smărăndița cu gîndul, desigur, la vreo întîmplare auzită pe acasă de la cei mari. Și învîrtindu-se într-un picior își abandonează interlocutoarea rămasă „tablou“.

Un alt capitol al vieții celor mari necunoscut copiilor: conveniențele. În adunarea întîmplătoare de copii dintr-un scuar sau dintr-un parc, cei care vor să se cunoască nu au nevoie de o cunoștință comună care să tragă dorința lor în fapt. E suficientă întrebarea: „Vrei să te joci cu mine?“, pentru ca trotineta, căruciorul păpușii sau chiar grămada de nisip și pietriș să devină un mijloc sigur de împrietenire între prichindei.

Dar...

Pe o bancă un băiețel palid se roagă insistent și plîngăreț.

— Hai, mămico, lasă-mă și pe mine, numai puțin... Să le arăt și lor mașina. De ce am adus-o? Le-am promis de ieri că le-o arăt și tu nu vrei să mi-o dai să ne jucăm...

— Înțelege-mă, Nicule! De ce s-o strici? Du-te și te joacă cu jucăriile lor, că alea nu-i nimic dacă se strică, nu sînt ale tale. Iar cînd plecăm acasă tu ai să mergi în mînă cu mașina ta, nouă-nouță, că ți-o păstrează mama, n-avea nici o grijă... Ei, ce, ai început să bîzîi? Cînd ți-oi da vreo două!... Vezi? De asta nu-mi place mie să te aduc în parc. Ești sălbatic, nu știi să te joci cu copiii.

Întîmplări vesele, întîmplări triste. Sînt cuprinse în lumea lor măruntă, lumea celor mici. Atît de vie și de activă, cu atîtea deosebiri și atîtea asemănări față de lumea oamenilor maturi. Mulți trec pe lîngă ea, pe aleea unei grădini și o ignoră, așa cum ignoră lumea gîngăniilor și fluturilor. Alții socot că ea se reduce doar la sicialia de neînlăturat pe care o produce zgomotul ce însoțește, îndeobște, joaca copiilor. Dar cei mai mulți sînt cei care n-au uitat că au fost cîndva copii, că fiecare vîrstă își are bucuriile și speranțele ei și că durerile copilăriei, copilăroase fiind, nu sînt totuși mai puțin puternice, mai puțin „serioase“ decît ale oamenilor mari. Ci, doar, mai lesne trecătoare...

Ancuța MAICAN

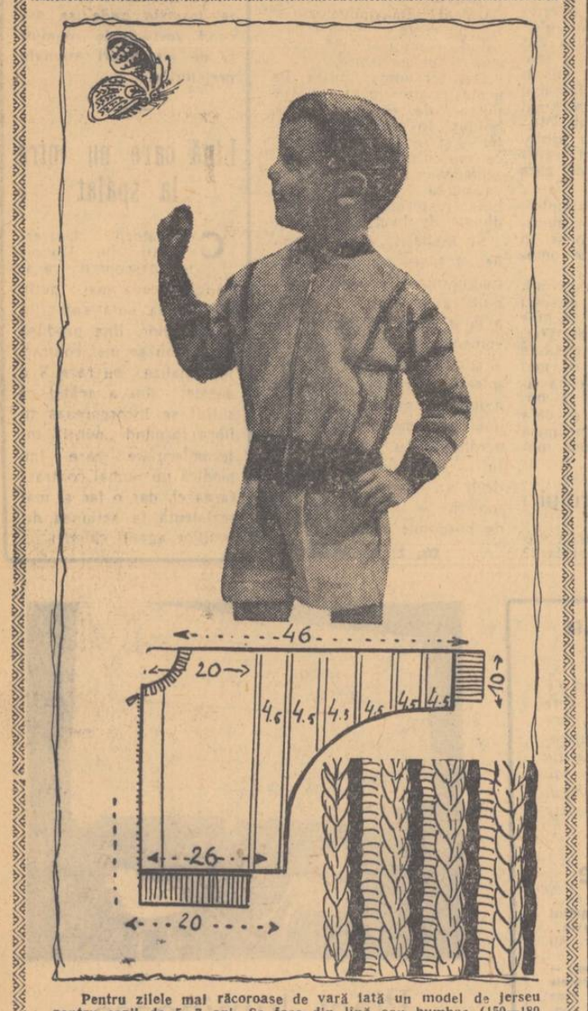

Pentru zilele mai răcoroase de vară iată un model de jerseu pentru copii de 5—7 ani. Se face din lînă sau bumbac (150—180 gr.) în punctul următor: rîndul 1: două ochiuri luate împreună pe față pe dreapta, un jeteu, un ochi nelucrat. Rîndul 2: se lucrează ca rîndul 1, ținîndu-se seama ca ochiul nelucrat și jeteul din rîndul precedent să se lucreze împreună. Aceste două rînduri se repetă ținîndu-se seama de cele arătate la rîndul 2. Manșetele și garniturile de jos și de la gît se lucrează în punct de elastic (2 pe față — 2 pe dos) din același material din care s-au făcut garniturile mînecii. Garniturile mînecii se fac din material de altă culoare, la distanță de 4 cm, succedîndu-se.

Cînd jerseul e gata montat i se pune un termoar în față sau 4—5 nasturi în culoarea garniturii.

PRACTIC

Pentru recondiționarea articolelor de porțelan și faianță, crăpate, se poate folosi una din următoarele rețete de chituri:

1. — Un chit bun rezistent la apă se obține trecînd părți egale de chiag, var stins și albuș de ou cu o spătulă pe o scîndură neteda sau pe o placă metalică—de preferință însă în mojar de porțelan — pînă se obține o pastă care se întinde ușor. Cu pasta se ung în strat subțire suprafețele spărturii, se asamblează părțile, se leagă sau se încarcă cu o greutate; chitul de prisos se îndepărtează de pe cusătură. După 24 ore chitul este complet întărit și obiectul este din nou utilizabil.

2. — Se la șellac înălbit; se formează în apă o bară din foițele de șellac, se încălzește porțelanul, se ung suprafețele spărturii cu această bară și se presează strîns una peste alta. Lacul de prisos se îndepărtează de pe cusătura din locul spărturii. Un obiect chituit în acest fel nu trebuie să fie în contact cu căldura sau alcoolul.

3. — Un chit transparent pentru porțelan se obține dizolvînd 75 părți cauciuc, tăiat în bucăți, în 60 părți cloroform, la care se adaugă 15 părți mastic. Totul se lasă să se dizolve într-o sticlă bine închisă și se conservă apoi într-un loc răcoros.

4. — În albuș de ou se adaugă ipsos. Amestecul omogenizat se aplică pe suprafețele uscase și curate ale spărturii care se presează apoi, se leagă și se lasă obiectul nemișcat cîteva zile.

VĂZUTE ȘI AUZITE

CĂRȚILE NU MINT...

— *Deci mata, duduie, scumpă — ulte: să nu zici că te mint, vezi cum te acoperă asul de pică? — dacă matale nu faci cununie — și astă curînd — cu un crai de roșu care fie că poartă haină militară, fie că acolo, la slujbă, unde lucrează dînsul — că îl văd că are de a face numai cu lume mare — e foarte bine considerat — și să știi că ăsta e om norocos și la cîștig de bani și la situație... dacă matale duduiță scumpă — tinerică și frumușică ești maică! — nu o să-l cunoști cît de curînd — ascultă ce-ți spun eu: cît de curînd! — pe craiul de tobă — ptiu! — greșii: de roșu — e și unu' de tobă — care și dînsul îți cam ține calea și ar avea și dînsul speranță la d-ta dar n-are curajul... pe cînd ăsta de roșu este și mai frumos ca bărbat și mai cult, văd și matale o să-l cunoști la un drum; într-un loc unde o să fie și o apă, din ziua în care o să-l cunoști o să fie ca umbra dumitale, — uite-l, îl vezi? — uite dama de verde — asta ești d-ta, că de verde te-am pus — că ai ochii albaștri și uite-l și pe dumnealui, cum te înconjoară cu dragoste sinceră, cu vorbe bune și cu temei... Dacă matale duduiță scumpă, pînă în trei luni n-o să pui verighetă, fie de logodnă, fie de cununie în deget, nici eu nu mai pun mîna pe cărți cîte zile mai am de trăit!*

— *Sînt căsătorită de doi ani, — mărturisește cu jenă pacienta.*

Cărturăreasa nu pare deloc turburată:

— *Ei, atunci înseamnă că peste trei luni mai primești în dar un inel de la dînsul... că-i cade de la avansare... la spune, așa-i că soțul este într-o slujbă de stat, așa-i că acolo unde lucrează dînsul e înconjurat de lume multă: și bărbați și femei... Și așa-i duduiță scumpă că l-ai cunoscut la un drum, dacă nu l-ai cunoscut atunci sigur o să faceți unul lung împreună, într-un loc unde este și o apă..*

— *Plecăm în fiecare vară la mare, la Eforie — se destăinuiește blajin, pacienta.*

— *Păi vezi?! Nu mint cărțile mele, nu mint săracutele că sînt sfințite la nouă biserici și nouă mînăstiri, — se foiește pe scaun cărturăreasa și mai amestecă odată cărțile, apoi le dă la „tăiat“.*

— *Ei — zice ea, și le întinde pe masă, cîte opt la șir — e brunet și gras și bărbatul matale, așa-i? Și mai mult scund decît înalt, așa-i?*

— *Nu e prea înalt, e adevărat, dar e șaten și slab...*

— *Nu se poate! — protestează cărturăreasa. Dar tot ea se remarcă și consimte de îndată:*

— *Bine, o fi el mai bălai, dar cărțile se mășluiesc și să știi că îți cade cu dragoste — și ce dragoste! — și unul așa cum îi-am spus: grăsuț, bărbat bine, corpolent...*

Pacienta ridică din umeri.

— *Drăguță, așa-i că faci din cînd în cînd vorbe rele cu soțul? Mai ales de la un timp...*

Cărturăreasa pîndește o aprobare, o încurajare în ochii „duduiței“. Ea înclină într-un fel capul, care poate însemna da.

— *Păi vezi? — se bucură ghicitoarea. Drăguța mea, de mine să nu te ferești, mie să-mi spui sincer: așa-i că dînsul e cam gelos? Este, este... nu mint cărțile mele săracutele...*

— *E gelos? — se înviorează clienta.*

— *Se perpelește ca peștele pe uscat — dar e ambițios și o vorbă nu scoate... Da' mata ești altă fire, duduiță scumpă: mata, ce ai în gușe și-n... Așa-i? Ești geloasă drăguș-o, tare geloasă, așa-i?*

Cărturăreasa simte că în sfîrșit a atins punctul nevralgic și își ia avînt, strîngînd cărțile, amestecîndu-le iar, repede-repede

— *Duduiță scumpă, dacă ai venit la mine înseamnă că vrei să afli adevărul... Eu nu sînt ca altele care îndrugă verzi și uscate. Eu ce citesc în cărțile mele, aia spun... Bagă bine de seamă: acolo unde are slujbă bărbatul d-tale, e o damă de ghindă — una cîrnă, negricioasă, iute ca o sfîrlează, rafinată... unsă cu toate alifiile, și-i turuie gura, mamă, mamă, ce-i mai turuie: cînd începe nu se mai oprește și dînsa — fie că e văduvă, ori că o să rămîie văduvă — că uite, îi cade temeiu' întors — a pus ochii pe soțu' matale și l-a îmbrobodit bine de tot, săracutul, că umblă ca un năuc și mata nu mai știi cum să-i intri în voie, așa-i? Și el tot îți caută nod în papură... Așa-i?*

Nu e chiar așa — ba nu e chiar de loc așa — dar „duduița scumpă“ este convinsă în clipa asta că este exact așa și chiar mai rău și e cea mai nefericită femeie din lume.

Acum are confirmarea chinuitoarelor ei bănuieli: bărbatul o înșeală — bănuieli iscate din senin, amplificate prin autosugestie, comentări cu amicele și discuții provocate de dînsa cu soțul, supus la interminabilele interogatorii și rechizitorii. El, excedat, scos din sărite, a plecat într-o seară de acasă trîntind ușa și și-a căutat liniștea hoinărind o oră pe străzi, de unul singur. S-a întors calmat și cu niște prăjituri în carton. Ea îl aștepta cu ochii bulbucați de plîns: a refuzat cu dignitate și orice explicație și orice... prăjitură.

În ziua următoare a alergat la cărturăreasa recomandată de o vecină.

După ce a aflat totul de la ghicitoare, — după ce a aflat că rivala ei este cîrnă, brună, dată naibii și guralivă foc și că din pricina damei ăsteia de ghindă o să zacă poate curînd la așternut, — domnița a plătit cei douăzeci și cinci de lei consultația și s-a urcat furibundă într-un getax cu direcția: ministerul la care lucrează soțul

Dar deziluzie: în încăperea în care își vedea liniștit de treburile lui soțul, nu se afla nici o cîrnă, nici o brunetă expansivă și locvace, ci doar o blondă grăsuță și placidă, cu ochelari și cu un nas destul de important.

Descinderea fără rezultate n-a liniștit-o pe soție: cine o asigură, mă rog, că femeia brună, rafinată și fatală, care l-a îmbrobodit pe bărbatul ei, nu lucrează în alt birou, al aceleiași instituții? Cum s-o găsească, cum s-o descopere și s-o desființeze?

Că ea există, nu încape nici o îndoială — doar i-a căzut în cărți! — deci soțul trebuie luat la sigur, foarte la sigur, și silit să mărturisească, să recunoască totul.

— Ce mai face „micuța ta brunetă?“ — l-a întrebat ea la masă, pe cînd el sorbea din supa cu cuș-cuș.

Știu tot, absolut tot — îl asigură soția zîmbind machiavelic.

În sfîrșit a venit și scandalul mult așteptat: cu lacrimi, cu vorbe rele.

Și uite așa, pentru o vorbă aruncată în vînt de o cărturăreasă mincinoasă, avidă de cîștig — „știi, n-o fi totul adevărat, dar ceva, ceva o fi știind ea...“ gata, gata să se strice o căsnicie care a mers pînă acum atît de bine.

Sidonia DRĂGUȘANU

Răspuns cititoarelor noastre

Neputînd răspunde prin revistă tuturor solicitărilor cititoarelor noastre, am ales cîteva cerințe mai legate de actualitate și cu aceste răspunsuri credem că vom servi mai multor cititoare odată.

Vara, epoca lucrurilor simple, vaporoase și ușor de spălat (ca și de murdărît...). Modelele pe care le prezentăm sînt simple; numai au, credem, nevoie de „modul de fabricare“. În general, material colorat, dunguliță, carouri, buline, cu notă personală prin diverse garnituri din bieuri colorate, funde, nasturi mari, etc. la libera fantezie și inspirație a purtătorului.

Desene de Tanzi PFENNINGS

CURIERUL LAUREI

DANIELA: Tînărul pe care îl iubești de ani de zile, a aminat mereu căsătoria sub diferite pretexte. Acum cere din nou o păsuire pînă la toamnă, invocînd motive de ordin material. Mai precis, pretinde părinților fetei zestre. Aceștia nu sînt în situația de a putea satisface pretențiile logodnicului și își îndeamnă fiica să renunțe la cel pe care îl iubește. Fata nu poate lua o hotărîre, deși începe să aibă îndoieli în ceea ce privește seriozitatea sentimentelor tînărului. Pe bună dreptate se întreabă, de ce dacă ține la ea cu adevărat, pune condiții ce nu pot fi îndeplinite. De adăugat că logodnicul are o slujbă în altă localitate decît aceea în care fata trăiește în mijlocul familiei ei. Deci mai există și distanța geografică la mijloc, motiv care ar trebui să-l determine pe tînăr să grăbească cununia, nu să tot tergiverseze.

Daniela întreabă dacă să asculte sau nu de îndemnul părinților ei.

...Pentru a mă putea orienta mai bine în această problemă ar trebui să știu dacă mijloacele materiale proprii ale celui pe care îl iubește Daniela îi pot îngădui să întemeieze un cămin. Poate că nu, poate că tînărul în chestiune are obligații familiare care îl împovărează; și poate că nu se simte în stare de a-și lua o soție care nu produce. „Zestrea“ pe care o pretinde se reduce la strictul necesar (din cîte am înțeles, dacă am înțeles bine) pentru un început modest de gospodărie. Firește însă că sentimentele puternice pot trece și peste greutăți și că doi oameni tineri care se iubesc nu se vor împiedeca de ele.

Logodnicul Danielei nu este atît de îndrăgostit încît să renunțe la anumite calcule și socoteli. Dar mă întreb de ce nu se gîndește Daniela să soluționeze problema altfel: căutînd să aibă și ea un aport material în căsnicie! De ce nu își caută și ea o slujbă? Să discute în acest sens cu logodnicul ei. În orice caz este necesar să caute să se convingă dacă nu mai sînt motive care îl fac să amîne mereu căsătoria. Daniela trebuie să aibă o atitudine mai fermă și mai curajoasă și dacă el este incapabil să ia o decizie, să o ia ea, punînd capăt acestei legături sentimentale.

MARGARETA PETRESCU: De multă vreme iubește un tînăr pe care nu îl cunoaște decît din vedere și cu care se întîlnește numai întîmplător, la intervale foarte lungi — uneori de ani de zile.

Dragostea aceasta nemărturisită i-a blocat inima. Margareta a respins cereri în căsătorie, continuînd să aștepte și să spere poate că acel Făt Frumos al visurilor ei să vie într-o zi pe un cal alb și s-o răpească.

Cum poți iubi un om cu care n-ai schimbat nici măcar două cuvinte în viața ta? Care nu știi cum gîndește? Al cărui suflet, al cărui caracter, a cărui sensibilitate nu o cunoști?

Mie mi se pare absurdă o dragoste care se bazează numai pe închipuiri. Margareta să fie mai severă cu ea însăși și să nu-și mai spună povești; să-și impună mai mult simț al realității.

UN GRUP DE VECINI: Cazul pe care îl semnalați trebuie reclamat Procuraturii Generale.

GINA, București: Ești o creatură cam despotică, din cîte am înțeles. Ești și ambițioasă, dar totuși n-ai destulă mîndrie; uneori îți lipsește chiar cu totul. Ceri foarte mult, ești intransigentă, apoi cînd vezi că pierzi, faci toate concesiile și în cele din urmă te mulțumești cu foarte puțin! N-ai o linie de conduită constantă și de aceea nici nu reușești să te impui.

Ești un om slab, care se înșală pe sine, crezîndu-se tare. Cel pe care îl iubești este o fire independentă și usuratică. Nu cred că ți-ai plasat bine sentimentele.

În orice caz, nu sînteți făcuți pentru a vă acomoda pe o mai lungă perioadă unul cu celălalt. Defectele dumitale și ale lui, duc la dezbinare.

Dar nici să nu faci greșala de a te mărita cu un altul pe care nu îl iubești.

De ce ești atît de grăbită? La vîrsta dumitale ai tot timpul să mai aștepți.

Caută să te schimbi, altfel greu vei fi fericită în dragoste.

LAURA

Medicul vă sfătuiește

CELINA-Brăila. — Nu putem să vă prescriem un remediu, pentru că este ceva constituțional. S-ar putea încerca un tratament cu hormoni, dar aceștia reprezintă arme cu două tăișuri și nu pot fi folosiți decît sub directa supraveghere a medicului. În ce privește „ciudățenia“, ea este întîlnită la multe persoane și nu trebuie să vă neliniștească. Adresați-vă unui endocrinolog.

BASARAB OCTAVIAN — Borzești: Varicele sînt datorite multor cauze. Astfel, ele se pot ivi în urma stării îndelungate în picioare, pe loc. Pot fi și cauze constituționale. Boala se tratează prin injecții care sclerozează (întăresc) venele dilatate — dar acest tratament nu poate fi făcut decît de un medic specialist. Vă recomandăm să vă adresați unui serviciu de dermatologie.

MARIA LAUER, — Rădăuți: La întrebările dvs. (tratamentul bolilor de inimă și al hipertensiunii) nu se poate răspunde pe scurt, în această rubrică. Urmăriți rubrica medicală a ziarului „Romînia liberă“.

RODICA — Bacău: POPESCU — Rădăuți; B. VICTORIA — Sibiu 1. Încercați să vă aplicați fricțiuni ale pielii capului, tăiați-vă părul scurt (deocamdată). Periați-l adesori. Luați vitamina A (20 tablete pe zi, timp de două săptămîni). În general însă, trebuie să știți că nu există o indicație sigură pentru a face ca părul să devină des. 2. — Este vorba de o predispoziție a pielei. Adresați-vă unei cosmeticiane.

M. T. Orăștie — Dacă tratamentul a fost întrerupt și mai aveți încă tulburări înseamnă că nu tratamentul este de vină. Trebuie să vă faceți un examen medical general și neurologic. În ce privește vederea, nu are nici o legătură cu tratamentul urmat și vă recomandăm să vă luați de urgență ochelari.

GELU GIGEL — com. Bacia: Trebuie să vi se măsoare metabolismul bazal, pentru a se vedea dacă îngrășarea dvs. excesivă nu e datorită vreunei boli. În tot cazul, nu vă recomandăm nici un medicament, deoarece acesta ar putea să vă facă mai mult rău decît bine. Evitați făinoasele, dulciurile, mîncați pîine și grăsimi cît mai puține.

Dr. N. P.

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

12—18 MAI

— Salată de cartofi cu ceapă verde și mărar; musaca de tăiței; compot de caise verzi

— Ciorbă de bureți; drob de miel în aluat; biscuiți cu marmeladă

— Budincă de spanac; șnițele rusești; ștrudel cu smîntînă

— Legume asortate cu crochete de griș; zbîrciogi umpluți cu carne de miel; sufleu de albuș

— Supă de salată; rizoto cu sos de roșii; rulouri cu nucă

— Ochiuri cu sos alb; mîncare cu carne de cartofi; gogoși din aluat pripit

— Brînză cu smîntînă; antricoate la grătar cu cartofi; budincă de mere

La piață am găsit zilele trecute zbîrciogi. Aceste ciuperci, mult gustate prin nordul Moldovei, cresc în marginea pădurilor de fag și apar numai scurtă vreme, prin aprilie și mai, dacă timpul nu-i prea secetos.

Știți cum arată? Au o căciulă lunguiață, încrețită, „zbîrcită“, galbenă-cenușie, cu multe gropi și coaste întortochiate. Piciorul gros, alb, este și el bun de mîncat. Înșirați pe ață, se usucă repede la umbră, în adierea vîntului sau atîrnați deasupra mașinii de gătit și se păstrează pe iarnă în săculețe de pînză. Zbîrciogii se pot pregăti în diferite feluri. Foarte gustoși sînt gătiți cu smîntînă, s-au umpluți cu carne de vițel sau de miel.

Zbîrciogi umpluți

Se aleg și se spală un kilogram de zbîrciogi în mai multe ape reci, pînă ce nu mai rămîne nisip sau pămînt între crețuri. Se pun cei mari, frumoși, la o parte, pentru umplut, iar cei mărunți împreună cu cozile se toacă și vor servi la pregătirea sosului. Se face o umplutură din carne de miel dată prin mașină cu o bucată de miez de pîine muiat în lapte și stors, o ceapă prăjită, sare, piper, un ou. Se umplu zbîrciogii, iar din tocătura rămasă se fac perișoare, se dau prin făină, și se prăjesc în unt, ca și zbîrciogii umpluți. Zbîrciogii tocați se înăbușă în unt. Se pune un praf de făină, și cîteva linguri de apă, se toarnă apoi sosul în cratița cu zbîrciogi umpluți și se lasă să fiarbă înăbușit. Cînd sînt aproape gata, se pun perișoarele, se adaugă o ceașcă de smîntînă. Se servesc îndată ce s-a înfierbîntat sosul.

Zbîrciogi cu smîntînă

Zbîrciogii bine spălați se taie în jumătăți sau în patru, după mărime, și se înăbușă cu o ceapă tăiată mărunt și cu o lingură de unt. Se pune sare. Cînd zbîrciogii sînt gata, se adaugă o ceașcă de smîntînă amestecată cu o lingură de făină. Se țin pe foc pînă ce sosul începe să fiarbă. Se servesc fierbinți, cu mămăliguță.

Zbîrciogii uscați se pregătesc la fel, sînt însă ținuți mai înainte cîteva ore în apă caldă.

Budincă cu mere

Se freacă 5 gălbenușuri cu un pahar de zahăr, pînă se fac ca o cremă. Se adaugă un pahar gol de un deget de pesmet, o farfurie de mere rase, vanilie sau coaja de lămîie, și la urmă cele 5 albușuri bătute spumă. Se toarnă compoziția într-o formă unsă cu unt și se coace la foc potrivit. Se răstoarnă și se servește cu frișcă bătută, sau cu sirop, după gust.

Sanda MARIN

Colțul COSMETICIANEI

COȘURILE (Acneea juvenilă)

Coșurile constituie o afecțiune foarte des întîlnită la persoanele cu ten gras, seboreic. Denumită în medicina „acnee“, această boală apare deobicei în epoca pubertății — de unde și denumirea de acnee juvenilă — și poate să dureze ani de zile, dispărînd uneori pe la vîrsta de 30 de ani.

Tratamentul acneei se face pe două planuri: general și local. Persoanele cu ten acneic vor urma un regim alimentar restrictiv, suprimînd murăturile, carnea conservată, mezelurile, sosurile picante, brînzeturile fermentate, alcoolul, mîncărurile sărate, piperate, ardeiate. Nu vor face abuz de carne, grăsimi, dulciuri și pîine. Vor consuma în schimb fructe și legume, verdețuri și crudități care sînt bogate în celuloză neasimilabilă, evitînd sau înlăturînd constipația, care se știe că este dușmana neîmpăcată a tenului. De asemenea se vor supune unui control medical, pentru a se vedea dacă nu există tulburări digestive sau glandulare.

Uneori, dacă se ia din timp măsuri de precauțiune — o riguroasă igienă locală, degresarea și curățirea atentă a tenului de puncte negre — cu toată predispoziția spre acnee, aceasta poate fi evitată.

Odată acneea apărută trebuie cerut sfatul medicului dermatolog. Acesta va stabili stadiul în care se găsește afecțiunea și va prescrie tratamentul necesar, îndrumînd în același timp pacienta — pentru curățirea feței — la o cosmeticiană bine pregătită care, prin masaje, extragerea comedoanelor și curățirea pustulelor, va grăbi vindecarea.

Dau rezultate foarte bune în tratamentul acneei: autohemoterapia, autovaccinul, administrarea vitaminei A în doze masive, a vitaminei B complex și vitaminei F, ichtiolul cu apa în părți egale, 30 picături pe zi, injecțiile cu sulf în soluție uleioasă, razele ultraviolete, penicilina și aureomicina. Atrag însă atenția tuturor acneicilor că aceste tratamente nu se fac decît cu avizul și sub supravegherea medicului.

Tenul acneic trebuie spălat de 2—3 ori pe zi cu apă caldă și săpun medicinal (pe bază de sulf, rezorcină) și șters apoi o dată sau de două ori pe zi cu o loțiune conținînd sulf, ca de pildă: acid salicilic 0,50 gr., rezorcină 0,50 gr., sulf precipitat 5 gr., alcool (de 70°) 100 gr. Folosit în aplicații locale sulful este unul din cele mai eficace remedii ale acneei. În funcție de stadiul în care se găsește și de gravitatea acestei afecțiuni ca și de toleranța pielii, sulful poate fi folosit în loțiuni, fie în pomezi care deși sînt foarte neplăcute, dau bune rezultate. Un exemplu de astfel de pomadă este următoarea formulă: sulf precipitat 2 gr., rezorcină 0,50 gr., oxid de zinc 5 gr., lanolină 10 gr., vaselină 10 gr.

Uneori tenul prezintă o intoleranță față de sulf, se înroșește, se irită. Acest lucru nu poate fi știut dinainte și în astfel de cazuri sulful trebuie suprimat.

Sanda NOREANU